

Giang Hồ Bất Ai Đạo

Contents

Giang Hồ Bất Ai Đạo	2
1. Chương 1: Mãi Phiêu Bạt Giang Hồ, Chỉ Có Kiếm Làm Bạn	2
2. Chương 2: Thân Bộ Tinh Thông Và Cô Nường Đeo Mặt Nạ	7
3. Chương 3: Vừa Bước Chân Vào Giang Hồ Lại Bị Lừa Một Vố	11
4. Chương 4: Phong Nguyệt Vô Ưu	16
5. Chương 5: Trừng Trị Kẻ Bạc Tình	20
6. Chương 6: Mắt Không Thấy, Tâm Không Phiền	24
7. Chương 7: Phải Biết Cách Nung Khi Rèn Sắt	29
8. Chương 8: Nghe Lén	34
9. Chương 9: Ngạt Nhân Ngộ Ngạt Nhân	38
10. Chương 10: Gặp Dịp Thì Chơi	42
11. Chương 11: Đạo Hoa Viên Bị Làm Cho Giật Mình	46
12. Chương 12: Lửa Đốt Kị Hại Cá Trong Hồ	50
13. Chương 13: Thỏ Không Ăn Cỏ	55
14. Chương 14: Không Phải Gian Tặc Thì Cũng Là Trộm Cắp	60
15. Chương 15: Lầy Ác Chế Ác	64
16. Chương 16: Nói Năng Điều Ngoa	68
17. Chương 17: Trái Tim Sáu Lạng	73
18. Chương 18: Mưa To Như Trút Nước	78
19. Chương 19: Mười Dặm Tàn Hoài	83
20. Chương 20: Ngọc Không Mài, Không Thành Vật	88
21. Chương 21: Lạc Vào Hiểm Cảnh	92
22. Chương 22: Dê Già Gặm Cỏ Non	97
23. Chương 23: Độc Nhất Tâm Đàn Bà	102
24. Chương 24: Tâm Sự Nữ Nhân	106
25. Chương 25: Trú Nhan Yêu Thuật	111
26. Chương 26: Núi Hoang Rừng Dã Phải Chú Ý	116
27. Chương 27: Sai Đầu Phượng Và Trường Tương Hoan	122
28. Chương 28: Mộc Đầu Nhân	126
29. Chương 29: Mộc Phó Vĩ	132
30. Chương 30: Huyệt Chôn Gương Đồng	136
31. Chương 31: Nhị Gia Bất Nhị	143
32. Chương 32: Chuyện Xưa Về Cái Bóng	147
33. Chương 33: Múc Mong Chờ	153
34. Chương 34: Đồ Mỹ Hoa Khai	158
35. Chương 35: Oan Gia Vui Mừng	165
36. Chương 36: Người Xấu, Người Tốt	171
37. Chương 37: Về Hướng Tây Nhiều Phong Ba	176
38. Chương 38: Huỳnh Muội Giống Nhau	182
39. Chương 39: Động Không Đáy	187
40. Chương 40: Vô Cớ Tức Giận	192
41. Chương 41: Chỉ Tốt Bề Ngoài	198

42. Chương 42: Bỏ Trốn	203
43. Chương 43: Đợi Cho Hoa Nở	209
44. Chương 44: Đêm Dài Người Không Yên	215
45. Chương 45: Có	224
46. Chương 46: Điềm Báo Và Vết Thương	231
47. Chương 47: Không Cam Lòng	238
48. Chương 48: Bị Ép Ra Mặ	243
49. Chương 49: Mệnh Cách	251
50. Chương 50: Tâm Nhân Xấu Xa	261
51. Chương 51: Khó Nâng Khó Bỏ	266
52. Chương 52: Lòng Mang Tâm Sự	273
53. Chương 53: Không Cần Chờ Đợi	278
54. Chương 54: Hầm Cầu Nói	283
55. Chương 55: Nại Hà Môn Nội Vô Nại Hà	290
56. Chương 56: Cơ Hội	297
57. Chương 57: Yêu Thích Không Buông Tay	302
58. Chương 58: Chân Tâm Không Đổi	307
59. Chương 59: Tiểu Mỹ Nhân Và Đầu Heo	315
60. Chương 60: Kim Lòng Không Đậu	321
61. Chương 61: Hôm Nay, Ngày Mai	327
62. Chương 62: Bí Ẩn Bắc Hải	333
63. Chương 63: Độc	338
64. Chương 64: Vì Ai Chịu Một Dao	343
65. Chương 65: Nhân Duyên	346
66. Chương 66: Tiểu Ngoại Truyện	351

Giang Hồ Bất Ai Dao

Giới thiệu

Mở ra một thế giới tung hoành kiếm đao, nhưng vẫn vô cùng đắm lẹ, yêu thương. Nhan Tiểu Dao độ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/giang-ho-bat-ai-dao>

1. Chương 1: Mãi Phiêu Bạt Giang Hồ, Chỉ Có Kiếm Làm Bạn

“Tiểu ca!”

Tiết Phúc đang cầm chổi quét lá rụng dưới chân tường, chợt nghe một tiếng gọi êm tai. Ngẫm lại bản thân cũng đã hơn hai mươi tuổi đầu vậy mà vẫn được nghe một tiếng “Tiểu ca”, liền ngẩng mặt lo lắng nhìn.

Trước mắt là vách tường trơ trụi, đầy những dây thường xuân khô héo, cành lá đều cháy khô được chất thành đống. Tiết Phúc đang ngây người thì trên vai có người nhẹ nhàng vỗ nhẹ một cái.

Y vội quay đầu lại xem.

Không biết từ khi nào, đằng sau lưng có một cô nương nét mặt tươi cười như hoa đang đứng, có lẽ khoảng mười bảy tuổi chẳng? Dáng người không cao không thấp, rất xinh xắn vừa nhìn đã khiến người khác yêu thích. Nàng vận một chiếc váy màu vàng nhạt, bên ngoài khoác một chiếc áo gấm hoa mai đặc biệt, hẳn là rất xa xỉ. Tóc cũng được búi lên một cách tinh tế, một vài lọn tóc thả xuống còn hơi xoắn lại.

Thật đẹp.

Tiết Phúc mặt đỏ hồng, tim đập mạnh, cố gắng tỏ ra bình tĩnh, “Tiểu thư có việc?”

Cô nương vươn tay, lòng bàn tay có một thỏi bạc ước chừng là hai lượng. Tiết Phúc đánh giá nàng là có chuyện muốn nhờ hẳn làm, ra tay hào phóng như vậy, nhất định có lý do.

Tiết Phúc vội vàng hỏi, “Tiểu thư có gì cứ phân phó, không cần đưa bạc.”

Cô nương thấy y rất biết lễ nghĩa, lại không lỗ mãng, khoe miệng hơi nhếch lên, cùng y thương lượng, “Tiểu ca, giúp muội vào cửa.”

Tiết Phúc ngăn người, “Vào cửa?” Trong đầu lại nghĩ đến tiếng gọi “Tiểu ca” kia thật là xuôi tai.

Tiểu cô nương không nói gì, chỉ quay đầu lại, chỉ chỉ đội ngũ thật dài ở đằng xa.

Cách xa bờ tường là một nơi có khoảng sân vô cùng rộng rãi, trước cửa còn có một tấm biển trông khí phái vô cùng, đề ba chữ rất to “Bắc Hải phái”.

Trước cửa lớn là hai thủ vệ bộ dạng hung tợn, so với hai con kỳ lân bằng đá bên cạnh nhìn còn dữ tợn hơn nhiều.

Bên trái cửa trước bày hai chiếc bàn dài, hợp lại thành một, phía sau là ba lão nhân ngồi nghiêm chỉnh, đang xem tướng ột đám người có cả nam lẫn nữ.

Liếc mắt một cái, lão nhân nếu nói “Qua”, liền cấp khối mộc bài có viết tên trên đó thì nha hoàn lập tức được dẫn vào cửa. Nếu lão tiên sinh vung tay lên, thờ ơ bảo “Không qua”, kẻ đó liền bị đuổi đi.

Này không phải là trong cung muốn tuyển tú nữ, mà là Bắc Hải phái đang tuyển nha hoàn và tiểu tư.

(tiểu tư: sai vặt)

Bắc Hải phái là đại môn phái đệ nhất trong giang hồ, trang chủ Tiết Bắc Hải danh chấn thiên hạ, gia nghiệp cũng rất lớn, tuyển hạ nhân thể này so với cầm binh đánh trận cũng không khác mấy.

Tiết Phúc gãi đầu, “Tiểu thư, ở đó đang tiến hành tuyển hạ nhân mà.”

“Chương môn Bắc Hải phái Tiết Bắc Hải của các người muốn thành thân, hạ nhân không đủ nên mới tìm thêm người, đúng không?” Cô nương tự nhiên cười khẽ, trong lúc nói chuyện nhìn chằm chằm người trước mặt, ánh mắt còn có vẻ trẻ con nhìn Tiết Phúc càng khiến y mất tự nhiên, chỉ biết lắp bắp nói, “Đúng Đúng vậy, tuyển hạ nhân làm việc nặng.”

“Muội muốn vào đây làm hạ nhân nhưng sợ xếp hàng, lại sợ bọn họ không uội qua, nên mới đến đi theo huynh vào cửa sau đó”.

Cô nương nói thật tự nhiên, Tiết Phúc tròn mắt, can đảm đánh giá nàng từ trên xuống dưới, thấy thế nào cũng là một tiểu thư hay được chiều chuộng, đâu có chỗ nào giống người hay làm việc nặng?

“Tiểu thư, xin đừng nói đùa.” Tiết Phúc cười gượng, khó xử, “Người làm sao làm được việc nặng!”

“Làm được làm được!” Tiểu cô nương lại đem bạc đến trước mặt Tiết Phúc, “Tiểu ca, xin giúp đỡ!”

Tiết Phúc suy nghĩ lại, chỉ chỉ cách đó không xa ở cửa hông bên trong, nơi đó có một vị trung niên nam tử đứng chấp tay sau đít, khí khái hiên ngang, nói với cô nương, “Đó là quản gia Tiết Trung, y là người quản sự. Tôi chỉ là gã sai vặt chuyên quét rác không thể làm chủ, người có thể đến nói với y?”

Tiểu cô nương cứ đứng yên tại chỗ, lắc đầu, “Hạ nhân bên trong Bắc Hải phái, huynh so với bọn họ đều lớn hơn nhiều, huynh tự làm chủ là được!”

“Người. Làm sao nhìn ra?”

“Nếu muội nói đúng, huynh hãy nhận bạc này giúp muội vào cửa, được không?”

Tiết Phúc gật đầu.

“Những quần gia kia đều vênh mặt, hất hàm sai khiến hạ nhân, huynh tuy lương thiện nhưng không ai khi dễ huynh.” Cô nương vừa nói vừa chăm chú nhìn tay Tiết Phúc, “Nhiều hạ nhân như vậy, chỉ có huynh là người có bàn tay mềm mại nhất, da trắng nhất, quần áo mặc cũng tốt nhất, cho nên huynh ngày thường nhất định không làm việc nặng mà chính là hầu hạ trang chủ?”

“Cô nương rất tinh tế.” Tiết Phúc bái phục, thừa nhận là đúng, liền nhận bạc mang nạng từ cửa sau tiến vào nhà lớn.

Vừa đi, Tiết Phúc vừa hỏi, “Người vừa nhìn cũng là một cô nương tốt, vì sao lại muốn đến đây làm nha hoàn chứ?”

” Muội muốn thấy Hồng Chỉ Bảo Tán*.”

(Hồng Chỉ Bảo Tán: ô giấy màu hồng)

Tiết Phúc liền minh bạch.

Hồng Chỉ Bảo Tán là một trong những báu vật gia truyền của Bắc Hải phái, mấy ngày nay chương môn chuẩn bị đại hôn, dự định lấy ra thêm vài món đồ may mắn. Tục truyền rằng Hồng Chỉ Bảo Tán có thể đem lại phúc lộc, giúp nhân duyên trở nên tốt đẹp, cô nương nhà ai nếu có thể cầm chiếc ô này đi vài bước, nhất định có nhân duyên tốt từ trên trời giáng xuống.

“Đúng rồi, người tên là gì?” Tiết Phúc hỏi, “Ta gọi là Tiết Phúc.”

“Nhan Tiểu Dao.”

“Giống tên của nam oa.” Tiết Phúc đến quản sự phòng giúp nàng đăng ký tên họ một chút, lấy bộ nha hoàn quần áo giao cho nàng, “Giờ thì giúp huynh quét tước sân, bộ dạng muội xinh đẹp, nội trạch và đại viện cũng không chặn muội đâu.”

Nhan Tiểu Dao thấy Tiết Phúc nói xong bước đi, nhin không được “Chặc chặc” hai tiếng, hạ nhân của Bắc Hải phái thật là tốt bụng, không sợ mình là người xấu, còn có thể cầm chổi đi khắp nơi.

Sau đó, Nhan Tiểu Dao bắt đầu lần lượt quét rác từng sân một, nhân tiện tìm kiếm Hồng Chỉ Bảo Tán để mở mang tầm mắt.

Mới vừa đi đến cửa sân đầu tiên, chợt nghe hai hạ nhân trốn ở góc khe thì thầm.

“Đêm nay động thủ?”

“Liền đêm nay!”

“Đến lúc đó dù có gì chúng ta cũng phải giả vờ ngủ!”

“Được thôi.”

Tiểu Dao cho rằng vẫn là dừng nên tiến vào, liền đi qua sân thứ hai. Nơi này tựa hồ là phòng bếp, vừa đi đến bên cửa sổ muốn nhìn một chút xem thức ăn của thiên hạ đệ nhất đại phái thế nào thì thấy có người lên lút.

Chỉ thấy đầu bếp tiếp nhận một bao thuốc bột từ một người trẻ tuổi.

“Hạ vào thuốc của chương môn sao?”

“Đúng.”

“Có thể bị phát hiện không?”

“Phu nhân tự mình cho hần uống, hần sẽ không phòng bị!”

Ngoan ngoan ngồi xổm ở dưới bệ cửa sổ, quyết định vẫn là đến sân tiếp theo quét. Lúc này, Tiểu Dao cước bộ càng nhẹ giống một con mèo con, khẽ sát chân tường mò mẫm lặng lẽ quét.

Quét đến cửa cửa phòng, chỉ thấy cửa sổ khép hờ, tò mò liếc mắt một cái, chỉ thấy một phu nhân tuổi còn trẻ thoả mái ngồi trên đùi của một võ sinh bàn chuyện riêng.

“Huynh xem huynh còn chưa tỉnh ngộ ra sao, người ta sắp trở thành sư nương của huynh!”

“Có thể qua đêm nay nàng sẽ trở thành quả phụ.”

“Huynh xấu lắm, hại nhân gia thủ tiết!”

“Cho nên ta sẽ thay sư phụ hảo hảo chiếu cố nàng.”

Tiểu Dao run run một cái, che hai lỗ tai theo chân tường trốn đi —— phi lễ chó nghe!

Đến sân thứ tư, phát hiện trong viện im ắng tất cả cửa đều đóng, Tiểu Dao thở nhẹ, nghĩ rằng có thể an tâm quét rác ở đây. Tiếc rằng nàng có chút công phu, nhĩ lực lại tốt, bởi vậy có người hạ giọng nói chuyện lại bị nghe một cách rành mạch.

“Đêm nay Tiết Bắc Hải sẽ đầu rơi xuống đất!”

“Đến lúc đó ta chính là tân chủ môn của Bắc Hải.”

“Nhớ kỹ buộc hần nói ra Long Cốt Ngũ Đồ ở đâu, phải tìm cho được Nguyệt Hải Kim Thuyền cùng Thánh Võ Hoàng Phổ.”

“Hần không nói ta sẽ khiến cho hần sống không được chết cũng không xong!”

Tiểu Dao hăng hái cầm chổi quét nhanh, đi đến cửa trước sân, đưa tay nhéo hai lỗ tai của mình, miệng liên tục nói, “Nói người nghe lời! Người lại không chịu nghe lời?”

Bọn nha đầu đi ngang qua đều che miệng cười nàng.

Rốt cục khi đi đến sân thứ năm, cũng chính là sân cuối cùng, Tiểu Dao bị người ngăn cản, một tên trông cửa hung tợn nói cho nàng, “Đây là nơi chưởng môn nghỉ ngơi, không được phép tùy tiện vào.”

Nhan Tiểu Dao đứng ở ngoài phòng nghỉ ngơi dành cho bọn nha hoàn, bắt đầu suy nghĩ có nên lưu lại để xem Hồng Chỉ Bảo Tán không? Hay là chạy nhanh đi đừng ở lại nơi sóng gió này nữa?

Đáng tiếc ông trời không cho nàng thời gian lựa chọn, trời nhanh chóng tối đen, sấm sét giáng xuống, mưa như trút nước.

Một tia sét giáng xuống, trời giống như sụp đi một nửa. Đúng lúc này, từ trong sân viện thứ năm của Bắc Hải phát truyền đến tiếng hét thảm thiết, bốn dãy sân phía trước lặng ngắt như tờ, yên tĩnh vô cùng.

Nhan Tiểu Dao đứng dưới mái hiên, ngược mắt nhìn những giọt mưa lớn xuôi theo mái hiên rơi xuống, thầm nghĩ có nên xen vào việc của người khác hay không?

Lúc này, Tiết Bắc Hải thân trúng kịch độc còn bị chém mấy nhát kiếm, y cố nén đau đớn chạy đi, luống cuống không còn đường, đập vào khoảng không từ sau vách núi đá lăn xuống. Y đến cuối vẫn không thể tin được kẻ ám hại mình chính người mà ngày thường hần tín nhiệm nhất. Ngay lúc y mơ mơ màng màng bắt tỉnh thì thấy phía trước có người đang đi về hướng mình. Một chiếc váy hoa màu vàng nhạt, một đôi giày thêu thật đẹp.

Lúc tỉnh lại, Tiết Bắc Hải phát hiện mình đang ở trong một cái hang động, miệng vết thương đã được xử lý qua, nhưng cả người vẫn vô lực. Nhìn ánh lửa trước mắt, bên cạnh là một cô nương thật xinh đẹp đang đùa nghịch. Nhớ lại chính mình khi ngã nhào xuống vách núi, hần gát gao ôm chặt Hồng Chỉ Bảo Tán trong tay.

“Huynh tỉnh rồi?”

“Cô là ai?”

“Là người cứu huynh.”

Tiết Bắc Hải nghe nói lời ấy bỗng nhiên đứng lên cười ngớ ngẩn, “Thật không ngờ, ta biết hết thấy những kẻ hại ta nhưng lại không biết người đã cứu ta.”

Nhan Tiểu Dao đi đến trước mặt y, “Cho nên huynh phải tự kiểm điểm bản thân một chút.”

“Ta tự kiểm điểm?” Tiết Bắc Hải tựa hồ không thể chấp nhận, “Người khác hại ta vì cái gì muốn ta kiểm điểm?”

Nhan Tiểu Dao dùng ô nhọn chỉ vào mũi y, nghiêm túc nói, “Nương ta thường dạy, sống trong giag hồ làm sao có thể tránh được binh đao tổn thương, nhưng nếu cứ mãi bị binh đao tổn thương thì là huynh không đúng! Huynh không kiểm điểm ai kiểm điểm?”

Tiết Bắc Hải trợn mắt há hốc mồm, “Ta.”

“Bên trong Bắc Hải phái có ít nhất mười người đêm nay muốn hại huynh, làm sao để yên cho huynh một kẻ chưa biết sống chết ra sao chứ?” Nhan Tiểu Dao còn đập nỗi đau của y mà xát muối, “Huynh ngày thường thực ra là gây oán với bao nhiêu kẻ vậy?”

Tiết Bắc Hải vốn là bị thương nặng mất máu, bị nàng nói như vậy, thiếu chút nữa là tức chết.

Đúng lúc này, chợt nghe đến bên ngoài có người gọi, “Trang chủ! Trang chủ!”

“Là Tiết Phúc!” Tiết Bắc Hải vừa định đáp trả một tiếng liền bị Nhan Tiểu Dao bịt kín miệng, thuận tiện phẩy tay áo một cái tắt ngọn lửa. Đơn giản bên ngoài mưa rất lớn, hơn nữa hai người đang ở trong một cái hang động cách mặt đất hai trượng nên vẫn chưa bị phát hiện.

“Tiết Phúc là người ta tín nhiệm nhất, y sẽ không hại ta đâu!”

“Đẹp đi, Tiểu ca kia cũng phản bội huynh.”

“Cái gì?”

“Ta là một người lai lịch bất minh lại có thể dễ dàng dẫn vào Bắc Hải phái, chỉ thấy hắn không lo lắng ta sẽ hại huynh, bởi vì hắn biết huynh sớm muộn gì cũng chết.”

Tiết Phúc hô trong chốc lát, không có nghe đến hồi âm, liền mang theo tay chân của hắn tiếp tục đi phía trước tìm, “Hắn chắc chắn bị trọng thương, phải bắt sống cho ta!”

Trong động hai người nghe xong đều rõ ràng Nhan Tiểu Dao đối Tiết Bắc Hải nhướng mi —— xem!

Tiết Bắc Hải suy sụp ngã xuống đất, ngửa mặt lên trời thở dài, “Không thể tưởng được Tiết Bắc Hải ta cũng có ngày bị xa lánh, đây thực sự là vì sao?”

Tiểu Dao cũng không đi để ý tới y, để mặc y ngồi vô vọng, còn bản thân lại ngồi bên trên một tảng đá, sờ sờ Hồng Chỉ Bảo Tán, thăm than cái ô này thật đẹp, đáng tiếc phải trả lại cho người ta.

Tiết Bắc Hải đột nhiên hỏi, “Ân công tên gọi là gì?”

Tiểu Dao nghe được hai tiếng “Ân công”, da đầu tê rần, trả lời, “Gọi ta Tiểu Dao.”

“Tiểu Dao cô nương, có phải là thích Hồng Chỉ Bảo Tán?”

“Thích!”

“Ta nguyện lấy này ô này làm thù lao, xin Tiểu Dao cô nương giúp ta làm một chuyện.”

“Người nói, chỉ cần ta cho người làm một chuyện, ô sẽ đưa cho ta?”

“Không sai! Thỉnh nhờ cô nương giúp ta đi một chuyến đến Hàng Châu phủ.”

“Được, nói rõ ràng xem.”

Tiết Bắc Hải lấy từ trong người ra một cái túi da dê bên trong chứa một hộp gấm, đưa cho Tiểu Dao, “Đến Hàng Châu phủ tìm huynh đệ của ta tên Tiết Bắc Phàm, chính tay đem chiếc hộp này giao cho y, nhắc nhở y đề phòng người của Bắc Hải.”

“Bên trong hộp là cái gì?”

“Long Cốt Ngũ Đồ!”

Nhan Tiểu Dao thè lưỡi, nhân gian thường nói trong giang hồ có bốn bảo vật, “Nguyệt Hải Kim Thuyền, Thánh Võ Hoàng Phổ, Hồng Chỉ Bảo Tán, Phong Nguyệt Vô Ưu”. Trong đó thần bí nhất chính là Nguyệt Hải Kim Thuyền cùng Thánh Võ Hoàng Phổ, nghe đâu được giấu trong Bắc Hải thủy tinh cung. Mà chỗ của Bắc Hải thủy tinh cung được ghi lại trên năm khối long cốt tạo thành Long Cốt Ngũ Đồ.

“Vật quý trọng như vậy người giao cho ta không sợ ta độc chiếm sao?”

Tiết Bắc Hải trầm mặc một lát, mở miệng, “Nếu người một nhà còn không tin được, vậy ta thà tin người ngoài.”

Tiểu Dao suy nghĩ rồi nhìn lại cái ô, “Hồng Chỉ Bảo Tán này giờ là của ta!”

Tiết Bắc Hải gật đầu, cùng Nhan Tiểu Dao vỗ tay lập thề, định ra vụ thương lượng này.

.

Sáng sớm hôm sau, mưa to chuyển thành những giọt mưa nhỏ tí tách, Nhan Tiểu Dao cầm hồng tán rời đi ra phía sau núi của Bắc Hải phái, trong người đem theo Long Cốt Ngũ Đồ, đón thuyền đi Hàng Châu .

Tiết Bắc Hải ở trong sơn động vận công chữa thương, lúc này, một người lặng lẽ tiến vào, là Tiết Phúc.

“Trang chủ, đều làm thỏa đáng?”

Tiết Bắc Hải mở to mắt, gật đầu, “Lần này thật sự là đến đường cùng thì gặp lối thoát, cũng may mà người thông minh, nhìn ra thân phận của nàng.”

“Trang chủ, Nhan Tiểu Dao thật sự có thể giúp chúng ta?”

“Đương nhiên có thể.” Tiết Bắc Hải nhắm hai mắt lại, khí định thần nhàn, “Kế tiếp đành nhờ Bắc Phàm.”

2. Chương 2: Thần Bộ Tinh Thông Và Cô Nương Đeo Mặt Nạ

Tháng năm, một con đường nhỏ ở vùng ngoại ô của Hàng Châu phủ.

Đường đi là đường đất đen, lác đác một tầng đá vụn nhỏ, lại phủ lên trên một lớp bụi đất đá. Sau một cơn mưa nhỏ, những phiến đá đen và đường đất không còn bụi nữa mà sạch sẽ, nhẹ nhàng, mát mẻ.

Một bên là ruộng đồng vàng óng trải dài, vài cơn gió nhỏ thổi qua lại tạo thành ra những ngọn sóng lúa vàng, lại thêm bầu trời trong xanh sau cơn mưa khiến người đi đường đều muốn dừng chân.

Bên kia đường là một hồ nước, mặt hồ trong như gương dưới mặt trời, phản chiếu đường chân trời xa xa. Trên mặt nước tựa hồ có đám sương giống như mây bay, nước động mây trôi, chợt có một con chim hải âu cô giương cánh bay lên. Cũng có vài người bơi thuyền đánh cá sớm xem chừng rất hứng trí còn gảy đàn hát vài câu, làm cho thanh cảnh của Giang Nam thêm sinh khí, càng giống như trong tiên cảnh.

Còn có vài nhóm tài tử giai nhân đến ngắm cảnh, hận không thể nán lại thi thố thơ ca một phen.

Ngay tại nơi có cảnh vật mang hương vị thôn quê này, xa xa, xuất hiện một vật màu đỏ sáng chói.

Người đi đường đều quay đầu lại xem, chỉ thấy trên đường đi, một tiểu mỹ nhân, nhan sắc diễm lệ cầm một cái ô màu đỏ, cười một con lừa lông ngắn, chậm tiến lên phía trước.

Vị cô nương xinh đẹp này, trông rất hợp với cảnh đẹp Giang Nam, nàng có làn da trắng như tuyết, trên tay còn cầm ô đỏ trông càng động lòng người.

Nàng cầm theo tay nải ngồi trên lưng một con lừa hết nhìn trái lại nhìn phải, muốn tìm xem gần đó có quán trà nào không, nhân đó cũng có thể ăn một chút bánh bao.

Người tới đó không phải chính là Nhan Tiểu Dao sao?

Khó khăn lắm mới thấy được một tấm biển đề “Trà quán”, Nhan Tiểu Dao nhảy xuống khỏi lưng lừa chạy vào, chọn một vị trí gần ven đường ngồi xuống. Tiểu nhị đến gần tiếp đãi, bắt gặp một cô nương xinh đẹp, không tự giác thanh âm trở nên nhẹ nhàng “Cô nương đi một mình? Dừng điểm tâm sao?”

Tiểu Dao thu ô lại, thật cẩn thận lau khô, bảo tiểu nhị gọi một bát đậu hoa và một cái bánh bao.

Tiểu nhị nhanh nhẹn bưng đồ lên, còn đưa lên thêm một ít dưa leo ướp muối của nhà mình làm. Nhan Tiểu Dao bắt đầu cầm lấy hai chiếc đĩa, chọn dưa muối ăn cùng với mì trông thật thanh thơi.

Ngồi ăn được một lúc thì người đi trên đường càng ngày càng đông hơn.

Tô Hồ là vùng thương nhân hay thường tập hợp từ trước đến nay, sự gấp gáp của những thương nhân dần lan tỏa khắp nơi, mưa đã dứt, mặt trời vừa mọc lên, ảo ảnh tiên cảnh lúc nãy cũng dần tan, chỉ để lại sự náo nhiệt, an hòa, giàu có và sự tấp nập.

Trà quán dần dần đông khách, Tiểu Dao nhìn thấy trước bàn còn ba ghế trống.

“Cạch” một tiếng, đột nhiên một thanh kiếm được đặt ngang trên bàn nơi Tiểu Dao ngồi.

Thanh kiếm này dài ba thước, bao ngoài bằng vỏ da, bên trên được dây thừng thắt thành chín khúc, còn được đánh số, phỏng chừng người tới là quan gia.

Tiểu Dao giương mắt đánh giá, người ngồi trước mắt là một vị công tử, tuổi khoảng chừng hơn hai mươi, ngũ quan đoan chính, tóc được chải gọn gang không một sợi rối ra. Trên trán của y có vài giọt mồ hôi, y tùy ý dùng ống tay áo lau đi, kêu tiểu nhị, “Bốn cái bánh bao cùng một chén cháo!”

Tiểu Dao cắn một miếng bánh mì nhỏ, chợt thấy bên hông người kia lộ ra một nửa khối kim bài —— có thể hẳn là một bộ khoái.

Y lau mồ hôi, trong lúc chờ thức ăn bưng lên, giương mắt thì thấy người ngồi đối diện là một cô nương, y câu nệ cúi đầu, cũng không dám đánh giá kỹ, chờ ăn cơm.

Tiểu Dao hơi hơi nhếch khóe miệng —— là một người thành thật nha.

Tiểu Dao lại ăn hai miếng, thì vị công tử kia đột nhiên ngẩng đầu, hô to tiểu nhị một tiếng, “Thêm một bát thịt bò băm!”

Tiểu Dao giương miệng nhìn hắn ăn hết bốn cái bánh bao cùng một chén cháo chỉ trong nháy mắt, âm thầm than thở —— thùng cơm nha!

Bên này đang ăn, lại có hai người nữa đến.

Hai vị khác đứng trước cửa, đang do dự không có chỗ ngồi, thấy vậy tiểu nhị vội vàng tiếp đón, “Nhị vị khách quan, nơi này vừa lúc có hai chỗ trống!”

Vì thế, một người ngồi xuống cùng Tiểu Dao và bộ khoái, người còn lại đứng đằng sau lưng hắn.

Tiểu Dao chợt nghe một giọng nói cơ hồ hơi khó chịu “Một ấm trà, hai cái bánh bao”.

Tiếng nói cất lên có thể nghe ra là một nữ nhân, người này giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng trầm thấp. Tiểu Dao cảm thấy thanh âm dễ nghe liền ngẩng đầu xem, chợt ngạc nhiên.

Vị nam tử ngồi bên cạnh cũng vừa lúc đang đánh giá Tiểu Dao. Người này trông bộ dạng cũng rất tốt, Tiểu Dao đoán hẳn có chút thân phận, bởi vì trên người y toát ra khí phách cao quý ngay cả động tác giơ tay nhắc chân cũng rất tao nhã. Bất quá điều mà Tiểu Dao chú ý đến không phải là vị công tử trước mắt mà là người đứng sau lưng y.

Đó là một vị hắc y nữ tử mang mặt nạ, hắc người nói chuyện vừa rồi chính là vị cô nương này.

Nàng đứng phía sau vị công tử nọ, hình như là tùy tùng hay bảo tiêu gì đó, dáng người cao, thon thả, nhưng chính là đội mặt nạ nên hoàn toàn nhìn không ra diện mạo cùng vẻ mặt, ngay cả tóc đen cũng giấu ở trong áo. Mặt nạ có thể là mặt nạ trừ tà cũng có thể là mặt nạ quý màu trắng, trông thật dọa người.

Tuy rằng nhìn không nhìn thấy khuôn mặt, nhưng lại làm cho người ta có cảm giác lạnh lùng, trầm tĩnh. Tiểu Dao nhìn nàng thấp phần tò mò.

Vị nữ tử đeo mặt nạ kia cũng liếc nhìn Tiểu Dao một cái nhưng không nói tiếng nào.

Chờ nước trà được đem lên, vị nữ tử đeo mặt nạ xuất ra ngân châm cẩn thận kiểm tra, không có vấn đề gì mới đặt trước mặt vị công tử kia sau khi giúp hắn lau thật sạch ly trà, làm xong mọi việc mới lui ra sau đứng.

Vị bộ khoái “Thùng cơm” kia đang ăn nhìn thấy cảnh này không nóng không lạnh nói một câu, “Bản thân có tay có chân, còn muốn người khác hầu hạ.”

Tiểu Dao khloe miệng lại không tự giác nhếch lên vài phần —— muốn kiểm chuyện sao? Vị bộ khoái này thật nhanh mồm nhanh miệng nha!

Vị công tử đó một tay nâng cầm chậm rãi hỏi lại, “Kim Dao Thần Bộ Hách Kim Phong, vì cái gì lại chạy đến Hàng Châu này?”

“Khụ khụ.”

Vừa nghe đến cái tên “Hách Thu Phong”, Nhan Tiểu Dao đang ăn bánh bống dừng mắc nghẹn vội đưa tay vỗ ngực.

Vị công tử kia rót ly trà cho nàng, đưa tới trước mặt nàng.

Tiểu Dao nhận lấy, nói tiếng cảm ơn rồi đem bánh mỳ nướng xuống, khẽ thấy vị nữ tử đeo mặt nạ kia tựa hồ lại liếc nhìn một cái.

“Ta đến bắt Tiết Bắc Phàm.” Hách Thu Phong trả lời.

Nhan Tiểu Dao đang tính buông ly trà xuống bỏ đi nhưng vừa nghe đến ba chữ “Tiết Bắc Phàm” lại ngồi bất động, chính là người mà mình muốn tìm, Tiết Bắc Phàm?

“Tiết Bắc Phàm là bằng hữu của Thẩm Tinh Hải ta, một tháng nay y đều ở tại đều ở lại Tinh Hải Viên làm khách, không biết phạm vào chuyện gì mà phải khiến thần bộ ngàn dặm xa xôi đến bắt người?”

Nhan Tiểu Dao trong lòng khẽ than hai tiếng, cho nên mới nói làm sao mà khéo vậy! Nàng vậy mà có thể gặp được Thẩm Tinh Hải ở đây.

“Tiết Bắc Phàm kia phạm tội dâm tặc không thể thứ, ta muốn bắt hắn trở về xử theo pháp luật!” .

“Dâm tặc?”

Tiểu Dao không nhịn được, thốt ra một câu, Thẩm Tinh Hải cùng Hách Kim Phong đều nhìn nàng.

Tiểu Dao vội cúi đầu.

Hách Kim Phong hỏi Thẩm Tinh Hải, “Nghe nói Tiết Bắc Hải bạo bệnh mà chết ngay đêm trước ngày thành thân, vậy mà Tiết Bắc Phàm vẫn còn ở lại Giang Nam sống phóng túng?”

“Tiết huynh không thích chen chân với giang hồ, quan hệ của huynh ấy cùng huynh trưởng lại lạnh nhạt.” Thẩm Tinh Hải giải thích hộ, “Huynh ấy cả ngày chèo thuyền du ngoạn ở Tây hồ tiêu diêu tự tại, ta cùng y quen biết nhiều năm, y mặc dù phong lưu cũng không hạ lưu, chắc chắn không thể nào là dâm tặc, huynh hãy điều tra kỹ đừng vu oan cho người tốt.”

“Vu oan?”

Hách Kim Phong vừa nghe này hai chữ, bỗng nhiên lạnh mặt. Nguyên bản người này rất niềm nở, hiện tại bỗng nhiên tựa như rót vào hăm băng. Thanh âm cũng thay đổi, giọng nói lạnh lùng, ngoài cười nhưng trong không cười, mở miệng nói, “Chẳng lẽ các hạ cảm thấy ta là loại người vu oan cho người tốt, thị phi bất phân biệt, dễ tiện vô sỉ là tham quan ô lại, là người bất tài? Dựa vào việc vu oan cho người khác để mưu cầu thăng quan phát tài?”

Thẩm Tinh Hải cùng Nhan Tiểu Dao đang cầm ly trà đều tròn mắt nhìn y —— vị bộ khoái này như thế nào đột nhiên thay đổi tính tình a?

Cuối cùng. Tiểu Dao thối thối hết lên trà nóng, mọi người mới hồi phục lại tinh thần.

Hách Kim Phong lắc đầu, khôi phục lại thần sắc ban đầu, vẻ mặt mờ mịt, “Ta vừa mới nói cái gì?”

Thẩm Tinh Hải cúi đầu uống trà, mọi người nói Hách Kim Phong cái gì cũng tốt, chính là đôi khi đột nhiên tính tình đại biến, thì ra là sự thật.

Nhan Tiểu Dao đã biết Tiết Bắc Phàm ở trên một con thuyền nào đó ở Tây Hồ, nếu tên ôn thần Hách Kim Phong này cũng đến tìm y, vậy thì bản thân vẫn nên nhanh chóng đem vật này đưa cho hắn, sau đó cách y càng xa càng tốt

Nghĩ là làm, nàng bỏ lại hai đồng tiền, đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Tiểu Dao vừa mới dắt con lừa của mình, chợt nghe Hách Kim Phong lại hỏi Thẩm Tinh Hải, “Long Cốt Ngũ Đồ ở trong tay Tiết Bắc Phàm sao?”

Thẩm Tinh Hải nhún vai, “Ta cũng không biết.”

Nhan Tiểu Dao bắt giác dừng lại một chút, nhưng không khỏi khiến bọn họ hoài nghi, vẫn là bất động thanh sắc dẫn lừa rời đi. Thẩm Tinh Hải cùng Hách Kim Phong còn đang nói chuyện, tựa hồ cũng chưa chú ý, chỉ có mỗi nữ tử đeo mặt nạ kia lại liếc mắt nhìn Tiểu Dao một cái.

Chờ Tiểu Dao đi rồi, Hách Kim Phong hỏi Thẩm Tinh Hải, “Huynh biết vị cô nương kia?”

Thẩm Tinh Hải khẽ cười, “Vị cô nương xinh đẹp như vậy nếu ta từng gặp nhất định nhớ rõ.”

Hách Kim Phong vuốt cằm nói một mình “Ta cảm thấy nàng có chút quen mắt, hình như đã gặp ở đâu. . .”

Hách Kim Phong tuy rằng không nhớ rõ Nhan Tiểu Dao, Nhan Tiểu Dao lại biết y.

Hai mươi năm trước, mẫu thân của Nhan Tiểu Dao chính thần thân* danh chấn giang hồ, được xưng là Phi Thiên Hồ Ly. Triều đình phái Kim Dao Thần Bộ Hách Cửu Long đuổi bắt nàng, nhưng không ngờ, Hách Cửu Long không Bắt được Nhan Như Ngọc, còn làm mất kiếm, về sau thì từ quan thoái ẩn sơn lâm.

(thần thân: siêu trộm)

Người giang hồ đều nghĩ đến Hách Cửu Long là nhất thời bị việc bại dưới tay Hồ Phi nên mới từ quan kỳ thật không phải. Nhan Tiểu Dao nghe mẫu thân nói nàng cùng Hách Cửu Long đã thành vợ chồng, sinh ra một nam một nữ, con trai tên là Hách Kim Phong, con gái hiển nhiên chính là Nhan Tiểu Dao, hai người hơn kém một tuổi.

Lấy nhau được ba năm, khi Tiểu Dao vừa đầy tháng, Nhan Như Ngọc hoài nghi Hách Cửu Long ra ngoài hái hoa ngắt cỏ, hai người cãi nhau một trận rồi mỗi người một ngã, còn nhi tử mỗi người nuôi một đứa.

Hách Cửu Long tái xuất giang hồ lại trở thành thiên hạ đệ nhất thần bộ. Đã vậy kẻ bạc tình như hắn còn ra lệnh truy nã Nhan Như Ngọc, khiến cho Nhan Như Ngọc phải đưa Tiểu Dao ẩn cư trên núi. Hách Kim Phong phỏng chừng cũng không biết thân thế thật sự của bản thân, còn xem Nhan Như Ngọc là kẻ thù của cha hắn.

Tiểu Dao không nghĩ tới vừa đến Hàng Châu phủ liền gặp phải huynh trưởng, nhưng nghĩ tới người cha thay lòng đổi dạ kia, vẫn là đừng nên biết nhau. Mặt khác, Hách Kim Phong hình như có chút không bình thường? Vừa mới nghe đến hai từ “Vu oan”, như thế nào liền trở thành một người khác?

Đang miên man suy nghĩ, nàng đã đến ven bờ Tây hồ, trên hồ thuyền hoa nhiều như mắc cửi, làm sao biết con thuyền nào có Tiết Bắc Phàm đây?

Thấy đằng trước có không ít thuyền phụ, Tiểu Dao nhanh trí nghĩ ra liền chạy tới hỏi một thuyền phụ: “Đại thúc, cho hỏi đâu là con thuyền là Thẩm Tinh Hải?”

Mấy người thuyền phụ đồng loạt chỉ tay vào một con thuyền lớn hai tầng sơn màu đỏ “Là chiếc thuyền đó!”

Tiểu Dao chạy lại nhìn kỹ chiếc thuyền kia, thì thấy nó đang bơi lại gần mình.

Lúc này có một vị bạch y nam tử đang ở đầu thuyền, bưng ly rượu ngắm phong cảnh. Tiểu Dao nhíu mày, nhìn ngoại hình có vẻ rất nhã nhặn nha, như thế nào lại là tên dâm tặc?

Nàng đang suy nghĩ thì phía sau có người kêu một tiếng: “Tiểu tặc.”

Nhan Tiểu Dao cả kinh, quay đầu lại nhìn.

Chỉ thấy một hắc y nam tử đứng phía sau đang nhìn nàng. Người này khoảng hơn hai mươi tuổi, cao cao gầy gầy, Tiểu Dao xác định bản thân trước đây không biết hắn, nghĩ lại, mẹ nàng Nhan Như Ngọc đích thực là kẻ trộm nhưng mà nàng không phải nha! Nàng từ nhỏ cùng lang trung học chút y thuật, cùng nương của nàng học chút công phu Tam Cước Miêu, an phận thủ thường không có làm chuyện gì xấu. Cho rằng người này chắc đang gọi người khác, vì thế Tiểu Dao quay mặt lại tiếp tục nhìn.

Lúc này, chiếc thuyền lớn kia đã nhanh tiến đến đầu cầu, Tiểu Dao lo lắng, nên gọi y một tiếng hay là nhảy xuống đây.

Không ngờ người phía sau tiếp tục gọi một tiếng, “Ai, tiểu tặc.”

Tiểu Dao quay đầu lại, phát hiện vẫn là người nọ, “Người gọi ta?”

“Đúng vậy!”

“Ta đâu phải là kẻ trộm? !”

“Người trộm đồ gia truyền của ta, còn nói không phải kẻ trộm?” Người nọ chấp tay sau đít, gió song khe thổi qua, sợi tóc theo gió khẽ bay, nói là loạn, lại giống như không, nói gọn gàng, lại giống như có chút tùy ý. Nhìn tướng mạo của người nọ nếu nói đoan chính lại có chút tà khí, nếu nói tà khí lại có chút đoan chính.

Tiểu Dao đang suy nghĩ xem người kia là ai, bỗng nhiên chợt nghe một thanh âm giận dữ, “Dâm tặc, không được chạy”.

Vừa nghe giọng nói đó, Tiểu Dao biết chính là Hách Kim Phong, theo bản năng xoay người bỏ chạy, nhưng chính là kẻ vừa mới gọi nàng là “Tiểu tặc” kia, cũng chạy cùng nàng.

Tiểu Dao kinh ngạc, tên kia cũng kinh ngạc.

Phía sau Hách Kim Phong đang điên cuồng đuổi theo

Tiểu Dao nội tâm cấp bách, người nọ lại nhìn nàng cười đáp lời, “Thật khéo, người cũng là dâm tặc a? Hân hạnh được gặp mặt”.

3. Chương 3: Vừa Bước Chân Vào Giang Hồ Lại Bị Lừa Một Vố

Nhan Tiểu Dao nghe tên kia gọi một tiếng “Dâm tặc” tức giận đến thiếu chút nữa nổi khùng lên.

Chợt nghe thấy phía sau Hách Kim Phong quát lớn: “Tiết Bắc Phàm, người đứng lại đó cho ta!”

Tiểu Dao giật mình quay lại nhìn người bên cạnh: “Người chính là Tiết Bắc Phàm?”

Tiết Bắc Phàm nhìn Tiểu Dao gật đầu: “Đúng vậy.”

Trong lúc nói chuyện, Hách Kim Phong đã đuổi tới gần phía sau. Tiết Bắc Phàm bỗng nhiên một tóm lấy cánh tay của Tiểu Dao, thả người nhảy xuống cầu chạy đi. Chiếc thuyền lớn kia vừa lúc tới gần hai người bọn họ, xuyên qua gầm cầu hướng đến một đầu khác chạy tới.

Bạch y nam tử đang cầm ly rượu trên thuyền kia cười nhạo: “Tiết Bắc Phàm, rõ ràng đang là ban ngày mà huynh còn có thể đem mỹ nhân lên thuyền? Thực không hổ danh dâm tặc.” Nói xong, lấy tay chỉ vào Hách Kim Phong: “Đứng lại! Hôm nay mười sáu, đại hung, mọi việc không nên.”

Tiểu Dao có chút buồn bực, Hách Kim Phong công phu rất tốt nơi này cách cầu cũng không phải rất xa, vì sao không đuổi đến đây?

Bạch y nam tử ở đằng sau hình như đã nhìn ra tâm tư của nàng :”Hách Kim Phong là Kim Bài Thần Bộ, trên giang hồ cũng có người gọi y Phi Thoái Nghiễn Thai*, bởi vì y hoàn toàn không có khinh công, phải dựa vào hai chân chạy như điên.”

(phi thoái nghiễn thai: chân chạy như bay)

Nhan Tiểu Dao tâm tình vui vẻ, có thể là bởi vì Nhan Như Ngọc khinh công rất cao, tên bạc tình Hách Cửu Long kia hẳn là còn ghi hận chuyện năm đó nên mới không dạy khinh công cho con hắn. Thầm cảm thán. Cho nên nói nam nhân một khi thay thay lòng đổi dạ liền trở mặt.

Mọi người đều nghĩ đến đây là đã trốn khỏi sự truy đuổi của Hách Kim Phong nhưng không ngờ y lại xuất hiện ở đầu cầu, dùng sức nhảy ra trước.

“Phù phù” một tiếng.

Hách Kim Phong quả nhiên danh bất hư truyền, không hổ là “Nghiễn Thai” vừa rơi xuống nước, liền chìm xuống.

“A!” Trên bờ không ít người đi đường thấy được, nghĩ rằng có người rơi xuống nước hoặc là tự sát liền gọi người cứu giúp.

Nhan Tiểu Dao chạy nhanh đến đầu thuyền thì thấy Tiết Bắc Phàm cũng lại đây xem náo nhiệt, liền nói, “Nhanh đi cứu y!”

Tiết Bắc Phàm chỉ bảo thuyền phu chèo thuyền tới trước, “Sẽ có người cứu y, công phu của y tốt như vậy, ở dưới nước một lát cũng không sao!”

Nhan Tiểu Dao cũng không muốn, tên bộ đầu kia tốt xấu gì cũng là đại ca nàng, nếu nương nàng biết tên kia chết không phải sẽ khóc sao? Thấy Tiết Bắc Phàm vẫn còn xem náo nhiệt, Tiểu Dao định nhảy xuống cứu hắn.

Chỉ thấy Hách Kim Phong ban nãy còn lặn dưới nước giờ đã bơi tới, đang bám lấy thuyền ngẩng đầu lên, miệng còn quát “Dâm tặc! Ta muốn bắt ngươi lên quan phủ!”

Tiết Bắc Phàm kinh hãi lùi về sau vài bước, phía sau bạch y nam tử ôm bụng cười đến mức giậm chân.

.

Hách Kim Phong cố nửa ngày muốn lên thuyền nhưng vừa leo lên lại trượt xuống, Bạch y nam tử kia liền dùng dây thừng giúp y leo lên, đưa vào khoang thuyền thay y phục.

Hách Kim Phong cởi y phục ướt sũng, bạch y nam tử kia cũng không đưa y phục cho y thay chỉ ném cho y một tấm thảm. Hách Kim Phong quần thảm cũng không tiện tay bắt Tiết Bắc Phàm, rốt cục đành ngồi yên.

Nhan Tiểu Dao thấy tình hình thực không ổn, tục ngữ có câu, thượng tắc thuyền dung dịch hạ tắc thuyền nan*, nàng hiện tại đang trên thuyền của Tiết Bắc Phàm còn gặp Hách Kim Phong, làm sao bây giờ?

(thượng tắc thuyền dung dịch hạ tắc thuyền nan: tránh vỗ dũa gặp vỗ dũa, không biết có bạn nào siêng thì dò giùm nha, vì Ngạn không hiểu lắm nên tạm dịch là vậy)

“Tiểu thư họ gì? Xưng hô thế nào?” Tiết Bắc Phàm không hổ danh “Dâm tặc”, hoàn toàn hứng thú với những gì trên người Nhan Tiểu Dao, hắn nhìn thấy trong tay nàng chính là Hồng Tán.

Nhan Tiểu Dao lập tức hiểu được vì sao hắn lại gọi mình tiểu tặc, đây chính là Hồng Chỉ Bảo Tán, vừa nhìn cũng không khác những chiếc dù bình thường là mấy, nhưng là trong dù có giấu Càn Khôn, chỉ có hai huynh đệ Tiết Bắc Hải cùng Tiết Bắc Phàm nhận ra được.

“Gì chứ?”

Lúc này, Hách Kim Phong cũng chú ý tới Tiểu Dao, “Cô không phải là cô nương ngồi đối diện tôi trong quán trà lúc sáng sao?”

Tiểu Dao há miệng thở dốc: “Àn.”

“Có phải tên dâm tặc này quấy rầy cô?” Hách Kim Phong tinh thần trượng nghĩa đầy mình, một tay cầm lấy tấm thảm, một tay muốn cầm lấy kiếm của mình: “Đừng sợ, tôi đến đây bắt hắn quy án!”

Tiết Bắc Phàm nhanh tay, đem kiếm của hắn tránh xa một chút, Hách Kim Phong lấy không được, lại không thể cử động mạnh, đành tức giận ngồi ở khoang thuyền vịn vách.

Nhan Tiểu Dao nhìn khoảng cách tới bờ, suy nghĩ hay là hộp gấm trong tay giao cho Tiết Bắc Phàm sau đó liền xoay người đào tẩu? Hay là.

Đang ở suy nghĩ, bạch y nam tử bỗng nhiên hô một tiếng “A!” rồi quay lại phòng, đứng ở giá sách lục lại một lúc rồi rút ra một quyển sách. Cầm quyển sách đó bước ra, rút ra một tờ đưa Nhan Tiểu Dao xem: “Tôi đã nói nhìn cô rất quen mắt!”

Tiểu Dao vừa cúi đầu xem thì thấy đó là một lệnh truy nã đã cũ, đó không phải là lệnh truy nã nương nàng Nhan Như Ngọc trước đây sao, bộ dạng cùng Tiểu Dao thập phần giống nhau.

“Cô là.”

Tiết Bắc Phàm còn không có tới kịp mở miệng, chỉ thấy Tiểu Dao một phen xé nát tờ cáo thị rồi ném xuống nước, động tác nhanh nhẹn. Tờ giấy ngấm nước, không lâu sau liền ướt sũng, nét mực cũng nhòe đi.

Tiết Bắc Phàm cùng bạch y nam tử trợn mắt há mồm nhìn Nhan Tiểu Dao.

Tiểu Dao liếc mắt nhìn xung quanh khoang thuyền tìm y phục của Hách Kim Phong, cảnh cáo hai người trước mắt: “Nếu dám nói ra ngoài, hai người nhất định phải chết!”

Tiết Bắc Phàm khước miệng nở nụ cười, “Thì ra thần trộm Nhan Như Ngọc cũng có con gái, cô tên gì vậy?”

Nhan Tiểu Dao nhìn hẩn một cái, không cam lòng trả lời “Nhan Tiểu Dao.”

Tiết Bắc Phàm nhíu mày, “Tại sao một nha đầu xinh đẹp như vậy lại có cái tên xấu như vậy? Trong khi tên của nương của cô lại là Như Ngọc.”

“Tên người mới xấu! Nương nói “Như Ngọc” cùng “ngồi tù” đọc giống nhau, đó là điềm xấu cho nên mới bị người khác phụ lòng.” Tiểu Dao thầm than một câu.

Bạch y nam tử hướng nàng chấp tay, “Tại hạ đã rõ.”

Nhan Tiểu Dao cũng chấp tay, cẩn thận đánh giá này người này, tuổi tác cùng Tiết Bắc Phàm không chênh lệch lắm, lịch sự nho nhã, nhìn thấy có vẻ thuận mắt hơn Tiết Bắc Phàm nhiều!

Không muốn gặp họa lần nữa Tiểu Dao tựa hồ có chút kiêng kỵ rời khỏi khoang thuyền đang có Hách Kim Phong: “Ta đi tìm cho hẩn bộ y phục, các người cứ nói chuyện.” Nói xong, vào khoang thuyền tìm y phục của Hách Kim Phong.

Tiết Bắc Phàm nhìn nhìn Hồng Tán trong tay Tiểu Dao, tính giật lấy thì Tiểu Dao vội giấu ra sau: “Của ta!”

Tiết Bắc Phàm nở nụ cười, “Hồng Chỉ Bảo Tán là vật báu gia truyền của Tiết gia, như thế nào lại là của cô?”

“Là đại ca người cho ta!” Tiểu Dao đem cây dù giấu đi, rồi từ tay nải lấy ra một cái hộp gấm đưa qua cho hẩn: “Đại ca người bị thương, bất quá không chết, y nhờ cho ta đưa cái này cho người, còn nhắc nhở người phải cẩn thận với người của Bắc Hải phái.” Nói xong khoát tay hẩn nói: “Ta đi đây.”

Tiểu Dao hoàn thành nhiệm vụ, đang muốn thoát thân sớm một chút thì đằng sau Tiết Bắc Phàm lại túm chặt cánh tay của nàng.

“Đừng có nín kẻo!” Tiểu Dao đem rút tay về trừng mắt nhìn hẩn: “Đại ca người cùng ta đập tay ăn thề, ta đem vật này giao cho người, Hồng Tán là của ta.”

“Cô đừng vội, ta không phải vì Hồng Tán, cây dù này vốn chính là vật dùng của cô nương, ta cũng không thể dùng.” Tiết Bắc Phàm quơ quơ hộp gấm trong tay hỏi: “Đây là cái gì?”

“Đại ca người nói là Long Cốt Ngũ Đồ.”

“Nói như vậy, đại ca ta nhờ cô mang Long Cốt Ngũ Đồ cho ta?”

“Ân.” Tiểu Dao gật đầu.

Tiết Bắc Phàm cúi đầu, mở hộp gấm ra.

Tiểu Dao vốn định đi nhưng lại tò mò, nàng muốn nhìn xem rốt cuộc Long Cốt Ngũ Đồ có hình dạng gì, liền đi tới thì thấy trong hộp làm gì có năm khối long cốt, chỉ có một tờ giấy trắng, bên trên viết tên năm địa danh — Cửu Châu Long Đàm, Tiên Vân Sơn Thác, Tây Vực quỷ thành, Nại Hà môn, Bắc Hải phái.

Tiểu Dao chớp mắt mấy cái, Tiết Bắc Phàm ho khan một tiếng nhìn chằm chằm vào nàng.

Tiểu Dao ngẩng mặt cùng hắn đối diện, thấy ánh mắt của hắn, liền hít một ngụm khí: “Ta không mở hộp ra xem qua!”

Tiết Bắc Phàm nhướn mi: “Thật không?”

“Đương nhiên!” Nhan Tiểu Dao nóng nảy, trong lòng nghĩ đi nghĩ lại chợt nghĩ — không phải là tên Tiết Bắc Hải kia lừa nàng chứ?

“Ai.” Tiết Bắc Phàm tỏ vẻ hoài nghi “Hay là cô muốn một mình nuốt trọn bảo vật gia truyền Long Cốt Ngũ Đồ của nhà ta rồi bản thân tự đi tìm Nguyệt Hải Kim Thuyền cùng Thánh Võ Hoàng Phổ?”

Nhan Tiểu Dao nhú mày gật đầu đáp: “Nếu ta là trộm thật ta có thể dùng năm khối xương giả để lừa, làm gì lại đi viết những cái này? Người xem chữ viết đó có phải là chữ của đại ca người không?”

Tiết Bắc Phàm nở nụ cười: “Nha đầu cô thật đúng là rất thông minh.”

Tiểu Dao tặng hắn một cái nhìn xem thường: “Ta đã giao vật này cho người, ta mặc kệ chuyện gì, không hẹn gặp lại!” Nói xong hướng bờ định leo lên, lại nghe đằng sau Tiết Bắc Phàm chậm rãi nói, “Chuyện cô đáp ứng đại ca ta còn chưa làm xong đâu, thù lao cũng đã cầm, cô cũng không thể không giữ lời.”

Tiểu Dao cước bộ dừng lại “Đồ vật này đã giao đến tay người!”

“Đại ca của ta kêu cô đến đây làm gì?” Tiết Bắc Phàm gấp một cái còn dùng ngón út ngoáy ngoáy lỗ tai, hỏi Tiểu Dao.

“Mang này hộp gấm cho người, nhắc người cẩn thận.”

” Đại ca ta nói trong hộp gấm là cái gì?”

“Trong hộp gấm.” Tiểu Dao há mồm, nghiêng rặng nửa ngày, âm thầm dậm chân — khá lắm Tiết Bắc Hải, dám lừa bịp cô nương!

Tiết Bắc Phàm lại gần Tiểu Dao nói: “Đại ca của ta nhờ cô mang Long Cốt Ngũ Đồ cho ta, không có nhờ cô mang tờ giấy trắng cho ta, nếu trên tờ giấy chỉ viết Long Cốt Ngũ Đồ ở đâu, cô đương nhiên phải giúp ta đi tìm bản đồ đến đây, Hồng Chi Bảo Tán là báu vật vô giá trên đời này làm gì có chuyện mua bán tiện nghi như vậy? Đúng không, tiểu mỹ nhân!”

Tiểu Dao đỏ mặt vừa định cãi lại Tiết Bắc Phàm lại nói tiếp: “Như vậy, ta nói chuyện này với cô, không bằng ta chịu thiệt thòi cùng cô đi tìm?”

Tiểu Dao buồn bực, bản thân mình lại phạm sai lầm để kẻ khác lừa gạt! Con rùa Tiết Bắc Hải kia, mình cứu hắn một mạng, hắn lại lấy oán trả ơn, lừa nàng vào tròng. Nhớ lại ngày đó ở cửa Bắc Hải phái gặp được Tiết Phúc, Tiểu Dao liền hiểu được — thì ra nàng đã bị tính kế ngay từ đầu!

“Vậy, cùng lắm thì ta đem dùi trả lại cho người.” Tiểu Dao tuy rằng không muốn thế, nhưng mà cái dùi đầu có quan trọng bằng cái mạng nhỏ của nàng, năm nơi này đều là đầm rồng hang hổ, không thể đi được! Hơn nữa Tiết Bắc Phàm, người này nói năng ngọt xớt nhưng tâm cơ lại thâm sâu, hắn cùng đại ca hắn coi bộ rất giống nhau! Cùng hắn đi chung coi chừng một ngày nào đó lại bị tính kế lần nữa.

Tiết Bắc Phàm nhìn cây dùi “Chậc” một tiếng ra vẻ khó xử: “Tiết gia có quy củ, vật gì đã tặng đi thì sẽ không được lấy lại. Còn nữa, từ Bắc Hải phái đến nơi này ít nhất là nửa tháng cô đã dùng đã lâu như vậy còn trả lại cho người ta, cô không thấy xấu hổ sao?”

Tiểu Dao biết bản thân rốt cuộc đã bị đẩy xuống hố sâu, rơi vào bẫy của Tiết Bắc Hải. Không ngờ xuất sư bất lợi, vào giang hồ cho rằng có thể lấy được Hồng Chi Bảo Tán một cách dễ dàng, không nghĩ tới còn chưa thực sự bắt đầu lưu lạc giang hồ liền trúng một đạo.

Nương nàng đã nói với nàng: “Nam nhân khuôn mặt càng xinh đẹp càng không thể tin tưởng, nam nhân võ công càng cao càng không thể tin tưởng, nam nhân địa vị càng cao càng không thể tin tưởng, nam nhân ngoài miệng càng nói ngọt càng không thể tin tưởng. Tóm lại là nam nhân là không thể tin tưởng.” nàng hiểu rõ điều đó!

“Ha hả!”, Tiết Bắc Phàm cười đến vô hại lấy tay định khoác vai Tiểu Dao, Tiểu Dao vội né ra. Nàng nhủ thầm các người định giở trò, bỗng cô nương ta không muốn làm cừu non đợi các người làm thịt, hiện tại liền trốn không cần phụng bồi, dù sao khinh công của nàng trên giang hồ hẳn là không có mấy người có thể đuổi theo.

“Cô cũng đừng tính chạy.” Tiết Bắc Phàm nhận thấy được ý đồ của Tiểu Dao, thoáng nhìn một chút, Hách Kim Phong đã thay xong y phục đang đi ra. Liền nhắc nhở Tiểu Dao: “Nếu ta cho hẳn biết cô chính là con gái của nữ nhân Nhan Như Ngọc.”

“Người còn dám nói!” Tiểu Dao cũng không tỏ ra yếu kém: “Người đừng quên người là dân tặc, hẳn muốn bắt người! Có tin không ta hiện tại liền la người phi lễ!”

Tiết Bắc Phàm nhướng mi: “Cô tính vu oan giá họa sao, ta cũng không có động thủ!”

Tiểu Dao cãi lại: “Vu oan giá họa cũng không bằng hai huynh đệ các người liên thủ gạt người!”

Tiết Bắc Phàm cười đến vui vẻ: “Năm nơi này cô dù muốn hay không cũng phải đi, không đi cũng phải đi!”

Tiểu Dao lấy tay che hai tai, hít sâu một hơi định la phi lễ, Tiết Bắc Phàm vội vàng cầm hai tay đang bịt tai của nàng xuống: “Này, cô định la thật sao?”

Tiểu Dao quay lại trừng mắt nhìn hẳn “Người xem ta có dám hay không?”

“Được thôi!” Tiết Bắc Phàm nhướng mi kiểm chuyện: “Ta đây liền nói ọi người trong Võ lâm Trung Nguyên đại ca đem Long Cốt Ngũ Đồ giao cho cô!”

“A.” Tiểu Dao hít vào một ngụm khí, thiếu chút nữa đánh hẳn, lấy tay chỉ vào mũi Tiết Bắc Phàm: “Người đồ dân tặc chết tiệt, đề tiện vô sỉ!”

“Đa tạ đã khích lệ.” Tiết Bắc Phàm da mặt so với tường thành còn dày hơn, nhìn Tiểu Dao chấp tay cười: “Chúng ta đến nơi thứ nhất Cửu Châu Long Đàm chứ?”

“Không được! Không thể đến nơi đó!” Tiểu Dao đột nhiên đứng lên, có vẻ rất cấp bách.

Tiết Bắc Phàm ngoài ý muốn, thầm nghĩ đến mức thế sao? Cửu Châu Long Đàm cũng không phải là địa phương dọa người gì.

Đang muốn hỏi kỹ lại một chút, thì thấy Hách Kim Phong lại gần: “Tiết Bắc Phàm, người trêu ghẹo Vương phi, hại người mang thai nhảy xuống hồ nước, một xác hai mạng, theo ta trở về gặp quan!”

Tiết Bắc Phàm nghe xong lời này ngược lại rất sững sốt, thật lâu sau mới hỏi một câu: “Vương phi là ai?”

Hách Kim Phong giậm chân, “Người không thể ngừng đùa giỡn một chút sao? Người.”

Nói còn chưa xong, thì thấy Nhan Tiểu Dao nhìn vào khoảng không, một cước đạp lên lan can thuyền phi thân ra ngoài, tựa như một con chim én lượn sát mặt nước. Bay lên cao.

“Hảo khinh công!” Trọng Hoa ở đầu thuyền thấy được, không khỏi tán thưởng.

Tiết Bắc Phàm nhìn Hách Kim Phong đang tức giận, lại nhìn lên bờ thì thấy Nhan Tiểu Dao đang nhanh chân bỏ chạy, khẽ cười rồi nhìn Trọng Hoa nói: “Giúp ta chiêu đãi bộ khoái đại nhân, ta đuổi theo tiểu mỹ nhân.” Nói xong, cũng nhảy lên bờ đuổi theo Tiểu Dao.

Trọng Hoa vừa định hỏi Hách Kim Phong muốn uống trà hay dùng bữa, liền thấy hẳn lặn xuống nước lại bơi lên bờ đuổi bắt người.

4. Chương 4: Phong Nguyệt Vô Ưu

Nhan Tiểu Dao vừa lên bờ liền thấy Tiết Bắc Phàm đang đuổi theo, vội vàng nép vào hẻm nhỏ đào tẩu. Lần đầu tiên nàng đến Hàng Châu, chạy một chút liền hoảng sợ không biết đường, xuyên qua mấy con phố cũ kỹ, cuối cùng lại chạy vào ngõ cụt.

Phía sau còn nghe Tiết Bắc Phàm gọi to, “Tiểu mỹ nhân, dám tặc bắt người đến đây!”

Tiểu Dao hoảng sợ đầu óc muốn nổi điên lên, bất chấp tất cả, từ phía sau tường viện leo vào.

Tiết Bắc Phàm rõ ràng rất đắc ý, khoe miệng nhếch lên vui mừng, “Cái này gọi là tự chui đầu vào lưới!”

Đằng sau tường viện không khác gì động tiên, núi giả còn có hồ sen, kỳ hoa dị thảo, xa xa là một tòa nhà cửa nối tiếp nhau thành một hàng dài, ngói đỏ tường trắng, hành lang rộng rãi, một căn nhà tranh làm từ gỗ lim cửa sơn vàng, rất xa hoa.

Tiểu Dao tìm một khối núi giả trốn đi liền thấy Tiết Bắc Phàm cũng đang ở trên đầu tường hết nhìn trái lại nhìn phải tìm nàng.

Thấy hắn leo xuống tường viện, Tiểu Dao vội vàng trốn đi, luồn qua cửa ngõ phía sau chạy đi, gặp một tòa nhà cửa sổ đang mở, vội vàng leo vào đóng cửa. Đưa mắt nhìn xung quang, trong phòng không có ai!

Tiểu Dao đang định thở phào, chợt nghe bên ngoài có tiếng bước chân.

Liền có người hỏi, “Tiết công tử, người đang tìm gì?”

Tiểu Dao sửng sốt —— Tiết công tử? Chẳng lẽ là người quen sao! Còn có âm thanh này thật quen tai a, là từng nghe ở đâu nhỉ?

Quả nhiên, chợt nghe Tiết Bắc Phàm trả lời, “Ta tìm con mèo nhỏ.”

“Mèo nhỏ?”

“Đúng vậy, gặp ở bờ sông, cầm theo Hồng Tán, còn mặc váy hoa.” Tiết Bắc Phàm không đứng đắn nói “Không để ý một chút khiến nó chạy mất.”

Nhan Tiểu Dao thầm cầu nguyện dù sao cũng đừng ai vào phòng này tìm, liền vội vàng trốn ra đằng sau bình phong.

“Meo meo ~”

Bên ngoài, Tiết Bắc Phàm dường như là đang tìm mèo thật vừa gọi, vừa hướng xa xa đi tìm.

Tiểu Dao gặp thời cơ đang định bỏ chạy, bên ngoài liền nghe có tiếng bước chân hướng về phía cửa đến đây, “kéo kẹt” một tiếng, cửa được đẩy ra, có người đi đến, đóng cửa lại, đến bên giường ngồi xuống.

Tiểu Dao âm thầm kêu khổ, đành phải nín thở tập trung tận lực buộc chặt hơi thở không muốn bị phát hiện, tò mò mà nhìn qua khe hở của bình phong nhìn ra bên ngoài. Vừa thấy, liền phát hiện thì ra là người quen —— là hắc y cô nương đeo mặt nạ đứng đằng sau Thẩm Tinh Hải gặp ở trà quán sáng nay!

Vị cô nương đó ngồi xuống giường, từ trên tay đặt xuống một túi giấy dầu, một lọ được cùng một cuộn vải.

Nhan Tiểu Dao rốt cuộc hiểu được —— bản thân thật sai lầm, lại chạy vào trạch viện của Thẩm Tinh Hải.

Hắc y cô nương buông đồ vật này nọ xuống liền tháo mặt nạ xuống, từ từ cởi áo ra, lần tay chạm ra sau lưng.

Tiểu Dao vội nhìn trộm, hít một ngụm khí kinh hãi, mỹ nữ!

Nàng kích động không kìm được thốt ra tiếng, chỉ thấy cô nương nguyên bản khuôn mặt đang một mỗi lập tức hiện lên một tia sát khí, rút ra chủ thủ hướng bình phong đâm tới. Tiểu Dao vội vàng chạy ra khỏi chỗ trốn, chạy ra giữa phòng liền thấy vị cô nương còn muốn rút kiếm, vội vàng xua tay, “Là ta là ta!”

Hắc y nữ tử nhìn thấy Tiểu Dao, có chút nghi hoặc, tất nhiên cũng nhận ra nàng.

Tiểu Dao cười híp mắt nói: “Ta không phải người xấu, có người truy đuổi ta mới vào đây tìm chỗ trốn.”

Hắc y nữ tử cầm y phục khoác lên người, Tiểu Dao thấy nàng trên tay có máu, nhú mảy, “Cô bị thương sao?”

Hắc y nữ tử không nói chuyện, trong mắt từ đầu đến cuối vẫn cảnh giác.

Tiểu Dao lại tinh tế đánh giá một lần nữa, nhìn không được tám tấc hai tiếng —— vị cô nương này, chừng hai mươi tuổi, thật xinh đẹp làn da trắng nõn, nói xinh đẹp còn có chút có lỗi với nàng, rõ ràng chính là mỹ miều! Khuôn mặt xinh đẹp như vậy, vì sao lại dùng mặt nạ xấu xí che đi! Hay là Thẩm Tinh Hải cố ý đem nàng giấu đi, để tránh bị tên đâm tặc Tiết Bắc Phàm kia thương nhớ?

Tiểu Dao thấy được ánh mắt nàng trong suốt, tựa hồ không có gì trong mắt, bước lên hai bước, “Cô bị thương ở sau lưng à?”

Nàng vẫn là không có trả lời.

“Ta từng học y thuật, để ta băng bó cho cô, bản thân cô cũng không thể đụng đến mà.” Nói xong, Tiểu Dao liền chạy đến bên giường, ló đầu ra sau lưng hắc y nữ tử. Kia hẳn là bị trúng tên, bị thương trên xương bả vai, nhưng thật ra cũng không nghiêm trọng lắm. Tiểu Dao cởi giày bò lên lên giường, ngồi xếp bằng ở sau lưng nàng, “Miệng vết thương đã bị nhiễm trùng, cô sao lại không tìm lang trung kiểm tra?”

Vừa nói, vừa cầm cái chai đã mở nắp trong tay nàng, vừa ngửi liền nhú mảy, “Kim sang dược này đã hư rồi!”

Hắc y cô nương quay đầu lại nhìn Tiểu Dao.

“Không sao, ta có kim sang dược tốt.” Tiểu Dao từ trong túi lấy lọ thuốc mỡ mà sư phụ mình tự làm cho bôi lên vết thương, “Như vậy bôi lên vết thương hai ngày là ổn rồi.” Nói xong, đem thuốc mỡ nhét vào tay hắc y cô nương, lấy vải giúp nàng băng bó.

Xử lý xong miệng vết thương, hai người ngồi đối diện nhau mắt to trừng mắt nhỏ, hắc y nữ tử tựa hồ có chút xấu hổ.

Lúc Tiểu Dao xuống giường, không cẩn thận đụng vào túi giấy dầu, mở ra liền thấy là một cái bánh bao bị đè dẹp lép.

Hắc y cô nương mặc quần áo xong, cầm bánh bao ngồi xuống chiếc ở bên cạnh, uống chung trà đã nguội, mặt nạ thủy chung vẫn đặt ở trong tay hình như là lúc nào cũng phải mang theo.

Tiểu Dao thử hỏi một câu, “Thẩm Tinh Hải cất xén tiền công của cô à?”

“Khụ khụ.” Cô nương bị sắc nước, vỗ ngực, rớt cục mở miệng, “Thiếu chủ đối xử ta tốt lắm.”

Tiểu Dao ban nãy vừa mới giúp nàng xử lý miệng vết thương thấy trên người nàng có không ít vết thương to nhỏ, “Vậy cô tự ngược đãi bản thân?”

Hắc y cô nương làm đồ ly trà đang định đưa cho Tiểu Dao, cảm thấy cô nương này thực hoạt bát.

Tiểu Dao cầm ly trà nhếch khóe miệng, “Ta gọi là Nhan Tiểu Dao, còn cô?”

“Hiếu Nguyệt. ”

“Rất êm tai.”

Tiểu Dao khích lệ hình như làm cho Hiếu Nguyệt có chút ngượng ngùng, nàng lại nhìn Tiểu Dao một chút, “Ai đang muốn bắt cô?”

“Ta nói cho cô, cô không được bán đứng ta.” Tiểu Dao nằm bò trên bàn ủ rũ, “Ta đúng là xui xẻo!”

Hắc y cô nương nghiêm túc gật đầu.

“Chính là đại đâm tặc Tiết Bắc Phàm!”

Tiểu Dao vừa nói ra, chợt nghe tiếng của Tiết Bắc Phàm ngoài cửa truyền đến: “Ta là đại đâm tặc, người là tiểu đâm tặc!”

Tiểu Dao nhảy dựng lên, Hiếu Nguyệt chỉ ngón tay ra sau bình phong, Tiểu Dao vội vàng trốn vào.

Hiếu Nguyệt đi ra mở cửa, Tiết Bắc Phàm quả nhiên đứng ở ngoài, cũng không biết bao lâu. Hắn nhìn quanh phòng, “Nha đầu kia đâu?”

“Không có ai.” Hiếu Nguyệt trả lời.

Tiết Bắc Phàm vui vẻ, “Có? Không có ai nhưng mà mèo nhỏ thì có một con.”

“Cũng không.” Hiếu Nguyệt trả lời thẳng thắn, tựa hồ không có gì

“Ta vừa mới rõ ràng nghe được nàng nói chuyện bên trong.”

“Bằng chứng.”

Tiết Bắc Phàm khoa trương chỉ tai mình, “Ta nghe được.”

Hiếu Nguyệt vẫn như cũ, “Nói miệng không bằng chứng.”

Tiết Bắc Phàm mở miệng, nhất thời hình như không có cách, đôi mắt cợt nhả của hắn trước mặt của Hiếu Nguyệt trở nên vô dụng.

Tiểu Dao sau bình phong vui vẻ, hả giận!

Hiếu Nguyệt tiếp tục chặn cửa không cho Tiết Bắc Phàm tiến vào.

Đúng lúc này, Thẩm Tinh Hải từ ngoài sân đi đến. Đến gần, chỉ thấy Hiếu Nguyệt không mang mặt nạ, y phục cũng chỉ tùy ý mà khoác vào.

Chân mày Thẩm Tinh Hải liền nhíu lại.

Tiết Bắc Phàm thấy thần sắc của y, bỗng nhiên giọng điệu như trách cứ nói, “A, cô nương này ngày thường đội mặt nạ, không thể tưởng được nguyên lai lại xinh đẹp như vậy.”

Hiếu Nguyệt chợt nhớ tới đến bản thân quên đeo mặt nạ, quay về đi lấy, Tiết Bắc Phàm nhân cơ hội liền bước vào trong phòng.

Hiếu Nguyệt lấy tay ngăn lại, không cho hắn tới gần bình phong.

“Làm càn!” Thẩm Tinh Hải mặt lộ vẻ không vui, “Tiết huynh là khách của ta, thái độ của ngươi là sao đây?”

Hiếu Nguyệt cúi đầu, nhưng vừa mới đồng ý với Tiểu Dao, không thể để cho nàng bị phát hiện, vì thế cũng không thu hồi tay lại.

Thẩm Tinh Hải sắc mặt lại khó coi vài phần.

Tiểu Dao ở sau bình phong thấy rõ mọi chuyện, trong lòng bốc hỏa, Tiết Bắc Phàm đúng là tiểu nhân!

Tiết Bắc Phàm cũng không nghĩ sẽ liên lụy khiến Hiếu Nguyệt bị mắng, có chút áy náy, vừa định khuyên vài câu, chợt nghe đằng sau bình phong.

“Tiết Bắc Phàm!” Nhan Tiểu Dao hùng hổ đi tới, đến bên cạnh Hiếu Nguyệt, nhìn Thẩm Tinh Hải một cái lại nhìn Tiết Bắc Phàm một cái, “Nàng bị thương cũng không có người băng bó, giữa trưa chỉ ăn một cái bánh bao, uống nước lạnh, các ngươi hai đại nam nhân lại đi khi dễ một cô nương thú vị lắm sao?”

Tiểu Dao nói một câu, khiến Thẩm Tinh Hải cùng Tiết Bắc Phàm ngấy người.

Hiếu Nguyệt nhẹ nhàng túm túm tay áo Tiểu Dao, nhỏ giọng nói, “Không được vô lễ với thiếu chủ.”

Tiểu Dao không nói gì, Hiếu Nguyệt không phải là bị Thẩm Tinh Hải nắm nhược điểm trong tay chứ? Làm gì phải nghe lời như vậy?

“Thiếu gia.”

Đúng lúc này, một gã sai vặt chạy tới bẩm báo Thẩm Tinh, “Kim bài thần bộ Hách Kim Phong ở bên ngoài cầu kiến.”

Thẩm Tinh Hải khôi phục lại tinh thần, nhìn Tiết Bắc Phàm nói, “Ta đi giữ chân y, huynh tìm chỗ tránh đi một chút.”

Tiết Bắc Phàm gật đầu.

Thẩm Tinh Hải lại nhìn Hiểu Nguyệt, trên bàn vẫn còn túi giấy dầu cùng kim sang được, trong mắt tựa hồ hiện lên cái gì đó, là thương tiếc hay là không trách móc nữa? Dù sao Hiểu Nguyệt vẫn đang cúi đầu nên đầu không thấy được, ngược lại Tiểu Dao nhìn ra chút ẩn tình.

Hiểu Nguyệt phải đeo mặt nạ đi theo.

Thẩm Tinh Hải lại hạ thấp thanh âm nói, “Hôm nay không cần người đi theo, vết thương chữa cho tốt rồi nói sau.”

Nói xong, liền đi.

Hiểu Nguyệt cảm mặt nạ ngăn người.

Tiết Bắc Phàm thấy Nhan Tiểu Dao nhìn mình như nhìn con gián có chút ngượng ngùng, lẩm bẩm một câu, “Ta cũng không phải cố ý.”

Tiểu Dao hừ một tiếng, đến bên Hiểu Nguyệt, “Chúng ta đi ra ngoài ăn cơm?”

“Không bằng để ta mời.” Tiết Bắc Phàm vội lại gần nói một câu, “Coi như là xin lỗi Hiểu Nguyệt cô nương.”

Tiểu Dao liếc hần một cái, nhỏ giọng bên tai Hiểu Nguyệt nói, “Hiểu Nguyệt, hần ta là tên đâm tặc, trêu ghẹo khiến người ta mang thai, làm hại người ta nhảy sông tự vận một xác hai mạng!”

Hiểu Nguyệt kinh ngạc nhìn Tiết Bắc Phàm, ánh mắt kia ý là, Tiểu Dao nói gì ta đều tin!

“Ta không.” Tiết Bắc Phàm chưa kịp giải thích, Tiểu Dao đã kéo Hiểu Nguyệt đi mất.

Tiết Bắc Phàm thở dài, đuổi kịp, chuẩn bị giúp hai người trả tiền.

Ra cửa đi chưa được mấy bước, Tiết Bắc Phàm liền lại gần hai người: “Tiểu Dao.”

“Đừng kêu nghe thân thiết như vậy, ta với người không quen biết.”

“Tiểu Dao, khi nào thì chúng ta xuất phát?”

Tiểu Dao vừa nhất thời xúc động muốn trút giận giùm Hiểu Nguyệt, lúc này mới nhớ tới nguyên nhân đến đây, hồng rồi!

“Cửu Châu Long Đàm cách nơi này gần nhất, ngày mai lên đường được không?”

“Không đi!” Tiểu Dao trốn ra đằng sau Hiểu Nguyệt: “Ta không thể cùng đâm tặc ra khỏi cửa được, rất nguy hiểm!”

“Này.” Tiết Bắc Phàm giọng điệu bất mãn, “Mắt cô có thấy ta trêu ghẹo phụ nữ có chồng không? Đừng vu oan ta.”

“Hách Kim Phong nói có bằng chứng hần hoi.”

“Có khi nào là hiểu lầm không?”

Hiểu Nguyệt này giờ không nói gì bỗng nhiên chen vào một câu, “Tiết công tử không giống như là kẻ háo sắc.”

“Đúng đó!” Tiết Bắc Phàm liên tục gật đầu, “Vẫn là Hiểu Nguyệt cô nương nói đạo lý.”

“Trước kia Phong Nguyệt chủ Phong Vô Ưu đã tới Thẩm viên, nàng thỉnh Tiết công tử đến nơi ở nghe đàn, Tiết công tử lại không đi.”

Tiểu Dao nghe Hiểu Nguyệt nói xong, kinh ngạc há hốc miệng — vật cuối cùng trong bốn bảo vật của giang hồ Phong Nguyệt Vô Ưu, chính là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân Phong Nguyệt chủ Phong Vô Ưu. Không có lý do nào một tên đâm tặc lại chủ động từ chối cơ hội ở chung phòng với thiên hạ đệ nhất mỹ nhân.

Tiết Bắc Phàm khoanh tay, “Ta vừa hỏi thăm qua, người chết kia chính là phu nhân của quận vương Sài Tử Diệu, Uông Nhị.”

“Là người đã chết!” Tiểu Dao mở to hai mắt “Hoà Vang Quận vương cùng phu nhân nổi tiếng là đôi vợ chồng ân ái.”

(Hòa Vang: thuộc Quảng Nam)

“A.” Tiết Bắc Phàm cười một tiếng không rõ hàm ý.

“Người cười cái gì?”

“Vào nơi này ăn cơm.” Tiết Bắc Phàm không trả lời, ngón tay chỉ vào một tủu lâu bên cạnh.

“Phong Nguyệt?” Tiểu Dao cùng Hiểu Nguyệt nhìn nhau liếc mắt một cái, tới nơi này ăn cơm, đây không phải là nơi nghe đàn ngắm mỹ nhân sao?

Ba người vừa mới tiến vào cửa, Tiết Bắc Phàm liền chỉ tay vào một căn phòng trang nhã bên trên, nhỏ giọng hỏi Tiểu Dao, “Nhìn thấy nam nhân kia không?”

Tiểu Dao nghi ngờ ngẩng đầu, chỉ thấy Tiết Bắc Phàm chỉ chính là một nam tử hơn ba mươi một thân giàu sang, đang nhàn nhã nghe đàn, thần sắc vô cùng say mê.

“Hắn chính là quận vương Sài Tử Diệu.” Tiết Bắc Phàm nháy mắt nhìn Tiểu Dao đang trợn mắt há mồm “Hắn cứ nửa tháng đều đến đây, tặng rất nhiều hoa và bạc, chính là vì có thể liếc mắt nhìn Phong Vô Ưu một cái.”

Tiểu Dao nhú mày — trông cũng không có vẻ thống khổ mà một người vừa góa vợ nên có a!

“Chỉ có cái tên bộ khoái kia mới tin tưởng lời nói của hắn, ai chẳng biết hắn lấy Uông Nhị, là vì nhìn trúng phụ thân giàu có của Uông Nhị.” Tiết Bắc Phàm cười, nói thêm một câu, “Nhìn đi, cái loại này mới là dâm tặc!”

Nói xong, tìm chỗ, kéo ghế dựa cho Hiểu Nguyệt ngồi rồi kêu tiểu nhị gọi món.

5. Chương 5: Trừng Trị Kẻ Bạc Tình

Nhanh Tiểu Dao đứng dưới nhĩ gian, nhìn thấy Sài Tử Diệu thì không thể kiềm chế cơn tức giận, nhú mày, nằng ghét nhất những kẻ bạc tình!

“Này.”

Tiết Bắc Phàm nhìn Tiểu Dao ngoác, “Lại đây ngồi.”

Tiểu Dao sau khi ngồi xuống liền hỏi hắn, “Vì sao ngươi không nói rõ cho Hách Kim Phong?”

“Tên Hách Kim Phong với cô thật có chút giống nhau.” Tiết Bắc Phàm hồ hững nói một câu, Tiểu Dao cả kinh trợn tròn mắt, liền nghe hắn nói tiếp: “Ta còn chưa mở miệng, ác lang liền nhào tới mắng.”

“Người mới là lang, đại sắc lang.” Tiểu Dao vừa cầm đĩa chờ đồ ăn, vừa hỏi Hiểu Nguyệt: “Hiểu Nguyệt, Thẩm Tinh Hải không ở đây, sao phải đeo mặt nạ?”

Hiểu Nguyệt lắc đầu, “Thiếu chủ đã phân phó, ở nơi đông người thì phải đeo mặt nạ.”

“Vì cái gì?”

“Là quy củ.”

Tiểu Dao cùng Tiết Bắc Phàm liếc mắt (đưa tình) nhìn nhau một cái — Tên Thẩm Tinh Hải kia vậy ra là tra tấn thuộc hạ, chứ không phải là có cừ oán?

“Vậy cô làm sao ăn cơm đây?” Tiểu Dao đánh giá mặt nạ của nàng: “Bằng không thương lượng cùng Thẩm Tinh Hải xem? Như vậy cũng thuận tiện hơn.”

“Không hề bất tiện, ta quen rồi.” Hiểu Nguyệt hình như không sao cả, “Từ nhỏ ta đã đeo rồi.”

“Từ nhỏ?!” Cơn giận trong lòng Tiểu Dao lại tới, “Hắn vì sao lại đối đãi với cô như vậy?!”

“Ta từ nhỏ đã bán mạng hầu hạ cho thiếu gia. Lão phu nhân rất nghiêm khắc, nói nếu Thiếu chủ bên người có hầu gái sẽ bị người khác đàm tiếu, cho nên phải mang mặt nạ, ăn mặc như nam tử, lâu ngày thành thói quen.” Hiểu Nguyệt nói xong, không quên lại thêm một câu, “Thiếu chủ đối với ta tốt lắm.”

Tiểu Dao hoàn toàn không còn cách nào khác, cái này mà gọi là tốt, vậy thì cái gì không tốt?

Tiểu nhị đem đồ ăn đưa lên, Tiểu Dao thấy không giống những món đã gọi, buồn bực, “Chúng ta không gọi mấy món này.”

“Chủ nhân đã phân phó, Tiết công tử là khách quý, phải được chiêu đãi đặc biệt.” Tiểu nhị cung kính trả lời.

Tiểu Dao đánh giá Tiết Bắc Phàm, tên dân tặc này quan hệ không đơn giản nha?

Tiết Bắc Phàm nhìn đồ ăn không chút hứng thú, một tay cầm chung rượu, một tay gấp thức ăn cho Tiểu Dao và Hiểu Nguyệt. Lại để ý thấy hầu bao của Tiểu Dao phình lên, tựa hồ trang bị không ít vật này nọ, Tiết Bắc Phàm hỏi, “Nhan Như Ngọc năm đó trộm khắp thiên hạ không biết bao nhiêu bảo bối, trên người cô đem theo không ít? Lấy ra cho ta mở mang tầm mắt đi?”

Tiểu Dao trợn mắt, “Đúng vậy, khói độc, xà độc, độc bò cạp rất nhiều, người có muốn xem không?”

Tiết Bắc Phàm tránh sang một bên, giơ đũa lên ngăn lại.

Hiểu Nguyệt tò mò hỏi, “Những loại độc gì đó, cô giấu ở chỗ nào vậy?”

Tiểu Dao và Tiết Bắc Phàm cùng nhìn nàng, Hiểu Nguyệt còn hỏi rất nghiêm túc: “Trong lọ sao? Có thể nào bị bay hơi mất không?”

“Phụt.” Tiết Bắc Phàm giơ đũa cười Hiểu Nguyệt.

Hiểu Nguyệt khó hiểu.

Nhan Tiểu Dao lại từ trong hầu bao lấy ra một cái bình bằng bạch ngọc tinh xảo, mở ra che lại chỉ cho Hiểu Nguyệt xem.

Hiểu Nguyệt tuy rằng đeo mặt nạ không thấy rõ biểu tình của nàng, nhưng bộ dáng này rõ ràng là rất kinh hãi.

Tiểu Dao đem bình khép lại, đắc ý hươu hươu trước mặt Tiết Bắc Phàm, Tiết Bắc Phàm kinh ngạc, “Thật sự có sao?”

“Đúng vậy, thực sự có!”

Phía sau đột nhiên có người đi đến, Trọng Hoa đi tới, lại cạnh bàn ngồi xuống, cầm lấy ấm trà tự rót ừng, vừa quở trách Tiết Bắc Phàm, “Huynh ở đây ăn chơi đàng điếm, lại bảo ta một thân bệnh hoạn giúp huynh chạy trốn.”

“Tra được không?” Tiết Bắc Phàm vừa hỏi, vừa để ý hành động của Sài Tử Diệu, hắn hiển nhiên là uống quá chén, có chút say rượu.

“Đây.” Trọng Hoa dùng hai ngón tay hé ra một tờ giấy, đưa cho Tiết Bắc Phàm.

Tiết Bắc Phàm cầm lấy, chỉ thấy chỉ trên bức tranh vẽ mấy thứ trang sức, có hai vòng tay, một cái vòng cổ, còn có một con trâm cài tóc cùng một đôi khuyên tai.

Xem kiểu dáng hình như là một bộ, Tiết Bắc Phàm cũng nhìn không ra điều gì.

Tiểu Dao lặng lẽ nhắc mặt nạ của Hiểu Nguyệt lên nàng hướng miệng đút một khối điểm tâm, vỗ vỗ tay phải đi bột trong tay cầm lấy bức họa xem.

“Trang sức Kết Khởi Lâm Tiên!”

Tiết Bắc Phàm nghe được vài chữ liền hồ đồ, “Cái gì đi về cõi tiên?”

“Biết bảo vật của Trần Thúc không?” Tiểu Dao cảm thấy đồ ăn ngon, liền múc vào trong chén trước mặt Hiểu Nguyệt, vừa hỏi.

“Sao lại nhắc đến vị Nam triều hậu chủ của nhà Trần?” Tiết Bắc Phàm bắt đầu cầm ly rượu lắc lư, “Có liên quan gì?”

“Năm đó báu vật của Trần Thúc đều bên người ba vị mỹ nhân, lúc y nạp thiếp, xây dựng nên Kết Khởi, Lâm Xuân, Vọng Tiên ba tòa các, bên trong nhiều trang sức vật dụng bằng vàng. Y rất sủng hạnh Trương Lệ Hoa ở trong Kết Khởi các, mặt khác hai vị mỹ nhân kia ở tại Lâm Xuân cùng Vọng Tiên các. Vì muốn tỏ ra đặc biệt sủng ái Trương quý phi nên cố ý làm cho nàng một bộ trang sức vô giá.”

Tiết Bắc Phàm nhú mày, hỏi Trọng Hoa, “Là thứ này sao?”

Lên tiếng hỏi nhưng không thấy Trọng Hoa trả lời.

Hiểu Nguyệt cùng Tiết Bắc Phàm ngẩng đầu, chỉ thấy Trọng Hoa đang cầm cái chén chuyên tâm nhìn Hiểu Nguyệt ở đối diện. Hai người lại quay đầu, chỉ thấy Hiểu Nguyệt đang che nửa mặt, lộ ra chiếc cằm xinh đẹp, không biết còn đang ăn điểm tâm.

“Này.” Tiết Bắc Phàm ở trước mắt Trọng Hoa vỗ một cái.

“A?” Trọng Hoa hoàn hồn, nhìn hẩn, “Gì vậy?”

Tiểu Dao dùng chiếc đũa chỉ chỉ cái chén không trước mặt y, “Tròng mắt rớt trong chén, mau nhặt trở về.”

Trọng Hoa lập tức cúi đầu xuống, Tiết Bắc Phàm và Nhan Tiểu Dao cùng cười xấu xa, Hiểu Nguyệt cầm điểm tâm khó hiểu nhìn hai người.

“Bộ trang sức này chính là của hồi môn của Ôn Ngộ, trước khi nàng chết, Sài Tử Diệu đem bộ trang sức này đưa cho Phong Vô Ưu, vì thế, hai người từng cãi nhau một trận.” Trọng Hoa lấy lại tinh thần, nói cho Tiết Bắc Phàm, “Ôn Ngộ uy hiếp đòi quay về nhà ở.”

“Sài Tử Diệu bắt quá là tên hoàng tộc đang xuống dốc, tiền trên tay có hạn lại không có quyền lực. Nếu Ôn phu nhân giận hẩn mà bỏ đi, hẩn chính là rất khó khăn.” Tiết Bắc Phàm kéo dài âm một cái.

“Tên bạc tình chết tiệt!” Nhan Tiểu Dao vừa mắng một câu, liền nhìn ra ngoài cửa.

Tiết Bắc Phàm quay đầu lại. Chỉ thấy Hách Kim Phong bộ mặt tối sầm đang đi tới.

“Trầm viên chủ theo ta nói qua.” Thấy Tiết Bắc Phàm tựa hồ lại chuẩn đi, Hách Kim Phong liền nói một câu, “Về chuyện Sài Tử Diệu không cần lo nữa. Có thể là Sài Tử Diệu cố ý vu cáo huynh, ý đồ đem ta ra chống đỡ, muốn ta và huynh đánh nhau đến lưỡng bại câu thương.”

“Cái này tốt lắm, oan tình của ta đã được rửa sạch.” Tiết Bắc Phàm thở ra, lập tức cảm thấy hứng thú hỏi Hách Kim Phong, “Vậy còn huynh, bước tiếp theo chuẩn bị như thế nào?”

“Thẩm Tinh Hải nói có biện pháp nắm được sơ hở của Sài Tử Diệu, bắt quá muốn tìm Phong Vô Ưu hỗ trợ, đêm nay y sẽ ở Thẩm viên tổ chức yến hội, thời cơ vừa khéo.”

“Chủ ý không tồi.” Tiểu Dao gật đầu, “Sài Tử Diệu say mê Phong Vô Ưu đến thần chí mơ hồ, vì làm y nhân mở miệng nói, y nhất định tìm đủ mọi cách.”

“Đúng, nói rất có đạo lý.” Tiết Bắc Phàm liên tục gật đầu.

Tiểu Dao thấy hẩn cười ngấm ngấm mưu tính, lập tức đứng dậy, người này muốn làm chi?

Chỉ thấy Tiết Bắc Phàm không nhanh không chậm hỏi Hách Kim Phong, “Hách thần bộ, nếu có người trả người thù lao là một ngàn vạn lượng để làm một chuyện, sự tình chưa xong đã muốn bỏ trốn, có phải nên lấy lại bạc hay không?”

“Đó là đương nhiên.” Hách Kim Phong gật đầu.

“Nếu nàng muốn không giữ lời thì sao?”

“Ba biện pháp.” Hách Kim Phong giơ ba ngón tay, “Thứ nhất, thành thật đem sự tình làm xong. Thứ hai, trả lại một ngàn vạn lượng bạc.”

“Còn thứ ba?” Tiểu Dao rói lên.

“Thứ ba đơn giản a.” Hách Kim Phong vỗ ngực, “Ta bắt hán ngồi đại lao.”

Mặt Tiểu Dao nháy mắt nhìn thành cái bánh bao, Tiết Bắc Phàm đối diện lại đắc ý dào dạt giơ ba ngón tay trước mặt nâng khoa tay múa chân, như là nói — Ba cách! Vẫn là cách thứ nhất tốt nhất!

“Tiết huynh phải về Bắc Hải phái sao?” Hách Kim Phong bỗng nhiên hỏi, “Ta với huynh cùng nhau trở về.”
“Hả?”

Lúc này, Tiết Bắc Phàm, Trọng Hoa còn có Nhan Tiểu Dao đều giật mình không thôi, “Vì cái gì?”

“Cái chết của Tiết Bắc Hải có điều kỳ lạ, cấp trên giao cho ta điều tra cái chết của y.” Hách Kim Phong bưng ly trà, “Đại tẩu của huynh báo án, nói là gặp chuyện không may cùng ngày đó có một nha hoàn trà trộn vào Bắc Hải phái, là người hầu thân cận của Tiết Bắc Hải, Tiết Phúc đưa vào. Sau khi Tiết Bắc Hải mất tích, bảo vật của Bắc Hải phái chính là Long Cốt Ngũ Đồ cùng Hồng Chỉ Bảo Tán toàn bộ không cánh mà bay.”

Tiểu Dao há hốc miệng, đại tẩu của Tiết Bắc Phàm không phải là người ngày đó vụng trộm tình tứ sao? Vậy mà lại vu oan hãm hại người khác, quá độc ác!

“Nha hoàn kia tên gì?”

“Không biết, tên bị che giấu.”

“Phù.” Tiểu Dao thở phào một cái, thiếu chút nữa bị hù chết, còn tưởng rằng lưu lại cái “bằng chứng” gì đó, may mắn Tiết Phúc đủ cơ trí cẩn thận.

Tiết Bắc Phàm nhìn Tiểu Dao nường mi, như là hỏi — Có muốn ta nói rõ hay không?

Tiểu Dao ra sức lắc đầu — Không được không được!

Tiết Bắc Phàm lại nhú mày — Cô muốn giấu diếm đến bao giờ, sớm muộn gì cũng lộ.

Tiểu Dao quay mặt — Không cần người lo, lộ thì nói sau!

Tiết Bắc Phàm thở dài — Vậy tùy cô.

Hai người trao đổi ánh mắt xong liền bưng bát canh lên ăn, còn đồng thời cầm chung một cái thìa, Tiểu Dao nhìn Tiết Bắc Phàm liếc mắt một cái, Tiết Bắc Phàm bắt đắc dĩ thu tay thu lại, ý bảo — Cô trước!

Tiểu Dao cảm thấy tên này còn thua xa liền múc canh uống.

Chợt thấy Hách Kim Phong nhin không được hỏi: “Hai người vừa mới liếc mắt đưa tình sao?”

“Khụ khụ.”

Trọng Hoa bị hán chọc cười, gật đầu, “Đúng đúng, chính là liếc mắt đưa tình.”

Tiểu Dao xấu hổ cúi đầu nhìn chén canh đang cầm, thôi cho bớt nóng, Tiết Bắc Phàm ngồi đối diện trông có vẻ thần nhiên, dù sao cũng là dân tặc da mặt rất dày. Hán cầm thìa còn cùng Hách Kim Phong khách sáo, “Có Hách thần bộ hỗ trợ nhất định làm được không ít chuyện lớn, bất quá trước khi trở về Bắc Hải phái, ta muốn đến nơi khác.”

“Đến nơi nào?”

“Chúng ta muốn tìm Long Cốt Ngũ Đồ, không bằng Hách thần bộ theo bọn ta đi?”

Hách Kim Phong hơi hơi nhú mày, “Vì sao phải đi tìm? Không phải là điều tra cái chết của Tiết Bắc Hải sao?”

“Đại ca của ta chỉ sợ cũng là bởi vì Long Cốt Ngũ Đồ mà mất mạng.” Tiết Bắc Phàm lắc đầu thở dài một tiếng, “Đại ca của ta cả đời nhân nghĩa, giúp đỡ mọi người, chưa bao giờ tính kể người khác. . . .”

“Phụt!”

Mọi người quay đầu lại, chỉ thấy Tiểu Dao đang phun xương đầu cá ra bên ngoài, bên ngoài cười nhưng trong không cười gật đầu phụ họa, “Đúng vậy! Tiết Bắc Hải chính là người tốt! Vong ân phụ nghĩa, trả đũa, âm mưu tính kế vân vân y sẽ không làm nha. Ai nha! Con cá này thiệt nhiều xương.”

“Khụ.” Tiết Bắc Phàm nhin cười ho khan một tiếng, cũng không không biết xấu hổ mà tiếp tục, vung tay lên, “Tóm lại đại ca của ta là người ngàn lần vô tội, phải tìm ra hung thủ, trước hết phải tìm được Long Cốt Ngũ Đồ.”

Hách Kim Phong nghe xong, biết Tiết Bắc Phàm đã có manh mối, liền gật đầu, “Một khi đã như vậy, ta liền bồi hai vị đi một chuyến.”

Tiết Bắc Phàm nhìn Tiểu Dao cười xấu xa – Kiểu này xem ra cô không chạy được nữa!

Tiểu Dao đánh vào không khí, song gió chưa qua phong ba đã đến, mặc kệ thế nào, tóm lại nàng tuyệt đối không đi Cửu Châu Long Đàm!

Lại ăn trong chốc lát, chợt nghe tiếng vỗ tay truyền đến.

Tiểu Dao ngẩng mặt lên nhìn xung quanh, “Chuyện gì vậy?”

“Có lẽ là Phong Vô Ưu ra đánh đàn .”

“Chúng ta đi lên nhìn xem?” Tiểu Dao rất muốn thấy diện mạo của Phong Vô Ưu như thế nào, nàng ta chính là vô lâm đệ nhất mỹ nữ trong truyền thuyết a.

“Thuê một nhả gian lầu hai phải trả một trăm lượng bạc mới được đi lên.” Trọng Hoa nhắc nhở Tiểu Dao, “Ăn cơm trả tiền còn muốn tính thêm.”

“Đắt vậy sao?” Tiểu Dao nhú mày, nhìn Tiết Bắc Phàm, “Người không mời khách?”

Tiết Bắc Phàm nhếch miệng, một tay giữ cầm chậm rãi nói một câu, “Trên đời này, ta chỉ có hứng thú với bảo vật vô giá, công khai vật giá, sẽ không thú vị.”

6. Chương 6: Mắt Không Thấy, Tâm Không Phiền

Phong Vô Ưu tiếng tăm cũng không phải loại tầm thường, trong nhả gian phía trên có không ít kim chủ đều đứng dậy ân cần thăm hỏi nàng.

Tiểu Dao không thấy mỹ nhân, sốt ruột, đành phải nhỏ giọng hỏi Hiểu Nguyệt, “Cô từng gặp qua Phong Vô Ưu chưa? Có đẹp không?”

Hiểu Nguyệt gật đầu: “Rất đẹp.”

Đang nói chuyện, bên trên truyền đến tiếng chân bước trên sàn gỗ khiến thực khách trong đại sảnh xôn xao một hồi.

Nguyên lai, người đặt ra quy định không xuống đại sảnh chỉ gặp người khác trong nhả gian, Phong Vô Ưu, vậy mà đang chậm chậm bước xuống đây, đây không phải quá tiện nghi cho thực khách hôm nay sao.

Phong Vô Ưu lập tức đi đến bàn của đám người Tiểu Dao, lướt tay nhẹ nhàng cầm lấy bình bạch ngọc, giúp Tiết Bắc Phàm châm rượu, “Tiết công tử thật khách khí, đến đây cũng không nói một tiếng.”

Tiểu Dao chợt nghe bên cạnh những thanh âm hít thở đứt quãng thanh truyền đến, không hiểu được những thực khách này là hâm mộ đến lưu chảy nước miếng, hay là ghen tị phải nuốt nước miếng. Nàng liền chăm chú đánh giá vị đại mỹ nhân danh chấn giang hồ —— Phong Vô Ưu.

Cái gì mà gọi là mỹ nhân chứ?

Cái gọi là chim sa cá lặn, bẻ nguyệt tu hoa linh tinh. Không biết thì đừng nói. Nữ nhân mắt mũi miệng đẹp thì mới là mỹ nhân sao? Gọi là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, có nghĩa là đẹp nhất so với tất cả các nữ nhân khác! Cái thuyết so sánh này là ai vô lý đặt ra vậy chứ?

Công bằng mà nói, Tiểu Đào nhìn thấy Phong Vô Ưu thì có chút thất vọng nho nhỏ, không phải nói nàng không xinh đẹp, nhưng mà gọi là thiên hạ đệ nhất, có vẻ hơi quá.

Đó là điều khó hiểu nhất của lòng người, nghĩ lại lúc bọn họ vừa mới vào Phong Nguyệt, lão bản đến châm rượu, Tiểu Đào nhất định kinh diễm — thật là một lão bản tốt! Nhưng hôm nay trước mặt họ là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, lại còn đến rót rượu, Tiểu Đào liếc mắt nhìn một cái, cảm thấy nàng diễm hữu dư nhi kinh bất túc*, không phải chỉ là một lão bản nương xinh đẹp thôi sao.

(diễm hữu dư nhi kinh bất túc: xinh đẹp có thừa mà tấm lòng không đủ. Về đầu thì mình hiểu nhưng về sau ‘kinh bất túc’ thì mình dịch thoáng nghĩa)

Phong Vô Ưu rót rượu xong, ánh mắt lần lượt lướt qua mọi người.

Được mỹ nhân ngoạn lại mỉm cười một lần, chính là vô cùng vinh dự, đặc biệt bên trong Phong Nguyệt lại nhiều người như vậy, những người đó đều là trả tiền để thấy, còn đây là ngắm miễn phí a!

Trọng Hoa hòa nhã bất luận quen biết, gật đầu với nàng, Hách Kim Phong là một tên ngốc, tự mình ăn cơm. Hiểu Nguyệt đeo mặt nạ, không nhúc nhích, cuối cùng. tầm mắt của Phong Vô Ưu rơi xuống trên người Tiểu Đào.

Tiểu Đào ngửa mặt cho nàng xem tướng — Phong Vô Ưu này bộ dạng xuất chúng ngũ quan tinh xảo, ngoại hình diễm lệ, tuổi tác cũng không lớn, khoan thai hoa lệ. Đáng người này, cũng được sánh với đại mỹ nhân hàng đầu, đủ khiến nam nhân chết mê chết mệt một trận.

Bất quá có điểm rất kỳ quái, Phong Vô Ưu đối với Tiết Bắc Phàm khá ân cần, nhưng Tiết Bắc Phàm thủy chung vẫn là ánh mắt tựa tiểu phi tiểu, một chút cũng không giống bộ dáng mà một tên ‘dâm tặc’ nên có. Tiểu Đào tò mò không thôi, chưa phải lúc mèo trộm thịt sao?

Phong Vô Ưu nhìn chằm chằm Tiểu Đào một lát, cười nhạt, thấp giọng nói với Tiết Bắc Phàm: “Tiểu nữ đã nhận được lời mời của Thẩm viên chủ, tối nay gặp lại.” Nói xong, quay người lại phất tay áo lướt qua, lưu lại một mùi thơm nhàn nhạt, làm cho khách nhân uống rượu lại thần hồn điên đảo một trận.

Tiểu Đào bỗng nhiên muốn nhìn thấy kẻ bạc tình Sài Tử Diệu có biểu tình gì, ngẩng mặt, quả nhiên liền thấy hắn đang bình tĩnh nhìn mặt của Tiết Bắc Phàm. Hách Kim Phong vẫn ngồi quay lưng về phía hắn, trong lúc này cũng không ngẩng đầu, hắn đại khái không nhận ra được, chỉ là thái độ lạnh nhạt xem thường của Tiết Bắc Phàm đối với tình nhân trong mộng của hắn, cực kỳ bất mãn.

Tiểu Đào ngồi đối diện Tiết Bắc Phàm hỏi, “Người có chủ ý gì?”

Tiết Bắc Phàm tùy ý cười, “Dĩ nhiên là ý kiến hay.”

Tiểu Đào thấy hắn khoe mẽ, than thở, “Ra về cái gì!”

Ăn cơm xong, mọi người quay về Thẩm viên, Tiểu Đào đơn giản trú tạm. Nguyên bản sắp xếp nàng ở tại khách phòng, nàng lại ôm gối chạy vào phòng Hiểu Nguyệt, hỏi có thể ở chung hay không.

Hiểu Nguyệt đương nhiên đồng ý, cùng Tiểu Đào rất thân thiết.

Thẩm Tinh Hải thấy hai người quen biết không lâu vậy mà tình cảm như là tỷ muội, có chút khó hiểu. Hiểu Nguyệt từ nhỏ đã đi theo y, tính tình lạnh nhạt không thích giao thiệp, cho tới bây giờ không có bằng hữu, vì sao hôm nay dễ dàng gần gũi bỏ phòng bị, gần gũi với Tiểu Đào?

Tiểu Đào thấy Thẩm Tinh Hải có chút phòng bị đánh giá mình, cũng không để ý, chỉ là ngồi cùng Hiểu Nguyệt tán gẫu. Hai cô nương nhỏ giọng nói riêng với nhau, Thẩm Tinh Hải đứng ở cửa muốn rời đi, nhưng tại lại không rời đi được.

Chỉ nghe Tiểu Đào nghiêm túc hỏi Hiểu Nguyệt, “Hiểu Nguyệt, cô đã đến hai mươi, không lấy chồng sao? Chẳng lẽ cả đời đeo mặt nạ làm nô tỳ?”

Hiếu Nguyệt nghe xong, chần chừ một chút, lắc đầu, “Ta không lấy chồng.”

“Nữ nhân quan trọng là phải lập gia thất.” Tiểu Dao thấy Thẩm Tinh Hải đi đến sau cửa sổ, cố ý thấp giọng hỏi Hiếu Nguyệt: “Cô không phải là để ý trang chủ của cô chứ?”

Quả nhiên, cước bộ của Thẩm Tinh Hải chậm lại, hình như đang chuyên tâm nghe.

Hiếu Nguyệt trầm mặc sau một lúc lâu, đáp: “Trang chủ đính ước, muốn kết hôn cùng quận chúa của Tấn vương gia, tháng sáu cuối năm cô ấy liền xuất giá, là môn đăng hộ đối.”

Thẩm Tinh Hải hơi nhủ mi, xoay người bỏ đi.

Tiểu Dao thấy y đi rồi, nhẹ nhàng thở dài.

Hiếu Nguyệt khó hiểu nhìn nàng, “Cô sao lại thở dài?”

Tiểu Dao vươn tay sờ đầu nàng “Cô đúng là nha đầu ngốc.”

Hiếu Nguyệt với tay sờ lại, “Cô mới là tiểu nha đầu.”

Hai người vui vẻ tiếp tục uống trà tán gẫu.

Theo lời của Hiếu Nguyệt, Tiểu Dao biết được Thẩm Tinh Hải, Tiết Bắc Phàm cùng Trọng Hoa ba người là bằng hữu tốt quen biết nhau từ nhỏ. Tiết Bắc Phàm không thích ở lại Bắc Hải phái, một năm thì có đến nửa năm ở Thẩm viên, nửa năm còn lại ở cùng Trọng Hoa. Ba người bọn họ ba đều là võ lâm ngoại tộc, bất quá không màng chuyện giang hồ, sống tự do tự tại.

Tiểu Dao thấy Hiếu Nguyệt luôn tùy ý vắn tóc, liền lấy tay đem tóc của nàng từ trong cổ áo ra, thấy mái tóc đen dày, liền thuận tay vắn lên, lấy trong tay nải một cây trâm cài tóc cài lên.

Hiếu Nguyệt lấy tay sờ, Tiểu Dao không cho nàng đụng, “Con gái phải biết làm đẹp.”

“Không được phép.”

“Ai không cho?”

“Thiếu chủ không cho.”

“Y không ới là lạ.” Tiểu Dao thầm mắng, Thẩm Tinh Hải kia rõ ràng ăn dấm chua với mình, không khích y, y không biết quý trọng. Hiếu Nguyệt vừa tốt vừa hiền lành như vậy, đối với y đến chết cũng một lòng, sau này nhất định chịu thiệt!

Tiểu Dao trên nguyên tắc dạy dỗ của mẫu thân nàng: “Gặp lại tức là duyên, nữ nhân phải giúp đỡ nữ nhân.” vậy nên liền quyết định giúp Hiếu Nguyệt thử lòng tên Thẩm Tinh Hải kia. Y nếu là không thành tâm, sớm phân định rõ, hảo nữ không lo, chỉ sợ sai lang!

Giúp Hiếu Nguyệt búi tóc xong, Tiểu Dao hỏi nàng, “Quận chúa của Tấn vương gia, đẹp không?”

“Ừ, có tri thức lại hiểu lễ nghĩa.” Hiếu Nguyệt gật đầu, “Đêm nay Thiếu chủ cũng mời nàng, đến lúc đó có thể nhìn thấy.”

“Ừ.” Tiểu Dao ôm hai cánh tay đứng sau Hiếu Nguyệt: “Đêm nay cô phải theo hầu hạ sao?”

“Không cần, Thiếu chủ nói là cho ta nghỉ vài ngày.” Lúc Hiếu Nguyệt nói lời này rất là cao hứng.

Tiểu Dao lắc đầu, dễ dàng thỏa mãn như vậy sao được, “Ta đối với việc bọn họ bắt Sài Tử Diệu không hứng thú gì, buổi tối chúng ta đốt đèn lồng dạo hoa viên như thế nào?”

“Được.” Hiếu Nguyệt không nghi ngờ gì, gật đầu đáp ứng, nàng cũng không muốn đến tiền viện nhìn Thiếu chủ ân cần chiếu cố quận chúa.

Tiểu Dao thấy ánh mắt nàng có một chút ưu sầu, không khỏi lo lắng, đại nghiệp Thẩm gia rất lớn, nếu y vì hiếu thuận không dám trái lời nương hấn thì thật là tốt, nếu y có dã tâm muốn thấy người sang bắt quàng làm họ mà đáp ứng quận chúa, thì vẫn là sớm giúp cho Hiếu Nguyệt chặt đứt ý nghĩ, nếu không ngày sau nhất định chịu khổ.

Tiểu Dao lại nghĩ tới nương nàng thường nói một câu, “Lúc trong lòng nam nhân chỉ có một nữ nhân, thấy người đó cái gì cũng tốt. Khi hẳn thấy người cái gì cũng không tốt, cho thấy trong lòng hẳn không còn người nữa, đối với người bất bẻ mọi thứ, chẳng qua là tìm cớ cho hoa tâm cùng lòng tham của hẳn mà thôi.”

Lúc sau, Tiểu Dao giúp Hiếu Nguyệt trang điểm một chút. Hiếu Nguyệt đến chừng tuổi này đây là lần đầu trang điểm, ngay cả son dùng như thế nào cũng không biết. Lát sau Hiếu Nguyệt mặc váy vào, cũng không biết nên bước đi thế nào, Tiểu Dao sinh ra vài phần thương tiếc, tính khí hay lo chuyện bất công trong thiên hạ lại nổi lên. Nhủ thầm, Thẩm Tinh Hải, người không phải muốn giữ lại giấu đi, phòng bị cho bản thân sao? Hôm nay để cho tùy tùng của xuất hiện xem thần sắc của người như thế nào! Đồ bạc tình!

Hiếu Nguyệt bỗng nhiên thấy Tiểu Dao bộ dạng đầy tức giận, buồn bực, liền hỏi: “Tiểu Dao, cô làm sao vậy?”

“A?” Tiểu Dao hồi hồn, cười gượng vài tiếng. Đã biết tật xấu của bản thân không sửa được, vừa thấy mấy kẻ bạc tình liền nhớ lại bộ dáng nương đêm khuya yên tĩnh chợt thức giấc một mình rơi lệ, ngẩng đầu lên trời như muốn tìm gì đó.

Trước khi trời tối, Tiết Bắc Phàm tìm đến phòng của Nhan Tiểu Dao, đảm bảo nàng không bỏ đi, liền kêu nàng buổi tối cùng nhau trừng trị Sài Tử Diệu. Tiết Bắc Phàm có cảm giác nha đầu kia chính là quỷ linh tinh, trong nháy mắt định có biện pháp, gỡ thủ đoạn rất hay, nhưng mà thỉnh thoảng cũng có lúc nổi khùng lên.

Vừa vào cửa, chỉ thấy một đại mỹ nhân ngồi ở chiếc bàn đối diện gương đồng ngăn người.

“Hiếu Nguyệt?” Tiết Bắc Phàm nhìn nửa ngày mới nhận ra, kinh hãi.

Hiếu Nguyệt cúi đầu, cảm thấy rất ngượng ngùng.

Tiểu Dao từ sau bình phong chạy ra, dắc ý hỏi, “Như thế nào? Đẹp không?”

“Ừ!” Tiết Bắc Phàm hết sức khen ngợi, “Mặc đồ như vậy rất đẹp, Hiếu Nguyệt cô nương thật đẹp!”

Không nói câu thứ hai, Tiểu Dao hài lòng bước lên định xem xét lại lần nữa, Tiết Bắc Phàm trước khi đi lại nhìn Hiếu Nguyệt, vươn tay túm lấy Tiểu Dao, ra cửa.

Ra tới bên ngoài, Tiết Bắc Phàm hạ giọng hỏi Tiểu Dao, “Nha đầu cô lại muốn làm chuyện tốt, muốn khích Thẩm Tinh Hải sao?”

Tiểu Dao lườm hẳn một cái, “Ta nếu không mù, thì Thẩm Tinh Hải thật ra là thích Hiếu Nguyệt, Hiếu Nguyệt cũng thích Thẩm Tinh Hải, đúng không?”

Tiết Bắc Phàm cười cười, “Hai người bọn họ mười mấy năm qua ngày nào cũng ở cùng một chỗ, có cảm tình là chuyện bình thường, chẳng qua.”

“Chẳng qua cái gì? Đã người tình ta nguyện, vì sao phải sỉ nhục Hiếu Nguyệt như vậy?”

“Cô không hiểu.” Tiết Bắc Phàm lắc đầu, “Phụ thân Thẩm Tinh Hải trước kia là chính là đại tướng quân tử trận nơi chiến trường, gia thế hiển hách. Hiếu Nguyệt là nô lệ bị lái buôn đem bán, năm đó Thẩm Tinh Hải hảo tâm cứu nàng một mạng rồi giữ bên người, nàng và y đã xác định chính là quan hệ chủ tớ. Thẩm gia, gia quy nghiêm ngặt, Thẩm phu nhân.”

“Được rồi, được rồi.” Tiểu Dao xua tay, “Ta biết chuyện này, Thẩm mẫu muốn môn đăng hộ đối, muốn Hiếu Nguyệt phải cả đời làm nô lệ cho Thẩm Tinh Hải có phải không?”

“Đích thật là không tốt.” Tiết Bắc Phàm hơi nhún vai, “Nhưng là không có gì đáng trách.”

“Ta chưa nói là không đúng.” Tiểu Dao hỏi lại hẳn, “Thẩm Tinh Hải muốn môn đăng hộ đối với y, không lẽ không có người hợp với Hiếu Nguyệt sao? Y muốn môn đăng hộ đối, không có nghĩa là không có nam nhân tốt hơn y không cần môn đăng hộ đối, giống như Trọng Hoa kia?”

“Hả.” Tiết Bắc Phàm không nói gì, cúi nhìn Tiểu Dao, “Cô tên Tiểu Dao thật sự là một chút cũng không gọi sai, chỉ liếc mắt một cái người liền biết Trọng Hoa đối Hiếu Nguyệt có ý?”

Tiểu Dao khoanh tay, “Cho dù không phải Trọng Hoa, Hiểu Nguyệt cũng có thể có thể hạnh phúc cả đời, làm đầy tớ chỉ có thể nói mệnh nàng không tốt, cùng lắm thì ta bỏ tiền giúp nàng chuộc thân. Trên đời này làm gì có chuyện tiện nghi đến nỗi tất cả đều để ột người độc chiếm? Cá và tay gấu. . . .” Vừa nói, Tiểu Dao vừa vươn tay thoáng một cái chỉ thẳng vào mặt Tiết Bắc Phàm, “Không thể chọn cả hai! Chọn cái nào cũng không sai, nhưng chọn rồi thì đừng hối hận, cũng đừng đổ mắt tía tai nhìn người ta chọn cái khác.” Nói xong, khoát tay đi vào.

Tiết Bắc Phàm bất đắc dĩ, Nhan Tiểu Dao này cũng không biết sẽ làm gì? Trời sinh tính tình xúc động như vậy lại thích xen vào việc của người khác, chỉ sợ thiên hạ không loạn. Lười quản chuyện này nên hắn quay về phía trước bước đi.

Hắn mới vừa đi, Thẩm Tinh Hải theo cửa hậu viện đi tới, đứng ở thật xa dưới mái hiên, vừa vặn có thể nhìn thấy cửa sổ phòng Hiểu Nguyệt.

Cửa sổ mở, Tiểu Dao đang kéo Hiểu Nguyệt đánh giá, xem còn có nơi nào chưa thay đổi không.

Hiểu Nguyệt trên mặt tươi cười thật xinh đẹp, trước đây Thẩm Tinh Hải chưa bao giờ thấy qua, trong ngực có một cảm giác khó hiểu. Quay người lại, Thẩm Tinh Hải vội rời khỏi, cái này gọi là mắt không thấy, tâm không phiền, nam nhân đại trượng phu lấy sự nghiệp làm trọng, những chuyện khác để sau hãy nói.

Tiểu Dao nhìn ngoài cửa sổ mi nhíu lại, có lẽ —— Thẩm Tinh Hải cũng không giống như mình nghĩ thật sự để ý Hiểu Nguyệt như vậy.

Hiểu Nguyệt đi tới, nhẹ nhàng đóng cửa sổ lại, “Thiếu chủ ở trước mộ của lão gia đã từng thề, sẽ không để cho Trầm gia hổ thẹn, hôn sự cùng quận chúa vô luận như thế nào cũng phải tổ chức, Thiếu chủ đối với Thẩm gia so với cái gì cũng đều quan trọng hơn.”

Tiểu Dao giật mình, nguyên lai Hiểu Nguyệt cũng biết, cô ấy không hề ngốc, thời điểm máu chốt còn cố gắng thanh minh.

“Vậy cô tính như thế nào?”

Hiểu Nguyệt lắc lắc đầu: “Mạng của ta là Thiếu chủ cho, chờ người thành thân xong, ta sẽ đi.”

“Có phải cô đã có suy nghĩ rồi đi?”

“Ừ.” Hiểu Nguyệt gật đầu, “Ta cũng từng nghĩ.”

Tiểu Dao ngạc nhiên, nhin không được nở nụ cười, cũng đúng, ngốc hay không và có tâm hay không là hai việc khác nhau. Ngốc tử cũng có tâm, có tâm thì ai cũng sẽ thương tâm, tựa như nương nàng như vậy.

Nghĩ đến đây, cơn giận trong lòng Tiểu Dao bỗng nhiên trở dậy, đưa tay cầm lấy ly trà trên bàn ném ra ngoài, “Xú nam nhân!”

Đúng lúc, Tiết Bắc Phàm đang ở tiền viện ăn trái lê thấy thật ngọt, liền đem theo vài trái muốn cho hai nàng nếm thử một chút, mới vừa đi tới cửa, một ly trà bay đến.

“A!” Tiết Bắc Phàm khó khăn lắm tránh được, cầm trái lê nhìn Tiểu Dao, “Cô kiềm chế một chút, Tiết gia ba đời chỉ có một con trai nối dõi đấy!”

Tiểu Dao thấy hắn cợt nhả, cũng lười tranh cãi cùng hắn, xoay người lại đặt ấm trà xuống.

Tiết Bắc Phàm cười hì hì ném cho nàng trái lê, “Tới ăn lê.”

Hắn không cầm chắc, nhưng lực đạo rất mạnh. Tiểu Dao cũng không để ý chụp, vừa quay đầu lại, một trái lê liền đập vào mặt.

“Bốp” một tiếng, ngay giữa trán. Bốn phía thoáng chốc một mảnh im lặng.

Trái lê này thật ra cũng không cứng lắm, đập vào trán Tiểu Dao liền nát vụn, nước chảy đầy mặt.

Tiết Bắc Phàm ban đầu còn ngăn người, về sau cười đến té xuống đất, “Trán cô đủ cứng, có câu ‘đầu to óc như trái nho’*, cô cũng giống vậy sao? Ha ha.”

(đầu to óc như trái nho: thực ra phải là đầu cứng nhưng bên trong chứa toàn đậu hũ, nhưng ở đây mình dùng câu này vì muốn tăng thêm độ bỉ của nam chính)

Tiểu Đào tức giận đến xanh mặt, cầm lấy hồng tán đuổi theo Tiết Bắc Phàm chạy tán loạn khắp sân.

Hiếu Nguyệt chống cằm tựa người vào cửa sổ nhìn hai người trong sân truy truy đánh đánh, nhin không được cười rộ lên, ngày hôm đó kết thúc, đơn giản như vậy cũng rất tốt, mắt không thấy, tâm không phiền.

7. Chương 7: Phải Biết Cách Nung Khi Rèn Sắt

Khi đèn được thắp lên, mỹ nhân và khách khứa cũng vừa lúc đến.

Tiểu Đào không đến tiền viện, không có việc gì làm ăn xong quả dưa liền lấy vỏ khắc thành hình chiếc lồng đèn, tìm ngọn nến đến thắp lên, đặt trước mặt Hiếu Nguyệt, “Tặng cô.”

Hiếu Nguyệt cầm đèn qua đăng lên nhìn Tiểu Đào cười ngây ngô, lần đầu tiên nàng được nhận món quà đồ chơi như thế này.

(qua đăng: đèn quả dưa)

Tiết Bắc Phàm vừa mới bị Tiểu Đào đập vài nhát, đang thu dọn lại sân, nhìn thấy hai nha đầu đùa giỡn, lắc đầu — Nhan Tiểu Đào này tính tình cũng rất trẻ con, hình như rất thích trừ bạo giúp kẻ yếu đuối.

“Sài Tử Diệu đã tới, lát nữa Phong Vô Ưu sẽ tìm cơ hội moi tin từ lời hắn nói.” Tiết Bắc Phàm nói cho Tiểu Đào biết, Hách Kim Phong đã âm thầm mai phục xong.

“Bắt được liền đưa hắn lên quan phủ, bắt không được thì bắt người thay thế cũng được! Tốt xấu gì cũng đều vì dân trừ hại.” Giọng Tiểu Đào như có mùi thuốc súng.

Tiết Bắc Phàm biết nha đầu kia còn đang giận mình, tính khí nóng nảy lại dễ ghi thù.

“Cái cô Liễu Như Nguyệt kia, đẹp không?” Tiểu Đào đổi đề tài hỏi Tiết Bắc Phàm, không quên bổ sung một câu, “So với Hiếu Nguyệt.”

“Cô chưa từng nghe câu ‘Tình nhân trong mắt hóa Tây Thi’ sao?” Tiết Bắc Phàm lơ đãng hỏi lại.

Tiểu Đào lăm bằm một tiếng, đột nhiên hai tay tạo thành chữ thập, miệng huyền thuyên nói gì đó.

Tiết Bắc Phàm dựa gần lại nghe, nàng đang nói một mình: “Bồ Tát phù hộ, là độc phụ hồ ly tinh!”

“A.” Tiết Bắc Phàm nhin không được hít vào, “Miệng cô thật xấu! Thế nào? Nếu là độc phụ hồ ly tinh, cô giúp Hiếu Nguyệt đuổi nàng đi sao?”

“Không thềm.” Tiểu Đào khinh thường ” Mặt mũi Thẩm Tinh Hải quan trọng vậy sao? Ta thấy, Thẩm Tinh Hải là bắt cá hai tay, đôi phương là hảo nha đầu liền chà đạp! Giỏi lắm cũng chỉ là một kẻ xấu xa, cái đó gọi là một vật tìm một chủ, đất nhiễm mặn chỉ nuôi tôm càng!”

“Kỳ thật cô đối Thẩm Tinh Hải hình như có chút thành kiến.” Tiết Bắc Phàm khuyên Tiểu Đào, “Y cũng có nỗi khổ riêng.”

“Ừ, ta hiểu.” Tiểu Đào buông tay, “Hiếu được không có nghĩa là phải nhân nhượng? Ta đối hắn có thành kiến, thì sao?”

Tiết Bắc Phàm nhìn trời.

.

Chỉ chốc lát sau, đằng trước yến hội liền bắt đầu, một hạ nhân đem đến một ít thức ăn ra hậu viện, nói là Trọng Hoa công tử phân phó.

Tên hạ nhân kia nhìn thấy khuôn mặt không mang mặt nạ của Hiếu Nguyệt thì choáng váng, lúc ra khỏi cửa liền đập đầu trúng cây cột, ôm đầu chạy đi.

Tiết Bắc Phàm dọn bàn trà ra tiểu viện, để giữa bàn đủ thứ dưa, Tiểu Dao cùng Hiểu Nguyệt vừa ăn vừa nói chuyện. Tiết Bắc Phàm một tay cầm bầu rượu, một tay cầm cây ngải, giúp hai vị cô nương đuổi muỗi.

“Tiểu Dao.” Hiểu Nguyệt ăn một ít món này nọ, hỏi nàng: “Cô vì cái gì một mình lưu lạc giang hồ?”

“À.” Tiểu Dao do dự một chút, “Đi ra tiếp xúc việc đời.”

Hiểu Nguyệt gật đầu.

Một bên Tiết Bắc Phàm lại cười một tiếng, nhìn Tiểu Dao —— Cô thật vớ vẩn!

Tiểu Dao ném dưa vào hần, Tiết Bắc Phàm thấy cũng đã đến lúc, liền đi ra giúp Hách Kim Phong, tránh lát nữa bị cả người đều bị dưa đập vào.

“Cô thích Tiết công tử sao?” Hiểu Nguyệt đột nhiên hỏi.

“Phụt.” Tiểu Dao phun một ngụm nước, trợn tròn mắt, “Làm sao có thể?”

“Ta thấy cô vẫn đi theo hần.” Hiểu Nguyệt thấy Tiểu Dao hình như giận, thanh âm liền nhỏ xuống.

“Ta là bị hần lừa gạt.” Tiểu Dao nhắc tới điều này tra còn có chút căm giận.

“Tiết công tử quả thật rất có tiếng tăm.” Hiểu Nguyệt cùng Tiểu Dao nói một ít chuyện về Tiết Bắc Phàm, “Hần là đệ đệ của Tiết Bắc Hải tiếng tăm lẫy lừng. Thế nhưng Thiếu chủ từng nói, Tiết Bắc Hải rất lợi hại, Tiết Bắc Phàm vô luận cùng người quen biết bao lâu, cũng không biết hần rốt cuộc là người lợi hại thế nào.”

“Ý là nói hần vô sỉ không có giới hạn sao?” Tiểu Dao xấu xa hỏi.

Hiểu Nguyệt cười lắc đầu, Tiểu Dao tựa hồ đối nam nhân luôn có ý thù địch, với ai cũng đều phải âm ỉ một trận, nhưng đối với nữ nhân thì lại rất dịu dàng.

Đang nói chuyện, chợt nghe tiền viện truyền đến tiếng hỗn loạn, Tiểu Dao sửng sốt thầm nghĩ có chuyện, Hiểu Nguyệt liền xông ra ngoài.

Tiểu Dao nghĩ chắc là Hách Kim Phong cùng Tiết Bắc Phàm đang động thủ bắt Sài Tử Diệu, liền leo lên đầu tường, chuẩn bị xem kết quả.

Hiểu Nguyệt tới tiền viện, quả nhiên gặp Hách Kim Phong và Sài Tử Diệu đang đánh tới đây.

Sài Tử Diệu bị Vô Ưu phu nhân gạt đến chỗ không người, nói mấy câu, liền lộ ra chuyện giết vợ giá họa cho Tiết Bắc Phàm, Hách Kim Phong trốn ở một nơi bí mật gần đó lập tức xuất hiện truy bắt hần.

Sài Tử Diệu chạy trốn, thì bắt gặp quận chúa cùng Thẩm Tinh Hải đang dạo hoa viên, nha hoàn bên cạnh công chúa khiếp sợ hét to.

Thẩm Tinh Hải bảo vệ Liễu Như Nguyệt, Tiết Bắc Phàm cùng Trọng Hoa ở một bên xem náo nhiệt, Hách Kim Phong bắt lấy Sài Tử Diệu. Hiểu Nguyệt nhìn tình thế, nghĩ không cần mình ra tay, liền đứng ở bên cửa, không nhúc nhích.

Liễu Như Nguyệt vừa lúc nhìn thấy, hỏi Thẩm Tinh Hải, “Vị cô nương kia là ai?”

Lúc này, Tiểu Dao đang ngồi trên nóc nhà xem náo nhiệt. Thấy Liễu Như Nguyệt liếc mắt một cái liền thấy Hiểu Nguyệt, còn hỏi Thẩm Tinh Hải, Tiểu Dao hơi nhướng mi —— Mắt rất tinh nha!

Đừng nói Liễu Như Nguyệt, Thẩm Tinh Hải cũng không biết Hiểu Nguyệt đến đây, Hiểu Nguyệt không đeo mặt nạ một thân mặc váy, thướt tha đứng ở sau cửa, Thẩm Tinh Hải chỉ cảm thấy ánh mắt dường như không dời đi được.

Hiểu Nguyệt thấy Sài Tử Diệu chỉ lát sau đã bị chế ngự, vội xoay người quay về hậu viện.

Liễu Như Nguyệt hình như không có việc gì, tựa hồ vẫn không hoảng sợ, chỉ cùng Thẩm Tinh Hải nói muốn tiếp tục đi dạo, liền hướng cửa hiên đi qua. Tiểu Dao kén ăn chọn một cái sủi cảo —— Ha hả, xem chừng không phải vị quận chúa này muốn ngắm đèn.

Lại nhìn Thẩm Tinh Hải, thấy y khê nhú mày, nhưng lại lộ ra một chút tâm tình bản thân lúc này.

Tiểu Dao trở về hậu viện, chỉ thấy Hiểu Nguyệt đang chờ đổi nến cho qua đăng, ngọn nến đốt gần cháy hết.

“Sài Tử Diệu đã bị Hách Kim Phong bắt được.” Tiểu Dao nhảy vào trong viện, nói với Hiểu Nguyệt.

“Ừ, ta thấy rồi.” Hiểu Nguyệt đem phân nửa ngọn nến cắm vào trong vỏ dừa, thật cẩn thận, “Dù gì hắc cũng là Quận vương, Hách thần bộ có thể định tội hắc sao?”

“Đương nhiên, nhà mẹ đẻ của Ông Nhị phu nhân cũng không phải là để đối phó, phỏng chừng đủ khiến Sài Tử Diệu bị chửi một trận.”

Hiểu Nguyệt có chút dăm chiêu nhìn chằm chằm đèn ngọn lửa trong đèn lồng thấp giọng nói, “Đã thành thân, Ông Nhị phu nhân cũng có thể cho hắc địa vị lẫn tài phú, không phải chính là thứ hắc muốn sao, vì sao còn nhớ Phong Vô Ưu, hắc đáng bị như vậy?”

Tiểu Dao chống cằm, nghe được bên ngoài có tiếng bước chân, cũng từ từ để ý điều chỉnh lại tâm tình, “Ông Nhị phu nhân nếu không có gia tài bạc triệu, Sài Tử Diệu cũng sẽ không lấy nàng. Nữ nhân sẽ già, nhưng bạc sẽ không già, bạc sẽ mất, nhưng mỹ nhân sẽ không mất, muốn giành được tự nhiên không phải việc lạ, không đụng tay vào, là tốt nhất.”

(Tiểu Ngạn: có lý nha~)

Hiểu Nguyệt nghe xong như rơi vào trong sương mù.

Tiểu Dao cười, “Là nương ta nói.”

“Nương cô, nói chuyện rất có đạo lý.” Hiểu Nguyệt bỗng nhiên rất muốn nhìn thấy nương của Tiểu Dao.

Lúc này, ngoài cửa viện có người đi đến, chính là Liễu Như Nguyệt cùng nha hoàn, đi theo sau đăng sau chính là Thẩm Tinh Hải.

Tiểu Dao thấy Liễu Như Nguyệt trên mặt thần sắc tự nhiên, tựa hồ cũng không vì lời mình vừa nói mà hờn giận, nhưng nha hoàn kia sắc mặt thật không tốt.

Liễu Như Nguyệt vào sân, liếc mắt một cái nhìn thấy hai vị cô nương xinh đẹp, liền mỉm cười hỏi Thẩm Tinh Hải, “Kim ốc tàng kiều nhỉ?”

Thẩm Tinh vội lắc đầu, “Quận chúa đừng nói đùa.” Nói xong, liền giới thiệu, “Vị này chính là bằng hữu của Tiết huynh, Nhan Tiểu Dao. Vị này trước kia người đã gặp qua, tùy tùng của ta Hiểu Nguyệt.”

Liễu Như Nguyệt vẻ mặt kinh ngạc, nhìn Hiểu Nguyệt, “Cô là Hiểu Nguyệt? Ngày thường đeo mặt nạ, ta cũng không nhận thức được.”

Hiểu Nguyệt đứng ở bên cạnh bàn, không biết nên đáp lại thế nào, đành phải gật đầu. Trong lòng buồn bực, Thiếu chủ như thế nào đưa quận chúa đến nơi này? Thẩm Tinh Hải từ trước đến nay không thích nàng chạm mặt Liễu Như Nguyệt.

Nhan Tiểu Dao đứng ở một bên nhìn, chỉ thấy Liễu Như Nguyệt đi tới, nhìn chằm chằm qua đăng, “Thật là đẹp, đây là cái gì?”

“Dưa hấu.” Tiểu Dao giúp Hiểu Nguyệt trả lời nàng một câu.

“Dưa hấu?” Liễu Như Nguyệt ngạc nhiên, “Dưa hấu không phải dùng để ăn sao?”

“Quận chúa.” Nha hoàn bên cạnh Liễu Như Nguyệt xen miệng vào, “Dưa hấu cũng có thể dùng để khắc hoa đăng, nha hoàn hạ nhân trong phủ chúng ta đều thích làm cái này.”

Tiểu Dao nhướng mi, lại âm thầm tấm tắc hai tiếng —— Một kẻ thẹn thùng, một kẻ phản diện, thú vị.

” Lần đầu mới nhìn thấy, thật đẹp, cho ta được không?” Liễu Như Nguyệt mở miệng.

Hiểu Nguyệt không nói gì, nhìn chằm chằm qua đăng, là Tiểu Dao làm ỉn.

Liễu Như Nguyệt hỏi ra khỏi miệng, thấy Hiểu Nguyệt không đáp lại, có chút xấu hổ.

Thẩm Tinh Hải lại gần, “Tiểu hài tử thích chơi.”

Nói xong, y nhìn Hiểu Nguyệt, bốn mắt đối diện, Thẩm Tinh Hải không hiểu hình như có chút lo lắng, Hiểu Nguyệt chần chờ một lúc, cuối cùng nhẹ nhàng gật đầu.

Tiểu Dao chấp tay sau lưng, nhìn, không xen vào.

Nha hoàn bên người Liễu Như Nguyệt cầm qua đăng, cười cùng Hiểu Nguyệt nói, “Đa tạ Hiểu Nguyệt cô nương bỏ những thứ yêu thích.”

Ánh mắt Hiểu Nguyệt vẫn nhìn theo qua đăng kia.

Liễu Như Nguyệt nhìn thấy, nhanh miệng nói, “Hiểu Nguyệt cô nương, ngày mai ta tặng lại cho cô đèn lồng trong cung đình trao đổi, được không?”

Hiểu Nguyệt không nói gì, nàng thích qua đăng Tiểu Dao chính tay làm hơn.

Thẩm Tinh Hải đứng ở một bên, vô thức không nhìn Hiểu Nguyệt, lại thấy Tiểu Dao có ý sâu xa khác nhìn mình cười.

Thẩm Tinh Hải cảm thấy nàng cười có chút khó hiểu, nha đầu kia rất có tâm tư, dường như chỉ liếc mắt một cái có thể nhìn thấu tâm tư, khiến người khác không được tự nhiên.

Bỗng, chợt nghe nha hoàn kia đột nhiên kêu “Ai nha” một tiếng.

Lập tức, “Bốp” một thanh âm vang lên, qua đăng rớt xuống đất vỡ nát, nha hoàn kia bắt đầu vẫy tay, “Nóng quá!” Vừa xin Liễu Như Nguyệt tha thứ, “Quận chúa, nô tỳ không phải cố ý.”

Liễu Như Nguyệt trừng nàng liếc mắt một cái, “Như thế nào không cẩn thận như vậy!”

“Đèn kia làm tay.” Nha hoàn nói thầm một câu, “May mắn quận chúa không có cầm.”

Tiểu Dao nhìn sang Hiểu Nguyệt, thấy nàng nhìn chằm chằm qua đăng bể nát trên mặt đất, bộ dáng khiến người khác động lòng. Tiểu Dao nhìn không được nở nụ cười, thấy Liễu Như Nguyệt đang nhìn về phía Thẩm Tinh Hải.

Thẩm Tinh Hải nhìn thấy Hiểu Nguyệt, mày nhăn lại, vẻ mặt phức tạp, có chút áy náy, mang theo chút tâm tình khó nói.

Liễu Như Nguyệt thu hồi tầm mắt, trách cứ nha hoàn, “Còn không nhận lỗi với Hiểu Nguyệt cô nương?”

Nha hoàn khóc lóc thảm thiết, đến bên cạnh Hiểu Nguyệt, “Hiểu Nguyệt cô nương, ta bị phồng tay không phải cố ý. Ta thấy cô cũng đang cầm, không nghĩ tới lại nóng như vậy. A, ta đã biết, trên tay cô có vết chai? Cũng may quận chúa không cầm.”

“Ai, cho nên mới nói, qua đăng quả nhiên không thích hợp với quận chúa.” Lúc này, bên ngoài Tiết Bắc Phàm đi đến, phía sau còn có Trọng Hoa.

Nha hoàn thấy Hiểu Nguyệt không trả lời, chạy đến bên người Liễu Như Nguyệt, “Quận chúa, Hiểu Nguyệt cô nương không giận, nô tỳ không cần phải chịu phạt đúng không?”

“Ai.” Thẩm Tinh Hải phục hồi tinh thần lại, xua tay, “Không phải chỉ là một cái qua đăng thôi sao.” Nói xong, nhìn Hiểu Nguyệt.

Hiểu Nguyệt gật gật đầu, “Vâng” một tiếng, đi tới nhặt qua đăng.

Tiết Bắc Phàm ở bên cạnh Tiểu Dao nhìn nàng mấp máy môi, như là nói — Hiểu Nguyệt kỳ thật cũng không giận nha!

Tiểu Dao ném cho hắn cái nhìn xem thường — Người mới ngốc.

Tiết Bắc Phàm vô tội chịu cái nhìn xem thường, có chút ủy khuất — Ta đây không phải cũng bênh vực Hiểu Nguyệt sao?

Tiểu Dao quay mặt đi, rõ ràng chính là đang giận chó đánh mèo — Xú nam nhân!

Trọng Hoa đi tới giúp Hiểu Nguyệt nhặt, vừa nói với nàng, “Đăng sau có ruộng dưa, lát nữa đem một xe đến để cho Tiểu Dao khắc, khắc đủ cầm tinh mười hai con được không?”

Hiếu Nguyệt khẽ cười.

Thẩm Tinh Hải sắc mặt so với vừa nãy càng u ám vài phần.

Tiết Bắc Phàm thấy Tiểu Dao không nói gì, dùng cánh tay nhẹ nhàng huých nàng một cái, bữu môi —— Không phản kích? Không giống cô nha!

Tiểu Dao bỗng nhiên cười, nói với Thẩm Tinh Hải, “Thẩm viên chủ.”

Thẩm Tinh Hải quay đầu lại nhìn nàng, tựa hồ sớm có chuẩn bị, phỏng chừng Tiểu Dao sẽ nói vài câu gay gắt giúp Hiếu Nguyệt bớt giận, cũng tốt.

Không ngờ Tiểu Dao lại nói, “Chúng ta lần này đi xa có thể bị thiếu người, có thể để cho Hiếu Nguyệt cô nương theo giúp không?”

Nói xong, nhìn Tiết Bắc Phàm.

Thẩm Tinh Hải hoàn toàn choáng váng.

Tiết Bắc Phàm chưa kịp mở miệng Tiểu Dao liền âm thầm nhéo hấn một cái, khiến hấn đau đến nhe răng, vội vàng gạt đầu, “Đúng vậy Thẩm huynh, Hiếu Nguyệt công phu tốt, ta có chút việc cần làm, muốn nhờ nàng giúp một tay.”

“Thẩm viên chủ không ngại chứ?” Tiểu Dao hỏi Thẩm Tinh Hải.

Thẩm Tinh Hải nhú mày, thấy hấn do dự, Tiểu Dao nhượng mi khiêu khích nhìn Liễu Như Nguyệt. Liễu Như Nguyệt vẫn như cũ không nói tiếng nào, nha hoàn liền nói: “Thì ra Hiếu Nguyệt cô nương giỏi giang như vậy, khó trách Thẩm viên chủ không rời bỏ cô.”

Thẩm Tinh Hải nhìn Hiếu Nguyệt, “Người đi giúp họ một chuyến.”

Hiếu Nguyệt đứng đó đang cầm nửa cái qua đặng, gạt đầu, vẻ mặt vẫn lạnh nhạt như cũ, nhìn đèn.

Tiểu Dao nói trong lòng —— Ai nha nha đầu ngốc, đau lòng lâu không bằng đau lòng ngắn! Quận chúa này cũng không tha ột cái đèn, nếu cô ở cùng một chỗ với ả, xem chừng khổ chết mất, Thẩm Tinh Hải thì lại ở một bên xem náo nhiệt.

Lúc sau, Thẩm Tinh Hải cùng Liễu Như Nguyệt mặt đang tươi cười ra cửa, ra đến cửa quay đầu lại nhìn Hiếu Nguyệt liếc mắt một cái, tựa hồ có chuyện muốn nói, đáng tiếc Hiếu Nguyệt đang cầm đèn, quay trở vào trong phòng.

Mọi người đi rồi, Tiết Bắc Phàm đối Tiểu Dao giơ ngón tay cái, “Thật giỏi nha! Một cú trí mạng, Thẩm Tinh Hải đêm nay phỏng chừng không cần ngủ.”

Tiểu Dao lấy tay đánh lên lưng hấn một cái, “Lập tức khởi hành!”

“Cái gì?” Tiết Bắc Phàm mở to hai mắt nhìn nàng, “Sao không để sáng mai, không cần vội!”

“Chỉnh người cũng phải thừa dịp, nói không chừng sáng mai y liền đổi ý.” Tiểu Dao không quan tâm nhún vai, thở dài, “Người xem đủ rồi.”

Tiết Bắc Phàm há hốc miệng, một bên Trọng Hoa xoay người đi ra ngoài, “Ta đi thu dọn ít đồ rồi báo cho Hách Kim Phong, chúng ta ngồi thuyền đi.”

Tiết Bắc Phàm lắc đầu, hỏi Tiểu Dao, “Cô không phải chỉnh Thẩm Tinh Hải sao, y đưa quận chúa trở về chỉ thấy Hiếu Nguyệt không còn, tốt xấu gì cũng cáo biệt y một tiếng.”

“Nghĩ hay nhỉ!” Nhan Tiểu Dao nói lảm bầm một tiếng, “Đám người một đao sẽ bị người quay lại đâm trả hai đao.”

“Nha đầu cô thật tuyệt.” Tiết Bắc Phàm cảm khái, “Về sau ai trêu chọc cô khẳng định sẽ chết rất thảm.”

Nhan Tiểu Dao nhượng mi, “Đó là dĩ nhiên! Nương ta dạy, phải biết khoan hồng độ lượng, cũng phải hiểu được đạo lý hoàn trả gấp đôi!”

8. Chương 8: Nghe Lén

Tiểu Dao đến phòng bếp cầm miếng bánh ngọt ăn lấp bụng, trở về không thấy Hiểu Nguyệt, đi ra đứng vào Tiết Bắc Phàm, “Chuẩn bị tốt không? Thuyền đậu ở bến tàu !”

Tiểu Dao mặt mày nhăn nhó “Hiểu Nguyệt đâu?”

“A.” Tiết Bắc Phàm gãi đầu, cố gắng tìm cách thay đổi chủ đề.

“Nga! Nàng đi tìm Thẩm Tinh Hải có phải không?” Tiểu Dao giậm chân, “Thật là, nam nhân không thể nuông chiều! Bằng không không biết sai!”

“Ai, ta nói cô đừng kích động như vậy.” Tiết Bắc Phàm nhìn nàng khoát tay, “Bọn họ từ nhỏ cùng nhau lớn lên, cũng đã mười mấy năm, cô mới quen biết Hiểu Nguyệt vài ngày? Cô làm sao giúp nàng làm chủ được chứ?”

Tiểu Dao khó chịu.

“Cũng chỉ là đi cáo biệt mà thôi, cô lên thuyền chờ đi.” Tiết Bắc Phàm kéo nàng.

Tiểu Dao tâm không cam tình không nguyện bị lôi đi, đi tới cửa, thì thấy Thẩm Tinh Hải tiễn Hiểu Nguyệt đi ra.

Thẩm Tinh Hải cầm trong tay tay nải của Hiểu Nguyệt, vừa ở bên tai nàng nhỏ giọng dặn dò gì đó, Hiểu Nguyệt tựa hồ bị hấn lừa gạt xoay vòng vòng, ngoan ngoãn gật đầu.

Tiểu Dao giậm chân —— Mặc kệ, một người nguyện đánh một người cam nguyện chịu bị đánh, mình nổi giận cái gì? Cái này gọi là không giành cái gì lại đi giành tức giận, Tiểu Dao vừa thay Hiểu Nguyệt bọc bội vừa có chút oán giận Hiểu Nguyệt nhẫn nhục chịu đựng.

Cầm lấy tay nải, Hiểu Nguyệt xuất môn, cùng bọn Tiểu Dao từ biệt Thẩm Tinh Hải, lên thuyền.

Tiểu Dao quay đầu lại nhìn thoáng qua, chỉ thấy cặp mắt của Thẩm Tinh Hải gắt gao nhìn chằm chằm Hiểu Nguyệt, miễn bàn nhiều không được tự nhiên lại xích mích. Mong muốn đạt được hiệu quả, nhưng thần sắc Hiểu Nguyệt giống như cùng uyên ương rời xa, tất nhiên cũng không muốn rời xa Thẩm Tinh Hải, Tiểu Dao thở dài.

Một bên Tiết Bắc Phàm lạnh lạnh nói một câu, “Cố chấp ra mặt.”

Tiểu Dao trừng mắt liếc hấn một cái, thở phì phì lên thuyền, tìm một gian phòng để ở, không lâu sau, Hiểu Nguyệt cũng vào.

Trên thuyền có hai gian phòng một giường chung. Giường chung là để cho hạ nhân ở, hai gian còn lại, Hiểu Nguyệt cùng Tiểu Dao một gian, Tiết Bắc Phàm, Trọng Hoa cùng Hách Kim Phong một gian.

Hiểu Nguyệt thấy Tiểu Dao xụ mặt, đi vào đến ngồi xuống, thu dọn đồ vật này nọ. Gặp Tiểu Dao đang còn đeo đồ nặng, liền thuận tay giúp nàng thu dọn.

Tiểu Dao giật lại đồ, “Cô cũng không phải nha hoàn, vì cái gì ở đâu cũng hạ mình?”

Hiểu Nguyệt nhìn chằm chằm Tiểu Dao một lúc, cười cười, “Tiểu Dao, tâm hồn cô thật tốt.”

Tiểu Dao không còn sức trừng mắt nhìn nàng “cô định tiếp tục theo Thẩm Tinh a, hấn nếu vẫn giữ cô, cô cũng cùng hấn dây dưa sao? Nữ nhân thực dễ dàng mềm lòng!”

Hiểu Nguyệt gật đầu, “Cũng làm theo được bao lâu nữa, Thiếu chủ cuối năm sẽ cùng quận chúa đính hôn, ta chỉ còn theo người một đoạn đường nữa, ta muốn giúp người làm chút gì đó.”

“Cô.” Tiểu Dao vuốt ngực để thuận khí.

Hiểu Nguyệt bị nàng chọc cười, “Không có việc gì đâu, năm đó nếu không phải Thiếu chủ cứu ta, hiện tại có thể đang trốn ở một tổ chức nào đó, không có thiên lý làm sát thủ, hoặc là đã chết, lại hoặc là ở kỹ viện rồi. Thiếu chủ với ta có ơn, mạng ta cũng có thể trả lại cho người, điều đó cũng không sao, ta chỉ không muốn người khổ sở.”

Tiểu Dao thở dài một tiếng, vẻ mặt khâm phục nhìn nàng, thì ra thật sự có a, nương nói tình huống đặc biệt kiểu này, bản thân đụng phải một kẻ liều mạng mình muốn ngăn cũng không ngăn được, nghiệp chướng!

Nói đến chuyện này, dù sao tình huống mỗi người cũng không giống nhau, cũng không nên miễn cưỡng. Tiểu Dao vỗ vỗ vai nàng “Cô cảm thấy được là tốt rồi, đừng quá ủy khuất bản thân.”

Hiếu Nguyệt gật đầu cười, yên lặng thu thập vài vật này nọ.

Trong phòng cách vách, Hách Kim Phong là người thẳng tính, dựa vào gối đầu liền trực tiếp ngủ như chết, không những thế còn ngáy ngủ.

Tiết Bắc Phàm ngồi ở cạnh vách nghe lén, Trọng Hoa tựa vào giường nhìn hắn, “Huynh thật là thiếu đức hạnh, nghe lén cô nương người ta nói chuyện.”

Tiết Bắc Phàm quay đầu lại, nhìn hắn ngoài mặt vẫn đậm phong khinh nhưng cũng không giấu được sự mất mát trong mắt, nở nụ cười, “Huynh dám nói huynh không có nghe?”

Trọng Hoa xoay người, không biết là bị bệnh hay là mệt mỏi, tóm lại sắc mặt trắng bệch.

“Huynh cũng không cần giận như vậy.” Tiết Bắc Phàm kéo ghế dựa ngồi trước mặt hắn, “Hiếu Nguyệt cũng nói, Thẩm Tinh Hải cuối năm sẽ lấy quận chúa kia, đến lúc đó huynh đệ ta giúp huynh cầu hôn, gả Hiếu Nguyệt cho huynh.”

Trọng Hoa mất hết hứng thú, nhẹ nhàng bẻ gãy chiết phiến trong tay, không chút để ý, “Trong lòng nàng, thủy chung vẫn chỉ có Thẩm Tinh Hải.”

Tiết Bắc Phàm thấy bộ dáng của hắn, nghĩ lại trước đây hỏi, “Trọng Hoa huynh vẫn vô toàn tài gia nghiệp lại lớn, nhiều ít mỹ nữ ở trước mắt huynh lựa qua lựa lại huynh cũng không thèm liếc mắt một cái, sao lại chỉ một mực để ý đến Hiếu Nguyệt?”

Trọng Hoa như chợt nhớ tới chuyện cũ, thản nhiên nói, “Lần đầu tiên ta cùng nàng gặp mặt, nàng vừa lúc vì Thẩm Tinh Hải cắn một mũi tên.”

Tiết Bắc Phàm cau mày “Thẩm Tinh Hải thật như thiên sát, tự nhiên lại lấy mỹ nữ làm tấm bình phong.”

“Huynh nghĩ trên đời này, nam nữ hoan ái, nữ nhân trả giá nhiều hơn, hay là nam nhân trả giá nhiều hơn?” Trọng Hoa thực hứng thú hỏi Tiết Bắc Phàm.

Tiết Bắc Phàm cân nhắc một lát, “Mỗi người một ý, nói chung là, tình cảm càng sâu thì càng chịu thiệt?”

“Ta đã thấy không ít nữ nhân, ngoài miệng đều nói sẽ vì người trong lòng mà dưng cảm hy sinh, nhưng mà ta chưa từng gặp qua.” Trọng Hoa tùy tay đem chiết phiến phóng lên bàn “Nữ nhân xinh đẹp thì không thông minh, nữ nhân thông minh lại tính kế, nữ nhân luôn chỉ nghĩ cho bản thân. Còn người người vẫn muốn gặp, chính là loại người xinh đẹp, thông minh, có thể quên mình mà hy sinh, Hiếu Nguyệt không ngừng hy sinh còn không oán không hối, huynh có bản lĩnh, thì tìm cho ta một người khác giống như vậy đi?”

Tiết Bắc Phàm khước miệng giật giật, “Trọng Hoa, huynh là người trong giang hồ a, đừng cả ngày khiến cho tài tử giai nhân chỉ vì huynh điên cuồng như vậy được không? Thẩm Tinh Hải và huynh cả hai mỗi người một tính cách, huynh để ý, hắn lại không cần, nếu thích cứ nói thẳng với hắn. Huynh đệ vẫn là huynh đệ, hắn đứng hãm cầu lại không thả, huynh cũng không mắc tội cướp nữ nhân của hắn.”

Tiểu Ngạn: So sánh gì mà... bó tay bạn nam chính luôn

~“Cái gì hãm cầu.” Trọng Hoa lườm hắn một cái, “Là của ta chính là của ta, không phải của ta, không thể cưỡng cầu.” Nói xong, phẩy tay chuẩn bị ngủ.

Tiết Bắc Phàm lắc đầu, cái tên tính khí dở sống dở chết này, trước kia không biết bản thân sao có thể cùng hắn trở thành huynh đệ? Không muốn nghĩ nữa, đi đến bên tường, vươn hai ngón tay gõ gõ, “Nghe đủ chưa? Dễ nghe không?”

Trong phòng cách vách, Hiếu Nguyệt đang chải đầu, đột nhiên thấy Tiểu Dao bỗng nhiên từ trên vách nhảy xuống, hai tay che hai tai, lấy chân đạp lên mặt vách, “Dâm tặc chết tiệt.”

Tiết Bắc Phàm cười hì hì vui vẻ, Nhan Tiểu Đào quả nhiên đang nghe.

Tiểu Đào trở lại bên giường, ôm gối đầu cùng Hiểu Nguyệt thương lượng, “Hiểu Nguyệt, tới Cửu Châu Long Đàm, cho ta mượn mặt nạ được không?”

Hiểu Nguyệt buồn bực, “Cô muốn làm gì?”

“Ồ Cửu Châu Long Đàm có người đối đầu với ta, không thể để hắc thân diện mạo của ta!” Tiểu Đào đem mặt nạ đeo lên mặt mình, “Cho ta mượn được không?”

“Được.” Hiểu Nguyệt gật đầu, mượn mặt nạ là chuyện nhỏ, bất quá nói đến đối đầu.

“Cửu Châu Long Đàm chính là địa bàn của Vương Bích Ba?” Hiểu Nguyệt hỏi, “Cô có cừ oán với Vương Bích Ba?”

Tiểu Đào buông mặt nạ, vẻ mặt nản lòng, hạ giọng nói, “Ta nói cho cô, nhưng cô phải giúp ta giữ bí mật!”

“Àn.” Hiểu Nguyệt nghiêm túc gật đầu, Tiểu Đào nhìn trái nhìn phải, bước tới, bên tai Hiểu Nguyệt than thở một câu.

“Vị hôn phu?” Hiểu Nguyệt cả kinh la lên, Tiểu Đào vội vàng lao tới bịt miệng, “Hư!”

Cách vách, Tiết Bắc Phàm vuốt cằm dựa tường, Trọng Hoa tựa vào trên giường buông sách trong tay, “Vị hôn thê của Vương Bích Ba?”

“Nha nha.” Tiết Bắc Phàm buông tay, “Nguyên lai là hoa có chủ ! Đáng giận a.”

Trọng Hoa cười nhìn hắc thân, “Huynh xem trọng nha đầu điên kia?”

“Huynh không biết là như vậy rất có ý tứ sao, rất vui.” Tiết Bắc Phàm quay trở về, nhưng thật ra có chút suy nghĩ, “Vương Bích Ba nổi tiếng giang hồ là mỹ nam tử, nghe nói mỗi ngày số cô nương đứng ở ven hồ trước cửa chờ thấy hắc thân một lần đều hơn nghìn người, vì sao lại chọn Nhan Tiểu Đào?”

.

“Đào hôn?” Hiểu Nguyệt nghe xong lời Tiểu Đào nói, không khỏi kinh ngạc, “Cô có hôn ước với Vương Bích Ba, cô đào hôn, cho nên một mình lưu lạc giang hồ a?”

“Ừ.” Tiểu Đào ôm gối đầu, ỷ khuất gật đầu.

Hiểu Nguyệt buồn bực, “Ta thường xuyên nghe Thiếu chủ nói, Vương Bích Ba là Giang Nam đệ nhất tài phú, hắc thân nổi danh là mỹ nam tử, công phu lại tốt, Cửu Châu Long Đàm ở trên giang hồ tiếng tăm lừng lẫy, trong triều còn có quan hệ với người quyền cao chức trọng. Người giang hồ đều nói xuất giá liền gả cho Vương Bích Ba. Việc hôn nhân tốt như vậy, cô vì sao muốn chạy trốn?”

“Ta mới không thèm hắc thân đâu.” Tiểu Đào nhảy dựng lên, lắc lắc ngón tay, “Cô sẽ thích một nam nhân so với người còn xinh đẹp hơn sao?!”

Hiểu Nguyệt thấy Tiểu Đào đứng ở trên giường bộ dạng hùng hổ, kéo nàng ngồi xuống, “Cô đào hôn, chính là bởi vì hắc thân đẹp sao?”

“Tóm lại, mọi thứ đều thấy không vừa mắt!” Tiểu Đào bĩu môi, “Hơn nữa, cũng không phải ta tự nguyện thành thân hắc thân, đều do sự phụ ta!”

“Sự phụ cô giúp cô đính hôn?”

“Nói đến cái tên Vương Bích Ba kia, tức chết ta!” Tiểu Đào nghiêm túc cùng Hiểu Nguyệt nói tiếp.

Cách vách Tiết Bắc Phàm nhăn mặt nhìn Trọng Hoa, “Huynh nói xem nha đầu điên này có phải đầu óc có vấn đề hay không? Trong mắt nàng không có một ai là nam nhân tốt!”

Trọng Hoa nhìn Hách Kim Phong trên giường đang ngáy như sấm, tiến đến Tiết Bắc Phàm bên tai thấp giọng nói một câu, “Theo ta được biết, năm đó Hách Cửu Long cùng Nhan Như Ngọc sống cùng một đoạn thời gian, có tin đồn còn thành thân có con. Nhưng là sau đó Hách Cửu Long lại tái xuất hồ, hình như bọn họ trở mặt.”

Tiết Bắc Phàm mở to hai mắt, “Đo chẳng phải là kẻ bạn tình sao? Kia. . . .” Hắn chỉ chỉ Hách Kim Phong, lại chỉ chỉ Nhan Tiểu Dao cách vách, “Vậy hai người bọn họ không phải là huynh muội ruột sao?”

Trọng Hoa nhẹ nhàng gật đầu một cái, “Chưa từng nghe nói Nhan Như Ngọc có lập gia thất, cũng không có nghe Hách Cửu Long có tái hôn, nữ nhân này, tám phần chính là cốt nhục của hắn.”

“Nga. . . .” Tiết Bắc Phàm gật đầu, “Khó trách Tiểu Dao thấy Hách Kim Phong liền bỏ chạy a?”

Hai người đang nói chuyện, chỉ thấy Hách Kim Phong mạnh mẽ mở mắt ra, ngồi dậy.

Trọng Hoa cùng Tiết Bắc Phàm hít phải ngụm khí lạnh, thầm nói không phải chứ? Tiểu tử này giả bộ ngủ, lợi hại vậy sao?

Thấy Hách Kim Phong ngồi trên giường, quay trái quay phải, mơ mơ màng màng hỏi, “Ai kêu ta?”

Hai người nhìn nhau liếc mắt một cái, lấy tay chỉ đối phương.

Hách Kim Phong cả người nghiêng ngả ... hiển nhiên rất không minh bạch.

“Không có việc gì, huynh cứ tiếp tục ngủ.” Tiết Bắc Phàm khoát tay, Hách Kim Phong gật đầu, “Nga.” Ngả đầu. Tiếp tục ngủ.

Tiết Bắc Phàm cùng Trọng Hoa hai mắt nhìn nhau, cuối cùng Tiết Bắc Phàm dùng thanh âm cực nhỏ gọi một tiếng, “Hách Kim Phong?”

“Ân?” Hách Kim Phong lại đột nhiên tỉnh lại.

Tiết Bắc Phàm vui vẻ — tiểu tử này cũng không biết như thế nào luyện ra được năng lực, vừa nghe tên mình liền tự nhiên tỉnh!

Cách vách trong phòng, Tiểu Dao tỉ mỉ cùng Hiếu Nguyệt nói một chút về việc đính hôn mà mình cùng Vương Bích Ba đã trải qua.

Hiếu Nguyệt giật mình, “Sư phụ cô cá cược lấy cô ra trả nợ sao? Thật quá đáng!”

“Càng quá đáng hơn chính là cái tên Vương Bích Ba kia!” Tiểu Dao vút gối đầu, “Bổn cô nương thấy hắn đối với nữ nhân rất không khách khí, liền nói hắn một câu ‘cũng không phải thật sự tuấn mỹ, ra vẻ cái gì’, hắn liền bức ta thành thân! Còn nơi nơi phao tin nói ta là vị hôn thê chưa xuất giá của hắn, làm ọi người đều nhận thức ta không dám tới cầu hôn, muốn ta vì vậy mà không thể bỏ đi! Cho nên nói, nam nhân càng hư hỏng lớn lên càng xinh đẹp, càng dễ nhìn càng hư đốn, so với nữ nhân còn hay cạnh khoé nhỏ nhặt hơn, bụng dạ vô cùng hẹp hòi!”

Hiếu Nguyệt trầm mặc một lát, “Lại là nương cô nói phải không?”

Tiểu Dao ngắc mặt, “Sao cô biết được?”

Hiếu Nguyệt “hì hì” một tiếng vui vẻ, thân thủ sờ đầu nàng “Nương cô thật thú vị.”

“Chắc chắc.” Cách vách, Tiết Bắc Phàm lắc lắc đầu cùng Trọng Hoa nói, “Huynh đoán nếu Hách Cửu Long thật sự là kẻ phụ lòng, Nhan Như Ngọc có thể ở nhà đóng đinh vào hình nhân mỗi ngày một cây hay không?”

Trọng Hoa cười gượng một tiếng, “Vương Bích Ba cũng đủ tuyệt tình, liền lấy chuyện như vậy gây sức ép cho cô nương người ta?”

“Không chừng hắn là thật tình muốn kết hôn cùng nàng.” Tiết Bắc Phàm cũng không biết là nói thật hay không nhưng vẫn là đang cười, “Nhan Tiểu Dao kia giống như con nhím, lấy về nhà, không có việc gì khi dễ một chút, nàng liền xù lông, vui vẻ liền ngo ngoáy một cách vô nghĩa. Nếu bị khi dễ, nàng sẽ lại hăm hở phản kháng, huynh nói thử đoạn thật hay nhỉ?”

Trọng Hoa há miệng thở dốc, nhìn hắn như nhìn cặn bã, “Tiết Bắc Phàm, huynh đúng là lưu manh hết thuốc chữa!”

Tiểu Ngạn: Em đồng ý với anh câu này

~Tiết Bắc Phàm mặt dày cùng hắn chấp tay, “Khách khí khách khí.”

Cách vách, Tiểu Dao ôm gối đầu đùa nghịch mặt nạ, “Vương Bích Ba kia tâm tư rất khôn khéo, nói không chừng sẽ bị phát hiện, hay là dịch dung một chút.”

Hiếu Nguyệt nghĩ nghĩ, “Không bằng.”

“Không bằng cái gì?” Tiểu Dao ngẩng mặt nhìn nàng.

“Cô nói cô đã có hôn ước với người khác, như vậy không phải có thể bỏ hấn sao?” Hiếu Nguyệt nói xong, liền thấy Tiểu Dao sững sờ, nghĩ rằng mình nói sai, dù sao con gái danh tiết quan trọng hơn, không nên nói bậy.

“Hiếu Nguyệt!”

Hiếu Nguyệt cả kinh, chỉ thấy Tiểu Dao đột nhiên lao tới, một phen giữ chặt nàng, kích động, “Ý kiến hay a!”

“Phải Thật không?” Hiếu Nguyệt có chút không khẳng định.

Tiểu Dao cười ha hả quăng mặt nạ, đứng lên, “Ta mới không mang mặt nạ đâu. Vương Bích Ba người lòng dạ hẹp hòi, người bức ta thành thân hại ta đó không thể ra đi, hảo! Bỏ cô nương liền cho người bị cấm sùng!”

“Phụt.”

Cách vách, Tiết Bắc Phàm một miệng trà liền phun ra, trợn mắt há hốc mồm nhìn Trọng Hoa đang giơ ngón tay cái, “Nhân gian cực phẩm a!”

9. Chương 9: Ngạt Nhân Ngộ Ngạt Nhân

Sáng sớm hôm sau, Tiết Bắc Phàm dậy thật sớm, đi ra khoang thuyền đứng ở đầu thuyền. Thuyền đi trên sông, bốn phía khói sóng mênh mông, nắng sớm chiếu đầy mặt hồ.

“Hô.” Tiết Bắc Phàm hít một hơi thật dài, cảm giác sảng khoái. Thấy hơi đói, hấn rẽ xuống phòng bếp ở đuôi thuyền, muốn tìm chút gì ăn, lại nghe đã có tiếng ai đó đang khẽ ngâm nga điệu hát dân gian.

Tiết Bắc Phàm tò mò, chạy đến cửa hướng nhìn xung quanh bên trong.

Chỉ thấy Nhan Tiểu Dao đã dậy, một thân váy dài màu xanh, trên người khoác một chiếc áo thêu hoa, tay áo màu hồng cánh sen được xắn lên, lộ ra hai cánh tay trần, đang gói hoành thánh. Vừa gói miệng còn vừa khẽ ngâm khúc. Trên khuôn mặt trơn bóng dính chút bột trắng, có vẻ dí dỏm.

Tiết Bắc Phàm buồn cười, nha đầu kia tinh thần thật tốt, sáng sớm đã vui vẻ.

“Khụ khụ.” Ở cửa ho khan một tiếng, như muốn khiến cho Tiểu Dao chú ý.

Tiểu Dao quay đầu lại liếc mắt một cái, thấy là Tiết Bắc Phàm, có chút bất ngờ, “Người sớm như vậy đã dậy sao?”

“Ta không giống người dậy sớm sao?” Tiết Bắc Phàm nhảy qua cánh cửa, lắc lư đến bên người nàng.

Tiểu Dao nghĩ thầm, dân tộc không phải đều hèn hạ ngợp trong vàng son, đàn ca sao, ban ngày ngủ gật buổi tối ra ngoài lêu lổng!

Tiết Bắc Phàm lại chú ý đến cái thớt gỗ bên trên rất nhiều hoành thành, lại gần ngửi ngửi, “Nhân làm bằng cái gì vậy?”

“Cây tể thái, nắm hương, thịt heo, măng non thái hạt lựu.” Tiểu Dao hơi đắc ý lắc lư vài cái, “Bí quyết gia truyền của Nhan gia!” vòng qua bàn hai lọn tóc rơi xuống, cũng theo lúc ẩn lúc hiện, hồn nhiên đáng yêu.

(tể thái: cây cải dại)

Tiết Bắc Phàm tựa vào bàn ăn hỏi nàng, “Trên thuyền không có nha hoàn sao, sao cô lại phải dậy sớm làm đồ ăn?”

Tiểu Dao lườm hắt một cái, “Nha hoàn không phải người sao? Ai quy định nhất định nha hoàn phải làm đồ ăn mời khách, còn khách nhân không được làm đồ ăn cho nha hoàn?”

Tiết Bắc Phàm nháy mắt mấy cái, “Kia nha hoàn chính là dùng để làm những việc này a! Bằng không thuê nha hoàn làm chi?”

“A.” Tiểu Dao vỗ vỗ bột mì trên tay, “Trời sinh cô nương nhà ai trên trán có dán hai chữ “nha hoàn”?” Nói xong, lấy tay dí trán Tiết Bắc Phàm, lưu lại một vết trắng.

Tiết Bắc Phàm sờ sờ cái trán, với người ra xem đã thấy gói xong mấy chục cái hoàng thánh, một đám lớn nhỏ đều giống nhau, mượt mà đầy ắp, cùng đỉnh vàng nhỏ giống nhau, nhìn không được tán thưởng, “Tay nghề không tồi a, ở nhà thường xuyên làm sao?”

“Ân.” Tiểu Dao trả lời, vừa lục tung tìm, “Không có hành và tỏi a?”

Lúc này, nha hoàn và gã sai vặt đều đã dậy, vừa vào phòng bếp, thấy điểm tâm đã làm xong, hoảng sợ, vội vàng đuổi hai người ra ngoài.

Tiểu Dao bị Tiết Bắc Phàm lôi ra ngoài, còn nhảy nhót, đối phòng bếp hét to, “Tiểu Thúy, nấu nước dùng phải dùng nước trong! Tiểu Ngọc, đừng đem hoành thánh bỏ vào nước đang sôi! Tiểu Lan, phải thêm hành thái cùng lòng trứng. đánh nhuyễn đó!”

Tiết Bắc Phàm bắt đắc dĩ, “Nha đầu cô là chim khách đầu thai a? Làm sao có thể gào to như vậy?”

Tiểu Dao phát tay, cùng hấn duy trì khoảng cách nhất định, mức thủy rửa tay, vừa hỏi, “Người tối hôm qua nghe lén?”

Tiết Bắc Phàm tìm ghế mây mở ra ngồi xuống, ngấm cảnh, “Nghe lén cái gì?”

“Đừng giả bộ.” Tiểu Dao lại gần, “Ta muốn giáo huấn Vương Bích Ba, người giúp ta một tay.”

Tiết Bắc Phàm giương mắt nhìn Tiểu Dao, nghiêm mặt “Cô muốn ta vờ làm tình nhân của cô?”

“Ân!” Tiểu Dao mãnh liệt vỗ lên lưng Tiết Bắc Phàm một cái “Người giúp ta ức hiếp Vương Bích Ba! Bắt hấn hủy bỏ hôn ước .”

“Nghe không giống như là cô đang lấy lòng ta mà là đang trao đổi.” Tiết Bắc Phàm cao thấp đánh giá Tiểu Dao, kéo dài giọng điệu hỏi, “Vậy ta có lợi ích gì?”

Tiểu Dao trở mặt, vươn tay chỉ vào mũi Tiết Bắc Phàm “Hai huynh đệ các người tìm bảo bối lại lừa ta vào tròng, ta vốn rất thiệt thòi a! Người ngay cả chuyện nhỏ như vậy cũng không chịu giúp? Tin ta tìm thời cơ điểm ám toán người hay không!”

Tiết Bắc Phàm sờ sờ quai hàm, nhìn Tiểu Dao, “Thật ra cũng không phải ta không muốn giúp người, người, Vương Bích Ba trên giang hồ có tiếng là nam nhân tốt, bộ dạng xuất chúng, nhiều tiền lại có quyền thế. Cô kéo ta đi, có thể ức hiếp hấn sao?”

Tiểu Dao hơi hơi nheo mắt, hai bên khóe miệng vênh lên, “Chắc chắn, cô còn muốn già mồm cãi láo, nương ta nói rất đúng, muốn tìm nam nhân giúp làm việc gì đó, cầu hấn cũng không bằng kích động hấn, kích động hấn cũng không bằng lừa hấn.”

Tiết Bắc Phàm thân thủ cầm ly trà nha hoàn bưng lên, hứng thú nhìn Tiểu Dao, “Vậy cô kích động xem, lừa ta xem?”

Tiểu Dao chấp tay sau lưng, ở đầu thuyền bước đi thông thả, “Long Cốt Ngũ Đồ ở Cửu Châu Long Đàm của Vương Bích Ba, người không vào gia môn, làm sao lấy được bảo bối?”

“Này tính là kích động gì chứ?”

“Kỳ thật người cũng không cần tự ti như vậy.” Tiểu Dao cổ nói, “Vương Bích Ba lớn lên bộ dạng không tồi, bất quá người cũng không kém! So với hấn có vị nam nhân hơn. Tuy rằng hấn có tiền, người cũng không nghèo nha, còn có chính là công phu của người nói không chừng so với hấn còn giỏi hơn. Tóm lại cho dù những thứ đó so ra người không bằng, quan trọng là cái miệng đề tiện của người, loại người như chính là không biết xấu hổ!”

“Này, cho cô lừa ta cũng không được phê phán ta như vậy.”

Tiểu Dao ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh “Ta giúp người tìm Long Cốt Ngũ Đồ, người giúp ta kêu Vương Bích Ba hủy bỏ hôn sự, chúng ta cùng có lợi!”

Tiết Bắc Phàm nghe xong, khoe miệng nhếch lên cười xấu xa “Hảo, cùng có lợi.”

Tiểu Dao cảm thấy hài lòng chờ ăn hoành thánh, không ngờ Tiết Bắc Phàm nhích lại gần ôm lấy nàng, “Vây, nếu chúng ta là loại quan hệ này, thì cũng có thể gần gũi thân mật hơn một chút. Phốc.”

Tiết Bắc Phàm đang chiếm tiện nghi, không đề phòng Tiểu Dao rút khay trà hung hăng liền đánh lại đây.

Trọng Hoa cùng Hiểu Nguyệt rời giường vừa ra ngoài, liền nhìn thấy trên khoang thuyền, Tiết Bắc Phàm bị đè xuống ghế, Tiểu Dao lấy cái khay trà mãnh đập hất, miệng hùng hùng hổ hổ “Dâm tặc chết tiết, dâm chiếm tiện nghi của bốn cô nương, đánh chết người!”

.

Sáng sớm ăn hoành thánh đặc biệt ngon, Tiểu Dao đang cầm bát, cùng Hiểu Nguyệt nói tử tử nhân hoành thánh phải làm thế nào mới ngon.

Tiết Bắc Phàm vừa ăn vừa nhếch miệng, nha đầu chết tiết kia thật đúng là không khách khí, chụp được liền đánh khiến hất bầm xanh khắp người, phỏng chừng là cảm thấy mặt mũi của hất còn cần dùng, thủ hạ lưu tình chưa đập ặt mũi hất bầm dập.

Trọng Hoa thấy hất như vậy, hạ giọng hỏi, “Huynh đáp ứng đóng giả tình nhân rồi?”

“Bằng không huynh giúp đi?”

“Miễn.” Trọng Hoa vội vàng xua tay, “Trên giang hồ ai cũng nói Vương Bích Ba khó đối phó, huynh cũng nên kiềm chế một chút.”

“A.” Tiết Bắc Phàm nhìn thấy Tiểu Dao ăn no hoành thánh liền cùng Hiểu Nguyệt ở đầu thuyền ngắm hoa sen, “Huynh đoán xem, nàng ngay cả Vương Bích Ba cũng chướng mắt, vậy thì sẽ coi trọng ai?”

Trọng Hoa bật cười, “Không giống những chuyện mà Tiết nhị công tử người hay hứng thú.”

Tiết Bắc Phàm cảm ly trà, “Vương Bích Ba bên người nữ nhân vô số, lại coi trọng nha đầu kia, nhất định phải có lý do gì đó.”

Trọng Hoa nhú mày, “Huynh cho rằng, cũng không phải vì hất thích, mà là có mưu đồ khác?”

“Nữ nhân không phải đều giống nhau sao.” Tiết Bắc Phàm không quan tâm cười, “Nếu bộ dáng không xinh đẹp, thì tính tình thù mị nết na, suy cho không phải cũng đều như nhau sao? Loại nam nhân như Vương Bích Ba, không đến mức vì một nữ nhân mà khiến lòng người rối loạn.”

Trọng Hoa nhú mày, có chút khinh bỉ nhìn hất, “Huynh đừng tưởng có thể dùng cái lý do đó biện minh cho việc huynh đang đùa giỡn à? Coi chừng để lạc mất chân tâm.”

“Có chân tâm thì như thế nào?” Tiết Bắc Phàm cười hỏi lại Trọng Hoa, “Giống như huynh đối với Hiểu Nguyệt, trao tặng chân tâm để người ta giẫm lên?”

“Hừ.” Trọng Hoa trở mặt lườm hất một cái, “Không phí lời với kẻ vô tình vô nghĩa lại lưu manh như huynh.”

“Hư tình giả ý cùng thật tình chân ý đều là lời nói ngoài miệng thôi, nhân tâm khó dò thay đổi thất thường.” Tiết Bắc Phàm chỉ chỉ Hách Kim Phong ở một bên còn đang ăn bát hoành thánh thứ năm, “Bằng không giống như hất như vậy, bằng không tựa như ta vậy, tóm lại, tất cả đều có thể giả vờ, ngoại trừ lòng người.” Nói xong, đứng lên, cười hi hi đến đằng trước tìm Nhan Tiểu Dao đùa giỡn.

Quả nhiên, nói vài câu liền đem Tiểu Dao chọc giận, lấy cái chén ném hất.

Trọng Hoa suy nghĩ lại lời nói của Tiết Bắc Phàm, vô thức nhìn về Hiểu Nguyệt ở phía đầu. Hiểu Nguyệt đúng lúc cũng quay đầu lại, cùng hất nhìn nhau. Hiểu Nguyệt cười với hất, ánh mắt trong suốt vô ưu vô lo, Trọng Hoa lại cảm thấy có chút băn khoăn, buộc lòng phải cười với nàng, vẫn đậm phong kinh.

.

Thời điểm trời chập tối, thuyền tiến vào ranh giới hồ Bích Ba, đã có thể thấy bờ đê trồng dương liễu và người đi đường.

Ven hồ Bích Ba, nam ngạn là khu vực của Bình Giang phủ, tây ngạn chính là Cửu Châu Long Đàm tiếng tăm lừng lẫy, cũng chính là địa bàn của Vương Bích Ba.

Cửu Châu Long Đàm trên thực tế là một sườn núi, có một thác nước đổ xuống, ven đường có chín hồ sâu tròn xoe, thác nước uốn lượn trông rất giống một con cự long, cho nên được gọi là Cửu Châu Long Đàm.

Phủ đệ của Vương Bích Ba được gọi là Bích Ba sơn trang, đem cả Cửu Châu Long Đàm vây lại, nhà cửa được xây dựng chằng chịt bên cạnh núi, thác nước chảy qua nơi ở, thập phần khí thế! Bích Ba sơn trang chủ yếu kinh doanh tiền trang, sòng bạc, cửa hàng gạo đủ loại để kiếm tiền, mua bán trái rộng cả Giang Nam ở các châu, thành, huyện, tùy ý có thể thấy được sòng bạc, cửa hàng gạo của Bích Ba, có thể nói tài hùng thế đại.

Đám người Tiểu Dao hạ thuyền ở nam ngạn, chuẩn bị đi tìm một khách điểm ở tạm, sau đó bàn bạc kế hoạch tiếp theo.

Nhưng mọi người không nghĩ là, vừa mới vào thành, đã có người theo dõi.

Tiết Bắc Phàm dư quang liếc mắt kẻ đang theo dõi ở phía sau theo dõi, cùng Tiểu Dao nói, “Khu vực của Bình Giang phủ hẳn là cơ sở ngầm trải rộng của Vương Bích Ba, có lẽ đã biết cô tới rồi.”

Tiểu Dao hừ một tiếng, “Sớm đoán được, Vương Bích Ba nơi nơi phái người bắt ta.”

“Buồn cười!” Hách Kim Phong ra mặt, “Tiểu Dao cô nương chớ sợ, chỉ cần cô không muốn, Vương Bích Ba sẽ không thể hiếp bức cô, ta giúp cô ra mặt!”

“Ân!” Tiểu Dao vui vẻ gật đầu, không hổ là đại ca ruột thịt! Tuy rằng chưa nói ra, nhưng vẫn rất chiếu cố mình.

Mọi người tìm một khách điểm nghỉ trọ, Tiết Bắc Phàm ngồi xuống liền khuyên Tiểu Dao, “Vương Bích Ba đối với người cũng coi như dụng tâm lương khổ, cô cũng đừng như cừu nhân với hắc chứ.”

Tiểu Dao liếc mắt một cái rõ dài, “Người ở bên kia?!”

Tiết Bắc Phàm đành phải buông tay, “Đương nhiên cô ở bên này.”

Tiểu Dao thuận khí, “Người còn thua xa.”

Tiểu Ngạn: nói chung khúc này Nhã tử ghi chả hiểu gì sắt.-

Chưa ăn được mấy miếng, chợt nghe bên dưới có người tiếp đón, “Ôi, Vương công tử, thật hân hạnh, như thế nào ngài lại đến tiểu điểm này?”

Trọng Hoa đưa Hiếu Nguyệt đĩa rau, vừa nói, “Tới rất nhanh!”

Đồng thời, chợt nghe âm thanh lưỡi biếng trả lời truyền đến, “Nơi này ta bao, nương tử tương lai của ta ở trên, không thể ăn chung với người khác nói bọn họ đến nơi khác ăn đi.”

“Đúng đúng!” Chưởng quầy khúm núm trả lời, bắt đầu thanh toán.

Trọng Hoa cùng Tiết Bắc Phàm nhìn nhau khiêu mi —— Đủ bá đạo!

“Choảng” một tiếng, chiếc đĩa trong tay Tiểu Dao bị bẻ làm hai đoạn, căm giận, “Tên Vương Bích Ba chết tiệt, phá hư danh tiết của ta!”

Hiếu Nguyệt cũng có chút bất mãn, “Còn chưa có thành thân, sao lại nói vậy như vậy?”

Đang nói chuyện, một nam tử tuổi còn trẻ kích động đi lên, chưa thấy người đã nghe thấy tiếng “Tiểu Dao, nhớ ta không?”

Mọi người đổi mặt, đều âm thầm thu lại khẩu khí —— Vương Bích Ba này quả nhiên không hổ danh mỹ nam tử, khuôn mặt khiến không ít cô nương e thẹn a!

Người này tuổi xấp xỉ Tiết Bắc Phàm, mặt mày như họa thật sự là một mỹ nam tử hiếm có. Một thân cảm bào màu trắng, thêu cảnh sơn thủy bằng chỉ bạc, trường sam màu đen, bên hông đeo ngọc Bát Bảo màu đen nạm vàng, phú quý không nói, còn thật sự lịch sự tao nhã.

Hắn đi lên, mỉm cười nhìn thấy Tiểu Dao, giống như một con mèo thấy một con chuột béo vậy. Còn Tiểu Dao lại hé ra bộ mặt nhăn nhó, giống như thấy ôn thần.

Vương Bích Ba tự nhiên cũng chú ý tới những người ngồi cùng bàn với Tiểu Dao, có chút ngoài ý muốn, nhìn qua một lượt, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Tiết Bắc Phàm.

Hai bên đối diện một lát, Vương Bích Ba cười, tìm chiếc bàn đối diện ngồi xuống, cái chân gác lên cạnh bàn, lấy chiếc đũa chỉ chỉ Tiểu Dao, “Tiểu Dao, giang hồ hiểm ác, đừng để bị kẻ xấu lừa đi.”

Tiết Bắc Phàm thân thủ, gấp thức ăn vào bát Tiểu Dao, gật đầu, “Chính xác giang hồ hiểm ác, kẻ xấu không nơi nào không có.”

Trọng Hoa âm thầm lắc đầu —— Rất tốt! Kẻ xấu gặp kẻ xấu .

Tiểu Dao đang cầm bát cơm ăn cơm, tâm nói, mặc kệ nó, toàn bộ không phải có kẻ nào lương thiện cả, giết chết kẻ nào cũng đều vì dân trừ hại!

10. Chương 10: Gặp Dịp Thì Chơi

Vương Bích Ba đột nhiên xuất hiện, vừa gặp mặt liền đối địch với Tiết Bắc Phàm.

Giăng co một lát, Vương Bích Ba hí hóp mắt nhìn Tiểu Dao, giống như đang nhìn con mèo nhỏ, “Nào nào, đến bên cạnh tường công nào.”

Tiểu Dao liền khoát tay Tiết Bắc Phàm, trả lời hắn giống như đang đuổi con chó nhỏ đi, “Đi đi, lòng ta đã đặt ở đây rồi.”

Trọng Hoa buồn cười liếc trộm Tiết Bắc Phàm —— là tình địch hạng nhất a, nhưng vẫn có thể đối phó.

Quả nhiên, ánh mắt Vương Bích Ba lại dời đến trên người Tiết Bắc Phàm.

Tiết Bắc Phàm thuận tay ôm lấy Tiểu Dao, Tiểu Dao lập tức âm thầm chột hắn một cái, trừng —— Tay người nên thành thật một chút, đừng nhân cơ hội chiếm tiện nghi.

Tiết Bắc Phàm bắt đắ dĩ nhìn Vương Bích Ba cười, nụ cười kia hình như có vài phần giống như đang khiêu khích, khiến người khác chịu không nổi.

Vương Bích Ba từ trong lòng lấy ra khế ước gán nợ, “Giấy trắng mực đen, sư phụ nàng đem nàng gả cho ta, không theo cũng được, vậy thì hoàn trả khoản nợ một vạn hai!”

Tiết Bắc Phàm vẽ mặt khâm phục cúi nhìn Tiểu Dao —— Ô, cô cũng rất đáng giá a! Tiểu kim trư!

Tiểu Dao hung tợn đập hắn một cước.

Vương Bích Ba thấy, Tiểu Dao cùng Tiết Bắc Phàm thập phần thân cận, hình như còn liếc mắt đưa tình, trong lòng mơ hồ có chút không thoải mái.

Trọng Hoa khuyên bảo, “Tiểu Dao cũng không tình nguyện, cũng không thể miễn cưỡng nàng, còn nữa, sư phụ nàng cũng không có quyền đem nàng gán nợ cho người.”

“Đúng vậy!” Hách Kim Phong vẽ mặt chính khí, “Không được bán người!”

“Nhưng Tiểu Dao còn đóng dấu tay a!” Vương Bích Ba chậm rãi chỉ chỉ dấu tay màu đen trên khế ước, “Nàng là tự nguyện thay sư phụ trả nợ.”

Mọi người cùng nhau quay lại nhìn Tiểu Dao, Tiểu Dao đập bàn, “Ta chính là bị hãm hại!”

“Nói miệng không bằng chứng.” Vương Bích Ba lý sự không buông tha, “Ta đã ký khế ước phục vụ, chưa từng làm trái pháp luật.”

“Trả lại người một vạn lượng bạc không phải được rồi sao?”

Mọi người cả kinh, đều nhìn về phía Hiểu Nguyệt vừa nói.

Tiểu Dao túm lấy tay áo Hiểu Nguyệt, cười ha ha, “Ta có một vạn hai cũng không phải đào hôn.”

Hiểu Nguyệt từ trong người lấy ra tờ ngân phiếu một ngàn hai, đưa Tiểu Dao, “Đây.”

.

Mọi người trầm mặc. Sau một lúc lâu, trăm miệng một lời hỏi Hiểu Nguyệt, “Cô ở đâu có nhiều bạc như vậy?”

“Thiếu chủ cấp tiền tiêu vật.”

Tiết Bắc Phàm sững sốt một lúc lâu, phục hồi tinh thần lại nhìn Trọng Hoa nhe răng, “Huynh giống không có phần thắng a!”

Trọng Hoa bắt đắc dĩ thở dài.

Tiểu Dao cũng cực kỳ kinh ngạc, “Thẩm Tinh Hải cho cô nhiều bạc như vậy a? Ta còn nghĩ đến hấn cắt xén tiền công của cô.”

“Thiếu chủ mỗi thána cho ta một trăm hai mua vài món đồ vật này nọ, ta không mua gì nên cất đi.” Hiểu Nguyệt thành thật trả lời.

Tiểu Dao cảm động lệ chảy ròng ròng, “Cô đem tiền dành dụm mười năm cho ta trả nợ a? Vậy cô về sau làm sao bây giờ?”

Hiểu Nguyệt thấy nàng đáng thương như vậy, liền đem ngân phiếu nhét vào tay nàng “Không sợ. Trừ bỏ tiền tiêu vật còn có tiền công cùng tiền tiêu vật hàng tháng, lễ mừng năm mới, ăn tết Thiếu chủ còn có thể cấp thêm bạc, đủ rồi.”

Tiểu Dao há miệng một lúc lâu, túm lấy Hiểu Nguyệt, “Ta hiểu lầm Thẩm Tinh Hải, hấn là người tốt! Hiểu Nguyệt, Trầm gia còn thiếu người không? Thu ta!”

“Thu cái gì?” Vương Bích Ba mí mắt vừa lật, “Nàng muốn, ta cho nàng núi vàng núi bạc! Chỉ là một vạn hai nhỏ nhất.”

Nói còn chưa dứt lời, Tiểu Dao một cái liền ném ấm trà bay qua, “Người dám nói bạc tỷ muối ta đưa là bố thí? Vương Bích Ba, ngươi là cái thùng cơm cả người đầy hơi tiền!”

Wương Bích Ba cũng nổi xung, “Cô dám nói bổn thiếu gia là thùng cơm? Lão tử đây nhà cửa đất đai, muốn cái gì có cái đó, thiên hạ không thiếu cô nương muốn gả đều không được, cô đúng là xú nha đầu không biết tốt xấu!”

“Là chướng mắt người, ẻo lả muốn chết, tiểu bạch kiểm mắt hoa đào!” Tiểu Dao đem bạc trả lại cho Hiểu Nguyệt, “Một vạn hai cũng không trả người, ta quýt nợ! Là trư là cẩu mới lấy người, tức chết người!”

“Cô.” Vương Bích Ba mặt vốn đã trắng giờ bị nha đầu nhỏ mọn Nhan Tiểu Dao làm cho tức giận đến trắng thêm vài phần, “Cô nghĩ là ta không trừng trị được cô?”

“Sợ người chặc?”

“Bình Giang phủ này đều là người của ta, cô đã đến rồi còn muốn đi?” Vương Bích Ba đắc ý, “Nhan Tiểu Dao, cô hãy hồi tâm đi, chân trời góc biển cô cũng không thể thoát khỏi lòng bàn tay ta!”

Hấn đang nói hăng nói, bỗng nhiên “Vụt” một tiếng, Vương Bích Ba theo bản năng né đầu sang một bên, một thanh chủy thủ liền bay ngang sát mặt.

Chỉ thấy Hiểu Nguyệt mặt lộ vẻ sát ý, cầm chủy thủ trong tay, lạnh lùng nhìn Vương Bích Ba.

“A.” Vương Bích Ba sờ sờ hai má, nữ tử này có đôi mắt rất lạnh lùng nha.

Mắt thấy tình thế không tốt, liền nghe Trọng Hoa ho khan một tiếng, phá tan bầu không khí căng thẳng, “Động võ là hạ sách, thương tổn hòa khí. Tất cả mọi người đều là người trong giang hồ, chuyện giang hồ nên giải quyết theo cách giang hồ, tránh để truyền ra khiến kẻ khác ta chê cười.”

Vương Bích Ba biết, Tiết Bắc Phàm, Trọng Hoa cùng Hách Kim Phong đều là người có tiếng trong giang hồ, hắc y nữ tử kia tựa hồ võ công cũng rất cao, nếu đánh nhau sẽ không có lợi. Hơn nữa Nhan Tiểu Dao cố chấp ương ngạnh, đành phải dằn lòng khi nghe câu nói kia, hỏi, “Trọng huynh có cao kiến gì?”

“Đánh cuộc một phen?” Trọng Hoa đề nghị, “Lấy một vạn hai tiền đặt cược, nếu người thắng, Tiểu Dao của người, ta còn đưa thêm cho người... một vạn hai. Nếu chúng ta thắng, món nợ của sư phụ Tiểu Dao sư phụ xóa bỏ, đương nhiên, hôn ước cũng không còn tác dụng.”

“Đánh cược như thế nào?” Vương Bích Ba tựa hồ có chút hứng thú.

Trọng Hoa nhìn Tiết Bắc Phàm, ý nói —— Huynh nói tiếp đi.

“Ân, không bằng liền người ra một đề, ta ra một đề, Tiểu Dao ra một đề, ba ván chỉ cần thắng hai, văn võ đều được.” Tiết Bắc Phàm tiếp lời.

“Được.” Vương Bích Ba thật đúng là người thẳng thắn.

Vì thế tất cả mọi người nhìn Tiểu Dao.

Tiểu Dao thầm buồn bực, lòng nghĩ các người đều nói hết rồi mới nhớ tới ta a, bất quá này biện pháp cũng không sao, “Cứ như vậy đi!”

Vương Bích Ba vừa thấy bàn bạc xong xuôi, trên mặt cũng lộ ra tươi cười, “Ở xa tới là khách, ta tốt xấu gì cũng là một người hữu lễ, các vị cơm nước xong, thì đến Bích Ba sơn trang nghỉ, thế nào?”

Mọi người đang muốn đi Cửu Châu Long Đàm tìm kiếm Long Cốt Ngũ Đồ, muốn cầu còn không được, lập tức liền đáp ứng.

“Ta ở Bích Ba sơn trang xin đợi.” Vương Bích Ba dặn tiểu nhị, “Này tính của ta, hảo hảo chiêu đãi!” Nói xong liền đi xuống. Lúc gần đi còn liếc mắt nhìn Tiểu Dao một cái, cười, có vẻ tự tin tràn đầy.

Người vừa đi, Tiểu Dao vội vàng hỏi Tiết Bắc Phàm, “Người chuẩn bị đánh cược như thế nào? Có nắm chắc không? Nhất định không thể để hấn thắng a!”

“Cô yên tâm, chuyện ta đáp ứng cô ta dĩ nhiên có thể làm tốt, vậy chuyện cô đáp ứng ta thì sao?”

“Không phải là Long Cốt Ngũ Đồ sao.” Tiểu Dao chống cằm, một tay cầm đĩa rau, “Cửu Châu Long Đàm cơ quan khắp nơi, là vì bảo hộ Long Đàm bên trong có một nơi cất giấu bảo khố. Vương Bích Ba giàu nhất thiên hạ, bảo bối giấu trong bảo khố các chắc chắn giá trị rất lớn, rất có thể Long Cốt Ngũ Đồ cũng giấu ở bên trong.”

“Cửu Châu Long Đàm nổi tiếng thiên hạ, cô từng vào sao?” Trọng Hoa có chút lo lắng hỏi Tiểu Dao, “Nghe nói cơ quan ở đây đều thập phần nguy hiểm, không cẩn thận một chút sẽ toi mạng.”

Tiểu Dao không quan tâm gật đầu lăm bầm một tiếng, “Không có gì nghiêm trọng lắm.”

Tiết Bắc Phàm khẽ cười, Nhan Như Ngọc chính là thiên hạ đệ nhất thần thủ, theo khinh công của Nhan Tiểu Dao có thể nhìn ra nàng chính là chân truyền, một cái Cửu Châu Long Đàm, hẳn là không làm khó được nàng, đây cũng là nguyên nhân đại ca tìm nàng giúp đỡ.

Hiếu Nguyệt vỗ vỗ Tiểu Dao, “Ta đi cùng cô!”

“Ân.” Tiểu Dao gật đầu, thầm nghĩ vẫn là Hiếu Nguyệt tốt nhất, quả nhiên tỷ muội như tay chân nam nhân như quần áo, y phục đương nhiên có thể xé!

.

Ăn cơm xong, mọi người thu xếp một chút, liền đi đến Bích Ba sơn trang tiếng tăm lừng lẫy.

Mới vừa vào cửa, đoàn người lập tức choáng ngợp trước vẻ phúc quý của sơn trang — Vương Bích Ba quả nhiên có tiền, thật sự có tiền! Bích Ba sơn trang xanh vàng rực rỡ, hận không thể đem ngọc thạch làm gạch lát tường.

Tiểu Đào vừa bước vào được hai bước, nhìn thấy trong viện kỳ hoa dị thảo, cây cỏ gian chim quý thú lạ, còn có khuôn mặt tươi cười nhẹ nhàng của Vương Bích Ba đang đi ra, than thở một câu, “Có bạc lót đất không bằng đi cứu khổ cứu nạn.”

Wương Bích Ba nghe xong cũng không giận, ngược lại cười nói, “Nữ nhân còn chưa xuất giá đã lo nghĩ gia nghiệp? Quả thực hiền lành.”

Tiểu Đào lườm hắt một cái, liền nhìn thấy đứng đằng sau Vương Bích Ba là một nữ tử trẻ tuổi xinh đẹp, vẻ mặt không cảm xúc nhìn sang bên này. Nghe Vương Bích Ba nói lỗ mãng, mặt nàng càng âm trầm vài phần.

Wương Bích Ba giúp mọi người giới thiệu, trước chỉ vào một trung niên nam tử bên cạnh, “Đây là Vương Quý, đại tổng quản của Bích Ba sơn trang, có gì cần cứ việc nói với hắn.”

Wương Quý vừa nhìn liền biết là một người khéo léo giỏi giang, trên mặt niềm nở vội đến gần mọi người hành lễ, lời nói thập phần khách sáo.

“Đây là biểu muội ta Dư Lan Chi.” Vương Bích Ba lại chỉ nữ tử vẻ mặt không cảm xúc ở đằng sau “Tiểu Đào cũng biết.”

Dư Lan Chi khuôn mặt nhỏ xinh, nữ tử Giang Nam có người xinh đẹp tuyệt trần, cũng có người thanh tú, nhưng đôi mắt lại sắc bén, lạnh băng, “Khi không lại rước những kẻ ăn không ngồi rồi về làm gì?”

“Ai.” Vương Bích Ba gương mặt cứng nhắc, “Không phép tắc, đây là tẩu tử tương lai của muội.”

Dư Lan Chi giận dữ xoay người bước đi, mọi người đều có thể nhìn ra nàng bất mãn, hiển nhiên có ý với Vương Bích Ba, chỉ tiếc hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình.

Wương Bích Ba cười, “Thói quen xấu của muội ấy, đừng để ý.”

Lúc sau, Vương Quý mang theo mọi người đến phòng khách.

Hiếu Nguyệt và Tiểu Đào vẫn như cũ ở chung một phòng, phòng cách vách là Tiết Bắc Phàm cùng Trọng Hoa. Vương Quý mới vừa đi, cửa phòng Tiểu Đào liền bị người đá văng, Dư Lan Chi bước vào hét lớn, “Nhan Tiểu Đào! Cô nói chuyện không giữ lời!”

Hiếu Nguyệt thấy nàng hùng hổ, cảnh giác đứng lên, Tiểu Đào vội ngăn lại, vừa cùng Dư Lan Chi nói, “Ta là đến giải trừ hôn ước!”

Bộ dạng cao ngạo của Dư Lan Chi liền giảm xuống, nửa tin nửa ngờ hỏi, “Thật không?”

“Tất nhiên! Hoàn toàn là vì giải trừ hôn ước.” Tiểu Đào thấy Dư Lan Chi vẫn không tin, liền chỉ vào Tiết Bắc Phàm đang đứng ở cửa xem náo nhiệt, “Nhìn thấy không? Hắn mới là người ta thích.”

Dư Lan Chi quay đầu lại đánh giá Tiết Bắc Phàm một chút, như là yên tâm, còn nghiêm túc dặn Tiểu Đào, “Nói phải giữ lời! Cô không được gả cho biểu ca.”

“Đương nhiên.” Tiểu Đào vội vàng gật đầu.

Dư Lan Chi trong nháy mắt liền hết tức giận, quay người đi ra ngoài, vừa ra đến trước cửa như là nghĩ tới cái gì, quay đầu lại cùng Tiểu Đào nói, “Buổi tối ta kêu phòng bếp làm món tôm hấp sốt cam cô thích.”

“Àn.” Tiểu Đào gật đầu, xua tay với Dư Lan Chi ý bảo nàng đi thông thả.

Tiết Bắc Phàm vào phòng, thấy Tiểu Đào lắc lắc đầu chăm trà uống nước, vui vẻ hỏi “Tình địch a?”

Tiểu Đào méo máo, “Một cô nương tốt, hết lòng vì Vương Bích Ba.”

“Wương Bích Ba không phải là chăm sóc nàng ta sao?” Tiết Bắc Phàm nhìn ra bên ngoài “Là thanh mai trúc mã?”

“Ân. Từ nhỏ cùng lớn lên.”

“Vây nguy rồi, dù sao người bên cạnh không có cảm giác, nhất định huynh muội cùng đợi.”

“A.” Tiểu Dao nghe xong lời này, cười nhạo một tiếng “Giả ngu mà thôi.”

“Có ý gì?” Tiết Bắc Phàm nghe không hiểu.

“Tiểu tử Vương Bích Ba kia, từ nhỏ muốn cái gì có cái đó, sống chết không muốn buông ta bắt quá là bởi vì ta không để hấn vào mắt, hấn mới có cảm giác mới mẻ ban đầu.” Tiểu Dao khinh thường “Nương ta từng nói, nam nhân muốn cái gì có cái đó, đều xem nữ nhân như đồ vật này nọ, giống như đao tốt kiếm tốt thôi, càng không lấy được càng muốn có, dùng mọi cách bảo vệ, nhưng cuối cùng vẫn chỉ là một món đồ chơi.”

Tiết Bắc Phàm ngẩn người, nhìn chằm chằm Tiểu Dao, “Cô không muốn làm đồ chơi cho nên chướng mắt Vương Bích Ba?”

“Các người còn không phải cũng là loại người như thế.” Tiểu Dao liếc Tiết Bắc Phàm một cái.

“Ta thì có quan hệ gì?” Tiết Bắc Phàm cảm thấy thật oan khuất.

Tiểu Dao nhìn nhìn Hiểu Nguyệt cạnh giường còn đang thu xếp tay nải, than thở một câu, “Người tốt nhất ở bên cạnh đều xem như không, chỉ lo đi tìm kẻ khác, còn tưởng rằng bản thân rất thông minh, kỳ thật đều là những kẻ ngu ngốc, đại dột.”

Tiết Bắc Phàm nghe nàng huyền thuyên lầm bầm, suy nghĩ lại, “Vây cô cảm thấy bộ dáng của nam nhân tốt là như thế nào?”

Tiểu Dao liếc hấn một cái, lặng lẽ quay lại nói một câu, “Dù sao không phải người! So với người, Vương Bích Ba cùng Thẩm Tinh Hải đều là tiểu vu.”

tiểu vu: ừm, ý bạn Tiểu Dao là đang mắng bạn Bắc Phàm so với Vương Bích Ba và Thẩm Tinh Hải còn không tốt bằng

Tiết Bắc Phàm há hốc miệng, kinh ngạc nhìn Tiểu Dao.

Tiểu Dao chỉ tay vào ngực hấn “Vương Bích Ba cùng Thẩm Tinh Hải dù sao còn mơ hồ biết được, còn người thì căn bản không có, người nghĩ ta không biết sao.” Nói xong, mặc kệ Tiết Bắc Phàm đang trợn mắt há miệng, chạy ra ngoài sân ẩm con thỏ con mập mập đến, cho Hiểu Nguyệt xem.

Tiết Bắc Phàm thu lại tâm tư đùa giỡn ngồi ở bên cạnh bàn, nhìn Tiểu Dao cùng Hiểu Nguyệt cùng nhau cho thỏ ăn, xuất thần —— Nhan Tiểu Dao này thật không đơn giản a, một người gặp dịp thì chơi với một kẻ góp vui lấy lệ, thật đúng là so không lại.

Trọng Hoa từ ngoài cửa đi vào, nhìn thấy bộ dáng Tiết Bắc Phàm, có chút thất thần cười, người này ngày thường cột nhà không đứng đắn, vậy mà vẫn có bộ dáng này, thật đúng là hiếm thấy.

11. Chương 11: Đạo Hoa Viên Bị Làm Cho Giật Mình

Người đời thường nói “Họa hổ họa bì nan họa cốt, tri nhân tri diện bất tri tâm”, biết người biết mặt không biết lòng. Mỗi câu Nhan Tiểu Dao nói, lại giống như một đao đâm vào lòng Tiết Bắc Phàm, kẻ đa mưu túc trí khó chịu nhất không phải bị người lừa, mà là bị nhìn thấu.

Tiết Bắc Phàm trong lòng vốn đang rất hiểu thắng, bây giờ lại bị Tiểu Dao khiêu khích thêm vài phần. Cảm thấy càng lúc càng thú vị, huyết mạch bên trong đều kêu gào không cam lòng, nhất quyết phải đốn hạ bức tường này cho bằng được.

Trọng Hoa vào cửa, chỉ thấy Tiết Bắc Phàm bộ dáng kinh ngạc, hình như có chút vui vẻ khó hiểu. Vào phòng ngồi xuống, “Ta vừa mới đi một vòng, Bích Ba sơn trang này huyền cơ thật sự thâm sâu, toàn bộ Cửu Châu Long Đàm đều là cấm địa, nghe nói không cho bất luận kẻ nào tiến vào.”

Tiểu Dao bắt lấy hai lỗ tai của con thỏ mập mập trong tay Hiểu Nguyệt, hỏi, “Có người canh gác sao?”

“Không có, rất kỳ quái, chỉ có tấm bia đá địa giới.”

“Cô đối với cơ quan bên trong hình như rất tự tin.” Tiết Bắc nhìn Tiểu Dao, “Buổi tối muốn đi thăm dò sao?”

“Đi thì đi vậy.” Tiểu Dao không quan tâm trả lời một câu, thấy Hiểu Nguyệt bắt đầu chuẩn bị đồ vật này nọ, vội nói, “Đêm nay không động thủ, trước tùy theo tình hình, ta đem theo tên dân tộc kia đi thám thính được rồi.”

“Nga.” Hiểu Nguyệt gật đầu, dặn dò một câu, “Vậy cô cẩn thận.”

Tiểu Dao bảo nàng yên tâm, vừa nhìn Trọng Hoa ngoắc ngoắc tay, “Buổi tối chúng ta đến cấm địa, người ở cùng Hiểu Nguyệt.”

Trọng Hoa nghe vậy trở tay không kịp, nhìn Hiểu Nguyệt, nàng dĩ nhiên không hiểu dụng ý của Tiểu Dao, ôm thổ đi ra ngoài thả vào trong bụi cỏ. Lại nhìn đến hai con thổ đang ăn cỏ phía trước. Hiểu Nguyệt đứng lên ngoắc Tiểu Dao, “Tiểu Dao cô xem nha, hai con thổ thật lớn!”

Tiểu Dao hí mắt liếc nhìn, “Ha hã! Đây là con thổ hay là con chó a?”

Tiết Bắc Phàm cùng Trọng Hoa cũng là đầu thấy hai con thổ lớn như vậy, cặp mắt đỏ rực, giống như muốn cắn người, lộ ra vẻ quỷ dị khó hiểu.

“Tiểu Dao.” Hiểu Nguyệt quay về phòng, nhỏ giọng nói, “Ta mới vừa thấy nha hoàn đi lại trong viện, đều là tiểu mỹ nhân.”

“Vương Bích Ba hình như có thói quen, tìm hạ nhân đều phải thật đẹp.” Trọng Hoa hiển nhiên cũng chú ý tới điểm ấy.

“Ta trước giờ, vẫn không biết diện mạo có lợi gì.” Hiểu Nguyệt thấp giọng nói, “Đeo mặt nạ, là tốt nhất.”

“Thật là.” Tiểu Dao thấy Tiết Bắc Phàm còn đang xuất thần một bên, nhìn hẩn cười, “Thói quen đeo mặt nạ, đột nhiên lại tháo xuống, mới trở nên luống cuống.”

Tiết Bắc Phàm lập tức sa sầm mặt mày, có chút ai oán nhìn Tiểu Dao liếc mắt một cái, Tiểu Dao cảm thấy hài lòng cười tít mắt.

Trọng Hoa nhin cười, uống hết ly trà, đứng dậy lôi Tiết Bắc Phàm đang ảo não, ỉu xìu quay ra sân bên cạnh.

Hách Kim Phong thấy có điều khác thường, hỏi, “Làm sao vậy?”

Trọng Hoa cười, “Có một số người chỉ lo suy nghĩ, đá vào thiết bản, ngón chân bị đau.”

“Phương pháp đối phó với nha đầu thông minh cùng nha đầu ngốc bất đồng.” Tiết Bắc Phàm không hề gì cười, “Nha đầu thông minh, nàng muốn chiếm thượng phong. Đương nhiên, nàng cũng phải đủ thông minh mới được.”

“Tiết nhị công tử.” Trọng Hoa lắc đầu khuyên hẩn, “Nàng cùng huynh không thù không oán, thủ hạ lưu tình a, cẩn thận hại người hại mình.”

Tiết Bắc Phàm khôi phục vẻ thông dong bình tĩnh trước đây, uống ly rượu, “Thói đời vốn là bất luận đúng sai hay thành bại, nàng đã hiểu, vậy xem ai thông minh hơn.”

Hách Kim Phong nghe không hiểu chuyện gì, lại gần hỏi, “Mọi người đang nói về cái gì vậy? Về nữ nhân?”

Tiết Bắc Phàm cùng Trọng Hoa buồn cười, “Đúng vậy chính là nữ nhân a!”

“Ai, đối nữ nhân vẫn là cẩn thận thì hơn! Các người xem phụ thân ta, một tấm chân tình lại bị người khác vứt đi như chiếc giày rách.”

“Cái gì?!”

Hách Kim Phong nói một câu, Tiết Bắc Phàm cùng Trọng Hoa đều tròn mắt.

Hách Kim Phong thấy bọn họ kinh ngạc, liền giải thích cho hai người nghe, “Không đối gạt hai người, phụ thân ta chính là một kẻ si tình, đáng tiếc lòng của nữ nhân cây kim nơi đáy biển, trở mặt rồi thì coi như

không quen biết. Nương ta năm đó hiểu lầm hẳn ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt, một mạch liền ôm muối tử của ta bỏ chạy. Phụ thân ta vì tìm người mà tìm khắp đại giang nam bắc, cuối cùng ngay cả cáo thị cũng dùng tới, thủy chung vẫn là không có tin tức.”

Tiết Bắc Phàm nhin không được lấy tay che lại khóe miệng đang run rẩy, “Phụ thân huynh. Cáo thị truy nã nương huynh, là vì tìm người?”

“A!” Hách Kim Phong còn thật sự gật đầu, “Phụ thân ta thật đại độ?”

Tiết Bắc Phàm cùng Trọng Hoa yên lặng liếc nhau, xem như hiểu được —— nguyên lai Hách Kim Phong lỗ mãng là giống hẳn cha a!

Trong viện kế bên, Tiểu Dao nằm một lát không ngủ được, đứng dậy liền thấy, Hiểu Nguyệt đã muốn ngủ trên ghế. Giúp Hiểu Nguyệt khoác áo, Tiểu Dao một mình xuất môn, muốn thám thính Bích Ba sơn trang này.

Theo đường nhỏ phía trước đi tới, đến một lối nhỏ vắng vẻ, chỉ tiếc cảnh vật cơ bản đều giống nhau, giống như mê cung. Tiểu Dao lúc thì thấy khổng tước, lúc lại nhìn thấy tiên hạc, khắp mặt đất là những con thỏ lớn đang ăn cỏ, hoa cỏ cũng đặc biệt nhiều.

Khó khăn lắm mới đi đến bên cạnh ao sen, thấy phong cảnh tuyệt đẹp, Tiểu Dao ngồi xuống hít sâu một hơi, rất xa, một nha hoàn xinh đẹp trong tay cầm một cái khay, bên trên có nho tươi, thướt tha đi tới.

Nha hoàn thấy Tiểu Dao, vội vàng hành lễ với nàng, “Tiểu Dao cô nương, muốn ăn nho không?”

Tiểu Dao lắc đầu, “Nho này đem cho Vương Bích Ba sao?”

Nha hoàn có chút ngưng ngừng trả lời, “Không phải, là phần thưởng của trang chủ.”

Tiểu Dao thấy nha hoàn cả mặt đỏ ửng, đang cầm chùm nho bộ dáng dường như vô cùng tán thưởng Vương Bích Ba, có chút bất đắc dĩ.

“Công tử nhà các người thật sự trắng hoa, đừng để hấn lừa.” Tiểu Dao nói xong, cũng thấy được bản thân mình thật vô nghĩa, quá nhiệt tình ... cùng nàng nói chuyện này để làm gì?

Nha hoàn cũng gật gật đầu, “Tôi đương nhiên biết, nhưng là trang chủ thật sự so với nam nhân khác tốt hơn rất nhiều! Tôi bất quá chỉ là nha hoàn, muốn làm thiếp trang chủ cũng chỉ là trào cao.” Nói xong, bộ dạng xấu hổ đến đỏ cả tai.

Tiểu Dao thật ra cũng không vì vậy mà coi thường nàng, chỉ cảm thấy nàng lãng phí bản thân, nữ nhân tìm tình một người để dựa vào không gì đáng trách, chỉ tiếc, không phải có tiền là tốt, quan trọng là phải đáng tin.

Nghĩ đến đây, Tiểu Dao đứng lên lầm bầm, “Vương Bích Ba này là kẻ trắng, không bằng xây dựng hậu cung, mỗi ngày bận rộn nạp thiếp cũng tốt hơn đi ra ngoài làm hại nhân gian.”

Không ngờ nói vừa dứt, phía sau liền có người nói tiếp, “Nàng thật đúng là hào phóng a, nữ nhân còn chưa xuất giá đã nghĩ cho ta nạp thiếp.”

Tiểu Dao quay đầu lại, Vương Bích Ba bước ra cười châm biếm.

“Trang chủ.” Nha hoàn vội vàng hành lễ. Vương Bích Ba đối nàng cười ôn nhu, nhẹ nhàng khoát tay. Nha hoàn lộ ra khuôn mặt đỏ bừng, vội vàng vàng bước đi .

Tiểu Dao nhăn mày nhìn vẻ mặt đầy hưởng thụ của Vương Bích Ba, “Người đúng là không có đạo đức?”

Wương Bích Ba nhún vai, “Ta xác thực sống dễ chịu hơn nhiều người sao!”

“Đáng tiếc không phải mọi người.” Tiểu Dao đá khiến hấn hấn đau chân.

“Nàng có quan hệ như thế nào với Tiết Bắc Phàm?” Vương Bích Ba nhảy lên thành đá, ngồi bên người Tiểu Dao.

“Trùng hợp quen.”

“Tiết Bắc Phàm không phải người dễ trêu chọc, nàng cũng đừng tự mình nhảy vào hố lửa!” Vương Bích Ba nghiêm mặt, “Bất quá dù sao cũng đều nhảy vào hố lửa, hắn còn không bằng ta đâu, ta tốt xấu gì cũng sẽ không khiến nàng thương tâm!”

“Miễn .” Tiểu Dao xoa tay, “Ta nhảy vào người, sẽ làm người khác thương tâm.”

“Người nói Lan Chi a?” Vương Bích Ba có vẻ khó xử, “Ta chỉ coi nàng là muội muội!”

“Không có lửa làm sao có khói, người không trêu ghẹo người ta, người ta cũng sẽ không khăng khăng một mực coi trọng người, có phúc mà không biết hưởng.”

Wương Bích Ba còn muốn giải thích vài câu, nhưng mà không nói. Chỉ thấy cách đó không xa, Dư Lan Chi mặt âm trầm đứng ở chín khúc cầu đằng trước, trong tay nắm chặt một cái khăn lụa màu hồng nhạt, ngón tay đều bấm vào thịt .

“Lan Chi.” Vương Bích Ba há miệng, Dư Lan Chi xoay người bỏ chạy .

“Người còn không đuổi theo?” Tiểu Dao liếc mắt nhìn hắn.

“Đuổi theo cái gì? Đau dài không bằng đau ngắn!” Vương Bích Ba khê cần môi, nói còn chưa dứt lời liền bị Tiểu Dao đập một cước, “Người không sợ nàng nhảy sông tự vận a?”

Wương Bích Ba cả kinh, vẫn là đuổi theo.

Tiểu Dao lắc đầu, Dư Lan Chi kỳ thật cùng Vương Bích Ba rất giống nhau, không có liên quan tâm, càng không có càng muốn có, cuối cùng tự đi vào ngõ cụt.

Nhảy xuống thành đá muốn trở về, liếc mắt thoáng nhìn thấy cách đó không xa dưới một gốc cây hoa quế, tựa hồ có người đang đứng. Tiểu Dao muốn nhìn kỹ, bóng dáng người nọ chợt lóe không còn bóng dáng. Đáng lẽ giữa ban ngày cũng không có gì, nhưng Tiểu Dao không hiểu sao nghe có tiếng vụt đi, nghĩ lại vẫn nên nhanh chóng trở về.

Quay trở về, đi mấy vòng, Tiểu Dao thấy bản thân lạc đường, nhất thời không thể biết rõ đông tây nam bắc. Hết lần này đến lần khác vẫn cứ chạy đến nơi hẻo lánh, cuối cùng Tiểu Dao dừng lại, muốn tìm người hỏi đường.

Đang lúc này, bỗng nhiên chợt nghe xa xa từ trong sân truyền đến một tiếng kêu thê lương thảm thiết, hình như là tiếng của nữ nhân, khó mà tưởng tượng thảm thiết như thế nào.

Tiểu Dao cả kinh, đây là chết người hay là có chuyện vậy? Vội vàng đi về phía có âm thanh, quẹo sang một con đường nhỏ, đột nhiên có một người lao đến trước mặt.

“A!” Tiểu Dao hét lên một tiếng sợ hãi, người ở trước mặt cũng hét lên một tiếng sợ hãi một tiếng, nhìn kỹ lại, đúng là tổng quản của Bích Ba sơn trang Vương Quý.

“Nhan cô nương?!” Vương Quý cũng nhận ra Tiểu Dao đến đây, vỗ ngực, “Làm tôi sợ muốn chết, cô vì sao lại đến đây?”

Tiểu Dao thầm nói người mới là kẻ hù chết ta, “Ta lạc đường , vừa mới nghe được tiếng kêu, giống như. . .”

“Nga, là con mèo hoang.” Vương Quý giải thích, vừa dẫn Tiểu Dao đi ra ngoài, “Tôi mới vừa đạp lên đuôi của một con mèo hoang, nó bị dọa một cái.”

“Mèo hoang?” Tiểu Dao cảm thấy không đúng, nhưng Vương Quý đã dẫn nàng ra sân, rẽ hai, ba khúc liền tới phòng khách gần đó, “Lát nữa tiệc tối sẽ bắt đầu, tôi đi chuẩn bị trước.” Vương Quý vội vã bước đi.

Tiểu Dao đầy bụng nghi ngờ, Vương Quý này lén la lén lút, rõ ràng hình như đang giấu diếm chuyện gì?

Đang nghi ngờ, bỗng có người vỗ vai.

Tiểu Dao lại bị giật mình, quay lại thấy đằng sau là Tiết Bắc Phàm, tức giận, “Hù chết người a!”

Tiết Bắc Phàm giơ tay về mặt oan uổng, “Ta là gọi cô lại, bộ dạng của cô giống như là hồn bay phách lạc, đang nghĩ cái gì đó?”

Tiểu Dao chắc một tiếng, “Người có cảm thấy Bích Ba sơn trang này là lạ không?”

Tiết Bắc Phàm thấy nàng đa nghi, cười hỏi, “Phát hiện cái gì?”

“Vừa rồi ta rõ ràng nghe được có tiếng nữ nhân kêu thảm thiết, muốn đi xem, lại đụng phải Vương Quý, hấn lại che che giấu giấu.”

“A.” Tiết Bắc Phàm cũng không đồng ý “Trong sơn trang này của Vương Bích Ba trong ngoài có ít nhất ba trăm người, có chút việc không muốn làm cho người ta biết đến cũng không có gì lạ.”

Tiểu Dao thủy chung vẫn cảm thấy không ổn, tiếng kêu to kia tuyệt đối không phải mèo!

Tiết Bắc Phàm dứt khoát lôi cổ tay nàng, “Đi.”

“Đi chỗ nào?” Tiểu Dao vội vàng kéo tay ra, “Đừng có kéo ta.”

“Cô không phải hoài nghi sao? Mắt thấy mới là thật!” Tiết Bắc Phàm nháy mắt một cái, “Ta cùng cô đi xem.”

“Ân?” Tiểu Dao nghe hấn nói xong có vẻ giật mình, vuốt cằm đi quanh Tiết Bắc Phàm, vừa quan sát đánh giá.

“Làm sao vậy?”

“Không đúng a.” Tiểu Dao cười hỏi, “Người không phải là nên tiếp tục theo ta đấu võ mồm sao?”

Tiết Bắc Phàm cười thật thản nhiên, “Đúng là một mỹ nhân xấu xa, đấu võ mồm với cô chỉ là sở thích, thực ra cũng không nên so đo nhiều làm gì.”

“Lại muốn giở trò bịp bợm.” Tiểu Dao chấp tay sau lưng đi lên phía trước, “Một lần bị răn cấm mười năm sợ dây thừng, còn chưa chết tâm nghĩ muốn lừa ta.”

“Cô đấy, không nên vô tâm như vậy, vô tâm vô phé, chắc chắn có lý do!” Tiết Bắc Phàm đi phía trước hai bước liền đuổi theo Tiểu Dao, lại gần tai nàng thấp giọng nói, “Giấu kín chân tâm của mình, nhìn thật hảo!”

Tiểu Dao đưa tay phòng bị, “Người ra nói chuyện với ta, là muốn phản công?”

“Cô thật muốn xem?” Tiết Bắc Phàm ánh mắt bỗng nhiên nghiêm túc, vuốt ve hai má Tiểu Dao, hơi thở ấm áp, vuốt đến cổ cùng hai tai của Tiểu Dao, khiến nàng cả kinh vội vàng lùi ra sau, che cổ dặm chân, “Người làm gì! Dâm tặc!”

Tiết Bắc Phàm cười xấu xa, cuốn cuốn một lọn tóc sau tai nàng thưởng thức, “Cô thật sự còn rất non nớt, bắt quá ta thích.”

Tiểu Dao tức giận xoay người bước đi, Tiết Bắc Phàm ngăn lại, lại đổi lại vẻ cứng rắn, “Đùa giỡn với cô thôi.”

Tiểu Dao hung hăng đạp hấn một cước, che lại khuôn mặt ửng hồng bỏ chạy.

Tiết Bắc Phàm lắc đầu, thu hồi ý cười trên mặt, nhìn thoáng qua cánh cửa sau viện cách đó không xa có một bóng người, khe cong khóe miệng, bất động thanh sắc quay trở về.

12. Chương 12: Lửa Đổ Kị Hại Cá Trong Hồ

Khi Tiết Bắc Phàm trở về, thấy cửa phòng Tiểu Dao đóng chặt, từ cửa sổ nhìn vào trong, thấy cánh cửa phòng Tiểu Dao đóng chặt, hai nha đầu giống như đang thì thầm bàn luận. Về mặt Hiểu Nguyệt kinh ngạc nhìn Tiểu Dao, còn Tiểu Dao lộ vẻ mặt bất mãn, bày tỏ Tiết Bắc Phàm tuyệt đối là một tên lưu manh.

Trọng Hoa từ ngoài viện đi vào, bưng một mâm nhỏ đựng nho đã được rửa sạch, thấy Tiết Bắc Phàm nhìn lên ngoài cửa sổ, có chút khó hiểu.

Tiết Bắc Phàm quay đầu lại nhìn thấy hấn liền kéo hấn đi ra ngoài.

“Huynh làm gì vậy?”

“Hiện tại không thể vào!”

“Tại sao?”

Tiết Bắc Phàm thấy thoa không hiểu, ho khan một tiếng làm ra vẻ thâm trầm, “Không vì sao.”

Trọng Hoa liếc xéo hắn, một lát sau, “Huynh không phải lại chiếm tiện nghi của người ta khiến người ta chán ghét chứ?”

Khuôn mặt Tiết Bắc Phàm mang theo vẻ mặt như bị nói trúng, “Đúng vậy, hình như ta khiến nhiều người không vừa ý.”

“Huynh không phải tự chuốc lấy phiền phức sao!” Trọng Hoa nhin không được thở dài, “Ta thật không rõ, huynh quả thật là một người văn võ song toàn, nhưng tại sao cứ chỉ lại lỗ mãng như vậy, rất nhiều cô gái tốt chán ghét giọng điệu của huynh, huynh xem chừng cũng không biết?”

Tiết Bắc Phàm nhún vai một cái, “Vừa vặn ta cũng không thích trêu chọc nữ nhân tốt.”

“Hả?” Trọng Hoa nhảy cảm nghe ra thứ gì đó, cười nói, “Huynh cảm thấy Nhan Tiểu Dao là một cô gái tốt?”

Tiết Bắc Phàm không nói gì buông tay, vừa đi về việc của mình vừa lẩm bẩm, “Vương Bích Ba cũng chẳng phải người lương thiện, trong việc có cả một đồng yêu ma quỷ quái.”

“Ấy, huynh đừng dừng câu chuyện chứ.” Trọng Hoa đuổi theo hai bước, “Huynh cũng không phải còn nhỏ, cảm thấy tốt thì phải nắm chắc cơ hội, nghiêm chỉnh một chút thì người ta sẽ để ý đến huynh.”

“Phương pháp khiến cho nữ nhân chú ý trên đời này chỉ có hai.” Tiết Bắc Phàm giơ hai ngón tay lên, “Không thích cũng không ghét.”

Trọng Hoa nghe hắn nói một câu trở nên mơ hồ, nghĩ đến Hiểu Nguyệt...không thể như vậy được, không thích cũng không ghét! Nếu không thích cũng không ghét thì kết quả nhất định là cái gì cũng không quan tâm.

Trong nháy mắt, mặt trời lặn sau núi phía Tây.

Xế chiều Tiểu Dao vui vào giấc ngủ, ngủ đến khi đầu choáng váng, não ngừng hoạt động mới rời giường chải đầu.

Trọng Hoa, Tiết Bắc Phàm cùng Hách Kim Phong đều đã chuẩn bị xong, đang chờ ở ngoài sân, cười nói vui vẻ.

Tiểu Dao dựng thẳng tai lên, nghe Tiết Bắc Phàm bưng bưng khí thế giới thiệu cho th cùng Hách Kim Phong người nào ở Bình Giang phủ tửu lượng tốt nhất, nơi nào có nhiều cô nương xinh đẹp nhất, còn không quên đùa giỡn nha hoàn dẫn đường. Tiểu Dao không nhin được cau mày, “Tên dâm tặc này.”

Hiểu Nguyệt ở một bên lần lượt giúp Tiểu Dao cài trâm lên đầu, “Vị Tiết công tử này, thật làm cho người ta không hiểu nổi.”

“Không có gì lạ, tâm tư của dâm tặc người nào có thể hiểu nổi chứ.”

“Thấy công tử đối với cô không háo sắc như vậy.” Hiểu Nguyệt nâng cằm Tiểu Dao lên nhìn hai hàng lông mày đã được tô đều với nhau hay chưa, nói, “Công tử ở Tinh Hải Viên lâu rồi, mặc dù thích đùa giỡn với các nữ tử nhưng chưa từng thấy công tử cùng người nào qua đêm.”

“Hiểu Nguyệt!” Tiểu Dao đem cái đầu đã được chỉnh trang hoàn chỉnh, nghiêm túc chân thật nhìn Hiểu Nguyệt nói, “Biết người biết mặt nhưng không biết lòng, biết đâu chừng sau lưng đang len lén làm gì đó!”

“Ừm.” Hiểu Nguyệt thật thà gật đầu, Tiểu Dao nói gì thì tin cái đấy, “Thì ra là như vậy.”

Hai người thay đổi trang phục xong rời khỏi phòng, lúc này đèn đã được thắp lên, ba nam nhân ở cửa viện đồng loạt quay đầu lại, không nhin được cảm thán.

Không chỉ Tiểu Dao thay trang phục xong nhìn đẹp mắt, mà cả Hiểu Nguyệt nhìn cũng đẹp vô cùng, hai tỷ muội nắm tay đi ra ngoài, so với hoa trong vườn nhìn còn đẹp hơn.

Tiết Bắc Phàm thâm tâm nổi lên ý muốn trêu đùa, đuổi theo Tiểu Dao, “Khuyên tai làm bằng gì vậy? Trông có vẻ sang trọng.”

Tiểu Dao khẽ híp mắt, nhãn lực của Tiết Bắc Phàm thật là tốt, đôi khuyên tai nàng đúng là được mẫu thân Nhan Như Ngọc tặng, làm từ tử ngọc của Bắc Hải, nàng mang từ Bắc Hải đến đây.

tử ngọc: ngọc màu tím

“Đồ gia truyền.” Nhan Tiểu Dao trả lời một câu ngắn gọn.

Tiết Bắc Phàm cười càng sâu, “Trùng hợp thế, mẫu thân cũng có một đôi giống y như vậy, để lại cho ta làm đồ gia truyền.”

Tiểu Dao cả kinh, trong lòng tự nhủ mẫu thân nàng chắc không phải trộm của mẫu thân Tiết Bắc Phàm chứ?

“Khuyên tai làm bằng tử ngọc trên thiên hạ, đều không khác nhau là mấy.” Tiểu Dao lầm bầm.

“Đôi kia của mẫu thân ta đặc biệt hơn một chút.” Tiết Bắc Phàm chậm rãi nói, “Tử ngọc kia là một bông hoa màu tím giữa khối bạch ngọc, giống như đóa hoa lan Tử La[1] mọc giữa đám mây trắng, giá trị liên thành.” Nhan Tiểu Dao có chút chột dạ, thật sự là của Bắc Hải phái? Hay là Tiết Bắc Phàm đang lừa gạt người ta?

“Đây chính là bảo bối độc nhất vô nhị.” Tiết Bắc Phàm tiến sát thêm chút, kéo dài ngữ điệu nói, “Mẫu thân ta bảo, sau này cho ta tặng thê tử để làm vật đính ước.”

Mặt Tiểu Dao liền biến sắc, đưa tay lấy hai khuyên tai xuống, ném vào trong tay hắn, kéo Hiểu Nguyệt đang mang bộ mặt mờ mịt đi mất.

Trọng Hoa thấy Tiết Bắc Phàm vui vẻ cầm lấy đôi khuyên tai, cau mày nói, “Tại sao huynh lại làm vậy? Mẫu thân huynh chưa từng để lại đôi khuyên tai nào cho huynh cả.”

Tiết Bắc Phàm nhẹ nhàng miết đôi khuyên tai trong tay, khoe miệng nhếch lên nói, “Ta tự có đạo lý của mình.” Nói xong vui vẻ hờn hờ đi theo.

Hiểu Nguyệt thấy Tiểu Dao vừa đi vừa thở phì phì, liền hỏi nàng, “Tiểu Dao, sao cô lại tức giận như vậy, có phải Tiết công tử lại chọc tức Vương Bích Ba không?”

Tiểu Dao chợt nhớ tới chuyện quan trọng, còn phải cần Tiết Bắc Phàm đuổi Vương Bích Ba đi.

“Haizz...” Tiểu Dao thở dài, người ở cùng mái hiên làm sao có thể không cúi đầu, quên đi, nhin một chút so với bị bức hôn còn tốt hơn.

“Có muốn kêu thiếu gia Trọng Hoa hoặc Hách thần bộ giúp đỡ không?” Hiểu Nguyệt đề nghị.

“Như vậy sao được?!” Tiểu Dao cả kinh, Trọng Hoa không phải thích Hiểu Nguyệt sao, không thể không rõ ràng được! Hách Kim Phong càng không thể, đó là đại ca nàng.

Hiểu Nguyệt hồ nghi nhìn Tiểu Dao... Quả nhiên Tiết Bắc Phàm so với đám người kia đặc biệt hơn chút.

Bữa tiệc tối nay được tổ chức ở hậu viện, năm chiếc bàn dài được xếp thành một vòng, trong đình nghỉ mát cách đó không xa có kỹ nữ đánh đàn ca hát, bầu không khí rất tốt.

Hai người một bàn, Tiểu Dao bắt buộc dĩ phải ngồi chung bàn với Tiết Bắc Phàm, Hiểu Nguyệt cùng Trọng Hoa một bàn, Hách Kim Phong một mình một bàn, lo lắng về phần ăn của hắn, ăn như vậy làm sao có thể no được!

Ở vị trí chủ tọa, Vương Bích Ba cùng Dư Lan Chi ngồi chung một bàn. Vương Bích Ba một tay cầm gậy Như Ý đặt ở trên bàn, quan sát Tiểu Dao cùng Tiết Bắc Phàm bên này.

Tiểu Dao còn đang tức giận, Tiết Bắc Phàm thấp giọng xin tha thứ, “Được rồi, đừng tức giận, chẳng qua chỉ đùa cô một chút thôi, mẫu thân ta chưa từng để lại cho ta đôi khuyên tai nào cả.”

Tiểu Dao tức giận trừng mắt.

Tiết Bắc Phàm đưa tay, ân cần đeo đôi khuyên tai giúp nàng.

Lông tơ trên cổ Tiểu Dao dựng thẳng lên, cả người cứng ngắc, hung hăng muốn bóp chết Tiết Bắc Phàm.

Tiết Bắc Phàm nói bên tai nàng, “Thỉnh thoảng đùa chút thôi, cô đừng động thủ, có tin ta lấy khuyên tai đâm tai cô hay không?!”

Tay Tiểu Dao cách eo hấn chưa đầy một phân thì dừng tại chỗ, vẫn tức giận như trước.

Tiết Bắc Phàm cười khúc khích, “Tử ngọc rất hợp với cô, ngay cả phần nền trắng cũng rất xinh đẹp.”

Tai Tiểu Dao đỏ bừng, vừa đúng lúc Tiết Bắc Phàm đeo khuyên tai xong còn sờ một cái, không biết có phải là cố ý hay không, tên đâm tặc chết tiệt! Thật đáng ghét! Lúc về làm thịt người.

Tiết Bắc Phàm thoản mãn sau khi đeo xong khuyên tai cho Tiểu Dao, quay đầu đá mi nhìn Trọng Hoa đang ngẩn tò te.

Trọng Hoa thật muốn cầm trái cam quăng vào người hấn, tên lưu manh giậu đồ bìm leo chiếm tiện nghi con gái người ta, cũng không biết Tiểu Dao đắc tội hấn chỗ nào, lần đầu tiên thấy Tiết Bắc Phàm quá phận như vậy.

Đang tức giận, Hiểu Nguyệt ngồi bên cạnh lột vỏ một quả cam đưa cho Trọng Hoa, “Trọng công tử, ăn cam này.”

Trọng Hoa vừa nghe hai chữ “công tử” lập tức ỉu xiu, Thiếu chủ, Trọng công tử, Tiết công tử, Hách thần bộ, cho tới bây giờ Hiểu Nguyệt đều dùng cách đó để xưng hô với người khác, chung quy vẫn hạ thấp bản thân.

“Gọi thẳng tên ta là được rồi.” Trọng Hoa tiếp nhận quả cam.

“Ừm.” Hiểu Nguyệt gật đầu, ngẩng đầu nhìn trộm Trọng Hoa.

Trọng Hoa cười với nàng, lột vỏ một quả cam đặt vào tay nàng, “Lần này ra ngoài, nàng không cần phai chiếu cố người khác, cứ để bọn ta chiếu cố nàng là được.”

Hiểu Nguyệt cúi đầu ăn cam, có chút bắn khoản dăng trào.

Tiểu Dao ở bên cạnh nhìn chằm chằm, thấp giọng nói, “Cầm tay nói được hai câu, thật ngốc.”

Đang chăm chú nhìn, trước bỗng xuất hiện khuôn mặt Tiết Bắc Phàm, Tiểu Dao giật mình nhanh chóng tránh ra, nhìn chằm chằm hấn.

Tiết Bắc Phàm có chút bất mãn nhìn nàng nói, “Nha đầu cô thật khó hầu hạ, cầm tay thì nói người khác ngốc, kéo tay lại mắng người khác đâm tặc.”

Nhan Tiểu Dao nhích sang một bên một chút, còn đang vì chuyện vừa rồi mà tức giận nên không muốn nói chuyện với hấn.

Lúc này, tiếng đàn sáo thoảng nhỏ đi, bóng đêm càng trở nên u ám, trong sân một chuỗi đèn lồng bằng giấy màu được treo trên bầu trời, giấy đèn lồng rất dày, khiến buổi tối trong viện nhìn càng ảm đạm, không biết trong viện có hơi nước hay không, mọi thứ xung quanh nhìn thật mơ hồ.

Vương Bích Ba một mình uống rượu, hai mắt dán chặt vào Tiểu Dao cùng Tiết Bắc Phàm bên này, dường như có chút suy nghĩ, lại giống như đang thất thần.

Vương Quý lên tiếng khai tiệc, bọn nha hoàn bắt đầu lục đục rót rượu gấp thức ăn.

Đầu khó chịu ăn một ít, Vương Bích Ba bỗng nhiên hỏi Vương Quý, “Nha hoàn Thúy Nhi kia đâu rồi? không nói nó tối nay thổi sáo cho ta nghe sao?”

“Này...” Vương Quý do dự, theo bản năng nhí về phía Dư Lan Chi.

Dư Lan Chi đưa mắt nhìn hấn, Vương Quý vội cúi đầu, thấp giọng nói, “Thúy Nhi nghỉ việc về nhà ạ!”

“Nghỉ việc?” Vương Bích Ba thờ dãi, “Sao lại như vậy nữa rồi, dạo gần đây sao lại có nhiều nha đầu nghỉ việc như vậy? Hết lần này đến lần khác đều là những người ta có chút vừa ý.”

Vương Quý xấu hổ cười, nói qua vài ngày nữa sẽ tìm người rồi đứng một bên hầu hạ.

Tiểu Dao hỏi nha hoàn đang gấp thức ăn trước mặt, “Thúy Nhi là ai?”

Nha hoàn lén nhìn về phái Dư Lan Chi một chút, thấy nàng đi đến bên cạnh Vương Bích Ba, liền hạ giọng nói, “Thúy Nhi lúc này thối sáo trong viện bị Thiếu chủ nghe được, Thiếu chủ khen nàng thối hay, thưởng nàng ăn nho, khiến nàng chần chừ việc thối sáo trong yến tiệc.”

Nhan Tiểu Dao trong lòng thoáng chốc giật mình...chẳng phải là nha hoàn xinh đẹp cạnh ao sen sao?

“Nàng hẳn phải rất hài lòng mới phải?” Tiểu Dao khó hiểu, “Tại sao lại nghỉ việc?”

“Đương nhiên không phải nghỉ việc, mà chắc chắn bị tiểu thư đuổi việc.” Thanh âm của nha hoàn dè dặt đến cực thấp, “Khi làm nha hoàn trong phủ này, nhất nhất không được để Thiếu chủ nhìn trúng, nếu có một ngày Thiếu chủ cười với người hoặc khích lệ hai câu, để tiểu thư thấy được, không phải chịu đòn thì cũng bị đuổi việc.”

“Cho nên mới nói độc nhất vẫn là lòng dạ đàn bà.” Tiết Bắc Phàm ở bên cạnh nói lời châm chọc, vừa nhắc nhở Tiểu Dao, “Cô thật may mắn vì không đáp ứng hôn sự này, nếu không ta e cô khó giữ được cái mạng nhỏ này.”

Tiểu Dao cũng lười cùng hấn tranh luận, nếu không phải Vương Bích Ba trêu hoa ghẹo nguyệt không rõ ràng, Dư Lan Chi sẽ không sinh lòng ghen ghét.

Lúc này, một nha hoàn bưng đến cho Tiểu Dao một đĩa đồ ăn, bảo là Dư Lan Chi đặc biệt phân phó trừ phòng làm món Hương Chanh Nhượng Hà[2] này. Tiểu Dao nguyên bản trong lòng đang rầu rĩ liền trở nên vui vẻ, đưa đũa muốn gấp tôm lên ăn, nhưng chiếc đũa trước mặt bằng bạc, vừa đụng đến con tôm liền trở nên đen thui.

“Này!” Tiết Bắc Phàm nhanh chóng chặn Tiểu Dao lại, “Có độc!”

Tiểu Dao càng hoảng sợ, Vương Bích Ba nghe được, liền đứng lên, “Sao vậy?”

Tiết Bắc Phàm dựng đầu đũa lên cho Vương Bích Ba xem, “Có người hạ độc trong đồ ăn.”

Tất cả mọi người đều cả kinh, bọn nha hoàn nhanh chóng thối lui sang một bên, Trọng Hoa cùng Hiểu Nguyệt cũng không ăn nữa. Hách Kim Phong lại ăn không ít, nhìn chăm chăm vào đôi đũa trong tay, thấy đầu đũa bạc trong tay không đổi sắc, phỏng đoán chắc không có vấn đề gì nhỉ?

“Vương Quý!” Sắc mặt Vương Bích Ba trở nên khó coi.

“Trang chủ.” Vương Quý nhanh chóng chạy vào, vẻ mặt bối rối, “Đây...”

“Thử một chút đi.” Vương Bích Ba phân phó, Vương Quý nhanh chóng cầm ngân châm thử một lượt, phát hiện các món ăn không có độc, chỉ có món tôm của Tiểu Dao là chứa chất kịch độc.

Tiểu Dao nhìn chăm chăm vào chiếc đũa bạc, lục soát sơ bàn nhỏ một chút, nương theo ánh sáng của ánh trăng, phát hiện ở mặt ngoài con tôm có một lớp phấn màu u lam, có thể thấy độc chỉ vừa mới được rắc lên.

Hiểu Nguyệt bên cạnh ngẩng đầu, nhìn chăm chăm vào Dư Lan Chi bên cạnh Vương Bích Ba. Dư Lan Chi thấy ánh mắt nàng, tức giận nói, “Cô nhìn ta làm gì?”

Hiểu Nguyệt cau mày, Dư Lan Chi buổi chiều nói sẽ đặc biệt làm món ăn cho Tiểu Dao, là nàng ta hạ độc sao? Làm như vậy chẳng phải quá rõ ràng rồi sao?

“Ta không có làm.” Dư Lan Chi nhanh chóng lắc đầu, nhìn Vương Bích Ba nói, “Biểu ca, ta không có hạ độc nàng.”

Vương Bích Ba nhìn Dư Lan Chi một chút, tựa hồ có phần do dự.

“Huynh không tin ta?” Vành mắt Dư Lan Chi đỏ lên.

“Ta tin.” Vương Bích Ba buột miệng nói ra, “Bất quá chúng ta phải điều tra rõ ràng trước.”

Dư Lan Chi mở miệng, đứng lên, quay đầu trừng mắt với Tiểu Dao, “Cô nói đi, cô không phải lén lút làm gì đó chứ!”

Tiểu Dao dựng thẳng đôi đũa lên ọi người cùng xem, “Thật có lỗi với Lan Chi, ta đây không ngốc nghếch đến nỗi tự hạ độc vào món ăn của chính mình, đưa lại cho ta đôi đũa khác.”

“Nhất định!” Dư Lan Chi liếc mắt thấy trên mặt nha hoàn vừa gấp đồ ăn cho Tiểu Dao lúc này dường như nở nụ cười nhàn nhạt, tiến đến đưa tay nhéo lỗ tai nàng, “Người cười cái gì, có phải người đổ oan cho ta không?”

“Tiểu thư tha mạng, nô tỳ cái gì cũng không biết!” Nha hoàn đầu đôn kêu lên, Tiết Bắc Phàm rụt cổ lại, trong lòng thầm nói thật quá điều ngoa.

Tiểu Dao khuyên nhủ, “Trước tiên đừng làm gì cả, chờ điều tra rõ ràng rồi nói sau.”

“Nhất định là các người cùng con nha hoàn này liên hợp lại...” Dư Lan Chi đẩy nha hoàn kia ra, nổi giận chỉ đám nha hoàn xung quanh, “Các người đừng cho rằng ta không biết các người nói cái gì sau lưng ta sao?!”

“Lan Chi!” Vương Bích Ba nhíu mày, quát lên ngăn cản Dư Lan Chi nổi giận.

Tất cả mọi người có mặt đều không nói gì nhìn Vương Bích Ba, thấy tựa hồ cũng rất nổi giận, quăng cái chén xuống, phân phó Vương Quý, “Điều tra cho ta ai là kẻ hạ độc.”

“Vâng ạ.” Vương Quý gật đầu đi ra.

Tất cả mọi người đều không còn lòng dạ để ăn uống, một lát sau, một nha hoàn lớn gan hỏi Vương Bích Ba, “Trang chủ, có tiếp tục ca hát nữa hay không...”

“Ca cái gì? Ai còn lòng dạ mà nuốt trôi nữa chứ!” Sắc mặt Vương Bích Ba khiến đám nha hoàn sợ hãi vội vàng lui ra ngoài.

Mọi người đều cảm thấy xấu hổ, bỗng nghe Tiểu Dao vỗ tay một cái.

“Bốp” một tiếng, mọi người xoay mặt nhìn nàng.

Tiểu Dao quay sang kéo Hiểu Nguyệt, “Đi, Hiểu Nguyệt, chúng ta tìm Lan Chi ăn khuya đi, chúc mừng nàng thoát khỏi bể khổ.”

Hiểu Nguyệt mơ mơ màng màng bị nàng kéo đi, để lại Trọng Hoa cùng Tiết Bắc Phàm ngơ ngác nhìn nhau, có chút đồng tình nhìn sang Vương Bích Ba đang ủ dột.

Hách Kim Phong bên cạnh nhin không được hỏi, “Ta đi cùng được không? Ta cũng chưa ăn no.”

13. Chương 13: Thỏ Không Ăn Cỏ

Trong một tửu lầu nhã nhặn nào đó ở đầu phố Bình Giang phủ.

“Cô đừng khóc nữa.” Hiểu Nguyệt cầm khăn tay đưa cho Dư Lan Chi đang ngồi khóc thút thít cạnh bàn, “Tiểu Dao cũng nói là tin tưởng cô mà.”

“Là các người đổ oan cho ta.” Dư Lan Chi vừa nức nở vừa nói “Vốn không phải ta làm.”

“Trong sạch hay không cô tự rõ là được, cô cần gì phải khóc.” Hiểu Nguyệt lắc đầu.

“Nàng khóc không phải vì bị đổ oan.” Tiểu Dao ghé vào bên cạnh bàn, lắc lư ly trà trước mặt, “Nàng khóc là vì biểu ca không tín nhiệm nàng.”

Hiểu Nguyệt thông suốt nên gật đầu, cũng không nói gì nữa, chỉ ngồi ở một bên.

Dư Lan Chi khóc một lúc cũng bình tĩnh trở lại, lau nước mắt không nói lời nào.

Tiểu Dao thấy nàng đã bình tĩnh hơn, mở miệng hỏi, “Cô thật sự định về nhà sao?”

Dư Lan Chi mấp máy miệng, không nói lời nào.

“Vô dụng”. Tiểu Dao bĩu môi.

Dư Lan Chi cầm ly trà lên, mát mát nói, “Nếu như ta đi, biểu ca không chừng sẽ uống rượu chúc mừng, ta cũng không muốn phiền hần, hần có thể được tự do.”

“Vương công tử còn rất chiều chuộng cô.” Hiểu Nguyệt ngược lại có suy nghĩ bất đồng, “Cô không nên suy nghĩ bậy bạ.”

“Ta là vì không suy nghĩ lung tung mới thành như thế này.” Dư Lan Chi tức giận, “Các cô cho rằng biểu ca thật sự yêu thích ta sao? Không có đâu! Dĩ rất thương ta, người bảo biểu ca phải chăm sóc ta thật tốt, biểu ca chỉ vì hiểu thuận nên chuyện gì cũng tha thứ cho ta.”

Tiểu Dao cùng Hiểu Nguyệt liếc mắt nhìn nhau, quyết định không nói gì, nghe Dư Lan Chi nói ra khổ tâm của nàng.

“Từ khi còn nhỏ ta đã quyết định nếu không phải là biểu ca thì không thành thân, nhưng từ nhỏ đến lớn, biểu ca được rất nhiều người yêu thích, hần cũng yêu thích rất nhiều người.” Dư Lan Chi nắm chặt chiếc khăn trong tay. “Quả thật hần đối với ta từ đầu đến cuối tốt lắm, ta còn tưởng hần chỉ ham chơi thôi, nên vẫn luôn chờ hần, mãi đến khi...Hần nhất định đòi lấy cô.”

Vẻ mặt của Tiểu Dao cũng buồn rầu theo.

Dư Lan Chi liếc mắt nhìn nàng, “Cũng không biết hần thích cô ở chỗ nào, hai người chỉ mới gặp gỡ chưa được bao lâu, còn ta thì lại vì hần đợi nhiều năm như vậy.”

Tiểu Dao cùng Hiểu Nguyệt gật đầu — Đúng ha, quả thật khiến người khác không phục.

“Ta tuy rằng không thích cô, thế nhưng cô đã nói muốn hủy bỏ hôn ước.” Dư Lan Chi hỏi lại, “Ta cần gì phải bỏ công hạ độc cô?”

Tiểu Dao cùng Hiểu Nguyệt tiếp tục gật đầu.

“Ta biết tính tình của mình khiến nhiều người không thích, nhất định là bọn nha hoàn kia muốn trêu chọc ta.”

“Trêu chọc cô mà phải giết người à?” Tiểu Dao vỗ ngực, trong lòng nói — Đây là mạng nhỏ của ta mà!

Một lúc lâu sau, Vương Quý mang theo người đến đây tìm mọi người, nói Vương Bích Ba sai hần tìm Dư Lan Chi, còn nói một đồng lời xin tha thứ, nào là “Trang chủ biết sai rồi, rất lo lắng cho biểu tiểu thư...” các loại.

Lửa giận của Dư Lan Chi cũng hạ hỏa nhiều, cũng đi theo trở về.

Tiểu Dao cầm trên tay một gói giấy thấm dầu thật to, cùng Hiểu Nguyệt trở về Bích Ba sơn trang, mới bước vào sân trong, đã thấy Hách Kim Phong đang ngồi trên bậc thềm trước cổng, hai tay chống cằm thở dài.

Tiểu Dao thấy hần đăm chiêu ủ dột, đi đến bên cạnh hỏi, “Làm sao vậy? Tại sao khuya rồi không ngủ?”

Hách Kim Phong nhú mày, khó chịu trả lời: “Nguyên bản là đang ngủ, nhưng đói bụng nên thức dậy, trong nha bếp nói kiểm tra tất cả món ăn đều có độc nên phải bỏ đi, đói quá ngủ không được.”

Tiểu Dao vui vẻ, ngồi xuống bên cạnh hần, đem một gói giấy thấm dầu vào trong lòng hần, “Biết ngay huynh sẽ không ăn no.”

Hách Kim Phong buồn bực nhìn Tiểu Dao, mở gói đầy dầu ra xem, chỉ thấy bên trong có mười mấy bánh bao thịt trắng nõn thơm ngon.

Hách Kim Phong há to miệng.

Tiểu Dao cười thúc giục hần, “Ăn đi, ăn no thì mới ngủ được.”

“Ừ” Hách Kim Phong vừa ăn bánh bao thịt, vừa cười với Tiểu Dao, “Tiểu Dao cô nương, cô thật sự là một người tốt.”

“Mời huynh ăn bánh bao liền trở thành người tốt à, vậy nếu mời huynh ăn một bữa tiệc lớn thì sao?” Tiểu Dao chống cằm nhìn hần ăn bánh bao, trong đầu nghĩ, không biết cha của mình, khi ăn có giống như thế này không?

“Không giống như vậy.” Hách Kim Phong một miệng đầy thức ăn, lắc đầu, “Lần đầu tiên gặp cô thì cảm thấy giống như đã từng gặp cô ở đâu đó.”

Tiểu Dao mỉm cười, “Có lẽ vì có duyên.”

“Ừ, muối muối ta có lẽ cũng lớn giống như cô.” Hách Kim Phong vừa ăn vừa nói thầm, “Khi nào có thể gặp mặt được một lần thì tốt quá.”

Tiểu Dao vui cười hơn hử hử, “Trước khi huynh tìm được muối muối, ta làm muối muối huynh có được hay không?”

Hách Kim Phong ngẩn người, lau lau miệng, “Có thật không?”

“Gọi huynh là đại ca được không?” Tiểu Dao hỏi hần.

Hách Kim Phong gật mạnh một cái, “Sau khi ta tìm được muối muối, muối cũng có thể gọi ta là đại ca, sau này nếu có ai dám khi dễ muối, muối cứ nói ta, đại ca sẽ khiến hần không dám ra ngoài.”

Tiểu Dao cao hứng cười đến nổi con mắt híp lại, “Nói thì phải giữ lời nha.”

“Nhất định.” Hách Kim Phong vỗ vỗ ngực, rồi bị nghẹn, ho khan liên tục, Tiểu Dao vui vẻ chạy vào nhà lấy nước cho hần uống.

Tiết Bắc Phàm cùng Trọng Hoa ở trong sân thấy được cảnh như vậy, có chút buồn cười, tuy rằng đều cùng một cha một mẹ sinh ra, nhưng tính nết của hai huynh muội quá khác xa nhau, em gái thì tính tình ranh ma quỷ quái, còn anh trai thì đơn thuần ngay thẳng.

...

Vào đêm khuya, Tiểu Dao thay trang phục dạ hành định đi dò xét trong đêm, Tiết Bắc Phàm cũng tới.

Tiểu Dao không cam tâm tình nguyện mà nhìn hần, vừa nghĩ đến việc phải một mình cùng tên dâm tặc này đi đi lại lại thì cả người đều không được tự nhiên.

Tiết Bắc Phàm nhìn Nhan Tiểu Dao từ trên xuống dưới một màu đen, “Chắc chắc, dáng người của cô cũng không tệ.”

Tiểu Dao quay qua mượn thanh chủy thủ trên người của Hiếu Nguyệt, một chút nữa nếu hần muốn làm bậy thì sẽ giết hần.

“Buổi tối xung quanh khu cấm địa có thả chó.” Vừa đi đến sân, Tiết Bắc Phàm liền nói cho Tiểu Dao tin tức này.

“Sao ngươi không nói sớm! Ta sẽ đem bên người mấy cục thịt trộn thuốc mê.”

Hai người theo chân tường đi đến Cửu Châu Long Đàm, vô cùng cẩn thận, trên đường ngay cả một nửa thủ vệ cũng không thấy.

Xung quanh Long Đàm quả thật không có rào chắn cũng không có người bảo vệ, chỉ có một hàng bia, còn có mấy con chó đen lớn hoặc đứng hoặc ngồi, một đôi tròng mắt xanh biếc cảnh giác nhìn xung quanh.

“Thật kì lạ.” Tiểu Dao buồn bực, “Những con chó đó sao lại thông minh đến như vậy, chỉ đợi ở một chỗ mà không đi xung quanh.”

Tiết Bắc Phàm chỉ mấy cái cây to lớn ở bên cạnh, “Lên cây đó được không? Đầu tiên cần phải hiểu rõ địa hình.”

Tiểu Dao trợn đôi mắt trắng dã nhìn hần, “Ngu ngốc!”

Tiết Bắc Phàm buồn bực, “Là sao?”

“Mấy cái cây kia rõ ràng là chỗ sơ hở của khu cấm địa, kẻ trộm nào muốn lén lút đi vào trong phỏng chừng đều đi vào từ chỗ đó, làm gì có người ngu xuẩn đến nỗi để lại những cái cây đó, chắc chắn phải có cơ quan.”

Tiết Bắc Phàm cảm thấy hợp lí, đưa tay nhặt vài cục đá trên mặt đất, ném về phía mấy cái cây to lớn kia.

“Vèo vèo” hai tiếng, viên đá chui vào tàng cây, chợt nghe một tiếng “Rầm”, rất nhiều tấm lưới được phóng ra từ trong tàng cây, còn có rất nhiều cung tên bắn lên bầu trời rồi bay thẳng xuống xung quanh. Tiếp theo đó vang lên tiếng chuông cổ, những con chó đen bắt đầu sủa lên.

Không lâu sau, thấy đám người quân sự cầm vũ khí chạy đến. Quát bảo mấy con chó ngừng lại trước, quan sát xung quanh nhưng không tìm thấy ai cả, cau mày nói, “Có lẽ lại là mấy con chim ngu ngốc từ đâu bay đến đụng vào cơ quan.”

Đem cơ quan trở về như cũ, tên quân sự quay người rời đi, tất cả trở lại như cũ

Tiết Bắc Phàm âm thầm cắn lưới — Thật sự canh phòng quá nghiêm ngặt.

“Nếu đã như vậy thì không thể vào được.” Tiểu Dao nói xong đứng lên đi trở về.

“Này, chỉ mới như thế này mà cô đã muốn từ bỏ sao?” Tiết Bắc Phàm vội vã kéo nàng lại, “Ngày mai ta liền tỉ thí đánh bại Vương Bích Ba đem người trở về thì thế nào?”

Tiểu Dao tặng cho hắn một ánh mắt khinh thường nói, “Với cơ quan này, muốn bắt động thanh sắc đi vào đó, khả năng không lớn, ta cũng không nói người là sẽ không vào! Chẳng qua hôm nay không thể vào, ta phải trở về tìm cách”. Nói xong hất tay của Tiết Bắc Phàm đang nắm tay mình, “Đừng có kéo kéo níu níu, dâm tặc!”

Tiết Bắc Phàm vừa nghe nàng sẽ tìm cách, vừa chà hai bàn tay vừa đi theo, “Cô mau mau nghĩ đi, nếu nghĩ mệt rồi ta sẽ đâm lưng cho cô.”

“Lắm môn!”

Đi không được hai bước, Tiểu Dao liền lão đảo, thiếu chút nữa ngã xuống

Tiết Bắc Phàm nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy nàng, hai người cuối xuống nhìn, liền hoảng sợ, một đôi mắt đỏ tươi.

Tiểu Dao trốn phía sau Tiết Bắc Phàm co người lại, lộ đầu nhìn, nhìn xong liền hiểu ra, thứ lúc này vướng chân mình chỉ là một con thỏ lớn.

“Vương Bích Bá nuôi thỏ bằng cái gì? Sao lại có thể lớn đến như vậy mà còn không sợ người?” Tiết Bắc Phàm lắc đầu, loài thỏ thường thấy người liền bỏ chạy, nhưng con thỏ to lớn này lại không như vậy, vẫn nhìn chăm chăm vào con người. Đôi mắt thỏ đỏ như máu kia trông thật quý dị, âm u tịch mịch, tỏa ra một loại không khí khiến người ta bất an.

Tiết Bắc Phàm bị con thỏ kia nhìn chăm chăm khiến da đầu muốn tê dại, kéo Tiểu Dao nhanh chóng rời đi. Tiểu Dao nhưng lại đưa ngón tay chỉ về phía con thỏ, “A, dâm tặc.”

Tiết Bắc Phàm nhướng mày, “Người thật giỏi nha! Nhìn một cái liền biết con thỏ này dâm tặc? Nó cường bức con thỏ cái nhà ai vậy?”

Tiểu Dao đáp hắn một cước, “Ta gọi người đấy, người nhìn miệng nó kia.”

Tiết Bắc Phàm ngăn người, nhìn theo hướng ngón tay của Tiểu Dao, chỉ thấy trên miệng của con thỏ có một mảng lớn màu đỏ, tựa hồ là vết máu.”

Tiết Bắc Phàm bước về phía trước một bước, muốn nhìn kĩ hơn. Con thỏ kia bỗng nhiên xoay mình, nhảy lên nhảy xuống bỏ chạy.

Tiểu Dao cùng Tiết Bắc Phàm đồng thời ngồi xổm xuống, chỉ thấy trên vết chân của con thỏ kia cũng có vết máu, hai người liếc nhìn nhau.

Tiết Bắc Phàm hỏi, “Người đoán xem, có phải con thỏ kia ói ra máu không?”

Tiểu Dao cũng lười mĩa mai hần, rút chủy thủ ra, đi theo hướng của con thỏ phía trước xem thử. Con thỏ kia nhảy vào trong một bụi cây. Tiểu Dao tách bụi cây đi vào trong xem, liếc mắt...nhìn thấy một đôi giày thêu màu trắng

Tiểu Dao cả kinh, thiếu chút nữa thốt ra tiếng, bỗng chốc Tiết Bắc Phàm ở phía sau đưa tay che miệng nàng lại.

“Ừm!” Tiểu Dao càng thêm hoảng sợ, nhưng Tiết Bắc Phàm vẫn che lại không thả ra, kéo nàng qua một bên trốn vào phía sau một tòa giả sơn lớn, thấy Tiểu Dao ra sức dựa dẫm, hần không thể không nói gì, nói bên tai nàng, “Hừ, có người tới.”

Tiểu Dao trợn trắng mắt nhìn hần, đưa tay nhéo lên mu bàn tay của hần — Thả tay ra! Dâm tặc!

Tiết Bắc Phàm thấy bộ dáng của nàng rất thú vị, đưa ngón tay chọc trên lưng nàng một cái. Tiểu Dao nhảy dựng lên, Tiết Bắc Phàm liền thả tay ra, buồn cười, phản ứng thái quá đùa vui thật. Nhưng không ngờ tới Tiểu Dao kéo cánh tay hần ra, hung hăn cắn xuống.

“A...” Tiết Bắc Phàm đau đến độ nhe răng trợn mắt dậm chân tại chỗ, Tiểu Dao nghe thấy có tiếng bước chân cách đó không xa, vội vàng đưa tay che miệng hần.

Đôi mắt của hai người nhìn nhau, Tiểu Dao một tay che miệng hần, một tay kéo lỗ tai hần, cảnh cáo hần không được lộn xộn!

Tiết Bắc Phàm không thể làm gì khác hơn đành chịu đựng, trong lòng thầm nói — Nha đầu kia nhất định là một con nhím tinh biến thành người!

Hai người tập trung nín thở trốn sau hòn sơn giả, quả nhiên nghe thấy có người đi vào trong viện.

Nguyên tưởng rằng đó là một thủ vệ, nhưng nghe không giống lắm, hình như chỉ có một người, hơn nữa tiếng bước chân của người đó giống như — Người bị què?

Tiết Bắc Phàm nghiêng người, liếc mắt nhìn ra phía bên ngoài hòn giả sơn, chỉ thấy người đến cũng không phải là người què, mà là một người đang khiêng một cái bao to.

Tiết Bắc Phàm nhận ra người nọ, liền ngăn người, đảo mắt quay người đưa miệng về phía Tiểu Dao.

Tiểu Dao mở to mắt cả kinh, cho rằng tên dâm tặc này muốn hôn mình, đưa tay tát một cái.

Tiết Bắc Phàm lộ ra vẻ mặt quá quen với chuyện này, nhanh chóng bắt tay nàng, nhẹ giọng nói bên tai nàng:” Vương Quý.”

Tiểu Dao chớp mắt mấy cái — Là tên tổng quản kia sao?

Đang khó chịu, chợt nghe thanh âm của Vương Quý truyền tới, “Đều ra đây hết đi.”

Tiểu Dao cùng Tiết Bắc Phàm cả kinh — Không phải chứ? Sao có thể bị phát hiện được? Hôm nay lại mặc trang phục dạ hành, nếu đi ra ngoài với bộ dạng này chẳng phải sẽ bị vạch trần sao?

Hai người nay đang phân vân mở miệng như thế nào cho thích hợp, lại nghe Vương Quý tiếp tục nói, “Ăn cơm nào.”

Hai người càng thấy khó hiểu — Ăn cơm là sao? Còn âm thanh của Vương Quý sao lại kì quái đến như vậy?

Đang nghi hoặc, chợt nghe một trận “Phần phật, phần phật” ồn ào, một cảnh đáng sợ và kì dị hơn xuất hiện. Từ bụi cây ở bốn phương tám hướng, hơn mười con thỏ to lớn nhảy bạch bạch tập trung về đây.

Tiếp đó, trong bóng đêm tĩnh mịch truyền đến tiếng cười âm u kì quái của Vương Quý, “Đừng tranh đoạt đừng tranh đoạt, hôm nay có một mẻ mới xuất hiện.”

Tiểu Dao đưa lưng về phía hòn giả sơn nên cái gì cũng không thấy, nhưng Tiết Bắc Phàm có thể thông qua khe hở của hòn giả sơn thấy được rõ ràng. Trên mặt hần lộ ra vẻ mặt khó hình dung, Tiểu Dao nhìn không được tò mò quay sang nhìn ra bên ngoài.

Nương theo ánh trăng, thấy Vương Quý đang ngồi xổm trên lùm cỏ, lấy những thứ trong bao to ra ném trước mặt các con thỏ, nụ cười trên mặt có chút đáng sợ, cùng nụ cười ân cần lúc ban ngày của Vương Quý hoàn toàn là hai người khác nhau

Mà những con thỏ kia quả thật không giống như thỏ!

Tiểu Dao cũng từng nuôi thỏ, thỏ khi ăn thường ngồi xổm xuống, hai chân trước để lên rau quả, miệng nhai “răng rắc”, quai hàm không ngừng chuyển động trong rất vui vẻ. Nhưng hôm nay nhìn đám thỏ kia, mắt đỏ rực, điên cuồng cướp đồ ăn, trong miệng phát ra tiếng kêu “xẹt xẹt”, âm thanh này không phải là âm thanh của tiếng nhai lá, mà giống như âm thanh đang róc thịt từ xương.

Sau khi thấy rõ thứ mà Vương Quý đang ném cho lũ thỏ, Tiểu Dao cả kinh mở miệng, Tiết Bắc Phàm vội vàng bịt lại...Nhưng vẫn có một chút âm thanh phát ra bên ngoài.

Hai người nơm nớp lo sợ nhìn ra bên ngoài.

Vương Quý tựa hồ cũng nghe được, chậm rãi đứng lên, rút ra bên hông một thanh chủy thủ nhỏ, nhìn xung quanh, cuối cùng, hần dừng ánh mắt tại hòn giả sơn ở cách đó không xa.

14. Chương 14: Không Phải Gian Tặc Thì Cũng Là Trộm Cắp

Vương Quý cầm chủy thủ trong tay, căng thẳng nhìn chăm chăm vào giả sơn: “Người... người nào ở đó?”

Tiểu Dao nháy mắt thật mạnh một cái với Tiết Bắc Phàm — Bị phát hiện rồi!

Tiết Bắc Phàm cũng cau mày.

“Ra...ra đây mau!” Thanh âm của Vương Quý có chút run rẩy, hướng tới giả sơn mà đi.

Tiết Bắc Phàm với Tiểu Dao đang do dự có nên trực tiếp đánh ngất hần rồi bỏ trốn, hay dùng biện pháp khác, lại nghe Vương Quý “Ây da” một tiếng.

“Bịch” một tiếng, Vương Quý hình như bị vấp chân vào vật gì đó nên ngã xuống, lão đảo một chút rồi ngã thẳng vào bụi hoa.

Tiết Bắc Phàm thấy thời cơ đến đúng lúc, lại nghe Vương Quý kêu lên một tiếng thảm thiết “Má ơi!”

Tiểu Dao cùng Tiết Bắc Phàm sửng sốt, ló đầu nhìn xem, chỉ nghe Vương Quý kêu vô cùng thảm thương. “Máu! Máu! Người...người chết! Người đâu, mau tới đây!” Vừa la hét, hần vừa té vừa chạy.

Tiết Bắc Phàm lôi Tiểu Dao ra ngoài, thấy trong bụi hoa có một xác chết. Đó là xác của một nữ nhân, mặc bộ váy màu xanh nhạt của bọn nha hoàn trong sơn trang của Bích Ba. Tiểu Dao thấy xác chết nằm sấp xuống, một chân để trần, lập tức nhớ tới một chiếc giày thêu vừa mới nhìn thấy.

Nhìn lại đám thỏ ở bên cạnh, trên đuôi chúng đều có vết máu, đang tụ tập trong bụi cỏ ở phía trước, ăn thứ gì đó mà Vương Quý lấy ra từ trong bao bố.

Tiểu Dao đến gần nhìn, lúc này nhìn ở xa, chỉ thấy Vương Quý ném một đồng phân màu vàng cho bọn thỏ, nàng còn tưởng Vương Quý thất đức đến nỗi ấy con thỏ ăn phân người.

Nhưng quay qua nhìn kỹ lại, lại phát hiện tuy rằng có cùng màu vàng của phân nhưng không hề thối, cũng không biết đó là cái gì, chỉ thấy mềm mềm dính dính nằm trong một bao lớn. Nhìn kỹ lại, bên trong hình như có một ít vụn của cây đậu, khó trách lúc này nó vang lên tiếng răng rắc.

Tiết Bắc Phàm đưa tay về phía xác chết, sau gáy có một vết thương rất sâu, máu thịt đều lòi ra ngoài, máu chảy đầy đất...vết máu trên người con thỏ béo ú vừa này, có thể là vì đã từng đụng vào nó.

Lúc này, cách đó không xa vang lên tiếng người, có thể Vương Quý mang theo người chạy đến, Tiết Bắc Phàm kéo Tiểu Dao bỏ chạy, quay về viện thay quần áo.

Hiếu Nguyệt thấy bọn người Tiểu Dao mới vừa đi không bao lâu thì trở về, có chút khó hiểu: “Tiểu Dao, tra được cái gì không?”

“Đừng nói nữa.” Tiểu Dao ba chân bốn cẳng thay quần áo, đem y phục dạ hành nhét vào bao quần áo: “Trong viện tìm thấy một nha hoàn đã chết, không biết là ai giết.”

Hiếu Nguyệt giật mình, lúc này, bên ngoài đã truyền đến tiếng người huyền náo, hình như toàn bộ trang viên đều bị kinh động.

Sau khi Tiểu Dao thay y phục xong xuôi, nhanh chóng lôi kéo Hiếu Nguyệt đi ra ngoài: “Đi, chúng ta ra ngoài xem thử.”

Tới cửa, quả nhiên bắt gặp bọn người Tiết Bắc Phàm Trọng Hoa cũng ra đây xem náo nhiệt.

Tiết Bắc Phàm nhìn Tiểu Dao một cái, cười xấu xa, giống như đang nói — Thay y phục thật nhanh nha!

Tiểu Dao làm như không thấy, vội vàng kéo Hiếu Nguyệt chạy về phía trước, càng cách xa tên dân tộc này càng tốt!

Tới sân chính, quả nhiên có rất nhiều người đang tụ tập, Vương Quý ngồi xổm bên cạnh xác chết cau mày. Xác chết đã bị lật ngược lại, Tiểu Dao liếc mắt một cái liền nhận ra — Đây là nha hoàn mà ngày đó đã gặp bên cạnh hồ sen! Về mặt cao ngạo và vui vẻ khi nàng ta nói sẽ được làm thiếp của Vương Bích Ba còn hiện lên trước mắt, thế mà...hôm nay lại chết trong bụi hoa làm phân bón.

Vương Quý đứng lên bấm bấm với Vương Bích Ba: “Trang chủ, lúc thuộc hạ đến cho đám thổ ăn, cảm thấy sau hôn giả sơn có người, muốn qua xem, nhưng lại bị thi thể này ngáng chân làm vấp té.”

“Hửm?” Vương Bích Ba đưa mắt qua hôn giả sơn xem xét, Tiểu Dao cùng Tiết Bắc Phàm nhìn trời.

Hách Kim Phong dù sao cũng là thần bộ, liền bước nhanh đến bên cạnh xác chết, ngồi xổm xuống kiểm tra. “Quả thật là chết vì bị cắt yết hầu, nhìn bộ dạng, chết cũng chưa lâu.”

“Buổi chiều ta còn gặp nàng mà!” Tiểu Dao đi đến nhìn xác chết, lập tức giẫm phải mấy cái gì đó màu nâu, liền đá giầy đi: “Đây là cái gì vậy?”

“À, đây là bánh rau[1].” Vương Quý nhanh chóng trả lời: “Mấy con thổ trong phủ rất tinh ranh, rất tham ăn, nếu không để chúng ăn no, chúng sẽ cắn mấy bông hoa, vì vậy tại hạ đặc biệt dùng bắp đậu, khoai lang, xa tiền thảo [2] cùng cây bồ công anh làm bánh rau, hôm nay còn bỏ thêm mấy trái táo mới hái nữa.”

Tiểu Dao cùng Tiết Bắc Phàm không nói gì liếc nhìn nhau — Thì ra là thế, còn tưởng rằng hắc dùng phân người cho thổ ăn chứ, hơn nữa về mặt của Vương Quý khi cho thổ ăn cũng thật dọa người, dù sao cũng cảm thấy có chút kì quái.

Vương Bích Ba cau mày nói: “Không phải người nói nàng nghỉ việc sao?”

“Thuộc hạ...” Vương Quý hơi chần chừ rồi cúi đầu.

“Nói.” Thanh âm của Vương Bích Ba hơi cao hơn vài phần, Vương Quý vội nói: “Dạ vâng, biểu cô nương cho người gọi nàng đi, thuộc hạ hơi lo lắng nên đi theo xem, liền nghe thấy một tiếng hét thảm thiết trong viện. Vì vậy liền nhanh chóng rời khỏi.” Nói xong, hắn đưa tay chỉ Tiểu Dao: “Tiểu Dao cô nương cũng nhìn thấy.”

Vương Bích Ba quay đầu nhìn Tiểu Dao.

Tiểu Dao nhớ đến chuyện buổi chiều, gật đầu: “Ừ... ta có nghe được tiếng kêu thảm thiết đó, cũng gặp Vương tổng quản, nhưng hắn bảo là tiếng mèo hoang kêu, nên ta cũng không để ý.”

“Biểu tiểu thư đâu?” Vương Bích Ba hỏi đám người nha hoàn.

Bọn nha hoàn đều rụt cổ lại lui sang một bên: “Biểu tiểu thư sau khi trở về một mực ở trong phòng, bây giờ e là đang ngủ.”

Vương Bích Ba xoa người rời đi.

Mọi người muốn đi cùng, hắn lại quát lên một tiếng: “Đi theo làm gì? Nên làm gì thì làm đi.”

Bọn nha hoàn đầy tớ nhanh chóng giải tán.

Tiết Bắc Phàm cùng Tiểu Dao theo bản năng quay đầu nhìn nhau, Vương Bích Ba không muốn người trong sơn trang Bích Ba nghe, không có nghĩa là không muốn cho hai người bọn họ nghe, đúng không? Vì vậy, hai người nhân lúc mọi người không chú ý liền lặng lẽ chuồng đến hậu viện, đi đến viện của Dư Lan Chi, nghe thử Vương Bích Ba cùng nàng nói gì.

“Cô có cảm thấy hay không...” Tiết Bắc Phàm vừa nói vừa làm ra vẻ thân thiết, “Kỳ thật chúng ta làm việc rất ăn ý?”

Tiểu Dao để tay sau lưng đi về phía trước, hiển nhiên không thèm để ý: “Ít làm màu đi, ai làm việc ăn ý với người cơ chứ.”

Đến gần viện của Dư Lan Chi, hai người thấy các nha hoàn đứng xung quanh cổng nhìn vào, vẻ mặt hả hê khi thấy người gặp nạn.

Tiểu Dao nheo hai con mắt lại muốn tiến lên, lại bị Tiết Bắc Phàm kéo đi, đem nàng trốn ở phía sau một dãy hành lang gấp khúc, dựng thẳng lỗ tai lên nghe.

Đám người nha hoàn khẽ thì thào:

“Bây giờ trang chủ sẽ đuổi Biểu tiểu thư đi sao?”

“Tốt nhất là như vậy, nhìn thật chướng mắt.”

“Thế nhưng trang chủ thật hung dữ, tội nghiệp Biểu tiểu thư đã thích ngài như vậy.”

“Hừ, đừng vội vàng kết luận như vậy.”

Tiểu Dao lắc đầu, Tiết Bắc Phàm ở bên cạnh tấm tắc hai tiếng: “Lòng đồ kị của nữ nhân thật quá kinh người.”

Tiểu Dao bật cười: “Lòng đồ kị chỉ là độc dược chết người, nữ nhân hay nam nhân gì cũng có.”

“Dư Lan Chi cũng có khả năng vì ghen ghét mà sinh lòng muốn giết Thúc Nhi.” Tiết Bắc Phàm khoanh tay lại tựa vào cột dựng hành lang, ló đầu nói với đám nha hoàn kia một câu: “Kẻ thù của nữ nhân cũng là nữ nhân.”

Hắn nói xong, bọn nha hoàn đều xấu hổ cúi đầu chạy.

Tiểu Dao mỉm cười nghiêng đầu liếc hắn: “Bất nạt đám nha đầu này làm gì?”

“Không quen nhìn thôi.” Tiết Bắc Phàm nhún nhún vai, thấy Tiểu Dao xoay người rời khỏi hành lang, phi thân nhảy lên tường bao quanh viện của Dư Lan Chi, liền đuổi theo.

Cửa phòng Dư Lan Chi không đóng, âm thanh của Vương Bích Ba vẫn rất lớn, trách mắng rất nghiêm khắc, một lúc sau truyền đến tiếng Dư Lan Chi vừa khóc vừa nói, tiếng khóc càng nghe càng thương tâm.

Tiểu Dao khoanh tay đứng trên tường nhìn thấy rất rõ ràng, khoe miệng nhếch lên, nhẹ nhàng vỗ vai Tiết Bắc Phàm: “Đi thôi, trước khi trời sáng còn có thể ngủ được một giấc, hoặc ngủ đến chết.”

“Ây ya.” Tiết Bắc Phàm kéo nàng lại. “Thật không giống cô nha, Dư Lan Chi bị khi dễ như vậy mà cô lại không đi bảo vệ công lý sao? Cô không phải muốn giúp đỡ nữ nhân khắp thiên hạ sao?”

“Đi chết đi.” Tiểu Dao mặc kệ hắn, lăm bắm một mình: “Nhìn không ra, trước kia ta còn tưởng Vương Bích Ba là một đầu đất, không ngờ lại khác tên Trầm Tinh Hải đến thế, đầu óc rất sáng suốt.”

“Nói như vậy là sao?” Tiết Bắc Phàm đuổi theo nàng: “Vương Bích Ba trở mặt rất nhanh, chưa điều tra rõ ràng nhưng lại nói lời nặng như vậy với Dư Lan Chi, thật quá tuyệt tình rồi.”

“Chắc.” Tiểu Dao liếc hắn một cái: “Người giả bộ như vậy làm cái gì, không phải đại trượng phu các người quen dùng mách khéo rồi sao, Vương Bích Ba nhìn ra không lý nào người nhìn không ra.” Nói đến đây, Tiểu Dao liền lắc đầu: “Trước giả bộ làm kẻ xấu, sau đó sẽ khiến đối phương vô tình phát hiện ra các người kỳ thật làm như vậy vì bất đắc dĩ. Vì thế mới có thể dễ dàng khiến người ta một lòng với các người.” Nói xong, Tiểu Dao buông tay: “Quá giả tạo!”

Chờ đến lúc hai người quay về, phía trước đã loạn thành rối tung cả lên.

Một lúc sau, Vương Bích Ba mang theo Dư Lan Chi mất đồ vì khóc đến đây, trách cứ trước mặt mọi người. Dư Lan Chi tủi thân ngồi trên ghế đá khóc, ngay cả Hách Kim Phong cũng nhịn không được hỏi: “Ta nói này Vương trang chủ, chuyện này không có bằng chứng nào rõ ràng chứng minh có liên quan đến biểu muội của người, kết luận như vậy có quá vội vàng hay không?”

“Chính xác.” Trọng Hoa đưa tay chỉ vào vết thương trên người xác chết: “Lực hạ đao tương đối lớn, ngay cả xương cũng bị chặt đứt, hung thủ nhất định phải là nam nhân, hoặc là một người có võ công.”

Tất cả mọi người đều cảm thấy rất có lý.

“Ta không có võ công, ngay cả con gà cũng chưa từng giết, các người không được đổ oan tội giết người cho ta.” Hôm nay, từ sáng đến tối, Dư Lan Chi đều chịu nhiều ủy khuất, nhiều hơn số ủy khuất mà một thiên kim tiểu thư phải chịu cả đời.

“Vậy buổi chiều ngày hôm nay người còn gặp Thúy Nhi.” Đường như trong lòng Vương Bích Ba còn có nghi ngờ.

“Cho dù ta nói nhưng thế nào huynh cũng không tin, ta trong lòng huynh cũng không bằng một kẻ đầy tớ.”

...

Dù sao cũng là chuyện của Bích Ba sơn trang, chủ nhà tự có cách giải quyết, bọn người Tiểu Dao chỉ đến làm khách, không thể can thiệp nhiều.

Trở về viện, Tiểu Dao rửa mặt rồi nằm trên giường, nghĩ cách làm sao để tiến vào Cửu Châu Long Đàm.

Hiếu Nguyệt ở một bên cũng quay qua quay lại không ngủ được, cuối cùng nhịn không được thở dài một tiếng.

“Hiếu Nguyệt làm sao vậy?” Tiểu Dao co chân lên, đập đập tấm chăn ra, quay đầu nhìn Hiếu Nguyệt ở bên.

“Vương Bích Ba không đáng để Dư Lan Chi chung tình.” Hiếu Nguyệt quay người: “Hắn không hề tín nhiệm nàng.”

Tiểu Dao ôm lấy gối đầu: “Vương Bích Ba muốn thành hôn với ta nhất định cũng có mục đích, người hắn thật lòng thích chính là biểu muội của hắn.”

“Cái gì?” Hiếu Nguyệt khó hiểu, mở to mắt nhìn Tiểu Dao: “Thực sự?”

“Ừ, để ta nói cho cô nghe.” Tiểu Dao tiến đến gần, nằm bên cạnh Hiếu Nguyệt giải thích tỉ mỉ: “Trước kia hạ độc ta, nay lại cho người giết Thúy Nhi, nhất định là muốn mọi người hoài nghi Dư Lan Chi, đúng không?”

“Ừ, rõ ràng muốn nhắm vào nàng mà vu oan.”

“Mặt khác, trong nhà lại có rất nhiều người nói xấu nàng đúng không?”

“Đúng vậy.”

“Vì vậy, Vương Bích Ba không phân rõ trắng đen quát mắng nàng, sẽ dẫn đến hai hiệu quả.” Tiểu Dao chống tay nâng cằm trên gối đầu, chân đung đưa lúc ẩn lúc hiện: “Nếu có người muốn giá họa cho Dư Lan Chi, làm như vậy rất có ích, như vậy mới có thể làm ọi việc trở nên ngày một trầm trọng hơn, khiến thủ phạm dễ dàng làm lộ ra sơ hở. Ngoài ra, cô cũng không phải rất thích nha đầu Dư Lan Chi kia sao?”

Hiếu Nguyệt suy nghĩ một chút, rồi lại lắc đầu: “Vừa kiêu lại vừa kiêu, không thích.”

kiêu – kiêu ngạo; kiêu – được chiều chuộng

“Bởi vậy mới nói, cô không thích nàng nên không biết nàng, vì vậy nàng rất đáng thương. Bọn nha hoàn kia thường ngày không thích nàng, nhưng Dư Lan Chi đối với Vương Bích Ba tốt như thế nào các nàng đều thấy, sẽ cảm thấy cảm kích, đồng thời thông cảm với nàng. Chuyện lần này, khó khăn nhất chính là ngăn trở sự nhiều chuyện của mọi người. Nếu Vương Bích Ba che chở Dư Lan Chi, bọn nha hoàn sẽ có lý do nói xấu nàng đủ điều, cảm thấy nàng thực sự đã hại Thúy Nhi, nói không chừng còn báo cả quan, đến lúc đó, biểu tiểu thư được nuông chiều từ bé sẽ phải chịu khổ thực sự. Nhưng bây giờ, bọn nha hoàn tôi tớ đều

đồng tình với nàng, nhất trí cho rằng nàng bị oan uổng, Dư Lan Chi tuy rằng bị mắng, nhưng thực tế là được bảo vệ, đây là điều mà Vương Bích Ba muốn.”

Hiếu Nguyệt nghe Tiểu Dao nói xong, liền bưng tỉnh: “Nói như vậy, Vương Bích Ba có ý tự mình đóng vai ác nha!”

“Tên Vương Bích Ba này rất sĩ diện, nổi tiếng rất dịu dàng với nữ nhân, lần này chấp nhận không để ý mặt mũi vì Dư Lan Chi mà lo nghĩ, chứng minh hắn rất thật tâm.” Tiểu Dao thở dài, “Ôi, vì vậy ta phải khổ não suy nghĩ nữa rồi, không hiểu hắn muốn lợi dụng ta cái gì.”

Hiếu Nguyệt cả kinh, nhìn Tiểu Dao: “Lợi dụng người?!”

Tiểu Dao đưa tay chọt chọt quai hàm của Hiếu Nguyệt, “Cô nói xem, chẳng lẽ trên đời này có nhất kiến chung tình thật sao? Một nam nhân không hiểu rõ điều thú vị của nữ nhân, đơn giản chỉ có hai nguyên nhân, là thích, hoặc là có mưu đồ. Còn nữ nhân, có người này tốt, người kia tốt hơn, điều kiện của ta cùng lắm chỉ được xem là trên trung bình, không đến mức có thể làm người khác ý loạn tình mê. Tiết Bắc Phàm cũng tốt, Vương Bích Ba cũng được, đều là loại nam nhân thông minh không thiếu nữ nhân, vô duyên vô cớ theo đuổi thì nhất định không phải là việc tốt.” Tiểu Dao đưa ngón tay nhéo nhéo mũi: “Nưng ta nói, không có gì tự nhiên ân cần, không phải gian tặc cũng là đạo chích.”

15. Chương 15: Lầy Ác Chế Ác

Sáng hôm sau, không ngoài dự liệu của Tiểu Dao, toàn bộ sơn trang Bích Ba đều lan truyền tin đồn, nói Thúy Nhi bị người ta giết chết, trang chủ Vương Bích Ba không phân biệt tốt xấu mắng biếu tiểu thư Dư Lan Chi.

Bọn nha hoàn hạ nhân đều sôi nổi bày tỏ — Trái tim của nam nhân như trời tháng sáu, nói trở mặt liền trở mặt, thật quá tuyệt tình. Nhớ đến chuyện Dư Lan Chi nàng vì Vương Bích Ba mà đem toàn bộ trái tim hướng về hắn, cuối cùng lại bị người ta vứt như rơm rác, đã vậy Vương Bích Ba còn muốn cưới Nhan Tiểu Dao, thật đáng thương cho Dư Lan Chi vì hắn si ngốc đợi chờ nhiều năm như vậy.

Hiếu Nguyệt đối với Tiểu Dao ngày càng khâm phục, lúc đang ăn điểm tâm, vừa cầm bát vừa nói: “Tiểu Dao cô thật lợi hại, đều đoán đúng cả.”

Tiểu Dao nhún nhún vai: “Không phải ta lợi hại mà là do Vương Bích Ba là một tên nam nhân hèn hạ.”

“Sáng sớm mới ngủ dậy cô đã mắng chửi người.” Tiết Bắc Phàm từ ngoài sân đi vào, ngồi xuống đối diện với Hiếu Nguyệt và Tiểu Dao, thò tay vào cái đĩa nhỏ lấy mấy hạt đậu phộng ăn: “Lần này tốt xấu gì Vương Bích Ba cũng đã tự hy sinh mình để ngăn chặn mọi chuyện, cô còn nói hắn hèn hạ nữa sao?”

Tiểu Dao nghiêng người liếc Tiết Bắc Phàm một cái: “Loại nam nhân này, không có lợi ích sẽ không hành động, có trả giá thì nhất định sẽ có trả thù, cứ chờ xem.”

Bên này đang tiếp tục ăn sáng, chỉ chốc lát sau, Dư Lan Chi bưng một đĩa thức ăn chạy đến đây: “Tiểu Dao, ăn thử món này đi, rất dinh dưỡng.”

Tiểu Dao cầm chiếc đũa bạc thọc thọc vào món ăn, mở miệng nói: “Biểu tiểu thư, món này không có độc chứ?”

Dư Lan Chi trừng mắt nhìn nàng một cái, một tay vuốt ngực, một tay cầm vạt lọn tóc, tâm tình có vẻ vô cùng tốt.

Hiếu Nguyệt nhìn Tiểu Dao một chút, Tiểu Dao bĩu môi, gấp dưa muối lên nhai, mở miệng nói: “Ây ya, lừa gạt nhất chính là lòng dạ nữ nhân.”

“Cô nói cái gì chứ!” Dư Lan Chi đập Tiểu Dao một cước dưới bàn đá, rồi nhìn xung quanh nói: “Hách thần bộ đầu? Ta có chuyện muốn nhờ hắn giúp đỡ.”

Tiết Bắc Phàm nhìn Dư Lan Chi nói: “Biểu tiểu thư tìm Hách thần bộ để hỗ trợ điều tra vụ án? Sáng sớm hôm nay hắn đã đi nha môn mời ngũ tác* để khám nghiệm thi thể cho Thúy Nhi rồi.”

ngỗ tác: tên một chức lại có nhiệm vụ xét nghiệm xác chết.

“Ừm.” Dư Lan Chi gật đầu: “Ta đang suy nghĩ đến chuyện này, muốn nhờ hắc giúp đỡ điều tra cho rõ, để trả lại trong sạch cho biểu ca.”

Mọi người nghe xong liền sững sờ, Tiểu Dao lắc lắc chén cháo rồi bưng lên húp ‘sụp sụp’.

Tiết Bắc Phàm cảm thấy buồn cười, hỏi: “Ta nói này biểu tiểu thư, người bị vu oan là kẻ sát nhân là cô, sao cô lại nói muốn rửa sạch hiềm nghi cho biểu ca cô?”

Dư Lan Chi mím môi khẽ cười, nụ cười ấy vừa yêu kiều là vừa dịu hiền: “Ta hôm nay, cuối cùng đã hiểu tình cảm sâu sắc của hắc, đúng là...” Nói đến đây, khuôn mặt liền đỏ ửng lên.

Khóe miệng của Tiết Bắc Phàm nhếch lên nhìn Tiểu Dao, thấy Tiểu Dao đang cầm cái chén rỗng hết nhìn đông tới nhìn tây: “Nha hoàn đâu? Cho thêm bát cháo nữa, cắt thêm một ít dưa muối này nữa, ăn rất ngon!”

Dư Lan Chi nhăn mũi lại, đưa tay qua bóp tay của Tiểu Dao.

“Ui.” Tiểu Dao hất tay ra, xoa xoa cánh tay, bất mãn nhìn nàng ta: “Cô đã được thỏa mãn như mong muốn của mình rồi, sao còn bóp tay ta.”

Dư Lan Chi càng thêm đắc ý nói: “Cô thực sự không có ý gì với biểu ca của ta? Tại sao lời nói ra lại có vị chua vậy hả?”

“Chắc chắc.”

Tiểu Dao liên tục lắc đầu: “Nếu biểu ca của cô là đĩa dưa muối kia thì ta con giữ lại, trái tim ta nhỏ như tim chim sẻ, không thể chứa nổi con rắn lớn ấy.”

“Cô nói cái gì vậy, thật đáng ghét.” Khuôn mặt của Dư Lan Chi biến đổi: “Tiểu Dao, cô giúp ta một việc đi.”

Tiểu Dao không tình nguyện nói: “Chỉ ăn một đĩa dưa muối mà phải giúp đỡ cô à.”

“Nếu cô giúp được, ta sẽ mời cô ăn một bữa tiệc lớn chưa từng thấy.” Dư Lan Chi

không hổ là thiên kim tiểu thư, võ ngực phóng khoáng nói: “Cô muốn cái gì cứ nói với ta.”

Tiểu Dao nâng tay chống cằm, nói: “Thứ gì ta cũng không muốn, nhưng ta nghe nói bên

trong Cửu Châu Long Đàm của sơn trang Bích Ba có rất nhiều bảo bối, có thể cho ta được mở mang đầu óc được không?”

Tiết Bắc Phàm nhướng mày nhìn Tiểu Dao — Tốt lắm!

Tiểu Dao thật muốn bưng đĩa dưa muối ném vào hắc.

“Cửu Châu Long Đàm hả, cái đó có gì khó đâu.” Dư Lan Chi thuận miệng đáp ứng: “Bất cứ lúc nào cũng có thể mang cô đến đó.”

“Có thật không?” Hiểu Nguyệt sững sờ: “Ta nghe nói cơ quan trong Cửu Châu Long Đàm tầng tầng lớp lớp, bên trong còn có tuyệt thế bảo vật.”

Dư Lan Chi đầu tiên ngẩn người, sau đó vui vẻ che miệng cười khanh khách: “Đó là chuyện của nhiều năm trước rồi, các người không biết thôi, thật ra Cửu Châu Long Đàm có rất nhiều đồ vật quý giá, nhưng không có cách nào để đi vào.”

Tiết Bắc Phàm khẽ cau mày: “Không có cách nào để đi vào sao?”

“Năm đó, một trận cháy lớn đã diễn ra, làm thư phòng của di phụ (dượng) của ta cùng phần lớn Cửu Châu Long Đàm bị thiêu cháy. Lúc ấy, rất nhiều chìa khóa bị thất lạc, mà rất nhiều cơ quan cũng bị thiêu hủy hoặc biến đổi, những năm gần đây, biểu ca hao tổn rất nhiều bạc, tìm rất nhiều người thợ khéo léo có thực lực, cũng không thể mở ra những tòa quan trọng nhất.”

Nghe lời Dư Lan Chi nói xong, Tiểu Dao cầm chiếc đũa gỗ vào miệng bát phát ra hai tiếng “ting ting”, trong lòng cũng nghĩ đi nghĩ lại điều gì đó, cuối cùng bật dậy.

Tất cả mọi người khó hiểu, sao tự nhiên Tiểu Dao lại đứng dậy, mà nhìn vẻ mặt của nàng... Hiểu Nguyệt kinh ngạc: “Tiểu Dao? Cô làm sao vậy?”

Lúc này khuôn mặt của Nhan Tiểu Dao trầm xuống, đôi mắt nhìn chăm chăm vào cái chén không trên bàn.

“Này.” Tiết Bắc Phàm kéo kéo ống tay áo nàng: “Làm sao thế? Ăn phải đồ ăn bẩn à?”

Tiểu Dao không nói gì chỉ liến hẩn một cái, cái liếc mắt này khiến Tiết Bắc Phàm không khỏi lấy làm cả kinh.

Nha đầu Nhan Tiểu Dao này, bộ dáng trời sinh lớn lên xinh đẹp, hơn nữa hai bên khóe môi còn hơi nhếch lên. Trong ngày thường vốn cũng chỉ híp mắt làm mèo con lười biếng. Cho dù ngày thường nàng hay đánh người mắng người, tức giận liền nhảy dựng lên, nhưng chung quy cũng chỉ là một con mèo thích nhảy lên nhảy xuống, quả thật có chút dọa người. Nhưng bộ dạng hôm nay như vậy, giống như đang tức giận với ai.

Tiểu Dao ném chiếc đũa: “Ta ra ngoài đi dạo.”

“Tiểu Dao?” Hiểu Nguyệt lo lắng, muốn đi đâu, Tiểu Dao cũng không ngăn cản nàng, trực tiếp đi thẳng ra ngoài.

Tiết Bắc Phàm cùng Dư Lan Chi ngơ ngác nhìn nhau, một lúc lâu sau, Dư Lan Chi khó hiểu hỏi: “Có phải ta đã nói sai cái gì?”

Tiết Bắc Phàm khẽ cười: “Không có gì, không liên quan đến cô.”

An ủi Dư Lan Chi vài câu, Tiết Bắc Phàm cũng đi ra ngoài sân. Thong thả bước vài bước, liền xoay người đi đến gần thư phòng của Vương Bích Ba, quả nhiên... thấy Hiểu Nguyệt đang đứng ở cửa viện, hướng vào trong gọi, giống như đang do dự.

Tiết Bắc Phàm chạy tới: “Hiểu Nguyệt, làm sao vậy?”

Hiểu Nguyệt có chút lo lắng nói: “Tiểu Dao nói ta đợi ở chỗ này, nàng đi tìm Vương Bích Ba đánh nhau, một chốc nữa nếu đánh không lại, sẽ gọi ta vào giúp đỡ.”

Tiết Bắc Phàm đỡ khóc đỡ cười, nha đầu kia qua nhiên chú ý đến Vương Bích Ba.

Hiểu Nguyệt khó hiểu: “Tiểu Dao làm sao vậy? Hôm qua nàng còn khen Vương Bích Ba không thua mỗ heo, sao thoáng một cái đã tức giận?”

“Ừm, cái này thì...” Tiết Bắc Phàm đưa tay gãi gãi cằm, “Hiểu Nguyệt, cô quay về viện đi, ta ở đây trông là được rồi, sẽ không để Tiểu Dao chịu thiệt gì đâu.”

Hiểu Nguyệt khẽ nhú mày, không tin nhiệm liếc Tiết Bắc Phàm một cái: “Ta không thèm, ta nghe lời Tiểu Dao.”

Tiết Bắc Phàm mở miệng, nở một nụ cười: “Vậy cô có muốn nghe trộm không?”

Hiểu Nguyệt do dự: “Tiểu Dao bảo ta đợi ở chỗ này.”

“Ai, không phải nàng nói gì cô cũng nghe.” Nói xong, nhẹ nhàng khẽ kéo tay nàng. Hai người cùng bay lên mái tường, chỉ thấy cửa phòng đang đóng kín, Tiểu Dao đá một cước “Rầm”, đập cửa mà vào.

Trong phòng, Vương Bích Ba đang xử lý sổ sách, bị Tiểu Dao làm cho hoảng sợ. Dù sao hẩn cũng là trang chủ của Bích Ba sơn trang, ở đây hẩn lớn nhất, nào có người dám đập cửa phòng hẩn? Giương mắt lên liền thấy Tiểu Dao, liền sững sờ: “Tiểu Dao?”

Tiểu Dao khóa cửa lại, nhìn Vương Bích Ba.

Wương Bích Ba bỏ thứ gì đó trong tay xuống, đi tới: “Sao tự nhiên lại có hứng thú đến tìm ta?”

Tiểu Dao giơ ngón tay đâm vào mũi Vương Bích Ba một cái: “Người quá thất đức rồi.”

Vương Bích Ba nhìn vào ngón tay đặt trên chóp mũi, phì cười: “Ta làm sao?”

“Người bày trò hãm hại sư phụ ta bồi thường tiền cho người, làm giả khế ước bắt ta lấy người còn chưa tính, kết quả người không phải là muốn ta liều chết giúp người mở bộ phận then chốt của Cửu Châu Long Đàm hay sao?”

Hai hàng lông mày của Tiểu Dao nhíu lại: “Người thấy ta dẫn Tiết Bắc Phàm đến, biết chiêu hôn ước không xài được liền bày ra chiêu thứ hai, lừa gạt rồi đem Dư Lan Chi xoay vòng vòng, muốn nàng đến cầu xin ta, đúng không?”

Vương Bích Ba hơi sững sốt, thu lại dáng vẻ tươi cười, bất động thanh sắc nói: “Không đúng.”

“Không đúng?” Tiểu Dao cười khẩy: “Đầu tiên là khổ nhục kế, khiến Dư Lan Chi quyết một lòng với người, sau đó giải thích với nàng vì sao phải bức hôn ta, nhất định là vì ta có thể phá bộ phận then chốt của Cửu Châu Long Đàm. Nàng vì người nhất định đến cầu ta, ta nếu đáp ứng nhất định sẽ rơi vào bẫy của người, còn nếu không đáp ứng sẽ bị xem là mặt dày có tình ý với người, Dư Lan Chi nhất định sẽ hận ta, đúng không?”

Vương Bích Ba mở miệng, hồi lâu mới: “Cô...”

“Ta làm sao biết ư?” Tiểu Dao trừng mắt liếc hắt một cái: “Dư Lan Chi đúng là cô nương ngốc nghếch thiếu mắt nhìn người, hôm nay trùng hợp nói đến bộ phận then chốt của Cửu Châu Long Đàm, ta đã nói, không có gì tự nhiên xum xoe không phải kẻ gian cũng là kẻ trộm, quả nhiên không sai! Được lắm, đã vậy bản tiểu thư sẽ đi nói hết ra, cho người tiền mất tật mang luôn.”

“A, đợi một chút.” Vương Bích Ba vội vàng ngăn cả Tiểu Dao, tỏ vẻ bất đắc dĩ: “Không sai, ta quả thực muốn nhờ cô mở bộ phận then chốt của Cửu Châu Long Đàm...Thực tế, chín phần gia tài của Bích Ba sơn trang đều ở bên trong, mà hiện nay, sản nghiệp của gia tộc nhập bất phu xuất*, ta chỉ còn cách mở bộ phận then chốt. Nhưng cô cũng biết, cách làm này đầy nguy hiểm. Ta vì sợ cô không muốn giúp đỡ nên mới đưa ra hạ sách này.”

nhập bất thu xuất: tiền kiếm được không đủ để chi

Trên tường ngoài thư phòng, Hiểu Nguyệt nghe xong liền hiểu được rõ ràng, âm thầm kinh hãi. Không ngờ Vương Bích Ba vì bộ phận then chốt mà bày ra loại âm mưu này. Tối hôm qua Tiểu Dao cũng nói, cho rằng Vương Bích Ba muốn lợi dụng nàng, hôm nay nói thẳng ra, nàng tức giận như vậy, kỳ thật giận Vương Bích Ba lợi dụng tình cảm chân thành của Dư Lan Chi.

Hiểu Nguyệt lắc đầu, lòng người thật khó dò, Vương Bích Ba là một con người quá vô tình! Tiết Bắc Phàm nâng cằm lắc đầu: “Vương Bích Ba có tình cũng không ngờ gặp phải cái đồ thích sinh sự.”

Hiểu Nguyệt tò mò: “Muốn phá bỏ bộ phận then chốt của Cửu Châu Long Đàm, nguy hiểm lắm sao?”

“Bản gốc thì cũng không đến nỗi, nhưng bây giờ thì khác rồi.” Tiết Bắc Phàm cũng lắc đầu: “Cửu Châu Long Đàm trải qua trận cháy lớn, xung quanh bộ phận then chốt bị cháy rụi, hay nói cách khác, đã không còn khả năng không chế được nó, nên khó có thể đề phòng được.”

Hiểu Nguyệt bất an — Như vậy xem ra, Tiết Bắc Phàm muốn tìm Long Cốt Ngũ Đồ, nên tìm đến Tiểu Dao cũng chỉ vì muốn lợi dụng nàng ấy phá bộ phận then chốt, hèn gì Tiểu Dao vẫn thường nói bản thân mình bị lừa gạt.

Mà cái tên Vương Bích Ba này, không hẳn muốn tìm Long Cốt Ngũ Đồ, nhưng vẫn là muốn tìm Tiểu Dao phá hủy bộ phận then chốt.

Nói đi nói lại, muốn phá hủy bộ phận then chốt kỳ thật cũng không có gì, nhưng những người này cứ liên tục lừa dối lợi dụng người khác, nếu đó là sự thật, thì thật quá ghê tởm!

Hiểu Nguyệt nghĩ tới đây, liền quay đầu liếc trộm Tiết Bắc Phàm.

Ánh mắt của Tiết Bắc Phàm giao với ánh mắt của nàng, hắn liền hoảng sợ, vội vàng xua tay: “Bản chất của ta và Vương Bích Ba hoàn toàn khác nhau, ta không hề muốn Tiểu Dao mạo hiểm, chỉ muốn tìm nàng ấy giúp đỡ thôi, còn mạo hiểm là chuyện của ta.”

Hiếu Nguyệt hơi nheo con mắt lại: “Tiết Bắc Phàm, người nhớ lời hôm nay người nói, nếu Tiểu Dao có gì bất trắc, người nhất định phải đền mạng.”

Nói xong nhảy xuống nóc nhà, làm theo lời Tiểu Dao nói, chờ ở cửa viện, một khi hai người đánh nhau, nàng sẽ phi đao giải quyết Vương Bích Ba.

Tiết Bắc Phàm sờ sờ cổ, Hiếu Nguyệt cùng Nhan Tiểu Dao là hai loại người gì chứ, Nhan Tiểu Dao nếu tức giận thì hơn một nửa là chữ mắng, không nói lời dễ nghe thì là vung tay tát, như vậy còn có thể xem là đáng yêu.

Nhưng Hiếu Nguyệt thì không như vậy, một cái tròng mắt cũng có thể giết người.

Tiết Bắc Phàm âm thầm lắc đầu, chỉ có Trọng Hoa mới có thể chịu được.

Vương Bích Ba bị Nhan Tiểu Dao một câu vạch trần mọi chuyện, dứt khoát sự dụng biện pháp hai tay chia đều: “Nếu đã nói thẳng ra như vậy thì ta cũng không vòng vo nữa... Không bằng, ta đem hôn thư cùng phiếu nợ đem đi hủy bỏ, cô giúp ta một lần, thế nào?”

Tiểu Dao nhìn hẩn một lúc lâu rồi cười: “Người nghĩ quá hay rồi.”

Vương Bích Ba cau mày: “Cô không chịu?”

Tiểu Dao cười hỏi vặn lại: “Nếu người là ta người có chịu hay không?”

Vương Bích Ba không thể làm gì khác hơn đành hạ mình: “Vậy cô muốn làm thế nào? Như thế nào mới chịu trao đổi?”

“Muốn nhờ Nhan Tiểu Dao ta làm việc gì, cần gì phải sử dụng tâm địa xảo trá như vậy, chỉ cần trả tiền không phải sẽ thành công sao?” Tiểu Dao chìa tay ra: “Hôn thư cùng biên lai đưa cho ta, song bài cũng phải đưa ta một vạn lượng tiền lương, sau khi tháo gỡ bộ phận then chốt xong, nếu ta phá một cái thì phải để ta chọn một bảo vật tương đương. Sau khi tháo gỡ toàn bộ bộ phận then chốt, người và Dư Lan Chi phải thành hôn, trọn đời không được nạp thiếp.”

Vương Bích Ba hai mắt mở to: “Cô...CÔ như vậy không phải muốn tống tiền sao?”

Tiểu Dao bĩu môi, cao giọng: “Muốn gạt Nhan Tiểu Dao ta thì phải trả tiền.”

“Ta...”

“Ta không có thời gian chờ.” Tiểu Dao vung tay: “Người đồng ý thì hợp tác, không muốn thì dẹp đi! Một, hai,...!”

“Này...!” Vương Bích Ba cắn nằng lại, khẽ cắn môi: “Coi như ta sợ cô.”

“Ba.” Tiểu Dao ở trên bàn bày giấy ra: “Giấy trắng mực đen viết ra, nếu như thất hứa, Bích Ba sơn trang chia làm hai, một nửa cho ta, một nửa cho Dư Lan Chi.”

Vương Bích Ba sững sờ tại chỗ: “Nhan Tiểu Dao, cô quá...”

“Quá tàn nhẫn đúng không? Trách ai? Trách chính người.” Nhan Tiểu Dao hí mắt cười, tạm dừng bút: “Nương ta kể, đừng bao giờ đắc tội với nữ nhân. Người đắc tội không nổi đâu.”

Chỉ một câu nói, mà khiến Tiết Bắc Phàm ở trên tường phải rụt cổ — Nha đầu kia quá độc ác, con đường phía trước còn đầy gian khổ.

16. Chương 16: Nói Năng Điều Ngoa

Nhan Tiểu Dao tương kế tựu kế, từ bị động thành chủ động, lúc này, là Vương Bích Ba hi vọng Tiểu Dao phá bộ phận then chốt, chứ không phải bọn người Tiểu Dao muốn tìm cách trộm Long Cốt Đồ.

Sau khi chinh đồn Vương Bích Ba xong, Tiểu Dao trở về viện, Dư Lan Chi vẫn còn ở đây, ngồi nói chuyện với Hách Kim Phong mới từ nha môn trở về.

“Đại ca.” Tiểu Dao chạy đến.

Tiết Bắc Phàm cùng Trọng Hoa đều biết chuyện Tiểu Dao nhận Hách Kim Phong làm đại ca kết nghĩa, cảm thấy chuyện này cũng không tồi.

“Tiểu Dao.” Hách Kim Phong nói với Tiểu Dao: “Thi thể của Thúy Nhi đã được Ngổ Tác kiểm tra, muội đoán thử xem kết quả là như thế nào?”

“Tra ra đầu mối gì sao?”

“Trên tay Thúy Nhi có độc phần trong món ăn của người, người hạ độc người hẳn là nàng ta, mà vết thương trí mạng là ở vết đao trên cổ, mất máu quá nhiều mà chết.”

“Ngày hôm qua trên mặt đất nhiều máu như vậy sao?” Tiểu Dao nghe nguyên nhân chết xong, đột nhiên quay qua hỏi Tiết Bắc Phàm.

“Đúng vậy, rất nhiều.” Tiết Bắc Phàm gật đầu.

“Thế nhưng trên tường và trên cây cỏ đều không có máu.” Tiểu Dao nhíu mày: “Chỉ có máu ở trên đất thôi.”

Tất cả mọi người đều sửng sốt.

Tiểu Dao đưa tay giả bộ vuốt cổ của Tiết Bắc Phàm, Tiết Bắc Phàm cả kinh, vội vã đưa tay che lại.

“Với một đao chí mạng như vậy, hung thủ khẳng định hạ thủ từ phía sau, máu sẽ từ trước phun ra, hẳn phải bắn lên tường mới đúng! Nhưng hôm nay trên tường lại sạch sẽ.” Tiểu Dao lẩm bẩm.

Hách Kim Phong gật đầu: “Đúng vậy, ta cảm thấy xác của Thúy Nhi được vứt đến đó, có lẽ không phải do một người giết chết, ta định đến hoa viên kiểm tra thử.”

Đang nói chuyện, Vương Bích Ba từ bên ngoài bước vào. Bắt gặp Tiểu Dao ở đây, hẳn có phần xấu hổ, ho khan một tiếng: “Ta có một cách tìm ra hung thủ giết người.”

Tất cả mọi người kinh ngạc.

“Biểu ca, người biết hung thủ là ai sao?” Dư Lan Chi chạy đến bên cạnh Vương Bích Ba, còn cố ý liếc trộm Tiểu Dao, giống như, từ đầu đến cuối có chút cảnh giác với Tiểu Dao.

Wương Bích Ba ngoắc ngoắc ngón tay với mọi người, ra hiệu — đi theo ta.

Lúc đi đến viện, Dư Lan Chi đi tới bên cạnh Tiểu Dao: “Cô mới làm gì?”

Nhanh Tiểu Dao nhìn nàng, thò tay lấy ra một tờ giấy.

“Cái gì vậy?” Dư Lan Chi không rõ.

Tiểu Dao đưa tay khê vỗ lên vai nàng: “CÔ cứ cầm lấy, sau đó đừng tìm ta gây phiền phức nữa.”

Dư Lan Chi mở ra nhìn, thấy vẫn tự xác định của Vương Bích Ba, nhìn một lúc lâu, nàng kinh ngạc hỏi Tiểu Dao: “Biểu ca bằng lòng lấy ta?”

Tiểu Dao cười với nàng: “Đúng vậy, chúc mừng.”

Dư Lan Chi cất giấy tờ, vui tươi hơn hớn chạy lên đằng trước.

Hiệu Nguyệt ở bên cạnh nhìn, có chút khó hiểu nhìn Tiểu Dao: “Dư Lan Chi như vậy là bằng lòng lấy biểu ca của nàng sao?”

Tiểu Dao cười cười: “Cầu còn không được.”

“Biểu ca của nàng lợi dụng nàng, chưa chắc đã yêu nàng... Như vậy có ý nghĩa gì sao?”

Tiểu Dao không đáp, hỏi vặn lại: “Vậy còn cô? Nếu Trầm Tinh Hải cũng đồng ý lấy người, cũng trong một tình huống giống như vậy, cô có bằng lòng lấy hắn không?”

Hiệu Nguyệt nghiêm túc suy nghĩ, sau đó lắc đầu.

Tiểu Đào nở nụ cười, đưa tay khoác cánh tay của Hiếu Nguyệt: “Đó là lý do ta với cô là tỷ muội tốt, còn đối với nàng ta chỉ là kính trọng chứ không gần gũi.”

Hiếu Nguyệt gật đầu: “Tuy rằng nàng rất đáng thương, chọn nàng ấy cũng không có gì đáng chê, thế nhưng ta không thích nàng ta.”

“Nói rất hay.” Tiểu Đào vui tươi hơn hớn.

Ở phía sau, Tiết Bắc Phàm nhìn sang Trọng Hoa, hỏi hẩn: “Huynh nghĩ nha đầu kia giấu tài, hay ngốc nghếch? Bộ phận then chốt của Cửu Châu Long Đàm tầng tầng lớp lớp không nói, còn bị phá hủy nữa, thế mà tại sao bộ dáng của nàng ta lại ung dung đến thế?”

Trọng Hoa nhìn Tiểu Đào vui vẻ ở phía trước cùng Hiếu Nguyệt nhu nhuyến an tĩnh, cười cười: “Nhan Như Ngọc từ đại nội hoàng cung đến cổ mộ phía Bắc Trường Thành đều có thể trộm được, bà ta trước nay đều độc lai độc vãn*, huynh thấy bà ta từng thất thủ bao giờ chưa? Người này lai lịch cùng tài năng đều không rõ, Nhan Tiểu Đào lại lớn lên với bà ta... Đại ca huynh lại nhờ nàng ta giúp đỡ, thậm chí đem toàn bộ tiền đặt cược đặt trên người nàng ta, hẩn không phải không có lý do.”

độc lai độc vãn: lui tới một mình

Tiết Bắc Phàm thật sự vô cùng hiếu kỳ, khi nào động thủ phải thử nàng ta một lần mới được, nhìn thử Nhan Tiểu Đào này có hết thảy bao nhiêu năng lực.

Khi mọi người đến hoa liên bắt gặp một gã sai vặt đang quét dọn. Tiểu Đào từ trước đến giờ chưa từng gặp người này, khoảng mười tuổi, vô cùng gầy gò.

“Vương Thành.” Vương Quý đi theo bên cạnh Vương Bích Ba, lên tiếng kêu tên nam tử đang tập trung quét dọn kia.

Vương Thành quay đầu lại nhìn mọi người, cúi đầu thi lễ, nhưng không nói chuyện.

Tiểu Đào có chút bất ngờ, hạ nhân trong Bích Ba sơn trang với khéo nói lại vừa nhiệt tình, hóa ra không phải tất cả mọi người đều như vậy.

“Hẩn là một người cảm.” Vương Quý trả lời giùm: “Người này làm vườn rất giỏi.”

“Nói như vậy, những bông hoa này đều do hẩn trồng?” Tiểu Đào ngay tức khắc có cái nhìn khác xưa đối với Vương Thành.

“Chính là những bông hoa này.” Dư Lan Chi trả lời giúp: “Mọi thiết kế của viện này cùng sắp xếp các loại giả sơn, mỗi một cây cỏ ở đây đều do Vương Thành làm cả, đúng không?”

Vương Thành có chút xấu hổ cúi đầu.

“Vương Thành, người hôm qua có thấy Thụy Nhi không?” Vương Quý hỏi hẩn.

Vương Thành lắc đầu.

“Chạng vạng ngày hôm qua người không quét dọn sao?” Vương Quý truy hỏi: “Có thấy Thụy Nhi nằm ở trong bụi hoa hay không?”

Vương Thành liên tục lắc đầu.

Dư Lan Chi nghe xong bất mãn nói: “Vương Quý, người có ý gì hả? Có phải người nghi ngờ Vương Thành giết Thụy Nhi hay không?”

Vương Quý nhìn Vương Bích Ba ở bên cạnh, không nói lời nào, lui xuống một bên.

Tiểu Đào nghĩ hạ nhân trong Bích Ba sơn trang đều bảo sao nghe vậy, còn chủ nhân thì cao cao tại thượng, một chút ý kiến cũng không có, bầu không khí đây áp lực, dằn tươi cười cũng đây giả tạo.

Bên này vừa có động tĩnh, một đám hạ nhân liền vây tới xem, đa số là các nha hoàn, còn có một vài gã sai vặt.

Vương Thành nhiều lần múa múa tay chân giống như đang tự biện bạch cho chính mình trong sạch, nhưng Vương Quý lại muốn bắt hắn đến gặp quan phủ.

Tiết Bắc Phàm xen vào nói một câu: “Người chết chảy nhiều máu như vậy, nhưng lại không văng lên tường hoặc cây cỏ, nhất định là văng trên người rồi, xiêm y của hạ nhân trong phủ các người đều giống nhau, không bằng lấy ra kiểm tra một chút? Đến lúc đó, nhân chứng vật chứng đều đầy đủ thì không thể chối cãi được nữa.”

Lời nói vừa dứt, liền trông thấy một tên sai vặt lén lút trốn phía sau đám người, giống như đang muốn chạy trốn...Tiểu Dao nhanh mắt, đưa một ngón tay lên chỉ: “Bắt được hắn rồi!”

Có thể vì có tật giết mình nên gã sai vặt kia liền cúi đầu bỏ chạy, hắn bỏ chạy không khác nào lạy ông tôi ở bụi này, bị Hách Kim Phong bắt được.

Lục soát chỗ ở của hắn, phát hiện ở dưới sàng có một bộ quần áo dính máu. Gã sai vặt này chỉ gã sai vặt kia nói hắn cũng có phần! Vì thế, chớ cần nhau, hai người đều bị bắt.

Hách Kim Phong đưa người đến nha môn tra hỏi, hóa ra lúc đầu Thúy Nhi bị Dư Lan Chi chinh đồn một trận liền ghi hận trong lòng, tìm một chút độc dược bỏ vào trong đồ ăn của Tiểu Dao, tưởng rằng một hòn đá bắn hạ hai con chim, không ngờ lại bị hai gã sai vặt thấy được. Hai người đòi vợ vét tài sản của nàng, không ngờ Thúy Nhi không chịu nghe theo, còn phản kháng lại. Vương Bích Ba ở Bích Ba sơn trang từ trước đến nay đều trọng nữ khinh nam, kiêng kị nhất chuyện sai vặt khi dễ nha hoàn. Hai người lo lắng, liền ra tay giết Thúy Nhi.

Hiếu Nguyệt nghe Hách Kim Phong trở về thuật lại tình tiết vụ án, nhin không được hỏi Tiểu Dao: “Nha hoàn kia vì sao lại độc ác như vậy? Người nàng hận là Dư Lan Chi, có hạ độc thì hạ nàng ta là được rồi, hà cớ gì phải hại cô?”

Tiểu Dao ôm cánh tay nghiêng mặt, nghĩ đi nghĩ lại chuyện ngày ấy bên ao sen, nhớ đến bộ dạng Thúy Nhi đỏ mặt nói sẽ làm thiếp của Vương Bích Ba...không hiểu tại sao có chút bí ai.

Thúy Nhi kia có lẽ chỉ muốn ở bên cạnh Vương Bích Ba, không có dã tâm gì lớn, nhưng Dư Lan Chi kia ngay cả chuyện này cũng không cho phép, vì vậy nên con thỏ nóng nảy cũng cần người. Về phần tại sao phải giết mình? Tiểu Dao không rõ, cũng không muốn nghĩ thêm nữa, cứ như vậy đi.

Một lúc sau, Dư Lan Chi bỗng nhiên đến tìm Tiểu Dao.

“Rầm” một tiếng, chứng tờ sáng nay Tiểu Dao đưa cho nàng được đặt ở trên bàn.

Tiểu Dao nhìn vẻ mặt Dư Lan Chi, trong lòng cảm thán một hơi, có vẻ như Vương Bích Ba lại cho nha đầu ngốc này cháo nữa rồi, không phải, lại ra mặt thay biểu ca này đó chứ.

“Nhan Tiểu Dao, cô làm sao có thể lợi dụng vợ vét tài sản của biểu ca ta?” Dư Lan Chi trực tiếp mở miệng trách mắng: “CÔ đừng tưởng thay ta lo việc hôn sự thì ta sẽ nghiêng về phía cô.”

Hiếu Nguyệt đang nằm phơi nắng, nghe thấy thế liền cả giận, cái gì gọi là không biết phân biệt phải trái, nàng ta ngày hôm nay một chút nhận thức cũng không có. Định mở miệng giúp Tiểu Dao nói lí lẽ, nhưng thấy Tiểu Dao để tay ở phía sau, hướng nàng vẫy qua vẫy lại, giống như muốn nàng đừng nói gì.

Hiếu Nguyệt không thể làm gì khác hơn ngoài đứng một bên nhìn.

Tiết Bắc Phàm cùng Trọng Hoa cũng ở đây, nhưng đều bưng ly uống rượu không nói lời nào, chuyện của nữ nhân, nam nhân ít nên tham gia vào.

Hách Kim Phong cầm chứng tự lên xem, một lát sau mới nói: “À! Hóa ra Vương Bích Ba tự nhiên không có gì lại đi xum xoe là vì muốn khiến Tiểu Dao mạo hiểm phá hủy bộ phận then chốt cho hắn à!”

Tiết Bắc Phàm cùng Trọng Hoa nhìn nhau cười — Nói hắn ngốc, thật ra hắn không hề ngốc.

Dư Lan Chi há miệng nhìn.

Hách Kim Phong khó hiểu nhìn nàng: “Biểu tiểu thư, nếu Vương trang chủ không có ý gì với Tiểu Dao, vậy cô còn tức giận cái gì?”

“Không phải ta tức giận nàng ta chuyện này, biểu ca dĩ nhiên không có ý gì với nàng.” Dư Lan Chi ngồi xuống đối diện với Tiểu Dao: “Nhưng loại giấy tờ hay không hợp lí, dựa vào cái gì mà nếu biểu ca ta không cưới ta, sẽ phải phân cho nàng ta một nửa tài sản?”

Hách Kim Phong nghiêng đầu xem chứng từ, lẩm bẩm: “Còn không phải vì muốn tốt cho cô sao?”

Dư Lan Chi xụ mặt: “Không đúng, biểu ca ta nói, lấy ta là cam tâm tình nguyện...” Nói xong, khuôn mặt trở nên đỏ bừng.

“Ừm, tốt lắm.” Tiểu Dao cầm bưng chén lên uống trà, nghe Dư Lan Chi nói xong, quay qua nói với Hách Kim Phong: “Xé đi.”

Tất cả mọi người đều nhìn nàng, không hiểu rõ ý tứ của nàng.

Tiểu Dao đưa tay cầm chứng tự đang mở ra kia, hai tiếng ‘xoạt xoạt’ đã xé nát tờ giấy, sau đó nói với Dư Lan Chi: “Trở về nói với hần, điều kiện này cô không đồng ý, cho nên ta đã xé chứng tự này, ngày mai ta sẽ rời đi, bảo hần mời inh khác đi.”

...

Dư Lan Chi há hốc mồm: “Cô... cô sao có thể không nói đạo lý như vậy được.”

“Ai không hiểu đạo lý.” Tiểu Dao buồn cười hỏi lại nàng: “Lẽ nào ta cần phải vì biểu ca của cô mà bán mạng? Ta cũng không hề thiếu nợ gì hần! Hần đối với cô là bảo bối, nhưng hần đối với ta chỉ là một con rệp, bất kể hần có lừa cô đến quấy rối ta hay không, cũng là do cô tự muốn ra mặt cho biểu ca cô. Dù sao hôn thư ta cũng xé rồi, hần không phục thì chúng ta có thể lên công đường nói rõ lí lẽ, chỉ cần hần không sợ nói cho cả thiên hạ biết, Bích Ba sơn trang chỉ có vỏ không có ruột, đến lúc đó nhìn xem Vương Bích Ba hần làm sao có thể tiếp tục giữ danh tiếng Giang Nam đệ nhất giàu có, không khiến người khác cười rưng rưng mới lạ. Cô sau này cũng đừng có làm mưa làm gió, thử đi làm nha hoàn rửa chân cho người ta đi.”

Dư Lan Chi cũng luống cuống: “Cô, chẳng lẽ trên thiên hạ trừ cô ra, không có người nào có thể phá được những cơ quan này?”

Tiểu Dao cười vô cùng xinh đẹp: “Cô hỏi biểu ca cô đi, hỏi ta làm cái gì? Đừng quên, ngày mai nếu biểu ca của cô thanh bại danh liệt, Bích Ba sơn trang sụp đổ, đều là do một tay cô tạo thành.”

“Ta...” Dư Lan Chi làm sao chịu được chuyện này, tủi thân khóc rống lên: “Ta bắt quá chỉ vì nhìn thấy cô lừa bịp biểu ca ta...”

“Ta lừa hần? Ta lừa hần không phải chỉ có bạc thôi sao, hần lừa mạng sống và hôn sự của ta, ta còn không khóc, cô con mẹ nó khó cái rắm.” Tiểu Dao nhăn hai hàng lông mày lại, mọi người đều cả kinh, trong lòng đều đồng thời nói tại sao nha đầu kia có thể ác đến như vậy? Lần đầu tiên thấy người như vậy, nhưng mà đây là do Dư Lan Chi tự chuốc lấy.

Dư Lan Chi lau nước mắt: “Vậy... vậy muốn làm sao? Cô phá hủy cơ quan, còn giấy tờ của biểu ca có thể xem lại được không?”

“Cô không lo cho cô đi.” Tiểu Dao chống cằm: “Thật vất vả mới khiến hần hạ quyết tâm lấy cô, nhưng chính cô lại là người muốn xé chứng từ này, cô cứ chờ đến khi hần tam thê tứ thiếp đi...Đúng rồi, cô không là chính thức thì cũng là vợ hai.”

Dư Lan Chi nghe xong, che miệng oa oa khóc, dường như rất hối hận, bộ dạng ngang ngược cùng hung hăng vênh vao nay không còn nữa.

Đang khóc, bỗng nhiên một tiếng “bộp”, một tờ chứng từ xuất hiện ở trên bàn đá.

“Ồ?” Dư Lan Chi vừa lau nước mắt vừa cầm lên xem, chính là giấy tờ vừa mới bị... Tiểu Dao xé vụn rồi mà, làm sao có thể khôi phục lại nguyên trạng?

Dư Lan Chi không nhớ đến mình phải khóc, chỉ nức nở nghẹn ngào nhìn Tiểu Dao.

Tiểu Dao đuổi thắt lưng mệt mỏi: “Đã từng nghe qua ảo thuật chưa? Một chút khả năng cũng không có, biểu ca cô thà chết cũng không đến cầu xin ta giúp đỡ.”

Dư Lan Chi lau nước mắt, Tiểu Dao nhìn nàng một cái, rồi tức giận: “Cô sau này đối với người khác nên thu liễm chút đi, không phải nữ nhân nào cũng dễ khi dễ đâu. Giống như Thúy Nhi ngày đó, nếu như phần độc được hạ trong món ăn của cô, cô đã sớm đi gặp Diêm Vương rồi, nhờ bản tiểu thư mà cô có được kim bài miễn tử trong tay. Ngoài ra, cái chết của nàng ta cô cũng phải chịu trách nhiệm, nàng ta chẳng qua chỉ ngưỡng mộ biểu ca của cô, được một câu khen ngợi, cô liền không cho phép sai người đuổi nàng ta đi, cô cho rằng cô là vương pháp sao? Công chúa cũng chưa từng gay gắt như cô! Nếu không cô thiên biểu ca của cô đi, như vậy chắc chắn hẳn sẽ không yêu bất kỳ nữ nhân nào khác ngoài cô cả.”

“Phụt...” Tiểu Bắc Phàm đang uống một ngụm rượu liền bị sặc, vỗ ngực ho khan.

Dư Lan Chi bị Tiểu Dao trách mắng một trận, chỉ cúi đầu không nói.

Tiểu Dao khoát tay ngăn lại: “Lời nói với huynh muội các người, ý vào chính mình là chủ tử liền không đặt người khác vào mắt. Còn không đi đi? Trở về tự kiểm điểm lại mình đi, ở đây cũng chẳng khác gì một cây cột ngu ngốc nhìn vô cùng chướng mắt.”

Dư Lan Chi bĩu môi, lần đầu tiên trong đời bị người ta giáo huấn như vậy, đi đến cửa vẫn quay đầu lại nhìn trộm Tiểu Dao một cái.

Tiểu Dao trừng mắt: “Còn không đi sao? Nương cô đã dạy cô như thế nào hả?”

Dư Lan Chi quệt miệng, cuối cùng cũng mở miệng nói một câu: “Ta đi đây... Cơm chiều của cô sẽ được tăng thêm một món.” Nói xong liền chạy đi.

“Chỉ là một nữ tử bỉ ổi, không đáng không nên thân.” Tiểu Dao bĩu môi, quay đầu lại, chỉ thấy ba người nam nhân đứng trong viện há miệng, vẻ mặt phức tạp nhìn nàng.

“Nhìn cái gì?” Tiểu Dao trừng mắt một cái rồi đi qua: “Ba người các người cũng nên đằng hoàng chút đi.”

Ba người nhanh chóng gật đầu, trong lòng nói, phải biết điều một chút... người này thật quá lợi hại rồi.

Sau đó, tâm tình của Tiểu Dao thay đổi, hẹn Hiểu Nguyệt cùng nhau nhau ra phố sắm quần áo.

17. Chương 17: Trái Tim Sáu Lạng

Hai ngày sau đó, Tiết Bắc Phàm nguyên tưởng rằng Tiểu Dao đang chuẩn bị để tiến vào Cửu Châu Long Đàm, nhưng ngoài dự đoán của mọi người, Tiểu Dao vui đùa suốt hai ngày qua.

Nàng cùng Hiểu Nguyệt mua quần áo, ăn linh tinh, dạo chợ đêm, đến bờ sông thả hoa đăng nữa, ban đêm cầm trái cây ướp lạnh lên nóc nhà trò chuyện, trông vô cùng nhàn rãi.

Đến sáng ngày thứ ba, Tiết Bắc Phàm ở cửa viện chặn Tiểu Dao đang cầm cần câu chạy ra bên ngoài: “Ai, ta nói này Nhan Tiểu Dao, cô vui chơi vậy cũng đủ rồi, có thể làm chuyện quan trọng được không?”

Tiểu Dao nghiêng đầu liếc hắn một cái, nói như cây ngay không sợ chết đứng: “Ai nói vui chơi không phải chuyện quan trọng?”

Tiết Bắc Phàm vỗ vỗ ót để làm mình bình tĩnh một chút, rồi cùng nàng bàn bạc: “Cô phá bộ phận then chốt xong, chúng ta lại vui chơi được không?”

Tiểu Dao ngẩng đầu nhìn sắc trời một lúc: “Ừ, vậy hôm nay, sau khi ăn cơm trưa xong.” Nói xong liền chạy ra ngoài.

Tiết Bắc Phàm sững sờ tại chỗ, đến khi hiểu được liền đuổi theo: “Ngày hôm nay sao? Không cần chuẩn bị cái gì sao?”

Tiểu Dao vừa chạy ra ngoài vừa ồn ào: “Được! Buổi trưa ăn hoành thánh.”

Tiết Bắc Phàm dở khóc dở cười, quay đầu lại, thấy Trọng Hoa đứng ở cửa viện, vẻ mặt cũng khó hiểu.

Đến buổi trưa, Tiểu Dao mang theo hai con cá chép tươi sống chạy về, xuống bếp làm món cá chép chua ngọt[1], mùi hương chua chua ngọt ngọt bay xa bên ngoài, khiến mọi người cảm thấy thèm được ăn mà vây xung quanh nhà bếp.

Tiểu Dao cố gắng không thiên vị, hai con cá, Tiểu Dao cùng Hiểu Nguyệt một con, Hách Kim Phong một con, Tiết Bắc Phàm, Trọng Hoa cùng Vương Bích Ba không có phần.

Trọng Hoa ôm cánh tay măng Tiết Bắc Phàm cùng Vương Bích Ba: “Ta hoàn toàn bị vạ lây, hai người là cầm thú, nhưng ta không phải, dựa vào cái gì mà ta lại không được ăn?”

...

Sau khi ăn cơm trưa xong, Tiểu Dao thay một bộ y phục màu trắng linh hoạt, xắn tay áo cài thắt lưng.

Tiết Bắc Phàm cũng thay một bộ trang phục linh hoạt khác, hỏi nàng, “Đi vào từ đâu?”

Wương Bích Ba cũng muốn đi theo.

Tiểu Dao quan sát hai người bọn họ từ trên xuống dưới: “Hai người làm gì vậy?”

Tiết Bắc Phàm cùng Vương Bích Ba liếc nhau: “Đi cùng cô!”

Tiểu Dao mím môi nhếch miệng, lộ ra một nụ cười giảo hoạt: “Tốt lắm, hai người đi vào mười phần mười có thể tiền mạng nhỏ, coi như vì dân trừ hại.”

Wương Bích Ba cùng Tiết Bắc Phàm bị lời nàng nói làm cho sợ hãi: “Nguy hiểm như vậy sao?”

Hiểu Nguyệt cảm đoán kiểm: “Tiểu Dao, ta cùng đi với cô.”

“Đừng, ngoại trừ ta, vào bao nhiêu thì chết bấy nhiêu, không cần phải mất mạng vô ích như vậy.” Tiểu Dao điềm nhiên nhưng không có việc gì mở một nửa tấm bản đồ Cửu Châu Long Đàm mà Vương Bích Ba đưa nàng ra nhìn

Tiểu Dao thu lại bản đồ rồi cất ở bên hông, ngẩng đầu cười với Tiết Bắc Phàm: “Người lo cho sống chết của ta, hay là lo cho thứ khác?”

Tiết Bắc Phàm bị nàng mĩa mai, thở dài: “Tất nhiên lo cho cô, tốt xấu gì cũng là bằng hữu.”

Tiểu Dao nhướn lông mày: “Hách Kim Phong là đại ca của ta, Hiểu Nguyệt là bằng hữu của ta, còn những người khác ta không có gì để nói, người cũng không cần lo lắng cho ta, người chỉ cần lo lắng cho thứ người thực sự lo lắng là được.” Nói xong, nàng nhẹ nhàng linh hoạt quay người đi đến ranh giới của Cửu Châu Long Đàm, rồi nhảy lên tán cây.

Wương Bích Ba khẽ nhú mày, Tiểu Dao nhảy lên cơ quan trên ngọn cây, nhưng cơ quan lại không khởi động.

“Khinh công thật tốt!” Trọng Hoa tán thưởng: “Đừng xem nàng chỉ nhảy vào cái như vậy, thật ra khinh công rất tuyệt vời.”

Tiết Bắc Phàm khoanh tay nhìn, nhưng không nói chuyện — Đâu chỉ khinh công tốt, kĩ năng chọc giận người khác cũng vô cùng tốt! Nữ tử Nhan Tiểu Dao này tâm cao khí ngạo, tính tình vô cùng mạnh mẽ. Nàng chỉ cần sự thật lòng, những thứ không thật lòng hay giả vờ thật lòng xuất hiện trước mắt nàng, nàng sẽ ném xuống mặt đất rồi giẫm đạp lên nó, không có một chút lưu tình.

Tiết Bắc Phàm vô thức nhìn Hách Kim Phong... Năm đó, Hách Cửu Long đoạt được trái tim của Nhan Như Ngọc như thế nào? Và làm tổn thương trái tim của bà ấy như thế nào? Bất quá có một điều có thể khẳng định, Nhan Như Ngọc bị tổn thương, bỏ đi hai mươi năm, thì không bao giờ quay lại, khiến người ta kinh sợ.

Mọi người vẫn đứng ở ngoài chờ đợi, thỉnh thoảng có một vài âm thanh cổ quái truyền ra từ trong Cửu Châu Long Đàm, có khi là tiếng chim bị kinh sợ, có khi là tiếng chuyển động của các đĩa quay... Nói chung rất khê và nhanh, nên cũng không hề dọa người.

Mãi đến khi mặt trời ngã về tây, lúc mọi người bắt đầu đứng ngồi không yên, thì bóng trắng chợt lóe lên... Tiểu Dao cùng một ít bột phấn nhẹ nhàng xuất hiện, một tay cầm đoản kiếm Bát Bảo[2], một tay cầm một bọc vài nhỏ.

Tiểu Dao nhẹ nhàng tiếp đất, đưa ngón tay chỉ cửa của Long Đàm, nói với Vương Bích Ba: “Tổng cộng có chín chín tám mươi một cơ quan, ta không thể cầm nhiều thứ được, cầm rồi rất khó di chuyển, chỉ lấy

của người tám bảo bối. Mặt khác, người còn nợ ta một vạn hai tiền công, còn cái khác hai ta đã thanh toán xong.”

Vương Bích Ba kinh ngạc nhìn Tiểu Dao: “Cô...đã phá giải tất cả các cơ quan?”

Tiểu Dao phỉ phỉ hai tay: “Ta xem như đã được mở rộng tầm mắt, báu vật của Bích Ba sơn trang quả nhiên nhiều như mây. Nếu lấy những thứ này ra, đừng nói là giàu nhất Giang Nam, cho dù người ở bên ngoài tự xưng là giàu nhất thiên hạ, cũng không ai dám nói người một chữ.”

Vương Bích Ba kinh hãi, mang theo người đi vào Cửu Châu Long Đàm.

Dư Lan Chi cũng đi vào theo, khi đi ngang qua Tiểu Dao, do dự một chút, khẽ cắn môi: “Khi nào cô đi?”

Tiểu Dao hiểu ý cười: “Cô không phải muốn giữ ta ở lại chứ?”

Dư Lan Chi mở miệng, nói với tiên sinh bên phòng thu chi ở bên cạnh nói: “Đưa cho Nhan cô nương ngân phiếu một vạn hai, nhanh lên.”

Phòng thu chi vội vàng gật đầu.

Dư Lan Chi chạy vào trong, trong lòng mơ hồ cảm thấy buồn. Vừa rồi đáng tươi cười trên mặt Vương Bích Ba nàng chưa từng thấy qua, là cảm kích, yêu thích, hay động tâm?

Nếu Nhan Tiểu Dao ở lại đây thì rất nguy hiểm, Dư Lan Chi hiểu rõ, Nhan Tiểu Dao phải rời khỏi đây! Nói nàng vong ơn bội nghĩa của được, nói nàng không biết suy xét cũng không sao, nàng không muốn Vương Bích Ba tiếp tục gặp Nhan Tiểu Dao. Dù sao, một cô nương tốt như vậy rồi cũng sẽ được người khác thích, nàng chỉ muốn bảo vệ tốt Vương Bích Ba, không để người khác đoạt đi mất.

Tiểu Dao đưa thanh đoản kiếm Bát Bảo cho Hiểu Nguyệt, rồi mở bọc vải ra, lấy ra một đôi vòng Thắt Bảo[3] xinh đẹp bằng bạch ngọc đưa cho Hách Kim Phong: “Đại ca, cái này muội tặng cho tẩu tử tương lai.” Rồi lấy ra một đôi khóa Như Ý[4] bằng bạc khảm ngọc bích: “Cái này để dành cho cháu trai cháu gái sao này.”

Hách Kim Phong vô cùng xúc động, một muội muội như vậy thật không nhận lầm!

Tiểu Dao cột bọc vải lại, ý là, nhưng bảo bối còn lại là của bản thân nàng ấy, không có phần cho những người khác. Tiết Bắc Phàm gãi gãi đầu, Trọng Hoa tròn tròn mắt —— Thấy không?! Đây là bị vạ lây đấy!

Tiết Bắc Phàm cũng rất chán nản, vẫy tay với Tiểu Dao, giống như đang hỏi —— Long Cốt Ngũ Đồ đâu?

Tiểu Dao vươn tay lên...

Một chiếc hộp bằng gỗ mun bay về phía Tiết Bắc Phàm.

Tiết Bắc Phàm đưa tay bắt lại, mở hộp ra nhìn, thấy bên trong có một cái xương màu trắng rất cứng hình mai rùa, ở mặt trên có khắc một bản đồ, mặt sau có một dòng chữ ‘Long Cốt Ngũ Đồ’, hàng thật giá thật.

Cất vật này vào trong người, Tiết Bắc Phàm cười với Tiểu Dao, thầm muốn cảm ơn.

Tiểu Dao giả bộ nhìn trời làm như không thấy, muốn hấn thiếu nợ nhân tình này. Tiết Bắc Phàm vuốt mông ngựa* nói: “Vất vả quá, có đói bụng không? Buổi tối mời cô đi ăn được không?”

vuốt mông ngựa: nịnh nọt

Tiểu Dao mỉm cười: “Nương ta nói, đừng ăn đồ ăn của người lạ.”

Tiết Bắc Phàm nhần nhần điểm giữa hai hàng lông mày, nhìn Tiểu Dao đầy sinh lực kéo Hiểu Nguyệt cùng Hách Kim Phong đi ra ngoài, có ý định buổi tối đến chỗ nào đãi một bàn.

Trọng Hoa đi qua đây, một lúc sau mới hỏi: “Huynh nói thử xem, nếu ta tuyệt giao với huynh, Tiểu Dao có chịu nhận ta làm bằng hữu tốt không?”

Tiết Bắc Phàm lườm hấn một cái, đưa tay chỉ vào bóng lưng Tiểu Dao nói: “Huynh mau tỉnh lại đi, nữ nhân này chán ghét tất cả mọi nam nhân, trên thế giới này, nam nhân duy nhất mà nàng không hận, có lẽ chỉ có đại ca của nàng.”

Đang nói chuyện, Vương Bích Ba vội vã chạy ra: “Tiểu Dao đâu rồi?”

Tiết Bắc Phàm quay đầu lại: “Sao thế? Cơ quan chưa được phá hết sao?”

“Ặc, không phải.” Vương Bích Ba xấu hổ cười cười: “Ta muốn tối nay mời các người ăn cơm, Tiểu Dao có ân với Bích Ba sơn trang ta, ta muốn tạ ơn nàng thật tốt.”

Tiết Bắc Phàm nhún vai: “Không cần, nha đầu kia nói chỉ cần người thực hiện lời hứa là được, tối nay chúng ta sẽ rời đi.”

“Vội như vậy sao?” Vương Bích Ba cau mày, hiển nhiên có chút không đồng ý.

Tiết Bắc Phàm vỗ vỗ vai hắn: “Còn có chuyện quan trọng hơn phải làm.”

Sau khi cùng Trọng Hoa rời khỏi viện, Tiết Bắc Phàm nhanh chóng thu dọn mọi thứ, cầm theo cả bọc quần áo của Tiểu Dao, rời khỏi Bích Ba sơn trang.

Trọng Hoa đi ở phía sau, giễu cợt hắn: “Gấp cái gì, sợ bị người khác đoạt được à?”

Tiết Bắc Phàm không quay đầu lại, giả bộ an nhàn: “Sao lại không vội, còn mấy chỗ phải đi lận.”

“Huynh coi chừng đấy!” Trọng Hoa lắc lắc đầu, từ phía sau đâm đầu vào lưng hắn: “Huynh mau thành thật khai huynh vội vàng cái gì, phải thành thật thì mới được tha.”

...

Vào buổi tối, Tiết Bắc Phàm cùng Trọng Hoa đến gian nhà rượu lớn nhất ở Bình Giang phủ, bắt gặp bọn người Tiểu Dao đang ngồi ăn cua, làm mặt lơ đãng.

Đừng nhìn Tiểu Dao bình thường rất linh động, nhưng khi lột cua lại rất vụng về, mười ngón tay, ba ngón quần băng, những ngón còn lại đang cố gắng bóc vỏ cua.

Hách Kim Phong ghét ăn cua phiền phức, dứt khoát không ăn.

Hiếu Nguyệt cùng Tiểu Dao giống nhau, đều lột không được.

Tiết Bắc Phàm nhìn vào bộ dạng kia, cười xấu xa, ngồi xuống bên cạnh Tiểu Dao: “Ta đã đến, ta đã đến.”

Tiểu Dao ngậm chiếc đũa: “Con cua này cũng thật là, ăn thật vất vả.”

“Mọi thứ tốt đều có một lớp vỏ cứng, và gai thép nhọn.” Tiết Bắc Phàm đưa tay lấy con cua bị nàng đâm nát bét nhưng vẫn không lộ ra được miếng thịt nào, chỉ sau hai ba lần, đã đem thịt cua lộ ra khỏi vỏ cua, trộn với giấm gạo vào hành lá, đưa tới trước mặt Tiểu Dao: “Ăn đi.”

Tiểu Dao dùng muỗng bạc múc ăn, sau khi được trộn với giấm gạo, hương vị của cua đậm hơn, khéo miệng Tiểu Dao nhếch lên một nụ cười xinh đẹp, thỏa mãn giống như con mèo nhỏ ngậm được con cá.

Tiết Bắc Phàm nhanh chóng lột vỏ càng cua thứ hai, Trọng Hoa ở bên cạnh cũng giúp Hiếu Nguyệt lột một cái, tiếc rằng tay nghề không bằng Tiết Bắc Phàm, làm văng nước tung tóe.

Tiểu Dao được ăn vô cùng vui vẻ, nhìn bàn tay chưa từng dính dầu mỡ như bây giờ của Tiết Bắc Phàm, sau khi thịt cua lộ ra nhưng toàn bộ thịt cua đều còn nguyên vẹn, sững sốt: “Người lột vỏ cua thật dâm tặc.”

Tiết Bắc Phàm hòa theo ý tứ của nàng mà trêu đùa: “Phải nha, lột vỏ cua là một trong ba đại tuyệt kỹ của dâm tặc a.”

Tiểu Dao lần đầu nghe thấy làm dâm tặc còn phải có tuyệt kỹ: “Còn có cái gì khác?”

“Lột cua, đâm chân, đuổi muỗi.” Tiết Bắc Phàm cười, quay qua hỏi Tiểu Dao: “Muốn thử một chút không? Tay nghề của ta cũng không tồi.”

Tiểu Dao bưng rượu Thiệu Hưng lên uống, lườm hắn một cái, khẽ “Phi” một tiếng.

Tiết Bắc Phàm kêu tiểu nhị mang thêm hai con cua, vừa lột cua làm Tiểu Dao ăn đến nghiện, vừa hỏi: “Sao cô lại có thể bóc như vậy được? Không lý nào phá được cơ quan nhưng lại không lột được vỏ cua.”

“Nương ta cũng không biết lột nha.” Tiểu Dao vừa ăn vừa nói: “Nương ta bảo, nữ nhân không cần cái gì cũng phải giỏi, giỏi làm những chuyện lớn thì đừng giỏi những chuyện nhỏ, giỏi những chuyện nhỏ thì đừng giỏi những chuyện lớn, nữ nhân quá tài giỏi sẽ không được ai yêu, nhưng nữ nhân cái gì cũng không biết sẽ bị người ta lừa gạt.”

Tiết Bắc Phàm không thể làm gì khác hơn đành lắc đầu cười.

“Nói rất hay.” Hách Kim Phong vừa gặm đùi gà vừa nói: “Tiểu Dao, nương của muội đến từ đâu?”

Trọng Hoa cùng Tiết Bắc Phàm đều đồng loạt liếc nhìn Tiểu Dao.

Hiếu Nguyệt thấy Tiểu Dao đang xấu hổ nên xen miệng vào, nghiêm túc nói với Hách Kim Phong: “Nương của Tiểu Dao rất lợi hại, nên nói gì cũng đều có lý.”

“Ừm...” Hách Kim Phong tựa hồ không đồng ý nói: “Thật ra, nữ nhân tài giỏi cũng sẽ có người yêu thương, nữ nhân không biết gì, cũng chưa chắc bị người khác lừa gạt.”

“Đúng.” Tiết Bắc Phàm giơ ngón cái với Hách Kim Phong: “Mấu chốt phải xem người đó, mỗi người đều có điểm khác biệt.”

“Đúng vậy.” Tiểu Dao bưng ly rượu lên uống: “Mỗi người đều có điểm khác biệt, nếu thích thì không có lý do, nhưng nếu không thích thì sẽ tìm đủ mọi lý do.”

Tiết Bắc Phàm bắt đầu nói: “Cô chắc chắn không thể giả ra ngoài được, tất cả nam nhân trên thiên hạ này cơ hồ đều không thật lòng.”

Tiểu Dao nhăn nhó mũi méo mếu, nhưng không trả lời hẳn câu này, sau khi ăn uống no say liền chạy đến lương tháp* bên cửa sổ, tiếp tục uống rượu hà hơi.

lương tháp: giường để nằm hóng mát

Tiết Bắc Phàm chà chà hai tay, tự rót ỉnh một ly rượu, nhìn qua bên kia thấy Trọng Hoa cùng Hiếu Nguyệt đang hợp lực lột một con cua. Hiếu Nguyệt tập trung phân cao thấp với con cua, Trọng Hoa thì đỏ mặt, nhìn Hiếu Nguyệt trước mắt không chớp mắt.

Tiết Bắc Phàm cười lắc đầu, Trọng Hoa là một người thông minh như thế, nhưng lại có lúc vụng về như vậy, quả nhiên vô quýt dày có móng tay nhọn. Bưng ly rượu lên đến bên cửa sổ, ngồi trên lương tháp bên cạnh Tiểu Dao.

Lúc này, Tiểu Dao đang cầm trong tay sợi dây phía dưới có một mảnh mã não trông rất bình thường, vừa lắc lư vừa nhìn.

“Lấy từ trong Cửu Châu Long Đàm à?” Tiết Bắc Phàm nghiêng đầu nhìn, dựa vào ánh trăng mà nhìn qua, thấy đôi mắt của Tiểu Dao sáng lấp lánh.

“Ừm.”

“Vật này không phải là vật đáng giá, cầm để làm gì?”

Tiểu Dao nhếch miệng, đắc ý: “Đây là thứ có giá trị nhất trên thiên hạ.”

Tiết Bắc Phàm buồn bực, đưa tay lấy qua nhìn, mảnh đá mã não được mài thành hình giọt nước, trơn bóng không chạm khắc hoa văn, trên nền xanh tinh tế có một vết nứt màu đen lúc ẩn lúc hiện, quả thật không hề bình thường. Hơn nữa trong góc có khắc một dòng chữ nhỏ, nhìn kỹ, liền nhận ra đây là chữ tiểu Triện[5]. Nét chữ vô cùng thanh tú, thoạt nhìn có vẻ đã có từ rất lâu, dường như chữ này được một nữ nhi khắc, chữ khắc là —— sáu lạng.

“Sáu lạng?” Tiết Bắc Phàm thử ước lượng mảnh đá, nhiều nhất cũng chỉ hai trọng, đâu tới sáu lạng? Hay là có người tên Sáu Lạng?

Ngay sau đó, khó hiểu nhìn Tiểu Dao.

Tiểu Dao đưa tay lấy lại, cẩn thận nâng niu trong lòng bàn tay: “Biết tại sao là sáu lạng không?”

Tiết Bắc Phàm hoàn toàn không biết, không thể làm gì khác hơn ngoài mờ mịt lắc đầu.

Tiểu Dao nheo mắt: “Trái tim của người con gái nặng sáu lạng, móc đi một thì hai người sẽ chết, hơn nữa còn đem sáu lạng ra ngoài, làm sao có thể không đáng giá được?”

Một trận gió đêm, nghe âm thanh khe khẽ nói chuyện của Tiểu Dao sau khi say rượu, vẻ mặt Tiết Bắc Phàm bình tĩnh hỏi nàng: “Đây đúng là thứ tốt, cho ta được không?”

Tiểu Dao cười, cắt nó vào người, trở mình: “Không cho người.”

18. Chương 18: Mưa To Như Trút Nước

Lúc đầu, mọi người dự định sẽ chạy suốt đêm đến địa điểm thứ hai là núi Tiên Vân, nhưng ban đêm lại nổi lên gió to, giống như muốn đổ mưa. Với thời tiết này mà đi thuyền suốt một đêm sẽ rất nguy hiểm, nên mọi người buộc phải ở lại Bình Giang phủ một đêm.

Vì Tiểu Dao ăn cua, lại uống quá nhiều rượu, nên tối đó vừa bị đau đầu lại vừa bị đau dạ dày, nằm trên giường dùng chăn quấn cả người lại, lặn qua lặn lại.

Hiếu Nguyệt cũng nói ăn quá nhiều cua nên dạ dày khó chịu, vì vậy, nửa đêm, hai nha đầu khoác chăn ngồi xỏm trong bếp, nhóm lửa nấu trà gừng đường đỏ để uống, khiến ọi người trong khách điểm ngửi thấy mùi gừng nồng nặc cả đêm.

Sáng hôm sau, Tiết Bắc Phàm thức dậy, hứng thú bưng bưng đến đập cửa phòng bọn người Tiểu Dao.

Đập hai cái, Hiếu Nguyệt liền ra mở cửa, lò đầu ra nhìn hắn: “Suyt!”

“Tặc nha đầu kia đâu?” Tiết Bắc Phàm vui tươi hơn hỏi: “Hôm nay không có chuyện gì chứ, định đưa nàng ta đi dạo phố mua đồ.”

Hiếu Nguyệt liếc trộm vào trong phòng, chợt nghe tiếng Tiểu Dao la lên: “Đừng cho hắn vào! Đuổi hắn đi!”

Tiết Bắc Phàm nghe xong cảm thấy buồn cười, rướng cổ hướng vào bên trong nhìn xung quanh, khi nhìn vào bên trong hắn thiếu chút nữa giật bắn người lên. Bên trong, Tiểu Dao đang ngồi cạnh bàn, ngửa khuôn mặt lên, trên đôi mắt có hai miếng dưa leo mỏng, trong tay cầm một chiếc khăn nóng đang lau mặt.”

“Nha đầu kia càng ngày càng thần thao*.” Tiết Bắc Phàm bùi ngùi.

thần thao: làm những việc không giống người bình thường hay làm

Trọng Hoa cùng Hách Kim Phong từ gian phòng kế bên đi ra.

“Hôm nay gió mạnh, chốc nữa có lẽ sẽ tiếp tục mưa, ngày mai chúng ta lên đường sẽ tốt hơn.” Nói xong, Trọng Hoa nhìn Hiếu Nguyệt, do dự trong chốc lát.

Vẻ mặt của hắn bị Hiếu Nguyệt nhìn thấy.

Hiếu Nguyệt hỏi: “Trọng công tử, có việc gì cần ta xử lý sao?”

Trọng Hoa có chút ử rử: “Hiếu Nguyệt, nàng cứ gọi thẳng là Trọng Hoa đi, nói bao nhiêu lần rồi mà vẫn vậy.”

Hiếu Nguyệt nhếch miệng, thành thói quen rồi.

Tiết Bắc Phàm ở một bên trêu chọc: “Không thể như vậy được, gọi như vậy nghe cứ như côn trùng*.”

‘Trọng Hoa’(chónghua) và ‘trùng’(côn trùng – chóng) là hai từ đồng âm khác nghĩa

Hiếu Nguyệt bị hắn chọc cười, Tiểu Dao ở trong phòng cũng bị làm cười đến dậm chân, cơ thể vì cười run lên khiến hai miếng dưa leo rơi xuống, nàng vội vàng chụp lại.

Tiết Bắc Phàm đi vào bên trong: “Bị sao vậy? Tối hôm qua ngủ không được à?” Nói xong muốn đưa tay lấy hai miếng dưa leo của nàng.

“Đừng đụng vào!” Tiểu Dao đập hắn một cái.

Tiết Bắc Phàm vội vàng né đi: “Mắt bị sưng à? Để ta nhìn thử?”

“Xùy xùy xùy!” Tiểu Dao đuổi hắt đi: “Chuyện nữ nhân người quán ít thôi.” Vừa nói vừa chỉ vào ly trà nguội trên bàn: “Chén trà này nguội chưa, đưa qua đây cho ta.”

Tiết Bắc Phàm đưa ly trà qua cho nàng.

Hiếu Nguyệt đi từ cửa vào, Trọng Hoa vội vàng lên tiếng: “Hiếu Nguyệt, hôm nay có chuyện gì không?”

Hiếu Nguyệt quay qua nhìn Tiểu Dao.

Tiểu Dao đang gặm dưa leo, vừa nhai ‘rộp rộp’ vừa lắc đầu: “Không có, hôm nay rảnh.”

Hiếu Nguyệt quay qua trả lời Trọng Hoa.

Trọng Hoa giống như được cổ vũ thêm, hỏi Hiếu Nguyệt: “Cùng ra ngoài không?”

Hiếu Nguyệt khó hiểu: “Ra ngoài có chuyện gì sao?”

“Ặc...” Trọng Hoa cười gượng: “Cũng không có chuyện gì.”

Hiếu Nguyệt gãi gãi đầu, tiếp tục hỏi: “Chẳng lẽ là chuyện gì không thể để người ta biết sao?”

Ngay cả Hách Kim Phong ngốc nghếch cũng hiểu được, hắt nhin cười đi vào trong phòng.

“Hiếu Nguyệt!” Tiểu Dao xen mồm vào: “Trọng Hoa chắc là muốn mua nhiều thứ nhưng không cầm hết được, nên muốn cô giúp đỡ hắt, đúng lúc, cô cũng đi mua một vài thứ đi, nữ nhân phải biết cách xài tiền.”

Hiếu Nguyệt hỏi Trọng Hoa: “Là chuyện này à?”

“Ừ.” Trọng Hoa cứng ngắc gật đầu.

Hiếu Nguyệt cười: “Được, đây cũng không phải là chuyện gì cực nhọc, có thể tranh thủ ra ngoài chơi một lát.”

“Có thể có thể!” Trọng Hoa vội vàng gật đầu, nhìn như con gà đang mổ thóc: “Trên núi có hội chùa, đi không? Nghe nói rất náo nhiệt.”

“Được.” Hiếu Nguyệt đồng ý, vui tươi hơn hờ quay về phòng.

Trọng Hoa chạy ra ngoài giờ nắm đấm —— rốt cuộc cũng được như ý muốn.

“Ai.” Tiểu Dao nâng cằm, vừa vớt bã trà trong chén, vừa lẩm bẩm với Tiết Bắc Phàm ngồi bên cạnh: “Trọng Hoa còn hơn người và Thẩm Tinh Hải, đúng là một trời một đất mà! Đất, nước ở mỗi nơi thì nuôi dưỡng được một nhân tài khác, có trăm hạt gạo thì có trăm loại người, có người dính bùn có người sạch sẽ.”

Tiết Bắc Phàm bị nàng chế nhạo hoài thành thói quen, cũng không phản bác, mà quay qua hỏi Hách Kim Phong ở bên cạnh: “Hách huynh hôm nay có gì để tiêu khiển không?”

Hách Kim Phong ngồi ngay ngắn: “Hôm nay nha môn của Bình Giang phủ có thẩm vấn vài nghi can, ta muốn đi nghe thử.”

“Chủ ý hay.” Tiết Bắc Phàm chà chà hai tay, quay qua hỏi Tiểu Dao: “VẬY còn hai ta, làm gì nào?”

Tiểu Dao liếc hắt một cái, đem bã trà bỏ lại vào trong bình, dùng một cái muỗng bằng đồng giả nát: “Trộn rau.”

“Hai ta ra ngoài chơi không? Cô có nhiều bạc như vậy, không có lý do nào lại không ra ngoài để tiêu xài, có đúng hay không?”

Tiểu Dao giả bã trà xong, vớt ra đắp lên mặt, đi qua bên cạnh cửa sổ nhìn trời: “Trời đầy mây?”

“Sẽ không mưa.” Tiết Bắc Phàm xúi giục nàng: “Bình Giang phủ có rất nhiều thứ hay, từng ngõ nhỏ đường đi đều được xây dựng từ cách đây mấy trăm năm, không đi dạo thì thật đáng tiếc.”

“Đương nhiên sẽ đi, nhưng không đi với người.” Tiểu Dao nói xong, vui vẻ lấy Hồng Chỉ Bảo Tán ra cầm trong tay.

Tiết Bắc Phàm bĩu môi: “Lấy cái ô này ra che à? Cô thực sự tin rằng chiếc ô này có thể giúp người ta có mối nhân duyên tốt sao?”

Tiểu Dao đưa tay vân vê bã trà trên mặt, luôn tiện liếc Tiết Bắc Phàm một cái: “Không cần ngại lo!”

Tiết Bắc Phàm thở dài, không chút hứng thú nói: “Quên đi, đại gia ta tự đi uống rượu vậy.”

Hách Kim Phong tò mò nhìn chiếc dù đỏ kia: “Chiếc ô này có thể đem nhân duyên đến sao?”

“Ừm.” Tiết Bắc Phàm phỉ phỉ chiếc dù: “Nghe mọi người bảo chiếc ô này là chiếc ô nhân duyên, dĩ nhiên, đó chỉ là truyện thần thoại, cũng không thấy nó thật sự linh nghiệm, đây chẳng qua là một cái ô cũ kỹ mà thôi.”

...

Ăn điểm tâm xong, Hiểu Nguyệt cùng Trọng Hoa đi ra ngoài, Trọng Hoa cầm một du chỉ tán*, Hiểu Nguyệt đem theo một chiếc giỏ nhỏ, dự định mua một vài thứ.

du chỉ tán: dù làm bằng giấy thấm dầu, ngày xưa người người ta hay dùng giấy này để làm dù.

Hai người vừa mới bước chân ra khỏi cửa, Hách Kim Phong cũng đi theo phía sau chạy đến nha môn.

Tiểu Dao chùi hết bã trà, bắt đầu trang điểm, Tiết Bắc Phàm tấm tắc lấy làm kỳ lạ: “Đừng nói là, bã trà nhỏ bé này có công dụng, khiến khuôn mặt trở nên trắng hồng.”

Tiểu Dao trang điểm nhẹ, rồi cầm dù đỏ hờ hờ ra ngoài.

Tiết Bắc Phàm cũng rời khỏi khách điểm, thấy Tiểu Dao cả người quần áo màu trắng, phía trên còn mặc thêm một chiếc áo ngắn màu vàng nhạt, bên hông đeo miếng mã não ‘lục lạng’, nhìn nó lắc lư theo từng bước chân nàng.

Mãi đến khi Tiểu Dao đã đi xa, Tiết Bắc Phàm mới bắt đầu lắc đầu, biểu tình vui tươi hờ hờ đã không còn xuất hiện ở trên mặt, mặt không chút biểu tình xoay người đi về hướng ngược lại.

Đi qua một chiếc cầu hình vòm bằng đá cao cao, có một tòa lầu cao nhất Bình Giang phủ.

Tìm một chỗ ngồi kế cửa sổ, Tiết Bắc Phàm kêu tiểu nhị ột bình Lê Hoa tửu hảo hạng, ngồi dựa vào cửa sổ tự rót tự uống một mình. Hai mắt nhìn ra ngoài, xa xa trước Bình Giang phủ là một con sông lớn nước chảy mạnh, phía sau là Tiểu Kiều – con gái rượu của gia đình Lưu Thủy.

Bầu trời vẫn đầy mây đen như cũ, trong người có chút bực mình, chờ đợi một cơn mưa to sẽ nhanh chóng đổ xuống, để cuốn trôi đi mọi bụi bặm có hoặc không có, khiến người ta yên tĩnh trở lại.

Trọng Hoa cùng Hiểu Nguyệt cùng nhau đi trên con đường cái, hai bên là các quầy hàng cùng các cửa hàng buôn bán vô cùng náo nhiệt.

Hiểu Nguyệt cũng không biết nên mua cái gì, Trọng Hoa cũng không dám kéo tay nàng, chỉ khẽ điều giỏ xách trong tay nàng, đưa nàng đi đến một cửa hàng. Hiểu Nguyệt liếc mắt nhìn, hần nhất định cướp trả tiền.

Hiểu Nguyệt có phần khó hiểu: “Trọng công...”

Trọng Hoa nhướn mày.

“Trọng Hoa...” Hiểu Nguyệt vội vàng đổi cách xưng hô: “Huynh thích cái này?”

“Ừ.” Trong đầu óc hiện giờ của Trọng Hoa đầy ắp hai chữ ‘Trọng Hoa’ do Hiểu Nguyệt nói ra, nghiêm túc gạt đầu, gờ lên một cái kẹp tóc đỏ thắm: “Thích.”

“Vậy chúng ta lấy hai cái?” Khi Hiểu Nguyệt lấy bạc ra, Trọng Hoa vẫn chưa kịp hoàn hồn, bởi vì hai chữ ‘chúng ta’ khiến hần cảm thấy bản thân mình muốn ngất.

...

Tiết Bắc Phàm ở ô cửa sổ thứ ba uống rượu, nhìn Hiểu Nguyệt cùng Trọng Hoa ở phía xa xa. Hai người càng ngày đi càng gần đến nơi này, Trọng Hoa đối với người khác thường rất linh hoạt, không có ngại ngùng thế này.

Tiết Bắc Phàm cầm ly rượu, nhin không được bật cười.

Lúc này, bỗng cảm thấy bên cạnh có người, liền quay lại, một dáng người thướt tha tới gần.

Tiết Bắc Phàm tiếp tục uống rượu, không hề nhìn kĩ khuôn mặt người bên cạnh.

“Chung quy vẫn nghe người ta hỏi Bắc Hải Tiết Bắc Phàm là một người khoái hoạt, từ trước đến giờ chưa từng thấy tình cảnh buồn thảm thế này.” Nàng mở đôi môi đỏ thắm, âm thanh khéo léo: “Nếu không phải chắc chắn là huynh, ta thật không dám bắt chuyện... Sao lại có vẻ mặt dọa người như vậy?”

Tiết Bắc Phàm bưng ly rượu, ánh mắt rơi xuống một con đường ở xa xa bỗng nhiên xuất hiện một màu đỏ tươi, khóe miệng bất giác nhếch lên.

“Có thể cười nha.” Nữ tử bên cạnh cầm vò rượu lên, đổ đầy ly rượu trong tay hần: “Cười một cái mới có thể nhìn ra Nhị Tiết công tử phẩm chất phong lưu.”

Tiết Bắc Phàm vẫn như cũ không nói chuyện.

Nàng kia tiến sát lại hỏi: “Chẳng lẽ bị câm điếc?!”

Tiết Bắc Phàm hai mắt trước sau vẫn nhìn thẳng về phía màu đỏ tươi trong con ngõ nhỏ phía trước, cười lắc đầu: “Trời không mưa, lại che ô, nha đầu này muốn nhân duyên đến muốn duyên rồi sao.”

“Không lẽ say rượu?” Nữ tử kia không để ý, vẫn không chịu buông tha, lời nói còn chưa dứt, một tiếng ‘Ào’, một màn mưa quét qua ngay trước mặt.

Cái chén vẫn ở trong tay Tiết Bắc Phàm... Đúng lúc chén đang đầy rượu, rượu lập tức được thay bằng nước mưa, tay ướt, cũng không biết là do nước hay do rượu. Hần ngơ ngẩn ở trước cửa sổ, nhìn cơn mưa to thành linh rơi xuống ở trước mặt.

“Ô kìa, thật thần kì, huynh làm sao biết rõ trời sẽ mưa?” Nữ bên cạnh đưa tay vỗ cánh tay Tiết Bắc Phàm: “Tiết công tử, không vào trong tránh mưa sao?”

Tiết Bắc Phàm nhìn ly rượu đã đầy nước trong tay, bỗng nhiên nở nụ cười.

Nữ tử bên cạnh giờ nắm đầm khế gõ lên bệ cửa sổ: “Tiết công tử thật quá kiêu ngạo rồi, ta ở chỗ này đứng nửa ngày, huynh thế nhưng lại nhìn mưa chứ không nhìn ta. Bất quá...” Nàng đổi đề tài, cười khéo léo: “Có thể cười như vậy cho ta xem, còn hơn cả vạn ngữ nghìn ngôn*.”

vạn ngữ nghìn ngôn: vạn tiếng nói, ngàn lời nói

Tiết Bắc Phàm bỗng nhiên quay đầu, cười rộ lên với nàng, dáng tươi cười bây giờ với lúc này hoàn toàn khác nhau, nữ tử kia có chút giật mình. Nụ cười lúc này là chân thật, còn nụ cười hiện tại là giả tạo...

Nụ cười dần xuất phát từ khóe miệng của một người, nhưng nụ cười trước thì rất động lòng người, nụ cười sau lại khiến lòng người giá rét.

“Thật tiếc, không phải cười cho cô xem.”vTiết Bắc Phàm để ly rượu trên bàn, nữ tử trước mặt bỗng nhiên bị người khác làm cho nhục nhã, thẹn quá hóa giận nói: “Ta chẳng thèm*.”

(câu này là edit thoáng nghĩa, cả editor lẫn beta cũng chả hiểu gì sất, chỉ dựa theo hoàn cảnh thôi--)

Nữ tử này cũng là một mỹ nữ có tiếng trên giang hồ, chưa từng bị ức hiếp như thế này, giậm chân nói: “Tiết Bắc Phàm, ngươi khinh người quá đáng.”

Tiết Bắc Phàm cười lớn ném bạc xuống, không những không nể mặt mà còn rất vô lễ đối với nàng ta xua tay nói: “Đi tìm một kẻ không kén chọn đi.”

“Ngươi!” Nữ tử tức giận đến nghiến răng, phi vào hần, ai nói Tiết Bắc Phàm thích được nữ nhân vây quanh, hần căn bản không đem nữ nhân vào mắt! Cái thói kiêu căng ngạo mạn này, chỉ là một xú nam nhân không có chút phong tình!

...

Tiểu Dao đang đứng cạnh một bức tường đá, trên tường có vài nhành dương xỉ tím bò theo lối ngõ nhỏ, giẫm lên tấm gỗ đào ẩm ướt trên mặt đất, ngẩng đầu lên nhìn một cô bé tròn trịa đang đứng ở cửa sổ ngáy ngủ nhìn.

Lại nói lúc này, Tiểu Dao loạng choạng đi vào một con phố cổ, liếc mắt nhìn thấy một cậu bé mập mạp kháu khỉnh đứng trước bệ cửa sổ, đang chơi đùa với một nhánh lau sậy được thắt thành hình con châu chấu. Nhìn thấy nàng, cậu bé liền quan sát một hồi, sau đó ngân ngơ hô lên: “Tiểu nữ tử.”

Tiểu Dao bị hấn lời gọi của hắn chọc cười, nắm hay tay lại chống hông, nghiêm túc hỏi hắn: “Tiểu bàn tử*, ai dạy đệ gọi người khác như vậy?”

‘bàn’ là mập, ‘tiểu bàn tử’ là cậu nhóc mập

Tiểu oa nhi lắc lắc cái đầu: “Cha nói, không mập, gọi Lưu Thủy cô nương xinh đẹp là tiểu nữ tử, gọi nương ta là hổ nương (cọp mẹ).”

“Cha nương đệ đâu?” Tiểu Dao cố gắng nhịn cười hỏi.

“Cha buôn bán, nương nấu cơm, đêm nay nhà ta ăn sủi cảo.” Oa nhi này dường như thích bắt chước mấy vị đại nhân lớn tuổi tóc bạc kể chuyện, mở miệng cười, trên dưới còn còn thiếu hai cái răng, gió luồng thẳng vào trong.

Tiểu Dao nhìn bé cười kịch liệt.

Lúc đó, một trận gió thổi qua, cô vội vàng mở ô ra: “Về nói với nương của đệ, bảo nương của đệ mau lấy quần áo vô đi.”

Tiểu oa nhi ngẩn đầu nhìn bầu trời phía trên bức tường dài hẹp, mờ mịt, không mây... lập tức lắc đầu: “Tỷ thật ngốc, trời sẽ không mưa.”

Chữ “mưa” vừa nói xong, một tiếng ‘rào’...

Con châu chấu trong tay tiểu bàn đôn* cũng ướt đầm, chợt nghe từ trong nhà truyền ra tiếng của một đại thẩm: “Bàn Hổ, mau giúp mẹ lấy quần áo!”

‘bàn’ là mập, ‘đôn’ là khối, chuyển ngữ thoáng thì ‘tiểu bàn đôn’ là khối mỡ nhỏ, chuyển ngữ sát nghĩa là khối mập

Tiểu bàn oa mở lớn miệng, khó khăn lắm mới lấy lại được tinh thần, đem con châu chấu ném về phía Tiểu Dao.

Tiểu Dao đưa tay tiếp nhận, cậu bé thấy vậy liền giơ ngón tay cái lên oa oa nói: “Tiểu nữ tử, thật phi phạm.”

Chữ “phạm” vừa nói xong, liền bỏ chạy về phía sau.

Tiểu Dao mở ô, cầm theo con châu chấu, tiếp tục đi dạo trong ngõ nhỏ. Quẹo qua... thiếu chút nữa té xuống sông. Vỗ vỗ ngực đứng vững lại, phía trước là một con sông nhỏ, trên sông là một cây cầu hình vòm bình thường nhưng hơi thấp. Cây cầu này cũng lạ, bên này thì ở trong nước, bên kia thì chiếm nửa con đường.

Tiểu Dao ngắm những con người đứng dưới cầu, nghĩ rằng Bình Giang phủ nhiều mưa, cho nên cố tình xây cầu như vậy để người ta tránh mưa.

Mở dù ra đi lên cầu, chợt nghe có người nói: “Tiểu mỹ nhân cầm ô đỏ trên cầu.”

Tiểu Dao vịn vào lan can nhìn xuống dưới, chỉ thấy ở dưới cầu chỉ có người đang ngẩng mặt lên, trên khuôn mặt tinh tế đầy bọt nước, hắn lấy một tay lau nước, đến gần ô của Tiểu Dao —— đây là chẳng phải là Tiết Bắc Phàm hay sao.

Tiểu Dao nghiêng ô đỏ cúi xuống nhìn hắn ở dưới cầu.

Tiết Bắc Phàm ngửa mặt, khoanh tay hỏi: “Có gặp được nhân duyên không?”

19. Chương 19: Mười Dặm Tàn Hoài

Giấy dù để làm Hồng Chỉ Bảo Tán rất đặc biệt, khi nước mưa rơi xuống, nó sẽ phát ra tiếng kêu ‘ting ting’, nhưng chỉ có những người có năng lực mới có thể nghe thấy.

Tiểu Đào cầm ô, tựa vào lan can, nhìn Tiết Bắc Phàm đứng ở dưới cầu nghiêm túc ngửa mặt lên: “Không phải người đi uống rượu sao?”

“Uống rượu một mình chẳng có gì thú vị.” Tiết Bắc Phàm giơ ngón tay chỉ dưới cầu, thấp giọng nói với Tiểu Đào: “Ở đây có một chiếc thuyền. Có vẻ như tên lái thuyền đi ăn cơm hết rồi.”

Tiểu Đào mở miệng: “Người muốn làm gì?”

Tiết Bắc Phàm nhảy lên một chiếc thuyền nhỏ đang cập vào bờ, cầm lấy cây sào ở đuôi thuyền nhẹ nhàng rời khỏi bờ, thuyền chậm rãi đi đến vòm cầu. Hắn quay đầu lại ngoắc tay với Tiểu Đào: “Lại đây.”

“Người muốn chết à, dám trộm thuyền của người ta!”

“Đạo một vòng rồi sẽ trả lại cho họ.” Tiết Bắc Phàm dụ dỗ Tiểu Đào: “Không ngồi thuyền sẽ không thấy hết cảnh đẹp ở Giang Nam.”

Tiểu Đào suy nghĩ, nhún người nhảy xuống, làn váy vờ lên không trung một đường cong như viên lá sen đầy xinh đẹp, nhẹ nhàng uyển chuyển nhảy xuống cầu. Vững vàng đáp trên đuôi thuyền, khẽ đập nhẹ vào mũi thuyền: “Nhà dò, lái đi.”

Tiết Bắc Phàm cười, xắn tay áo dùng sào đẩy thuyền về phía trước...

Đi qua con sông nhỏ hẹp, với hai bên là hai bức tường trắng xám, những ô cửa sổ bằng gỗ cùng mái ngói đen, trên sông là các ngôi nhà, dưới sông là những hình ảnh phản chiếu bầu trời, cũng không khác gì khi đứng từ trên bờ nhìn xuống.

Ở đầu thuyền, Tiểu Đào mặc váy trắng cầm ô đỏ, ở cuối thuyền, Tiết Bắc Phàm nhẹ nhàng khéo léo đẩy sào, xung quanh là tiếng mưa rơi trong im lặng.

Thuyền vừa lượn một vòng, Tiểu Đào nghe thấy một âm thanh con nít ngây thơ la lên: “Tiểu nữ tử!”

Tiểu Đào nâng ô lên, để lộ khuôn mặt nàng, cách đó không xa là một khu nhà có cửa sổ quay về hướng dòng sông, một cậu bé mũm mĩm cầm một cái chén viền xanh da trời lớn, trong bát đựng những chiếc sủi cảo nóng hổi, cánh tay cầm chiếc đũa vẩy chào nàng.

Tiểu Đào lắc lắc con châu chấu nhỏ trong tay, những giọt mưa lất phất rơi trên mặt hồ, chiếc ô đỏ hạ xuống, Tiểu Đào mỉm cười ngọt ngào với cậu bé, cậu bé kia trông thấy liền mở to mắt, ngậm sủi cảo trong miệng, ngây ngốc như đang rơi vào mộng.

Kế đó, một đại thẩm đi tới phía sau cậu bé, nắm lỗ tai kéo vào trong, tiếng trắng mắng mờ hồ vang lên: “Tiểu nữ tử cái gì hả, người chỉ biết học cha người, sớm muộn gì cũng trở thành một tên lêu lổng.”

Tiểu Đào mỉm cười hạ ô xuống.

Tiết Bắc Phàm ở phía sau vừa đẩy thuyền vừa nhìn nàng, từ phía sau chỉ nhìn thấy làn váy ống tay xinh đẹp nhẹ nhàng di chuyển theo mưa gió trên sông.

Tiểu Đào cũng quay đầu lại liếc mắt nhìn hắn một cái, tóc của Tiết Bắc Phàm bị mưa làm ướt, cả bộ y phục màu đen cũng thế... trái ngược với màu đen, khuôn mặt lại trở nên sạch sẽ hơn, giống như một phần tươi cười cùng khôn khéo kia đã bị cuốn trôi đi, dường như chỉ để lại một cái gì đó khô ngô? Tiểu Đào không muốn nhìn rõ, vội vàng quay đầu lại.

Chiếc thuyền nhỏ phá vỡ chiếc bóng nguyên vẹn trong nước, lẳng lặng di chuyển về phía trước.

Dọc theo dòng sông hừng hực, trong không khí tĩnh mịch vang lên những âm thanh rộn rã ồn ào, hóa ra đã đến gần khu buôn bán.

Khi đi qua con đê, một nữ tử mặc y phục màu đỏ vọt ra từ từu lầu, đứng bên bờ sông: “Tiết Bắc Phàm, người có mắt không tròn, bản tiểu thư mời người uống rượu người không uống, lại ở chỗ này làm kẻ lái thuyền...”

Nàng còn chưa nói xong, thuyền đã đi xuống dưới cầu, đi trong im lặng.

Tiểu Đào quay đầu lại cười như không cười nhìn hấn: “Một tiểu mỹ nhân xinh đẹp như vậy mời người uống rượu mà người không đi à?”

Tiết Bắc Phàm cười: “Không khí ngày hôm nay không thích hợp để uống rượu, thích hợp để uống trà.”

...

Chỉ một lát sau, thuyền đã trở lại đầu cầu, liền bắt gặp một tên mặt mũi tối sầm, bộ dáng khấn trương không ngừng quay qua quay lại, trông thấy bốn người Tiết Bắc Phàm, liền giơ ngón tay lên chỉ: “Trộm... trộm thuyền!”

Tiết Bắc Phàm cùng Tiểu Đào liếc mắt nhìn nhau, lập tức để lại một thỏi bạc ở đầu thuyền, rồi nhún người nhảy lên bờ, ba chân bốn cẳng bỏ chạy.

“Đừng chạy!” Khi người lại đó la lên đuổi theo, hai người đã trốn vào trong một ngõ nhỏ!

Tiểu Đào thở hổn hển, thấy người lái thuyền không còn đuổi lên, liền nâng ô lên đi về phía trước.

Tiết Bắc Phàm đuổi theo, bước vào che ô cùng nàng.

“Đi đi!” Tiểu Đào đuổi hấn đi: “Người đừng vào, ô này chỉ che được một người!”

“Keo kiệt cái gì, ta cũng muốn thử tìm duyên phận gì đó.”

Vì thế, hai người một người trốn một người đuổi, cùng đi về.

...

Trọng Hoa cùng Hiếu Nguyệt đang từ hội chùa trở về, đem về không ít thứ, chiếc giỏ đã đầy ắp, Trọng Hoa một tay xách giỏ, một tay cầm ô che cho Hiếu Nguyệt.

Hiếu Nguyệt đi một hồi, đột nhiên hỏi Trọng Hoa: “Tiết Bắc Phàm, quả thật muốn lợi dụng Tiểu Đào sao?”

Trọng Hoa hơi sững sốt, nhìn Hiếu Nguyệt. Nàng mở đôi mắt trong suốt, không có một chút vòng vo, trực tiếp hỏi. Trọng Hoa bất đắc dĩ cười cười: “Trên đời này không có gì là tuyệt đối.”

Hiếu Nguyệt lắc đầu, bày tỏ ý không rõ, nghe không hiểu.

“Cũng giống như nàng ra khỏi cửa, chỉ muốn mua một thứ đồ gì đó, nhưng khi đi qua một ngã rẽ lại vừa vặn gặp phải ý trung nhân.” Về mặt Trọng Hoa dịu dàng: “Nàng nói thử xem, như vậy có phải chỉ là mua một thứ đồ gì đó hay không? Hay là chỉ đi tìm ý trung nhân?”

Hiếu Nguyệt nhú mày, giống như đã hiểu rõ một chút, lại giống như không hiểu gì.

Trọng Hoa dựa vào lòng can đảm đang, đến bên vai nàng, thăm nói: “Kỳ thật, chẳng mấy ai hiểu rõ được tâm tư của Tiết Bắc Phàm.”

“Thiếu chủ nói hấn là một kẻ nhìn không thấu.” Hiếu Nguyệt trả lời: “Tiểu Đào có thể gặp bất lợi nào hay không?”

Trọng Hoa khẽ lắc đầu: “Gặp bất lợi chưa hấn không chiếm được tiện nghi, chiếm được tiện nghi không nhất định không gặp bất lợi, việc đời không có tuyệt đối.”

“Huynh nói chuyện sâu xa giống như thiếu chủ vậy.” Hiếu Nguyệt cũng không tiếp tục truy hỏi nữa.

Dáng vẻ tươi cười của Trọng Hoa càng trở nên dịu dàng hơn, hạ thấp giọng xuống gần giống như đang tự nói với chính mình: “Ta với thiếu chủ của nàng có một số chỗ giống nhau, chẳng qua nàng không phát hiện ra mà thôi.”

“Thật không?”

“Ừ, nhưng chỉ có một số chỗ thôi, còn lại hoàn toàn khác, ví dụ như...”

Nói đến đó, âm thanh của Trọng Hoa ngày càng thấp hơn, cũng có thể vẫn chưa được nói ra khỏi miệng, Hiếu Nguyệt cũng không cố gắng tìm hiểu, chỉ loáng thoáng, giống như có chữ ‘Nàng’... Tất cả đều giống như cơn mưa nhỏ của Giang Nam, như chuồn chuồn lướt nước, sau đó, không để lại bất cứ dấu vết nào.

chuồn chuồn lướt nước: hơi hợt, qua loa, sơ sài

Tiểu Dao cùng bọn người Hiếu Nguyệt gần như về khách điểm cùng một lúc, lúc này, mưa cũng đã ngừng, mây tụ cũng đã tan, bầu trời trở nên trong xanh.

Hách Kim Phong đã sớm từ nha môn trở về, mọi người bàn bạc xong, vội vàng lên đường... Vì vậy, thừa dịp trời chiều, liền lên thuyền, rời khỏi Bình Giang Phủ.

Lúc lên thuyền, Hách Kim Phong hỏi Tiểu Dao có muốn từ biệt Vương Bích Ba hay không, Tiểu Dao vội vàng xua tay: “Đừng! Nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, dù gì bạc cũng đã lấy rồi.”

Tiết Bắc Phàm cũng vội vàng gật đầu, phân phó nhà dò mau chóng lái thuyền.

Con thuyền thuận lợi rời khỏi Bình Giang phủ, âm thầm lặng lẽ.

Ba ngày chạy ngược dòng sông, yên ổn không gặp chuyện gì.

Đến hoàng hôn ngày thứ tư, đã đến gần thành Kim Lăng, nghe nói Tiên Vân Sơn là một ngọn núi ở phía tây thành Kim Lăng.

Nhắc đến Kim Lăng, đây đúng là một địa phương khá hay, Tiểu Dao ngồi trên ghế, trong lòng ôm một con mèo, cầm lấy giấy bút đang bày sẵn một danh sách thật dài.

Hiếu Nguyệt ở bên cạnh mãi mực nhìn nàng: “Tiểu Dao, mèo này từ đâu ra vậy?”

“Lúc này ở trên bếp lò, bắt gặp con mèo béo này.” Tiểu Dao gác bút xuống, đưa tay vuốt ve con mèo béo có bộ lông giống lông hổ đang lăn qua lăn lại trên đùi: “Ta từng nghe nương nói, Kim Lăng có rất nhiều nơi thú vị, phong cảnh ở Tần Hoài, vô cùng xinh đẹp, nghe nói còn có rất nhiều mỹ nữ.”

Hiếu Nguyệt hành động theo bản năng, quay đầu liếc nhìn Tiết Bắc Phàm.

Tiết Bắc Phàm cảm thấy oan uổng, Hiếu Nguyệt cứ nghe nha đầu Tiểu Dao nói bậy bạ, cuối cùng hoàn toàn xem hán là một tên đâm tặc.

“Những cái khác ở thành Kim Lăng thì ta không biết, nhưng việc mua quan bán tước bán thú thì có thật.” Hách Kim Phong vừa nói xong liền bày ra bộ dáng tức giận.

“Có phải là vị Cung Phụng Thái Biện của Kim Lăng?” Trọng Hoa cười nhạt.

“Đúng vậy.” Hách Kim Phong gật đầu: “Cung Phụng vốn là một chức danh được các hoàng thân trong cung cùng các đại quan dùng để vợ vết của cải, là công việc béo bở nhất trong số những công việc béo bở, Kim Lăng vốn cũng rất giàu có, hẳn chịu trách nhiệm thu mua bên ngoài, gồm tơ lụa cùng mỹ thực, kiếm được không ít chất béo.”

Tiểu Dao chống cằm: “Quả nhiên không tệ!”

“Vùng Tiên Vân Sơn là nơi hẻo lánh nhất của Kim Lăng, là vùng núi hoang vắng cùng các con đường mòn hoang sơ, xung quanh thác Tiên Văn Sơn có một số thôn nhỏ.” Tiết Bắc Phàm đưa tay gãi con mèo béo đang không ngừng cọ vào người Tiểu Dao: “Long Cốt Ngủ Đồ có thể đã bị Thái Biện tìm được.”

Tất cả mọi người đều hiểu, chuyện này hoàn toàn có khả năng.

Ban đêm, thuyền rẽ sang sông Tần Hoài rộng lớn, trên sông được thêu đầy những con thuyền hoa*, hai bên bờ sông rực rỡ những ánh đèn, đây quả là nơi ở của những chiếc xe ngựa quý giá cùng những con người cao quý, ngay cả dân thường không ngừng qua lại cười nói.

thuyền hoa: thuyền được trang trí vô cùng lộng lẫy, thường được dùng để tiếp đãi những người giàu có quyền quý

Tiểu Dao chạy đến khoang thuyền ở đầu thuyền hít một hơi thật sâu.

Tiết Bắc Phàm cười hỏi nàng: “Chưa từng ngửi mùi tiền sao?”

Tiểu Dao liếc nhìn hắn, rồi tính toán số bạc mang theo bên mình, nữ nhân không cần phải nói chuyện hay bày tỏ thái độ với chó ngựa, tốt xấu gì lần này cũng phải du ngoạn hết mười dặm Tần Hoài, phải lĩnh ngộ được tại sao nơi này được xem là nơi rục rờ nhất trong thiên hạ.

Tiết Bắc Phàm nhìn bộ dáng nóng lòng muốn thử của nàng, nở nụ cười: “Cô kiểm chế chút đi, coi chừng bị người khác lừa gạt.”

Tiểu Dao lườm hắn một cái: “Người chính là kẻ lừa gạt, ai chẳng biết trong thành Kim Lăng đầy những cô gái trẻ trung xinh đẹp. Người phải giữ chặt cảm của mình, chốc nữa đừng để chảy nước miếng, khiến người khác nhìn là muốn đá người xuống sông Tần Hoài.”

“A.” Tiết Bắc Phàm thật lòng rất khâm phục hàm răng sắc bén của Tiểu Dao, có thể vừa nói chuyện vừa lột vỏ đậu ra nhai rộp rộp, tuy là mắng chửi người khác nhưng nghe lại rất êm tai.

Đường sông là con đường tốt nhất và nhanh nhất để đi thẳng vào thành.

Trọng Hoa chỉ về phía trước nói với mọi người: “Chỉ cần cập vào bến thuyền ở phía trước là được.”

Cả đoàn vừa mới cập bến, liền bắt gặp một thiếu niên mặc y phục màu xanh gọn gàng, hắn ta hành lễ chào Trọng Hoa: “Thiếu gia, ngài đã trở về, thuộc hạ đã đợi ngài ở đây từ chiều đến giờ.”

Trọng Hoa gật đầu: “Nương vẫn khỏe chứ?”

“Rất khỏe, lão phu nhân đã đích thân xuống bếp, chờ ngài trở về.”

Tiểu Dao kéo Hiểu Nguyệt, thấp giọng hỏi: “Trọng Hoa nhà ở Kim Lăng sao?”

Hiểu Nguyệt lắc đầu, nhỏ giọng nói: “Trọng Hoa công tử là người Kim Lăng, có mẫu thân lớn tuổi ở đây.”

“Ồ...” Tiểu Dao kéo dài giọng liếc trộm Trọng Hoa — thì ra là đưa Hiểu Nguyệt đến gặp lão nương!

Trọng Hoa xấu hổ ho khan một tiếng, dẫn mọi người đi qua phố xá náo nhiệt của thành Kim Lăng.

Tiết Bắc Phàm bùi ngùi: “Đã lâu không đến Kim Lăng, vẫn náo nhiệt như xưa.”

Tiểu Dao thầm đánh giá cao, lại nhìn Hiểu Nguyệt — cái này gọi là cùng với con trai ra mắt mẫu thân, nghe nói hoàn cảnh của Trọng Hoa cũng không tồi, không biết nương hắn có muốn hắn môn đăng hộ đối hay không.

Đi qua một khoảng đường thật dài... Sau khi đi qua một bức tường thật dài, mọi người dừng lại trước một cánh cửa to lớn xa hoa.

Tiểu Dao thầm lú lười, bên trong bức tường dài không phải là các tiểu viện chứ? Trên cánh cửa có một tấm biển thật to, đề hai chữ ‘Trọng phủ’, khí thế có phần lóa mắt người.

Tiểu Dao vẫn còn chưa kịp nhìn rõ đứng trước cửa là tỳ hưu hay là kỳ lân*, một tiếng ‘cạch’ vang lên, cửa mở ra, bên trong là một hàng gia nhân, hai tên sai vặt chạy đến, cung kính hành lễ: “Thiếu chủ.”

tỳ hưu và kỳ lân khá giống nhau. Tỳ hưu: đầu rồng, thân ngựa, chân lân, hình dáng tựa như sư tử, lông màu xám trắng, có thể bay. Còn kỳ lân: đầu rồng, mũi sư tử, thân ngựa, chân hươu, lông vàng, lông bụng màu vàng

Trọng Hoa dẫn mọi người đi thẳng vào trong, bên trong cổng, bọn nha hoàn đang đỡ một lão phu nhân đang vội vã đi đến.

Trọng Hoa tiến lên, vén tà áo quỳ xuống hành đại lễ.

Tiểu Dao chớp mắt vài cái — Trọng Hoa có vẻ như là một người con rất có hiếu với mẹ. Hiểu thuận thì không sao, nhưng không biết mẹ hắn mắt có cao hơn đầu không*.

mắt cao hơn đầu: tự cao tự đại, không để người khác vào mắt

Lão thái thái có khuôn mặt vô cùng phúc hậu, đưa tay đỡ Trọng Hoa đứng lên, lúc thì Tâm Nhi, lúc thì Can Nhi, khiến cho Trọng Hoa mặt đỏ tai nóng, khiến tất cả mọi người đều nhìn không được bật cười.

Tiết Bắc Phàm cũng tiến lên hành lễ.

Lão thái thái vỗ vỗ hân, có vẻ cũng rất thân quen, nhưng cặp mắt lại nhìn chăm chăm vào hai nha đầu ở phía sau, đưa tay ngằm vỗ Trọng Hoa: “Con, người nào đây?”

Trọng Hoa xấu hổ, lén nhìn Hiểu Nguyệt.

Lão thái thái lập tức dừng ánh mắt trên người Hiểu Nguyệt, tất cả mọi người đều quan sát một phen, mặt mày rạng rỡ.

Tiểu Dao âm thầm quan sát —— mẫu thân hân có vẻ như là một người mẹ hiền lành.

Quả nhiên, lão thái thái tiến lên kéo tay Hiểu Nguyệt lại quan sát tỉ mỉ một phen. Hiểu Nguyệt bị bà nhìn đến mất tự nhiên, ngoan ngoãn hành lễ: “Lão phu nhân.”

“Ngao, gọi bá mẫu là được rồi.” Lão thái thái đưa tay khê vỗ tay nàng, thấy trên tai có vết chai, liền dùng sức xoa nhẹ: “Cũng giống như ta, đều xuất thân từ khó khăn, tốt!”

Khóe miệng của Tiểu Dao khê nhếch lên, Hiểu Nguyệt rốt cuộc có được một người mẹ yêu thương, tốt.

Tiết Bắc Phàm ở một bên nhìn vẻ mặt Tiểu Dao, bật cười, nha đầu này đối với chuyện đó cứ như một người mẹ, cái gì nàng cũng quản.

Lão thái thái nhiệt tình thiết đãi mọi người vào nhà, trong hậu viện đã chuẩn bị sẵn một bàn tiệc. Bà cầm tay Tiểu Nguyệt không chịu buông, dắt nàng ngồi kế bên mình.

Tiểu Dao, Tiết Bắc Phàm vội vàng nháy mắt ra hiệu với Trọng Hoa, Trọng Hoa càng xấu hổ, muốn khuyên nương hân dừng nhiệt tình như thế, chỉ tiếc trong mắt nương hân bây giờ chỉ có ý trung nhân của con trai mình.

Hiểu Nguyệt vô cùng bất đắc dĩ, cũng không hiểu đây là tình huống gì, chỉ cảm thấy mẫu thân của Trọng Hoa quá thương người.

Đến khi rượu quá ba tuần, thức ăn quá năm vị, Trọng Hoa hỏi nương hân, có biết chuyện ở Tiêu Văn Sơn hay không.

Tổ tiên của Trọng Hoa ba đời đều là người Kim Lăng, nương hân từ nhỏ đến lớn đã sống ở đây. Vừa nghe con trai hỏi Tiêu Văn Sơn, bà hơi thu lại sự vui vẻ trên mặt, đặt đôi đũa đang gấp đồ ăn cho Hiểu Nguyệt xuống, hỏi: “Con hỏi Tiêu Văn Sơn làm gì?”

“Bác Phàm muốn tìm vài thứ.” Trọng Hoa đem câu chuyện ném về phía Tiết Bắc Phàm.

Tiết Bắc Phàm vội vàng tiếp chuyện: “Đúng vậy bá mẫu, vật gia truyền của nhà con, được giấu trong Tiêu Văn Sơn.”

Lão thái thái hơi nhíu mày: “Ồ...”

“Lão thái thái, Tiêu Văn Sơn có vấn đề gì sao?” Hách Kim Phong nhìn không được hỏi ra nghi vấn trong lòng.

Về mặt của Lão thái thái có chút khó xử: “Trên núi Tiêu Văn sơn, có Sơn Bà.”

Lời nói vừa dứt, Hiểu Nguyệt khó hiểu: “Không phải núi nào cũng có sườn núi* sao?”

‘sườn núi’ (shānpó) và ‘sơn bà’ (shānpō) có các phát âm giống nhau, từ ‘sơn bà’ đọc xuống giọng ở âm thứ 2, từ ‘sườn núi’ thì không xuống giọng

“Khụ khụ...” Trọng Hoa ho khan, Lão thái thái bị Hiểu Nguyệt chọc vô cùng vui vẻ, vỗ tay: “Quả là một cô nương vui tính... Không phải là sườn núi, mà là sơn bà, bà trong từ bà bà*.”

bà bà: mẹ chồng

Mọi người đồng thanh hỏi: “Sơn Bà là gì?”

“Là một lão yêu bà ở trên núi chuyên ăn thịt những cô gái trẻ.” Lão phu nhân giải thích ọi người: “Đầu tiên bắt cô gái đi, lấy máu trước, dùng máu để gọi đầu, sau đó sẽ ăn thịt. Còn xương dùng để làm dụng cụ để chứa đựng, còn tóc sẽ thắt thành sợi dây thừng để trói các cô gái khác.”

Mọi người sau khi nghe xong đều thấy lạnh sống lưng.

Lão phu nhân xua tay: “Đây chẳng qua chỉ là truyền thuyết mà thôi, nhưng những năm gần đây quả thật có vài người bị mất tích, cho nên Thái Biện đã cho người niêm phong ngọn núi.”

Trọng mẫu nói xong, trong lòng mọi người liền đập trống liên hồi vài lần —— niêm phong núi?

20. Chương 20: Ngọc Không Mài, Không Thành Vật

Cái gọi là giấu đầu lòi đuôi, chẳng qua chỉ là một câu chuyện kể về các yêu tinh náo loạn trên núi, chỉ cần bảo mọi người đừng lên núi là được không phải sao? Vì sao phải niêm phong núi?

Lão thái thái thấy mọi người dường như trong lòng đều có nghi vấn, khẽ cười hỏi: “Các vị vẫn chưa nghe kể chuyện Sơn bà này xuất hiện như thế nào đúng không?”

Hiển nhiên mọi người đều lắc đầu: “Chưa nghe.”

Lão phu nhân bưng chén lên ngẫm nghĩ, tựa hồ như đang hồi tưởng lại chuyện cũ gì đó, mọi người chờ đợi đến mỗi cổ, cho rằng lão phu nhân không nhớ rõ được chuyện đó, nên dự định gấp đồ ăn lên ăn.

Chợt nghe lão phu nhân mở miệng nói: “Nam nhân, thật đúng là không thể tin cậy.”

“Khụ khụ...”

Cả ba nam nhân đang có mặt ở đây đều bị nghẹn thức ăn, đấm ngực nhìn mẫu thân của Trọng Hoa.

Tiểu Đào cảm thấy giọng điệu này có chút quen tai, chẳng lẽ lão phu nhân cùng mẫu thân của mình giống nhau, đều từng bị nam tử phụ tình?

“Không phải nói ta, mà là nói chuyện của Sơn bà kia.” Lão phu nhân hạ thấp giọng, tiếp tục nói...

Nguyên lai, Sơn bà kia vốn là con gái một của một đại gia tộc nào đó ở Kim Lăng, từ nhỏ vốn đã giống như hòn ngọc quý được nâng niu trên tay, thế nhưng lại yêu một lang trung* nghèo khổ, cha của Sơn bà kia rất yêu thương khuê nữ, nên đã nhận lang trung kia làm con rể.

lang trung: thầy thuốc, tùy vào mỗi thời đại mà ‘lang trung’ có ý nghĩa khác nhau, ở thời Tần và Hán, lang trung được xem là một tước vị khá cao, nhưng trong truyện này chỉ có ý nghĩa bình thường là thầy thuốc

Sau khi lang trung và Sơn bà kia thành hôn, họ cũng trải qua một khoảng thời gian đầm ấm. Lang trung kia tuy rằng xuất thân không tốt, nhưng lại thông minh có chí cầu tiến, không bao lâu sau liền tiếp nhận việc buôn bán của nhà, càng làm càng lớn.

Nam nhân, bạc càng nhiều, buôn bán càng suôn sẻ, họ càng thường xuyên đi ra ngoài.

Ba năm sau, cha của sơn bà kia qua đời, cũng vào năm đó, Sơn bà sinh hạ một thiên kim, vốn muốn giúp chồng nuôi dạy con cái để hấn yên tâm lo cho sản nghiệp, nhưng dần dần, lang trung không trở về nhà nữa. Hóa ra ở bên ngoài, lang trung đã bị một nữ tử xinh đẹp chuyên hát hí khúc mê hoặc.

Nghe lão phu nhân kể đến đoạn này, ba nam nhân kia cùng bưng ly rượu lên uống, Hiểu Nguyệt tức giận nói một câu: “Vong ân phụ nghĩa!”

Lão phu nhân gạt đầu: “Vô độc bất trượng phu*, lang trung kia vì muốn chiếm đoạt gia sản, liền cùng với nữ tử đào kép kia thông đồng hạ độc mẹ con Sơn bà, cũng trong đêm đó, liền nhét họ cùng với một tảng đá lớn vào trong bao bố, ném xuống hồ nước sâu của một thác nước trên Tiên Vân sơn.

Vô độc bất trượng phu: là hình thức giản lược của tục ngữ ‘Hận tiểu phi quân tử, vô độc bất trượng phi’, ý chỉ kẻ làm quân tử hoặc trượng phu, nếu đã tàn nhẫn thì sẽ vô cùng tàn nhẫn, nếu đã ngoan độc thì sẽ vô cùng ngoan độc. [nguồn: baidu]

“Ngay cả con gái cũng...” Hách Kim Phong nhú mày: “Có phải con người không?”

Trọng Hoa cùng Tiết Bắc Phàm cũng nhanh chóng gật đầu theo, cảm thấy chuyện này không đơn giản chỉ là lợi dụng tình cảm, có khi còn không bằng cảm thú.

“Sau khi Sơn bà chết, lang trung bảo nữ tử đào kép đó giả làm Sơn bà, trốn ở trong phòng không gặp người ngoài, rồi thay đổi toàn bộ người hầu trong nhà, nhằm chiếm đoạt tài sản. Lão phu nhân nói đến đây, liền lạnh lùng cười: “Chỉ tiếc, phong thủy dần thay đổi! Chờ sau khi lang trung chiếm được tài sản, hẳn liền để ý người khác.”

“A.” Tiết Bắc Phàm nhin không được lắc đầu: “Lang trung kia trời sinh bản tính chơi bời trăng hoa, nhanh như vậy đã có mối nói cũ.”

“Đào kép kia cảm thấy không cam lòng, nằng vì lang trung làm nhiều như vậy, ngay cả một danh phận cũng chưa có đã bị đuổi đi. Ngay sau đó, liền đem chuyện cũ trong quá khứ ra đe dọa sẽ vạch trần hết thảy.” Lão phu nhân nói đến đây, sắc mặt liền trầm xuống: “Kết quả, nằng bị lang trung dùng gối sứ[1] đánh chết, cũng xài một phương pháp đó, hẳn thừa dịp ban đêm ném hết mọi thứ vào thác nước trên Tiên Vân sơn.”

Mọi người nhin không được thốn thức, hại người đến cuối cùng cũng hại mình!

Tiểu Đào lú lười không nói nên lời: “Eo ơi, tên lang trung kia là tên đồ tể*, sao lại có thể độc ác tàn nhẫn đến như vậy?”

đồ tể: người làm nghề sát sinh

“Vẫn chưa hết.” Lão phu nhân thấy Hiểu Nguyệt đưa cho bà một ly trà nóng, mặt mày liền vui vẻ hơn hử, nhận lấy uống hai ngụm, rồi tiếp tục nói: “Các người thế nào cũng không đoán được, lang trung kia đã yêu một người, đó là danh kỹ của Giang Nam, năm ấy nằng ta nổi tiếng là thiên hạ đệ nhất hoa khôi.”

“Hắn còn chưa thỏa mãn sao?” Hách Kim Phong cau mày lắc đầu.

Tiểu Đào vừa gấp đồ ăn vào bát hắn, vừa nói: “Đại ca, huynh không hiểu rồi, vụng trộm đối với nam nhân là một loại nhận thức, hẳn sẽ không vì lão bà trong nhà xấu mà ra ngoài vụng trộm, cũng không vì lão bà trong nhà đẹp mà vụng trộm, vụng trộm hay không vụng trộm, hoàn toàn tùy thuộc vào hắn muốn hay không muốn!”

Lão phu nhân nhướn lông mày: “Ồ, cô là khuê nữ bao nhiêu tuổi rồi, không ngờ lại thấu hiểu như vậy...”

Lời nói còn chưa dứt, mọi người có mặt liền trầm miệng một lời: “Là nương của nằng ta dạy khéo!”

Tiểu Đào vui vẻ nhai tôm chẹp chẹp, gật đầu liên tục.

“Danh kỹ kia long đong vất vả, thật vất vả mới tìm được một chỗ dựa vững chắc, tưởng rằng đã thoát khỏi bể khổ, nhưng không dự đoán được, không quá ba ngày sau, một chiếc thuyền của quan từ kinh thành đến Kim Lăng. Thuyền chở Thuận Đức vương gia cùng tam quận chúa của hắn.” Lão phu nhân thở dài: “Vì vậy, tên lang trung kia lên đường ra đi, đến nay vẫn chưa quay về.”

Tiểu Đào sáng tỏ: “Hắn ban đầu yêu thương Sơn bà, chẳng qua vì nhà nằng giàu sang, về sau vì ham mê nữ sắc mà vụng trộm với người khác. Mà sau khi tiền tài mỹ sắc đến tay, hẳn liền xem trọng công danh... Con rể của Thuận Đức vương gia, theo ta được biết là họ Thái tên Liêm, bây giờ đã được kế thừa vị trí quận vương, hoàn cảnh rất tốt.”

Lão phu nhân cười cười với Tiểu Đào: “Nha đầu, rất thông minh.” Nói xong liền kéo tay của Trọng Hoa, căn dặn hắn: “Con à, nhớ kỹ! Đối với loại nha đầu này phải cẩn thận, nếu không có kim cương toàn* thì ngàn vạn lần cũng đừng ôm đồ sứ sống nhà.”

kim cương toàn: chỗ dựa bằng kim cương, ý chỉ chỗ dựa vững chắc

Trọng Hoa không hiểu rõ.

Tiết Bắc Phàm bị lời đùa của lão phu nhân làm bật cười, xen mồm nói: “Ý của bá mẫu là hân phụ& rất khó thuần phục.”

hân phụ: đàn bà chua ngoa

Tất cả mọi người đều bật cười, còn Tiểu Dao thì chu miệng.

Lão phu nhân vội vàng gấp thức ăn vào bát của nàng: “Nói cho vui thôi, cô là một nha đầu rất đáng yêu.”

Trên mặt Tiểu Dao lộ vẻ chế giễu, tiếp tục dùng bữa và lắng nghe.

Lão thái phu nhân trong lòng thầm khen ngợi —— đúng là một cô nương độ lượng không để ý đến những lời trêu đùa khác. Lại quay qua nhìn Hiểu Nguyệt thật thà chất phác đơn thuần ở bên cạnh, hai nha đầu mỗi người mỗi vẻ, hy vọng Trọng Hoa và Bắc Phàm biết quý trọng.

“Thái Biện là cháu trai họ của Thái Liêm.” Hách Kim Phong ngẩn đầu nói chen vào: “Thái Liêm bây giờ quyền cao chức trọng, Thái Biện chính là ý vào mối quan hệ với hắn nên mới nhận được công việc béo bở này.”

Tất cả mọi người đều không lên tiếng —— Chuyện này, có liên quan gì sao?

Tiểu Dao hỏi lão phu nhân: “Còn sau này thì sao? Vị danh kỹ Giang Nam kia rốt cuộc như thế nào?”

Lão phu nhân trầm mặc trong chốc lát: “Nàng không muốn tiếp tục lưu lạc, Thái Liêm ấy vậy mà vẫn mê luyến sắc đẹp của nàng, nên giữ nàng ở lại trong phủ để làm một món đồ chơi... Sau đó nàng bỏ trốn, không biết vì sao lại chạy đến Tiêu Vân sơn, nhảy xuống hồ nước tự tử. Điều kỳ quái là, thi thể sau khi chìm xuống lại không thấy nổi lên.”

Mọi người nghe xong liền hít phải ngụm khí lạnh, Tiết Bắc Phàm hỏi: “Biết đâu dưới hồ có một cái động, nên bị dòng nước cuốn vào trong.”

Hiểu Nguyệt nhíu mày: “Một tên Thái Liêm lại hại chết bốn người, thật quá tàn nhẫn.”

Lão phu nhân chặc chặc hai tiếng: “Ôi, chuyện giữa nam nhân và nữ nhân mãi mãi không thể nói rõ được, năm đó nếu không phải Sơn bà nhất niệm chi sai*, thì mọi việc không đến nông nổi này.”

nhất niệm chi sai: một ý nghĩ sai lầm dẫn đến hậu quả nghiêm trọng

“Không phải Sơn bà và con gái đã chết rồi sao?” Tiểu Dao không rõ: “Sao lại biến thành yêu tinh?”

“Nghe nói những nữ nhân sau khi chìm xuống đáy hồ, bởi vì trong lòng đầy thù hận mà hóa thành những linh hồn ai oán, trong số đó, Sơn bà vì cái chết của con gái, hận ý trong lòng rất đậm, vì vậy phép thuật của nàng cũng cao nhất. Các nữ nhân mang theo nỗi oán hận hợp thể lại, liền biến thành yêu ma ác quỷ, bò lên khỏi hồ nước.” Lão phu nhân nói xong liền trở nên trầm mặc, Tiểu Dao nghe xong thì cảm thấy rất kỳ —— Có ma quỷ thật ư?!

“Sơn bà lên bờ, có thể xem là ác quỷ đầu thai!” Lão phu nhân khẽ phát tay lên đầy quý phái: “Nàng điên cuồng tìm Thái Liêm báo thù, nhưng khi nhìn thấy chiếc bóng mờ nhạt trên mặt hồ, liền phát hiện bản thân đã biến thành một cụ già xấu xí kinh khủng. Vì thế, nàng liền bắt cóc các cô nương về ăn. Ăn một lần... liền trở nên xinh đẹp nhất thiên hạ. Sau đó nàng thường tìm đến những gã nam nhân ngày thường vẫn hay lêu lổng, nếu một ngày kia phát hiện những tên thay lòng đổi dạ, liền lập tức moi tim móc phổi.”

Tiết Bắc Phàm cùng Trọng Hoa nghe xong, khuôn mặt liền trở nên cau có.

“Hơn nữa Sơn bà này còn có thói quen vợ vét của cải, sau khi giết những kẻ phụ tình kia liền cướp hết vàng bạc châu báu trong nhà, đem đi giấu ở dưới thác trên Tiêu Vân sơn. Có lẽ là muốn đợi đến ngày có thể dụ được tên quý tham tài Thái Liêm kia.”

Bọn Tiểu Dao sau khi nghe xong câu chuyện dài về truyền thuyết Sơn bà kia, liền nắm được trọng điểm —— hóa ra ở dưới thác trên Tiêu Vân sơn có châu báu. Vậy một trong những mảnh Long Cốt Ngủ Đồ kia có phải ở trong đó hay không?

Mọi người nghĩ đến một chuyện, liền nhìn về lão thái thái: “Lão phu nhân, sao người biết rõ những chuyện này?!”

Lão phu nhân cười thần bí, chấp tay lại, hướng về trời lạy: “Phật bảo, không thể nói.”

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, không hẹn mà cùng suy đoán về nguyên do của lão thái thái.

Khi màn đêm buông xuống, mọi người sớm đã đi nghỉ, nhưng Tiểu Dao lại không ngủ được.

Trọng phủ rất lớn, hai người không cần ở chung một phòng, vì vậy Tiểu Dao cùng Hiếu Nguyệt mỗi người một phòng.

Tiểu Dao nằm trên chiếc chăn dày bằng gấm, bộ dạng nằm nghiêng như một vị quý phi xinh đẹp, trong miệng ngậm một cây bút, còn bàn tay nhàn rỗi kia, không ngừng chọt con mèo nhỏ đang ngủ say ở phía trước.

Trong đầu của Tiểu Dao không ngừng lặp đi lặp lại truyền thuyết về Sơn bà kia, không phải nàng nhát gan sợ sệt, mà là nương nàng đã dạy nàng —— muốn tìm được bảo bối, nhất định phải học được cách tìm hiểu các truyền thuyết của nơi đó, đặc biệt là loại chuyện nghe rợn cả người này.

Các truyền thuyết thường được lưu truyền trong một địa phương, thường là những câu chuyện làm rung động lòng người. Những nơi có câu chuyện tình yêu trai gái của các tài tử giai nhân tuyệt đối sẽ không có bảo bối, bởi vì mọi người ai cũng sẽ già đi. Nếu bọn họ không đi tìm bảo bối, chẳng lẽ để bảo bối đi tìm bọn họ sao!

Mà những câu chuyện rùng rợn này tại sao lại xuất hiện? Đều là vì muốn làm nhiều người sợ hãi, để bọn họ không đến gần. Vì thế, trong câu chuyện này ắt có điều đáng tin.

Tiểu Dao nghĩ đến đây liền cảm thấy có chút phiền muộn, liền dứt khoát đưa tay gỡ bụng con mèo nhỏ lông hổ kia, suy nghĩ thất thần, tập trung tìm sơ hở trong câu chuyện ban nãy, nương nàng có dạy —— muốn tìm manh mối, trước tiên phải tìm chỗ sơ hở, phải phá vỡ mới có thể xây dựng được, có cửa mới có thể vào...

Nàng suy nghĩ vô cùng tập trung, nên không để phòng con mèo nhỏ vì bị nàng đánh thức, mà giận dữ, vươn móng vuốt cào một phát.

“Ai da!”

Hách Kim Phong đang ở trong sân luyện công, nghe tiếng la của Tiểu Dao, liền ngẩng đầu lên, thấy nàng đang nắm cánh tay có hai vết trầy lao ra. Vẻ mặt không vui, cái cọ cùng con mèo nhỏ đang độc chiếm giường của nàng: “Nhờ ta mà ngươi mới được ăn những món ăn béo bở thơm ngon, vậy mà ngươi lại không có lương tâm làm như vậy, đúng là ngay cả mèo cũng không thể tin tưởng được!”

Hách Kim Phong cảm thấy buồn cười, nha đầu kia sao lại có thể cùng mèo cái cọ như vậy.

Tiểu Dao vẫy vẫy tay, cầm chai kim sơn được, đẩy cửa phòng kế bên, đi vào trong, đóng cửa khóa lại.

“A...” Hách Kim Phong muốn ngăn cản cũng không kịp, buồn bực —— Tiểu Dao sao lại vào phòng của Tiết Bắc Phàm?

Gian phòng này là do lão phu nhân sắp xếp, Tiểu Dao nghĩ, trong đại viện này có tổng cộng bốn căn phòng, bên cạnh phòng nàng nhất định là phòng của Hiếu Nguyệt, còn hai căn phòng ở đối diện là của Hách Kim Phong và Tiết Bắc Phàm...

Vào phòng, phát hiện đèn đã tắt, Hiếu Nguyệt hình như đã ngủ.

Tiểu Dao bấu môi bò lên giường, vừa đẩy đẩy người trên giường, vừa làm nũng: “Hiếu Nguyệt, con mèo kia vong ân phụ nghĩa, nó dám cào ta.”

“Hửm?” Người trên giường lẩm bầm một tiếng.

Tiểu Dao nằm xuống bên cạnh người nọ: “Cô giúp ta bôi được đi, ta chỉ còn một tay, không tiện.”

“Ừm.” Người nọ lên tiếng, giọng điệu rầu rĩ, tựa hồ là từ trong chăn vọng lại.

Tiểu Dao nắm tay lại chống dưới cằm, nghiêng người, nhìn thấy mái tóc đen, liền đưa tay chọt chọt người nọ: “Aiz, Hiếu Nguyệt, ta ngủ không được, hai ta cùng tâm sự chuyện trời đất đi? Ta có một số việc cảm thấy không rõ, cô thử cho ta một ít biện pháp đi.”

Nghe Tiểu Dao cứ lặp đi lặp lại ‘Hiếu Nguyệt’, người trong chăn hơi nâng chăn lên, lộ ra một mái tóc đen, sau đó lại xốc một góc chăn lên, giống như đang gọi Tiểu Dao vào đây nằm, đừng để bị lạnh.

Tiểu Dao vui vẻ tiến vào chần, nằm nghiêm chỉnh: “Hiểu Nguyệt, ta với cô nói...”

Vừa mới mở miệng nói được nửa câu, Tiểu Dao chỉ thấy người ở trước mặt cười đến hai vai run rẩy, sững sốt...

Cùng lúc đó, người ở trước mặt cũng ngẩng đầu lên, đúng là khuôn mặt của Tiết Bắc Phàm, vẻ mặt giống như cười không ra hơi, hỏi: “Nha đầu cô bị bệnh à, sao lại chui vào chần của ta nằm?”

...

“AAAAAAA!”

Hách Kim Phong ở trong sân, chợt nghe thấy tiếng kêu thảm thiết lần thứ hai của Tiểu Dao vọng ra từ phòng của Tiết Bắc Phàm. Có thể nói, đây là tiếng kêu ‘bi thảm nhất trần gian’, khiến cho Hiểu Nguyệt ở phòng đối diện cũng sợ hãi. Ngay cả Trọng Hoa ở viện kế bên, cùng các nha hoàn hạ nhân lớn nhỏ ở trong Trọng phủ đều chạy đến đây.

Mọi người liền nghe thấy tiếng bàn bị lật trong phòng của Tiết Bắc Phàm.

Sau đó, một tiếng ‘Bình’, Tiết Bắc Phàm quần áo không chỉnh tề chạy ra, theo sau gót hần là Tiểu Dao đang đuổi theo, trên tay cầm một cái gối: “Ta đánh chết người, người là tên dâm tặc chết tiệt!”

“Cô mới là dâm tặc!” Tiết Bắc Phàm vừa chạy vừa gào thét: “Đây là phòng của ta, giường của ta! Nha đầu quỷ sứ cô nửa đêm đi vào phòng ta, chui vào chần của ta, định rắp tâm là gì hả? Ấy ya, cô phải trả lại sự trong sạch cho ta, ta muốn cô phải chịu trách nhiệm!”

“Ta khinh, người đi chết đi!” Tiểu Dao vừa xấu hổ vừa tức giận, khuôn mặt đỏ bừng, giậm chân xả tức: “Tức chết ta!”

Vì vậy, trong đêm hôm đó, toàn bộ hạ nhân trong Trọng phủ đều bàn luận —— rốt cuộc ai mới là dâm tặc?!

Trong phòng Hiểu Nguyệt, Tiểu Dao trói con mèo nhỏ lông hổ lại, vừa cầm con đế mèn làm bằng cỏ chọc nó kêu meo meo, vừa trách mắng: “Đều tại người, đều tại người, đều tại người...”

Ở cổng, Tiết Bắc Phàm tinh thần xán lạn vừa uống rượu vừa hưởng gió đêm.

21. Chương 21: Lạc Vào Hiểm Cảnh

Sáng sớm hôm sau, chân trời vừa lộ ra tia nắng đầu tiên, Tiểu Dao lập tức mở cửa sổ, nghiêng đầu xem sắc trời. hôm nay từng hàng mây bay nhẹ nhàng trên trời.

Tiểu Dao đang nhìn, “Kèo kẹt” một tiếng, Tiết Bắc Phàm ở sát vách đẩy cửa bước ra, hai người chạm mặt nhau... Tiểu Dao liếc mắt nhìn rõ dài.

Tiết Bắc Phàm vừa thấy nàng đã muốn cười, xem ra nha đầu keo kiệt này còn đang bất mãn chuyện tối hôm qua, liền chủ động chào hỏi, “Sớm nhỉ, Tiểu Dao có...”

Chữ “nương” còn chưa ra đến miệng, Tiểu Dao đã tiếp ngay một chữ “na”, đóng cửa sổ, Tiết Bắc Phàm ngượng ngùng sờ sờ gáy.

Tại cửa viện, Trọng Hoa bấm ngón tay đi vào, vừa nhìn thấy hần, vươn tay chỉ ngay, “Ai, hôm nay đại hung, huynh cẩn thận kéo gấp huyết quang chi tai*.”

huyết quang chi tai: tai ương máu đỏ

“Ta phi!” Tiết Bắc Phàm gân cổ nói lại, “Gia đây vừa ngủ dậy huynh đã đến tìm báo xui!”

“Hừ.” Trọng Hoa ngưng trọng nói, “Nói nghiêm chỉnh với huynh huynh lại không nghe.”

Tiết Bắc Phàm đến trong viện ngồi xuống, hỏi hần, “Ngày hôm nay tính làm những gì?”

Trọng Hoa mỉm cười, “Ta định bụng sẽ dẫn Hiểu Nguyệt đi dạo phố.”

Tiết Bắc Phàm ra dáng trưởng bối, “Sắc lệnh trí hôn*!”

sắc lệnh trí hôn: đại khái là bị sắc làm ê muội

Trọng Hoa nhướng một mi, “Loại chuyện này dĩ nhiên phải chủ động, huynh đến cả nữ nhân trong chần đã quá quen, còn ta ngay cả tay cũng chưa từng...”

Còn chưa dứt lời, chợt nghe trong phòng Tiểu Dao truyền ra âm thanh quăng chậu rửa mặt, Trọng Hoa vội hạ giọng, “Ai, huynh tìm cách nào đỡ đi, đây là quý nhân của huynh đó.”

Tiết Bắc Phàm quay đầu liếc nhìn cửa sổ đang đóng chặt một cái, mỉm cười, “Ta đang muốn đến Tiên Vân sơn du ngoạn, huynh có đi không?”

Trọng Hoa nhún vai một cái, “Bồi Hiếu Nguyệt quan trọng hơn.”

Tiết Bắc Phàm chỉ tay vào mũi hần, “Trọng sắc khinh hữu*!”

trọng sắc khinh hữu: trọng sắc khinh bạn, câu này có lẽ khá quen với mọi người

Trọng Hoa nhún vai tuyệt không nói nghĩa khí, “Không còn cách nào, nương ta có lệnh, bảo tiên hạ thủ vi cường*!” Nói đoạn, lại một lần nữa nhắc nhở, “Huynh nhớ cho kỹ, thực sự là có huyết quang chi tai.”

tiên hạ thủ vi cường: ra tay trước thì chiếm lợi thế

“Huynh ít rửa ta gặp cái gì mà chi với chả tai đi!” Tiết Bắc Phàm lắc đầu, chạy vào trù phòng tìm thức ăn.

Mặt trời lên quá ba sào, Tiểu Dao vẫn chưa ra khỏi phòng.

Hiếu Nguyệt cứ tưởng nàng huyên náo một đêm hôm qua nên mới ngủ bù, nhưng lại thấy nếu không dậy sẽ quá giờ ăn trưa, đành phải đến gõ cửa phòng Tiểu Dao.

Ba tiếng “Cốc cốc cốc” vang lên, nhất thời nghe thấy âm thanh Tiểu Dao truyền ra, “Ngoại trừ Hiếu Nguyệt thì ai cũng không được vào!”

Hiếu Nguyệt cong khoe miệng, nhẹ nhàng đẩy cửa vào phòng... Thấy Tiểu Dao tay nâng cằm, miệng còn ngậm một khối bánh, đang nằm sấp trên giường nhìn bức vẽ.

“Đã dậy rồi à.” Hiếu Nguyệt muốn mở cửa sổ cho thoáng khí, Tiểu Dao vội xua tay cản, “Đừng đừng!”

“Sao vậy?”

“Không thể gặp người, để ta ngủ hai ngày nữa hẵng nói.”

Hiếu Nguyệt cảm thấy buồn cười, đến cạnh giường nàng ngồi xuống, nhìn thử bức vẽ. Chẳng biết Tiểu Dao kiếm ở đâu ra mấy bức vẽ này, vẽ lộn xộn lung tung cả lên.

“Cái gì vậy?”

“Mấy vị đại thẩm đại gia ở trù phòng cho ta bản đồ địa thế Tiên Vân sơn.” Tiểu Dao cầm một nửa khối bánh đậu xanh nói với Hiếu Nguyệt, “Rất kỳ quái.”

“Kỳ quái thế nào?”

“Ừm, lão phu nhân khi còn bé nghe qua chuyện Thái Liêm, vậy sự việc đại khái đã qua hơn bốn mươi năm, đúng không?”

Hiếu Nguyệt gật đầu, không rõ Tiểu Dao muốn nói cái gì.

“Hơn bốn mươi năm, trong thời gian đó liên tục có tin đồn sơn bà tác quái, vì sao Thái Biện lúc này mới phong tỏa núi?”

“Có phải vì mấy vụ kiện cáo án mạng chết người gần đây?”

Tiểu Dao nhu miệng lắc đầu, “Đối với án thông thường, nếu như bọn họ thực sự tin rằng là yêu quái giết người, thì phải tìm một đám hòa thượng đạo sĩ đến làm phép bắt yêu mới đúng, bao vây ngọn núi thì có ích gì?”

Hiếu Nguyệt nghĩ cũng có đạo lý, nghiêng đầu hỏi Tiểu Dao, “Cô phát hiện ra gì sao?”

Tiểu Dao ngồi xuống, ôm cái chân mà tối hôm qua nàng đã dùng nó để ‘dạy dỗ’ nê nếp con mèo nhỏ, “Tại sao lại vào đúng mấy ngày gần đây? Gần đây đột nhiên lại đến quan phủ kiện án tử, rồi thì gần đây cũng là phong tỏa núi... Bên trong hình như thiếu vài thứ.”

“Hôm qua lão phu nhân chưa nói đến sao?”

Tiểu Dao hai tay chấp trước ngực, “Lão nhân gia không phải nói phật viết không thể nói sao...”

Nói đến đây, Tiểu Dao bỗng nhiên ngừng lại, ngẫm nghĩ, “Phật viết, không thể nói? Chẳng lẽ là ám chỉ phật đường* có liên quan?”

phật đường: tương tự như từ đường (nơi thờ tổ tông) nhưng là nơi thờ cúng phật, ở đây nguyên bản là (phật đường thần ham) tức là phật đường điện thờ, nhưng đã là phật đường nghĩa là nơi thờ cúng phật, lại còn thêm điện thờ thì dư, nên Ngạn mới bỏ hai chữ thần ham – điện thờ đi

Hiếu Nguyệt ngồi bên cạnh nhìn nàng, vừa cười vừa vỗ vai nàng, “Tiểu Dao cô là thông minh nhất, mỗi lần suy nghĩ là có biện pháp ngay.”

Tiểu Dao vui vẻ nhướn mi, “Rất thông minh sao?”

“Ừ!” Hiếu Nguyệt gật đầu khẳng định, “Tiết Bắc Phàm cũng rất thông minh.”

Tiểu Dao tức thì xụ mặt, nhu nhu miệng, “Không được khen tên dâm tặc đó.”

“Nhưng khi nãy hắn ở bên ngoài đã hỏi hạ nhân trong phủ, hỏi gì mà phụ cận Tiên Vân sơn có phật đường hay không.”

Tiểu Dao lập tức há hốc miệng, “Thế những hạ nhân đó trả lời thế nào?”

“Hình như nói có miếu Tiên Vân, tọa trên sườn núi Tiên Vân.”

Tiểu Dao nhảy dựng lên, “Cái này hay!”

Hiếu Nguyệt cười giúp nàng xếp chân.

Đến trưa, Tiểu Dao ngâm một cái bánh bao thịt, thu thập một trăm bảo nang* vắt quanh hông, thay đổi xiêm y gọn nhẹ, vác một cái rổ nhỏ cùng Hồng Chỉ Bảo Tán, lặng lẽ đi từ sau viện ra khỏi tòa phủ.

bảo nang: túi chứa bảo vật

Vừa bước qua ngạch cửa, thấy trước mặt có một người đang đứng nhìn mình cười, chẳng phải là Tiết Bắc Phàm hay sao. Hiện tại hắn vận một thân hắc y, trong tay còn có một thanh hắc đao.

“Chậm nhĩ, chờ cô cả nửa ngày.” Tiết Bắc Phàm gác đao trên vai, vẻ mặt lưu manh.

Tiểu Dao càng nhìn càng thấy hắn không vừa mắt, hất mặt, không thèm nhìn, xoay người đi.

“Ai!” Tiết Bắc Phàm chạy lên hai bước ngăn cản, “Cô đừng nhỏ nhen như vậy chứ.”

Tiểu Dao hất tay hắn ra.

Tiết Bắc Phàm thấy bộ dạng nàng thì rất muốn cười, có điều cố nhịn xuống. Từ trong thay áo lấy ra một vật, đặt trong lòng bàn tay đưa tới trước mặt nàng.

Tiểu Dao liếc nhìn, thì thấy đó là một hòn thạch anh tím nhàn nhạt. Hất mặt sang nơi khác, “Đừng tưởng mua chuộc được ta.”

“Nhìn cho kỹ đi!”

Tiểu Dao vẻ mặt chán ghét nhìn hòn đá trong tay hắn, “Đá bình thường.”

Tiết Bắc Phàm bất đắc dĩ giải thích, “Nhìn xuyên qua hòn đá thử đi.”

Tiểu Dao nâng hòn đá lên ngang tầm mắt nhìn thử, phát hiện khi nhìn xuyên qua hòn đá, ngõ nhỏ thay đổi hình dạng. Vốn ngõ nhỏ trông tối tăm nhưng lúc nhìn vào thì lập tức trở nên sinh động, trông qua tựa như ảo mộng.

Tiểu Đào cảm thấy thích thú, nhưng lại không muốn để Tiết Bắc Phàm nhìn ra, mấp máy môi. Cầm hòn đá chạy đến đầu ngõ, quay lại nhìn thử đường lớn qua hòn đá, thì thấy không biến đổi, Tiểu Đào buồn bực.

“Nha đầu ngọc.” Tiết Bắc Phàm đến bên người nàng, “Đường lớn Kim Lăng vốn đẹp rồi, muốn nó đẹp hơn chỉ tốn công vô ích*, tốt quá coi chừng phản tác dụng đấy**.”

*nguyên bản ở đây là (họa xà thêm túc), tức vẽ rắn thêm chân hay có nghĩa là làm những chuyện vô ích, cũng giống như tốn công vô ích

**nguyên bản là (quá do bất cập) tức là tốt quá hóa lớp, nghĩa là tốt quá hóa dở hay tốt quá thì bị phản tác dụng(cái này nghe nó được hơn-.-)

Tiểu Đào cầm hòn đá khó hiểu nhìn hắn.

“Hòn đá này, là khi còn nhỏ đại ca ta đã cho ta.” Tiết Bắc Phàm khoanh tay, xa xăm nói, “Khi còn bé có thời gian chúng ta trốn chui trốn nhủi ở những nơi u tối, mỗi lần ta không vui, thì lấy hòn đá này ra xem, tâm tình cũng khá lên.”

Tiểu Đào tung hứng hòn đá, nhìn hắn, “Người cho ta cái này làm gì?”

“Cho cô để cô vui vẻ lên, đừng nóng giận nữa, nhé?”

Tiểu Đào cầm hòn đá, nhìn Tiết Bắc Phàm đang trưng bộ dạng dễ dàng, thì ra hồi nhỏ hắn cùng đại ca hắn từng cùng nhau trải qua đau khổ sao? Tiểu Đào nhớ tới lời nương nàng thường nói —— nam nhân dễ dàng nữ nhân là thiên kinh địa nghĩa, có đôi khi dễ dàng và lừa gạt chỉ cách nhau một bước, cho nên nam nhân cũng không biết bản thân nên dừng tại ranh giới nào. Bất quá, nam nhân đàn độn muốn dỗ nữ nhân thì dùng tiền, nam nhân ngốc nghếch muốn dỗ nữ nhân thì dùng tình, còn nam nhân thông minh muốn dỗ nữ nhân, thì giả vờ đáng thương.

Tiết Bắc Phàm thừa dịp sẵn tới, “Có đói bụng không? Ta mời cô ăn?”

Tiểu Đào liếc hắn, “Ta muốn được ăn ngon.”

“Gì cũng được, mỗi ngày đều mời cô!” Tiết Bắc Phàm mỉm cười.

“Mồm mép giảo hoạt.” Tiểu Đào lăm bằm liểu một tiếng, xách giỏ đi trước.

Tiết Bắc Phàm thở phào nhẹ nhõm, nữ nhân dù sao cũng là nữ nhân, thường mềm lòng, dễ dàng là xong!

Tiểu Đào thì lười tức giận, nam nhân dù sao cũng là nam nhân, vô tâm vô phế, dụ người mà thôi!

Cứ như vậy hai người hai tâm tư tiếp tục đi, chưa được một chốc, Tiết Bắc Phàm đột nhiên thấp giọng hỏi Tiểu Đào, “Có phát hiện ra không?”

Tiểu Đào ừ hử một tiếng, “Ừ, ra khỏi Trọng phủ là có người theo chúng ta rồi.”

Tiết Bắc Phàm cong khóe miệng hỏi nàng, “Đừng nói là cô cũng có hôn ước ở đây nhé?”

“Đi chết đi.” Tiểu Đào trừng mắt, “Ta là lần đầu tới Kim Lăng, còn người, hay là đừng phong lưu trái (nợ phong lưu) ở đây.”

Tiết Bắc Phàm cười xấu xa, “Ghen à? Cô yên tâm, trên đời này nữ nhân muốn cùng chăn với Tiết Bắc Phàm ta, chỉ có một người!”

“Người còn nói?!” Tiểu Đào xung khí, một cước đạp hắn.

Tiết Bắc Phàm co giò bỏ chạy, Tiểu Đào ở phía đuổi theo. Hai người khinh công đều tốt, tam quái lưỡng quái*, băng qua ngõ nhỏ chui xuống dưới cầu, những kẻ theo dõi bị bỏ lại một quãng rất xa.

tam quái lưỡng quái: ba kỳ quái hai lừa gạt, đại khái là biến hóa khôn lường(đại khái thôi nhé, thực hư chính xác thế nào đây cũng bó tay~)

Tiết Bắc Phàm đang đắc ý, không đề phòng Tiểu Đào tiến lên hung hăng đạp hắn một cước.

“Ai... Hai ta là diễn kịch, sao cô còn đạp ta?”

Tiểu Dao bĩu môi, “Nuốt không trôi khẩu khí của ngươi!”

Hai người cũng cảm thấy có chuyện kỳ lạ, cũng không quay lại dùng cơm trưa, vội vã chạy lên Tiên Vân sơn.

Trên giao lộ cách Tiên Vân sơn chỉ còn nửa dặm, có đặt ba trạm gác, có thể nói thủ vệ nghiêm ngặt. Tiểu Dao và Tiết Bắc Phàm không có trực tiếp tới gần, mà trốn vào một khu rừng nhỏ ven đường.

Tiết Bắc Phàm chỉ tòa miếu trên núi cao phía xa, “Tiểu Dao, nhìn xem.”

Tiểu Dao nương theo hướng ngón tay hần chỉ nhìn qua, cảm thấy bất thường, quay đầu liếc mắt, “Ít gọi thân mật thế đi.”

Tiết Bắc Phàm vốn cũng không lưu ý, chỉ là vô ý buộc miệng, giờ nghĩ lại, đến gần cười nói, “Từ Tiểu Dao nghe trôi chảy hơn.”

Tiểu Dao đẩy hần một cái, “Đừng có đứng gần vậy!”

Động tác gây tiếng động hơi lớn, chợt nghe đằng trước có tiếng một thủ vệ hô lên, “Người nào?”

Tiết Bắc Phàm vội vàng kéo Tiểu Dao chạy vào rừng trốn đi.

Hai người chạy một đường, càng chạy càng nhiều, Tiểu Dao không khỏi có chút lo lắng, “Này! Ngươi đừng chạy, một hồi lạc đường thì biết làm sao?”

“Núi nhỏ thôi mà, cũng chẳng phải thâm sơn cùng cốc gì cả, sợ gì chứ.” Tiết Bắc Phàm dừng cước bộ, thấy Tiểu Dao hết nhìn qua thì nhìn lại, cười hỏi, “Sợ rắn sợ trùng sao? Ta công cô?”

Tiểu Dao nghe xong lời này, đột nhiên nhìn chằm chằm Tiết Bắc Phàm, tựa hồ hết sức kinh ngạc.

Tiết Bắc Phàm vui vẻ, “Đến, ta bế cô...”

“Ai muốn ngươi bế.” Tiểu Dao đẩy hần, “Ngươi xem bên kia!”

Tiết Bắc Phàm quay đầu lại, phía sau ngoại trừ cây cối thì chẳng có gì cả, gãi gãi đầu.

“Cái này!” Tiểu Dao chỉ vào một thân cây phía sau hần. Tiết Bắc Phàm lúc này mới nhìn thấy, trên thân cây, có một dấu vân tay bằng máu.

Dấu tay này thoạt nhìn không lớn không nhỏ, xem ra là dấu tay của một nữ nhân trưởng thành.

“Máu còn chưa khô...” Tiết Bắc Phàm khẽ chạm, vô thức tiến lên trước nhìn, chỉ vào một đồng lá cây bảo Tiểu Dao nhìn, “Còn có hai vết chân máu.”

Vết chân này tương đối kỳ quái, một bên sâu, một bên nông.

Hai người ước qua ngồi xổm xuống nghiền ngẫm.

“A?!” Tiểu Dao cau mày, chỉ vào một nhón tóc đen lẫn trong đồng lá, “Đây là gì vậy?”

Tiết Bắc Phàm dùng một cây cành cây di di một chút, lấy ra một nhón tóc còn ướt, còn dính một chút rong rêu.

Tiểu Dao cảm thấy gió lạnh bốn phía tấp vào mặt.

Tiết Bắc Phàm nhẹ buông tay, nhón tóc rơi trở về nơi cũ, hần đảo mắt qua hỏi Tiểu Dao, “Giờ vào trong hay đi ra ngoài?”

Tiểu Dao trước đó ước gì có thể tránh xa Tiết Bắc Phàm một chút, nhưng lúc này bất giác lại tới gần hơn, cầm tay áo hần, “Đi ra ngoài! Ở đây âm trầm ghê rợn! Để chốc nữa lại đụng phải thứ dơ bẩn nữa.”

Tiết Bắc Phàm dở khóc dở cười, có điều tùy tiện đi vào cũng không phải cách hay, vì vậy kéo Tiểu Dao quay về đường cũ.

Nhưng kỳ quái chính là, hai người đi được độ khoảng nửa canh giờ, nhưng vẫn không thấy đường lớn, lại nhìn xung quanh, mấy cái cây này so với trước đó hoàn toàn không khác nhau.

Tiểu Dao cảm thấy bất thường, kéo kéo Tiết Bắc Phàm, “Chúng ta có phải đi lầm đường rồi không?”

Tiết Bắc Phàm cũng cảm thấy không ổn, “Không thể... Sao lại không ra được chứ?”

“Vù” một tiếng... Bụi cây bên cạnh chột di chuyển.

“A!” Tiểu Dao vội núp sau người Tiết Bắc Phàm.

“Cái gì vậy?”

“Núi thì dĩ nhiên phải có vài loài thú nhỏ.” Tiết Bắc Phàm trấn an nàng, Tiểu Dao đẩy đẩy hần, “Đi xem! Nếu như là tiểu quỷ để nó ăn người trước.”

Tiết Bắc Phàm quay đầu lại, “Ta tốt với cô còn hơn người khác, cô sao lại bội tình bạc nghĩa thế...”

Hần đang nói, nhưng miệng không khép lại, bởi vì hần thấy, lúc này, đang có một bàn tay ướt sũng, lặng lẽ đặt lên vai Tiểu Dao...

22. Chương 22: Dê Già Gặm Cỏ Non

Tiết Bắc Phàm hành tẩu giang hồ đã quen với nhiều cảnh tượng, nhưng vẫn bị giật mình khi thấy bàn tay đó. Vốn định hô một tiếng nhắc nhở Tiểu Dao, nhưng không hiểu ma xui quỷ khiến thế nào, đột nhiên muốn nhìn gương mặt bị dọa đến khóc của Tiểu Dao, cho nên không mở miệng.

“Bộp” một tiếng.

Tiểu Dao cảm giác có một vật đặt lên đầu vai, bởi lớp vải ngăn cách không dày lắm, nên cảm thấy âm ẩm, nho nhỏ mà lạnh lạnh. Quay sang, trên vai là một bàn tay.

Bàn tay trắng bệch, gầy guộc, ẩm ướt, còn có hai cọng râu dính vào.

Tiểu Dao chậm rãi há mồm, đôi mắt hạnh trưng trưng nhìn bàn tay đang trượt xuống, quay đầu lại nhìn... Thấy rõ! Là một thứ ướt sũng tóc dài ngoằng ngay trước mặt.

“A!” Tiểu Dao lùi lại rất nhanh, tức thì đã lùi đến ôm cổ Tiết Bắc Phàm, “Quỷ nước kia!”

Tiết Bắc Phàm vừa lòng hả dạ mà ôm lại Tiểu Dao đang “yêu thương ôm ấp” mình, vừa quan sát “Quỷ nước” phía sau nàng. Chẳng qua chỉ là một nữ tử ướt sũng hết đầy nước và máu mà thôi. Nàng mở miệng, giọng cầu xin yếu ớt đến độ khó mà nghe được, “Cứu mạng.”

Tiểu Dao ngẩng mặt nhìn Tiết Bắc Phàm, “Nàng vừa nói cứu mạng phải không?”

Tiết Bắc Phàm vẽ mặt ai oán nhìn Tiểu Dao, “Giữa thanh thiên bạch nhật, cô lại đi chiếm tiện nghi ta!”

Tiểu Dao vội vàng thả tay nhảy xuống, “Nữ quỷ” phía sau bị đụng phải, ngã ngửa ra sau.

Tiết Bắc Phàm đỡ lấy nàng, hai người phát hiện, nữ tử bị trọng thương đến ngất xỉu.

Lúc này, cách đó không xa truyền lại tiếng người.

Tiết Bắc Phàm và Tiểu Dao đưa mắt nhìn nhau, mang theo cô nương, trốn trên ngọn cây, núp trong tán lá cây rậm rạp, nhìn xuống dưới.

Dưới tán cây có một đội nhân mã đi ngang qua, đều mang theo đao.

“Nơi này có vết máu!”

“Nhất định là ở gần đây, tìm cho ta!”

“Hừm.” Tiểu Dao nháy mắt ra hiệu với Tiết Bắc Phàm, ý bảo hần nhìn bên ngoài.

Tiết Bắc Phàm theo hướng ngón tay nàng nhìn ra bên ngoài, mới phát hiện thì ra hai người bọn họ đã tới giáp ranh rừng cây. Cảm thấy cánh rừng này thật quý dị, hai người quyết định trước tiên dẫn cô nương này đi.

Đợi đến khi hai người an trí cô nương nọ tại một khách điểm, xử lý tốt thương thế, thì sắc trời đã tối.

“Còn tưởng rằng gặp phải quỷ nước, hù bản cô nương rớt nửa cái mạng.” Tiểu Dao ngồi bên cạnh bàn uống trà. Rồi trở mình cô nương định thay y phục ướm sừng, thì thấy một miếng ngọc bội.

Tiểu Dao xăm soi một hồi, khoe miệng hơi cong lên, cầm ngọc bội lắc lắc trước mặt Tiết Bắc Phàm, “Tiết nhị người mau nhìn, bên trên là chữ gì?!”

Tiết Bắc Phàm xoa thái dương, nha đầu kia thật chẳng có phép tắc, lúc gọi hai chữ “Tiết nhị”, còn cố tình nhấn giọng chữ “nhị”.

Tiếp nhận ngọc bội, thấy đó là miếng cổ ngọc xanh nhạt trơn nhẵn, xung quanh khắc hoa văn màu da cam, chạm trổ tinh tế vô cùng. Chính giữa miếng ngọc bội có hoa văn vây quanh, có khắc một chữ “Thái”.

“Thái?” Tiết Bắc Phàm nhíu mày.

“Miếng ngọc bội trị giá ít nhất là một trăm tám mươi nghìn lượng.” Tiểu Dao vừa nói, vừa chỉ cánh tay cô nương gác bên ngoài chần, “Chiếc vòng phỉ thúy đó cũng là bảo bối, bỏ ra một nghìn hai trăm lượng cũng chưa chắc mua được.” Lại chỉ khuyên tai tên hai tai cô nương, “Trân châu thanh sắc hải, giá trị liên thành.”

Tiết Bắc Phàm nhíu mày, cô nương này xuất thân phú quý?

“Y phục trên người, đai ngọc, hoa văn trên áo đều là thêu từ những sợi tơ đắt tiền, từ trong ra ngoài, cô nương này là một thân tiền a!” Tiểu Dao chắc chắn hai tiếng, “Không thể nói hai từ phú quý là có thể diễn tả được.”

Đang lúc nói chuyện, chợt nghe nàng khẽ “Ừm” một tiếng, lông mi khẽ run, tựa hồ là sắp tỉnh.

Tiểu Dao và Tiết Bắc Phàm cùng bước qua, “Cô tỉnh rồi?”

Nữ tử xem chừng là đau đầu, cố sức mở mắt, nhìn thấy Tiểu Dao, miệng mơ màng nói tới nói lui, “Câm miệng, tiện nhân.”

Tiểu Dao há hốc miệng, Tiết Bắc Phàm bên cạnh cũng khó chịu, vừa vẫn còn kêu cứu mạng, sao bây giờ lại trở chứng như vậy?

Không lâu sau, nữ tử mới xem như là tỉnh lại, hai mắt đăm đăm nhìn hoa văn trên đỉnh giường như đang suy nghĩ. Rất lâu sau đó, nàng hình như nhớ tới cái gì, đột ngột đảo mắt sang nhìn Tiểu Dao và Tiết Bắc Phàm.

Cái quái mắt này khiến Tiểu Dao giật thót.

Lại nhìn tỉ mỉ nữ tử trước mặt, tầm mười mấy tuổi, lớn lên trông thật dễ nhìn, có điều cặp mắt đó thực sự là hung ác! Ánh mắt nhìn như muốn dùng dao xẻ thịt đối phương, cứ như ai thiếu nợ nàng mấy trăm lượng bạc vậy.

Tiểu Dao vốn tưởng rằng nàng còn chưa tỉnh hẳn nên ăn nói lung tung, cũng không tính toán. Không ngờ lúc nàng tỉnh táo nhìn rõ rồi, chỉ tay vào mặt Tiểu Dao, “Cút ngay! Hồ ly tinh nhà ngươi!”

Tiểu Dao cả kinh nhảy dựng, trốn sau lưng Tiết Bắc Phàm, nhỏ giọng hỏi, “Có phải đầu bị đập trúng gì rồi không?”

Tiết Bắc Phàm nghĩ cũng có thể lắm.

Nữ tử hít sâu một hơi, trông thấy Tiết Bắc Phàm, liền phân phó, “Đỡ ta đứng lên, ta muốn uống nước.”

Tiết Bắc Phàm nghiêng mặt cùng Tiểu Dao phía sau hai mặt nhìn nhau.

“Nhìn cái gì?” Nữ tử không hiểu sao lại cau gắt lên, chỉ Tiểu Dao, “Tiểu tiện nhân, dám lăng lơ hả, cần thận không thì ta khoét hai mắt ngươi!”

Tiểu Dao lại nhích ra sau lưng Tiết Bắc Phàm thêm một chút, thật đáng sợ nha!

“Cô nương.” Tiết Bắc Phàm muốn hỏi thân thể lai lịch nàng, nữ tử sững sốt, “Cô nương?”

Sau đó nàng nhìn quanh bốn phía, có chút hoảng loạn, “Đây là đâu? Không phải phòng ta!”

Tiểu Dao bị kêu hai tiếng tiện nhân, giận dữ lờ đi.

Tiết Bắc Phàm không thể làm gì khác hơn là giải thích thay, “Cô ngất xỉu trong núi, chúng ta chẳng qua là cứu cô ra, cô nếu nhớ ra người nhà là ai, nói với ta ta tìm người báo tin bọn họ tới đón cô.”

Nghe Tiết Bắc Phàm nói xong, sắc mặt cô nương thoáng dịu xuống, đưa tay sờ sờ trên người. Phát hiện ra không phải y phục của mình, cả kinh, ngẩng đầu nhìn Tiết Bắc Phàm.

Tiết Bắc Phàm vội vàng chỉ Nhan Tiểu Dao đứng sau, “Đừng hiểu lầm, y phục của cô bị ướt cả, nàng giúp cô thay y phục.”

Tiểu Dao thấy sắc mặt nữ tử biến hóa kỳ lạ, nguyên bản là ngượng ngùng, tự nhiên trở nên tức giận, “Tiểu tiện nhân, có phải người đã trộm ngọc bội của ta hay không?”

Tiểu Dao thoát đầu còn có thể nhịn một chút, không muốn cùng người đang bị thương so đo làm gì. Nhưng nhất quá tam* nha! Tính tình nàng cũng là gay gắt, không muốn chịu thiệt hơn, “Này! Ta cứu mạng của cô đó, ăn nói cho cẩn thận chút đi!”

*nguyên bản là tái nhất tái nhị bất năng tái tam: một lần, hai lần nhưng không thể có lần thứ ba, đồng nghĩa với câu nhất quá tam

Nữ tử cười lạnh một tiếng, “Biết rồi, một hồi ta sẽ ban thưởng, bây giờ thì trả ngọc bội lại cho ta, đó không phải thứ mà tiện nhân như ngươi có thể cầm.”

Tiểu Dao trợn mắt nhìn, xắn tay áo muốn dạy dỗ nàng một bài học, tự nhủ người ghê gớm lắm sao, trước một tiếng tiện nhân sau lại một tiếng tiện nhân, kêu đã nghiền rồi đúng không?!

Tiết Bắc Phàm vội ngăn cản, thừa dịp kéo Tiểu Dao lại, “Ai, cô chẳng phải nói thiên hạ nữ nhân chi hữu (nữ nhân trong thiên hạ đều là bạn) sao, cần chi so đo với nàng.”

Tiểu Dao trừng mắt —— dựa vào đâu?!

Tiết Bắc Phàm gấp rút ra hiệu —— quên đi, nữ nhân này vừa nhìn là biết không bình thường, nhanh nhanh tổng nàng về nhà là được.

Tiểu Dao bĩu môi, cầm ngọc bội trên bàn trả nàng.

Nữ tử tiếp nhận ngọc bội, nhìn Tiết Bắc Phàm nói, “Gọi chương quý khách điểm đến đây.”

Tiết Bắc Phàm mở cửa, gọi chương quý vào. Nữ tử động đưa ngọc bội trước mặt chương quý, “Gọi cha ta đến đây.”

Chương quý vừa nhìn sắc mặt liền thay đổi nhanh chóng, vội vàng chấp tay thi lễ, “Ôi, nguyên lai là Thái tiểu thư, tiểu nhân thông tri thái đại nhân ngay ạ.” Nói xong, vội vã chạy đi.

Tiết Bắc Phàm và Nhan Tiểu Dao đánh trống vài cái —— Thái đại nhân? Sẽ không là...

“Cha ta có rất nhiều tiền, muốn cái gì tốt thì chốc nữa nói với người.” Vị Thái tiểu thư kia nói, lại nguyệt mắt nhìn Tiểu Dao, gỡ chiếc vòng phỉ thúy ra, “Cái này là phần thưởng cho người, nhanh rút đi.”

Tiểu Dao tức đến cực hạn, đời này nàng chưa từng thấy qua một nữ nhân không nói lý như thế.

Tiết Bắc Phàm ngăn không cho nàng qua đánh người.

Tiểu Dao nhảy dựng, “Người mới là tiểu tiện nhân!”

“Người dám gọi ta là tiện nhân?”

“Thế nào?!”

“Có tin là cha ta giết người hay không!”

“Cha người không phải là Thái Biện sao, chỉ là một người cung phụng mà thôi, có gì đặc biệt hơn người.”

“To gan!” Vị Thái tiểu thư kia sắc mặt không tốt, Tiểu Dao nhăn mặt nhìn Tiết Bắc Phàm —— thật đúng là nữ nhi Thái Biện a!

Tiết Bắc Phàm cũng có chút ngoài ý muốn, bất quá nhìn điệu bộ cùng bản tính gần gũi của vị tiểu thư này, cũng có thể đoán được gia phong của Thái Biện, đúng với câu thượng bất chính hạ tắc loạn*. Kim Lăng thành ai chẳng biết Thái Biện là một kẻ vô cùng háo sắc, thâm thiệp thành đàn nữ nhi đông đúc, nữ tử này xem chừng là nữ nhi lớn trong nhà.

thượng bất chính hạ tắc loạn: trên không chính trực dưới ắt làm loạn

Tiểu Dao thấy vị này Thái tiểu thư là xung khí, quyết định quay về cùng hiểu nguyệt nói xấu nàng, một tay kéo Tiết Bắc Phàm, “Đi, dù sao người nhà nàng cũng sẽ đến đón nàng.”

Tiết Bắc Phàm gật đầu cáo từ.

“Tiểu tiện nhân có thể đi, người đừng hòng.” Thái tiểu thư vội vàng ngăn cản, nói với Tiết Bắc Phàm, “Người lưu lại bảo hộ ta!”

“Không.” Tiểu Dao le lưỡi nhìn nàng, kéo Tiết Bắc Phàm chạy đi, “Người nhờ người mà chê ổng chê eo như thế, thế thì gọi Sơn bà đến giúp đi.”

“A!”

Tiểu Dao chỉ là thuận miệng nói ra, nhưng vị Thái tiểu thư nọ hình như là bị kinh hách, hét lên một tiếng rồi dùng chăn che người, “Sơn bà? Lão yêu bà lại tới bắt ta sao?!”

Tiểu Dao kinh ngạc.

Tiết Bắc Phàm cũng thấy có điều bất thường, liền hỏi nàng, “Cô vì sao bị ngất ở trong núi?”

“Ta bị lão yêu quái bắt đến.”

“Nàng ta thì còn ai dám bắt?”

“Ta đến Tiên Vân miếu cầu Bồ Tát...”

“Miếu lớn miếu nhỏ trong thành Kim Lăng đầy rẫy, người chạy thật xa đến nơi quỷ quái Tiên Vân sơn để làm chi?” Tiểu Dao không quá rõ.

Thái tiểu thư mấp máy môi, “Trong miếu ở Tiên Vân sơn cúng Sơn bà, có thể trừ quỷ đàn ông bội tình bạc nghĩa, còn có... Còn có bán bùa chú cùng vài loại thuốc chữa tâm bệnh.”

Tiểu Dao nghe muốn bật cười, Sơn bà còn có tác dụng này? Nói như vậy, vị Thái tiểu thư này điêu ngoa này gặp phải một tên bội tình?

Đang nói, chợt nghe có tiếng động lớn xôn xao bên ngoài.

Chẳng bao lâu, một nam tử đứng tuổi dẫn theo một đám người đi vào, vừa qua cửa quát ngay, “Vân Đình, con đi đâu vậy? Làm hại cha tìm con khắp nơi!”

Tiểu Dao và Tiết Bắc Phàm nhìn kỹ người nọ, hơn bốn mươi tuổi, mặt một bả đầy mặt, dáng người khá cao, mặt không quá mấy cân thịt, từ đầu đến chân cũng là một thân phú quý. Tiểu nhị khách điểm đứng một bên cười cười nịnh bợ, hai người dễ đoán ra — vị này xem ra chính là Thái Biện.

Thái tiểu thư đại danh gọi là Thái Vân Đình, gương mặt điêu ngoa khi nãy bỗng chốc xịu xuống ngay, thấp giọng gọi một câu, “Cha...”

“Đưa tiểu thư trở về!” Thái Biện thấy Thái Vân Đình không có việc gì, thở phào nhẹ nhõm, cũng muốn quay về. Quay đầu lại, nhắc thấy Tiết Bắc Phàm và Tiểu Dao đang đứng ngay cửa.

Thái Biện quan sát hai người một lúc, nói đúng hơn là ngắm tường tận Tiểu Dao, lập tức gương mặt đổi ngay dáng tươi cười lấy lòng, “Nhị vị, hẳn là ân nhân cứu mạng của Vân Đình?”

Lúc này Tiểu Dao chợt chú ý tới sắc mặt Thái Vân Đình lập tức biến đổi, hung dữ trừng mắt nhìn nàng. Tiểu Dao đang còn khó hiểu, thì thấy Thái Biện chẳng biết từ lúc nào đã sắp lại, “Đa tạ đã cứu tiểu nữ nhà ta một mạng, không bằng... Đến quý phủ ngồi một chút, bản quan muốn báo ơn cho tốt!”

Thái Vân Đình gạt tay hạ nhân đang dìu mình, lại nói với cha nàng, “Cha! Người mời bọn họ làm gì?”

“Ai!” Thái Biện sắc mặt khê biến, bắt mắt trừng mắt Thái Vân Đình, phân phó hạ nhân, “Còn không đi về!?”

Thái Vân Đình giãy dụa đã bị mang đi, cái này so với được “điều” về, không bằng nói là bị “áp” về thì đúng hơn.

Tiểu Dao khê nhú mày.

Tiết Bắc Phàm đi xa thấy cũng nhiều, tên Thái Biện này hai chữ “háo sắc” đều viết ngay trên mặt. Việc hấn thích những cô nương trẻ tuổi đã sớm lan xa. Nha đầu Nhan Tiểu Dao này cũng là xinh đẹp động lòng người, Thái Biện thấy liền thì chăm chăm, nước bọt muốn nhiều đầy thành suối.

“Khụ.” Tiết Bắc Phàm ho khan một tiếng, kéo Thái Biện bị Tiểu Dao hút mắt ba hồn bảy vía trở về, khoát tay chặn lại, “Chỉ là tiện tay mà thôi, thái đại nhân không cần khách khí.” Nói xong, dẫn Tiểu Dao đi mất.

“Ai!” Thái Biện nháy mắt ra hiệu với mấy tên đứng ngay cửa, mấy gã thủ vệ lập tức ngăn trở lối đi.

Tiết Bắc Phàm nhú mày.

Thái Biện đi lên từng bước, cười hỏi Tiểu Dao, “Vị cô nương này, xưng hô thế nào?”

Tiểu Dao vô thức lùi về cạnh Tiết Bắc Phàm, tự nhủ —— dâm tặc a, cái này là thực nha!

Tiết Bắc Phàm cảm thấy buồn cười, nhìn nàng —— đây không phải là dâm tặc, mà gọi là dâm côn*!

dâm côn: côn đồ dâm đảng

Thái Biện thấy hai người “liếc mắt đưa tình”, mới phát hiện ra Tiết Bắc Phàm còn trẻ tuổi lại anh tuấn, âm thầm cười nhạt, quay sang phân phó thuộc hạ, “Đưa nhị vị ân công về phủ, ta muốn đích thân chiêu đãi!” Nói xong, ý vị thâm trường nhìn Tiểu Dao cười, hài lòng đi ra.

Mấy tên thuộc hạ ai nấy đều cầm đao, nhắc nhở Tiết Bắc Phàm và Tiểu Dao, “Nhị vị, đề nghị nán lại thành Kim Lăng vài ngày, đây là chùa lại chút thể diện cho thái đại nhân.”

Tiết Bắc Phàm sa sầm nét mặt, đây chẳng phải là cường thường dân nữ rõ như ban ngày sao?! Hấn cũng không thể mang Tiểu Dao đi, nếu như bị lừa thì làm sao?

Nhưng Tiểu Dao đứng một bên lại xua tay thản nhiên, “Được rồi, chúng ta đi đi.”

Mấy tên thuộc hạ xoay người dẫn đường.

Tiết Bắc Phàm kéo tay áo Tiểu Dao, hạ giọng hỏi, “Cô điên rồi sao, tên dâm côn đó rõ ràng là muốn chiếm tiện nghi của cô!”

Tiểu Dao vỗ vỗ bách bảo nang* bên hông, ghé bên tai Tiết Bắc Phàm thì thầm, “Trước khi hành tẩu, nương ta có đặc biệt dạy ta làm thế nào để giáo huấn dâm tặc, để bọn hấn sau này vừa nghĩ đến hai chữ ‘Nữ nhân’ là dãi dầm.”

bách bảo nang: một trăm cái túi chứa bảo vật trong đó, ở chương trước có đề cập đến

Tiết Bắc Phàm cả kinh, nhưng khi nghe hai chữ “Nương ta” từ miệng Tiểu Dao nói ra lại rất có sức thuyết phục.

Tiểu Dao cong khóe miệng, “Hơn nữa đây cũng là cơ hội ngàn năm có một, đúng lúc đến thái phủ tìm kiếm một chút, xem thử thứ đó có ở bên trong hay không.”

Tiết Bắc Phàm lưỡng lự một chốc, thấp giọng dặn Tiểu Dao, “Một hồi nếu hấn làm càn cô kêu ta, lão tử đánh cho hấn từ nay về sau không thể làm trên giường luôn.”

Tiểu Dao vui vẻ “phụt” một tiếng, liếc mắt sang Tiết Bắc Phàm.

Tiết Bắc Phàm đến gần khê liếc mắt cười với nàng, chưa bao giờ thấy nụ cười như vậy của hấn, Tiểu Dao cảm thấy vô cùng kỳ lạ, vội quay mặt đi.

Tiết Bắc Phàm giúp nàng thả phần tóc hai bên tai xuống, che đi hai tai và cổ.

Tiểu Dao khó hiểu nhìn.

Tiết Bắc Phàm thấy vậy thì thấp giọng nói, “Che một chút, xinh như vậy không nên để dân côn tỳ tiện nhìn.”

Hai tai Tiểu Dao đỏ bừng, xấu hổ quay sang mắng một câu, “Dân tặc chết dẫm.”

23. Chương 23: Độc Nhất Tâm Đàn Bà

Trạch viện của Thái Biện, thật sự rất hợp với hai chữ “cực giàu”, không tận mắt thấy thì không biết được “du thủy*” thật sự tồn tại, tuy đẹp nhưng vẫn có chỗ dung tục.

*ở đây nguyên bản là du thủy đấy, nhưng có nghĩa là béo bở ám chỉ những thu nhập không chính đáng nhưng vì thấy nếu để vào thì kì quái quá, Y Đình bảo để vậy luôn cho hợp

~Tiểu Dao và Tiết Bắc Phàm bước vào nhà đã vừa lúc đốt đèn, hai người bị mời đến một hoa viên nhỏ ở hậu viện, trong viện đặt một cái bàn, một nha hoàn dâng một ấm trà thơm phức qua, nói cho hai người, “Nhị vị chờ một chút, lão gia sẽ ra ngay.”

Tiểu Dao gật đầu, Tiết Bắc Phàm đưa mắt quán sát sân viên. Tiểu viện vô cùng tinh xảo, thực được được trồng đầy cả sân, hoa đều được trồng trong chậu, hoa nở rất đẹp, nhưng gốc hoa lại không vững chắc.

Tiết Bắc Phàm nhìn chăm chăm mấy bông hoa một hồi, khiến Tiểu Dao chú ý.

Tiểu Dao ngồi nghỉ ly trà, thấy không có gì khác thường, bưng chén hớp qua, vừa hỏi, “Thích hoa thực được sao?”

Tiết Bắc Phàm không trả lời mà chỉ cười hỏi lại nàng, “Nương cô đối với hoa có am hiểu không?”

Tiểu Dao mỉm cười, “Với hoa thì không nhưng trồng hoa thì có.”

“Vậy người nói thế nào?” Tiết Bắc Phàm hiểu kỳ hỏi.

“Ừm, nương ta nói, phàm là hoa trong viện người trồng chỉ cần hoa tươi không muốn hoa héo, bởi vì con người chỉ muốn cùng hưởng phú quý chứ không muốn cùng chung hoạn nạn.” Tiểu Dao bắt chéo chân, tay chống má nhìn Tiết Bắc Phàm, “Nương còn nói, nam nhân thích trồng hoa so với nam nhân thích hái hoa đáng tin hơn, nam nhân thường đau lòng trong tình trường không bằng một nam nhân ngốc như khúc gỗ biết sẵn sóc người khác.”

Tiết Bắc Phàm lắc đầu cười, “Ta thấy nương cô toàn dạy cô những điều về nam nhân, vậy có dạy cô nữ nhân thì thế nào không?”

Tiểu Dao nhún vai thản nhiên trả lời, “Đương nhiên là có dạy.”

“Ta lại thấy hứng thú với chuyện này hơn.” Tiết Bắc Phàm cũng chống cằm nhìn nàng, “Nói nghe thử chút đi.”

“Ta chính là nữ nhân mà.” Tiểu Dao cười, “Nương nói, nữ nhân chỉ cần làm được tám chữ, là có thể hiểu thấu những nữ nhân khác.”

Tiết Bắc Phàm nhướng một bên mày, cảm thấy bản thân sắp được nghe những lời quý hơn của trời nên vội hỏi ngay, “Tám chữ gì?”

Tiểu Dao hí mắt cười bưng chung trà uống một ngụm, “Đồng cảm cảnh ngộ, đồng bệnh tương liên.”

Dứt lời, không đợi Tiết Bắc Phàm phát biểu ý kiến, bên ngoài truyền vào tiếng cười của Thái Biện.

Tiểu Dao nhìn ra ngoài, Tiết Bắc Phàm thấp giọng hỏi, “Nương cô có từng dạy cô cười thế nào không?”

Tiểu Dao nhíu mày, không hiểu rõ câu hỏi, “Cười cái gì?”

Tiết Bắc Phàm nhìn Tiểu Dao một chút, có lẽ là đêm nay thật tối, Tiểu Dao không nhìn thấy rõ thần sắc trên mặt Tiết Bắc Phàm, nói như thế nào nhỉ —— là tự tin chắc chắn? Hay là lạnh lùng khinh thường?

“Người cười trước rồi mới nhìn người, không thể tin, còn người nhìn người sau mới cười, cô có thể cười với hân.” Tiết Bắc Phàm nói xong, nhẹ nhàng hất cằm, ý bảo Tiểu Dao trông ra cửa nhìn.

Tiểu Dao đánh mắt nhìn qua, mới hiểu thế nào là phương pháp học “sinh động”. Bởi vì Thái Biện cười đến không ai hiểu rõ nụ cười ấy mang ý nghĩa gì, cười trước, rồi mới ngẩng đầu nhìn hai người, không tính đáng cười mới này, điệu cười còn lại nhìn là biết có mưu đồ.

Tiểu Dao bắt ngờ nhướng mi —— lão dân côn này...

Thái Biện đến gần, khách sáo ngồi xuống bên bàn đá dạm hỏi, “Tại hạ Thái Biện, nhị vị ân công, xưng hô thế nào?”

“Ân công thì không dám nhận.” Tiết Bắc Phàm nhàn nhạt cười, “Tại hạ tiết nhị, còn đây là nương tử của ta, Hách Như Ngọc.”

Tiểu Dao lúc đầu là sinh khí, tên Tiết Bắc Phàm này lại chiếm tiện nghi mình nữa rồi, nhưng vừa nghe cái tên Hách Như Ngọc, thì sững sờ... Nguyên bản là tên của hai người, khi hợp lại chỉ có một tên, khiến người ta tưởng niệm hai mươi năm chia cách. Hợp lại thì dễ dàng, cho nên mới không quý trọng, xa rồi mới hối hận, thì đã quá muộn màng.

“À...” Thái Biện trên mặt rõ ràng có chút thất vọng, hân không ngờ Tiểu Dao và Tiết Bắc Phàm lại là phu thê. Và dĩ nhiên, tên này cực kỳ vô sỉ, dù không thể nhưng cũng không chịu bỏ cái tà niệm đó.

“Thái đại nhân.” Tiết Bắc Phàm chấp tay thi lễ, “Chúng ta cũng chẳng làm gì, vô công không nên hưởng lộc, vẫn là nên cáo từ.”

Tiểu Dao lặng lẽ nhìn Tiết Bắc Phàm, thấy hân thần sắc lạnh lùng, thì muốn cười. Tên Tiết Bắc Phàm thật ra là có ý gì, hân trăm phương nghìn kế không phải là muốn mình giúp hân truy tìm long cốt ngũ đồ ở đâu sao? Lúc này là cơ hội ngàn năm có một dâng lên tận miệng, cư nhiên lại cứ bỏ qua dễ dàng vậy sao?

“Ai, ân công khách khí rồi, cứ quá bộ lại dùng cơm đã.” Thái Biện phân phó hạ nhân, “Đem rượu thịt lên đây, gọi thất Di thái đến.”

Hạ nhân dạ ran một tiếng rồi lui xuống, không bao lâu, từ ngoài cửa một bóng người như liễu đưa trước gió lả lướt tiến vào.

Tiểu Dao và Tiết Bắc Phàm quay đầu nhìn, không muốn nhíu mày cũng khó... Vì vị thất Di thái này, so với nữ nhi Thái Biện quả thật chỉ trạc tuổi nhau. Thảo nào tính cách Thái Vân Đình lại cổ quái như vậy, ai lại đồng ý gọi một người trạc tuổi mình bằng mẹ chứ? Hơn nữa ai mà biết trong nhà Thái Biện bát Di thái cửu Di thái hay không?!

Tiểu Dao thâm bĩu môi —— lão Thái Biện này thật không biết xấu hổ.

Vị thất Di thái kia chậm rãi đến bên Thái Biện, lả lướt như không xương sống mà ngồi xuống, bảo là ngồi xuống, không bằng nói là “trườn” như rắn thì đúng hơn, “Lão gia, đây là ân công cứu mạng Vân Đình sao?”

“Đúng vậy.” Thái Biện gật đầu, thất Di thái đoan trang nâng chung rượu trên bàn, quay sang kính rượu Tiểu Dao và Tiết Bắc Phàm, “Đa tạ đại ân đại đức của nhị vị, phính nhi thay Vân Đình kính rượu nhị vị.”

Tiểu Dao và Tiết Bắc Phàm bắt đắc dĩ đành phải nâng chung đáp lại.

Tiểu Dao thấy hai mắt thất Di thái hình như được huấn luyện rất kỹ càng, mị hoặc lướt nhìn, liếc mắt đầy đưa nhìn Tiết Bắc Phàm mãi, cái này... Bộ không sợ Thái Biện ghen sao?

Quay đầu nhìn Thái Biện, hân điềm nhiên gắp rau, trong đầu Tiểu Dao lòng vòng một hồi —— chẳng lẽ, trong này có kế?

Lại nhìn Tiết Bắc Phàm, hân chỉ đơn giản là mỉm cười cầm chung rượu uống, hai mắt cũng không tránh né, trông qua rất hợp ý với vị thất Di thái kia. Tiểu Dao bĩu môi —— dân tộc chết dẫm! Nghĩ vậy, lặng lẽ luồn tay xuống dưới bàn ngắt Tiết Bắc Phàm một cái.

Tiết Bắc Phàm đáng điệu đạo mạo đặt chung rượu xuống, tay ở dưới bàn lại nỗ lực chà chà bấp đùi, tự nhủ, nha đầu chết tiệt này hung bạo quá đi.

Sau đó, vị thất Di thái lại rót Tiết Bắc Phàm thêm một chung rượu, bảo là kính sức khỏe, một chén lại thêm một chén. Tiểu Dao trong lòng đại khái cũng hiểu, vị thất Di thái này với Thái Biện là đồng hội đồng thuyền, muốn chuốc Tiết Bắc Phàm đến say mềm.

Tiết Bắc Phàm cũng cảm thấy khá kinh ngạc, thất Di thái thực lợi hại, Thái Biện uống say khướt, mục đích là ở một mình với Tiểu Dao không muốn ra ngoài, nàng không những không ghen mà còn “nổi giáo cho giặc” sao? Nữ nhân quả nhiên thật kỳ quái.

Đang ăn, bên ngoài truyền vào tiếng bước chân vội vã vô cùng.

Tiểu Dao chú ý thấy Thái Biện chau mày, cùng lúc đó, Thái Vân Đình từ ngoài tiến vào. Trông thấy mọi người uống rượu, mặt biến sắc, sấn tới trừng mắt mắng Tiểu Dao, “Hồ ly tinh nhà ngươi, đã nhận tiền thưởng mà còn dám lẳng lơ ở đây sao!”

Tiểu Dao thật muốn cầm chén đập nàng, lại nữa rồi!

“Vân Đình!” Thái Biện đập chung rượu xuống bàn, trừng mắt nhìn nàng, “Chẳng quy củ gì cả, nói chuyện với ân nhân cứu mạng như thế hả?”

“Con không bảo hai người bọn chúng cứu con, thừa thải!” Thái Vân Đình nổi sùng, kéo một tay Tiểu Dao, “Người cứu ngay cho ta!”

“Vân Đình, không được vô lễ.” Thất Di thái đứng lên, kéo tay Thái Vân Đình, thấp giọng dặn, “Ngoan, ngủ sớm đi.”

“Phi! Ít giả vờ đi.” Thái Vân Đình không những không nghe, còn thẳng tay tát thất Di thái, “Người nghĩ mình là ai hả, chỉ là một thiếp không hơn không kém, ta nương mới là chính thất...”

Nàng còn chưa xả hết cơn tức, thì Thái Biện đập bàn đứng lên, giáng thẳng cho nàng một bạt tai, “Thật hỗn trưởng.”

Thái Vân Đình bị đánh đến lão đảo, Thái Biện trên mặt không hề lộ vẻ đau lòng, còn gọi hạ nhân tới, “Đưa nó xuống cho ta! Cầm tước trong phòng, tước khi xuất giá không được thả ra!”

Tiểu Dao thầm nghĩ, không phải chứ? Tính tình như vậy đến gia nhân cũng sợ, vạn nhất thật sự không gả được, chẳng lẽ cầm cửa ở giá cả đời sao?

Không lâu sau, Thái Vân Đình đã bị đem đi, thần tình cực độ kích động, còn khóc la ồm tỏi, Tiểu Dao trong lòng thầm nghi ngờ. Nàng ngày nhỏ có học qua y thuật, nhìn ra được Thái Vân Đình có chút vấn đề.

“Ai nha, nha đầu chết tiệt kia sao lại hạ thủ mạnh thế này!” Thái Biện đau lòng nhìn thất Di thái. Thất Di thái bên trái khoe miệng dính máu, che mặt ra vẻ thương cảm.

“Lão gia, để ta đi rửa mặt trước.” Nói xong, thất Di thái muốn ra ngoài, khắp khiêng bước đi, trông có vẻ bị sái chân.

Tiểu Dao vươn tay đỡ nàng, cười nói, “Ta đỡ cô đi.”

“Đa tạ hách cô nương.” Thất Di thái để Tiểu Dao dẫn ra ngoài, lúc ra khỏi cửa, không quên nháy mắt ra hiệu với Thái Biện.

Thái Biện ngẫm hiểu, cười cười, cảm thấy mãn nhãn trong lòng.

Trò lừa này, dĩ nhiên không qua được mắt Tiết Bắc Phàm.

Không biết vì sao, mặc dù thăm dò Thái phủ thế này cũng là một biện pháp hay, nhưng vẫn không thích để Tiểu Dao đi thử tên Thái Biện, về phần vì sao, hẳn cũng không nghĩ ra.

“Ai, đã để tiết công tử chê cười.” Thái Biện tiếp tục cùng Tiết Bắc Phàm uống rượu, nhưng dáng bộ rõ ràng là không yên.

“Thái đại nhân, ta lắm chuyện muốn hỏi một câu.” Tiết Bắc Phàm vẫn, “Thái tiểu thư vì sao lần đầu tiên thấy nương tử ta, lại mắng nàng là hồ ly tinh?”

“Ách... à.” Thái Biện cười gượng, “Tiết công tử có điều không biết đấy thôi, nữ nhi ta có tật xấu, không muốn gặp tiểu mỹ nhân, vừa thấy những nữ tử trẻ tuổi dung mạo mỹ miều, là phát cáu.”

Tiết Bắc Phàm đương nhiên biết hẳn nói bừa, cũng không truy hỏi, trong lòng lo lắng cho Tiểu Dao —— nha đầu kia không biết có cơ linh không, có lẽ chưa đến mức bị hại đâu nhỉ?

Lúc này, Tiểu Dao đỡ vị thất Di thái trở về viện, hiện tại trong viện vắng vẻ chẳng có ai, Tiểu Dao bực bội, “Không có nha hoàn hầu hạ sao?”

“Ai...” Thất Di thái than ngắn thở dài, “Chúng ta chỉ là thiếp, gia cảnh cũng chẳng có gì, nên khó gần với bọn nha hoàn lắm.”

Tiểu Dao cười cười, đỡ nàng ngồi xuống.

“Hách cô nương, trong ngăn tủ có hộp thuốc, phiền cô lấy giúp ta.”

“Được.” Tiểu Dao đứng lên, tới rồi bên cạnh bàn, phát hiện ngăn kéo chứa hộp thuốc có một chỗ hở ra.

Tiểu Dao liếc mắt là nhìn ra, đó là một ky quan đơn giản, một khi mở ra, sẽ có bột phấn bay ra, có lẽ là thuốc mê đại loại vậy.

Tiểu Dao không nói tiếng nào, thầm nín thở, tiện tay mở ngăn kéo, vờ như không phòng bị.

Quả nhiên, “Phụt” một tiếng, một luồng khói bắn ra.

Tiểu Dao đã nín thở, cho nên không trúng chiêu, nhưng vẫn giả vờ cóoáng váng lùi hai bước, lão đảo rồi ngã xuống đất.

Sau đó, nghe tiếng thất Di thái cười nhạt.

Tiểu Dao trong lòng khẽ động —— u, giọng cười nhạt này so với giọng cười đáng yêu lúc kính rượu khi này hoàn toàn khác nhau nha.

Thất Di thái chậm rãi bước tới, chặn thực ra không một chút thương tích. Nàng dùng tay đẩy ky quan về vị trí cũ, ngồi xổm xuống, nắm lấy cằm Tiểu Dao. Một lúc lâu, nghe tiếng nàng hừ lạnh một tiếng, tay giật ngược tóc của Tiểu Dao, đau đến mức Tiểu Dao nghiêng răng giật mình, trong lòng mắng mỗ —— oa, người điên à! Đau chết ta!

“Tiện nhân chết bầm!” Thất Di thái hung tợn mắng, “Người đứng là một con tiện nhân!”

Tiểu Dao bụng oán thăm —— nữ nhân trong Thái phủ bộ có bệnh hết hay sao vậy trời, thích mắng chửi người đến thế sao?

Thất Di thái kéo lê Tiểu Dao lên giường, mạnh bạo vô cùng, may mà Tiểu Dao có khinh công tốt mới không dễ ngã bị thương, có điều, nàng có thể nhận ra rõ ràng, hình như thất Di thái hận nàng đến chết? Ngoài mặt miễn cưỡng tươi cười, còn làm mai giúp Thái Biện, xem chừng đều là giả.

“Đừng tưởng rằng ngươi còn trẻ sẽ không già, một ngày nào đó, ngươi cũng sẽ già thôi!” Thất Di thái biên vừa nói, dùng tay miết quai hàm Tiểu Dao nắn nắn da, “Thật lãng phí, đúng là tuổi trẻ... Nhớ năm đó, lúc ta còn trẻ cũng vậy.”

Tiểu Dao trong đầu phát cáu, trong lòng cảnh cáo cẩn thận móng tay người đó, dám làm rách mặt bản cô nương thì biết!

“Hừ, chờ lão gia chơi đùa với ngươi xong, ta sẽ cắt hết gân cốt ngươi, lột da ngươi, uống máu ngươi, rạch nát da mặt ngươi!” Thất Di thái nghiêng răng nghiêng lợi, “Ngươi nghĩ mình có một tương công trẻ tuổi anh tuấn sao, rất tốt sao? Không chừng đang đùa giỡn với nữ nhân khác sau lưng ngươi!”

Tiểu Dao cũng lười oán nàng, đây là oán phụ thân chính của gia đình quyền thế, là oán tới mức này đây.

Bất quá, có một điều khiến Tiểu Dao lưu ý, nàng vừa nói cái gì mà năm đó còn trẻ... Nha đầu này cũng chỉ mười mấy là cùng, cái gì mà năm đó?

Thất Di thái thỏa sức mắng mỗ, rồi đứng lên, ra khỏi phòng thì không quên đóng cửa, xoay người phân phó một nha đầu, “Theo đó mà làm.”

“Dạ, thất phu nhân.”

Thất Di thái điềm nhiên rời viện.

Đội bọn họ đi mất, Tiểu Dao ngồi dậy, trước tiên là lắc lắc đầu, vừa nãy thất Di thái bứt vài sợi tóc của nàng, đau muốn chết.

Sau khi đứng lên, Tiểu Dao tỉ mỉ quan sát khắp gian phòng, đôi con ngươi linh hoạt, lấy bách bảo nang bên hông ra, chuẩn bị chốc nữa trừng trị Thái Biện.

Ở tiền viện, Thái Biện còn đang cùng Tiết Bắc Phàm uống rượu, Tiết Bắc Phàm có vẻ rất lo lắng, một chốc lại nhìn cửa viện.

Thái Biện cười thầm —— tiểu tử nhà ngươi, từ nay về sau, nương tử sẽ không phải của ngươi nữa đâu. Lại nói, có thể cưới được một mỹ nhân như vậy, tiểu tử này thật đúng là có phúc khí.

Đang nghĩ ngợi, một nha hoàn vội chạy tới, hành lễ bẩm báo, “Lão gia, thất phu nhân lệnh tiểu nữ báo với tiết công tử, Tiết phu nhân không chịu nổi rượu, nói cảm thấy khó chịu, phu nhân đã gọi kiệu trở về khách điểm trước rồi ạ.”

“A?” Tiết Bắc Phàm cả kinh, đứng lên chấp tay nhìn Thái Biện, “Thái đại nhân, ta...”

“Chắc, không sao không sao.” Thái Biện khoát tay áo, qua quýt cáo từ như muốn đuổi cổ Tiết Bắc Phàm, “Tiết công tử hãy nhanh trở lại, kiệu đi cũng không nhanh, có thể đuổi theo được đấy.”

“Vâng xin cáo từ.” Tiết Bắc Phàm xoay người vội đi.

Thái Biện nhếch méo cười tà, chà xát hai tay quay đầu lại nói với nha đầu, “Dặn dò đám người dưới, xung quanh hậu viện không được có người, không được để bất cứ âm thanh nào quấy nhiễu!”

“Dạ, lão gia.”

Nha hoàn vội đi mất, Thái Biện khẩn cấp xoa xoa tay đến ngay sân viện nơi ở của Tiểu Dao, trong miệng niệm niệm mấy chữ, “Tiểu mỹ nhân, ta tới đây!”

Mà lúc này, Tiết Bắc Phàm cũng không đi, hắn vừa ra khỏi Thái phủ đã quẹo sang một ngõ trở vào, đứng trên tường tung người hai ba bước đã đuổi kịp Thái Biện, lặng lẽ theo hắn.

Chỉ nghe hắn lẩm bẩm cái gì mà tiểu mỹ nhân.

Tiết Bắc Phàm thầm cười nhạt, đáy mắt dâng lên sát ý, mặt kệ hôm nay có tìm được long cốt ngũ đồ hay không, chắc chắn sẽ làm thịt ngươi. Giống như nha đầu kia thường nói —— coi như vì dân trừ hại!

24. Chương 24: Tâm Sự Nữ Nhân

Thái Biện phấn khởi đi tới cửa phòng, vội vội vàng vàng mở cửa đi vào, sau khi vào phòng không quên khóa trái cửa, liếc mắt thấy có một người đang nằm trên giường, mắt sáng rỡ, tí tởn đến bên giường.

Lúc này Tiết Bắc Phàm đang ngồi trên nóc nhà, dỡ hai mảnh ngói ra nghiêng đầu nhìn vào trong.

Ngó vào thấy Tiểu Dao cư nhiên nằm thẳng đơ trên giường, hắn hơi sốt ruột, có khi nào bị trúng chiêu...

Dạ nghĩ, chợt thấy ánh nến trong phòng bỗng nhiên chợt lóe... Ban đầu còn lập lòe màu đỏ cam, rồi chuyển sang màu xanh quý dị.

Thái Biện ngẩn người, đứng tại chỗ, tựa hồ không biết chuyện gì đang diễn ra. Nếu nói một ngọn nến đổi màu thì chẳng là gì, thì ở đây toàn bộ nến đều đổi màu, quả thực là quá quý dị.

“Khụ khụ.” Hắn hắng giọng lấy tiếng, nhìn qua bên giường, khó khăn thấp giọng gọi, “Tiểu mỹ nhân?”

Tiểu Dao không phản ứng.

Thái Biện tự nghĩ có lẽ bản thân suy nghĩ nhiều quá, nên tiếp tục đến bên giường.

Ngay lúc này, bỗng nhiên bên dưới vang lên hai tiếng lạch cách, hiện tại ngoài trời không có gió, mà ánh nến trong phòng lại đồng thời vụt tắt. Chính giữa bàn chỉ còn lại một ngọn nến phát ra ánh sáng xanh lơ mờ.

Thái Biện ghen hòng, âm thanh lí nhí như gà mái kêu, cổ họng còn đánh “ực” một cái.

Tiết Bắc Phàm ngồi trên nóc nhà che miệng cười —— nha đầu này định hù chết hắn hay sao vậy trời?

“Thái ~ Liêm ~ tên bội tình...”

Lúc này, chợt nghe một tràng âm thanh quý dị truyền đến, “Lão bà ta, đợi người đã lâu...”

Thái Biện thất thanh kêu “Má ơi!” một tiếng, lui dần về sau thì bị vấp chân bàn, ngã ngửa đặt bàn tọa trên mặt đất. Tay cảm thấy ướt ướt, cúi đầu nhìn, trên mặt đất tự nhiên lại có nước, còn có vài cọng rong rêu thủy thảo bết nước, trắng trắng bẩn bẩn. Kỳ thực đó là do Tiểu Dao vớt vài thứ trong ang nước nuôi cá đổ ra đất.

“Người... Người là ai?”

Hắn nghi hoặc nhìn trên giường, thấy Tiểu Dao vẫn nằm im thín thút trên đó, kỳ quái.

Đang nghi hoặc.

“Vụt” một tiếng, một bóng người lướt qua trên cao, văng vẳng đâu đó tiếng cười sắc nhọn “Ha ha ha!”

Thái Biện há miệng, thấy trước mặt có một bóng người bay bổng lơ lửng trên không, rồi lại chớp mắt di chuyển, tuyệt nhiên không phải là người, mà trông như mấy loài ma quỷ quỷ quái nhiều.

Tiết Bắc Phàm trầm kinh hãi, tự nhủ khinh công của Nhan Tiểu Dao thực sự là rất tuyệt, thảo nào năm xưa nhan như ngọc đi trộm đồ chưa một ai có thể bắt được bóng của nàng.

“Thái Liêm, trả mạng lại cho ta...” Nhan Tiểu Dao cố tình kéo dài câu, âm thanh thì khàn khàn. Trong tiếng nói còn vận vài thành nội lực, truyền dài dằng dằng nhìn qua thực sự rất dọa người.

Thái Biện cả kinh toan chạy trốn, nhưng vừa mới đứng lên, tiếng roi quất “Bốp” một cái, đánh hắn đến miệng chảy đầy máu.

“Quý bà xin tha mạng...” Thái Biện cầu xin, nhưng ánh mắt Tiểu Dao sáng lạnh, tay giơ roi lên quất tiếp. Roi da được thấm ướt còn mang theo mười thành lực đạo, mẫu thân Tiểu Dao trước đây cho nàng thứ này để dùng nó trừng trị đám tặc. Tiểu Dao quất roi liên tục, khiến Thái Biện kêu gào thảm thiết.

Ở cửa viện xa thật xa, mấy thủ vệ châu đầu bàn tán, “Lão gia hôm nay chơi đùa còn chưa ra nữa à?”

Bất quá Thái Biện có lệnh, vô luận nghe được âm thanh gì cũng không được tiếp cận, nên mấy gã thủ vệ vẫn đứng tại chỗ tám nhảm.

Thái Biện bị đánh đến thất điên bát đảo, đánh đến nỗi cả cha hắn họ gì hắn còn không nhớ, ôm đầu chui xuống gầm bàn, miệng thì khóc xin, “Quý bà xin tha mạng, ta không dám nữa... Sau này cũng không dám nữa.”

Khăn trải bàn dài rũ phết đất, che mặt trước tối tăm u ám.

Thái Biện cảm giác có một bóng đen gần sát mình, hắn sợ đến vãi ra cả quần, căng thẳng nhìn phía trước, nghĩ tìm cách trốn thoát.

Thình lình, khăn trải bàn bị người nào đó xốc lên.

Thái Biện ngẩng phắt đầu, một cái mặt quỷ áp ngay trước mũi hắn.

Cái mặt quỷ này trông ghê rợn, phì phò phì phò thở, nếp nhăn trên gương mặt tầng tầng lớp lớp, miệng há to đỏ như máu. Thái Biện cả kinh trong lòng “Thịch” một cái, một chút sức lực cũng không có, thở không ra hơi, thẳng cẳng té cái phịch nằm hôn mê bất tỉnh.

Đợi đến khi hần ngất xỉu, mặt quỷ trước mặt cũng đứng lên. Tháo mặt nạ quỷ xuống, chính là Tiểu Dao. Nhìn lại trên giường, chẳng phải nha hoàn gì, mà là vị thất Di thái ngất xỉu nằm một chỗ.

Vừa này thất Di thái xoay người vừa ra khỏi cửa viện, Tiểu Dao hạ người xuống phía sau điểm huyết đạo, lúi nhúi lên giường nằm.

Tiểu Dao chỉnh trang lại tóc một chút, ngẩng mặt nhìn lên trên.

Tiết Bắc Phàm đứng trên nóc nhà nhảy xuống, ngồi xổm nhìn nhìn Thái Biện. Kể ra cũng tội tên Thái Biện, mặt mày xanh lét, toàn thân bị đánh đến da tróc thịt bong, hàm răng đầy bọt trắng.

Tiết Bắc Phàm nén cười, dựng thẳng ngón tay cái khen Tiểu Dao, “Lợi hại!”

“Lợi hại là ở phía sau kia.” Tiểu Dao bảo Tiết Bắc Phàm trối Thái Biện lại, nhét vải vô mồm rồi treo lên đỉnh giường, còn thất Di thái thì trối ngồi trên ghế, miệng cũng bị nhét vải.

Tiết Bắc Phàm xong xuôi thì khoanh tay hỏi Tiểu Dao, “Sau đó? Chúng ta đi tìm Long Cốt Ngũ Đồ?”

Tiểu Dao khoát khoát tay, “Còn thiếu vài thứ.” Nói, lấy từ trong bách bảo nang bên hông ra một cái bình nhỏ, quét một ít nước màu đỏ cũng không biết là cái gì.

Tiểu Dao viết lên ra giường mấy dòng chữ như máu —— giết người đền mạng, kẻ bội tình, dâm côn, không thể chết tử tế... vân vân.

Tiết Bắc Phàm nhìn Tiểu Dao không ngừng viết trên ra giường, cả trên tường cũng viết, cả kinh há to mồm, “Ta nói, này cũng quá độc ác đi?”

Tiểu Dao mặt nhu nhu mũi, “Không độc ác sao thì sao hần nhớ mà dừng lại chứ!”

Dứt lời, chỉ chỉ tay ra sau tấm bình phong, nói với Tiết Bắc Phàm, “Đem bồn cầu đó qua đây.”

Tiết Bắc Phàm tròn mắt, “Không phải cô?”

Tiểu Dao hí mắt, “Có làm không!”

Tiết Bắc Phàm biết có cái cũng chẳng ích gì, ra sau tấm bình phong đem bồn cầu qua, theo chỉ thị của Tiểu Dao đặt lên giường, ngay phía dưới vị trí treo Thái Biện.

Tiểu Dao bịt mũi mở bồn cầu ra, rồi kéo Tiết Bắc Phàm bỏ chạy.

Hai người chạy trốn ra sau một hòn sơn giả, Tiểu Dao vui vẻ giậm chân, “Để xem lão dâm côn này còn dám nữa không! Tức chết hần!”

Tiết Bắc Phàm cũng dở khóc dở cười, “Xem ra thường ngày cô hay đập ta hai cước, đã là thủ hạ lưu tình rồi.”

Tiểu Dao liếc mắt nhìn hần, “Biết là tốt rồi.” Nói xong, ngo trái ngo phải, đi ra ngoài.

“Đi chỗ nào?” Tiết Bắc Phàm lẻo đẻo theo nàng.

“Thái phủ lớn như vậy, đương nhiên muốn tìm bảo vật nằm ở đâu rồi!” Tiểu Dao nhảy lên đầu tường, bắt đầu nhìn xung quanh tìm kiếm thư phòng Thái Biện.

“Thư phòng thông thường nằm ở hướng đông, Thái Biện là quan, chắc chắn sẽ đặt nó tại hướng đông.” Tiết Bắc Phàm kéo Tiểu Dao đi, tới một khu nhà cao nhất trong Thái phủ, quả nhiên là thư phòng.

Tiểu Dao lặng lẽ chuồn vào trong, mồi lửa cho sáng rồi tìm kiếm xung quanh.

Mọi thứ trong phòng Thái Biện đều là đồ cổ, cái nào cũng có giá trị liên thành, duy độc lại không có Long Cốt Ngũ Đồ.

“Tiểu Dao.”

Tiểu Dao quay đầu lại, thấy Tiết Bắc Phàm đứng sau một thư trác* nhìn thứ gì đó, ngoắc ngoắc tay bảo nàng lại đó.

thư trác: bàn làm việc

Tiểu Dao bước qua, chấp tay sau lưng nhìn thử. Trên bàn có một bản vẽ. Đó là bức địa đồ Tiên Vân sơn, trên đó có đánh dấu rõ ràng vị trí giấu bảo vật, bên cạnh còn có chú giải tường tận.

Tiết Bắc Phàm thấp giọng nói, “Nguyên lai bọn họ lặn xuống hồ nước dưới thác trên Tiên Vân sơn tìm thứ gì đó.”

Tiểu Dao sờ sờ cằm ngẫm nghĩ, “Có thể...”

“Có thể cái gì?”

Tiểu Dao buông bức tranh, thấp giọng trả lời, “Có thể, lòng của nữ nhân như chiếc kim dưới đáy bể, kỳ thực suy nghĩ cái gì, căn bản không ai biết.”

Tiết Bắc Phàm nghe cái hiểu cái không, “Có ý gì?”

Tiểu Dao vỗ vỗ hân, “Đã nhớ kỹ mọi thứ trên bản đồ chưa?”

Tiết Bắc Phàm lại nhìn vài lần, gật đầu, Tiểu Dao cùng hân ra khỏi thư phòng, nhảy lên nóc nhà. Tiểu Dao đứng trên mái nhà quan sát toàn bộ Thái phủ, cảm thấy đứng từ nơi này trông khắp tứ phía, trông như một cái quan tài thật lớn. Nàng cười cười, kéo Tiết Bắc Phàm, “Đi.”

“Trở về sao?”

Tiểu Dao gật đầu, “Long Cốt Ngũ Đồ hân là còn đang ở Tiên Vân sơn, nghĩ biện pháp khác vậy.”

Tiết Bắc Phàm cảm thấy tâm trạng Tiểu Dao dường như hơi chùng xuống, chẳng lẽ vừa làm chuyện xấu nên áy náy chăng? Cũng không hân, tên dâm côn đó ai nhìn cũng muốn chém muốn giết mà.

Hai người rời khỏi Thái phủ, trở về.

Lúc này sắc trời đã rất muộn, trên đường lớn của thành Kim Lăng không còn tiếng động lớn nào của người đi đường, đèn dầu đã tắt, trên hồ thuyền hoa cũng cập bến.

Tiểu Dao không đi trên đường lớn, nhảy lên một nóc nhà, hai tay dang ngang giữ thăng bằng, đi trên đỉnh ngang của nóc nhà cao cao. Tựa hồ muốn tự tìm niềm vui, mà tựa hồ chỉ là bước đi vô mục đích như vậy.

Tiết Bắc Phàm bước theo sau, không hiểu sao nhận thấy nha đầu có vẻ rất tịch mịch, mở miệng hỏi nàng, “Làm sao vậy?”

“Hử?” Tiểu Dao cúi đầu bước đi không nói lời nào, bị phân tâm nên ngã xuống.

Tiết Bắc Phàm vẫn lẳng lặng đi theo, “Đang suy nghĩ gì vậy?”

Tiểu Dao tiếp tục đi, mãi đến khi Tiết Bắc Phàm cho rằng nàng không muốn nói nên cũng không muốn miễn cưỡng nàng, thì đột nhiên lại cất giọng, “Nghĩ đến bản thân.”

“Nam nhân nữ nhân?”

“Có nam nhân, cũng có nữ nhân.”

Tiết Bắc Phàm nhìn ngói lưu ly lấp lánh dưới ánh trăng, thấp giọng hỏi, “Nam nhân nữ nhân thì làm sao?”

Tiểu Dao vẫn như trước nghiêm túc bước đi, “Ngày trước, ta có biết hai người.”

Tiết Bắc Phàm gật đầu, “Và?”

“Một lão đầu bảy mươi tuổi, gọi là lão Ngô.” Tiểu Dao chậm rãi kể, “Lão Ngô lúc còn trẻ là một thanh niên khôi ngô, làm nghề thợ mộc, tay nghề rất khéo, cưới được một người vợ rất tốt.”

Tiết Bắc Phàm theo sau nàng, nghe nàng nói.

“Hai vợ chồng ngày ngày sống rất hạnh phúc, đến một hôm, lão Ngô ra ngoài làm nóc nhà cho người ta, trở về đích thời gian, vợ bị ác bá trong thôn khi dễ.” Tiểu Dao nhẹ nhàng lắc thân người, bước đi cũng rất ổn.

“Lão Ngô rất tức giận, tìm ác bá nói lý, ác bá bôi nhọ hân, hai người xây xát nhau, lão Ngô lỡ tay giết ác bá, vì vậy bị kiện ra quan phủ, bị phán sung quân ra biên cương. Trên đường, hân phát hiện ngục tốt* bị người nhà ác bá mua chuộc, muốn giết chết hân, vì vậy dưới tình thế cấp bách, hân đã giết chết ngục tốt.

Sau đó, người khác nói lão Ngô là một đại ma đầu giết người không chớp mắt bị rất nhiều bộ khoái đuổi bắt. Hắn trên đường chạy trốn chết, thầm nghĩ muốn gặp lại vợ một lần, nhưng đến khi về nhà mới biết vợ đã treo cổ tự vẫn rồi.”

ngục tốt: lính coi ngục

Tiết Bắc Phàm gật đầu, “Bi kịch nhân gian.”

“Từ đó về sau, lão Ngô thay hình đổi dạng mai danh ẩn tích, dần dần mà sống, sống đến hơn năm mươi năm. Thế nhân đều cho rằng hắn là kẻ giết người không chớp mắt, nhưng thực tế, hắn chỉ là một thợ mộc.” Tiểu Dao nói, quay đầu nhìn Tiết Bắc Phàm, “Lúc ta năm tuổi, lão Ngô ngồi trên tảng đá nơi đầu thôn kể cho ta chuyện của hắn, hắn hỏi ta, hắn sai ở đâu? Hay là năm đó nên nén giận, là có thể cùng vợ đầu bạc đến già, giờ có khi con cháu đầy đàn cũng nên?”

Tiết Bắc Phàm bắt đắc dĩ, “Cô trả lời thế nào?”

“Ta nói, người suy nghĩ năm mươi cũng không trả lời được, ta mới có năm tuổi làm thế nào biết đáp án chứ?”

Tiết Bắc Phàm ngẫm lại cũng có lý, hỏi tiếp, “Thế nương cô đáp thế nào?”

“Nương ta nói, hắn có sống trên năm trăm năm, cũng sẽ không biết đáp án.”

“Thế còn nữ nhân?” Tiết Bắc Phàm tiếp tục hỏi.

“Nữ nhân thì sáu mươi tuổi, một di di béo ở đầu thôn.” Tiểu Dao nhẹ giọng nói, “Di di béo nói, lúc nàng hơn mười tuổi thì rất đẹp, nhưng gia cảnh bần hàn, nên một lòng muốn gả nàng ột kim quy tể*. Cuối cùng cũng đợi được đến lúc hắn trở thành một Quý công tử (công tử giàu có) gia sản bạc triệu, lúc thành thân, quang cảnh rất náo nhiệt. Đến sau khi thành thân mới phát hiện kim quy tể đó là một kẻ thích trêu hoa ghẹo nguyệt. Nàng nhớ lại lúc đó, là nhịn một chút, may ra được vài năm, tướng công nàng chơi đùa một mỗi, sẽ ghét rồi trở lại với nàng. Sau này gia đạo Quý công tử sa sút, trong một đêm không một xu dính túi, những mỹ nhân trước đây đều vứt bỏ hắn, duy độc di di béo thì vẫn ở lại bên cạnh hắn, mỗi ngày giặt quần áo làm cơm kiếm tiền giúp hắn buôn bán gỡ vốn. Cuối cùng , Quý công tử lại một lần nữa gia tài bạc triệu, di di béo từ một nữ tử nhỏ nhắn mỹ lệ trở thành một thiếu phụ béo. Quý công tử không chút do dự mà hưu thư* nàng, cưới một người vợ trẻ tuổi xinh đẹp về làm chính thất, bây giờ con cháu đầy đàn. Di di béo thì từ đầu đến cuối vẫn chỉ vò võ một mình. Năm ta sáu tuổi, ngồi trong một quán trà nhỏ nghe chuyện nàng kể, sau khi nói xong, nàng hỏi ta, nếu năm đó nàng cũng như những mỹ nhân khác bỏ hắn mà đi, nhân lúc còn trẻ đẹp lại tìm một Quý công tử khác trở thành thiếp thất, có phải sẽ tốt hơn bây giờ không.”

kim quy tể: con rể giàu có

hưu thư: đơn li dị, nhưng khác so với ngày nay là chỉ có một bên chồng là được quyền li dị, bên vợ chỉ được nghe theo

Tiết Bắc Phàm lắc đầu, “Cô trả lời nàng thế nào?”

Tiểu Dao nhẹ giọng nói, “Ta kể cho nàng cố sự của lão Ngô, nói với nàng, người có sống thêm năm trăm năm nữa, cũng sẽ không biết đáp án, cho nên đừng nghĩ nữa.”

Tiết Bắc Phàm tiến lên một bước, theo kịp bước chân Tiểu Dao, hỏi nàng, “Sao đột nhiên lại nghĩ đến hai người đó?”

Tiểu Dao ngẩng mặt, cười hỏi Tiết Bắc Phàm, “Người không cảm thấy có một số việc vĩnh viễn khó giải đáp sao? Ví như việc trở thành nữ nhân Thái Liêm và Thái Biện là tốt đi. Thử hỏi những nữ nhân đó có nguyện ý làm hay không, thực ra thì đại đa số nữ nhân đều không có lựa chọn. Nhưng sau đó, kết cục không ngoài hai cái, hoặc là không thể nhẫn nại, thì trở thành Sơn bà; nếu nhẫn nại, thì sẽ như vị thất Di thái kia.”

Tiết Bắc Phàm nghe Tiểu Dao nói xong, bỗng nhiên vươn tay bắt lấy một lọn tóc của nàng.

Tiểu Dao cảm giác tóc bị người người khác kéo, quay đầu lại, thì thấy Tiết Bắc Phàm đang cầm lọn tóc nàng đưa lên chớp mũi nhẹ nhàng ngửi.

“Này!” Tiểu Dao vội giật lại, tóc nhẹ lướt qua năm ngón tay Tiết Bắc Phàm.

Tiết Bắc Phàm mỉm cười, “Mùi hương rất dễ chịu.”

“Dâm tặc!” Tiểu Dao quay đầu lại cho hấn một quyền.

Tiết Bắc Phàm cũng không tránh, ngực trái trúng một quyền, cảm giác giống như trong lòng bị đánh một cái, hơi nhưng nhức. Tiết Bắc Phàm ôm ngực, nhẹ nhàng nói, “Ta ngửi tóc cô, cô cho ta một quyền, ta đau nhức, nhưng ta lại ngửi được tóc cô.”

Tiểu Dao đứng trên nóc nhà, khó hiểu nhìn hấn.

Tiết Bắc Phàm nhẹ vỗ vai Tiểu Dao, “Ta đạt được mục đích, dù là đau nhức hay phải chi tiền, cũng mới thể ngửi được tóc cô, cô vui về thì hôn ta một cái?”

“Mơ tưởng!” Tiểu Dao bĩu môi.

Tiết Bắc Phàm nhẹ cong khóe miệng, “Ta làm, mục đích chỉ là muốn ngửi mùi tóc, về phần phản ứng của cô thế nào, thì là chuyện của cô, ta không thể kiểm soát.”

Tiểu Dao hơi do dự, hỏi hấn, “Người muốn nói cái gì?”

“Muốn nói, muốn ngửi mùi tóc không phải lỗi của ta, bị đánh cũng không phải lỗi của ta.” Tiết Bắc Phàm thu tay chấp sau lưng, một bước nhảy xuống nóc nhà, “Trên đời này đích xác có rất nhiều Sơn bà và thất Di thái, nhưng nam nhân trên đời không nhất thiết là họ Thái, đúng không?”

Tiểu Dao đứng trên nóc nhà nhìn hấn đi trước, rồi quay đầu ngoắc ngoắc nàng, “Về thôi, gió đêm lạnh lắm.”

25. Chương 25: Trú Nhan Yêu Thuật

Trở lại nhà mẹ của Trọng Hoa, thì thấy Hiểu Nguyệt đang ôm con mèo ngồi trên bậc thềm trước cửa phòng Tiểu Dao, vẻ mặt nóng ruột vô cùng, Hách Kim Phong và Trọng Hoa ngồi đợi cùng nàng.

Thấy hai người trở về, Hách Kim Phong thở phào nhẹ nhõm, “Hai người đã đi đâu vậy, chúng ta đi tìm mãi mà chẳng thấy.”

Tiết Bắc Phàm nhẹ nhàng khoát tay chặn lại, cũng không giấu diếm, đem chuyện hôm nay nói ra một mạch.

“Thật là vô liêm sỉ!” Hách Kim Phong đập bàn nhảy dựng như nhím, “Tên Thái Biện thật vô pháp vô thiên.”

Tiết Bắc Phàm vỗ vai hấn ý bảo hấn bớt giận, “Được rồi, muội tử của huynh cũng đã giáo huấn hấn cho đủ mức vô pháp vô thiên rồi.”

Hiểu Nguyệt quay sang hỏi Tiểu Dao, “Cô không sao chứ?”

Tiểu Dao nhún nhún vai, “Đương nhiên là không sao, tên Thái Biện đó chỉ là một gã ngu ngốc, có điều chúng ta đã tra ra một manh mối rất quan trọng.”

Hôm nay đã quá muộn, Tiểu Dao bảo mọi người hãy đi ngủ một giấc, ngày mai lại nói tiếp. Sau đó bản thân cũng về phòng, rửa mặt rồi leo lên giường nằm nhưng lại không ngủ được, lẩn qua lẩn lại cứ nhớ tới câu nói của Tiết Bắc Phàm, “Nam nhân trên đời không nhất thiết là họ Thái.”

“Hừ” một cái rồi ngồi dậy, Tiểu Dao vỗ vỗ mặt thầm mắng — dâm tặc chết dẫm. Cúi đầu, thấy mèo nhỏ đang ngẩng mặt nhìn nàng, lấy tay chọt chọt một chút, mèo nhỏ trở mình một cái, ngưỡng cái bụng tròn tròn nho nhỏ lên trời.

Tiểu Dao bật cười, ôm nó lên, tay lại gãi gãi lên cái bụng nhỏ, lẩm bầm tự kỷ, “Đồ dâm tặc chết dẫm giả ngây giả ngốc, không được tin hấn!”

Mèo nhỏ liếm liếm chân rửa mặt, luôn miệng kêu “Meo meo” khe khẽ.

Tiểu Dao không ngủ được, đành khoác y phục rồi đứng lên, lục lại trí nhớ bản vẽ ban nãy rồi lấy giấy ra vẽ lại, mãi đến khi nghe thấy tiếng gà báo sáng, nàng mới cảm thấy mệt mỏi mà nhoài người ngủ trên bàn.

Phòng sát vách, Tiết Bắc Phàm đang nằm trên giường, cũng mở to mắt đến hừng đông.

Nghe thấy tiếng gà báo sáng... Hắn nhẹ nhàng duỗi tay lấy y phục mặc vào, vuốt vuốt chỗ bị Tiểu Dao đánh lúc đó, tự hỏi nha đầu dùng nhiều sao nhiều phần công lực thế này? Đến bây giờ vẫn còn cảm thấy khó chịu.

Nghĩ đến đây, hắn đứng lên, đến trước gương đồng bên bàn, nhàn nhã mở tủ áo, rồi đứng ngây ngốc tại chỗ.

Một quyền như có như không của Tiểu Dao đánh ngay ngực không hiểu sao bây giờ cứ cảm thấy ran rát, cứ như một vết bỏng nóng rát đầy nhức nhối. Ánh mắt Tiết Bắc Phàm đột nhiên chuyển lạnh, một quyền này của nha đầu đó đánh thật đúng chỗ, nếu như nha đầu đã biết sự thực, có khi nào sáng sớm mai lại nóng máu thọc lại một đao không?

Tự cười giấu cợt, chỉnh trang lại y phục một chút, hắn đến ngủ cũng không buồn, đành ra khỏi phòng, thấy cửa sổ gian phòng sát vách của Tiểu Dao không đóng kín, nên bước qua nhìn thử, khẽ nhíu mày.

Tiểu Dao khoác một chiếc áo mỏng thêu hoa màu vàng đang nhoài người ngủ say sưa trên bàn, mèo nhỏ nằm bên trong cánh tay nàng, cầm tựa trên tay Tiểu Dao.

Tiết Bắc Phàm bất đắc dĩ lắc đầu, đẩy cửa phòng bước vào, nhẹ lay lay Tiểu Dao, “Này, lên giường ngủ tiếp đi.”

Tiểu Dao không tỉnh.

Tiết Bắc Phàm thấp giọng nói, “Này, sờ cô một cái thì bị đánh, vậy bé cô lên giường ngủ có khi nào bị cô đánh chết không?”

Tiểu Dao tựa hồ cảm nhận được bên tai có âm thanh, cảm thấy phiền nhiễu, vùi đầu vào cánh tay cọ qua cọ lại.

“Vậy, cô lắc đầu tức là sẽ không đánh ta, chốc nữa không được trở mặt đấy!” Tiết Bắc Phàm nói, nhẹ nhàng vươn tay bế bổng Tiểu Dao lên, bế qua bên giường.

Hắn cẩn cẩn dục dục mà bế đi, rất sợ đột nhiên nha đầu hung bạo này tỉnh lại, xử lý hắn như xử lý tên Thái Biện kia.

Tay chân nhẹ nhàng bế Tiểu Dao đặt lên giường, đắp chăn cho nàng. Tiểu hoàng miêu kêu lên một tiếng, lon ton len lén đến nằm cạnh Tiểu Dao, cái dáng beo béo tròn tròn dụi dụi mấy cái, rồi nằm phịch xuống tằm ra bằng gấm mềm mại, thư thư đánh một giấc, cứ như vậy, mèo nhỏ nằm cọ cọ ra giường măn nguyện ngủ trong y hệt như Tiểu Dao.

Tiết Bắc Phàm một tay nắm lấy cột giường, cúi đầu đem góc chăn tẩn lại cho tốt. Chăm chú nhìn một lúc rồi ngẩng đầu... Thấy trước mặt, Hiểu Nguyệt đang đứng ngay cửa phòng im lặng nhìn.

Tiết Bắc Phàm nhẹ đặt một ngón trỏ lên môi, ý bảo Hiểu Nguyệt đừng lên tiếng.

Hiểu Nguyệt chỉ lẳng lặng đứng yên đấy.

Tiết Bắc Phàm đi ra, nhẹ nhàng đóng cửa phòng Tiểu Dao, rồi xoay người quay về phòng.

Chờ đến khi hai phòng đều đóng cửa, Hiểu Nguyệt nhìn hai căn phòng yên tĩnh trước mặt, suy ngẫm. Vừa này, có cảm giác rất kỳ diệu.

“Dậy sớm vậy?”

Hiểu Nguyệt giật mình quay đầu lại, thấy Trọng Hoa đang nâng cằm chống tay bên bệ cửa sổ nhìn nàng.

“Huynh sao lại ở đây?” Hiểu Nguyệt khó hiểu, đó không phải là phòng của Hách Kim Phong sao?

“Ta với Hách bộ khoái đổi phòng, hắn nói buổi tối hay hay ngáy to, sợ sẽ đánh thức mọi người.” Trọng Hoa tìm một lý do hợp lý để không bị chất vấn, thành công thuyết phục được Hiểu Nguyệt.

“Ừm.” Hiểu Nguyệt gật đầu, định bụng quay về phòng ngủ thêm một lát.

“Lần đầu tiên ta mới thấy Tiết Bắc Phàm quan tâm một người.” Trọng Hoa đột nhiên mở miệng.

Hiếu Nguyệt không hiểu rõ, “Là như thế sao? Tiết công tử không phải thường hay chiều cố người khác sao?”

Trọng Hoa cười cười, tay chỉ chỉ ngực giải thích, “Người này đã chết lâu lắm rồi, nhưng ban này lại có cảm giác đột nhiên sống lại.” Nói xong, tủm tỉm hỏi Hiếu Nguyệt, “Điểm tâm muốn ăn gì nào? Ta bảo người làm cho.”

Hiếu Nguyệt suy nghĩ một chút, nhỏ giọng nói, “Ăn gì cũng được.”

“Thế không được.” Trọng Hoa nghiêm mặt, “Ta hỏi nàng muốn ăn cái gì?”

Hiếu Nguyệt do dự một chút, “Cháo cá và bánh mì hấp.”

Trọng Hoa gật đầu, “Được, ngủ thêm một lát nữa đi, tỉnh ngủ rồi sẽ dậy ăn điểm tâm.”

Hiếu Nguyệt ngoan ngoãn nghe theo trở về phòng.

Trọng Hoa hai tay chống cằm, tiếp tục ngồi tựa bên cửa sổ, chăm chú nhìn gian phòng Tiết Bắc Phàm.

...

Lúc Tiểu Dao tỉnh lại, thực ra là bị một vật mềm mềm như tấm đệm úp lên mặt.

Mơ màng mở mắt, một cái bàn chân nho nhỏ đầy thịt dán ngay trước mặt cào tới cào lui, tuy rằng cào thế nào cũng không thấy đau.

Tiểu Dao giật mình thò tay nắm lấy móng vuốt đó, mèo nhỏ giật mình kêu “Méo” một tiếng.

“Này, người ở đây trả thù ta hả? Thừa dịp ta ngủ tính ám toán ta à!” Tiểu Dao đề mèo nhỏ đang muốn trốn, gãi gãi đầu nó.

Chợt nghe bên ngoài có tiếng nói chuyện ngoài cửa, là cái giọng nói điềm nhiên ung dung như vậy không sợ người khác đánh cho, “Mặt trời lên cao lắm rồi, còn không dậy à?”

Tiểu Dao phùng má nhìn ra ngoài, thấy Tiết Bắc Phàm đứng tựa ngay ngạch cửa, giơ một ngón tay chỉ chỉ nàng, “Ngủ tiếp coi chừng biến thành bà lão lợm khộm đấy.”

“Đi chết đi!” Tiểu Dao cầm gối quăng “Vù” một tiếng ra ngoài.

Tiết Bắc Phàm đang định lui lại, thấy gối bay tới liền né đầu sang một bên, tiếp tục chiếm tiện nghi con nhà lành, “Cô không nên nói là lấy cô, phải hỏi là gả cô mới đúng.”

Vừa dứt lời, lại một tiếng “Vù” lướt qua, mèo nhỏ bay ra.

Tiết Bắc Phàm xách mèo nhỏ đến bên bàn ngồi chớ.

Một lát sau, cửa phòng mở, Nhan Tiểu Dao ngáp một cái, cầm bản đồ trong tay bước sang, thấy đến trước mặt hắn.

Tiết Bắc Phàm mở bản đồ nhìn qua, khê nhú mày, giống y đúc bản đồ mà hôm qua thấy trong phòng Thái Biện. Hắn kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Nhan Tiểu Dao, “Là cô vẽ?”

Tiểu Dao nhướng mi, ngồi xuống nhìn mọi người.

Hiếu Nguyệt múc cho nàng một chén, còn lưu tâm cho thêm trứng gà và vài miếng thịt bò cay nóng hổi.

Tiểu Dao thổi phù phù, ăn ngon lành.

Lúc này, Hách Kim Phong và Trọng Hoa cũng đến góp vui, Trọng Hoa lúc đầu còn cười ngặt nghẽo, vừa nghe Tiểu Dao tỉnh lại, vội vàng chạy tới báo, “Tiểu Dao, hôm nay toàn bộ người dân thành Kim Lăng đều thuật lại, tối qua Thái Biện bị Sơn bà trừng trị.”

Tiết Bắc Phàm cũng nén cười không nổi, “Hắn bị treo bao lâu?”

“Nghe đâu là khoảng một canh giờ.”

“Hừ, vẫn còn tiện nghi cho tên dân côn Thái Biện đó quá đi!” Tiểu Dao xem chừng vẫn còn rất bất mãn, “Treo chẳng có bao nhiêu cả.”

“Không phải.” Trọng Hoa nén cười rồi mới giải thích, “Tối hôm qua hấn bị Sơn bà treo trên đỉnh giường, chưa được bao lâu thì đỉnh giường bị gãy bung, hấn bị rớt xuống bồn cầu, mãi đến sáng sớm hôm nay hạ nhân mới phát hiện.”

“Phụt, khụ khụ.” Tiểu Dao ho sặc sụa, uống nước cho đỡ cay, rồi cười ngắc ngoải.

“Tên Thái Biện này làm rất nhiều chuyện xấu, nên phải hảo hảo giáo huấn hấn lại.” Hách Kim Phong cũng cảm thấy được hả giận, nói tiếp, “Đúng rồi, chúng ta còn nghe nói, nữ nhi Thái Vân Đình của Thái Biện mấy ngày nay chuẩn bị xuất giá.”

Tiểu Dao ngẩng mặt hỏi, “Gả cho ai?”

Hách Kim Phong ngó sang Trọng Hoa.

Trọng Hoa thở dài, “Là một phú hộ sát thành Kim Lăng, họ Tiền. Đối phương đã ba mươi tuổi, cũng là một tên xú danh vang xa, trông qua cũng vô cùng xấu xí. Có điều được hậu thuẫn rất lớn, gia phụ gia thúc này kia đều là quan to trong triều, rất có thế lực.”

“Thảo nào có thể dễ dàng như vậy.” Tiểu Dao lắc đầu.

“Có điều hôn sự này bất thành.” Trọng Hoa nói, “Đối phương kiếm có nói là Thái Vân Đình qua đêm bên ngoài, sợ là không còn nguyên vẹn nên mới từ bỏ.”

“Lộn xộn quá đi.” Tiểu Dao chau mày, “Chẳng phải hấn sợ chọc đến Sơn bà hay sao?”

Trọng Hoa gật đầu, “Thông minh, đúng là như vậy.”

“Đây chẳng phải là bôi nhọ danh tiết của một cô nương?” Hiểu Nguyệt cảm thấy không cam lòng, “Người Tiền gia thật quá đáng.”

Tiểu Dao và Tiết Bắc Phàm vô thức đưa mắt nhìn nhau, cùng không hện mà nghĩ đến hình dạng hung thần ác sát của Thái Vân Đình, thật không ngờ Tiền đại công tử lần này lại tránh được một kiếp nạn.

“Dựa vào những đánh dấu trên bản đồ, bên dưới thác nước trong Tiên Vân sơn có giấu một lượng lớn bảo vật, Thái Biện là đang đào nơi chứa bảo vật, cho nên mới sắp xếp nhiều thủ vệ như vậy.” Tiết Bắc Phàm cầm bản đồ lên, “Hay là đến Tiên Vân sơn lần nữa xem cho chắc chắn.”

“Có khi nào, đây vốn dĩ là một cái bẫy không?” Trọng Hoa cau mày nhìn bản đồ, “Nếu nói Sơn bà giết người, lấy cắp bảo vật giấu trong thủy đầm bên dưới thác nước, nhiều năm trở lại án mạng càng ngày càng ít đi, lại có thể lấy cắp được một lượng bảo vật lớn đến vậy sao? Phong tỏa núi lấy để làm gì nữa?”

“Đã từng có không ít quan viên tham nhũng như Thái Liêm, nhưng khổ là không chứng cứ, bởi vì mặc dù biết bọn chúng cướp đoạt của ở khắp nơi, nhưng lại không tìm được nơi hấn giấu bảo vật.” Hách Kim Phong suy nghĩ một chút, “Mọi người có nghĩ, có khi nào hấn mượn truyền thuyết về Sơn bà, ngấm ngấm vơ vét số vàng bạc châu báu dưới chân thác ở Tiên Vân sơn. Ta có nghe nói hấn sẽ cáo lão hồi hương, chẳng lẽ là đào xong rồi đem về mà tận hưởng sao?”

Mọi người nghĩ cũng rất có thể có khả năng này.

“Nhưng mà.” Hiểu Nguyệt tựa hồ không hiểu lắm, “Chuyện vị tiểu thư Thái Vân Đình đó nói là bị Sơn bà bắt đi giải thích thế nào?”

Tiết Bắc Phàm, Trọng Hoa và Hách Kim Phong nhìn nhau một hồi, cảm thấy có chút mâu thuẫn, cuối cùng không hện mà cùng nhau quay sang nhìn Tiểu Dao.

Tiểu Dao hai tay chống má, lẩm bẩm, “Ta cũng khá tò mò, yêu quái ăn thịt người trong thiên hạ có hàng nghìn con, Sơn bà ngoại trừ trừng trị những tên bạc tình, còn ăn thịt nữ nhân. Ăn thịt nữ nhân, cũng không phải là ăn cho đỡ đói hay ăn ngon, mà là vì muốn duy trì dung mạo thanh xuân... Ai nói ăn mỹ nữ trẻ tuổi là có thể duy trì dung mạo chứ?”

Mọi người lắc đầu, ý nói đây là mới nghe lần đầu.

Ăn xong, Tiểu Dao và Tiết Bắc Phàm quyết định lên Tiên Vân sơn lần nữa. Lần này quen thuộc địa hình, hai người dễ dàng tiến vào Tiên Vân sơn, bước lên bậc thang dài nơi sườn núi, đến miếu Tiên Vân.

“Miếu này cũng không phải là dùng để thờ phụng gì cả.” Tiết Bắc Phàm chỉ cửa lớn của miếu thờ, “Cửa chính đối diện thác nước và thủy đàm Tiên Vân sơn, phía trên cổng tò vò là một tấm kính chiếu yêu, mà miếu này kiến tạo lại vô cùng chắc chắn, kết cấu hai tầng tương tự như bảo tháp, chuyên dùng để trấn áp yêu khí.”

“Có tặc giạt mình nên mới giấu đầu hở đuôi sao?” Tiểu Dao đang suy nghĩ, thấy ở chân núi phía xa có một cổ kiệu đang đi tới, hai người khiêng kiệu dường như muốn lên sườn núi. Tiết Bắc Phàm kéo Tiểu Dao, ẩn thân trong khu rừng bên cạnh, lặng lẽ đi theo.

Cổ kiệu đến trước cửa miếu Tiên Vân thì dừng lại, một nữ tử bước xuống kiệu, vẻ mặt bình tĩnh đi vào trong miếu.

Tiết Bắc Phàm và Tiểu Dao thấy rõ gương mặt người nọ thì thầm kinh hãi —— đây chẳng phải là vị thất Di thái trong quý phủ Thái Biện sao! Nàng ta sao lại đến đây?

Hai người nhảy lên trên cửa miếu, lặng lẽ nhìn vào trong, vị thất Di thái đó trực tiếp đi vào một tòa đại điện, Tiết Bắc Phàm và Tiểu Dao vội đuổi theo.

Bên trong miếu, có một ni cô già nua, đang ngồi bên bàn uống trà.

Thấy thất Di thái bước vào, liền đứng dậy thi lễ.

Thất Di thái vội vàng đi vào, đập bàn, “Người làm sao lại để xảy ra sự tình thế này?!”

Lão ni ngăn người, khó hiểu, “Thất phu nhân, đã xảy ra chuyện gì?”

“Ta bảo người giết Vân Đình, hành động bí mật cho ta, sao bây giờ người lại còn sống trở về hả?!” Thất Di thái hỏi một câu khiến Tiết Bắc Phàm và Tiểu Dao đang nghe trộm thầm le lưỡi —— thực sự là tri nhân tri diện bất tri tâm* mà, nguyên lai là vị thất Di thái này sai người đi giết Thái Vân Đình. Vậy cũng không cần nói nữa, Sơn bà kia chắc chắn là lão ni cô giả trang thành... Xem dáng vẻ của bà ta, chỉ cần trùm bộ tóc giả lên thì nhất định khó mà phân biệt thật giả.

tri nhân tri diện bất tri tâm: biết người biết mặt không biết lòng

“Thất phu nhân, ta rõ ràng làm theo lời dặn của người, đánh vào đỉnh đầu nàng, sau đó dìu xuống thủy đàm, đợi người hôm nay đến rồi ăn, nàng ta... Cư nhiên không chết?”

Tiểu Dao nghe được thì nổi da gà, giật giật gấu áo nhìn Tiết Bắc Phàm ý hỏi —— ăn ở đây là có ý gì? Người giải thích rõ giúp ta được không?

Tiết Bắc Phàm nghe hiểu sơ sơ cũng cảm thấy hơi khiếp sợ, vị thất Di thái này có thói quen ăn người sống sao?

Thất Di thái cảm giận ngồi xuống, “Rõ ăn hại, không những để nó còn sống trở về, còn hại ta bị sỉ nhục.”

Lão ni cười xấu hổ, rót cho nàng một chung trà, xem chừng rất e ngại nàng.

“Hừ.” Thất Di thái cầm lấy gương đồng trên bàn soi mặt mình, “Người xem đi, nếp nhăn nhiều thế này, gần đây lão gia cũng không biết bị cái gì, hạ lệnh phong tỏa núi, người không thể chuẩn bị thần dược cho ta, quá hai ngày ta sẽ biến thành thiếu phụ luống tuổi cho xem!”

“Thất phu nhân, lão ni cũng nôn nóng lắm đây, nhưng sau khi phong tỏa núi, đừng nói là cô nương trẻ tuổi xinh đẹp, đến cả một bà lão vùng phụ cận cũng không thấy.” Ni cô thở dài, “Ta lại không thể ra ngoài giúp người bất người được.”

“Nói đến trẻ đẹp, hôm qua có một đứa.” Thất Di thái cảm giận nói, “Cũng không biết ả dùng yêu pháp gì, không những không bị thương mà còn chạy thoát, vốn dĩ ta định sáng nay đưa ả đến, kêu người làm thịt ả cho ta uống máu.”

Tiểu Dao tự tát một cái rồ đau, nhét vào một con gà là đủ lắm rồi, thế thì nàng còn có thể hiểu được, bản thân xem tí nữa đã trở thành cơm dâng lên miệng người khác.

Thất Di thái oán trách vài câu, rồi lấy ra một tờ giấy hồng ghi bát tự đưa cho lão ni cô, “Đây là bát tự của một kỹ nữ mà gần đây lão gia vừa ý, người niệm bùa thật dài lên nó cho ta!”

Tiểu Dao vô ý thức che mặt, Tiết Bắc Phàm thiếu chút nữa là bật thành tiếng, trước đây hắn vẫn luôn tự hỏi những vị phu nhân của bọn hào phú làm cách nào để đuổi những thiếp phòng đi, thì ra cách làm thật đa dạng, ngày hôm nay chứng kiến cái phù chú kia, đủ để dọa một trận chết đi sống lại.

Tiểu Dao thì nghĩ thất Di thái so với Sơn bà còn giống yêu quái hơn, đoạn kéo Tiết Bắc Phàm muốn rời khỏi, lúc đứng lên không đề phòng một nhánh cây đâm ngang ra ngoài, khiến tà áo của Tiểu Dao bị vướng vào, gây nên âm thanh “Loạt soạt”.

Tiểu Dao cả kinh, chợt nghe bên trong có tiếng lão ni cô hô lên, “Kẻ nào?”

Tiết Bắc Phàm nhú mày, lão yêu bà này có võ công! Hắn ôm ngang người Tiểu Dao nhảy lên trên nóc nhà.

Váy Tiểu Dao thiếu đi một mảnh, cảm thấy không được tự nhiên bèn gỡ tay Tiết Bắc Phàm ra sau khi đã lên nóc nhà ngồi, “Không được ôm lâu.”

Tiết Bắc Phàm tâm nói ta ôm lâu hồi nào, tối hôm qua cũng ôm đấy, tại cô không biết mà thôi.

Trong phòng, lão ni cô và thất Di thái đều bước ra ngoài.

Tiểu Dao thầm “Ai nha” một tiếng, bởi vì phần váy bị rách vẫn còn vướng trên nhánh cây.

Lão ni vươn tay kéo đoạn tơ màu trắng trên nhánh cây xuống, chậm rãi ngắt đầu chung quanh. Tiết Bắc Phàm vội vàng kéo Tiểu Dao trốn phía sau nóc nhà.

“Vừa nãy có người?”

“Phải, là hai người.” Lão ni cô hít sâu một hơi, “Mùi vị này, xem chừng đều là thanh niên, một nam nhân, một nữ nhân.”

“Nữ nhân còn rất trẻ?” Thất Di thái gương mặt lộ ra dáng cười quỷ dị.

“Phải.” Lão ni cô gật đầu, cười bằng một giọng cười đến chói tai, “Cái mùi này, chỉ có loại nha đầu đã trải sự đời mới có, bổ dưỡng vô cùng. Thất phu nhân, cái này gọi là thiên ý, hôm nay xem ra có thức ăn ngon rồi.”

Thất Di thái hai mắt lấp lánh, vươn tay ôm lấy cánh tay lão ni mà lắc lắc, “Sự thái, người phải giúp ta bắt ả, ta muốn uống máu!”

Trên nóc nhà, Tiết Bắc Phàm cũng lắc lắc ống tay áo Tiểu Dao hỏi với vẻ mặt kinh hãi, “Nương cô có dạy cô đối phó với yêu quái thế nào không?”

Tiểu Dao dấm hắc, giờ này mà còn có tâm tư để đùa giỡn, bèn hỏi, “Chúng ta trốn ở chỗ này, có bị phát hiện không vậy? Hử?”

Đương lúc nói chuyện, chợt nghe Sơn bà đang đứng chính giữa sân, hai tay chấp lại, bắt đầu ngâm tụng một đoạn kinh văn cổ quái.

Đồng thời, Tiết Bắc Phàm cảm thấy có một trận gió ngược chiều từ trong núi thổi ra, rét cứa đến tận xương tủy. Cùng lúc, bốn phía tựa hồ có gì đó, đang xao động.

26. Chương 26: Núi Hoang Rừng Dã Phải Chú Ý

Lão ni cô bắt quyết trông như đang niệm chú, nhưng Tiểu Dao có thể nghe thấy rõ ràng, mấy thứ bà ta niệm cũng chẳng giống như kinh ngôn Phật pháp gì cả, chỉ là đọc vớ vẩn tào lao, quái lạ là trong rừng thật sự là có động tĩnh.

Đầu tiên là một trận gió thổi qua, sau đó cát bụi cuốn lá khô bay tứ tung, thất Di thái sợ đến nỗi vội vàng trốn sau lưng lão ni.

Tiểu Dao trông cứ như thỏ con dỏng tai lên nghe trộm trên nóc nhà, hiếu kỳ nhìn lão ni cô phía dưới. Tiết Bắc Phàm ngồi cạnh nàng, chung quy nghĩ rằng trong rừng có gì đó quái nhiều, là người... Hay là thứ gì khác?

Lão ni niệm chú một lát, quay đầu lại âm trầm nói với thất Di thái, “Không gì nữa, bọn chúng trốn không nổi khỏi rừng đâu.”

“Nam nhân có đi hay không cũng không quan trọng, nhưng không được để nữ nhân chạy thoát!” Thất Di thái nghiêm mật dặn, “Mấy ngày nay lão gia cũng không chịu đến chỗ ta, cả ngày chỉ ngồi ở chỗ lão Bát, bằng không cũng đi tìm ả tiểu yêu tinh lai lịch bất minh kia.”

“Yên tâm, phu nhân.” Lão ni mỉm cười, hạ giọng nói, “Ta đã chuẩn bị vài thứ tốt cho người.”

Sắc mặt Thất Di thái từ đầu vẫn u ám, rốt cục cũng nở nụ cười hòa hoãn.

Lão ni dẫn thất Di thái trở về đại điện, trên nóc nhà, Tiểu Dao thở phào nhẹ nhõm, kéo áo Tiết Bắc Phàm, ý bảo hắn —— đi mau!

Tiết Bắc Phàm tuyệt nhiên bất động, nhượng chân mày hỏi nàng, “Lão yêu bà đó nói chúng ta không thể ra khỏi rừng, cô còn muốn đi?”

“Chẳng lẽ chờ ở đây cho bị ăn sao?” Tiểu Dao trừng mắt liếc hắn.

Tiết Bắc Phàm tiến sát qua, tay chọt chọt cánh tay Tiểu Dao một chút.

Tiểu Dao che tay cảnh giác nhìn hắn, “Làm gì vậy, dâm tặc.”

“Ha.” Tiết Bắc Phàm cười gượng hai tiếng, “Cô xem chừng cũng không được mấy cân thịt, nhưng có thể bồi thất Di thái đó ăn no, cẩn thận coi chừng bị bắt được đó.”

“Người dọa ta?”

“Ai dọa cô, lão yêu bà đó có công phu không tồi, đã phát hiện cô đang ở trên nóc nhà, chỉ có điều kỳ quái là không động thủ bắt cô.”

Tiểu Dao nghi ngờ ra mặt, “Có thật không?”

“Dọa cô thì là cún.”

Tiểu Dao nhìn chằm chằm Tiết Bắc Phàm nhìn một hồi, duỗi tay chỉ vào chóp mũi hắn, “Cún!”

Tiết Bắc Phàm nhanh tay bắt gọn ngón tay Tiểu Dao, “Nha đầu thú!”

Ghìm Tiểu Dao sắp sửa nổi sùng lại, Tiết Bắc Phàm nhắc nhở nàng, “Đừng đùa nữa, đi xem thử lão ni đó và thất Di thái đang cái gì đã?”

Tiểu Dao do dự một chút, chung quy vẫn cảm thấy thất Di thái diên đến lợi hại, đi nhìn trộm có thể sẽ bị tóm, nhưng lại bị Tiết Bắc Phàm tóm nhảy xuống nóc nhà trước, rồi lặng lẽ vòng ra sau miếu thờ.

Miếu Tiên Vân này cũng không tính là lớn, người canh giữ ít, trước sau có cả thấy ba gian nhà, chung quy chẳng có bao nhiêu người, một lão ni cô, vài tiểu ni quét tước. Trước đây hẳn là cũng có thêm hương khói mập mờ, nhưng hiện tại đã phong tỏa núi, hết sức yên tĩnh.

Tiểu Dao theo Tiết Bắc Phàm vòng ra sau, đến gần phòng bếp, thì thấy thất Di thái và lão ni cô đang ở trong một gian phòng cạnh phòng bếp, cửa đóng chặt, lén la lén lút. Hai người lặng lẽ vòng qua cửa sau, nép bên kê hở khe cửa nghe trộm câu chuyện.

Nghe thấy lão ni cô dặn dò thất Di thái, “Dược này, lén cho Thái đại nhân uống, đều đặn ba ngày, tốt nhất là hãy cho vào nước nóng.”

“Uống cái này, thật là hắn sẽ một lòng với ta, không còn đứng núi này trông núi nọ nữa?”

“Không sai.” Lão ni khẳng định, “Ba ngày sau, Thái đại nhân sẽ trở nên ngây ngốc, người lúc đó chỉ cần đốt cây nến này, nói cái gì, hắn sẽ nghe cái đó.”

Thất Di thái vui mừng nhận cây nến cùng lọ dược, rồi đưa cho lão ni rất nhiều bạc, vô cùng xa hoa.

Tiết Bắc Phàm vội kéo Tiểu Dao trốn vào ngõ nhỏ sát trù phòng.

“Phải rồi.” Thất Di thái vừa tới cửa, quay đầu lại hỏi lão ni, “Con tiện nha đầu Vân Đình kia thì sao? Khi nào thì giết ả, ả không chết ta ăn không ngon ngủ không yên.”

“À... Phu nhân, được lúc trước, đã cho ả dùng chưa?”

“Dùng thì dùng rồi, có điều tính tình càng ngày càng gắt gỏng hơn, như thế không được, không thể chết mà cũng không thể gả ra ngoài, suốt ngày ở nhà thật phiền toái cho ta.” Thất Di thái nói đến đây, còn giậm chân ba cái.

Tiểu Dao nhin không được nhú mày, thất Di thái này tựa hồ càng nổi giận thì là lặp lại động tác, giậm chân một cái thì cũng không sao, nhưng đây là giậm ba lần, trông có vẻ kỳ lạ.

“Không sao cả.” Lão ni đạm nhiên, trấn an thất Di thái, “Tính tình chỉ có thể càng ngày càng cáu gắt mà thôi, cuối cùng cáu tới cực đỉnh sẽ xung tiết mà chết, thất phu nhân lần này phải tận lực mà đảo quanh ả. Qua vài ngày, chắc chắn ả thấy người là đánh...”

“A?” Thất Di thái trên mặt lộ vẻ tươi cười, “Tốt nhất là ả hãy đánh lão gia, để lão gia hảo hảo giáo huấn một phen, xem như là trút giận thay ta.”

“Phu nhân yên tâm.” Lão ni cùng thất Di thái đi ra ngoài.

Tiểu Dao và Tiết Bắc Phàm trốn trong ngõ nhỏ cảm thấy sau cổ nổi da gà.

“Quả nhiên độc nhất vẫn là tâm đàn bà mà, thất Di thái này là muốn tên Thái Biện đoạn tử tuyệt tôn phải không?” Tiết Bắc Phàm hỏi Tiểu Dao, “Vừa nãy lão ni cô cho nàng ta được gì vậy, cứ nhiên có thể khiến người khác nghe lời.”

Tiểu Dao ngờ vực suy nghĩ, “Nào có loại được này chứ, trừ phi...”

“Là thứ gì?”

“Là thứ để bà ta hạ cổ (sâu độc)!” Tiểu Dao nhú mày trầm tư, “Nếu thực sự là vậy, nói không chừng tên Thái Biện sẽ hại chết chính hắn và toàn bộ nữ nhân của hắn.”

“Vậy chẳng phải ni cô trở thành cổ bà sao?” Tiết Bắc Phàm chán nản lắc đầu, “Mau đi thôi.”

“Người vừa bảo không đi, bây giờ sốt ruột làm gì chứ?” Tiểu Dao chỉ tay nhìn sắc trời, “Cẩn thận lỡ trời mưa, chốc nữa chạy vào rừng, coi chừng bị sét đánh.”

Tiết Bắc Phàm thấy nàng nhu nhu môi nói, môi trên môi dưới của Tiểu Dao cứ mấp má mấp má, không hiểu khiến trong lòng cảm thấy ngứa ngứa.

Vốn định đùa với nàng đôi câu, nhưng lão ni vừa đi đã vòng trở về.

Hai người tiếp tục trốn trong ngõ nhỏ không dám ra.

Ni cô vào trù phòng đốt lửa, xem chứng chuẩn bị nấu cơm, một tiểu sa ni ngoài cửa chạy vào, tay còn mang theo một bao phục, “Sư phụ, đã chặt xong.”

Lão ni lấy bao mở ra, Tiểu Dao và Tiết Bắc Phàm ghé đầu sát tường ngó vào, thấy bên trong là một vài cái đầu người máu me đầm đìa.

Tiểu Dao cả kinh hít ngược, Tiết Bắc Phàm vội vàng che miệng nàng lại.

Nhưng bên trong trù phòng, lão ni cô đã chậm rãi quay sang, nhìn về phía ngõ nhỏ.

Tiểu Dao cào tay Tiết Bắc Phàm, làm một khẩu hình với hắn.

Tiết Bắc Phàm ban đầu còn khó hiểu, Tiểu Dao nhin không được, kề sát bên tai hắn thì ào, “Người chết đó là nha hoàn Thái gia, khi nãy đã truyền lời lại thay thất Di thái!”

Tiết Bắc Phàm kinh ngạc. Chính là nha hoàn vừa cùng thất Di thái lên đây, sao đã bị giết rồi?!

Lão ni cô lại rử rử niệm chú trong miệng, đoạn đặt đầu nha hoàn vào lồng hấp, dặn tiểu ni, “Chúng vừa chín tới, nào người phải tái mới bổ.”

Tiểu Dao nghe rõ rành mạch từng chữ, cảm giác dạ dày lộn ngược từng trận, Tiết Bắc Phàm vội lấy tay vuốt vuốt lưng giúp nàng, chớp mắt ra hiệu — tiểu thư, cô đừng có nôn nha!

Tiểu Dao che miệng hít thở.

Chợt nghe lão ni hỏi tiếp, “Còn thân đâu?”

“Đang lấy máu ạ.” Tiểu sa ni sắc mặt không đổi đáp lời, “Thất Di thái nói phải uống máu đã chưng lên, nàng ta muốn phải thật là bổ.”

“Được được.” Lão ni cô gật đầu, bảo tiểu sa ni bưng chén máu tới. Đợi tiểu ni cô đi rồi, lão ni ngồi trên băng ghế, tay cầm cây quạt hương bồ nhẹ nhàng quạt lửa, miệng ngâm nga cái gì đó.

Tiểu Dao và Tiết Bắc Phàm nghiêng tai lắng nghe, chợt nghe bà ta nói, “Nữ nhân ngu xuẩn nhất chính là kẻ muốn trẻ mãi không già để giữ chân trượng phu... Cũng tốt thôi, thỏa mãn ước nguyện của ta.” Nói xong, lão ni lại nở nụ cười đáng sợ.

Tiết Bắc Phàm và Tiểu Dao đồng thời có một ý nghĩ cổ quái — lão ni cô này, hình như cố ý nói cho bọn họ nghe!

Lúc này, trong bếp lò có một mùi vị cổ quái bay ra, mùi vị thịt chín tái nhưng lại thối thối của thi thể, Tiểu Dao chịu không nổi nữa, che miệng, liên tục xua tay. Tiết Bắc Phàm đành đưa nàng đi, leo tường viện ra bên ngoài. Sau khi hạ xuống một mảnh đất trống ở cửa sau, Tiểu Dao đỡ tường bắt đầu nôn.

Tiết Bắc Phàm ở phía sau vỗ lưng giúp nàng, lấy túi nước cất ở bên hông ra, bên trong có chút rượu.

Tiểu Dao ừng ực uống một hơi, cay đến nổi nhảy dựng lên, “Người đưa cái rượu gì đây hả, sặc chết người rồi đây này.”

Tiết Bắc Phàm cười, “Thiên Dao tử*.”

*ở đây là Tiết bắc Phàm nói Tiểu Dao, nhưng bỏ đi chữ ‘Tiểu’ thêm chữ ‘tử’ vào

Tiểu Dao sặc rượu phun hết ra le lưỡi tròng mắt liếc Tiết Bắc Phàm.

Tiết Bắc Phàm ngậy người nhìn đầu lưỡi cong cong hồng hồng, Tiểu Dao chợt ngay giữa trán hấn, cảnh cáo, “Không được nhìn!”

Còn chưa dứt lời, Tiết Bắc Phàm bỗng nhiên kéo nàng, trốn ra sau một gốc cây to.

Chưa được bao lâu, những bụi cây trong rừng chợt động đậy, có hai ni cô đi tới, trông qua khoảng ba mươi bốn mươi tuổi.

Qua kẽ hở Tiểu Dao nhìn ra bên ngoài, hai người này đáng người cân đối hai mắt sáng ngời, động tác cũng nhẹ nhàng, vừa nhìn là biết ngay người học võ.

“Vừa nãy có nghe có người nói chuyện không?”

“Ta cũng nghe thấy.”

“Không có ai... Chẳng lẽ là thất Di thái?”

“A, e rằng lúc này nàng ta đang vui vẻ ăn thịt người, còn tưởng rằng bản thân có thể trẻ mãi không già...”

“Hu!” Người còn lại có vẻ tương đối cẩn thận, “Ít nói đi, đừng có phá hỏng đại sự của sư phụ.”

Hai người nói xong thì vào trong miếu.

Tiết Bắc Phàm tay chợt chợt vai Tiểu Dao một chút, “Vừa nãy giả thần giả quỷ ở trong rừng phỏng chừng là hai người này.”

Tiểu Dao xâu chuỗi sự việc lại với nhau, kinh ngạc hỏi Tiết Bắc Phàm, “Nói như vậy, lão ni cô đó cố tình lừa thất Di thái, muốn mưu hại nàng sao!”

“Còn nói mưu hại thất Di thái sao.” Tiết Bắc Phàm lắc đầu, lạnh lùng cười, “Chẳng bằng nói bà ta lợi dụng thất Di thái hại Thái Biện, muốn Thái phủ gà bay chó sủa.”

“Bà ta có cừ oán gì? Làm những chuyện độc ác như vậy, đến cả thể diện của nữ nhân cũng không tha.” Tiểu Dao hơi run người, “Người xuất gia là từ bi hỉ xả, hơn nữa trong miếu cũng không thấy Sơn bà gì cả, chẳng lẽ suy nghĩ của lão phu nhân sai rồi sao?”

“Nhìn một cái nữa không?” Tiết Bắc Phàm muốn quay lại nhìn thêm lần nữa.

“Ta không đi.” Tiểu Dao quẹt quẹt miệng trở về, “Quay lại không khéo đến bữa cơm tối qua cũng nôn ra mất.”

“Vậy Long Cốt Ngũ Đồ tính sao bây giờ?” Tiết Bắc Phàm đuổi theo.

“Đợi một lát hăng hay, chúng ta trở về tìm biện pháp.”

“Cô đói bụng?” Tiết Bắc Phàm áp sát cười hỏi nàng, “Trở vào trong miếu, nói không chừng có khi còn có thể được ăn óc người hằm?”

“Không thích!” Tiểu Dao đẩy hắt một cái, thấy sắc trời đã muộn, vội vàng tăng cước bộ.

Tiết Bắc Phàm đi cạnh nàng, luôn dõi theo tình hình trong rừng, đặc biệt cẩn thận.

Đi được nửa ngày, Tiểu Dao xuất thần không nói lời nào, thường ngày vui vẻ nay đột nhiên lại an tĩnh, Tiết Bắc Phàm cảm thấy không quen, “Đang suy nghĩ gì vậy?”

“Tất cả mọi chuyện đều kỳ quái.” Tiểu Dao khoanh tay lẩm bẩm, “Thái Biện háo sắc lại không làm tổn thương nữ nhi, lòng tham không đáy nhưng lâu nhiều... Rõ ràng có nhiều thê thiếp như vậy, lại còn gặp một người thì yêu một người, chẳng phải kỳ quái lắm sao?”

Tiết Bắc Phàm bật cười, “Bình thường thôi, thì là ăn chơi trác táng mà.”

“Người vừa nãy không nghe thất Di thái nói sao, trong đã có lão Bát, còn đi thích kỹ nữ bên ngoài.” Tiểu Dao nhíu mày lắc lắc đầu, “Đến cả Ngũ độc cũng không quá đáng thế này... Ta ngờ rằng lúc trước hẳn đã từng bị hạ cổ hoặc trúng phải chiêu gì đó, hôm qua lúc đánh hẳn thử bắt mạch cho hẳn thì đã biết rồi.”

“Nhưng nếu nếu chỉ là một lão ni bình thường, không lý do nào lại hại Thái Biện, có lẽ là muốn hại toàn gia hẳn!” Tiết Bắc Phàm suy đoán, “Không biết lão ni đó có phải Sơn bà báo oán không!”

“Cũng có thể có khả năng này... A!” Tiểu Dao có chút thất thần, chân giẫm phải một vật gì đó mềm mềm, nàng còn tưởng là rắn, cả kinh nhảy lên.

Tiết Bắc Phàm vươn tay kéo nàng lại một bước, hai người đồng thời cúi nhìn trên đất, vừa nãy thứ Tiểu Dao không phải rắn, mà là một sợi dây thừng.

“Dây thừng à...” Tiết Bắc Phàm lời vừa mới ra khỏi miệng, Tiểu Dao chẳng nói chẳng rằng, đẩy hẳn ngã ngựa trên mặt đất.

Đồng thời, chợt nghe “Vù” một tiếng, nơi hai người vừa đứng có hơn mười cây cọc gỗ nhọn hoắt đâm tới.

Tiết Bắc Phàm ngẩng mặt nhìn, mấy cây cọc gỗ này lao tới từ bốn phương tám hướng, vừa nãy nếu không phải Tiểu Dao đẩy hẳn ngã, chắc chắn đã bị đâm trúng rồi.

Đợi sau khi mấy cây cọc gỗ dừng hẳn, Tiết Bắc Phàm muốn đứng dậy, Tiểu Dao “Hự” một tiếng, đè hẳn xuống.

Tiết Bắc Phàm vừa nhìn vừa cười áp sát người Tiểu Dao, “Cô đột nhiên chủ động như thế, ta không quen cho lắm.”

Tiểu Dao nhéo lỗ tai hẳn, “Người cho rằng ta muốn...”

Lời còn chưa nói hết, lại thêm một loạt âm thanh “Vù”, lại có thêm ba cọc gỗ lao tới.

Tiết Bắc Phàm giật mình.

Tiểu Dao ngẩng mặt chợt chợt trước ngực hẳn, “Chưa thấy qua sao? Mấy loại cơ quan này thông thường có hai lần, có khi có cả lần ba, cái này gọi là vô ý phòng ngự bất ngờ ra chiêu*!”

*nguyên bản là xuất kỳ bất ý phòng bất thận phòng

“Vậy làm sao biết có mấy lần?” Tiết Bắc Phàm hai tay kê dưới đầu nhìn Tiểu Dao hỏi, “Vạn nhất một lần hai lần rồi lại thêm lần nữa, chẳng phải là muốn tránh cả đời sao? Ta thật ra cũng không để tâm, bất quá cô cũng biết, nam nữ thụ thụ bất thân, cô đã chiếm tiện nghi ta nhiều lần lắm rồi...”

“Người mơ tưởng à.” Chờ cốc gỗ trở đi rồi, Tiểu Dao mới đứng lên, phúi phúi váy, “Trong rừng có cơ quan kín, đi nhanh thôi.”

“Ai, cô có thể dạy ta phân biệt mấy lần không.” Tiết Bắc Phàm đứng lên bước lên một bước, lại cảm thấy dưới chân chợt vang lên tiếng “Rắc” nho nhỏ.

Tiểu Dao quay đầu nắm tay áo hắn ngăn lại, “Đừng nhúc nhích!”

Tiết Bắc Phàm cũng dừng lại nhìn chân mình, “Ta giẫm phải cái gì sao?”

Tiểu Dao ngồi xổm xuống nhìn một chút, rồi đứng lên, “Người đứng là sao chổi nha, giẫm phải tiền trận rồi đó!”

“Tiền trận?” Tiết Bắc Phàm hiểu ra, “Chính là cái cơ quan điều khiển hàng loạt mũi tên bắn ra cùng lúc, bắn tới khi người đó thành con nhím mới thôi?”

Tiểu Dao thực sự là phục hắn luôn, lúc này mà còn có tâm tư nói đùa.

Tháo sợi dây thừng buộc mấy cái cốc gỗ, chắn bên người Tiết Bắc Phàm, Tiểu Dao ngưng trọng nói, “Chốc nữa lúc người thả lỏng nhắc chân lên, lập tức nằm úp xuống lăn đi, trốn ra phía sau cái cây to đi.”

Tiết Bắc Phàm gật đầu, “Vậy còn cô?”

Tiểu Dao nhếch khóe miệng, “Ta đương nhiên trốn trước, lẽ nào ở lại cùng chết với người? Bảo trọng nha Tiết nhị, nếu như có gì bất trắc ta sẽ đốt giấy tiền vàng mã cho người, lại đốt thêm cho người mấy cô nương bằng giấy.”

Tiểu Dao còn chưa dứt lời, đã thấy Tiết Bắc Phàm vừa vặn nhắc chân, “Ai nha, không được nhắc lên.”

“A...” Tiểu Dao hít một ngụm khí lạnh, nghe thấy có tiếng rē gió mà đến, bay từ xa đến gần với tốc độ cực nhanh, biết ngay là không ổn.

Nhún người muốn chạy, lại bị Tiết Bắc Phàm ôm chặt thắt lưng, “Nữ hiệp, mang ta đi với.”

“Người, người muốn chết!” Tiểu Dao đẩy hắn, rửa thắm kiếp trước thiếu nợ đại gia hắn hay sao hử! Nhắc thấy tiền trận bắt đầu kích hoạt rồi.

Tiết Bắc Phàm thì lại cười xấu xa, ôm Tiểu Dao đang nóng như lửa đốt... Trên trời tiền trận bắn tới.

Hai người không có đường lui, vội trốn sau gốc cây to ôm nhau. Cũng không biết qua bao lâu, tiền trận rốt cục cũng ngừng lại.

Tiết Bắc Phàm hai tay ôm Tiểu Dao, Tiểu Dao dựa lưng vào cây, đập hắn một cước, “Buông ra, dâm tặc!”

Tiết Bắc Phàm lộ đầu ra ngoài thăm dò, “Cái này có thể còn có lần hai lần ba không?”

“Đương nhiên sẽ không.” Tiểu Dao đẩy ra hắn, lộ đầu ra ngoài nhìn thử, thấy toàn bộ thân cây bị bắn nát như bia tập, còn hơn cả bị biến mất, càng nghĩ càng giận, tay đánh liên hồi, “Thiếu chút nữa đã bị người hại chết rồi.”

Tiết Bắc Phàm né vài lần, nắm lấy cổ tay nàng, “Cô ôm rồi bẽ, còn nhảy vô lòng ta, đến cả chân của ta cũng chui vào, tốt xấu cũng đã từng cùng vào sinh ra tử nhiều lần, thế nào mà gặp đại nạn lại chạy trước thoát thân hử?”

“Người đi chết đi!” Tiểu Dao ra sức nhéo cánh tay Tiết Bắc Phàm một cái...

Đang cãi cọ sôi nổi, chợt nghe từ trong rừng truyền đến tiếng “A!” thất thanh, tiếng hét vô cùng thảm thiết.

Tiết Bắc Phàm khẽ nhíu mày, nhìn về phía rừng rậm.

Tiểu Dao giậm một chân, “Có khi nào có người đi ngang qua bị tiền trận làm ngộ thương rồi không?”

“Núi chẳng phải đã bị phong tỏa rồi sao?”

“Mau đi xem.” Tiểu Dao vội chạy qua, Tiết Bắc Phàm còn cách nào khác hơn là đi theo, ven đường dùng đoản kiếm khắc vài ký hiệu, núi này địa hình kỳ lạ dễ lạc đường, hơn nữa trời cũng dần chập choạng tối...

27. Chương 27: Sai Đầu Phương Và Trường Tương Hoan

Đi được một đoạn, Tiểu Dao dừng lại nhìn xung quanh.

Tiết Bắc Phàm kéo tay áo nàng lại, tránh để nàng chạy mất, bèn hỏi: “Có thấy người không?”

Tiểu Dao lắc đầu, nhưng chỉ chỉ cái mũi, hỏi hẩn: “Có ngửi thấy mùi lạ không?”

“Là mùi máu tươi.” Tiết Bắc Phàm chấp tay sau lưng đứng dưới một gốc cây to, lẳng lặng nhận định phương hướng, cuối cùng nhìn chăm chú một bụi cây cách đó không xa, “Tên có lẽ không bay xa đến vậy chứ?”

Tiểu Dao gật đầu.

Tiết Bắc Phàm đi tới bụi cây trước mặt, mày nhíu chặt.

“Cái gì vậy?” Tiểu Dao lộ đầu vào nhìn thử, gương mặt lập tức lộ ra thần tình khó hiểu. Phía sau bụi cây có một người đang nằm, là một người rất đặc biệt —— Mộc Đầu Nhân.

Mộc Đầu Nhân này bộ dáng cổ quái, là một nữ nhân tóc dài, hai tay đan chéo đặt trước ngực, hình vẽ trên mặt rất sinh động, lông mày lá liễu, đôi mắt khép hờ, mũi ôi mông, gương mặt tròn, tuy rằng là đầu gỗ, cũng rất có vài phần thướt tha.

Mộc nhân đang lẳng lặng nằm trong bụi cây, ngực cắm một mũi tên. Nhìn kỹ, mộc nhân này một bên khoe miệng hơi hơi nhếch lên, tự tiểu phi tiểu. Mũi tên trước ngực cùng với tiền trận lúc này bọn Tiểu Dao đụng phải giống nhau, nhưng mà mũi tên kia hẳn là không thể bay xa như vậy. Nhưng quý dị nhất chính là —— chỗ mũi tên, nơi miệng vết thương, có vết máu.

Tiết Bắc Phàm nhìn chăm chăm mộc nhân một lúc lâu, đột nhiên tới đập nàng một cước, Mộc Đầu Nhân hơi giật giật, miệng gọi một tiếng “Ca ca”.

Tiểu Dao vội vàng tóm hẩn, “Đập nàng làm gì?”

Tiết Bắc Phàm nhún vai, “Xem vừa rồi có đúng là nó kêu hay không.”

Lúc này sắc trời gần như đã tối hẳn, Tiểu Dao cảm thấy bầu không khí sau lưng âm trầm tĩnh mịch, bèn vỗ Tiết Bắc Phàm một chút, “Người đừng nói nữa, còn chưa đủ dọa người sao!”

Liếc mắt nhìn Mộc Đầu Nhân một cái, Tiểu Dao nhin không được nhíu mày, “Chúng ta mau đi thôi.”

“Chờ một chút.” Tiết Bắc Phàm khoát tay chặn lại, đặt tay trên vai nàng, lại gần thấp giọng nói, “Vừa rồi Mộc Đầu Nhân kia hình như mới trợn mắt.”

Tiểu Dao trừu khẩu lãnh khí, hít một ngụm khí lạnh, vội quay đầu lại nhìn, cũng không nhìn thấy điều bất thường gì, nàng cau mày nhìn Tiết Bắc Phàm, “Người làm ta sợ a? Thú vị lắm sao?”

Tiết Bắc Phàm thầm nói trong lòng đương nhiên là rất thú vị, vừa hạ thấp thanh âm hỏi, “Cô nhìn bốn phía xem, có cảm giác gì nói nghe một chút?”

Tiểu Dao thật sự là nghe lời hẩn ngẩng mặt lên nhìn khắp nơi, quay lại nói một câu, “Tối.”

“Đúng.” Tiết Bắc Phàm khoanh tay gập đầu, “Trời đã tối, những ký hiệu ta đánh dấu chỉ e buổi tối thấy không rõ, nếu lỡ lạc đường thì làm sao bây giờ? Ai biết còn bao nhiêu cạm bẫy?” Tiết Bắc Phàm hiếm khi nghiêm túc nói, có thể bởi vì trong rừng rất im lặng nên những gì hẩn nói Tiểu Dao đều nghe rất rõ.

“Tốt xấu gì cũng nên đến nơi khác.” Tiểu Dao nhìn nhìn vị “Thảm quái nhân” Mộc Đầu Nhân ở phía sau đám cây cỏ kia.

“Cô không phải là không sợ trời không sợ đất sao?” Tiết Bắc Phàm nở nụ cười, đi qua chỗ Mộc Đầu Nhân, “Nhìn xem chảy máu rồi làm sao quay về. . . .” Chưa dứt lời, hắn quay đầu lại nhìn vào phía sâu trong cánh rừng

Tiểu Đào hình như cũng nghe thấy chút động tĩnh, quay sang Tiết Bắc Phàm chỉ chỉ hướng cánh rừng. Hai người nhảy lên một cây to gần đó, ngồi trên cây quan sát phía dưới.

Không bao lâu, một bóng dáng màu trắng lọt vào tầm mắt của hai người.

Quá nửa đêm, lại có một bạch y nữ tử tiến vào rừng cây âm u này, thật sự rất quý dị.

Nữ tử này mặc một chiếc váy màu trắng dài, rất dài rất dài, làn váy dài có lẽ gần cả trường, Tiểu Đào lo lắng nàng đi nhanh như vậy có thể bị vấp vào váy mà ngã hay không?

Bộ dạng nữ tử này thập phần cổ quái, một tay nâng làn váy dài, tay còn lại cầm một cây chủy thủ, hai mắt khẽ híp lại, miệng nhẹ nhàng lẩm bẩm một từ khúc.

Nàng cứ như vậy trúc trắc chạy tới, bước chân giẫm qua giẫm lại như đang múa một điệu nhạc, chiếc váy trắng toát khẽ đung đưa.

Tiểu Đào vô thức ngẩng đầu, Tiết Bắc Phàm đối diện đồng dạng nghi hoặc hai mặt nhìn nhau.

Bạch y nữ tử như điên như ma, gió thổi bay làn váy trắng và mái tóc đen của nàng, trong miệng lẩm nhẩm hát, đoạn hát là, “Đông phong ác, hoan tình bạc. Nhất bôi sầu tự, kỷ niên ly tác. Thác, thác, thác.”*

*Gió xuân dữ dội, tình hoan ái chỉ mỏng manh. Một ly rượu thêm u sầu, chia lìa nhau những năm. Sai lầm, sai lầm, sai lầm.

Tiểu Đào nghe được rõ ràng, tên bài hát là Sai đầu phượng , rất sầu não thê lương.

Nữ tử hát một lúc sau, đột nhiên đánh một tiếng “Bốp” lên thân cây to, đúng là cái cây mà Tiểu Đào đang ngồi.

Nàng dừng lại, nghiêng đầu nhìn thân cây trước mắt, đôi mắt đang khép hờ chậm rãi mở ra, giống như đang bị phấn. Trong giây lát, nàng vươn đôi tay khô gầy chỉ vào thân cây, “Kẻ phụ lòng, lời thề non hẹn biển vẫn còn bên tai, người lại quay đầu tìm vui, kẻ phụ lòng!” Nói xong, trên mặt khuôn mặt u sầu chuyển thành hận ý, nhũn mày trừng mắt bỏ nhào tới, gờ chủy thủ trong tay lên hung hăng đâm vào thân cây, mấy nhánh cây bị chấn động khẽ run.

Tiểu Đào cả kinh vội ôm lấy thân cây bên cạnh, kinh hãi nhìn xuống bạch y nữ tử đang nổi điên bên dưới.

Nàng hung dữ đâm loạn một hồi sau đó một mối ôm lấy thân cây thụ ngồi bệt xuống, tựa vào thân cây khóc nức nở. Miệng vừa nói “Nhân tình ác, nhân tình bạc. Người phụ ta, ta giết người! Người ở tại nơi này cùng ta chấm dứt, đừng mơ tưởng đến oanh oanh yến yến nữa, ta đem người nấu ăn, chúng ta huyết nhục vĩnh hợp, vĩnh viễn không phân ly.”

Thanh âm bạch y nữ tử hơi khàn khàn, còn có chút thê lương, điên cuồng, Tiết Bắc Phàm cùng Tiểu Đào thật sự là xem đến choáng váng.

Tiểu Đào có chút lo lắng, nàng khóc dưới tàng cây như vậy, chỉ cần vừa giương mắt lên liền có thể nhìn thấy mình, nói không chừng sẽ bị phát hiện.

Tiết Bắc Phàm cũng có chút lo lắng, không phải lo lắng chuyện nữ tử này có thể sẽ phát hiện Tiểu Đào, mà là hắn thấy được gương mặt của nữ tử này! Tuy rằng khắp nơi đều tối đen, chỉ có thể nhờ vào ánh trăng mờ ảo nhìn thấy bộ dạng, nhưng cũng may nữ nhân này sắc mặt tái nhợt, trắng đến mức có chút chói mắt , cho nên có thể thấy rõ —— nhưng bộ dạng cùng Mộc Đầu Nhân kia lại giống nhau đến bảy tám phần!

Nhìn đi nhìn lại khắp nơi, thâm sơn rừng già, làm sao lại có một nữ tử như vậy chạy đến hát từ khúc?

Tiết Bắc Phàm không hiểu nhớ tới nữ tử hát xướng làm động lòng Thái Liêm, nếu là bị sơn bà bắt đến nhưng này lại chẳng có gì. Nhưng mà nhìn kỹ tuổi của nàng, bất quá cũng chỉ khoảng trên dưới ba mươi, cũng không quá già. Có lẽ không phải?

Đang suy đoán chợt xa xa truyền đến tiếng gọi “Nhị phu nhân!”

Tiểu Dao cùng Tiết Bắc Phàm nghe thấy thanh âm thật quen tai.

Quả thực, không lâu sau có hai ni cô chạy tới, đúng là hai kẻ vừa rồi trong rừng giả thần giả quỷ.

“Sao lại chạy đến đây.” Hai ni cô kia giữ lấy chủy thủ trong tay vịn”Nhị phu nhân” kia, hai tay đem giúp đứng lên, dìu quay trở về.

Nhị phu nhân kia miệng vẫn còn xướng khúc, nhưng mà lúc này Sai đầu phượng đã biến thành Trường tương hoan, điệu hoan ai oán, ai nghe thấy lòng tơ cũng bị dựng thẳng lên.

Tiểu Dao ngoắc Tiết Bắc Phàm, ý bảo —— đi theo bọn họ là có thể ra khỏi cánh rừng.

Tiết Bắc Phàm gật đầu, trước khi đi quay đầu lại liếc mắt nhìn Mộc Đầu Nhân trong lùm cây một cái, khẽ nhú mi. Nhún người một cái, cùng Tiểu Dao rời đi theo hai ni cô.

Hai người vừa mới đi, chợt nghe thanh âm “Loạt soát” truyền đến, Mộc Đầu Nhân kia chậm rãi ngồi dậy, mặt nạ gỗ chậm rãi chuyển động, chuyển động. Rồi nghiêng đầu nhìn, hai mắt híp lại, qua khe hở có thể nhìn thấy đôi mắt đen như mực đang nhìn theo Tiết Bắc Phàm và Nhan Tiểu Dao ở đằng xa, mãi đến khi bóng dáng hai người bóng dáng biến mất sâu trong khu rừng.

.

Tiểu Dao cùng Tiết Bắc Phàm đi theo ba người một đường tiến lên phía trước, quả thực ra khỏi cánh rừng, tới gần Tiên Vân miếu.

Vị Nhị phu nhân kia bị áp vào cánh cửa. Tiểu Dao cùng Tiết Bắc Phàm nhìn không được tò mò theo vào nhìn. Chỉ thấy Nhị phu nhân được dìu tới ghế mây ngồi xuống, một ni cô giúp nàng chải đầu, sửa sang lại quần áo dính đầy bụi đất.

Người còn lại hướng phòng bếp bước đi, không lâu sau, cầm theo một cái chén đang bốc hơi tới. Ngồi vào bên cạnh, dùng muỗng đút nàng ăn, hình như là cái gì đó rất nóng.

Tiểu Dao tuy rằng nhìn không thấy trong chén rốt cuộc đựng cái gì, nhưng mùi vị quen thuộc này hình như có mùi thối rất quỷ dị.

Nhị phu nhân ngồi đó giống như Mộc Đầu Nhân, máy móc ăn “thức ăn” được đút tới miệng, hai mắt trống rỗng nhìn phía trước, hoàn toàn vô thần.

Tiểu Dao lắc đầu, vừa rồi thời điểm hát khúc nhạc thì vẫn còn xúc cảm, chẳng lẽ là làm trò, đã quên mất bản thân rồi sao?

Tiết Bắc Phàm mặc dù tò mò, nhưng cảm thấy được việc này đã vượt qua phạm vi bọn họ cần điều tra, cho dù bạch y nữ tử yêu thành cuồng, nhưng không có quan hệ quá lớn đến Long Cốt Ngũ Đồ, quyết định kéo Tiểu Dao rời đi.

Tiểu Dao lại chỉ tay về phía đại điện, ý bảo Tiết Bắc Phàm xem.

Theo hướng ngón tay nàng chỉ, tại phía đại điện một cánh cửa sổ mở ra, lão ni cô ban nãy vừa tiếp đón Thát di thái đang ngồi bên cửa sổ, trên tay cầm một cây búa và một con dao dùng đang điêu khắc một cây cọc gỗ trước mắt. Nhìn kỹ, vật đang được khắc ra không phải chính là Mộc Đầu Nhân kia sao.

Hai người đang muốn nhìn kỹ một chút xem Mộc Đầu Nhân kia giống ai, vì sao có chút nhìn quen mắt?

Đột nhiên, đột nhiên lão ni cô kia quay lại, hai mắt sáng ngời tinh quang khiếp người, nhìn lên nóc nhà chỗ bọn Tiểu Dao đang trốn.

Song phương đối mặt, Tiểu Dao liền cảm thấy được ngực “Thịch” một cái.

“Đi!” Tiết Bắc Phàm nắm chặt cổ tay Tiểu Dao, mang theo nàng xoay người tung người nhảy xuống nóc nhà, ra cửa miếu, dọc theo sơn đạo vội vàng hướng dưới chân núi chạy đi.

Tiểu Dao tuy rằng nội lực cùng công phu không bằng Tiết Bắc Phàm, nhưng khinh công thượng thừa, chạy trốn cũng không có ai hơn được nàng, nàng chạy trốn so với hổ còn nhanh hơn.

Tiết Bắc Phàm để ý phía sau, chỉ thấy một bóng dáng màu xám bóng dáng chạy ra khỏi cửa miếu, vội vàng đuổi theo.

Hắn trong lòng khẽ động —— lão ni cô này kỳ thật đã sớm phát hiện hai người bọn họ, lần trước phía trước để cho cả hai thấy bà ta chiêu đãi Thấy di thái ăn thịt người thịt, lại không đuổi giết hai người, lần này chỉ là thấy một người đang điêu khắc mộc nhân, vì sao liền đằng đằng sát khí?

“Tiết nhị!”

Tiết Bắc Phàm đang xuất thần, liền cảm giác thấy cổ tay bị Tiểu Dao kéo lên trên một chút. Hắn ngẫm hiểu, vội phi người nhảy lên. Đúng lúc đó, dưới chân “Vụt vụt vụt” ba tiếng, mấy cái phi tiêu phát ra ánh sáng xanh tạo thành hình vòng cung quỹ dị bay tới, cắm vào thân cây.

Hai người rơi xuống đất, Tiết Bắc Phàm một tay túm lấy Tiểu Dao lôi ra đằng sau, rút hắc đao trong tay ra khỏi vỏ, xuất ra một đạo hàn quang, ngăn cản bóng dáng màu xám phía sau đang đánh tới.

Lão ni cô nguyên bản đã sắp đến gần, phóng ra độc môn ám khí lại không thể tổn thương hai người, có chút bất ngờ. Vừa thấy đao quang, liền biết đụng phải cao thủ, bà ta thối lui từng bước không dám tùy tiện tấn công, đứng cách đó mười bậc thang, cúi đầu híp mắt, đánh giá hai người.

Ánh mắt dừng lại trên người Tiết Bắc Phàm thật lâu sau mới mở miệng, “Nguyên lai cao thủ của Bắc Hải phái, khó trách lại lợi hại như thế.”

Tiết Bắc Phàm thấy rõ dung mạo của bà ta, phát hiện so với ban nãy còn dữ tợn hơn vài phần, theo bản năng đem giấu Tiểu Dao kỹ hơn.

“Nha đầu, người làm sao tránh được phi tiêu của ta?” Lão ni híp mắt muốn nhìn rõ khuôn mặt của Tiểu Dao “Đây chính là độc môn tuyệt học, vô thanh vô thức không thể đoán trước.”

Tiểu Dao thầm nghĩ chỉ là thứ ám khí bình thường mà thôi, khoắc lác cái gì. Nhưng lại cảm giác bàn tay Tiết Bắc Phàm đang nắm tay mình hơi hơi dùng sức, ý bảo nàng không cần lên tiếng.

Tiểu Dao mếu máo, tuy rằng nghe lời tên đâm tặc này thật sự có chút mất mặt, bất quá vẫn là thông minh so với việc tự rước lấy họa vẫn tốt hơn.

Lão ni cô khoe miệng nhếch lên cười, “Ha, thì ra là một đôi tiểu uyên ương.”

Tiểu Dao nhướng mi, tay Tiết Bắc Phàm lại dùng sức, Tiểu Dao đành phải đem cơn tức ép xuống lần nữa, tùy người, dù sao người cũng đã chiếm tiện nghi ta mấy lần, so đo với người làm gì.

Lão ni cô mỉm cười đối hai người chấp tay, “Nhị vị, vì sao đến ngôi miếu nhỏ của ta? Là vì tìm kiếm bảo vật? Hay là tìm tòi bí mật?”

Tiết Bắc Phàm thản nhiên trả lời bà ta một câu “Chỉ là đi ngang qua.”

“Ha ha.” Lão ni cười lắc đầu, “Người xem lão bà ta là tiểu tử ngốc dễ bị lừa vậy sao?”

Tiết Bắc Phàm lắc đầu, “Lạc đường trong núi, vô tình vào nhầm nơi.”

Tiểu Dao có chút không hiểu, Tiết Bắc Phàm đang lo lắng cái gì vậy? Nàng tuy rằng am hiểu giang hồ không nhiều lắm, nhưng ai có công phu tốt vẫn có thể nhìn ra được. Bắc Hải phái có thể được xưng là thiên hạ đệ nhất đại môn phái, Tiết Bắc Phàm hẳn lại thâm tàng bất lộ, công phu khẳng định có thể vượt qua ni cô điên này, vì sao lại không động thủ?

“Một khi đã như vậy, gặp lại cũng là duyên phận, vị tiểu cô nương phía sau người, gọi ra đây cho ta xem mặt.” Ý cười trên mặt lão ni càng đậm, “Hắn là một nha đầu xinh đẹp.”

Tiểu Dao theo bản năng che mặt lại —— lão ni cô này thật dọa người! Vì sao lại muốn xem mặt mình?

“Ha ha.” Tiết Bắc Phàm cười lạnh một tiếng, “Cũng bình thường.”

Tiểu Dao nín thở.

“Có đúng hay không, cho thấy sẽ biết.” Lão ni nói chuyện, bước lên một bước. Tiết Bắc Phàm bỗng nhiên khoát tay, Tiểu Dao theo bản năng đem đạn khói sớm nắm trong tay ném ra ngoài.

“Bùm” một làn khói bao trùm khắp bốn phía, chờ lão ni cô xông qua làn khói đuổi theo, Tiết Bắc Phàm đã mang theo Tiểu Dao chạy mất.

“Sư phụ.”

Đến lúc này, hai ni cô phía sau mới đuổi theo.

Vốn định tiếp tục đuổi theo, lão ni cô kia khẽ khoát tay chặn lại, “Họ Tiết không dễ dàng trêu chọc đâu, chúng ta tiếp tục làm việc.” Nói xong, xoay người quay về đại điện.

“Hô.”

Tiểu Dao cùng Tiết Bắc Phàm chạy tới dưới chân núi, vượt qua đám thủ vệ một đường chạy trốn. Cho đến khi thấy chợ đêm Kim Lăng náo nhiệt mới dừng lại.

Tiểu Dao vỗ ngực thở, “Lão ni cô kia thực dọa người.”

“Mộc Đầu Nhân này, cô trước kia cô đã từng gặp qua, hay là nghe nương cô nương nói qua chưa?”

Tiểu Dao lắc lắc đầu, “Nương ta chỉ nói về người sống, chưa từng nói qua về Đồng Nhân, Thiết Nhân hay Mộc Đầu Nhân.”

“Vậy trở về nhờ Trọng Hoa điều tra.” Tiết Bắc Phàm cùng Tiểu Dao trở về, vừa hỏi, “Lúc này phi tiêu kia thực sự vô thanh vô thức, cô làm sao phát hiện được?”

Tiểu Dao đắc ý, “Đó chẳng qua là phi tiêu mỏng, không phải vô thanh vô tức, mà là trông nó như gần với đất, dễ dàng giả mạo tiếng bước chân nhưng nếu nhìn thấy cái bóng mờ nhạt của nó vẫn có thể phát hiện.”

“Nhìn bóng? Chiêu này hay!” Tiết Bắc Phàm tiến lại gần, vẻ nghiêm túc hiếm có lộ ra trên mặt lập tức chuyển thành tự tiếu phi tiếu, “Cô đã cứu ta, muốn ta lấy thân báo đáp hay không?”

“Đi chết đi.” Tiểu Dao vỗ cái bụng, “Đi ăn khuya, người mời.”

Nói xong, liền chạy vào một tửu lâu xa hoa bên trái, chuẩn bị gọi món ăn ngon để Tiết Bắc Phàm trả tiền.

Tiết Bắc Phàm lắc đầu theo vào, còn chưa vào cửa, Tiểu Dao đã xoay người xông ra.

“Cô sao vậy?” Tiết Bắc Phàm trong lòng tràn ngập vui vẻ, thật sự rất cao hứng, nhưng cũng không hiểu chuyện gì.

“Dừng phải ôn thần, chạy mau!” Tiểu Dao túm lấy Tiết Bắc Phàm xoay người bỏ chạy.

Tiết Bắc Phàm vừa chạy vừa quay đầu lại, thấy có một đám người đang giận dữ đuổi theo, trong tay đều cầm gậy gộc đao kiếm. Có một người bị băng bó được người giúp đỡ khập khiễng đi theo phía sau, la hét ồn ào, “Bắt! Bắt lấy bọn họ!”

Là Thái Biện.

28. Chương 28: Mộc Đầu Nhân

Trên đường lớn thành Kim Lăng sầm uất, bỗng nhiên nghe một trận gà bay chó sủa. Tiết Bắc Phàm kéo Nhan Tiểu Dao ở phía trước chạy cực nhanh, phía sau là hạ nhân trong phủ Thái Biện rượt theo.

Những người đi trên đường lớn, hay thương buôn đều ngừng chân nhìn, chỉ thấy đằng trước một nam tử tuấn tú cùng một nha đầu xinh đẹp đang lao đi rất nhanh, phía sau là thủ hạ Thái Biện mặt mày dữ tợn đuổi theo, nhìn sơ cũng đoán được là Thái Biện ngấm trúng cô nương dễ thương đó.

Đồng thời mọi người còn âm thầm mắng chửi Thái Biện tạo nghiệp, bèn đem thêm chướng ngại vật chắn giữa đường. Bọn hạ nhân trên suốt đường rượt theo bị ngã chổng vó làm trò cười cho thiên hạ.

“Gã Thái Biện này, ầy vậy mà còn dám chạy ra đây báo thù.” Tiểu Dao vừa chạy vừa quay đầu lại nhìn, thỉnh thoảng có một người vươn tay kéo nàng vào một ngõ nhỏ tối đen.

Ngẩng đầu, Tiểu Dao vui vẻ, “Hiếu Nguyệt!”

Người kéo Tiểu Dao vào trong là Hiếu Nguyệt, Tiết Bắc Phàm cũng theo Trọng Hoa vào ngõ nhỏ. Trọng Hoa mang theo mọi người trốn vào sau một cánh cửa, đóng cửa lại, Tiểu Dao mới phát hiện mình đã về đến hậu viện nhà Trọng Hoa rồi.

“Tòa nhà này đúng lớn!” Tiết Bắc Phàm vỗ vai Trọng Hoa một cái, “Thật đói thật khát nha!”

“Hai người đã ở đâu vậy, chúng ta đi tìm khắp nơi, sốt ruột quá trời.” Hiếu Nguyệt thông báo Tiểu Dao, “Sáng sớm hôm nay Thái Biện truy nã toàn thành hai người, ngay cả cáo thị cũng dán khắp nơi, mấy ngày tới hai người đừng nên xuất môn.”

“Cái gì?!” Tiểu Dao nhú mày, “Thằng cha Thái Biện không sợ Sơn bà đến tìm hắn nữa sao?”

“Thái Biện làm mưa làm gió tại Kim Lăng cũng không phải ngày một ngày hai, hai người khiến hắn bị thiệt thòi, hắn không phải là muốn tìm cả hai thì sao nữa chứ! Hơn nữa, cáo thị truy nã có thưởng là Sơn bà, hai người thì chỉ là tìm người mà thôi.” Nói đoạn, Trọng Hoa đưa một cáo thị qua cho cả hai xem.

Tiểu Dao tiến qua nhìn thử, thiếu chút nữa nhảy dựng lên, đây chẳng phải cái hình là mặt nạ hôm trước mình dùng để dọa Thái Biện sao? Thì ra tên ngu dốt đó thực cho rằng đánh lén hắn chính là Sơn bà, đã vậy, còn muốn bắt mình và Tiết Bắc Phàm để làm chi?

“Hắn bắt Sơn bà là do có tật giết mình, bắt cô là tâm hoài bất quy (chiếm giữ là của riêng), bắt ta là để giết người diệt khẩu.” Tiết Bắc Phàm cầm bát cơm, vừa ăn vừa lẩm bẩm.

Bụng Tiểu Dao cũng biểu tình dữ dội, Hiếu Nguyệt gấp cho nàng đĩa rau, nàng vừa ngậm một cái chân gà vừa hỏi Tiết Bắc Phàm, “Không phải vì báo thù, phiền toái tìm ta làm chi?”

“A.” Trọng Hoa nhin không được nở nụ cười Tiết Bắc Phàm cũng lắc đầu, nói phong long, “Chậm tiêu.”

“Cười cái gì?” Hiếu Nguyệt cũng có chút lo lắng, “Chẳng lẽ hắn muốn Tiểu Dao thay hắn tìm bảo vật?”

Tiểu Dao nhai đậu đũa nhìn chằm chằm mọi người, tự hỏi Thái Biện nhanh như vậy đã biết thân phận mình rồi sao?

Tiết Bắc Phàm và Trọng Hoa cùng cười không nói, vội vội vàng vàng ăn cơm xong thì xuất môn, cũng không biết là làm chuyện gì.

Trước khi ra ngoài, Tiết Bắc Phàm kéo tay Tiểu Dao qua, tay nhẹ điểm lên đầu nàng dặn dò, “Nha đầu điên cô tối nay nhất thiết không được ra ngoài!”

Tiểu Dao còn chưa kịp phản bác, Tiết Bắc Phàm đã quăng cô sang cho Hiếu Nguyệt, dặn dò, “Trông cho kỹ! Ngủ sớm đi.”

Hiếu Nguyệt theo bản năng gạt đầu, kéo Tiểu Dao vào nhà.

Rửa mặt xong xuôi, Tiểu Dao trèo lên giường ôm gối suy nghĩ, thấy Hiếu Nguyệt vừa lau tóc vừa bước vào thì hỏi nàng, “Hiếu Nguyệt, Tiết Bắc Phàm và Trọng Hoa hơn nửa đêm ra ngoài làm gì vậy?”

Hiếu Nguyệt suy nghĩ một chút rồi nói, “Ừm, ta mới này có nghe Trọng Hoa nói muốn tìm Thái Biện tính sổ.”

Tiểu Dao “Tăng” một tiếng nhảy dựng lên, “Chuyện này sao không gọi ta?!”

Hiếu Nguyệt ấn nàng nhét vào trong chăn, “Không cho phép cô ra ngoài!”

Tiểu Dao méo mào, buồn so ngồi trên giường chọt chọt mèo, “Ngủ không được.”

“Cô không mệt à, chạy suốt từ sáng đến tối.” Hiếu Nguyệt đem chú mèo vàng đặt xuống cuối giường, leo vào chăn hỏi Tiểu Dao.

“Trong đầu có chuyện buồn phiền hoảng loạn, ngủ không được.” Tiểu Dao nhăn hai hàng lông mày, đem sự việc hôm nay nghe thấy thanh thanh sở sở nói cho Hiểu Nguyệt, Hiểu Nguyệt nghe được nổi hết da gà, lại còn một bụng đầy thắc mắc.

“Thất Di thái ăn thịt người?”

Tiểu Dao chà chà tay, “Không phải vậy sao! vốn lúc đầu muốn ăn thịt Thái Vân Đình, bắt quá nha đầu đó tốt số trốn thoát, nằng chờ không kịp, đã ăn tươi nha hoàn rồi.”

“Trời.” Về mặt Hiểu Nguyệt bình thường không nóng không lạnh bây giờ cũng bày ra biểu cảm, hiển nhiên cảm thấy rất ác cảm, “Thịt người sao có thể giúp trường sinh bất lão, trái lại còn có thể nhiễm bệnh nữa!”

Tiểu Dao ngẩn người, nhìn Hiểu Nguyệt.

Hiểu Nguyệt cúi đầu không nói, Tiểu Dao biết trước khi nàng được bán cho Trầm Tinh Hải đã chịu không ít khổ cực, có lẽ đã từng thấy qua, bèn vươn tay vỗ vai nàng, chuyển đề tài, “Tiên Vân sơn và Tiên Vân miếu đó cũng dày đặc quỷ khí, dọa người nhất chính là lão ni cô.”

Hiểu Nguyệt cau mày gật đầu, “Cô lần sau nghìn vạn lần đừng đi một mình.”

“Ta đoán chừng ư Tiết Bắc Phàm biết cũng không ít chuyện! Chứ ít là lai lịch lão ni cô đó có thể là hẳn biết rõ.” Tiểu Dao nói, nhưng dường như nghĩ không thông, “Hắn không cho ta nói là sao nhỉ? Còn không cho ni cô kia xem mặt mũi ta, thần thần bí bí thật.”

“Nói đến Mộc Đầu Nhân...” Hiểu Nguyệt dường như nhớ tới chuyện gì đó, “Ta từng nghe thiếu chủ nói qua, có vài loại người, đặc biệt quan trọng!”

“Vài loại người?” Tiểu Dao không quá rõ.

“Chẳng hạn như nói, Thảo nhân, Mộc nhân, Thạch nhân, Đồng nhân, Kim nhân, Ngọc nhân, vân vân...” Hiểu Nguyệt nghiêm túc nói, “Ta có ấn tượng rất sâu, Thảo nhân là chủ bệnh thống, Mộc nhân là chủ thần chí, Thạch nhân là chủ sinh tử, Đồng nhân là chủ kiếp nạn, Kim nhân là chủ phú quý, Ngọc nhân là chủ nhân duyên.”[1]

Tiểu Dao nghe có điều mới lạ, “Có cách nói này? Ở địa phương nào vậy?”

“Ừ, ta nghe Thiếu chủ cùng một thuật sĩ đàm thoại một lần, trông như là đùa chứ đánh cược gì đó.” Hiểu Nguyệt lắc đầu, “Tiếc là Trọng Hoa không có ở nhà, huynh ấy xem qua nhiều kinh văn, hẳn cũng biết.”

Tiểu Dao nghe thế, trộm liếc Hiểu Nguyệt một cái, nâng cằm nàng lên hỏi, “Ai, Hiểu Nguyệt, cô nghĩ Trọng Hoa thế nào?”

(Tiểu Ngạn: mặc dù ta ko phải là ng' mê bách hợp nhưng nhìn thế nào cũng thấy hint bách hợp của Tiểu Dao và Hiểu Nguyệt là thế nào?! O3O)

Hiểu Nguyệt quay sang nhìn nàng, “Trọng Hoa?”

“Ừ.”

“Ừm... Là người tốt, huynh ấy đối với ta tốt lắm.”

Tiểu Dao nhướn miệng cười, “Thiếu chủ cô và Trọng Hoa, ai tốt hơn?”

Hiểu Nguyệt ngẩn người, dáng vẻ nghiêm túc suy nghĩ, một lúc lâu mới hỏi, “Cái này... phải so thế nào?”

Tiểu Dao chớp mắt mấy cái.

Hiểu Nguyệt trở mình một cái, đưa tay tìm tới đầu Tiểu Dao, “Cô lại suy nghĩ lung tung gì vậy, người với người không phải cùng một dạng sao, không thể so sánh.”

Bàn tay Tiểu Dao nâng cằm nhẹ thả ra, tức khắc ngã xuống gối, gãi lưng chú mèo vàng một hồi, “Muốn chết à!”

Hiểu Nguyệt tròn mắt nhìn nàng, “Ai muốn chết?”

Tiểu Dao giơ con mèo quay về phía nàng, dùng phần thịt mềm mềm vỗ vỗ má nàng, “Cô không nghĩ thỉnh thoảng cũng nên đem hai người bọn họ ra so sánh một tí sao?”

Hiếu Nguyệt cười cười, “Không thể so được, hai người bọn họ đối với ta đều tốt, rất tốt, không thể so sánh được.”

Tiểu Dao thở dài, lấy chân méo dí lên mũi nàng, “Vậy nếu hai người đó cô chỉ được chọn một thì sao? Cô chọn ai?”

Hiếu Nguyệt kinh ngạc, “Chọn làm chi?”

“Cô ngốc chết đi thôi.” Tiểu Dao nhét con mèo vào trong tay Hiếu Nguyệt, thế nhưng lại không thể giúp Trọng Hoa nói huych toẹt ra, vạn nhất lộng xảo thành chuyết*, Hiếu Nguyệt không để ý đến hần, không phải bản thân có lỗi khiến Trọng Hoa tưởng niệm nàng đến chết sao? Đến lúc đó phỏng chừng Trọng mẫu cũng mắng nàng cầu huyết lâm đầu**...

*lộng xảo thành chuyết: chữa lợn lành thành lợn què, ở đây ý là chuyện tốt nhúng vào thành chuyện xấu

**cầu huyết lâm đầu: đại khái tối nghĩa là máu chó dội lên đầu, còn thoảng là trách cứ nàng làm hỏng việc

Nhắc đến Trọng mẫu, Tiểu Dao bật người ngồi dậy.

“Ai nha.” Hiếu Nguyệt kéo nàng nằm xuống, “Cô là thỏ đầu thai à, sao lúc nào cũng nhích tới nhích lui thế?”

Tiểu Dao đặt đầu lên gối, hai hàng lông mày nhíu chặt, “Cô đoán xem, Trọng lão thái thái có phải biết cái gì đó không? Chuyện đi Tiên Vân miếu thì có nhắc nhở chúng ta, bây giờ lại phát hiện những chuyện khó lường.”

“Bà ấy không phải là lão thái thái sao, sao có thể tùy tiện nói chứ.”

“Ừ.” Tiểu Dao lắc lắc đầu, rất ung dung kể vởi Hiếu Nguyệt, “Nương ta nói...”

“Nói cái gì?” Hiếu Nguyệt lập tức lên tinh thần, vểnh tai lên nghe những là vàng ngọc.

Tiểu Dao bật cười, “Nương ta nói, phải thật tâm cư xử với những nữ nhân đã qua tuổi bốn mươi.”

Hiếu Nguyệt ngờ vực, “Vì sao?”

“Bởi vì những nữ nhân qua bốn mươi tuổi thì có rất nhiều cố sự, về sau cũng có thể chuyện đó sẽ xảy ra trên thế hệ chúng ta.” Tiểu Dao ngồi xuống, chân trần mang một đôi guốc mộc, vừa khoác áo ngoài vào.

“Đi đâu đấy?” Hiếu Nguyệt cũng ngồi dậy.

“Nghe nói Trọng lão thái thái có thói quen mỗi ngày niệm kinh.” Tiểu Dao nghiêng đầu, “Ta cũng ngủ không được, qua tham quan từ đường Trọng phủ đi.”

“Ta cũng đi.” Hiếu Nguyệt nhớ kỹ Tiết Bắc Phàm dặn nàng phải trông Tiểu Dao thật kỹ, nên bám gót theo sau.

Trăng vừa vắn treo trên thiên đỉnh, Tiểu Dao và Hiếu Nguyệt mang guốc mộc nhẹ nhàng đi đến ngoài cửa từ đường Trọng phủ. Quả nhiên, hai tiểu nha hoàn canh cửa đang nghỉ ngơi trên giường nhỏ. Bên trong từ đường từng tiếng gõ mõ “Cốc cốc cốc” vang lên vừa hay hòa cùng màn đêm, phảng phất đâu đây tiếng côn trùng kêu vang tiếng ve đang khóc, chẳng những không ấm ỉ, lại còn làm nền àn đêm lạnh như nước kia.

Hiếu Nguyệt đứng quy củ ngay trước cửa, Tiểu Dao thì thò đầu vào trong nhìn, hai người đưa mắt nhìn nhau, muốn lên tiếng gọi lão thái thái một tiếng, xông vào thế này thì vô lễ quá.

Đang lúc khó xử, tiếng gõ mõ dừng lại, Trọng mẫu quay đầu lại nhìn, khẽ cười, ngoắc tay ý bảo hai nàng vào.

Hiếu Nguyệt và Tiểu Dao thở phào nhẹ nhõm lon ton chạy vô, Trọng mẫu đối nhân xử thế hòa nhã dễ gần, có thể nhìn thấy người rất thích cùng thanh niên sống chung, hiển nhiên thời gian Trọng Hoa lớn lên cũng vô cùng hạnh phúc may mắn, không chịu bức bách, thảo nào hần lại hiếu thuận như thế.

Tiểu Dao nhớ rõ nương nàng cũng như thế này, hễ có việc gì cũng cùng nương thương lượng, không ép buộc bức bách nương làm chuyện gì, nương cũng rất ngoan ngoãn hiểu thảo. theo như lời nương nàng nói thì, “Lão nương tuổi càng lớn, tiếu nuối lớn nhất chính là khi bé không ai chiều chuộng, trưởng thành lại không có nương để báo hiếu, con ngày nhỏ ta chiều con như vậy, khi lớn lên nếu con không hiếu thuận, chẳng phải làm bà ngoại con thất vọng sao?”

Trọng mẫu đưa hai người hai tám đệm cói để ngồi, cười nói, “Đến, trước tiên hãy cùng lão nhân ta thấp một nén hương.”

Tiểu Dao và Hiểu Nguyệt nghiêm chỉnh tháo guốc tiến vào từ đường, thấp nhang cho tổ tiên Trọng gia, sau đó lập tức quỳ gối ngồi xuống, nhìn Trọng mẫu.

Trước cửa, một tiểu nha hoàn đưa trà nóng đến, còn đem thêm hai phần điểm tâm.

“Ném thử đi, đây là món bánh khoai môn mà hài nhi ta thích nhất.” Trọng mẫu đưa cho Hiểu Nguyệt và Tiểu Dao mỗi người một cái, “Nhi tử ta ấy hả, đừng nhìn nó văn văn tú tú thế mà lầm, kỳ thực tính tình như củ khoai môn.”

“Khoai môn?” Tiểu Dao và Hiểu Nguyệt đồng thời ngẩng mặt suy nghĩ một chút, đem một Trọng Hoa nho nhả áp đặt lên một củ khoai môn thì thật khó hiểu.

“Ha ha.” Trọng mẫu cười vang, “Tính nó giống như cha nó, lúc mới đầu thì ngang lạnh, đến khi quen thuộc thì lại ôn nhu.”

Tiểu Dao và Hiểu Nguyệt cũng khó nén cười rộ lên, Tiểu Dao trộm nhìn bài vị phụ thân Trọng Hoa trên điện thờ, hỏi, “Phụ nhân rất nhớ Trọng lão tiên sinh à?”

Trọng mẫu cũng không phản bác, gật đầu, “Ừ, cho nên mỗi đêm đều đến bồi y.”

Tiểu Dao và Hiểu Nguyệt đưa mắt nhìn nhau một cái, diếc tiếc cho đôi phu thê không thể cùng nhau ân ái đến bạc đầu.

“Cũng đã mất nhiều năm rồi, lúc y còn sống thì hay cần nhân, nhưng đến lúc mất rồi thì lại nhớ, phu thê vốn là như thế đấy.” Trọng mẫu bưng ly trà, nhìn Tiểu Dao, “Cô là một nha đầu thông minh, thế nào? Có chuyện gì muốn hỏi ta?”

Tiểu Dao cười cười, nín nọt, “Không ngờ lão phu nhân nhìn thấu cả.”

“Ít nịnh nọt đi, ta biết cô muốn hỏi cái gì.” Trọng mẫu đặt ly trà xuống, “Kỳ thực, cũng là một đoạn nghiệt duyên mà thôi.”

Hiểu Nguyệt hiểu kỳ, “Là chuyện quái lạ trong Tiên Vân miếu?”

Trọng mẫu gật đầu, “Trong thành Kim Lăng có vài rạp xiếc khá nổi, trong đó có một diễn viên là người Kim Lăng, vô cùng nổi danh, phong lưu phóng khoáng, xưng là Văn Tứ công tử.”

Tiểu Dao hào hứng hỏi tiếp, “Giọng nói hần tốt lắm sao?”

“Đúng vậy, một khúc Sai đầu phượng cất lên như khóc như tố (tố cáo), khiến người nghe đau như đứt từng khúc ruột, thành Kim Lăng khi đó ít nhất có hơn phân nửa cô nương thần hồn điên đảo vì hần.”

Tiểu Dao gật đầu, “Lúc rảnh rồi đi nghe thử, bài hát nữ tử trong núi hát lúc đó, cũng là Sai đầu phượng, hai người bọn họ có liên quan nhau sao?”

“Nói nha đầu ngươi là quỷ chuyển thể cũng không sai.” Lão phu nhân lần lượt đưa hai người điểm tâm, “Ta cũng từng quá bộ đến Tiên Vân miếu...”

Tiểu Dao kinh ngạc, “Lão phu nhân, người đến Tiên Vân miếu làm gì? Ở đó có lão ni cô ăn thịt người ghê lắm.”

“Ha ha.” Lão phu nhân cười lắc đầu, “Ta đây cũng chẳng biết, ta vào trong miếu bái lạy mà thôi, năm có ta còn chưa đến hai mươi nữa là.”

Hiểu Nguyệt cùng Tiểu Dao khó hiểu, bất quá cũng không nói chen vào, chờ Trọng mẫu nói hết.

“Nói đến chuyện này, phải nói từ ba năm về trước.” Lão phu nhân nhớ lại chuyện cũ, “sinh thần ta năm đó, có mời một đoàn xiếc đến, chính là đoàn xiếc của văn gia nổi tiếng nhất Kim Lăng. Ngày ấy, bọn họ diễn hai khúc hát, khúc đầu là Sai đầu phượng, ta nghe thì đau lòng rơi lệ. Khúc thứ hai thì lại là Trường tương hoa, vui đến mức ta cười không ngừng. Ngoài ra còn có vài khúc hí dễ nghe, ta còn nhớ kỹ một việc khác, khiến ta muốn đến nơi nhiều năm trước, Tiên Vân miếu, bái lạy một chuyến.”

Tiểu Dao và Hiểu Nguyệt hỏi tiếng lòng của bản thân, “Chuyện gì?”

“Một câu chuyện xưa, là về vị công tử phong lưu có vô số người theo đuổi.” Lão phu nhân nói, lắc đầu thở dài, “Có một nha đầu ngốc vẫn một mực chờ đợi bên cạnh hần, tận lực chờ hần không muốn rời đi.”

Tiểu Dao khẽ nhún mày, nhớ tới Dư Lan Chi biểu muội của Vương Bích Ba*, nói nữ nhân này ích kỷ không bằng nói nàng ngốc, toàn tâm toàn ý trông chừng biểu ca nàng. Một biểu ca như hần mới gọi là ích kỷ, bên ngoài thì trêu hoa ghẹo nguyệt, nhưng lại đem nàng ra sau hậu viện, không cho đi cùng, cũng không cho ra ngoài, mặc cho nàng chờ đợi đến mệt mỏi, đến già.

*chỗ này trong bản raw ghi là Trầm Bích Ba, ta nghĩ chắc Nhã Nhã ghi nhầm nên sửa lại cho đúng

Trọng mẫu đặt ly trà xuống, tay với lấy gậy chậm rãi đứng lên.

Tiểu Dao và Hiểu Nguyệt nhanh chóng đứng dậy đỡ bà.

Thế nhưng bà lại khoát tay, từ bên cạnh bài vị phụ thân Trọng Hoa lấy ra một Mộc nhân kỳ lạ, đưa cho hai người nhìn. Mộc Đầu Nhân này, bàn tay vừa vừa, ngũ quan không thấy rõ ràng, tứ chi cũng không cân đối, xem là một phế phẩm khi điêu khắc.

“Đây là...” Tiểu Dao buồn bực.

“Đã từng có người nói, nếu đem người mình quý mến khắc thành hình dạng, khắc một Mộc Đầu Nhân, rồi đem máu bản thân nhỏ vài giọt lên đó, sẽ điều khiển được tâm hồn người đó, khiến người đó ngoan ngoãn nghe lời.” Trọng mẫu cười cười, nhưng ý tứ có chút tự giễu.

Tiểu Dao vuốt ve một đầu nhân, lại nhìn bài vị một chút, sững sốt, “Sẽ không là...”

Lão phu nhân gật đầu, “Đây là cái lúc hồi trẻ ta làm, không còn cách nào khác, hần vốn phong lưu đa tình, vĩnh viễn không thấy thỏa mãn.”

“Vậy việc đó có thành công không?” Hiểu Nguyệt nhún mày.

“Cũng may nhờ có Mộc Đầu Nhân này.” Trọng mẫu gượng cười, “Ta tự mình làm, ai cũng không biết, nửa tháng còn chưa thấy có kết quả, đang chán nản, thì hần lại leo tường vào. Thì ra là hần nửa tháng không thấy ta, cho rằng ta không kiên trì, nên vội vàng thú ta về.”

Hiểu Nguyệt vùng Tiểu Dao nhìn nhau cười.

“Chỉ tiếc.” Lão phu nhân thở dài, “Không phải toàn bộ Mộc Đầu Nhân, đều có thể chờ được đến như vậy, có một số thành công, một số thì trở nên điên dại bị hấp dẫn.”

.

oOo

Chú thích:

[1] Ở đây mình không có dẫn link vì không biết tìm đâu ra, nhưng mình hiểu đoạn này nên giải thích ọi người

Thảo nhân, Mộc nhân, Thạch nhân, Đồng nhân, Kim nhân, Ngọc nhân ở đây ý chỉ là hình nộm bằng thảo – cỏ, mộc – cây, thạch – đá, đồng – đồng thau, kim – vàng, ngọc – ngọc bích (hoặc ngọc thạch)

Chủ thoán nghĩa là chủ thể

Thảo nhân là chủ bệnh thống: chủ thể hình nộm bằng cỏ gây ốm đau bệnh tật

Mộc nhân là chủ thần chí: chủ thể hình nộm bằng cây điều khiển tâm trí con người

Thạch nhân là chủ sinh tử: chủ thể hình nộm bằng đá điều khiển mạng sống

Đồng nhân là chủ kiếp nạn: chủ thể hình nộm bằng đồng thau điều khiển kiếp nạn người khác

Kim nhân là chủ phú quý: chủ thể hình nộm bằng vàng có thể giúp con người trở nên giàu sang

Ngọc nhân là chủ nhân duyên: chủ thể hình nộm bằng ngọc hỗ trợ nhân duyên

29. Chương 29: Mộc Phó Vĩ

“Chẳng lẽ lão ni đã làm mộc đầu nhân kia muốn trông coi người nào sao?” Tiểu Dao hiếu kỳ, hỏi Trọng lão phu nhân, “Nhưng bà ta làm một Mộc nhân thật lớn, trông y như là người thật vậy. Còn nữa, bà ta là làm nữ nhân đó.”

Lão phu nhân gật đầu, thấp giọng hỏi, “Có chú ý ở phụ cận miếu thờ có rất nhiều đoạn gỗ không?”

“Có!” Tiểu Dao lập tức gật đầu, “Nhiều cây bị đốn dựng thành bầy rập.”

“Còn có mấy cái đem bán nữa.” Lão phu nhân nhận lại Mộc nhân, đặt lên cạnh bài vị, quay lại ngồi tiếp tục nói, “Tiên Vân miếu bán gỗ, muốn kích cỡ nào cũng có, nhiều khúc gỗ to quý, thì được những người giàu sang mua về. Còn những khúc gỗ nhỏ thì lại rẻ, các cô nương phần lớn là mua tiểu Mộc nhân. Thông thường những người giàu có thì lại vung thêm bạc, lão ni sẽ thay hẳn làm Mộc nhân, tay nghề rất khéo.”

“Ừm...” Tiểu Dao rút cuộc cũng minh bạch, lại nói, lão ni này xem ra cũng biết cách kiếm tiền, một ngọn núi lớn như vậy, bán hết thì bạc kiếm cũng không ít nha.

“Vậy lão ni đó, có phải là dùng tới vu thuật?” Hiểu Nguyệt hỏi, “Làm Mộc nhân thật có thể quản lý người mình yêu thích?”

Lão phu nhân không đáp, hỏi ngược lại, “Nha đầu, con có người trong lòng chưa?”

Hiểu Nguyệt ngẩn người, cũng không chắc Trầm Tinh Hải có thực sự là người trong lòng không, chỉ là khi nhớ lại Thiếu chủ sắp thành hôn, tâm trạng liền sa sút.

Trọng mẫu cũng đã nghe Trọng Hoa nói qua thân thể nàng, mắt thấy là không còn hy vọng, “Nếu là con, con có muốn khắc Mộc Đầu Nhân không?” Vừa hỏi, vừa liếc mắt nhìn sang Tiểu Dao.

Hiểu Nguyệt và Tiểu Dao đồng thời lắc đầu, “Không bao giờ.”

“Nên biết, năm đó cũng có rất nhiều cô nương làm Mộc Đầu Nhân, ta cũng chỉ là làm theo, làm được thì được gả đi, có vài người làm không được, trở nên phát điên.”

“Phát điên?” Tiểu Dao chợt nhớ tới nữ tử áo trắng, “Sao lại như vậy?”

“Năm đó Văn gia ngoài Văn Tứ là diễn chính, thì còn có một Liêu Tam tiểu thư, Liêu Tiểu Thanh. Toàn bộ người dân thành Kim Lăng đều biết bọn họ đã có ước hẹn với nhau, Văn Tứ mặc dù phong lưu, nhưng người hẳn muốn thành thân là Liêu Tam, thường ngày hẳn cũng hay nói lời này.” Lão phu nhân nói, khe khẽ thở dài, “Đáng tiếc duyên phận thì khó nói, có một lần Văn Tứ ngẫu nhiên gặp thiên kim tiểu thư Dịch gia, vừa thấy đã yêu, hai người trai tài gái sắc tâm đầu ý hợp, chỉ vừa biết nhau vài tháng đã thành hôn.”

“Hà?” Tiểu Dao kinh ngạc, “Vì vậy Liêu Tiểu Thanh phát điên?”

Lão phu nhân lắc đầu, “Ta không biết, sau đó Liêu Tam tiểu thư đã không còn thấy bóng dáng đâu nữa, rất nhiều người nói nàng vì tức giận đã bỏ đi, ai cũng thương xót thay cho nàng. Ngay cả Văn Tứ cũng không biết nàng đi đâu, người chứ đâu phải là cây cỏ, Văn Tứ từng tìm nàng khắp nơi.”

Tiểu Dao nhíu mày, “Ai, Liêu tiểu thư đó sẽ không phải là xuất giá đi tu đấy chứ? Còn trở thành một yêu ni trụ trong miếu.”

“Trước ta có nghe một nha hoàn nói, có người ở phụ cận Tiên Vân miếu trông thấy Liêu Tam, điên điên khùng khùng, vừa đi vừa hát khúc Sai đầu phượng.” Lão phu nhân lại tiếp, “Ta khi đó cũng không tin, nhưng không lâu sau thì có lệnh phong tỏa núi. Vừa lúc các con muốn lên Tiên Vân sơn, ta liền nghĩ tới

lão bà và lão ni đó. Có thể tuổi tác lớn, cuối cùng ta cảm thấy miếu này và Mộc Đầu Nhân có chút cổ quái, mặt khác...”

“Lão phu nhân rất thông cảm cho Liêu Tiểu Thanh?” Tiểu Đào hiểu ý cười, “Nhớ tới bản thân mình năm đó.”

Lão phu nhân gật đầu, “Nàng nếu là tự mình ẩn vào rừng sâu thì đành thôi, nhưng nếu nàng quả đúng là hại người, thì nàng thực có mệnh khổ.”

Tiểu Đào sờ cằm ngồi trên đệm cúi ngáy người, một lúc lâu mới hỏi, “Vậy còn Văn Tứ công tử diễn hí khúc thì sao?”

“Hắn thật lâu sau đó không xướng nữa, Dịch tiểu thư gia sản bạc triệu, nguyên bản mọi người cho rằng Văn Tứ là nhìn trúng gia sản của nàng, nhưng về sau cũng không thấy hắn, có lẽ là quay về viện tử của gánh hát sinh sống, nghe nói thân thể hắn không tốt, trước còn ở trong viện tử gác xiếc không hồi gia.”

Bản tính thích quản chuyện người khác của Tiểu Đào lại nổi lên, nhích lại gần nói với Hiểu Nguyệt, “Ngày mai chúng ta đi nghe hát đi? Ta muốn gặp người tên Văn Tứ đó.”

Hiểu Nguyệt híp mắt nhìn nàng, “Toàn thành đều đang muốn bắt cô, cô còn muốn ra ngoài chơi à?”

Tiểu Đào nhớ tới Thái Biện thì lại bực mình, cùng lắm thì ra đường đeo mặt nạ vào!

Trước khi đi, lão phu nhân bảo một nha hoàn vào phòng lấy ra một cái hộp gấm giao cho Tiểu Đào các nàng, hộp chứa một cái cài tóc màu đỏ thắm, kiểu dáng rất trang nhã.

“Năm đó khi ta ở trong viện tử của gánh hát, lúc Liêu Tiểu Thanh ngã xuống, thì quăng vật này đi.” Lão phu nhân nói, “Liêu tiểu thư đó tính tình ngạo mạn, nói vật đã dính đất nàng tuyệt không đeo trên đầu. Cái cài tóc đỏ này là do Văn Tứ tặng cho nàng, lúc đó hai người còn cãi nhau ầm ĩ một trận, hai đứa muốn bắt chuyện, thì dùng vật này thử xem.”

Tiểu Đào tiếp nhận hộp gấm, rồi cùng Hiểu Nguyệt chào Trọng mẫu rời đi. Trở lại viện tử, thì thấy Tiết Bắc Phàm và Trọng Hoa đã về, Tiết Bắc Phàm dáng vẻ nguyên bản rất sốt ruột, vừa thấy Tiểu Đào các nàng trở về, liền không khách sáo, sầm mặt hỏi Tiểu Đào, “Cô lại đi đâu đấy hả, không thể ngồi yên một lúc được sao!”

Tiểu Đào vừa nghe tiếng nói chói tai, liền trừng Tiết Bắc Phàm, “Ai cần ngươi lo!”

Tiết Bắc Phàm tròn mắt nhìn, tâm nói cô thật là một nha đầu hung dữ!

Đến khi lời nói ra khỏi miệng, Tiểu Đào mới thấy mình có hơi quá lời, người ta dù sao cũng có hảo tâm sợ mình chạy đi gặp bất lợi hoặc gặp nguy hiểm gì đó.

Dẫu dẫu môi, Tiểu Đào bồi thêm một câu, “Ngươi cũng không nói tiếng đã đi rồi.”

Tiết Bắc Phàm sững sốt, nhìn chằm chằm nàng. Tiểu Đào ngẩng mặt biểu cảm khó chịu xoay người quay về phòng.

Tiết Bắc Phàm đứng ở cửa cười, còn tưởng rằng không biết có phải là Nhan Tiểu Đào đang làm nũng với mình hay không.

Trọng Hoa nhìn Hiểu Nguyệt, Hiểu Nguyệt nhìn lại hắn, trên mặt có chút xấu hổ, vội vàng về phòng.

Trọng Hoa đứng sững tại chỗ, đầu cảm thấy ong ong, tự hỏi Hiểu Nguyệt có chuyện gì vậy? Hay là do Tiểu Đào lại xuyên tạc gì nữa, có khi nào nàng đã biết tư tâm của mình.

“Này.” Trọng Hoa trở về phòng Tiết Bắc Phàm, “Huynh giúp ta hỏi một chút, có phải Tiểu Đào đã nói gì đó hay không?”

Tiết Bắc Phàm không biểu tình nhìn hắn, “Này, huynh tỏ chút khí phách nam nhi tí đi, cùng lắm thì nói thẳng ra!”

“Nhưng không phải lúc thích hợp...” Trọng Hoa nhú mày.

Tiết Bắc Phàm khoanh tay cười cười, “Huynh cứ nghĩ phụ nữ phức tạp, kỳ thực phần lớn nữ nhân đều rất ngốc nghếch nông cạn, vài câu là lừa được rồi, nói nhiều câu để nghe so với việc đối tốt với nàng thì hay hơn!”

Nói đoạn, chợt cảm giác phía sau có luồng khí lạnh, thấy ngay Tiểu Dao đang đứng trước cửa sổ, sau đó thì đóng cửa lại. Rõ ràng là nàng đều nghe thấu những lời vừa rồi, trong mắt lộ vẻ khinh thường, trắng trợn liếc Tiết Bắc Phàm, “Rầm” một tiếng đóng cửa sổ.

Tiết Bắc Phàm ủ rũ, vừa nãy mới tạo được ấn tượng tốt, giờ lại ngựa quen đường cũ.

Trọng Hoa đứng cạnh vỗ vỗ hân, “Đắc tội nữ nhân nhân cũng rất dễ dàng, cứ nói mấy câu là được, dù sao bọn họ rất ngốc nghếch và nông cạn mà.”

Tiết Bắc Phàm bị đánh một cú ngược trở lại thì bực bội khôn xiết, lại thấy Trọng Hoa vừa lòng hả dạ về phòng, hân hai tay chống nạnh ngược đầu lên nhìn mặt trắng —— lão tử là chọc giận ai đây hả?!

...

Sớm tinh mơ hôm sau, Tiểu Dao dậy sớm đeo mặt nạ đứng trong viện giục Hiểu Nguyệt, “Hiểu Nguyệt, mau lên!”

Tiết Bắc Phàm bưng điểm tâm vào sân, thấy bộ dạng nàng thì phì cười, “Cô lại muốn làm chuyện quái gì đây?”

“Cái gì mà quái gì hả!” Tiểu Dao lấy tay chỉnh lại mặt nạ, “Ta với Hiểu Nguyệt muốn đi nghe hí, chẳng lẽ cứ nghênh ngang đi để cho đám thủ hạ của Thái Biện bắt ta hay sao!”

“Cáo thị trên bảng đã tháo hết rồi, yên tâm.” Tiết Bắc Phàm tháo mặt nạ nàng xuống, “Chỉ cần không xui xẻo trực tiếp đụng mặt, thì không sao cả.”

“Chẳng lẽ tối qua ngươi và Trọng Hoa đi gỡ cáo thị xuống?” Tiểu Dao vừa ăn vừa kinh ngạc, tâm nói hai người này cũng rồi hơi thật.

“Gỡ cáo thị là người của thất Di thái.” Tiết Bắc Phàm cong khóe miệng, “Ta và Trọng Hoa đến Thái phủ nghe trộm được.”

“Thật à?” Tiểu Dao có chút chán nản, “Ngươi chẳng thềm kêu ta một tiếng, để ta hảo hảo giáo huấn tên dân côn đồ một phen.”

“Cô cũng đừng nên giáo huấn hân nữa, hân ấy vậy mà nhớ nhung cô đến chết thôi.” Tiết Bắc Phàm cười nói, “Thất Di thái thì lại rất hận cô.”

“Hận ta làm cái gì chứ!” Tiểu Dao nhún mày, “Ta cũng không thềm đoạt với nàng... Được rồi! Thất Di thái ăn thịt nha hoàn rồi có trở lại được tí nào không?”

Vừa mới hỏi xong, Tiết Bắc Phàm nghiêm túc nói, “Đừng nói, thật có!”

Tiểu Dao há hốc mồm, vẻ mặt kinh ngạc.

“Có điều tiếc là, đêm qua nàng ra sức sửa soạn chăm chút nhan sắc xinh đẹp mỹ miều vô cùng, nhưng Thái Biện lại không thềm liếc nàng đến một cái.” Tiết Bắc Phàm đưa tay búng nhẹ mũi Tiểu Dao một cái, “Hân còn mời cả một họa sĩ vẽ chân dung cô, cả đêm nhìn chăm chăm, nói gì mà mỹ nhân khó cầu, lâu lắm rồi không có ai trông động tâm đến thể này, còn hôn lên bức họa đó.”

“A!” Tiểu Dao nhăn răng, “Thật buồn nôn! Ngươi sao không cầm bức tranh đó tới?!”

“Bức tranh thì không đem tới được, nhưng lại cầm được thứ này.” Nói đoạn, hân trở tay lấy một vật từ trong tay áo.

Tiểu Dao tò mò ngược nhìn, “Thứ gì mà giấu kỹ vậy, tối qua sao ngươi không nói.”

“Ta sợ nói ra cô không ngủ được đó.” Tiết Bắc Phàm nói, lấy ra một Mộc Đầu Nhân. Mộc nhân này được chế tác cầu thủ, gương mặt không có ngũ quan, chỉ dán một bức họa lên trên đó. Gương mặt trên bức họa

so với gương mặt Tiểu Dao giống nhau đến bảy phần, hiển nhiên là từ cùng một bức tranh mà khắc thành, trên cổ còn có vết kéo cắt. Tiểu Dao vô thức che cổ lại, “Cái quái gì thế này!”

“Thất Di thái lên lấy tranh của Thái Biện, muốn khắc mặt cô lên Mộc nhân, nghe đâu nếu có thêm sinh thần bát tự, là có thể dùng đinh đóng xuyên qua người.”

Tiểu Dao nói chuyện với Tiết Bắc Phàm một hồi giọng cũng run run, “Độc phụ này quá độc ác, chỉ mới gặp có một lần thôi mà, hôm qua vẫn còn cười với ta nữa.”

“Không phải vậy thì sao lại nói ‘độc nhất tâm đàn bà’ chứ?” Tiết Bắc Phàm tháo gương mặt Mộc nhân xuống, “Xem mộc nhân này đi.”

Tiểu Dao tiếp nhận Mộc nhân nhìn kỹ, “Thật giống với cái tượng thấy đêm hôm đó! Cái kia trông có vẻ tinh tế hơn.”

“Xem ra là lão ni cô làm cho thất Di thái.” Tiết Bắc Phàm bày ra dáng vẻ có hiểu biết, “Cái loại Mộc nhân này có một tên riêng, gọi là Mộc phó vĩ.”

Tiểu Dao nhíu mày, “Là vật gì?”

Tiết Bắc Phàm suy nghĩ một chút, nghĩ không nói rõ được, bèn nhìn Trọng Hoa, “Tối hôm qua huynh nói thế nào ấy nhỉ?”

Trọng Hoa đang gấp thức ăn cho Hiểu Nguyệt, sáng nay nguyên bản còn nơm nớp lo sợ, có điều vừa thấy cách hành xử của Hiểu Nguyệt không khác hồi xưa mới yên lòng, nghe Tiết Bắc Phàm hỏi, thì giải thích giùm, “Trong Đậu dương tạp trở có ghi lại, Mộc phó vĩ là một loại gỗ yêu tà chuyên ăn thịt người.”

Tiểu Dao vội vàng buông mộc nhân ra, “Thiệt hay giả?”

“Cũng chỉ là truyền tai mà thôi, tin hay không thì tùy.” Trọng Hoa cười, “Thì cũng như cách nói ăn thịt người có thể kéo dài tuổi thanh xuân, chẳng qua là những lời nói một phía, chỉ có thể dùng để lừa gạt mấy người như thất Di thái, nhưng lại kiếm được dư dả.”

“Vậy lão ni cô giả thần giả quỷ kia, rốt cuộc là suy tính chuyện gì?” Tiểu Dao nhíu mày, “Để kiếm bạc sao?”

“Chưa chắc.” Tiết Bắc Phàm cùng Trọng Hoa đưa mắt nhìn nhau, cùng lúc nghĩ đến nét mặt thất Di thái cầm mộc nhân nguyên rủa Tiểu Dao tối hôm qua, giờ nghĩ lại vẫn còn rùng mình. Vì yêu mà chết đi sống lại đã từng gặp qua, mà vì yêu mà mê muội phát điên cũng từng thấy rồi, nhưng vì yêu mà tự biến mình thành ác quỷ, bọn họ chưa từng nhìn thấy bao giờ.

“Thất Di thái đó thật sẽ trở lại tuổi thanh xuân?” Hiểu Nguyệt cảm thấy rất kỳ quái, “Ta từng gặp người vì sắp chết đói mà ăn thịt người, ăn rồi chết cũng thấy không ít, nhưng ăn rồi trở lại thì chưa từng thấy qua.”

“Nhắc tới việc đó, ta cũng thấy nếp nhăn trên mặt cũng ít đi đó, nói chung là cảm thấy vậy.” Tiết Bắc Phàm vuốt cằm, “Cảm thấy điều quái dị gì đó.”

Tiểu Dao tìm một chậu than đem thiêu Mộc Đầu Nhân, tâm nói thành tro cả đi, tự nhiên lại đụng phải cái chuyện này.

Ăn xong điểm tâm, mọi người đến gánh hát xem hí.

Tiểu Dao và Hiểu Nguyệt đi phía trước, vừa đi vừa mua đồ, thông thả như đang dạo phố.

Tiết Bắc Phàm chấp tay sau lưng cùng Trọng Hoa đi ở phía sau.

“Vừa nãy ta nghe người ta nói, Thái Liêm vài ngày trước đã đến Kim Lăng.”

“Quả nhiên là vậy.” Tiết Bắc Phàm cười nhạt một tiếng, “Thái Biện cho người phong tỏa núi, là chờ Thái Liêm đến.”

“Rất có khả năng là Long Cốt Ngũ Đồ được giấu trong động bảo vật dưới chân thác Tiên Vân sơn trong truyền thuyết đó.” Trọng Hoa nhắc nhở, “Huynh không cùng Tiểu Dao đi xem hồ nước, chốc nữa xem hí, không sợ kéo dài thời gian, chạm mặt Thái Liêm sao?”

Tiết Bắc Phàm khẽ cười, “Không việc gì cả, cứ để nha đầu đó chơi đùa hai ngày rồi hẵng bàn tiếp.”

Trọng Hoa thấy Tiết Bắc Phàm nhìn Tiểu Dao ở phía trước, đôi mắt đầy vẻ ôn nhu, lại thấy Tiểu Dao đang cầm một lọ hoa, vừa ung dung vừa lặng lẽ nhìn quanh.

Gần như là mất đối mắt, Tiết Bắc Phàm cười càng dịu dàng hơn, Tiểu Dao vội vàng xoay mặt đi, hai tai có chút hồng.

Trọng Hoa nhú mày, lắc đầu thở dài.

“Hách Kim Phong đâu?” Tiết Bắc Phàm thu hồi đường nhìn, hỏi Trọng Hoa, “Sao lại không thấy hắc đầu cả?”

“Hắc đầu đang thu thập chứng cứ phạm tội của Thái Biện.” Trọng Hoa nhắc nhở, “Hách Kim Phong tuy là người đơn thuần, nhưng đến khi lập án điều tra thì đầu ra đó, lại là đại ca của Tiểu Dao, huynh cần thận đến lúc đó vừa vịn chạm mặt Thái Liêm, bị nhìn ra sơ hở đó.”

Tiết Bắc Phàm vẫn cứ cười thản nhiên, không đáp lời, hiển nhiên là bản thân đã có tính toán.

Chẳng bao lâu sau, bốn người đến trước cửa gác hát, đây chẳng qua chỉ là nhà Văn gia nhưng lại không như trong tưởng tượng, nhìn cánh cửa cũ nát, xem chừng đã lâu không thay mới, khách đến cũng không nhiều, chẳng lẽ là vì ban ngày không ai nghe hí, ban đêm vui vẻ náo nhiệt sao?

Tiểu Dao tới trước cửa nhìn xung quanh.

Quả nhiên, một tiểu tư đến bắt chuyện, “Cô nương muốn uống trà sao?”

“Ở đây không phải là gác hát sao?” Tiểu Dao buồn bực, “Văn Tứ công tử xướng khúc Sai đầu phượng của Văn gia.”

“Ha hả.” Tiểu nhị nở nụ cười, “Tiểu thư đến chậm rồi, vài ngày trước Văn công tử đã đi mất rồi.”

“Đi?” Tiểu Dao nhú mày, “Đi đâu?”

“Ừm, hắc đầu bán gác hát, chúng ta hôm nay vừa mới khai trương buôn bán tiệm trà.” Tiểu nhị nói huyền huyền, “Nghe đâu Văn công tử dạo gần đây hay nôn ra máu, hai ngày trước đã gọi Văn phu nhân đưa về rồi.”

“Nôn ra máu? Bị bệnh sao?” Tiết Bắc Phàm tiến lên hỏi.

“Nghe nói là bị quỷ mê hoặc.” Tiểu nhị âm trầm nói một câu, lại xua tay, “Ai, quên đi, không nói chuyện xui!”

Trọng Hoa nhét một nén bạc vào tay hắc đầu, “Kể tỉ mỉ đi.”

Tiểu nhị nhấc bạc không một chút xấu hổ, “Ta cũng là thoáng nghe hạ nhân trong phủ nói. . . Đêm Văn công tử cùng Dịch tiểu thư thành thân, đã bị hồn phách sư muội hắc đầu quán lấy.”

Tiểu Dao cả kinh, “Sư muội hắc đầu là Liêu Tiểu Thanh sao?”

“Đúng vậy đó!” Tiểu nhị hạ giọng kể, “Nghe đâu Văn công tử mỗi đêm nằm mơ, đều thấy sư muội hắc đầu một thân bạch y dài, tóc tai bù xù ở trong một núi sâu xướng khúc Sai đầu phượng, còn đóng đinh sắt vào ngực hắc đầu, khiến hắc đầu đón nằm bệnh liên miên, gần đây bắt đầu nôn ra máu, Dịch gia cũng sắp chuẩn bị hậu sự rồi.”

Tiểu Dao cùng Tiết Bắc Phàm lập tức nhớ đến tối hôm qua ở trên cành cây chứng kiến, chính là Liêu Tiểu Thanh người đã cắm dao lên thân cây sao, hai người đồng loạt đổ mồ hôi lạnh — tà môn thật vậy sao?!

30. Chương 30: Huyết Chôn Gương Đồng

Mọi người cảm thấy thật vô ích, không dùng cái có xem hí tìm người được, mà cũng không thể tự nhiên lại chạy đến Dịch gia tìm Văn Tứ bảo là muốn xem hắc đầu trúng tà hay không.

Tiết Bắc Phàm thấy Tiểu Dao bồn thần suy nghĩ, bèn khuyên lơn, “Quên đi, người gặp nạn là một nam nhân, cô không phải chỉ giúp nữ nhân thôi sao, hắn xem như cũng là kẻ ruồng bỏ ái nhân cũ, cô quản hắn sống chết làm cái gì.”

Tiểu Dao liếc mắt nhìn hắn một cái, “Cũng không phải là do hắn ruồng bỏ ái nhân mới quản. . . Chỉ là đang nghĩ đến lão ni cô kỳ quái kia.”

Mắt thấy sắp đến trưa, Trọng Hoa mới mời mọi người đi ăn, bèn đến Tụ Tiên Cư có tiếng ở Kim Lăng một chuyến, chủ yếu muốn mời Tiểu Dao ném thử trân tu mỹ vị của Kim Lăng thành thay cho hai ngày bôn ba vất vả vừa qua.

Tiểu Dao thấy dáng vẻ cười nói của Tiết Bắc Phàm và Trọng Hoa thì lạnh nhạt nói, “Thiên hạ không có cho kẻ khác ăn cơm chùa.”

“Tiểu Dao, cô thực sự là thông minh!” Tiết Bắc Phàm nịnh nọt, “Cho nên mới nói chúng ta muốn ăn cơm thì phải đi làm việc.”

Tiểu Dao thấy hắn cợt nhả thì cố gắng kèm lửa nóng trong lòng, “Đi làm gì?”

“Đi làm chính sự a.” Tiết Bắc Phàm khoanh tay nhắc nhở Tiểu Dao, “Cũng nên đến thác nước trên Tiên Vân sơn chứ.”

Tiểu Dao nghe xong, thì biết ngay Tiết Bắc Phàm chờ không được nữa rồi, hắn hao tâm tổn trí lấy lòng chẳng qua là muốn đi tìm bảo đồ. Nghĩ đến đây, trong lòng không khỏi cảm thấy xem thường, quả nhiên đúng như lời nương nàng nói, nam nhân ăn nói cẩn thận, nếu không phải có lợi cho hắn, thì chỉ khi nào hắn muốn mạng người mới đối đãi tốt với người mà thôi!

Nghĩ đoạn, Tiểu Dao kéo Hiểu Nguyệt vào lầu. Tiết Bắc Phàm gãi gãi đầu, thầm nghĩ nha đầu kia thực sự rất bất bình thường, trở mặt so với lật sách còn nhanh hơn. Có câu nữ nhân dễ thay đổi, nhưng thay đổi trong chớp mắt như thế này thì hắn mới thấy lần đầu.

Cũng còn khá sớm mới tới giờ cơm trưa, Tụ Tiên Cư cũng không có bao nhiêu người. Vừa mới lên lầu hai tìm một chỗ gần cửa sổ ngồi xuống, Tiểu Dao liền nhíu mày sững sờ. . . Trong đầu lập tức hiện lên bốn chữ — Oan gia ngõ hẹp!

Đang muốn chạy, thì đã có người chắn đường đi.

Tiết Bắc Phàm và Trọng Hoa còn chưa kịp lên, thì đã thấy trên cầu thang chật ních người, đều là mấy tay hung thần, bộ dạng hung tợn ác bá, ồn ào gào to, “Tránh ra tránh ra, chỗ này Thái đại nhân bao hết cả rồi!”

Đúng vậy, cái người mà Tiểu Dao và Hiểu Nguyệt đụng phải, chính là gã Thái Biện lâu ngày không gặp.

Thái Biện vì sao lại ở chỗ này? Lại nói, hắn mấy hôm trước thấy Tiểu Dao, lòng nhớ mãi không thôi, vốn định dựng một vở kịch hay, nào ngờ trộm gà không thành còn mất nắm gạo, bản thân còn bị người ta giáo huấn ột trận. Loại người như Thái Biện không phải là ít. Lại càng không phải là loại người khiến cho người khác cảm thấy hiểm lạ! Nhan Tiểu Dao nhăn mày cười trào phúng bởi thoáng trong mắt hắn, chính là loại ánh mắt cầu còn không được, khát cầu chiếm hữu kẻ khác!

Đúng lúc hắn phái người tìm Tiểu Dao, xét về kinh nghiệm nhiều năm nhìn gái của hắn, cảm thấy cô nương này tính cách hồn nhiên hiếu động, xem ra nếu đứng trên đường cái thì có thể nhìn thấy nàng. Vì thế sau đó liền cấm rẽ ở Tụ Tiên cư này chờ đợi. . . Hay không bằng may, Tiểu Dao tự mình đến ngay trước mặt, chẳng phải khiến hắn vui mừng khôn xiết hay sao!

Điều khiến cho Thái Biện kinh hỉ hơn là, bằng hữu của mỹ nhân cũng là mỹ nhân, hắn vừa liếc mắt là nhìn thấy Tiểu Dao và Hiểu Nguyệt đi lên. Thái Biện tự nhủ — Ai da! Hai cô nương này, một người hoạt bát ranh mãnh, một người thanh lệ lãnh diễm, hôm nay mình thật có phúc.

Tiểu Dao đứng đối diện hắn thì lại không nghĩ vui vẻ như vậy, ánh mắt Hiểu Nguyệt bên cạnh đã lạnh đi vài phần, chủ thủ nắm chặt trong tay, dáng vẻ đó, nếu không phải là Tiểu Dao gắt gao kéo tay nàng lại, phỏng chừng đầu hắn đã lăn lông lốc từ lâu rồi.

“Hi hi.” Thái Biện ngả ngớn cười, “Ai nha, Hách cô nương, quả là tình cờ!”

Tiểu Dao tự nhủ, ta phi! Tình cờ thì người phải người chặn đường làm chi a!

Thái Biện sau đó lập tức nhìn Hiểu Nguyệt, “Vị cô nương này là?”

Trong lòng Tiểu Dao khinh thường cô nương cái đầu người á, mở miệng đóng mồm là cô nương, để người nhìn là tổn thất của Hiểu Nguyệt rồi. Tay cứ kéo kéo Hiểu Nguyệt ra phía sau, Hiểu Nguyệt đã nghĩ muốn làm thật tên Thái Biện đó.

Hai bên đang phân cao thấp, chợt nghe một âm thanh truyền đến, “Thái đại nhân, quả là tình cờ.”

Tiểu Dao và Hiểu Nguyệt nghe giọng nói đoán đó hẳn là một nam nhân trẻ tuổi, nương theo tiếng nói nhìn qua, thấy ở cạnh cầu thang có vài người đang ngồi, chính giữa là một nam tử tuổi còn trẻ, thập phần nho nhã, tướng mạo đường hoàng. Một thân y phục trắng, bất đồng hẳn so với Trọng Hoa, thần sắc gầy gò, người này có vẻ như khá giàu kinh nghiệm.

Ngồi đối diện hẳn còn có hai người một già một trẻ, hình như là tùy tùng bên cạnh, phía sau còn có hai nam nhân to cao vạm vỡ đứng nhứ mảy. Tiểu Dao âm thầm đánh giá —— người này có chút uy nghiêm của quan viên, nho nhã lạnh lùng đan xen, xem chừng là một quan gia.

Người nọ chậm rãi mỉm cười, nhưng lại là ba phần trào phúng, bảy phần lạnh nhạt nhìn Thái Biện.

Cùng lúc, đám gia tượng Thái phủ đứng chắn cầu thang bị Tiết Bắc Phàm và Trọng Hoa tiến lên đạp ngã cả ra.

Hai người lên lầu, Trọng Hoa kéo Hiểu Nguyệt qua hỏi, “Không có việc gì chứ?”

Hiểu Nguyệt đang bực mình nhìn Thái Biện kia không vừa mắt chút nào.

Tiết Bắc Phàm đến cạnh Tiểu Dao, nhướn mày cười nhìn nàng, như thể muốn bị đánh bao nhiêu thì có bấy nhiêu. Tiểu Dao trợn mắt trừng hẳn một cái, Tiết Bắc Phàm hí mắt gật đầu ý bảo nàng đừng nóng vội —— ta cho cô trút giận.

Tiểu Dao tâm tình cũng chuyển tốt hơn nhiều, mà lúc này, Thái Biện bị lời nói cắt ngang khi nãy của nam nhân chú ý.

Hắn quan sát người nọ một chốc, thì lộ ra vẻ sửng sốt vô cùng, “Ai u, đây không phải là Ngụy tướng quân sao? Sao ngài đến Kim Lăng không báo ta một tiếng, ta sẽ phái người đi tiếp ngài.”

“Ta đến vì chút việc tư mà thôi, Thái đại nhân vội vàng, nào dám làm phiền.”

Tiểu Dao nhướn mày —— Ngụy đại nhân?

Tiết Bắc Phàm khẽ giật giật khóe miệng, kéo Tiểu Dao bọn họ đến bên cửa sổ tìm một chỗ ngồi xuống, thấp giọng nói, “Thái Biện ấy thế mà đi nhanh thật.”

Tiểu Dao buồn bực.

Quả nhiên, thái biện kia đỡ người khách sáo xã giao vài câu với vị ngụy tướng quân nọ, xong thì dẫn thủ hạ vội vàng vàng rời đi, so với bộ dạng như gặp phải ôn thần, thì lại càng chạy trốn chết, ngay cả một chút bắt chuyện với Tiểu Dao cũng không kịp.

Trọng Hoa thấp giọng nói với Tiểu Dao và Hiểu Nguyệt, “Người này xem chừng chính là Ngụy Tân Kiệt.”

“A?” Tiểu Dao và Hiểu Nguyệt vô thức cùng há miệng, cửu ngưỡng đại danh a! Ngụy Tân Kiệt chính là đại tướng quân trẻ tuổi nhất của đương triều, nghe đâu còn là một nho tướng, lấy một địch trăm không nói, còn tinh thông mưu lược chiến thuật. Ngoài ra, Ngụy gia và Thái gia đối địch nhau như nước với lửa, với một Thái Liêm chuyên a đua nịnh hót, mượn thế lực nhà vợ để trèo cao, thì ba đời cả nhà Ngụy Tân Kiệt đều là đại tướng quân, căn cơ nội ngoại triều thập phần vững chắc có thể lực, khó trách Thái Biện kỵ hẳn những ba phần. Chỉ là, một vị Ngụy Tân Kiệt lừng lẫy thế này, đến Kim Lăng phủ làm cái gì?

Ngụy Tân Kiệt thấy Thái Biện đem người rời đi, cười lạnh một tiếng, nét mặt lộ rõ vẻ khinh thường, vừa vặn thấy Tiểu Dao vào Hiểu Nguyệt thì nụ cười trở nên nhu hòa, nhàn tản lại tao nhã chấp tay, “Đã khiến nhị vị tiểu thư sợ hãi.”

Tiểu Dao vô thức liếc mắt sang Tiết Bắc Phàm, mắt cười còn mang theo vài phần đùa cợt — Tiết Nhị, thấy không? Người ta thật có danh giá!

Tiết Bắc Phàm dở khóc dở cười đỡ trán, bèn cùng tiểu nhị đang nơm nớp lo sợ gọi món ăn.

Ngụy Tân Kiệt rất nhanh đứng dậy dẫn tùy tùng rời đi.

Trọng Hoa thăm gặt đầu, “Ngụy gia mấy đời đều rất nổi danh, quả nhiên là bất phàm, trượng nghĩa hiếm có.”

Nói xong, chợt thấy Hiểu Nguyệt nặng nề quay sang, cúi đầu dường như có tâm sự.

Tiểu Dao và Tiết Bắc Phàm đang ở một bên tranh luận là chọn món sườn xào chua ngọt hay món sườn xào ớt khô, thì ngẩng đầu nhìn sang, “Hiểu Nguyệt, làm sao vậy?”

“À, không.” Hiểu Nguyệt lắc đầu, thuận miệng trả lời một câu, “Hình như trước kia ta có gặp qua người này, hàng động cử chỉ cảm thấy khá quen.”

“Truyền thuyết Hữu Nhân Duyên sao?” Tiểu Dao xấu xa cười nhắc Hiểu Nguyệt, “Người nọ cũng không tệ nha.”

Trọng Hoa lập tức bắt đầu nhìn Tiểu Dao, ý nghĩa kia — đủ loạn rồi đấy, cô đừng gây rối thêm nữa đại tiểu thư à!

Lúc ăn cơm, liếc mắt nhìn sơ thì thấy dưới đường có một đội nhân mã đi qua.

Tiểu Dao ban đầu vốn không để tâm, còn cùng Tiết Bắc Phàm tranh cãi đoạt thức ăn, sau cùng mới nhìn xuống đường, lấy đầu chỉ chỉ vào đội nhân mã đi ngang qua, “Những người đó tuy rằng trang phục bình thường, nhưng rõ ràng là binh lính quân đội! Người xem bộ dáng đó, còn có kiểu đao nữa.”

Tiết Bắc Phàm cũng nhíu mày, “Nhìn sơ cũng dễ đến hai trăm người.”

“Thái Liêm tới sớm trước kế hoạch?” Trọng Hoa nhíu mày.

“không phải là người của Thái Liêm.”

Phía sau có người tiếp lời, mọi người quay đầu lại nhìn, Hách Kim Phong chẳng biết từ đâu xuất hiện, “Là người của Ngụy Tân Kiệt, người này sáng sớm đột nhiên vào Kim Lăng, còn mang theo hai thuyền quan, thêm cả năm sáu trăm người ngựa.”

Tiểu Dao nhích người sang một bên, vỗ vỗ lên băng ghế, ý nói Hách Kim Phong đến ngồi chung, lại hỏi, “Đại ca, huynh ăn cơm chưa?”

“Vẫn chưa, chạy cả buổi sáng, đói chết ta mất.” Hách Kim Phong ngồi xuống, tiếp nhận chén Tiểu Dao đưa qua, ăn vài miếng, vừa nói ọi người, “Ngụy Tân Kiệt đột nhiên tới đây, sự tình có thể có thay đổi, chúng ta mau chóng tìm vật cần tìm, tránh rắc rối phiền phức.”

Tiết Bắc Phàm tựa hồ đoán được nguyên do, “Sẽ không đâu, Ngụy Tân Kiệt là muốn đến chỗ Thái Liêm, xem ra. . . Thái gia sắp mất chỗ dựa rồi.”

“Vây chẳng phải tốt rồi sao!” Tiểu Dao vui vẻ đưa một đĩa rau cho Hách Kim Phong còn đang buồn bực, “Gia nhân Thái gia thường làm chuyện xằng bậy gây tai tiếng, tra xét hẩn, cũng coi như là vì dân trừ hại.”

“A.” Tiết Bắc Phàm không nhịn được cười một tiếng, “trên đời này cũng có loại nha đầu như cô tin tưởng bản thân mình có thể vì dân trừ hại.”

Trọng Hoa cũng gặt đầu, “Phỏng chừng là tranh đoạt quyền lợi, sau khi tìm được đồ rồi thì rời khỏi đây, tránh bị vu oan tiếp tay kẻ xấu.”

“Lát nữa ta và Tiểu Dao đến Tiên Vân sơn một chuyến, huynh cố gắng đừng lộ diện.” Tiết Bắc Phàm dặn dò Trọng Hoa, “Đừng để bá mẫu thêm phiền lòng.”

Trọng Hoa cười cười, gật đầu.

Tiểu Dao thầm nghĩ Tiết Bắc Phàm và Trọng Hoa tuy tính ra là bằng hữu không tốt, nhưng nghĩ kĩ lại cũng còn có chút nghĩa khí, bèn ngắc mặt hỏi hần, “Vậy chuyện Văn Tứ và lão ni cô đó không quan nữa?”

“Cô quản làm cái gì?” Tiết Bắc Phàm hỏi ngược lại nàng, “Chuyện thiên hạ cô muốn quản cả sao, cẩn thận coi chừng có nếp nhăn sớm khó lấy được chồng. . . A!” Chưa chiếm được tiện nghi, thì đã bị Tiểu Dao tức tối đến mới giẫm thật mạnh lên chân hần.

Hách Kim Phong sau khi ăn sạch ba chén cơm, bắt đầu nghiêm túc nghe bốn người nói chuyện, vừa nghe đến Văn Tứ công tử, liền hỏi một câu, “Văn Tứ công tử đó có phải là con rể bị bệnh của Dịch gia không?”

“Huynh cũng biết hần?” Tiểu Dao nhích lại gần, “Đại ca huynh không phải đến nha môn sao, hần bị kiện à?”

“Án kiện nha môn có không ít, nhưng có một án khiến tri phủ đau đầu mãi không thôi, chính là án kiện của Dịch gia. Dịch phu nhân muốn kiện Thái Biện nuôi dưỡng yêu ni trên Tiên Vân sơn, dùng vu thuật hãm hại trượng phu nàng.”

Hai mắt Tiểu Dao sáng trưng, “Vậy nha môn xử lý thế nào?”

“Tri phủ đó chỉ là đồ ăn không rồi ngồi.” Hách Kim Phong có chút bất mãn, “Dịch gia tài hùng thế đại, Thái Biện lại là bá chủ địa phương, hần hai bên bên nào cũng không dám đắc tội, vẫn nạn a.”

Tiểu Dao còn muốn hỏi thêm, trước mặt đột nhiên xuất hiện một bàn tay, ngắc đầu nhìn, Tiết Bắc Phàm đã ngăn trở tầm nhìn của nàng, một tay kéo tay nàng lại, “Ăn xong rồi phải không? Đi.”

Tiểu Dao vùng vẫy bị Tiết Bắc Phàm kéo đi, Hách Kim Phong mỉm cười vẫy tay với nàng, “Trở về rồi nói tiếp.”

. . .

Bị Tiết Bắc Phàm mạnh mẽ kéo ra khỏi Tự Tiên cư, Tiểu Dao cùng hần đến Tiên Vân sơn. Chỉ là càng đi, hai người càng cảm thấy không hợp lý. . . Phụ cận Tiên Vân sơn đột nhiên xuất hiện rất nhiều binh lính, mặc thường phục tay cầm binh khí, chính là toán người ngựa ban này.

Tiết Bắc Phàm dừng cước bộ thấp giọng nói với Tiểu Dao, “Những người này là người của Ngụy Tân Kiệt.”

“Làm sao ngươi biết?” Tiểu Dao buồn bực.

Tiết Bắc Phàm cũng không giải thích nhiều, kéo nàng trốn vào rừng, “Đi trong rừng đi, nhanh chóng đến Tiên Vân sơn, có thể sẽ có biến.”

Tiểu Dao vốn không muốn vào khu rừng quỷ dị này, nhưng tiếc rằng lại bị kéo vào, đành đi theo Tiết Bắc Phàm.

Tiết Bắc Phàm đi được một lúc, thấy nàng không vui vẻ lên nổi, thì tiến lại gần hỏi, “Cô lại làm sao vậy?”

“Không, ngươi không phải muốn đến Tiên Vân sơn tìm bảo bối sao, đi theo ngươi chẳng phải là được rồi à.” Tiểu Dao chấp tay sau lưng, vừa nhìn sơn đạo.

Tiết Bắc Phàm cũng không đoán ra tâm tư Tiểu Dao, một chốc thì vui vẻ một hồi lại mất hứng, nói tốt không được nói xấu thì tức, nữ nhân hần thấy qua không ít, nhưng khó chiều như vậy thì mới là gặp lần đầu.

“Cô không phải muốn điều tra chuyện tình của lão ni cô kia sao.” Tiết Bắc Phàm cuối cùng đành thỏa hiệp với Tiểu Dao, “Chúng ta trước đi Tiên Vân sơn một chuyến, đêm đến ta dẫn cô vào Dịch phủ nghe ngóng, dù sao vẫn vẹn cả đôi đường chứ?”

Tiểu Dao nghiêng đầu nhìn hần, “Có thật không a? Không phải ngươi sợ rước lấy phiền toái sao?”

“Cô là phiền toái lớn như vậy ta cũng chọc qua rồi, còn sợ cái gì nữa.” Tiết Bắc Phàm vừa nói vừa quan sát biểu tình, ấy vậy mà mặt Tiểu Dao thực sự có chuyển chút biểu cảm. Kể cũng lạ, mới rồi Tiểu Dao xụ mặt,

Tiết Bắc Phàm không hiểu sao cũng có chút sốt ruột, bây giờ trên mặt nàng lại tùm tùm cười, tâm tình hẳn cũng thư thái được mấy phần.

Hai người nhanh chóng tiến đến Tiên Vân sơn, vừa đi được vài bước, Tiểu Dao đột nhiên tóm lấy Tiết Bắc Phàm, “Lên cây lên cây!”

Tiết Bắc Phàm cũng bị nàng làm cho giật mình, “Để làm chi?”

“Có chó dữ chặn đường!” Tiểu Dao chỉ chỉ mũi mình, “Ngửi thấy mùi chó!”

Tiết Bắc Phàm nghe thì cảm thấy mới mẻ, bất quá không sánh bằng Tiểu Dao lòng như lửa đốt đang muốn lên cây, đành phải đưa nàng trón trên một cái cây cao gần đó.

Không lâu sau, thực sự là nghe thấy tiếng thở dốc, một đàn chó vừa đi vừa ngửi tiến qua đây.

Tiết Bắc Phàm trưng cái mặt bội phục nhìn Tiểu Dao, “Mũi thính thật a, lần sau muốn ăn thịt ngon, chỉ cần dẫn cô dạo một vòng quanh phố là được rồi.”

“Đi!” Tiểu Dao đánh hấn một cái, “Không cho ăn thịt chó!”

Nương theo đường lên núi, thấy có một hàng người đi, trong tay dắt theo mấy con chó lớn đi tới. Mấy con chó này toàn thân lông đen, tai tai dài rũ xuống, mũi chằm đất như đang ngửi tìm gì đó.

Tiểu Dao và Tiết Bắc Phàm vô thức nhìn nhau —— là lục soát núi?!

“Đại nhân.”

Lúc này, một binh sĩ đi đằng trước quay đầu lại nói với đoàn người, “Tìm được rồi.”

Tiểu Dao và Tiết Bắc Phàm mở to mắt nhìn xung quanh, tự hỏi bọn họ đang tìm cái gì đây? Điều động cả binh lực.

Một người trong hàng bước nhanh đến, ngồi xổm nhìn cái hố đằng trước. Hai con chó bên cạnh ra sức đào hố, hình như là đang đào tìm vật gì đó.

Không lâu sau, mọi người kéo con chó ra, vị thủ lĩnh nọ lấy từ trong hố vừa đào ra một vật —— là một tấm gương.

Tiểu Dao và Tiết Bắc Phàm thiếu chút nữa từ trên cây té xuống, thật là quá thất vọng, đào nửa ngày trời, không đào được vàng bạc châu báu thì thôi, đào được mấy thứ cá nhân còn tạm chấp nhận đi, tự nhiên lại đi đào cái gương đồng.

Tiểu Dao thì lại ngẫm nghĩ, thăm lên tiếng, “Không xong.”

Tiết Bắc Phàm cũng khấn trương theo —— nha đầu này phát hiện ra thứ gì rồi?

Người đứng đầu đang cầm gương đồng nhìn nửa ngày trời, phân phó thuộc hạ, “Mau đi tìm Ngụy đại nhân, mau tìm. . . A.”

Còn chưa dứt lời, hai mắt người này đột nhiên lồi lên, tay bưng cổ quỳ xuống đất, miệng phun ra máu tươi.

Tiết Bắc Phàm cau mày, trúng độc?!

“Đại nhân!” Tùy tùng bên cạnh cũng bị kinh hãi, muốn tiến đến đỡ, chợt nghe Tiểu Dao hô một tiếng, “Đừng chạm vào! Trên người hẳn có độc.”

Tất cả mọi người vô thức lui lại, nhìn xung quanh, “Người nào?”

Thủ lĩnh nọ co giật người, tựa hồ bị độc phát tán, Tiểu Dao dứt khoát nhảy xuống, tới bên cạnh người nọ, rút chủy thủ tiếp tục đào xuống.

Đám lính giữ đám chó đưa mắt nhìn nhau, bị tình cảnh trước mắt làm cho ngu ngơ.

Tiết Bắc Phàm nén nổi thở dài, theo xuống đất! Xem đã bị phát hiện rồi.

Tiểu Dao nhanh chóng đào ra từ trong hố một cái lọ, mở nắp lọ, lấy được bên trong đẩy vào trong miệng thủ lĩnh nọ.

Mấy thị vệ hai mặt nhìn nhau, rồi lại nhìn, thủ lĩnh bọn họ ngừng thổ huyết, cơ thể cũng không co giật nữa, ho khan hai tiếng, xem chừng biến chuyển tốt hơn.

Tiểu Dao hung bạo giáo huấn mấy người đang mục trừng khẩu ngọc trước mặt, “Trong núi đều là kỵ quan, bất kể đào được thứ gì cũng có thể có độc, bất quá kỵ quan này sợ làm bị thương người vô tội, thông thường đào thêm nữa thước có thể sẽ tìm được giải dược, lần sau cẩn thận một chút, đừng cứ nhặt bậy nhặt bạ! Đã sợ thì đừng vào trong núi!”

Mọi người yên lặng nhìn nàng, cuối cùng đầu gật đầu, vừa định nói lời cảm ơn Tiểu Dao rồi thuận tiện hỏi nàng là ai, thì thấy Tiểu Dao đột nhiên giơ tay ra ngoài bìa rừng, “A!”

Mọi người vội vàng quay đầu theo hướng ngón tay nàng chỉ, Tiểu Dao thừa dịp nắm lấy Tiết Bắc Phàm nhún người nhảy lên. . .

Đến khi người đó quay đầu lại, đã không thấy tung tích đâu nữa.

Tiểu Dao và Tiết Bắc Phàm nhẹ nhàng trốn đi, tìm một đường tốt chạy thoát thân.

Tiết Bắc Phàm liếc nhìn nàng, “Nữ hiệp, hài lòng chưa?”

Tiểu Dao bĩu môi, “Chung quy thấy chết mà không cứu là không. . .”

Tiết Bắc Phàm cũng không trách đạo lý của nàng, chỉ hỏi, “Tấm gương đó là vật gì vậy?”

“Nương ta có nói cho ta biết, nếu có tấm gương chôn trong đất, thì đó là một loại kỵ quan, gọi là Kính Quan*, là thứ để trấn tà khí.” Tiểu Dao thoáng nghĩ, vẻ mặt hơi sầm xuống, “Nơi này không phải tà môn, trong Tiên Vân sơn nhất định có cất giấu báu vật, hơn nữa còn là đại bảo bối**!”

*Kính Quan: chiếc gương giam giữ

**đại bảo bối: báu vật rất rất có giá trị, vô cùng quý hiếm

Trái lại, Tiết Bắc Phàm cũng không lường trước được sự việc sẽ phát triển phức tạp đến mức này, mà Thái Liêm với Ngụy Tân Kiệt, có thể cũng vì đại bảo bối này mà tới. Chuyện vừa khéo như thế, không biết có liên quan tới Long Cốt Ngũ Đồ không đây?

“Người a!” Tiểu Dao cắt ngang dòng suy nghĩ của Tiết Bắc Phàm, “Theo sát ta, tay cũng đừng có vung hay sờ khắp nơi, ở đây nơi nào cũng có kỵ quan, trúng phải ta cũng khó có thể cứu người!”

Trong đầu Tiết Bắc Phàm có hơi nóng, nhưng dáng điệu lại tươi cười đến vô lại, tiến sát lại cạnh Tiểu Dao nói, “Dĩ nhiên! Ta đương nhiên phải theo sát cô, có nạn cùng chịu*, không phải sao?”

*cụm từ này Ngạn đã lược bớt cho dễ hiểu, chữ nghĩa thật của nó khá khó hiểu và rất là bí (dĩ nhiên là bí theo tính cách của bạn Tiết Nhị rồi)

Hai tai Tiểu Dao đỏ ửng, lườm hắn một cái rồi xoay người rời đi, Tiết Bắc Phàm mỉm cười đuổi theo, vừa kéo tay nàng.

“Đừng có lằng nhằng.” Tiểu Dao hất tay, Tiết Bắc Phàm cũng không sấn tới, “Cô vừa mới bảo ta theo sát, vạ nhất cô lạc mất thì làm sao đây?”

Tiểu Dao bó tay hết cách với hắn, đành phòng má giận dỗi mà tiếp tục đi tới.

Dùng vải bố thật dày cẩn thận bọc gương đồng rồi đứng dậy. Đám binh sĩ kia trong lòng vẫn còn sợ hãi. Xa xa ở trong rừng, Ngụy Tân Kiệt không biết từ khi nào đã đứng ở đó, hỏi tùy tùng bên cạnh, “Bạch y nữ tử đó là ai?”

Tùy tùng lắc đầu, “Bất quá nam nhân bên cạnh nàng xem chừng là Nhị đương gia Tiết gia.”

“Tiết Bắc Phàm?” Ngụy Tân Kiệt sững sốt, “Người của Bắc Hải phái vì sao lại ở chỗ này? Tiết Bắc Phàm không phải nổi tiếng là người không thích xen vào chuyện người khác sao.”

Tùy tùng vẫn lắc đầu, “Tướng quân, có muốn theo dõi bọn họ không?”

Ngụy Tân Kiệt cười, “Vô công Tiết Bắc Phàm thâm bất khả trắc, các ngươi cho rằng có thể đuổi kịp?”

Vài tùy từng cảm thấy có chút xấu hổ.

“Để bọn hăn đi đi, trước đừng dă thảo kinh xà.” Ngụy Tân Kiệt nhẹ nhàng khoát tay, “Đi thăm dò lai lịch thân phận vị cô nương kia một chút, nếu nàng quen thuộc với các loại kỳ quan, có thể phá trận pháp, vậy thì trời cũng giúp ta.”

31. Chương 31: Nhị Gia Bất Nhị

Tiểu Dao và Tiết Bắc Phàm né tránh các kỳ quan trong rừng, khó khăn lắm mới đến được khu vực gần sơn cốc.

Thác nước Tiên Vân sơn ở cách đó không xa, nhẹ đẩy bụi cây ra nhìn, Tiểu Dao liếc mắt nhìn trộm một cái, quay đầu lại nói, “Thật nhiều người!”

Tiết Bắc Phàm đương nhiên cũng chú ý tới đám binh sĩ bao vây thác nước, nhú mày, “Quả nhiên là vì hang động trong thác mà tới sao.”

Tiểu Dao bên cạnh thấy hăn lo lắng, lắc đầu chắc chắn hai tiếng, “Nhị...”

Tiết Bắc Phàm quay phắt đầu lại khiến Tiểu Dao giật mình, bèn đánh hăn một cái, “Người làm gì thế!”

Tiết Bắc Phàm nhìn đăm đăm nàng một hồi, đột nhiên cười, “Nhị cho cô xem.”

Tiểu Dao uất ức, làm như là chưa từng xé miếng da nào mà vươn tay ngắt hăn một cái, “Đi.”

“Đi đâu?” Tiết Bắc Phàm vội vàng đuổi theo.

“Người đã từng gặp qua thủy liên động* chưa?” Tiểu Dao chuyển đề tài hỏi một câu.

*thủy liên động: động sau màn nước

“Gặp qua à?” Tiết Bắc Phàm suy nghĩ một chút, “Rất nhiều thác nước phía sau có thủy liên động, vùng Kiếm Quế chiếm phần lớn.”

“Thủy liên động còn được gọi là thủy liên cục, là kỳ quan đặt bên trong để đánh lừa vài thứ.” Tiểu Dao mấp máy miệng khê cong khê miệng, “Ví dụ như, một cái bẫy thực, một cái bẫy giả, làm giống tương tự, dĩ nhiên không ai tìm ra được cái thực! Mà cái bẫy thực, giống y như cái giả, đi lòng vòng một hồi, người nhiều thì khó mà thấy được, có khi ở ngay trước mắt lại không buông cái bẫy giả ra.”

Tiết Bắc Phàm nghe nàng nói chuyện một chốc, “Cô biết hang động thật ở đâu?”

“Biết thì biết, cái này chẳng qua là có bí quyết, nhưng không biết trong động có cái gì.” Tiểu Dao len lén nhìn Tiết Bắc Phàm, “Nơi này không sạch sẽ, bảo bối tìm được cũng tầm tạm, nếu không tìm thấy vật cần tìm, thì chẳng phải phí công vô ích.”

Tiết Bắc Phàm thấp giọng nói, “Đích thực đại ca ta viết là Tiên Vân sơn, hăn ở trong ấy cũng nên.”

“Người thật là cái gì cũng nghe đại ca cả.” Tiểu Dao lăm, liếc nhìn vẻ mặt u ám khó gặp của Tiết Bắc Phàm, cũng không hỏi lại.

“Tiểu Dao.” Tiết Bắc Phàm đột nhiên nhẹ nhàng cầm tay nàng.

Tiểu Dao cả kinh, thấp thỏm nhìn bốn phía, thấp giọng nghi ngờ hỏi hăn, “Có nguy hiểm?”

Tiết Bắc Phàm thấy nàng cảnh giác như thổ sớ, lắc đầu cười, “Ta hỏi cô có mệt không, có muốn uống nước không?”

Tiểu Dao không ngờ dám tặc còn biết săn sóc người khác, cảm thấy có phần không quen bèn lắc đầu, tiếp tục đi.

“Đường núi khó đi như vậy, có muốn ta cõng cô không?” Tiết Bắc Phàm lại hỏi tiếp.

Tiểu Dao nghĩ cảm thấy kỳ quái, quay đầu lại nhìn hắn, thì thấy phía sau, Tiết Bắc Phàm nháy mắt nhìn nàng, mắt lại khẽ giật giật hướng ra phía sau.

Tiểu Dao chợt hiểu ra —— có người theo dõi.

Nàng vốn cơ linh, chớp chớp miệng trả lời, “Đều tại người, bằng không sẽ không lạc đường.”

Tiết Bắc Phàm âm thầm cười, thuận tiện chọn một tảng đá ngồi xuống, “Cô cũng ngồi đi, chúng ta trước cứ nghỉ ngơi một lát.” Nói đoạn tự vỗ đùi mình.

Tiểu Dao nhắc chân đạp hắn một cái.

Tiết Bắc Phàm nhanh chóng tránh chân né, nháy mắt —— diễn kịch diễn kịch!

Tiểu Dao ngồi xuống bên cạnh hắn, lấy gương đồng ra soi. Thấy hình ảnh phản chiếu trong gương, Tiểu Dao khẽ nhíu mày —— phía sau một gốc cây to có một người đang đứng, là Mộc Đầu Nhân!

Tiểu Dao lại đem tấm gương giơ lên soi thêm vài bận, là muốn thấy rõ khuôn mặt người nọ.

Vừa nhìn, Tiểu Dao thiếu chút nữa cả kinh, ném gương đồng đi, kéo Tiết Bắc Phàm khoa tay múa chân một hồi.

Tiết Bắc Phàm thấy hai hàng lông mày nàng nhíu lại kích động bèn hỏi, “Gì vậy?”

Tiểu Dao vừa định mở miệng nói, chợt nghe đằng sau có tiếng động, là tiếng chó kêu...

“Nguy rồi!” Tiểu Dao thầm giậm chân, “Mấy con chó của quân binh theo mùi của ta tìm tới!”

Sắc mặt Tiết Bắc Phàm trầm xuống —— mấy quân binh đó căn bản không thể tự mình tạo lệnh, nhất định là Ngụy Tân Kiệt ra chỉ thị. Nghĩ đoạn, Tiết Bắc Phàm nghiêm túc nói với Tiểu Dao, “Nếu vì sợ bị bắt...” nói, hắn lấy ngoại sam ra, “Đến đây, cởi y phục ra, mặc của ta này!”

Còn chưa nói hết, Tiểu Dao trợn trắng mắt khinh bỉ nhìn hắn, “Người muốn chết!”

“Hừ!”

Tiết Bắc Phàm che miệng nàng, vọt ra sau một cái cây to.

Từ nơi hai người ẩn núp nhìn ra ngoài, có thể thấy được tình hình hiện tại... Đã không nhìn thì thôi, mà nhìn rồi thì thật đủ dọa người.

Bên trong rừng tối đen như mực, một Mộc Đầu Nhân tựa vào thân cây, xem chừng là quan sát chung quanh. Cũng không biết thứ này có sinh mệnh hay không, hay chỉ là vật trang trí, có điều bọn họ nhìn từ trên xuống dưới, khẳng định vừa rồi nơi ấy không có.

Lại nhìn sang sơn đạo, hai binh sĩ nắm dây kéo mấy con chó, liếc sơ cũng thấy Mộc Đầu Nhân kia.

“Ai, má ơi!” Một người trông có vẻ nhát gan, sợ hãi ngồi phịch xuống đất, lại nhìn sang có chó đen to lớn nọ, nó quay về phía Mộc Đầu Nhân sủa không ngớt.

Ngay lúc nó sủa thì bên trong rừng có một đàn chim bay ra, Mộc Đầu Nhân kia thoát cái đã quay người chạy đi...

“A!” hai binh sĩ cứng họng nói không nên lời, đừng nói là hai người bọn họ, mấy con chó lớn kia nháy mắt cũng đã bỏ chạy, hai binh sĩ đó cũng bất chấp tìm được người hay không, cũng bỏ chạy nốt, còn hô to, “Quý a! Quý!”

Tiểu Dao và Tiết Bắc Phàm vừa sợ vừa buồn cười, tình hình ồn ào không rõ có chuyện gì, không hiểu sao Mộc Đầu Nhân đó lại chạy, quả thực là chuyện khó hiểu.

“Vì sao lại là sống?” Tiết Bắc Phàm khó hiểu, “Cũng là kỳ quan sao?”

Tiểu Dao lắc đầu, “Ta chưa từng thấy qua, cũng không có nghe nương nhắc đến bao giờ, thật là dọa chết người.” Nói đoạn, nhích người qua một chút, “Bằng không, chúng ta trở về ăn uống hát hò đi? Đừng tìm mấy thứ đó nữa.”

Tiết Bắc Phàm híp mắt nhìn nàng nửa ngày trời mới buông ra một câu, “Được đó, cô trở về cùng ta bái đường thành thân thì ta đáp ứng cô.”

Tiểu Dao nhăn mình bắt lực nhìn hẩn, xoay mặt đi, “Quên đi, đi tiếp vậy.”

Dĩ nhiên là Tiết Bắc Phàm chỉ nói đùa, nhưng lúc nói ra câu đó, trong lòng không hiểu sao có giảm giác nhộn nhạo hăng hái, đến khi nghe Tiểu Dao trả lời, thì lại có đôi phần lạc lõng, từ đầu đã dự đoán được đáp án, hơn nữa cũng biết rõ chỉ là tranh cãi với nàng mà thôi, nhưng cái cảm giác trống vắng kia, thực không hiểu là vì sao.

Tiểu Ngạn: này có tính gọi là yêu không nhỉ?^^

Đường đi sau đó khá suôn sẻ, Tiểu Dao dẫn Tiết Bắc Phàm tới trước một núi đá, tìm kiếm cẩn thận một hồi. Tiết Bắc Phàm muốn tới giúp, “Tìm gì vậy?”

“Kẽ hở.” Tiểu Dao nói, “Tìm một kẽ hở có hơi nước bốc ra hoặc có gió lạnh.”

“Được.” Tiết Bắc Phàm cùng nàng đứng hai bên tìm kiếm, một lúc lâu sau —— vẫn không tìm được.

“Không có.” Tiết Bắc Phàm quay đầu lại nhìn Tiểu Dao.

“Ừ...” Tiểu Dao xoa xoa cằm, áp tai vào tường nghe ngóng, vừa nhẹ nhàng dùng hai ngón tay gõ nhẹ.

Làm đi làm lại hồi lâu, Tiểu Dao lui về phía sau một chút, chỉ vào tường, “Đá một cước đi, có thể là hồ nhão đó.”

Tiết Bắc Phàm vừa nhấc chân, hỏi Tiểu Dao, “Bao nhiêu lực là được?”

Tiểu Dao nhanh trí, đột nhiên muốn xem thử nội lực Tiết Bắc Phàm, “Mười thành nội lực.”

Tiết Bắc Phàm có hơi sững sốt, nhíu mày nhìn Tiểu Dao.

Tiểu Dao thật thà nói tiếp, “Ừ! Mười thành!”

Tiết Bắc Phàm nở nụ cười, vẫy tay với Tiểu Dao, “Cô qua đây.”

Tiểu Dao nhanh chóng thối lui.

“Qua đây a.”

“Để làm chi?” Tiểu Dao tiếp tục lùi.

Tiết Bắc Phàm cười, một tay ôm lấy Tiểu Dao.

“A!” Tiểu Dao cả kinh, Tiết Bắc Phàm kéo nàng vào lòng, nghiêng người bay lên đá một cước vào vách núi đá...

“Ầm” một tiếng, mặt đất khẽ chấn động.

Khi Tiểu Dao thoáng nhìn thấy động tác mạnh mẽ của Tiết Bắc Phàm, trong đầu không kiềm được nghĩ đến một chữ —— Suất!

Cư nhiên bản thân lại thấy Tiết Bắc Phàm anh tuấn*, Tiểu Dao vội vàng lắc đầu che tai lại, muốn đem hình ảnh trong đầu đuổi đi, miệng mắng, “Muốn chết mà!”

*thực ra ở đây là suất nhưng để cho hợp với ngữ cảnh thì Ngạn chuyển từ vậy

Tiết Bắc Phàm dở khóc dở cười nhìn nàng, “Cô lại làm sao vậy?”

Chớp mắt mấy cái, Tiểu Dao hồi phục tinh thần nhìn lại vách núi nói, nhiệt độ kề bên vẫn không hạ, Tiết Bắc Phàm chấp tay sau lưng đứng bên cạnh.

Trầm mặc một chốc, Tiểu Dao cười “hì hì” vui vẻ, chỉ tay vào Tiết Bắc Phàm, “Tiết Nhị, thật là mát mẻ!”

Tiết Bắc Phàm cười, nói với nàng, “Đứng cho vững.”

“Hả?” Tiểu Dao khó hiểu, chỉ thấy Tiết Bắc Phàm khẽ vỗ tay một cái, “Rầm” một tiếng...

Tiểu Dao vội vàng né tránh hai bên, nhìn lại —— chính diện vách núi vỡ vụn, sụp hẳn xuống. Phía sau vách núi, xuất hiện một hang động, nhìn lại độ dày núi đá, Tiểu Dao vô thức nuốt một ngụm nước bọt.

Đang lúc ngây cả người, Tiết Bắc Phàm đứng phía sau đột nhiên tiến tới, nhẹ nhàng vỗ vai nàng, “Có đúng là ở trong hang động?”

“Hử?” Tiểu Dao lấy lại tinh thần, xoay người, đối diện với Tiết Bắc Phàm, mặt kề mặt vô cùng gần.

Tiết Bắc Phàm cùng nàng nhìn nhau một hồi, mắt đối mắt, chậm rãi nói, “Chỉ dùng ba thành.”

Hai hàng lông mày Tiểu Dao nhướng lên một chút...

Tiết Bắc Phàm đưa tay nhẹ miết cằm nàng, “Sau này có ai dám khi dễ cô thì nói cho ta biết, ta đánh cho hắn rụng hết cả hàm.”

Tiểu Dao ngây ngốc một hồi, rồi vươn tay chụp lấy tay Tiết Bắc Phàm bỏ ra, “Ai cần ngươi ra vẻ.”

Tiết Bắc Phàm cũng không cùng nàng so đo, nhìn hang động kia một chút, cảm thấy từng đợt gió lạnh ủa ra ngoài, định bước vào.

Tiểu Dao vội vàng kéo hắn lại, “Chờ một chút.”

“Còn chờ?”

Tiểu Dao giơ tay, “Ba ngày!”

“Ba ngày?” Tiết Bắc Phàm nhíu mày, “Phải đợi lâu như vậy?”

Tiểu Dao khoanh tay, “Bên trong đúng là có một cái hũ rất xưa, ai biết có cái gì, lập tức vào trong đó rất nguy hiểm, ít nhất cũng phải để thoáng khí ba ngày.”

“Vậy vạ nhất...”

“Sợ cái gì.” Tiểu Dao tóm lấy tay hắn, “Nếu có người tùy tiện vào thì cũng là bước vào tử lộ. Yên tâm, nơi này chỉ có ta mới thể đi vào, hơn nữa, ta muốn chuẩn bị vài thứ.” Nói xong, chấp tay sau lưng thông thả đi về.

Tiết Bắc Phàm tuy rằng suốt ruột nhưng cũng không biết làm thế nào, không còn cách nào khác đành phải theo nàng trở về, “Cô khẳng định sẽ không ai tìm thấy?”

“Sẽ không.” Tiểu Dao xua tay.

Hai người tiếp tục đi, thẳng ra đến bìa rừng, Tiểu Dao kéo kéo tay áo Tiết Bắc Phàm, “Có còn theo không?”

Tiết Bắc Phàm lắc đầu, “Chúng ta ra khỏi cánh rừng trước mặt bọn họ sẽ không theo nữa.”

Tiểu Dao thở phào một hơi, nguyên lai lúc đá văng hang động kia, thoáng thấy có người. Tiết Bắc Phàm và Tiểu Dao nháy mắt ra hiệu với nhau, vì vậy sau đó cùng Tiểu Dao diễn trò một trận.

“Ai...” Tiết Bắc Phàm vừa đi về, vừa thở dài.

“Đừng có thở dài, đó chỉ là một ngôi mộ lạ, cho người khác cũng không sao.” Tiểu Dao vừa nói một câu, Tiết Bắc Phàm lập tức ngẩng mặt, hùng hổ hỏi, “Có thật không?”

Tiểu Dao cười nhạt một tiếng, “Lão ni cô đó, khôn khéo thật!”

Tiết Bắc Phàm khó hiểu vì sao lại có liên quan đến lão ni cô, thì thấy Tiểu Dao quay đầu lại, giơ tay chỉ lên Tiên Vân miếu tọa giữa sườn núi, “Cửa vào hẳn là nơi đó!”

“Ý cô là, lão ni cô là cho chúng ta phá hang động, còn Tiên Vân miếu mới chính là cửa vào?” Tiết Bắc Phàm nghĩ ra cam thấy trùng hợp, “Xem ra, không thể không đi thăm dò nội tình của lão ni cô.”

Tiểu Dao chấp tay sau lưng tiếp tục đi, “Đêm nay trước tiên cứ đến nghe ngóng thăm dò ở Địch phủ, nhìn thử Văn Tứ công tử đó bị bệnh gì, rồi lại quay sang tra tìm chuyện lão ni cô.”

“Cô rõ ràng là sợ hãi, còn ra vẻ sốt sắng, nếu không biết, thì quả thực cứ như là cô có ý với ta, thay ta lo nghĩ trăm điều...”

Tiết Bắc Phàm nói một câu, chọc Tiểu Dao nổi cáu, lấy tay đẩy hắn, “Tiết Nhị, cái này là mấy?!” Vừa nói vừa giơ hai ngón tay cho hắn nhìn.

Tiết Bắc Phàm lấy tay chọc chọc mũi nàng, “Cô nhị a!”

“Người mới Nhị! Người là lão Nhị.”

“Cô không phải là lão Nhị sao? Hách Kim Phong mới là lão Đại!”

Tiểu Dao há mồm, mới nhớ ra bản thân cũng là Nhị, nhưng mà vẫn cự lại. Đang muốn cãi tiếp, chợt nghe phía sau có tiếng xe ngựa hí vang, một đoàn ngựa đang đi đến đây.

Tiểu Dao và Tiết Bắc Phàm còn đang đứng ngay giữa đường, Tiểu Dao cảm thấy như bị mạo phạm khó chịu cực kỳ, Tiết Bắc Phàm muốn kéo nàng sang vệ đường, Tiểu Dao lại hất tay bỏ đi tiếp.

Tiết Bắc Phàm không còn cách nào khác đành đuổi theo, vừa cầu xin, “Được rồi, ta Nhị! Ta Nhị không được sao?”

Tiểu Dao lơ hắn, Tiết Bắc Phàm ở phía sau rống lên, “Ta Nhị!”

Do âm thanh kéo khá dài, mà trên đường có không ít người, đều quay lại nhìn hắn, còn có nhiều người cười thầm.

Tiểu Dao cũng không nhịn được cười một tiếng vui vẻ, Tiết Bắc Phàm đuổi kịp kéo ống tay áo nàng, “Muốn làm Nhị tẩu không?”

“Hừ.” Tiểu Dao nhẹ mắng một câu, rồi tiếp tục đi, chợt nghe phía sau có người gọi to, “Nhị vị dừng bước!”

Tiểu Dao và Tiết Bắc Phàm cùng lúc nghĩ —— lại là Nhị?

Âm thanh này có phần quen thuộc, Tiết Bắc Phàm quay đầu lại nhìn, thoáng chốc đã nhíu mày —— là Ngụy Tân Kiệt.

32. Chương 32: Chuyện Xưa Về Cái Bóng

Ngụy Tân Kiệt đuổi tới nơi, xoay người xuống ngựa, bất luận là mức độ nhấc chân, hay cảnh tượng ống tay áo phiêu dạt tung bay, cũng khiến Tiểu Dao nhìn không được chặc chặc hai tiếng —— không khuyết điểm! Không vừa mắt!

Tiết Bắc Phàm nhìn Ngụy Tân Kiệt, thì cảm thấy lai giả bất thiện [1], quay đầu lại nhìn Tiểu Dao. Vốn những tưởng Tiểu Dao nhìn thấy hắn tuần tú lịch sự lễ độ nho nhã có thể sẽ cảm thấy vừa mắt, không ngờ Tiểu Dao lắc lắc đầu còn bĩu môi trông như là đang chán ghét.

Tiết Bắc Phàm cảm thấy thú vị, Nhan Tiểu Dao này thật không đơn giản, mắt nhìn nam nhân cũng tinh thật.

Ngụy Tân Kiệt vừa tới, liền xuống ngựa chấp tay thủ lễ với Tiểu Dao và Tiết Bắc Phàm, “Nhị vị xin dừng bước.”

Hai người đã sớm đứng lại, không còn cách nào khác hơn là đành phải quay lại nhìn hắn.

“Nghe nói nhị vị đã cứu phó tướng ta, ta đặc biệt tới cảm tạ.” Ngụy Tân Kiệt ăn nói vô cùng thành thật, “Nhị vị thỉnh cho biết tôn tính đại danh, ngày khác nhất định đến nhà cảm tạ.”

Trong lòng Tiết Bắc Phàm và Tiểu Dao đã sớm đoán được, Ngụy Tân Kiệt đây là muốn tìm hiểu gia cảnh, vô luận thế nào, cũng không thể kéo Trọng lão phu nhân vào việc này.

“Tình cờ đi ngang qua mà thôi.” Tiết Bắc Phàm cười cười.

“Nơi này cấm vào.” Ngụy Tân Kiệt ngoài miệng nói là “Cấm vào” nhưng trên mặt luôn đeo cái dáng vẻ tươi cười, “Nhị vị vì sao lại đi ngang qua nơi này?”

Tiết Bắc Phàm nhìn Tiểu Dao một chút, ý nói —— cô không phải mồm mép lắm sao? Chính đốn hắn cái đi!

Tiểu Dao gầm tròng mắt, hai tay chấp ra sau lưng, Tiết Nhị người khá lắm!

“Tại hạ họ Ngụy, gọi là Ngụy Tân Kiệt, không biết xưng hô với cô nương thế nào?” Tầm chú ý của Ngụy Tân Kiệt từ đầu vẫn đặt trên người Tiểu Dao, “May mắn nhờ có cô nương kiến thức sâu rộng.”

“Họ Hách.” Tiểu Dao trả lời.

“Tại sao lại vào cấm địa?”

Tiểu Dao hí mắt cười đến mức có phần ngớ ngẩn, “Đi ngang qua nha.”

Ngụy Tân Kiệt hơi nhướng mày nhìn, hiển nhiên là không tin, có điều nếu người ta đã nói như vậy, cũng không thể phản bác lại.

Còn đang nói chuyện, thì mấy quan viên trợ thủ nghiêm túc bên cạnh, đặc biệt có một nam tử trung niên đứng cạnh Ngụy Tân Kiệt nói giúp. Hắn vuốt vuốt chòm râu, “Ai, tiểu cô nương này nói sai rồi, bốn phương tám hướng đều là tầng tầng lớp lớp quan binh vây quanh, các vị làm sao lại có thể vào núi?”

Tiểu Dao nhìn sang hắn một chút, quan sát trên dưới. Người này vóc dáng cao gầy, mặt mày sáng sủa, nhưng gầy, trông ra kinh nghiệm đầy mình. Ba sợi râu trắng nhìn rất chi là nhã nhặn, trên người toát ra một loại khí độ nho nhã xen lẫn quân nhân. Lão phu tử trung niên dạng này Tiểu Dao thường gặp ít gặp qua đầu khẩu, hơn nữa người này phỏng chừng từng trải khá nhiều, thoạt nhìn có vẻ như thâm bất khả trắc*. Tiểu Dao nhớ lại nương nàng từng chỉ dạy, “Gặp người không quen giả ngu so với giả thông minh thì tốt, ít nói so với nhiều lời còn tốt hơn, tốt nhất là không nên nói lời nào.”

*thâm bất khả trắc: thâm sâu đến độ khó dò

Vì thế, Tiểu Dao hí mắt cười với hắn, “Vẫn chính là đi ngang qua.”

Đây chính là cái gọi là khó mà đánh vào mặt người đang cười [2], Ngụy Tân Kiệt là quan lớn, dĩ nhiên phu tử cũng là người có chức vị, xung quanh có rất nhiều quan binh người cao ngựa lớn nhìn một Tiểu Dao một nha đầu mới mười bảy mười tám tuổi, xinh đẹp động lòng người nhưng lại nói năng ngốc ngốc, làm sao dám cùng nàng so đo, biết đâu thực sự là đi ngang qua?

Ngụy Tân Kiệt cũng bó tay, chung quy nếu tra hỏi thì lại bất hảo, dù sao nàng cũng là ân nhân cứu mạng phó tướng, bèn chuyển đề tài, nhìn Tiết Bắc Phàm, chấp tay, “Huynh đài là...”

Không đợi Tiết Bắc Phàm mở miệng, Tiểu Dao khoát tay, “Hạ nhân ta.”

Tiết Bắc Phàm thiếu điều cắn phải đầu lưỡi, đem khẩu khí nuốt xuống, nha đầu kia nói cái gì là thì là cái đó, cũng không ai ngăn được nàng.

“Hạ nhân?” Ngụy Tân Kiệt cười, “Cô nương chẳng là tiểu thư nhà nào?”

Tiểu Dao chớp mắt trả lời, “Chẳng phải là Hách gia sao?”

Ngụy Tân Kiệt có cảm giác bất lực, như đang dùng một quyền đánh vào một mớ bông, chính nàng đã nói mình họ Hách, đi ngang qua, còn lại cái gì cũng không có.

Ngụy Tân Kiệt bó tay đành nhìn Tiết Bắc Phàm.

Tiểu Dao xoay mặt ngoắc tay với hắn, “Nhị Ngưu, chúng ta về.”

Tiết Bắc Phàm thật muốn trối Tiểu Dao giống như ngày đó nàng trối chú mèo vàng vậy... Nhị Ngưu?!

Tiểu Dao bởi vì còn đang chiếm được tiện nghi nên rất chi là vui vẻ, cáo biệt Ngụy Tân Kiệt và vị phu tử nọ, dẫn Tiết Bắc Phàm đi.

“Chờ đã.” Ngụy Tân Kiệt vội vã đuổi theo, “Hách tiểu thư đã cứu phó tướng ta một mạng, không bằng ta đưa cô trở về?”

Tiểu Dao quay đầu lại khó hiểu nhìn hắn, “Đưa về làm chi? Ta biết đường đi mà.”

“A, không phải, là để tránh gặp nguy hiểm.”

“Không nguy hiểm, Nhị Ngưu khí lực rất lớn.” Tiểu Dao vừa nói, vừa lấy tay vỗ vỗ tay Tiết Bắc Phàm, Tiết Bắc Phàm âm thầm nghiêng rằng cùng nàng phối hợp, làm như ngưu... Hay cho cái tên Nhị Ngưu, có thể không có khí lực lớn sao?!

Ngụy Tân Kiệt đại khái cũng nhìn ra Tiểu Dao đang giả ngu, cũng không nóng nảy, mà kì kèo với nàng, “Ta muốn mời cô nương ăn trưa.”

“Được nha, có điều hôm nay không rảnh.” Tiểu Dao ra chiều khó xử, lập tức vỗ tay một cái, “Không bằng thế này, ngày mai ngươi đến đây chờ ta, ta mời ngươi ăn cơm.”

Phu tử đứng sau Ngụy Tân Kiệt có phần không chịu nổi, nha đầu kia giả điên giả khờ, đang định chỉ trích một phen, Ngụy Tân Kiệt lại khe khoát tay chặn lại, gật đầu, “Được, ta chờ cô, cô nhất định phải tới.”

“Được.” Tiểu Dao xoay người dẫn Tiết Bắc Phàm rời đi.

“Tướng quân.” Thấy Tiểu Dao vào Tiết Bắc Phàm nhanh chóng mất hút trên đường lớn, phu tử nọ vội vàng nhắc nhở Ngụy Tân Kiệt, “Nữ tử đó rõ ràng là cần quý!”

Ngụy Tân Kiệt bất đắc dĩ cười cười, “Trần phu tử, ngươi so đo cùng một cô nương mười tám tuổi có đáng không?”

Trần phu tử nọ sừng sốt, xấu hổ, “Ai, ta làm sao lại cùng một nha đầu chưa lớn cãi nhau chứ.”

“Không thể, tiểu cô nương nếu như thực sự giả ngu, ngươi có hỏi đến tối cũng không ra một nguyên do.” Ngụy Tân Kiệt khe thở dài, “Tiết Bắc Phàm ấy vậy là lại để cô ta đề đầu cười cổ, thật đúng là ngoài ý muốn, chẳng lẽ người Bắc Hải phái cũng vậy?”

“Bắc Hải phái hiện tại đã đổi chủ từ sớm, Tiết Bắc Hải cũng đã chết, Tiết Bắc Phàm hẳn có nhà cũng không thể về, ở chỗ này cùng một nha đầu giả điên giả khờ, thực sự là Tiết Bắc Hải không đáng giá chút nào.” Trần phu tử lắc đầu khinh thường nói, “Ai cũng nói hắn chơi bởi lêu lổng lẳng phí cả một thân thiên bẩm, quả nhiên là không sai.”

Ngụy Tân Kiệt trầm mặc một hồi, khe lắc đầu, “Ta thì lại không cảm thấy như vậy.”

Trần phu tử bất ngờ, “Tướng quân cho rằng, Tiết Bắc Phàm không phải như người giang hồ đồn đãi sao?”

Ngụy Tân Kiệt cười nhạt, hai tay đan sau người ánh mắt cũng sắc bén hơn mấy phần, “Thấy bức tường vừa này không?”

Trần phu tử ghen lời, nhưng chung quy vẫn không phục, “Đích thực là nội lực thâm hậu, đó là căn cơ tốt của Bắc Hải phái.”

Ngụy Tân Kiệt vươn một ngón tay nhẹ nhàng lắc, “Hắn là đang cảnh cáo ta, không được đến gần cô nương kia.”

Trần phu tử nhú mày, “Tiết Bắc Phàm bộ dạng như lưu manh, cả người không có ý chí chiến đấu...”

“Ha hả.” Không đợi hắn nói hết, Ngụy Tân Kiệt đột nhiên cười nhạt một tiếng. xoay người, hắn vỗ vai Trần phu tử rồi đi, ý nói — nhiều lời vô ích.

Vị Trần phu tử này lai lịch cũng không nhỏ. Đừng xem người này bộ dạng như văn sinh, kỳ thực cũng là một võ tướng. Chức quan phó tướng, là tam phẩm, danh xưng thư sinh Trần Phán, là một trong những trợ thủ đắc lực của Ngụy Tân Kiệt. Trần Phán xuất thân từ thường dân, năm đó đi theo cha của Ngụy Tân Kiệt tiến nhập quan trường, từ đó về sau đường làm quan bằng phẳng thăng chức rất nhanh, là gia thần của Ngụy gia.

Người giang hồ thì đa phần là hiếu chiến, đại đa số nhân sĩ nhìn nhận hai huynh đệ Tiết Bắc Phàm và Tiết Bắc Hải không giống nhau. Tiết Bắc Hải là thiên hạ đệ nhất cao thủ, nhưng Tiết Bắc Phàm là một kẻ bất tài luôn chơi bởi lêu lổng, nổi nhục của gia môn.

Sau khi Tiết Bắc Hải chết, Bắc Hải phái không ngoài dự kiến mà rơi vào tay người khác, theo lý thuyết thì đây chẳng phải là tiêu biểu ối thâm cừu đoạt môn sát huynh cần rửa hận đấy sao? Ấy vậy mà lại không ai

thấy bóng dáng Tiết Bắc Phàm đâu cả, có thể nói là hành động bất trung bất nghĩa. Khi tin tức Tiết Bắc Hải truyền ra ngoài, Tiết Bắc Phàm cũng khiến cho người giang hồ khinh miệt nhiều hơn.

Ngoài ra, thiên hạ đệ nhất đã chết, những cao thủ từng đoạt không được cái danh thiên hạ đệ nhất nay lại ngóc đầu lên tranh bốn chữ thiên hạ đệ nhất, Tiết Bắc Phàm lúc này lại đột nhiên xuất hiện, há chẳng phải khiến cho Trần Phán nổi lên tư tâm muốn đầu sao.

Trần Phán quay sang ngoắc một tùy tùng bên cạnh.

“Phó tướng.”

“Đi theo hai người kia, nói cho ta biết nơi Tiết Bắc Phàm dừng chân.”

“Dạ!”

...

Lúc này, Tiểu Dao đang dẫn “Nhị Ngưu” trở về thành.

“Cô lừa cũng tạm tạm đấy, nhưng chưa hẳn đã lừa được Ngụy Tân Kiệt.” Tiết Bắc Phàm hỏi Tiểu Dao, “Nếu hẳn kiên nhẫn hỏi tiếp, trước sau gì chúng ta cũng bị tra xét thân phận.”

Tiểu Dao vẫn như cũ đi tiếp, hai lọn tóc mai loăn xoăn sau tai khẽ bay, lộ ra dáng vẻ hoạt bát sinh động, miệng vẫn không ngừng tha người khác, “Sợ hẳn làm chi.”

Tiết Bắc Phàm cảm thấy buồn cười, “Cô có phải Nhan Tiểu Dao không đó? Trước đó lá gan so với thỏ còn nhỏ hơn.”

“Người mới là so với thỏ còn nhỏ hơn đấy!” Tiểu Dao hất cằm, “Ta sợ cái gì, người không phải nói sao, ai dám ức hiếp ta người giúp ta đánh hẳn rụng hàm.”

Tiết Bắc Phàm bó tay, không ngờ tự mình lại rước lấy phe thiên toái. Suy nghĩ một chút tránh không nổi hiếu kỳ, “cô thực sự là chướng mắt nam nhân thiên hạ? Ngụy Tân Kiệt kia cứ chỉ như một công tử hào hoa, danh tiếng có địa vị có, sao cô lại không trưng cái vẻ mặt nào đó tốt hơn?”

Tiểu Dao nhin không được mắng, “Ta ghét nhất loại nam nhân như thế.”

“Loại nào?”

“Chỉ có loại công tử hào hoa, danh tiếng có địa vị có mới tốt hử!”

“Vì sao?” Tiết Bắc Phàm nhìn Tiểu Dao, “Cô biến thái à?”

Tiểu Dao đuổi hẳn, “Người mới biến thái.”

“Ấy thế mà hẳn lại là tình nhân trong mộng của toàn bộ nữ nhân trong kinh thành.”

“Bởi vì là nhiều người cùng đoạt mới không chọn!” Tiểu Dao đắc ý nói, “Nương ta nói, loại nam nhân tốt nhất, thì rất nhiều người nhìn không thấy hẳn tốt. Thứ tốt đều phải tốn tâm tư mà tìm, sẽ không có cái bánh nào tự rụng lại từ trên trời rơi xuống, dù có thật là chụp được, cũng không biết quý trọng.”

“Rất có đạo lý! Cô xem ta nè.” Tiết Bắc Phàm nghe được mấy lời ấy thì hứng chí, chỉ vào mình hỏi Tiểu Dao, “Ta có giống như cái bánh đó không?”

Tiểu Dao nhìn hẳn một chốc, xoay mặt đi, “Ta đi tìm nước rửa mắt!”

Tiết Bắc Phàm nhìn trời.

Lại đi một chốc, Tiểu Dao đột nhiên như tới tới gì đó, quay sang gọi, “Tiết Nhị Ngưu.”

Về mặt Tiết Bắc Phàm có chút sa sầm, “Nhị Ngưu cái gì chứ, ta suất như vậy, đại ca cô mới là Ngưu.”

Tiểu Dao trừng mắt liếc hẳn, cũng không cùng hẳn so đo, mà hỏi nghi ngờ trong lòng, “Tiết Bắc Hải là đại ca ruột của người sao? Người có phải là do nhặt được không?”

Tiểu Dao nói một câu, khiến Tiết Bắc Phàm thiếu chút nữa bị sắc nước bọt, gương mặt nhìn nàng, “Cái gì?”

Tiểu Dao hơi dẫu môi, nhẹ giọng nói, “Ta cảm thấy hần đang lợi dụng ngươi.”

Tiết Bắc Phàm sững sốt, nhịp chân tự nhiên cũng hơi rối loạn, nhưng nháy mắt lại trở về bình thường, khóe miệng mất tự nhiên mà nhếch lên, bày ra một bộ dạng tươi cười, may mắn Tiểu Dao vẫn liên tục nhìn phía trước, không chú ý đến dáng vẻ xấu hổ của hần.

“Vì sao lại nghĩ như vậy?”

Rất lâu sau Tiết Bắc Phàm mới hỏi, “Lại có liên quan đến những lời vàng ngọc của nương cô sao?”

“Hử?” Tiểu Dao quay đầu lại, “Có liên quan gì tới nương ta?”

“Nương cô sẽ không phải lại nhìn nam nhân nữa sao.” Tiết Bắc Phàm lúc này đã khôi phục lại bộ dáng tùy tiện thường ngày, trêu ghẹo hỏi.

“Nương ta nếu nhìn nam nhân thì sẽ không theo cha ta biến thành như vậy.” Tiểu Dao lắc lắc đầu, hai lọn tóc vẽ thành một hình vòng cung thật đẹp, vãn vẽ một hồi mới ngừng, “Người chẳng qua là bảo ta đừng để chịu thiệt, dạy ta làm con nhím.”

Tiết Bắc Phàm cảm thấy dùng hình tượng con nhím để miêu tả Tiểu Dao kỳ thực rất chính xác, “Ừ, so với với con nhím cũng không sai mấy...”

“Cút!” Tiểu Dao thui một cái, Tiết Bắc Phàm dễ dàng né tránh, “Có thể làm nhím cũng không sai a.”

Tiểu Dao nhăn mặt nhăn mũi, vẽ mặt khổ sở, “Con nhím không gả đi được!”

“Ai nói? Vậy con nhím con đó từ đâu ra?” Tiết Bắc Phàm nói một câu khiến Tiểu Dao vui vẻ, cười tủm tỉm gật đầu, “Cũng đúng a.”

“Cô nói đại ca ta lợi dụng ta để làm chi?”

Một lát sau, Tiết Bắc Phàm không nhin được lại hỏi một câu, nhìn Tiểu Dao.

Tiểu Dao nguyên bản đã chóng quên, nghe hần hỏi, thì hồ hững “A” một tiếng, “Ta chung quy cảm thấy người giống như là đang chịu thiệt vậy.”

Tiết Bắc Phàm nhú mày, “Ta có chỗ nào là giống chịu thiệt?”

“Ngươi hôm nay hỏi nhiều thật đó, ta cũng không muốn chia rẽ tình cảm huynh đệ của các ngươi, chẳng qua là cảm thấy chuyện này vốn chẳng có can hệ gì với ngươi, kéo ngươi vào cuộc thì ngươi có lợi ích gì. Nếu đổi lại là ta, có phiền phức thì tự mình vác lấy là được rồi, cần chi phải kéo huynh đệ tỷ muội vào.”

Nói dứt, cũng vừa vắn vào thành, Tiểu Dao bèn kéo Tiết Bắc Phàm, “Tiết Nhị, chúng ta đi ăn mì thịt bò đi? Mì thịt bò ở chỗ đó đó, Hiếu Nguyệt nói ăn ngon lắm!”

Tiết Bắc Phàm ngơ ngác bị Tiểu Dao kéo vào trong quán, Tiểu Dao giơ tay gọi tiểu nhị cười cười, “Hai chén mì thịt bò đặc trưng, chén lớn nha! Nhiều ớt nhiều hành!”

“Được rồi!” Tiểu nhị vắt khô giẻ lau, hét to tên món ăn, rồi có hai người vội vàng bưng hai tách trà tới.

Tiết Bắc Phàm ngồi xuống cạnh bàn, Tiểu Dao dùng trà rửa đĩa.

So đĩa ngồi chờ ăn, Tiểu Dao hết nhìn trái lại nhìn phải, vừa quay đầu, thì thấy Tiết Bắc Phàm nhìn nàng bằng ánh mắt kỳ lạ. Cả kinh, Tiểu Dao lại ngó nghiêng sang chỗ khác, trước tiên nhìn xung quanh một cái, thấy không có ai, quay đầu lại hỏi Tiết Bắc Phàm, “Làm gì thế?”

Tiết Bắc Phàm không trả lời, tựa hồ là đang ngây ra.

“Này!” Tiểu Dao vỗ một cái trước mặt hần, “Hồn quay về mau.”

Lúc này, mì thịt bò nóng hổi cũng đã tới, Tiểu Dao trước hết gấp một miếng thịt bò nếm thử, thỏa mãn gật đầu. Không nói một lời xỉ xúp ăn một hơi, nhai qua nhai lại, ngẩng đầu thấy Tiết Bắc Phàm vẫn đang chờ người, Tiểu Dao bèn dùng đũa gấp miếng thịt bò trong bát của hần.

Tiết Bắc Phàm phục hồi tinh thần, hỏi, “Cô cho rằng cái bóng thì như thế nào?”

“Thế nào là sao?” Tiểu Dao nghe không hiểu, lại ăn thêm một miếng, “Nói nhiều quá đấy.”

“Hay ột mỹ nhân, ăn không có chút nho nhã nào sao?” Tiết Bắc Phàm ôm vẻ mặt xót xa nhìn Tiểu Dao.

“Ăn mì thịt bò quá nhã nhặn thì thật có lỗi với đầu bếp!” Tiểu Dao hùng hổ trả lại hắn một câu, dùng đũa gõ gõ thành bát của hắn, “Ăn đi! Ngây ngốc cái gì.”

Tiết Bắc Phàm so đũa kẹp lấy một miếng thịt, ngẩng đầu, cách một màn hơi nóng mỏng manh lớn vờn bay lên, hỏi Tiểu Dao, “Cái bóng?”

Tiểu Dao tròn mắt nhìn hắn, “Cái bóng?” vừa giơ tay gọi tiểu nhị, “Cho ta một đĩa giấm chua, mười sủi cảo chiên.”

“Cô là thùng cơm hả?” Tiết Bắc Phàm bó tay nhìn Tiểu Dao.

“Ta ăn năm người ăn năm!” Tiểu Dao trừng mắt liếc hắn, “Chẳng lẽ một tên đại nam nhân như người ăn không nổi một chén mì năm sủi cảo chiên?”

Tiết Bắc Phàm đem đũa cắm vô bát, còn muốn nói chuyện thêm.

Tiểu Dao vội vàng rút đũa ra, “Lư hương người ta mới cắm xuyên qua, quán ăn cũng có quy tắc của quán ăn —— ném bát chửi đầu bếp, cắm đũa rửa chủ tiệm, phá bàn bẻ chén là lừa đảo, coi chừng bị đánh!”

“Cô từ đâu lại biết rõ như vậy.” Tiết Bắc Phàm lắc đầu cười, bắt đầu ăn.

“Nương ta dạy đó.” Tiểu Dao thấy sủi cảo chiên được bung tới, trước dùng đũa chọt chọt mấy cái sủi cảo chiên mập mập, sau đó lại quay sang chén giấm chua.

“Ai!” Tiết Bắc Phàm vội ngăn cản, “Ta không ăn giấm.”

Tiểu Dao dẩu môi, “Nam nhân sao lại chú ý nhiều như vậy, mắc ghen trong họng nuốt xuống dạ dày sao! Sao lại ngọt như vậy hả.”

“Cô...” Tiết Bắc Phàm tức khí làm nàng nở nụ cười.

“Được rồi.” Tiểu Dao nháy mắt một cái sủi cảo, hỏi hắn, “Người mới này nói cái gì mà bóng với chả ảnh?”

Tiết Bắc Phàm không ngờ lại chuyển về chủ đề này, nhưng chỉ nhún vai, “À, cũng không có gì, khi còn bé ta từng thích chơi với cái bóng.”

“Ta cũng thích nữa, ha! Tiết Nhị người ném thử xem.” Tiểu Dao dựng thẳng ngón cái với hắn, “Cái bóng thì tốt, người dù gian khổ thế nào nó cũng không bỏ người đi, buồn bực thì có thể cùng nó chơi đùa một lúc.”

“Cùng cái bóng chơi đùa thế nào?” Tiết Bắc Phàm khó hiểu hỏi.

“Cùng nó nói chuyện tụng kinh này nọ!” Tiểu Dao chớp mắt, “Chỉ cần người nghiêm túc nói, nó nhất định nghiêm túc nghe, hơn nữa tuyệt đối không nói với ai.”

Tiết Bắc Phàm trầm mặc một lúc lâu, khước miệng hơi giật giật, “Nếu vậy thì có người giống như cái bóng không?”

“Người như thế thì ở chỗ nào?” Tiểu Dao nói, lại suy nghĩ một chút, “A, ta biết tại sao lại thấy Hiếu Nguyệt thuận mắt rồi! Nàng giống như cái bóng a! Im lặng đi theo bên cạnh người khác, chuyện gì cũng để trong lòng, bị ủy khuất cũng không để lộ ra, bản thân còn tự mình biến thành màu đen.”

Tiết Bắc Phàm tiếp tục ăn, hai mắt yên lặng nhìn chén.

“Ai nha!”

“Khụ khụ...” Tiểu Dao đột nhiên cả kinh, khiến Tiết Bắc Phàm một phen sắc súa, đăm đăm ngực vô lực nhìn sang nàng.

Tiểu Dao vỗ tay một cái, “Ta biết ky quan của Tiên Vân miếu nằm ở đâu rồi!”

Tiết Bắc Phàm bất giác ngừng ho khan, ánh mắt phảng phất như hiểu ra cái gì, nhướn mi hỏi, “Cái bóng?!”

Tiểu Đào cười vui vẻ, nhẹ gõ đũa xuống mặt bàn, “Người thật đúng là không ngốc chút nào.”

Tiết Bắc Phàm được khen, lập tức cười thỏa mãn, Tiểu Đào xoay mặt gọi, “Tiểu nhị, làm một chén mì thịt bò khô!”

“Vẫn còn ăn?” Tiết Bắc Phàm cả kinh.

“Ta mua cho Hiểu Nguyệt!” Tiểu Đào ngằm đập hấn một cước dưới bàn, “Người mới là thùng cơm!”

“Ta chưa nói thùng cơm...”

“Mất người nói!” Tiểu Đào nhìn chòng chọc dùng đũa chỉ vào hấn, “Người còn muốn nói ta béo!”

Tiết Bắc Phàm há miệng vài lần cuối cùng vẫn thành thành thật thật khép miệng lại, lấy tay che mắt cúi đầu ăn. Hấn hiện tại cảm thấy trên đời này chỉ riêng nữ tử là khó dưỡng, bất luận là tiểu nhân ở đây hay nha đầu trước mặt cũng không muốn tính toán gì nữa.

“Mì ăn ngon không? Cười đến mức miệng cũng méo rồi kia.” Tiểu Đào nhìn vẻ mặt vừa ăn vừa cười của Tiết Bắc Phàm thì hài lòng, cảm thấy có điểm thú vị, khó có thể thấy được Tiết Nhị lại ngồi cười ngây dại một hồi.

Đổi lại Tiết Bắc Phàm càng buồn bực hơn —— mình đang cười sao?

.

oOo

Chú thích:

[1] lai giả bất thiện: nguyên văn đầy đủ là

“lai giả bất thiện

thiện giả bất lai”

Tạm dịch: người tốt không đến, người đến cũng chẳng tốt lành gì

Nhưng trong chương chỉ có về đầu, không có về sau

[2] nguyên văn tức là ‘thân thủ nan đả tiểu kiếm nhân’

Thực ra nguyên văn của câu này là ‘thân thủ bất đả tiểu kiếm nhân’, hình như chị Nhã ghi nhầm thì phải, cũng không biết có phải cố ý hay không

Câu này tựa tựa như câu “đánh kẻ chạy đi không ai đánh người chạy lại”, ý nói là con người phải có lòng nhân từ

33. Chương 33: Múc Mong Chờ

Sau khi Tiểu Đào và Tiết Bắc Phàm ăn mì xong, lúc về trên tay còn cầm một thực hạp đựng mì thịt bò khô.

“Cô thật là có duyên.” Tiết Bắc Phàm nhìn thực hạp trên tay một chút, “Lão bản không những không hận việc không lấy bạc của cô, mà còn cho cô một cái hạp.”

“Ngày mai mang thực hạp đến trả.” Tiểu Đào đến một hàng trái cây ven đường chọn hai trái lê, vừa hỏi Tiết Bắc Phàm, “Người phía sau vẫn theo dõi liên tục, thật phiền.”

“Muốn cắt đuôi bọn chúng cũng không khó, bắt quá Ngụy Tân Kiệt và Thái Biện là hai loại người, có thể tránh được Thái Biện, nhưng lại không chắc có thể đảm bảo là Ngụy Tân Kiệt không tìm ra gia môn của

Trọng Hoa.” Tiết Bắc Phàm nói, với tay cầm lấy một trái lê trên tay Tiểu Dao, quay đầu lại ném vào một người đi đường.

Một nam tử đứng giữa đường, vừa vặn tiếp được trái lê, xấu hổ nhìn phía trước.

Tiết Bắc Phàm cười, “Khỏi phải theo, bảo Ngụy Tân Kiệt ‘cách’ vợ ta ra một chút... A.”

Còn chưa nói hết, Tiểu Dao đã đập một cước, Tiết Bắc Phàm nhảy lùi ra sau, với tay nhéo má nàng một cái rồi xoay người bỏ chạy.

“Người đứng lại, dâm tặc thối kia!” Tiểu Dao đuổi theo, “Trả lê lại cho ta!”

Người Tiết Bắc Phàm vừa mới ném lê ban nãy là người đứng đầu của đám người Ngụy Tân Kiệt phái đi theo dõi, mấy ám vệ mai phục khác cũng ngoảnh đầu lại nhìn hắn, ý hỏi — còn đuổi nữa không?

Người nọ nhú mày một lúc lâu, không còn cách nào khác đành khoát tay ra hiệu mọi người trở về, Tiết Bắc Phàm này, vẫn là bọn hắn không thể đuổi kịp.

Tiểu Dao trở lại phủ đệ của Trọng Hoa, thấy Hiểu Nguyệt đang cùng Trọng Hoa, Hách Kim Phong đang ngồi uống trà trong viện.

Tiết Bắc Phàm đem sự tình kể lại đại khái, Hách Kim Phong gật đầu, “Ta có đi thăm dò một chút, nghe đầu Thái Liêm gần đây quả thực không thuận buồm xuôi gió, cáo bệnh muốn quy ẩn, chỉ tiếc là hoàng thượng phái Ngụy Tân Kiệt tới tra xét hắn, tin đồn liên tục không ngừng.”

“Ai, cho nên mới nói!” Tiểu Dao nhéo nhéo chú mèo vàng trong lòng, “Không phải là không có báo ứng, mà là chưa tới!”

“Tối nay sau khi đến Dịch phủ, còn phải đi thăm dò, có nên danh chính ngôn thuận mà đến không?” Hiểu Nguyệt hỏi Tiểu Dao, “Ban nãy ta có nghe ngóng trên phố, tất cả mọi người nói Dịch phủ là một hộ giàu có, thường ngày làm việc thiện rất được lòng người, Dịch tiểu thư còn được khen là có tri thức hiểu lễ nghĩa.”

“Danh chính ngôn thuận mà đi.” Tiểu Dao nói, đưa tay vỗ vai Hách Kim Phong, “Có đại ca ở đâu, chúng ta cứ nói là đi điều tra vụ án!”

“Ừ.” Hách Kim Phong gật đầu, vừa khen ngợi Tiểu Dao, “Mì này ăn ngon lắm!”

Nói thêm dăm ba câu, đến khi đèn được thắp lên, đoàn người Tiểu Dao đến Dịch phủ.

Trước cửa Dịch phủ có phần lạnh lẽo, cửa đã sớm đóng, ngay cả một người canh cửa cũng không có. Thế nhưng nhìn bề rộng của cánh cửa, quả thực là một hộ giàu có.

Gõ cửa thật lâu, mới có một lão quản gia ra mở, nhìn thấy cả đám người thì ngơ ngác, bèn hỏi một câu, “Các vị, có chuyện gì?”

“Xin hỏi chủ nhân quý phủ có nhà không?” Hách Kim Phong dò hỏi.

Đoán chừng gia nhân nọ đã được lệnh không cho ngoại nhân vào, bèn nói cho có lệ, “Các vị, mấy ngày trở lại đây, chủ nhân không có ở nhà.”

Nói rồi định đóng cửa, lại nghe Tiểu Dao khéo léo nhẹ nói một câu, “Đi nói cho tiểu thư nhà các người, chúng ta có thể trị hết bệnh cho Văn Tứ công tử.”

Gia nhân hơi sửng sốt, ngẩng đầu quan sát Tiểu Dao, “Cô nương là...”

Tiểu Dao nhếch nhếch miệng, “Nhanh đi, chậm trễ thì gia cô nhà các người nhất định sẽ chết.”

“Được được!” Gia nhân gấp đến độ ngay cả cửa cũng quên đóng, vội vàng chạy vào trong, miệng hô to, “Tiểu thư! Tiểu thư!”

Tiết Bắc Phàm khoanh tay nghiêng đầu hỏi Tiểu Dao, “Này, cô cam đoan như vậy, ngộ nhỡ tri không khỏi thì sao?”

Tiểu Dao lấy tay chột hắn một chút, “Nhìn người thành thật nhỉ, thời nay không mặt dày một chút thì làm sao đây, trị không được thì đối phó, còn trị được hết thì cứ thế mà tiến tới!”

Tiết Bắc Phàm dở khóc dở cười, “Cô là con của sao.”

Nói một câu, Tiểu Dao lại lấy tay nhéo hần một cái, Hiểu Nguyệt đứng bên cạnh trông thấy, trong lòng hơi buồn bực —— tình cảm Tiểu Dao và Tiết Bắc Phàm so ra có vẻ như tốt hơn trước nhiều.

Không lâu sau thì nghe thấy có tiếng bước chân hỗn loạn truyền đến, sau đó thì cổng lớn lập tức được mở rộng, một đám gia nhân đang dìu một nữ tử mặc y phục trắng đi ra. Nữ tử này dáng người mảnh mai, tuổi cũng không lớn, nhiều nhất là hai mươi có lẽ, gương mặt nhỏ nhắn y phục thì trắng muốt, hai mắt sưng đỏ, trông rất tiêu tụy.

Tiểu Dao kinh hãi nhảy dựng lên, tự hỏi —— Ai ya! Thế này Văn Tứ không phải là đã chết rồi chứ?!

Người được dìu đi ra chính là Dịch tiểu thư, nghe nói Văn Tứ chỉ còn thoi thóp chút hơi tàn, mắt thấy không còn cứu chữa được, Dịch tiểu thư vốn si tình, thương tâm gần chết, dự định cùng hần hậu táng, đợi khi hần tắt thở thì bản thân cũng đâm đầu vào cột chết theo.

Mọi người đón Tiểu Dao như đón thần y. Tiểu Dao trong lòng có chút buồn phiền, nàng vốn tưởng rằng Văn Tứ tốt xấu gì còn có thể ở lại một vài ngày, ai có ngờ là sẽ chết trong đêm nay chứ? Thế này thì phải làm sao cho phải đây?

Nàng vô thức liếc sang Tiết Bắc Phàm bên cạnh, thấy hần đang nháy mắt cười hả hê nhìn nàng.

Vào phòng, Tiểu Dao ngửi thấy một mùi hương xông lên nồng nặc, vội vàng xua tay, “Mùi gì thế này?”

“Là mùi phân hương.” Gia nhân giải thích giúp nàng, “Cô gia bị trúng tà, cho nên...”

“Như thế nào lại làm thế này, người khỏe mạnh bị các người xông hương làm như đã chết, gì mà trúng tà với chả không trúng tà chứ.” Tiểu Dao vội vàng ném đồ vật ra ngoài, mở cửa sổ cho thoáng khí.

Dịch tiểu thư cũng coi như là quyết đoán, hoặc là cảm thấy có thể tin tưởng Tiểu Dao, cho nên nhanh chóng theo đó mà phân phó gia nhân làm.

Tiểu Dao vất vả lắm mới thuận khí được, ngồi xuống cạnh giường bắt mạch cho Văn Tứ. lúc này mặt Văn Tứ xám như tro, Dịch tiểu thư nói hần chỉ còn một chút hơi tàn thì cũng không sai mấy.

Bắt mạch một lúc, Tiểu Dao cảm thấy có phần không thích hợp —— Văn Tứ này đúng thật là bệnh nặng, nhưng không nhìn ra bệnh gì, đặc biệt mạch tượng vô cùng kỳ quái.

Tiểu Dao lấy tay vạch mí mắt hần ra xem, tuy rằng nàng bái sư theo danh y, nhưng thần y chứ nào có phải thần tiên, không thể liếc mắt một cái là có thể chữa lành. Dịch gia xem như là có tiền của, chắc chắn đã tìm không ít lang trung đại phu xem qua... Bệnh gì đây chứ?

Tiểu Dao quay đầu lại hỏi, “Bệnh bao lâu rồi?”

“Đã hơn một năm.” Quần gia đối với bệnh tình của Văn Tứ công tử đã sớm thuộc lòng như cháo.

Tiểu Dao đưa tay ra, “Toàn bộ đơn được lang trung khai tróc đây còn giữ lại chứ?”

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, quần gia vội vàng sai người đi tìm, đem về không ít, Tiểu Dao nhận lấy ngồi xem xét.

Tiết Bắc Phàm lặng lẽ bước lại gần, “Này, cô xem mấy người này vốn trong tâm đã như tro tàn, bây giờ cô quạt tro tàn một cái, cô nếu không trị hết thì sẽ khiến tâm bọn họ lại trở thành tro, cái đó là đả kích người khác hai lần, nghiệp chướng nghiệp chướng!”

Tiểu Dao vốn nóng ruột, lại thêm Tiết Bắc Phàm châm chọc, tức giận liền đuổi người đi, “Người đừng nháo nữa, ra ngoài chờ!”

Tiết Bắc Phàm lắc đầu không đi, “Ta phải ở chỗ này, ngộ nhỡ người ta chết thì thân nhân muốn đánh chết cô, ta phải kéo cô đi cho nhanh!”

Tiểu Dao hít ngược một ngụm khí tức, nhưng trong đầu trái lại càng thanh tĩnh, vừa lật qua lật lại mấy đơn được, hỏi quần gia, “Ban đầu khai là tỳ hư sao? Mặt mày xanh xao, sau đó là bệnh gan?”

“Đúng vậy cô nương, cô gia nhà chúng ta ban đầu là lười ăn đi không nổi, mọi người còn tưởng là trong lòng người không vui.”

“Tiết Nhị, cắt cổ tay hẩn một cái, lấy máu ra nhìn thử.”

“Gi?” Tiết Bắc Phàm nhìn Tiểu Dao, nhỏ giọng nhắc nhở, “Cô trị không hết thì cũng đừng có tiền người ta đi nhanh vậy chứ!”

Tiểu Dao giương mắt trừng hẩn, “Có nghe không!”

Tiết Bắc Phàm thấy nàng nổi giận, buộc lòng phải bước qua, “Tay trái hay tay phải?”

“Tay nào cũng được, cắt tay hẩn cho ta nhìn máu.”

Tiết Bắc Phàm không hiểu tại sao, nhưng mà nếu Tiểu Dao đã nói vậy thì ắt hẳn nàng tự có đạo lý của mình, bèn cắt cổ tay Văn Tứ một cái, máu chảy ra.

Tất cả mọi người khó hiểu, Tiểu Dao bước đến, cầm nén trên bàn chiếu vào máu nhìn kỹ, thấy trong máu có hai con tiểu trùng lúc nhúc vướng lấy nhau, “Trúng cổ, quả nhiên là bị hạ độc.”

Tiết Bắc Phàm nhìn nàng bội phục, “Nha đầu cô thật siêu, ngay cả quái bệnh này cũng có thể trị sao?”

Tiểu Dao chớp mắt nhìn, “Ta chưa nói ta có thể trị.”

Tiết Bắc Phàm nhìn nàng chăm chăm, “Không phải cô nói trúng cổ sao?”

“Đúng vậy, trong máu có trùng, không phải là trúng cổ sao.”

“Cổ gì?”

“Ta đâu có biết, cổ độc có hàng ngàn hàng vạn loại.”

Tiết Bắc Phàm há to miệng nhìn nàng, nhưng lúc này, lại thấy Dịch tiểu thư lại mừng rỡ ghé bên người Văn Tứ, ngẩng mặt hỏi Tiểu Dao, “Tiểu thần y, thực sự có thể trị sao? Bệnh của tướng công ta có thể trị hết không?”

Tiểu Dao còn chưa mở miệng, Tiết Bắc Phàm ở phía sau nhắc nhở nàng, “Này, cô nếu nói là không trị hết, thì chính là đả kích ba lần đó.”

Tiểu Dao nhắc chân nhấm ngay đầu gối hẩn đập một cái, tiện thể trộn trắng mắt liếc hẩn. Lấy một cái lọ trong bách bảo nang bên hông ra, đến bên Dịch tiểu thư, “Ta chỉ biết là hẩn trúng cổ, ta học nghệ không tinh, không biết là loại cổ trùng gì, cũng không biết có thể chữa hết hay không. Nhưng mà thập cổ cửu độc*, ở đây ta có một loại dược giải độc rất hay, vô cùng quý giá. Nương ta nói dùng nó thì phần lớn độc không những giải hết còn có thể trường thọ, cô thử cho hẩn ăn một viên, xem ngựa chết như ngựa sống, nếu là thật mệnh đã tận, ta đây cũng đã tận lực rồi, cô đừng trách ta.”

*thập cổ cửu độc: ý nói là trong cái rủi có thể có cái may

Lúc này trong lòng Dịch tiểu thư thấp thỏm lo âu mấy lần, nhưng cảm thấy có một tia hy vọng còn hơn là nhìn Văn Tứ chết, nghìn ân vạn tạ nhận được, cho Văn Tứ ăn.

Mọi người sau đó cũng đứng một bên chờ.

Lúc Hiểu Nguyệt thấy Tiểu Dao cho được thì có chút không nổi, hỏi, “Tiểu Dao, dược đó rất quý sao?”

Tiểu Dao quẹt quẹt miệng, “Ừ, làm một viên rất vất vả, chỉ mong Văn Tứ không phải là một kẻ quên ơn.”

Hiểu Nguyệt hiểu gật đầu, đợi trong chốc lát, Văn Tứ vẫn không có động tĩnh, Tiểu Dao thở dài, quả nhiên là kỳ tích dành ấy cái chuyện như thế này, không hẩn là có.

Ngay khi mọi người đều nghĩ Văn Tứ sắp tắt thở, đột nhiên hẩn mở miệng “Oe” thổ huyết, sau khi thổ huyết thì sức sống quay trở lại, khí sắc cũng trở nên tốt hơn.

Tiểu Dao bước qua bắt mạch, cười, “Tạm được rồi, có thể sẽ không chết được đâu.”

Hạ nhân Dịch phủ vui mừng không xiết.

Qua một canh giờ, Văn Tứ nôn ra không ít máu, cả người cũng chuyển tỉnh lại, cảm thấy đói bụng. Mấy người Tiểu Dao được xem như là thượng khách trọ lại khách phòng, quan gia nha hoàn cẩn thận hầu hạ, giữ mọi người lại không cho đi, chờ tiểu thư chỉnh đốn chút đỉnh rồi lập tức ra tạ ơn.

Đám người Tiểu Dao còn muốn điều tra vụ án, dĩ nhiên cũng không muốn chạy.

Tiết Bắc Phàm dùng ngón tay chọt chọt vai Tiểu Dao, “Mèo mù gặp chuột chết.”

Tiểu Dao bĩu môi, “Là bản cô nương có thực lực!”

“Là nương cô mới đúng.” Tiết Bắc Phàm bật cười.

Đến hơn nửa đêm, toàn bộ Dịch phủ cũng dần an tĩnh trở lại, mạng của Văn Tứ thì có thể bảo toàn, hẳn sau khi ăn uống thì ngủ tiếp, hơi thở đều đặn. Dịch tiểu thư trong chớp mắt cảm thấy như trải qua mấy đời*, lưu luyến mà thời rời khỏi giường phu quân, đến đại sảnh gặp đám người Tiểu Dao.

* chớp mắt cảm thấy như trải qua mấy đời: ý nói sự tình chuyển biến quá nhanh, vì thế mà sinh ra bùi ngùi xúc động

Thấy nàng muốn làm đại lễ tạ ơn, Tiểu Dao vội vàng ngăn cản, vừa nói rõ căn nguyên đến đây.

“Không sai!” Dịch tiểu thư kinh ngạc đứng lên, “Đích thật là có người hại tướng công ta! Ta vốn tưởng rằng các nàng chỉ dùng vu thuật hãm hại, không ngờ lại dùng độc trùng.”

“Dịch tiểu thư, vì sao lại nghi ngờ là người của Thái gia?” Hách Kim Phong nhớ lại chuyện Dịch gia kiện Thái Biện, hỏi một câu.

“Nói ra thì dài.” Dịch tiểu thư thở dài, “Sau khi ta cùng Tứ ca thành thân, có thể nói là đường đi sau đó gặp ghềnh. Tất cả mọi người đều nói Tứ ca bội bạc tham tiền, chúng ta vẫn luôn chịu đựng. Sau lại nghe Tứ ca nói không thấy Liêu Tiểu Thanh, thì liền đi khắp nơi tìm nàng, sau cùng nghe nói nàng đến tiên vân sơn xuất giá. Tứ ca đi tìm, trở về thì sinh bệnh, những ngày sau đó thì than ngán thở dài cơm cũng không muốn ăn, ta nhận ra được huynh ấy đang buồn, càng về sau, Tứ ca càng tự dần vật, cơm ăn không nói, hằng đêm còn nằm mơ thấy ác mộng. mơ thấy Liêu Tiểu Thanh muốn hại huynh ấy... Ta có phái người đi nhiều lần, cũng không tìm được Liêu Tiểu Thanh, nghe đâu là nàng chạy vào núi đã chết. Về sau nghe nói Thái Biện phong tỏa núi, còn có thất Di thái của hắn cũng vào trong núi, ta chợt nghĩ đến một nghi ngờ.”

“Có liên quan đến thất Di thái?” Tiểu Dao hiện tại đối với thất Di thái kia khá bất mãn, cảm thấy nàng tâm thuật bất chính, có quá nhiều bí mật.

“Tứ ca trời sinh bản tính phong lưu đa tình, đối với nữ tử thì rất tốt, cũng khiến cho nhiều nữ tử đem lòng thương nhớ. Năm đó, thất Di thái đó nếu không phải đến xem huynh ấy hát hí khúc, sẽ không bị Thái Biện nhìn thấy, cuối cùng bị đưa vào Thái phủ làm tiểu thiếp... Ta nghĩ nàng hẳn rất hận Tứ ca.”

Tiểu Dao kinh ngạc không thôi, thất Di thái ấy vậy mà quen biết Văn Tứ lại còn hãm hại? Sự tình thật là vướng víu mơ hồ.

“Nói đi cũng phải nói lại, có thật là Văn Tứ công tử bội tình bạc nghĩa với Liêu Tiểu Thanh, khiến nàng vì yêu sinh hận?”

Ngay lúc mọi người đang cân nhắc hỏi thế nào, thì Hiểu Nguyệt dứt khoát hỏi ra vấn đề Tiểu Dao đang vô cùng lưu tâm.

Tiểu Dao dựng thẳng ngón cái ở dưới bàn — Hay lắm, Hiểu Nguyệt!

Dịch tiểu thư cúi đầu, “Những điều mọi người nói, ta cũng đã nghe qua, có một số việc nói không rõ ràng được.”

Tiểu Dao và Hiểu Nguyệt đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng không rõ Văn Tứ đó thật ra là có bội tình bạc nghĩa hay không? Mà Tiết Bắc Phàm và Trọng Hoa thì lại liên tục gật đầu, tựa hồ minh bạch, hơn nữa còn vô cùng cảm thông.

Đêm hôm đó Dịch tiểu thư bảo mọi người lưu lại nghỉ ngơi một đêm, ngày kế sẽ chiêu đãi, cũng là chờ đến ngày nói một số chuyện.

Tiểu Dao bước vào viện tử, trước sau vẫn nghĩ không ra, bèn hỏi Tiết Bắc Phàm, “Người nghe có hiểu không? Cái gì mà nói không rõ ràng được?”

“Cái này là một câu hỏi đo mức độ mong chờ, nưng cô không dạy qua cho cô sao?” Tiết Bắc Phàm hỏi lại Tiểu Dao.

Tiểu Dao nghi ngờ lắc đầu, “Cái gì mà đo mức độ mong chờ? Nưng ta nói không nên ôm mộng hảo huyền với nam nhân.”

“A.” Tiết Bắc Phàm cười khở, “Không sai mấy, tốt hơn là nói thế này...” Nói đoạn, hắn tiện tay hái một đoá hoa lê đưa cho Tiểu Dao, “Đây.”

Tiểu Dao khó hiểu tiếp nhận hoa, nhìn hắn, “Để làm gì?”

“Có thấy hoa lê không?”

“Dĩ nhiên là thấy.” Tiểu Dao nhìn xung quanh một chút, là hoa lê thông thường.

“Tặng cô.”

Tiểu Dao hí mắt, “Cái này, ta cũng biết hái, tặng ta làm cái gì.”

“Chắc, đây là cái gọi là mức độ mong chờ.” Tiết Bắc Phàm khoanh tay cười, “Cô cho rằng ta tặng hoa lê cho cô là có ý gì?”

“Ai mà biết.” Tiểu Dao bĩu môi.

“Cô có thể cho rằng là ta tặng hoa cho cô tức là ta thích cô không?”

Tiểu Dao trầm mặt một hồi, lấy tay bắt mạch cho hắn, “Người bệnh nữa à?”

Lúc này, một nha hoàn bưng một khay nhỏ dâng trà lên, Tiết Bắc Phàm nhận khay trà, đem hoa đặt vào tay nàng, “Đa tạ.”

Nha hoàn ngẩng người, ngẩng đầu nhìn Tiết Bắc Phàm một cái, đỏ mặt bỏ chạy.

Tiết Bắc Phàm buông tay nhìn Tiểu Dao, “Nhìn ra không?”

Tiểu Dao bĩu môi, “Dâm tặc!”

Tiết Bắc Phàm hết cách nhìn Tiểu Dao, “Ta vừa nãy cũng mới tặng hoa cho cô, cô không nói ta dâm cô nhưng lại không cho phép ta dâm người khác?”

Tiểu Dao cầm một trái cam trong đĩa đựng trái cây đập hắn.

“Trên đời này phân nửa nam nhân phong lưu là do bị người đời hiểu sai.” Tiết Bắc Phàm bắt lấy trái cam cười thoải mái, “Đương nhiên, phân nửa còn lại là tự tạo nghiệp chướng.”

Tiểu Dao tự nhủ cái gì mà mức độ mong chờ chứ, người không đi trêu chọc người, người khác cũng sẽ không nghĩ lung tung, bèn xoay mặt trở về phòng.

Vừa bước chân lên bậc thềm, đột nhiên... Nghe một tiếng kêu thảm thiết.

34. Chương 34: Đồ Mỹ Hoa Khai

Nghe tiếng kêu thảm thì nhận ra đó chính là nha hoàn vừa nãy. Tiểu Dao vội chạy ra, thấy nàng ngồi trên đất, tay run rẩy chỉ vào phía cuối hành lang gấp khúc – “Quý...Quý a!”

Nàng ta khi nãy la lên làm kinh động những người gần đó, kể cả Dịch tiểu thư đang thiu thiu ngủ.

Mọi người vội vàng chạy đến trước cửa phòng Văn Tứ, sợ rằng có yêu ma gì đó quấy hắn, quả nhiên... Nén trong phòng vốn đã tắt không biết tại sao bây giờ lại sáng.

“Tứ ca!”

Dịch tiểu thư bất chấp mọi người ngăn cản, đẩy mạnh cửa bước vào.

Cảnh tượng trong phòng lúc này khiến người khác vô cùng ngạc nhiên, vừa rồi không phải yêu ma ghê rợn, cũng không phải ác quỷ mặt xanh hung dữ.

Tiểu Dao nhìn không rõ, trước mặt có không ít người vây xem, chỉ thấy lơ mơ hình như có hai bóng người, định cất bước vào trong xem thử, bỗng nhiên Tiết Bắc Phàm ở phía sau ôm lấy thắt lưng nàng phi vào trong.

“A!” – Tiểu Dao hoảng hốt kêu lên một tiếng, định đập cái tay ôm bên hông nàng.

May mắn là Tiết Bắc Phàm né kịp, nhưng vẫn bị sụt qua bên hông, đành phải xoa xoa hông mà trách – “Một cước này của cô cũng thật là độc, tính phé ta hay sao hả?!”

Tiểu Dao cả kinh, lông tơ dựng thẳng cả lên, nhích đến gần Hiếu Nguyệt trừng mắt với Tiết Bắc Phàm – “Ai cho người sờ loạn, dâm tặc thối!”

Tiết Bắc Phàm thở dài – “Làm ơn mắc oán*!”

*câu này nguyên văn dịch ra là hảo tâm còn bị sét đánh, nhưng ở đây là thuần việt nên mới lỗi tục ngữ thành ngữ ra

Tiểu Dao còn đang bức bối, tay kéo nhẹ ống tay áo Hiếu Nguyệt. Hiếu Nguyệt tìm thấy một khe hở có thể nhìn được cảnh tượng trong phòng, thì kéo Tiểu Dao qua chỗ đó.

Tiểu Dao vừa nhìn, vô cùng sửng sốt —— bên trong phòng ánh nến lập lòe, nhu hòa ấm áp, khí sắc Văn Tứ nhìn qua cũng không tệ, ngồi tựa bên giường cúi đầu xuống.

Bên giường, một nữ tử gần như là quỳ... Mọi người nhìn gương mặt nàng thì cảm thấy ngạc nhiên, không lẽ tiên nữ giáng trần hay sao? Nàng vận y phục thật dài trắng toát, váy xòe ra thật dài, trông như là ảo mộng. Dáng người nữ tử thon gầy mềm mại, nửa quỳ nửa tựa bên giường, bàn tay thon thả trắng ngần nắm chặt lấy tay Văn Tứ, ngẩng mặt nhìn hắn.

Nhìn lại gương mặt nàng, nhìn thể nào cũng thấy chỉ mới mười bảy mười tám tuổi, xinh đẹp vô cùng, thanh khiết động lòng người, đặc biệt là đôi mắt hơi ngân ngấn nước, mi mày cau lại, thật khiến người khác thương yêu hết đời.

Cảnh tượng hai người đối diện có thể nói là có ẩn tình trong đó, mười ngón tay nắm chặt lại trông cứ như là hai người hữu tình cách biệt từ lâu nay mới tương phùng.

Rất lâu sau, Tiểu Dao chợt nghe có tiếng bắc phàm hỏi – “Có thấy nữ nhân này nhìn quen không?”

Tiểu Dao sực tỉnh, phát hiện ra người nọ chính là Liêu Tiểu Thanh xướng khúc Sai Đầu Phượng trong khu rừng âm u quý dị kia! Trước đó ở trong rừng cũng không thấy nàng đẹp như bây giờ... Hơn nữa, hình như còn trẻ thêm vài tuổi?

“Có phải là trẻ lại không vậy?” – Tiểu Dao quay đầu hỏi Tiết Bắc Phàm.

Tiết Bắc Phàm gật đầu – “Ta cũng thấy vậy, còn đẹp ra nữa!”

Hai người cảm thấy quá quý dị, trong đầu chợt nhớ lại cái món ăn thịt người ghê tởm của thất Di thái, không hiểu sao tự nhiên thấy lạnh sau ót.

Trọng Hoa trước kia cũng từng thấy Liêu Tiểu Thanh, cũng nhú mày nhìn —— chẳng lẽ Liêu Tiểu Thanh là hồng nhan bất lão? Sao bây giờ còn trẻ hơn so với mấy năm về trước?

So với Liêu Tiểu Thanh đẹp kinh diễm động lòng người, thì địch tiểu thì có vẻ như bình thường hơn, mà gần đây do lao tâm khổ tứ quá nhiều nên người trở nên gầy hơn.

“Tiểu thư.”

Quản gia chung quy cảm thấy cảnh tượng đó chẳng ra thể thống gì cả, Văn Tứ dù sao cũng là cô gia của Địch gia bọn họ, ấy thế mà lại ở trong Địch phủ thân mật với một nữ nhân khác trước mặt nhiều hạ nhân như vậy... Gia đình hắn sau này còn chỗ nào mà nhìn mặt người khác đây?

Bọn hạ nhân cũng rỉ rả mấy câu cho nhau.

“Đây chẳng phải là Liêu Tiểu Thanh sao?”

“Không ngờ vẫn còn đẹp như thế nha!”

“Xem này, hai mắt cô gia chòng chọc nhìn kìa!”

“Nói vậy cô gia trước đó bị bệnh nặng, có phải là bệnh tương tư không?!”

“Tứ ca.”

Lúc này, Dịch tiểu thư cũng bước vào phòng, nhưng hai mắt Văn Tứ vẫn nhìn chăm chăm Liêu Tiểu Thanh, miệng cứ lẩm bẩm – “Nương tử, nàng xem, Tiểu Thanh đã trở về, nàng ấy không có giận ta.”

Tiểu Đào huých tay Tiết Bắc Phàm một cái – “Người nói xem có phải lầm lẫn là Liêu Tiểu Thanh tự nguyện cam chịu đơn phương hay không? Sao ta thấy giống như là người tình ta nguyện vậy!”

Tiết Bắc Phàm nhỏ giọng nhắc Tiểu Đào – “Cô vẫn chưa nghĩ lại trong điểm! Liêu Tiểu Thanh vào bằng cách nào?”

Tiểu Đào sững sốt —— đúng nhỉ! Vừa mới nãy nha hoàn nọ còn nói là có ma.

“Tỷ tỷ.” – Liêu Tiểu Thanh ngẩng mặt, ôn nhu nhỏ nhẹ nói với Dịch tiểu thư – “Xin hãy cho ta lưu lại chiếu cố sư huynh, ta nguyện là trâu làm ngựa, đợi khi nào bệnh tình sư huynh tốt hơn sẽ rời đi.”

“A...” – Dịch tiểu thư mở to mắt nhìn, Tiểu Đào thì nhú mày, định vào trong phòng thì bị Tiết Bắc Phàm không phân nặng nhẹ ôm lại – “Chuyện nhà người ta, cô ít quản đi.”

Tiểu Đào bất mãn – “Ngay lúc này không can thiệp, sau đó nhất định sẽ xảy ra chuyện, lòng dạ đàn bà âm hiểm vô cùng! Dịch tiểu thư không phải tự mình chăm sóc được đấy sao? Văn Tứ khi trước bệnh sắp chết, chẳng phải cũng chỉ có nàng ở bên chăm sóc hay sao?!”

Hiếu Nguyệt cũng gật đầu.

Tiết Bắc Phàm che miệng Tiểu Đào kéo nàng ra ngoài – “Cô bớt lo chuyện người ta đi, thanh quan còn không lo được việc nhà nữa là!”

“Đừng có nhiều lời!” – Tiểu Đào kiên quyết giãy ra muốn đi vào bệnh vực Dịch tiểu thư.

Trọng Hoa khẽ ra hiệu một tiếng, chỉ vào bên trong cánh cửa.

Mọi người quay đầu lại nhìn, thấy Dịch tiểu thư khẽ gật đầu. Liêu Tiểu Thanh rồi rít cảm tạ nàng, sau đó cầm lấy tay Văn Tứ, nhìn hai người như mới trải qua những quãng thời gian khổ lao, thương tâm đến nỗi rơi lệ.

Dịch tiểu thư xoay người ra khỏi phòng, còn giúp bọn họ đóng cửa lại, lặng lẽ rời khỏi viện, không nói một câu. Cái gọi là trên trời dưới đất, khi sinh ly tử biệt mất đi mà lấy lại được, bây giờ lại có được mà mất đi, trông bóng dáng Dịch tiểu thư đi ra khỏi viện khiến người ta cảm thấy lo lắng đau buồn thay cho nàng.

“Văn Tứ thật quá đáng!” – Hiếu Nguyệt bất mãn kéo Tiểu Đào quay về viện, giận dữ làm ngơ.

Tiểu Đào cũng bực mình, vậy cuối cùng ai đúng ai sai đây chứ? Trước kia Văn Tứ vứt bỏ ái nhân xưa, hại Liêu Tiểu Thanh yêu quá hóa cuồng. Nhưng hôm nay hẳn cùng Liêu Tiểu Thanh nói lại tình xưa, cảm thấy xót xa ảnh hưởng của Dịch tiểu thư như nước chảy đổ dòng... Thật là một người quá đáng mà.

Đáng tiếc là người trong phủ cũng không thêm để ý, bọn họ không phải dạng người gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ, đành bỏ qua tản đi.

“Ta hỏi cô.” – Tiết Bắc Phàm thấy sắc mặt Tiểu Đào sa sầm thì hỏi nàng – “Nếu hôm nay Liêu Tiểu Thanh quỳ ở cửa khóc lóc, nói muốn gặp Văn Tứ một lần, cam nguyện làm trâu làm ngựa chăm sóc hẳn, bệnh cũng hẳn cũng tốt hơn, nhưng Dịch tiểu thư lại kiên quyết không cho, cô đồng tình với ai?”

Tiểu Đào bị một câu gây ông đập lưng ông cứng họng, không nói lời nào.

“Kỳ thực cả hai lúc đó không khác nhau là mấy.” – Tiết Bắc Phàm thần nhiên nhún vai nói – “Ngủ sớm một chút, kịch hay còn ở phía sau.”

Tiết Bắc Phàm trưng cái dáng vẻ đã tìm ra manh mối nhưng cứ vờ thần bí, còn Tiểu Dao thì để tâm chuyện này cả một đêm, Văn Tứ, Dịch tiểu thư, Liêu Tiểu Thanh, ba người thực ra có ý gì?

...

Sớm hôm sau, Tiểu Dao rời giường đến bắt mạch cho Văn Tứ, nói là muốn xem bệnh trạng Văn Tứ, không bằng nói nàng hiếu kỳ với Liêu Tiểu Thanh thì đúng hơn.

Liêu Tiểu Thanh quả thực là toàn tâm toàn ý chăm sóc Văn Tứ, bưng trà rót nước mọi thứ cực kỳ chu toàn, hoàn toàn không nhìn ra dáng điệu điên điên khùng khùng lúc ở trong núi.

Tiểu Dao đến trừ phòng, thấy nàng đang sắc thuốc thì bước qua chào một câu giữ lễ – “Liêu cô nương.”

Liêu Tiểu Thanh cười hiền lành – “Tiểu thần y, cứ gọi Tiểu Thanh là được rồi, đa tạ cô đã trị khỏi bệnh cho sư huynh.”

Tiểu Dao cười, hỏi dò – “Cô làm thế nào biết thân thể Văn công tử không tốt?”

Liêu Tiểu Thanh dường như buồn bã bất đắc dĩ – “Ngày trước ta bị bệnh điên, thần trí ngẩn ngơ không rõ, cũng may nhờ có thần ni hảo tâm chữa trị giúp ta. Ta sau khi hết bệnh, nghe nói sư huynh vì chuyện của ta mà lo lắng nóng giận thì vội vàng xuống núi đến đây.”

Tiểu Dao tự ngẫm không phải khéo thế chứ, điên một hai ngày là hết? Có điều nàng cũng chẳng nói ra, thấy Liêu Tiểu Thanh cầm chén thuốc quay về viện, thì đi theo sau hỏi tiếp – “Thần ni? Là người nào thế?”

“Là ân nhân cứu mạng ta.” – Liêu Tiểu Thanh không hổ danh là diễn viên chính của gánh xiếc Văn gia, giọng nói thanh thanh, tiếng trò chuyện nghe như đang hát làm dịu lòng người. Tiểu Dao đi theo nàng tới trước phòng Văn Tứ công tử, vừa vịn gặp Dịch tiểu thư cùng nha hoàn đem thực hạp đến.

Tiểu Dao chớp mắt nhìn —— oan gia gặp mặt đây!

Đương lúc cảm thấy xấu hổ, chợt nghe trong phòng có tiếng Văn Tứ hỏi – “Tiểu Thanh? Thơm quá, là thịt vịt ninh sao?”

“Dạ.” – Liêu Tiểu Thanh cầm chén thuốc bước vào trong – “Sư huynh đói rồi?”

“Rất đói.” – Sức khỏe Văn Tứ hiển nhiên đã khôi phục lại không ít, cầm cái muỗng – “Ta muốn ăn thịt vịt ninh lâu lắm rồi.”

Tiểu Dao vô thức quay sang nhìn Dịch tiểu thư bên cạnh, thấy nàng chẳng qua chỉ là nhìn tình hình trong phòng một chút, sau đó xoay người rời đi, thần sắc vẫn đậm phong khinh kia lại khiến người khác hoài nghi rằng có đúng là người con gái tối hôm qua đau khổ tột cùng muốn tuấn táng theo Văn Tứ hay không.

Tiểu Dao nhú mày, hiện tại không có Tiết Bắc Phàm ở bên cạnh, tính tình nóng nảy nổi lên bước vào phòng.

“Thần y!” – Văn Tứ uống thuốc thì thấy Tiểu Dao tới, vội vàng nói – “Còn chưa cảm tạ ơn cứu mạng của cô.”

“Muốn tạ ơn thì tạ ơn nương tử người đi.” – Tiểu Dao thần nhiên nói – “Nàng thiếu chút nữa là tuấn táng theo người, nhưng đó là khi người còn nhớ rõ nương tử của mình là ai.”

Tiểu Dao nói không khách khí, chờ đợi xem Văn Tứ và Liêu Tiểu Thanh xấu hổ như thế nào.

Nhưng lại nhìn Văn Tứ, gương mặt vẫn y như cũ, còn hỏi – “Nương tử đâu? Gọi nàng đến ném thử thịt vịt ninh của Tiểu Thanh làm đi.”

“Sư huynh.” – Liêu Tiểu Thanh cười hỏi hẩn – “Ăn cơm xong ra ngoài đi dạo nhé? Đừng chôn chân ở trong phòng mãi.” – Lơ đãng mà đổi trọng tâm câu chuyện.

Tiểu Dao trong lòng cảm thấy buồn nôn, cũng không để ý bên trong thịt vịt ninh có cho nhiều đẳng sâm[2], mùi vị khá nặng, dứt khoát xoay người rời đi, nhìn không vừa mắt!

Ra tới cửa viện, thấy Dịch tiểu thư đang ngồi dưới một gốc cây, chăm chú nhìn vào những thảo dược trong tay được viết trong đơn thuốc cho Văn Tứ. Những thảo dược này nàng đã nắm rõ, nhưng vẫn tỉ mỉ xem xét một lần, còn đem những mẫu lá vụn nhặt bỏ đi.

Tiểu Dao đến cạnh nàng, do dự không lên tiếng.

Dịch tiểu thư ngẩng đầu thấy nàng, cười hỏi – “Ăn sáng xong rồi?”

Tiểu Dao gật đầu, nghĩ thấy không đúng, lại lắc đầu, quả thực bản thân còn chưa ăn sáng.

Dịch tiểu thư nhìn Tiểu Dao một lát thì nhin không được cười rộ lên, cười đến mức dễ chịu, cứ như chuyện của Văn Tứ chưa từng có.

Tiểu Dao nhú mày – “Cô không tức giận?”

Dịch tiểu thư ngẩn người – “Tức giận cái gì?”

“Văn Tứ đối với cô như thế thật quá đáng.” – Tiểu Dao cũng không nói vòng vo – “Cô không ghen sao?”

Dịch tiểu thư nở nụ cười – “Ta vẫn là nương tử chàng, chàng còn nhớ ra điểm này là được rồi.”

Tiểu Dao có chút nghi hoặc – “Nương tử... cái gì chứng minh cho điều ấy?”

Dịch tiểu thư nhẹ nhàng đáp trả – “Mấy năm nay ta chưa từng có đau khổ chính là minh chứng cho điều đó.”

“Cô mấy năm nay toàn tâm toàn ý, cũng chỉ là vì giá trị của hai chữ nương tử thôi sao?” – Tiểu Dao lấy làm lạ.

“Vậy cô cảm thấy giá trị của hai chữ đó nên như thế nào?” – Dịch tiểu thư đưa tay chỉnh lại tay áo giúp Tiểu Dao một chút – “Ta có thể nhận nhin, miễn là ta vẫn là thê tử duy nhất của Tứ ca, đây cũng chính là nguyên nhân năm đó chàng lại chọn ta làm nương tử trong häng hà sa số nữ nhân bên cạnh.”

...

Tiết Bắc Phàm sáng sớm thức dậy, định bụng đến nháo Tiểu Dao một chút cho có tinh thần, nhưng đến cửa chỉ thấy có Hiếu Nguyệt đang xếp quần áo.

“Nha đầu đó đâu rồi?”

Hiếu Nguyệt xụ mặt – “Không được gọi Tiểu Dao như vậy.”

“Được được, tỷ muội tốt của cô, tiểu mỹ nhân Nhan Tiểu Dao đâu rồi?”

Khóe miệng Hiếu Nguyệt hơi nhếch lên – “Sáng sớm nàng đã đi bắt mạch cho Văn Tứ rồi.”

Tiết Bắc Phàm cười – “Quả nhiên là vậy.” – xoay người rời đi. Vừa vào trong viện, thì thấy Tiểu Dao lẳng lẳng ngồi cạnh ao sen, nhìn chăm chăm vào lá sen cùng đài sen đã sớm khô héo, sắc mặt hơi ngầy ra.

Tiết Bắc Phàm lắc đầu, đến cạnh nàng ngồi xuống – “Làm sao vậy?”

Tiểu Dao vẫn như cũ ngây người nhìn phía trước, ngờ ngác nói một câu – “Dịch tiểu thư nói, nàng nhận nhin, chỉ có nhận nhin, Văn Tứ mới là của nàng.”

Tiết Bắc Phàm xoa cằm – “Chà, nữ nhân này rất khôn ngoan.”

“Này.” – Tiểu Dao có chút tức giận – “Câm đi.”

Tiết Bắc Phàm đưa tay vân vê tóc nàng – “Nha đầu ngọc, mỗi người có một cách sống khác nhau, quần người ta làm chi?”

“Nhưng thất Di thái đâu có nhận nhin?” – Tiểu Dao tiếp tục lăm bắm – “Nàng rõ ràng là thích Văn Tứ, so với Văn Tứ phong lưu phóng khoáng thì Thái Biện vừa hèn hạ lại háo sắc, hai người cũng đã tiến khá xa. Nàng vì sao lại còn không từ thủ đoạn mà làm vui lòng Thái Biện? Ghen tuông tranh đoạt tình cảm của ái nhân?”

“Tranh bá!” – Tiết Bắc Phàm thuận tay nhặt một hòn đá, đứng nghiêng thân, vung tay thả đá vào hồ sen – “Tình yêu danh lợi vốn là như thế, hoặc tranh hoặc nhẫn, dễ chịu hơn là ngồi chờ.”

Tiểu Dao hơi nhú mồm lấy tay vỗ má, đứng lên phủi tro bám lên váy, quyết định đi dạo một lát.

“Đi đâu đấy?” – Tiết Bắc Phàm kéo tay nàng – “Chúng ta ra ngoài ăn sáng đi?”

Tiểu Dao giãy tay ra, trừng mắt liếc hắt một cái – “Không nói với người, đạo bất đồng bất tương vi mưu*.” đạo bất đồng bất tương vi mưu: nói không hợp nhau thì tốt nhất không cùng nhau bày mưu

“Nghiêm trọng như thế?” – Tiết Bắc Phàm kinh ngạc nhảy dựng lên – “Ta nói gì chứ?!”

Tiểu Dao làm lơ, quyết định đi tìm Hiếu Nguyệt ăn sáng.

“Có muốn đánh cược với ta hay không.” – Tiết Bắc Phàm đột nhiên nói một câu.

Tiểu Dao khó hiểu quay đầu nhìn hắt – “Đánh cược gì?”

Tiết Bắc Phàm nhướng mày cúi người xuống, đến trước mặt Tiểu Dao – “Trước buổi trưa, Văn Tứ sẽ khiến cô phải nhìn nhận khác xưa.”

“Hắn đã khiến ta nhìn nhận khác xưa rồi.” – Tiểu Dao bĩu môi – “Đơn giản lúc đầu hắn chỉ là tên quỷ phong lưu, bây giờ là một kẻ phụ tình.”

“Chắc chắc.” – Tiết Bắc Phàm lắc lắc ngón tay – “Nam nhân phong lưu và phụ tình chưa chắc là nam nhân hư hỏng, nam nhân hư hỏng lại càng khó có thể khẳng định.”

Tiểu Dao còn chưa kịp phản bác lại thì đột nhiên nghe có tiếng hỗn loạn truyền đến. Hai người chạy ra xem, thấy có vài nha dịch áp giải Liêu Tiểu Thanh, dẫn nàng ra ngoài.

“Làm gì vậy?” – Tiểu Dao khó hiểu.

“Đây là một yêu phụ.” – Nha dịch dẫn đầu nhìn quần gia một chút.

Quần gia cầm một vật trong tay – “Đây là vật lục soát được trong phòng Liêu cô nương, là thảo nhân, còn có đinh và búa gỗ.”

Nha dịch lấy một gói giấy vàng – “Còn tìm được độc dược trong phòng nàng, có lẽ là dự định vài ngày nữa đầu độc!”

Tiểu Dao nghĩ bụng, cái này với cái kia là sao đây?

“Sư huynh?” – Liêu Tiểu Thanh vội gọi Văn Tứ, dường như muốn xin hắn cầu tình giúp.

Mà lúc này, gương mặt Văn Tứ vẫn thản nhiên như cũ, ung dung điềm tĩnh – “Người làm hại ta còn chưa đủ thảm sao?”

Liêu Tiểu Thanh kinh ngạc nhìn hắt, nước mắt chực trào ra – “Huynh cũng...”

Văn Tứ thở dài, quay sang bọn nha dịch khoát tay chặn lại – “Sau lưng nàng chắc chắn có yêu ma tà pháp bày mưu tính kế, xin đại nhân hãy mau chóng bắt gọn, để ta ngày sau được yên bình.”

“Văn Tứ!” – Liêu Tiểu Thanh đã sớm không còn dáng vẻ dịu dàng nhu mì, đuôi mắt lộ ra vẻ dữ tợn, gương mặt cũng lộ vài phần quỷ dị, nàng vùng vẫy hô to – “Ta muốn người phải chết, người là kẻ thay lòng đổi dạ!”

Tiểu Dao và Tiết Bắc Phàm đưa mắt nhìn nhau —— quả nhiên, còn điên lắm!

Nha dịch nọ nhìn Liêu Tiểu Thanh – “Điên phụ người có phải bị sơn bà làm cho thế này không? Người lại nháo nữa, cẩn thận tri phủ đại nhân hạ lệnh thiêu cháy người!”

Liêu Tiểu Thanh ấy vậy mà chỉ nhìn Văn Tứ, nhưng Văn Tứ vẫn ngồi tựa trên giường mặt không đổi sắc, nửa phần không thương tiếc.

“Ha ha. . .” – Liêu Tiểu Thanh phát rồ mà giãy dụa, hai nha dịch cũng không kèm được, nàng vùng vẫy khiến tóc tai rối cả lên, miệng thì cười – “Quả nhiên nói diễn viên bạc tình là không sai, người trước giờ đều là hư tình giả ý!”

Văn Tứ thần nhiên trả lời – “Ta nếu không giả vờ, làm sao có thể bắt người tại chỗ được?”

Tiểu Đào thầm kinh hãi, Văn Tứ này đang mang bệnh nặng trong người, cư nhiên còn có thể tính kế Liêu Tiểu Thanh! Nam nhân này cuối cùng có bao nhiêu quỷ kế đây?

Tiểu Đào chợt nhớ lại từ tối hôm qua đến sáng hôm nay được thấy toàn những màn đặc sắc —— sớm đã biết Văn Tứ phong lưu nói lại tình xưa với người cũ, còn nghĩ Văn Tứ vô tình với thê tử đã kết tóc se duyên, nhưng bây giờ nhìn lại tình cảnh của Dịch tiểu thư và Liêu Tiểu Thanh, Tiểu Đào cảm thấy bùi ngùi. . . Lang tâm như sắt, nữ nhân chỉ là đồ chơi trong tay hắn.

“Cái này gọi là hận.” – Tiết Bắc Phàm chẳng biết từ lúc nào đã đến bên cạnh Tiểu Đào, thấp giọng nói – “Hiện tại Dịch tiểu thư là nhẫn, thất Di thái là tranh, mà Liêu Tiểu Thanh thì lại là hận. . . Cô cảm thấy, càng thật, càng đáng thương?”

Tiểu Đào ngẩng đầu nhìn hắn, chỉ thấy tiểu ý trên mặt Tiết Bắc Phàm càng sâu – “Mọi thứ cho tới bây giờ chỉ là thoáng nhìn qua thấy tốt đẹp mà thôi, những thứ như ái tình, cuối cùng cũng chỉ có ba chữ nhẫn, tranh, hận vòng đi vòng lại. Cho nên mới nói, hoa khai đồ mi hoa sự liễu, đình hờ ảnh toái bị phong nhu*, những kẻ tin rằng tình yêu là bất diệt mới là kẻ ngu ngốc.”

hoa khai đồ mi hoa sự liễu, đình hờ ảnh toái bị phong nhu: khi đồ mi khai hoa, bóng cây hòa trong sân bị nhòe bởi gió xào xạc

Tiểu Đào mạnh mẽ ngẩng đầu nhìn Tiết Bắc Phàm.

Tiết Bắc Phàm nhướng mày – “Cô còn ngốc hơn, nhưng đừng coi trọng ta, ta so với tên Văn Tứ còn xấu xa hơn.”

Tiểu Đào gơ tay, thưởng cho hắn một cái bạt tai rõ nặng.

Đột nhiên “Bốp” một tiếng, khiến tất cả mọi người ở đây nhìn mà choáng váng.

Trọng Hoa cùng Hách Kim Phong bối rối nhìn Tiểu Đào rồi lại nhìn Tiết Bắc Phàm, hai người thường ngày tuy rằng cãi nhau, nhưng ai cũng biết đó chỉ là đùa giỡn. Tiết Bắc Phàm đùa cùng Tiểu Đào cứ như là đang chọc mềo, nhưng hôm nay đã nói cái gì vậy? Lại khiến cho nha đầu này xung khí dữ dội.

Chỉ có Tiết Bắc Phàm, đã bị tát, nhưng hết lần này tới lần khác còn cười tươi hơn hở, trông cứ như là muốn xin thêm cái tát nữa.

Tiểu Đào quay đầu lại, nhìn nha dịch đang giữ chặt Liêu Tiểu Thanh – “Thả ra.”

Bọn nha dịch khó xử nhìn Hách Kim Phong.

Hách Kim Phong cũng biết cứ như thế này mà dẫn đi tra khảo thì không ổn, nhưng Liêu Tiểu Thanh giấu độc, còn tự mình nhận là sát nhân.

“Ẩ giấu độc được. . .” – Nha dịch giải thích.

“Ai nói thứ nàng giấu là độc được.” – Tiểu Đào lấy bao thuốc bột, mở, mở bao bỏ tất cả bột vào trong miệng.

“Tiểu Đào!” – Hiểu Nguyệt cả kinh quên luôn việc gọi tên giả, muốn ngăn cũng không kịp. Tiết Bắc Phàm tỉnh nhảy, nhìn ra Nhan Tiểu Đào nháy mắt đã đổi gói thuốc, thủ pháp nhanh chóng. Những nha dịch dĩ nhiên là không nhận ra, còn cho rằng Nhan Tiểu Đào điên rồi, đó là độc được.

Tiểu Đào chép chép miệng, khoát tay chặn nha dịch – “Còn không thả người?! Độc gì chứ, là bún xào!”

“Ồ. . .” – Bọn nha dịch hai mặt nhìn nhau – “Vậy còn thả nhân kia?”

“Bên trên không viết tên, có thể hại ai chứ?!” – Tiểu Đào trừng mắt – “Là ta chữa lành cho Văn Tứ, hắn bị trùng cắn, không có liên quan đến vụ thuật!”

Bọn nha dịch đều nhìn Hách Kim Phong, Hách Kim Phong cũng hiểu quả thực không có chứng cứ để bắt Liêu Tiểu Thanh, bọn nha dịch bèn buông lòng tay. . .

Liêu Tiểu Thanh tức khắc bay qua đánh Văn Tứ, nàng đánh rất dữ, nha hoàn hạ nhân trong phủ đều chần chừ nhìn Văn Tứ bị đánh đến mặt đầy máu.

Bọn hạ nhân vội vàng chạy qua ngăn, Dịch tiểu thư vẫn như cũ đứng ở một bên nhìn, trông như không can hệ gì đến nàng.

Tiểu Đào lạnh lùng nhìn cảnh tượng hỗn loạn trước mặt, xoay người đi, lầm bầm – “Lãng phí một viên hảo được của bản cô nương!”

Trọng Hoa đẩy Tiết Bắc Phàm một cái, “Huynh nói cái gì vậy?”

Tiết Bắc Phàm nhún vai, chậm rãi nói, “Nói thật mà thôi.”

Tiểu Đào đứng lại, quay đầu nhìn, cũng không biết là nhìn Tiết Bắc Phàm hay nhìn Văn Tứ phía sau, lạnh lùng buông ra hai chữ, “Hỗn đản.”

Trọng Hoa cùng Hách Kim Phong đơ người nhìn Tiết Bắc Phàm, Hiểu Nguyệt thì đuổi theo Nhan Tiểu Đào.

Tiết Bắc Phàm cũng cười vui vẻ còn lấy tay sờ sờ cái má bị tát – “Ta mà nói thêm câu nữa, mặt bên này cũng sẽ bị nàng tát thêm một cái.” – Nói xong đuổi theo.

Hách Kim Phong bội phục nhìn theo – “Lần đầu mới thấy có người muốn bị đánh.”

Trọng Hoa đành bất đắc dĩ cười cười, trong lòng cũng loáng thoáng nghĩ ngợi, tên Tiết Bắc Phàm này, thật ra là đang suy nghĩ cái gì?

Ngoài cửa, Tiểu Đào hậm hực bước đi, Hiểu Nguyệt là người duy nhất nghe được hai người nói chuyện khi này, đi được hai bước, nhỏ giọng gọi – “Tiểu Đào này.”

“Sao?”

“Cô cũng không tin rằng nam nhân không đáng tin, cảm tình không lâu dài sao?” – Hiểu Nguyệt hỏi – “Vì sao khi Tiết Bắc Phàm nói, cô lại đánh hắn?”

Tiểu Đào ngẩn người.

Hiểu Nguyệt nở nụ cười – “Kỳ thực cô rất tin tưởng, thực ra là có thiên trường địa cửu, đúng không? Hơn nữa cũng muốn tìm một người toàn tâm toàn ý với mình, đúng không?”

Tiểu Đào dờ mắt – “Ta không có.”

Hiểu Nguyệt kéo tay nàng ra ngoài – “Đi thôi, chúng ta đi ăn đi, mặc kệ đám xú nam nhân này.”

“Có đạo lý!” – Tiểu Đào gật đầu.

Phái sau cửa viện, Tiết Bắc Phàm tựa lưng vào tường cười, sờ sờ bên mặt bị Tiểu Đào đánh khi này, không đau, mà tê tê, hơi ngứa, ầm ập. . .

.

35. Chương 35: Oan Gia Vui Mừng

Tiểu Đào bỏ lại đám người rối loạn trong Dịch phủ, kéo Hiểu Nguyệt đến một khách điểm dùng trà.

“Tên Tiết nhị đó, thật đáng ghét.” – Tiểu Đào ngồi xuống chờ thức ăn được đưa lên, bất giác sờ lòng bàn tay, vẫn còn tê.

Hiểu Nguyệt thấy nàng giận dữ, cười lắc đầu – “Cô đó, so đo cùng Tiết Bắc Phàm làm chi, hắn nói vớ vẩn như vậy cũng không phải mới ngày một ngày hai gì.”

“Không có.” – Tiểu Đào sờ sờ mũi – “Không nói hắn.”

“Vậy nói chuyện khác đi.” – Hiểu Nguyệt đổi đề tài – “Cứ như thế mà tha cho Liêu Tiểu Thanh?”

“Không có buồng tha nàng.” – Tiểu Dao cắn một miếng bánh bao – “Có điều là vừa nãy nhìn Văn Tứ không vừa mắt, nên giáo huấn hần trước một chút. Về phần Liêu Tiểu Thanh, bắt nàng xong rồi làm gì, nàng do yêu quá hóa cuồng? Hay nói rằng bản thân nàng tính cách từ đầu đã ác độc hại người? Có bắt nàng cũng vô dụng, muốn tìm thì phải tìm hiểu căn nguyên của chuyện này.”

Hiểu Nguyệt cảm lỵ trà – “Cô muốn thả nàng để câu con cá lớn hơn?”

“Đúng vậy, tên đầu sỏ gây chính là lão ni cô kia.” – Sắc mặt Tiểu Dao hơi trầm xuống – “Đầu tiên là thất Di thái, sáu đó là Liêu Tiểu Thanh. . . Còn có Mộc đầu nhân biết đi kia nữa, ta muốn biết mọi chuyện thực chất đã xảy ra chuyện gì. Ăn thịt người để giữ nhan sắc, hạ cổ hại chết người, một đám cô nương hỗn loạn đó đều là tông phạm, một người cũng không được chạy!”

“Ừ, không hổ là muội tử của thần bộ.”

Hai người đang nói, Tiết Bắc Phàm đột nhiên xông ra, ngồi xuống bên cạnh Tiểu Dao, tay chọt chọt tay nàng.

Tiểu Dao lập tức ngồi xa ra, bực bội nhìn hần.

Tiết Bắc Phàm tiếp tục chọt chọt, hí hửng cười.

“Cút.” – Tiểu Dao đuổi hần – “Ra ngoài ngồi!”

Tiết Bắc Phàm hết lần này tới lần khác dính chặt bên cạnh nàng. Vì vậy thành ra là tình cảnh một người trốn một người đuổi, bàn tổng cộng cũng chỉ có bốn phía, Tiểu Dao gờ một chiếc đũa chỉ chỉ Tiết Bắc Phàm – “Người ngồi cách một trượng* cho ta!”

*1 trượng bằng 10 thước

Hiểu Nguyệt cảm chén nhìn hai người náo loạn, vừa nãy bị tát, Tiết Bắc Phàm ấy vậy mà một chút cũng không chú ý, nói vậy khi nãy có phải là thực sự muốn xin bị đánh hay không? Thiếu chủ nói quả thực không sai, Tiết Bắc Phàm người này, trong đầu đang suy nghĩ cái gì, chẳng ai nhìn thấu cả.

Tiểu Dao liếc mắt trừng Tiết Bắc Phàm, thấy trên mặt hần còn có năm dấu tay nhàn nhạt in lại, cảm thấy có chút không tự nhiên, vừa nãy có phải là dùng lực quá lớn hay không? Lại liếc nhìn một chút, mới chú ý thấy dáng vẻ của hần. Kỳ thực Tiết Bắc Phàm lớn lên nhìn rất tốt, chỉ là cả ngày bộ dáng cứ cà lơ phất phơ, nói cũng không ý không tứ.

“Ai kêu người nói bậy.” – Tiểu Dao lằm bằm.

Tiết Bắc Phàm khoe miệng nhẹ cong lộ ra dáng vẻ tươi cười – “Ta nói cái gì?”

Tiểu Dao xoay mặt, còn lằm bằm một câu – “Muốn bị đánh.”

“Ta ngóng được một ít manh mối, muốn nghe không?” – Tiết Bắc Phàm gấp một tiểu lung bao đưa cho Tiểu Dao.

Tiểu Dao nhướn lông mày một chút, ăn bánh bao – “Nói nghe thử một chút.”

Hiểu Nguyệt nở nụ cười, vậy là đã hòa hảo lại rồi? Tính tình hai người này thật như tiểu hài tử.

“Mấy ngày nay ta có tìm mấy tên du côn nói chuyện phiếm. . .”

Nói chưa dứt lời, Tiểu Dao lấy vẻ mặt bội phục nhìn hần, ý tứ — thật giỏi a Tiết nhị, còn tìm du côn nói chuyện phiếm.

Tiết Bắc Phàm cũng không cùng nàng đấu võ mồm, tay vân vê tay áo lá sen trắng như tuyết của Tiểu Dao, dường như đang cân nhắc suy nghĩ, bèn nói – “Người nơi đây có một cách nói, kiêu thê mãnh vu hồ*.”

*kiêu thê mãnh vu hồ: vợ yêu mạnh như hồ

Tiểu Dao giật giật khoe miệng, đoạt lại tay áo – “Tò mò cái gì quái đản thế hả? Nương tử trong nhà dĩ nhiên có phần nửa là hung ác.”

“Hung ác là một chuyện, bắt quá hung ác động lòng người với hung ác đến dọa người là hai việc khác nhau.” – Tiết Bắc Phàm vừa nói vừa sờ sờ vòng tay bạc trên cổ tay Tiểu Dao, gảy hai cái chuông nhỏ bên dưới một chút, liền nghe vài tiếng leng keng.

“Đây là trở ngại dân phong? Nữ tử Giang Nam đa phần đều dịu dàng.” – Tiểu Dao đơn giản lấy tay giấu trong tay áo, không để cho hắn nhìn.

Hiếu Nguyệt cũng gật đầu – “Hung ác như thế nào? Đứng ngay trên đường chửi đồng sao?”

“Mắng chửi đánh người là chuyện nhỏ, giết người phóng hỏa mới là đại sự.” – Tiết Bắc Phàm chậm rãi dùng chiếc đũa chọt chọt một cái bánh bao – “Gần đây, những hộ nhà giàu ở Kim Lăng, đặc biệt là những hộ có cưới vài phòng thê thiếp, cơ bản đều là nhà tan cửa nát. Không phải bởi vì gia đạo sa sút hay đột nhiên gặp bất trắc, mà là bởi vì mấy vị thái thái trong phòng tranh giành tình nhân, cuối cùng dẫn đến hậu quả chết người.”

“Nơi này, tranh giành tình nhân là một loại phong tục?” – Tiểu Dao vô thức nhìn ly trà trong tay – “Thảo nào uống trà cũng cảm thấy vị chua.”

“Ha ha ha.”

Tiểu Dao thuận miệng một câu nói, đột nhiên nhận được một tràng cười to.

Nàng cùng Hiếu Nguyệt đều ngẩng đầu, thấy người cười chính là tiểu nhị bưng trà tới rót thêm – “Tiểu thư nói thật buồn cười, nước trà chua là vì bên trong có ột ít mơ, trừ đi vị chát của trà xuân.”

“Quả mơ?” – Tiểu Dao nhìn lại ấm trà, thật là có —— giữa một màu xanh ngát của lá trà, còn có vài quả mơ tròn trĩnh, thoạt nhìn còn xanh tươi.

“Có điều, mấy người gặp chuyện tranh giành tình nhân thật đúng là thường gặp chuyện không may.” – Tiểu nhị vừa châm trà vừa kể – “Sáng nay cũng vậy.”

“Xảy ra chuyện gì?” – Ba người đều buồn bực, sẽ không là chuyện tình của Dịch phủ truyền nhanh đến như vậy chứ?

“Chẳng biết vì sao Bát phu nhân Cửu phu nhân trong phủ Thái đại nhân, tối hôm qua đánh nhau còn động dao, có người nói hai người đều đâm đối phương vài nhát, lúc này sống chết không rõ.”

“Thái Biện thực ra có mấy người vợ?” – Tiểu Dao giật giật mắt khó chịu, vừa nhìn Tiết Bắc Phàm, hai người đồng thời nghĩ đến —— chuyện này có liên quan đến thất Di thái không đây?

“Hiện tại có thể là chín. . . Mười vị nhỉ?” – Tiểu nhị gãi gãi đầu cười – “Thái đại nhân háo sắc, toàn bộ Kim Lăng phủ đều biết, tối có khi trong một đêm lấy đến hai thiếp phòng, bắt quá hắn vợ nhiều nhưng khó quản, trong đó rất loạn, rất nhiều người chết.”

“Cũng chẳng phải tranh ngôi vị chốn cung đình, thê thiếp thường dân tranh giành tình cảm là chuyện đương nhiên, nhưng loạn đến độ xảy ra tai nạn chết người sao?” – Tiểu Dao nghĩ cảm thấy thật khó mà lý giải được, tâm nói thái biện cũng không phải là dạng phong lưu phóng khoáng, một kẻ xấu xa như vậy, có gì tốt để mà tranh giành chứ!

“Cho nên mới nói nơi này phong thủy không hợp, cô xem còn có riêng một cái miếu, rồi còn chú cái gì Phụ tâm hán.” – Tiểu nhị chặc chặc hai tiếng.

“Dùng chú Phụ tâm hán là có thể giải quyết xong bình giấm chua đó? Oan có đầu nợ có chủ mới đúng.” – Hiếu Nguyệt nghĩ không thông.

“Nhưng kết quả là, hơn phân nửa nữ tử lên núi dâng hương là xin chú Phụ tâm hán, quá nửa là chú Tình địch.” – Tiểu nhị lắc lắc đầu, đến một bàn khác châm trà.

Hiếu Nguyệt hạ giọng hỏi Tiểu Dao – “Có khi nào đi Tiên Vân miếu đều là vì nguyên nhân đó?”

“Tám phần mười là vậy.” – Tiết Bắc Phàm thay Tiểu Dao gật đầu nói với Hiếu Nguyệt, mà vẻ mặt lại cực kỳ giống Tiểu Dao, làm cho Hiếu Nguyệt cảm thấy buồn cười “Phụ” một tiếng.

Tiểu Dao nhấc chân đạp, hai người đang chuẩn bị nháo thêm lần nữa, thì một hạ nhân trong phủ Trọng Hoa đến, nói nhỏ với Tiết Bắc Phàm vài câu.

Tiết Bắc Phàm gật đầu đặt bạc xuống tính tiền, đưa Tiểu Dao Hiểu Nguyệt đi – “Liêu Tiểu Thanh đi rồi, Trọng Hoa đã phái người theo dõi nàng, họ nói hướng nàng đến là Tiên Vân sơn.”

...

Nhân mã của Ngụy Tân Kiệt vẫn còn đang thủ ở Tiên Vân sơn, đường lớn không đi được, Liêu Tiểu Thanh chắc chắn đã vào rừng từ lâu, trong cái khu rừng u ám gần như không nhìn ra được phương hướng này, cước bộ nhanh chóng, làm cho chiếc váy dài quệt qua những lùm cây, tóc xỏa dài lướt đi. Liêu Tiểu Thanh lúc này, so với người mà Tiểu Dao và Tiết Bắc Phàm thấy trong rừng lúc trước, chính là một người.

Nàng một đường chạy đến Tiên Vân sơn, vọt vào cửa hông của miếu, lão đảo té ngã trong viện.

Lúc này, lão ni cô đang ở hậu viện vuốt gọt một mảnh gỗ, quay đầu lại thì thấy nàng đến, tựa hồ cũng là dự tính được, nhẹ cười – “Hắn quả nhiên không nhớ tình cũ sao?”

“Thần ni, chỉ cần có thể khiến Văn Tứ sống không bằng chết, ta chấp nhận tự mình trở thành tể phẩm!”

Tiểu Dao cùng Tiết Bắc Phàm còn có Hiểu Nguyệt trốn phía cửa miếu, mà Liêu Tiểu Thanh nói gần như là la to, cho nên bọn họ đều nghe được rõ ràng, trong lòng tự hỏi —— tể phẩm?

Lão ni cô chậm rãi đứng lên, đưa tay khê vuốt mái tóc đen nhánh của Liêu Tiểu Thanh, thấp giọng nói – “Một khi lập thệ, sẽ không còn đường lui, cô nếu muốn suy nghĩ lại. . .”

“Ta nghĩ rất chắc chắn rồi!” – Tâm tình Liêu Tiểu Thanh hiển nhiên vẫn còn vô cùng kích động – “Ta muốn hắn chết, thiêu cốt hắn thành tro, đem thi thể ta táng cùng một chỗ với hắn! Ai cũng đừng mơ tưởng sẽ cướp hắn đi!”

Tiểu Dao nghe thấy thì tóc gáy dựng thẳng cả lên, nghĩ lại cái dáng vẻ sống không ra sống chết không ra chết của Văn Tứ, Liêu Tiểu Thanh quả thật muốn đem hắn trở thành bảo bối. Bất quá nói đi cũng phải nói lại, mấy chuyện này vốn có khó phân được đúng sai, nói là có lý, thì hai người bọn họ đều có đạo lý của riêng mình. Nhưng Liêu Tiểu Thanh một ngàn một vạn đều thích Văn Tứ, nếu là Văn Tứ đối với nàng căn bản là vô ý, thì đúng là hắn phụ bạc nàng, không có duyên phận. Nhưng nghe đoạn đối thoại khi đó, Văn Tứ cũng không chiếm tiện nghi gì của Liêu Tiểu Thanh, nàng vì sao lại hận sâu đến như vậy? Suy cho cùng, thì chính là nàng không cam lòng bản thân quá yêu mà không được hồi đáp lại, Liêu Tiểu Thanh của hôm nay, đối với Văn Tứ còn có cảm tình hay không? E là chỉ có trời mới biết.

“Được.”

Rất lâu sau, mới nghe lão ni cô vừa lòng đáp một câu, ngồi xổm xuống, nâng cằm Liêu Tiểu Thanh lên hỏi – “Cô muốn hắn chết như thế nào đây?”

“Ta muốn hắn tự tay giết chết nữ nhân họ Địch kia, sau đó thân bại danh liệt, tự sát mà chết!” – Liêu Tiểu Thanh nghiêng răng nói.

Hiểu Nguyệt nghe thấy thì kéo kéo áo Tiểu Dao, đưa mắt nhìn nàng —— nữ nhân này thật khủng khiếp!

Tiểu Dao gật đầu đồng tình, một bên liếc mắt nhìn Tiết Bắc Phàm —— thấy chưa? Phong lưu là nguy hiểm đó!

Tiết Bắc Phàm ngượng ngừng sờ đầu, cảm thấy, Liêu Tiểu Thanh này đúng là bị bệnh, sao bất thường như vậy?

Lão ni an ủi Liêu Tiểu Thanh vài câu, đứng lên, vào trong buồng mang theo một tiểu mộc nhân trở ra, nắm lấy cổ tay Liêu Tiểu Thanh, móng tay xẹt qua cổ tay nàng, máu rơi xuống. Vừa vịn rơi trúng ngực Mộc đầu nhân.

Sau đó, lão ni giơ ọc nhân trong miệng lẩm bầm một tràng gì đó không rõ, giống như đọc chú đưa Văn Tứ và Địch tiểu thư chú đạo mười tám tầng địa ngục vài lần mới thôi. Sau lại bỏ vào chậu than, thiêu Mộc đầu nhân thành màu đen, một mùi vị cháy khét bay ra, gió núi thổi qua phiêu tán.

“Khế ước của cô với Mộc phó vĩ đã thành, từ nay về sau cô chính là tể phẩm cho thần linh, Văn Tứ nhất định sẽ như cô mong muốn, sống không bằng chết.” – Lão ni cô nói xong ngừng lại một lúc, chợt há mồm, phả một làn khói lên mặt Liêu Tiểu Thanh.

Tiểu Dao đứng sau cửa thấy rất rõ ràng, cái này —— lão ni cô đó thực ra là làm cái gì? Tựa hồ rất thông thạo trong việc dùng ám khí, vừa nãy chắc chắn là phả ra một làn khói mê hoặc, giấu túi khói trong miệng, loại ám khí này không có mấy ai có thể dùng.

Ngay khi ngửi thấy làn khói, hai mắt Liêu Tiểu Thanh ngây ra, dờ dẫm đứng một chỗ. Lão ni cô nhanh chóng kéo nàng vào một ngõ nhỏ bên cạnh sài phòng (phòng chứa củi).

Tiểu Dao vội vàng vỗ Tiết Bắc Phàm, chỉ sang ngõ nhỏ.

Tiết Bắc Phàm lập tức hiểu ra, Tiểu Dao là đoán lồi vào động bảo khổ dưới thác nước của Tiên Vân sơn có khả năng là nằm trong Tiên Vân miếu, mà ngõ nhỏ bên cạnh sài phòng, chính là nơi bọn họ nghỉ ngơi.

Vào trong ngõ nhỏ tránh né một hồi, mọi người mới phát hiện ngoại trừ bụi bám thì còn có khảm gổm trên đường đi, khi ánh mặt trời rọi xuống thì có cảm giác trên mặt đất có ánh sáng trong vắt phản chiếu lại, một đường sáng rất dài, thoát nhìn rất giống như thác nước tại Tiên Vân sơn này. Nếu nói động bảo khổ trong truyền thuyết nằm bên dưới thác nước Tiên Vân sơn, rất có thể thác nước thật kia chỉ là nguy trang! Cho nên mới nói nước tính thật khéo léo, hình ảnh này chính là gợi ý cho Tiểu Dao.

Những mảnh khoe này vô cùng bình thường, Tiểu Dao đã từng cùng nương nàng học qua làm sao để giấu kín những manh mối bằng lời đồn. Thông thường đều là lấy thật thành giả, bảo là núi thì không phải là núi, nói là sông cũng chẳng phải là sông, chẳng qua là đánh lừa dư luận mà thôi, kỳ nhất là chuyện tiên nhập vi chủ*.

*tiên nhập vi chủ: vào trước là chủ

Lão ni cô nhanh chóng kéo Liêu Tiểu Thanh dờ dẫm đi qua ngõ nhỏ kia, đứng phía sau mấy tảng đá lớn, bỗng nhiên “Rầm” một tiếng, trên mặt đất xuất hiện một lối vào hình vuông, không nhỏ, đủ cho hai đến ba người đi qua, bên dưới xem chừng có bậc thang.

Tiểu Dao chú ý ánh mắt Tiết Bắc Phàm lúc này chăm chú nhìn lối vào, dễ dàng nhận ra rằng, hẳn đối với chuyện của Liêu Tiểu Thanh tuyệt không hứng thú, thứ duy nhất làm hắn hiếu kỳ, chính là trong động không biết có Long Cốt Ngũ Đồ hay không.

Tiểu Dao bực bội, tuy nói bên trong Long Cốt Ngũ Đồ có giấu bảo đồ, nhưng hai huynh đệ Tiết gia này vì sao lại vội vàng như thế? Theo lý mà nói, Bắc Hải phái chắc chắn là một chút cũng không thiếu tiền, cũng không thiếu võ công bí tịch. Tên Tiết nhị trước mặt này việc tối trọng yếu đáng lẽ là giúp đại ca hắn đoạt lại Bắc Hải phái mới đúng, vì sao thà rằng bị người hiểu lầm cũng không đi hỗ trợ? Người này thường ngày tuy rằng luôn cười hơn hở, nhưng thi thoảng cũng sẽ cau mày dường như có tâm sự, hai huynh đệ này, có chủ ý gì đây?

Lão ni cô kéo Liêu Tiểu Thanh xuống đất, Tiểu Dao và Tiết Bắc Phàm cũng theo xuống dưới, Hiếu Nguyệt lưu lại phía trên canh chừng, nhân tiện có thể làm tiếp ứng.

Bên trong Tiên Vân miếu quả nhiên giấu nhiều thứ, Tiểu Dao và Tiết Bắc Phàm theo xuống tới địa cung, dưới chân từng bước mang lại cảm giác rần rần lạnh lẽo, xem chừng đây là một địa đạo có niên kỷ khá lâu. Đường đi uốn lượn vòng cung đi sâu xuống dưới, gập ghềnh trắc trở, Tiểu Dao thâm tính toán cự ly, hay thật, đào đến tận bên trong Tiên Vân sơn luôn!

Hai người sợ bị phát hiện, nên không dám châm lửa, bốn phía tối đen như mực. Tiểu Dao còn chạy ở phía trước, Tiết Bắc Phàm thấy nàng hoạt bát như chú thỏ con, vội vàng kéo tay nàng lại – “Cô đừng có vội vàng vậy chứ, cẩn thận có bấy.”

“Hừ!” – Tiểu Dao lấy tay che miệng hắn – “Người ngốc a, người xem lão ni cô đó cũng không đốt đèn, còn có Liêu Tiểu Thanh ngây đại ra đó, có thể tránh bấy gì chứ?”

“Nói cũng đúng. . .” – Tiết Bắc Phàm thấy nàng đi lại khó khăn, cười hỏi Tiểu Dao – “Muốn ta công không?”

Tiểu Dao hận đến nghiến răng, người này, lúc nào cũng có suy nghĩ bậy bạ! Quyết định không để ý tới hắn cứ tiếp tục đi, Tiết Bắc Phàm nắm tay nàng, Tiểu Dao cảm thấy Tiết Bắc Phàm như muốn tiếp cận, da mặt hồng lên đầy hân – “Bỏ ra coi!”

“Tối a!” – Tiết Bắc Phàm vờ đáng thương, ôm cứng nàng không tha – “Gia đây sợ tối.”

Tiểu Dao cảm thấy bản thân bị Tiết Bắc Phàm lằng nhằng đến phát cáu, từ túi bên hông lấy ra một viên dạ quang châu, ánh sáng trang nhã lập tức chiếu sáng bốn phía.

Đã chiếu thì thôi, còn không thì đừng chiếu, Tiểu Dao và Tiết Bắc Phàm bị cảnh tượng bốn phía làm cho giật mình kinh hãi.

Cũng không biết là lão ni cô hứng thú bày biện hay nguyên bản đã có sẵn, hai bên đường đi có hai máng nước thật dài, bên trong máng nước đặt bừa bãi những tán tích của Mộc đầu nhân, tỷ như đầu người gỗ, rồi thì tay chân gỗ các loại. Ánh sáng trong trẻo, màu sắc nhàn nhạt từ những phiến gỗ phản chiếu thoát nhìn y như người thật.

Tiết Bắc Phàm nắm tay Tiểu Dao kéo đi từng bước một xuống phía dưới, toàn bộ tâm tư lo lắng Tiểu Dao đều đặt vào mấy Mộc đầu nhân quỷ dị này, hoàn toàn không chú ý Tiết Bắc Phàm đang nắm chặt tay nàng.

Đến khi bước xuống bậc thang cuối cùng, trước mắt xuất hiện một thạch thất, trông như một nơi chuyển tiếp, phía trước có một phiến đá khép hờ, bên trong có tia sáng nhợt nhạt phát ra, còn có tiếng người.

Tiểu Dao đem dạ quang châu giấu đi, muốn cùng Tiết Bắc Phàm chạy đến gần cửa nhìn lên. Vừa mới đi đến phía cửa, chợt nghe có tiếng hét thảm cùng với tiếng kêu cứu truyền ra.

Tiết Bắc Phàm vô thức kéo Tiểu Dao, trốn sau cửa đá.

Tiểu Dao nhin không được hiểu kỳ, tiến đến trước cửa nhìn thử. Vừa thoáng nhìn, liền vội quay đầu lại nháy mắt với Tiết Bắc Phàm.

Tiết Bắc Phàm chợt nghe bên trong có tiếng kêu cứu của Liêu Tiểu Thanh truyền ra, hình như là đang chống cự gì đó, còn có âm thanh răng rắc cổ quái, cùng với tiếng đinh đóng vào.

Tiết Bắc Phàm cũng nhin không được nhìn vào trong, thấy bên trong có ba ni cô, ngoại trừ lão ni cô ở ngoài, còn có hai người ngày ấy bọn họ thấy trong rừng.

Lúc này, lão ni cô đứng đối diện một pho tượng la hán bằng gỗ vừa cúng bái vừa tụng kinh. Mặt khác hai ni cô còn lại cưỡng ép đem Liêu Tiểu Thanh nhét vào một vỏ Mộc đầu nhân đang mở, Liêu Tiểu Thanh tựa hồ vô cùng sợ hãi, liều mạng giãy dụa.

Hai bên còn có vài Mộc đầu nhân đặt song song, có mấy cái vỏ mở ra, bên trong cũng chứa người. Những vỏ Mộc đầu nhân xem ra là làm theo yêu cầu khổ thân, kích cỡ khác nhau, nhưng bên trong mỗi một cái vỏ đều có một nữ nhân. Những nữ nhân này hẳn là còn sống, chỉ là bị bịt miệng không nói được, bị ép chặt vào bên trong vỏ Mộc đầu nhân không thể nhúc nhích được. Tiểu Dao thoáng chốc nghĩ tới Mộc đầu nhân biết đi ngày hôm qua gặp ở trong rừng.

Bất giác sợ run cả người, này chẳng phải lão ni cô cưỡng ép biến người sống thành Mộc đầu nhân sao?

Chợt thấy bên trong một Mộc đầu nhân đứng bên cạnh Liêu Tiểu Thanh vô cùng quen mắt, Tiểu Dao vừa liếc mắt liền nhận ra —— đây chẳng phải là thất Di thái của Thái phủ sao?!

Tiểu Dao cảm thấy thật sững sốt, đúng lúc thất Di thái đang nhìn ra bên ngoài, liếc mắt thấy ngoài cửa có người, cũng không biết có phải là nàng muốn kêu cứu hay không, đột nhiên ngẩng đầu lên, hai mắt lưng tròng nhìn Tiểu Dao.

Tiểu Dao há hốc mồm nhìn, đoán chừng nàng muốn nói gì đó, Tiết Bắc Phàm phía sau đột nhiên ôm nàng nhảy lùi về sau, “Vút vút” hai tiếng, hai phi tiêu cắm phập ngay tại vị trí bọn họ vừa trốn.

“Ha ha.”

Đồng thời, từ trong thạch thất có tiếng cười nhạt truyền ra. Lão ni cô chậm rãi quay đầu nhìn phía ngoài cửa, thấy có hai bóng dáng, đang đứng trong bóng tối.

“Nga, xem ra vẫn còn một Mộc đầu nhân.”

“Ken két” một tiếng, cửa đá chậm rãi đẩy ra, lão ni cô cầm một ngọn đèn đi tới, ánh sáng mờ nhạt phát ra từ ngọn đèn chiếu sáng nửa gương mặt đầy nếp nhăn của bà ta, khóe miệng mỉm cười, dáng điệu dữ tợn không gì sánh được.

Mặt khác lúc này hai ni cô nói lỏng tay, xem chừng muốn đến hỗ trợ, chợt nghe Liêu Tiểu Thanh hô to – “Người cứu mạng a!”

Tiết Bắc Phàm đem Tiểu Dao giấu ở phía sau, cười nhìn lão ni – “Sư thái tính sai rồi, đây chẳng phải là hai người sao?”

“Hừm?” – Lão ni híp mắt, tự tiểu phi tiểu nhìn Tiết Bắc Phàm – “Mộc đầu nhân, chỉ có thể dùng nữ hài tử.”

Tiểu Dao lộ đầu cũng muốn nhìn, Tiết Bắc Phàm lại cứ đứng chắn trước mặt nàng, trước sau như một, tựa hồ không muốn lão ni cô thấy rõ tướng mạo của nàng.

“Còn thiếu gỗ sao?” – Tiết Bắc Phàm hỏi lão ni, một bên đem Tiểu Dao lùi lại, để nàng đứng ngay vị trí bậc thang, dễ dàng đào tẩu – “Người chỉ biết làm nữ mộc nhân, không biết làm nam sao?”

Lão ni tựa hồ nghe được chuyện buồn cười gì đó, ngửa mặt cười lớn, cuối cùng, nói bằng giọng khàn khàn – “Nam nhân, chỉ xứng dùng quan tài.”

Tiết Bắc Phàm hơi nhướng mi, chợt cảm giác phía sau Tiểu Dao nín ồng tay áo hần giật giật hai cái.

“Đã có người cho ta quan tài dùng, người không cần làm phiền ta đâu.” – Tiết Bắc Phàm thối lui đến bậc thang, thấp giọng dặn Tiểu Dao – “Cô lên trước.”

Tiểu Dao ấy vậy mà đến gần hần nói nhỏ – “Tiết nhị, ba ni cô đó đều là nam.”

“Gi?!” – Tiết Bắc Phàm cả kinh, đồng thời Tiểu Dao giật lấy tóc hần – “Cẩn thận!”

Tiết Bắc Phàm thuận thế ngửa người ra sau, tránh mấy cái phi tiêu đánh lén, Tiểu Dao té ngồi đặt mông ngay trên bậc thang, xoa cái mông, đau chết được.

Vừa ngẩng lên, đã thấy lão ni cô nhìn nàng chăm chăm, trên mặt lộ ra tiểu ý – “Tiểu cô nương, lớn lên thật đẹp.”

Tiểu Dao lập tức hiểu ra hần muốn xem rõ tướng mạo nàng, vội vàng che mặt, một bên ngẩng đầu nhìn Tiết Bắc Phàm —— đánh chưa?

Tiết Bắc Phàm kéo nàng lên đồng thời thu hồi tay, không cần tốn nhiều sức cũng bắt được một kiếm của một ni cô lên đâm tới.

Tiểu Dao cũng không thấy rõ chuyện gì đang xảy ra, kiếm kia vang lên một tiếng “Keng”, đứt ngang một đường, mà ni cô đánh lén cũng bị bay đi, bị đập người lên tường đá, mềm oặt ngã xuống.

Lão ni chau mày, cũng giật mình bởi võ công lợi hại của Tiết Bắc Phàm.

Tiết Bắc Phàm thì lại cười nhạt – “Nếu là nam nhân vậy là tốt rồi làm, người nói, nam nhân chỉ xứng dùng quan tài sao.”

Tiểu Dao đứng phía sau hần, chợt cảm giác, tên Tiết nhị, thật không ngờ ngay tại thời điểm này lại có một chút, chỉ một chút thôi, đó là —— suất.

36. Chương 36: Người Xấu, Người Tốt

Tiết Bắc Phàm một cước đá bay một ni cô, cùng hai người khác đang đánh tới.

Tiểu Dao đứng ở bậc thang phía trước xem tình huống, phát hiện ba chiêu tiếp theo, lão ni cô kia hoàn toàn không phải đối thủ của Tiết Bắc Phàm, nhìn không được thăm khen —— Tiết nhị này công phu rất cao! Đại ca của hắn thật sự so với hắn còn lợi hại sao? Võ công như vậy nếu nói là độc bộ thiên hạ, danh chấn trên võ lâm tuyệt đối có thể, nhưng thế nào không những không nổi tiếng, còn bị bêu xấu đây?

Tiểu Dao xem tình hình hiện tại, cảm thấy lão ni tựa hồ sắp trụ không được, nhưng bà ta dường như cố ý ngăn cản cửa thạch thất giống như không muốn cho Tiết Bắc Phàm đi vào, đang giấu diếm gì đây?

Nhìn trộm bên trong thạch thất phía sau lão ni, hình như có cửa gỗ, còn có cái giá... Đối diện bên trên cái giá, vàng bạc ngọc khí như ẩn như hiện, quả nhiên là giấu trong bảo khố động, nhưng không biết được cất giấu ít hay nhiều bảo bối!

Bỗng nhiên, Tiểu Dao liếc một cái liền thấy phía dưới điện thờ kỳ lạ của La Hán có lót một cái đài sen. Đài sen này hình dạng quái dị, vật liệu gỗ cũng có vẻ đặc biệt. Tiểu Dao tinh mắt, thấy quen mắt liền suy nghĩ, đột nhiên nhớ ra. Ở Bích Ba sơn trang lúc tìm được Long Cốt Ngũ Đồ, xương cốt cũng được đựng trong một cái hộp có chất liệu gỗ như vậy. Vì vậy nhìn kỹ La Hán nọ, Tiểu Dao lập tức nghĩ người —— tự bảo La Hán! Bình thường nơi giấu bảo vật đều có La Hán hung thần ác sát để hù dọa kẻ trộm.

*tự bảo La Hán: La Hán canh giữ bảo vật

Tiểu Dao đánh giá từ trên xuống một lúc, La Hán kia tính cả cái bệ là một cơ quan, đặt ở nơi vừa thấy đã biết được vị trí đó là nơi bình gia thường dùng kể nghi binh, vì vậy ngược lại hay bị người ta xem nhẹ. Không lẽ, Tiểu Dao tỉnh ngộ, lão ni kia thờ tượng Phật kia lâu như vậy, chưa chắc đã biết trong đài sen có cơ quan.

Tiết Bắc Phàm vọt người tránh ám khí đo lão ni cô bắn ra, liền thấy ngân tiêu kia đập vào thạch thất lộn hai vòng sau đó rơi xuống đất, vừa lúc ngay dưới chân Tiểu Dao, Tiểu Dao còn đang ngẩn người. Hắn cũng nhìn không được nhú mào, nha đầu kia ngày thường là một kẻ trộm khôn khéo, sao lúc này lại ngẩn người?!

Đúng lúc này, Hiểu Nguyệt vốn nên ở bên trên canh chừng đột nhiên chạy tới, thân thủ lôi kéo Tiểu Dao – “Có người đến đây!”

“Ai?” – Tiểu Dao hoàn hồn.

“Ngụy Tân Kiệt mang theo một đội nhân mã đang lên núi.” – Hiểu Nguyệt chỉ chỉ phía trên, ý bảo —— sắp tới rồi.

Tiết Bắc Phàm khê nhú mào, lão ni này thật sự khó chơi, hình như cố ý kéo dài chính là không cho bọn họ tiến vào thạch thất. Nhưng mà một lát nếu là không đi vào, bị Ngụy Tân Kiệt nhốt ở bên trong, thoát thân không được là một chuyện, Long Cốt Ngũ Đồ chỉ sợ cũng không lấy được.

Nghĩ đến đây, Tiết Bắc Phàm đối với ni cô nổi lên sát tâm, còn chưa đợi hắn động thủ, phía sau “vút” một tiếng, Tiểu Dao lao vào trong thạch thất.

Lão ni chưa kịp nhìn một cái, âm thầm cắn răng, nha đầu kia khinh công thật tốt, quả thực là tận dụng triệt để! Đang muốn thoát thân đuổi theo, Tiết Bắc Phàm không tha cho bà ta, tiến lên liền cản lại, vừa nhìn động tác của Tiểu Dao.

Bộ dạng Tiểu Dao giống như là chuẩn bị cưỡi trời cho Liêu Tiểu Thanh và thất Di thái, ai cũng chưa chú ý tới nàng nhẹ khê nhún nhún vài cái vào trong mắt của La Hán, quả nhiên... Trên bệ đài sen liền tách ra, xuất hiện một cái hộp gỗ. Tiểu Dao liền lấy cái nắp ra.

Nàng cất hộp gỗ đi, sau đó đến đằng sau cọc gỗ, một tay dùng chủy thủ cắt dây thừng trói thất Di thái, tay kia thì nhanh chóng mở hộp ra... Quả nhiên, có một bức tranh Long Cốt quen thuộc ở bên trong.

Tiểu Dao trong lòng vui vẻ, rất nhanh liền giấu Long Cốt vào trong ngực, đem hòm cất về chỗ cũ, lúc này dây thừng cũng mở ra, thất Di thái thoát được liền bắt đầu hô to cứu mạng.

Hiểu Nguyệt nhú mào, nữ nhân này la, phỏng chừng Ngụy Tân Kiệt tới sẽ nhanh hơn, đành phải thúc giục Tiểu Dao cùng Tiết Bắc Phàm – “Mau lên!”

Tiểu Dao còn muốn vào trong nhìn một chút xem trong thạch thất này giấu vàng bạc tài bảo khiếp sợ đến mức nào mới được a, lại bị Tiết Bắc Phàm một phen giữ chặt, mang ra khỏi thạch thất.

Thất Di thái vội vàng đi theo phía sau, la to – “Chờ ta a!”

Ba ni cô cũng muốn đuổi theo, không ngờ Tiết Bắc Phàm vừa ra khỏi thạch thất liền đánh trả, mấy phi tiêu lão ni cô vừa phóng ra lập tức bị đánh trở về, ba người tránh không kịp, đều trúng phi tiêu ngã xuống đất.

Mọi người nhanh chóng lên tới mặt đất, Tiểu Dao vừa quay đầu lại, thấy thất Di thái cũng theo kịp, hừ một tiếng – “Giết người ăn thịt người cũng có phần! Muốn chạy? Không thể được!”

Thất Di thái cả kinh, Tiểu Dao không lưu tình chút nào đạp nàng một cước – “Giết người thì đền mạng, đi xuống hảo hảo cùng Liêu Tiểu Thanh chờ chịu tra xét, không thể dễ dàng bỏ qua cho người như vậy!” – Nói xong, bị Tiết Bắc Phàm lôi đi.

Chân trước Tiết Bắc Phàm lôi kéo Tiểu Dao vừa đến rừng cây, chân sau Ngụy Tân Kiệt đã đến, hẩn phát hiện cửa động bị mở ra, phía dưới còn có tiếng kêu cứu, vội vàng sai người đi xuống, sau đó liền tìm ba lão ni trọng thương, thất Di thái cùng Liêu Tiểu Thanh.

Trong động còn có không ít hài cốt, trong trù phòng còn đang hầm một nửa đầu người, nhiều tướng sĩ nhìn thấy thì trực tiếp nôn. Ngụy Tân Kiệt thấy kỳ lạ liền sai người đem lão ni cùng những cô nương Mộc Đầu Nhân khác bắt lại hết mang về nghiêm trị thẩm vấn.

Có người nhận ra thất Di thái là tiểu thiếp của Thái Biện, Ngụy Tân Kiệt đang tìm muốn tìm lỗi của Thái Biện, cảm thấy đây là cơ hội ngàn năm có một, vì thế phân phó người điều tra kỹ càng.

Hiển nhiên, bắt người cũng không phải là mục đích duy nhất của Ngụy Tân Kiệt, hẩn còn phái người tìm kiếm trong động, phát hiện bên trong thạch thất cất giấu không ít vàng bạc tài bảo, đều là năm đó Thái Liêm vợ vết của cải mà có. Nhưng tìm kiếm khắp nơi cũng không có thứ mà hẩn muốn, Ngụy Tân Kiệt nhú mày — hay là không có ở đây? Lại thấy trên người ni cô có thương tích — hay là có người nhanh chân đến trước?

Bỏ qua Ngụy Tân Kiệt, lại nói đến Tiểu Dao bị Tiết Bắc Phàm túm tay một mạch chạy như điên xuống núi.

Chạy thẳng đến đại lộ dưới chân núi, Tiểu Dao thở hồng hộc bỏ tay ra – “Nguy hiểm thật nguy hiểm thật.”

“Ngụy Tân Kiệt kia đến lẹ thật.” Hiểu Nguyệt lo lắng, “Hẩn cũng tìm Long Cốt Ngũ Đồ sao?”

“Ai.” Tiểu Dao cũng sâu kín thở dài, “Đúng đó, nói không chừng bị hẩn nhanh tay cướp Long Cốt đi, vậy năm thiếu một, Tiết nhị người cũng thật là, vừa rồi nên để cho ta nhìn một chút chứ!”

“Cô còn nói!” Tiết Bắc Phàm trừng mắt liếc nàng một cái, có chút hung ác.

Tiểu Dao quệt miệng, tâm nói — quả nhiên, chính là vì tìm đồ, xú nam nhân.

“Cô cho là Ngụy Tân Kiệt kia cùng Hách Kim Phong giống nhau đều thiếu tâm nhân sao?” Tiết Bắc Phàm quở trách Tiểu Dao – “Lần trước hẩn đã để ý cô, vừa rồi nếu để cho hẩn gặp được, cô còn thoát thân dễ dàng như vậy sao? Kêu cô đi cô còn mè nheo.”

Tiểu Dao mở to hai mắt nhìn hẩn, trong lòng khê nói thầm — thì ra không phải đang giận mình làm điều thừa ấu thất Di thái cùng Liêu Tiểu Thanh, chưa kịp tìm Long Cốt a.

“Long Cốt Ngũ Đồ sớm hay muộn sẽ tìm được, khối này đã không còn thì vẫn còn bốn khối đâu, hướng chỉ chúng ta đã có một khối.” Tiết Bắc Phàm gặp Tiểu Dao ỉu xiu, cũng biết được bản thân mình hung dữ, thân thủ nhẹ nhàng vén ít tóc mai dưới tai nàng, “Cho dù Ngụy Tân Kiệt giành được Long Cốt trước, sau này cũng có thể lấy lại được. Đừng nhăn nhó nữa, có đói bụng không, đi ăn chút gì đi?”

Tiểu Dao nhìn chằm chằm Tiết Bắc Phàm, muốn phán đoán người này là xuất phát từ chân tâm, hay là... Hình như cũng không cần giả ý nha, hẩn không có phát hiện mình lấy được Long Cốt.

Hiểu Nguyệt vừa rồi đã chuẩn bị tốt, nếu Tiết Bắc Phàm bởi vì chuyện này mà trách tội Tiểu Dao, liền kéo Tiểu Dao đi, nếu không thì sẽ giúp hẩn. Không ngờ Tiết Bắc Phàm này nổi nóng hoàn toàn là vì suy nghĩ

cho an toàn của Tiểu Dao, Hiểu Nguyệt cũng nhìn hẩn với con mắt khác xưa một chút. Trước kia chưa thấy Tiết Bắc Phàm quan tâm người nào, quả nhiên đối với Tiểu Dao có điểm đặc biệt sao?

Tiết Bắc Phàm chấp tay sau lưng hướng dưới chân núi đi xuống, khe nhần mày, Long Cốt một khi đã đánh mất, muốn tìm lại được, nói dễ hơn làm... Làm thế nào cho phải?

Đang buồn phiền, phía sau có người khe đẩy hẩn một cái.

Tiết Bắc Phàm quay đầu lại, chỉ thấy Tiểu Dao nâng khoe miệng, thân thủ trước mắt hẩn nhoáng một cái, miệng nói, “Tính cô có chút lương tâm, này, phần thưởng của cô.”

Khi nói chuyện, một mảnh bản đồ Long Cốt xuất hiện trước mắt hẩn, thật quen mắt.

Tiết Bắc Phàm nháy mắt há to miệng, “Này...”

Tiểu Dao đắc ý, đem Long Cốt nhét vào hẩn trong tay, “Bỏ tiểu thư ra tay, ai dám cùng ta tranh giành...”

Nói còn chưa dứt lời, Tiết Bắc Phàm một tay lôi nàng, nhắc bổng lên, “Nha đầu ngoan, thực sự là cô!”

Tiểu Dao nhất thời liền tròn mắt, cúi đầu nhìn trộm gương mặt của Tiết Bắc Phàm, trong đầu xuất hiện một ý niệm —— cười đến xán lạn như vậy, không phải... Là cười đến khác người!

Tiểu Dao vội vàng lắc đầu, lấy chân đá hẩn, “Còn không buông tay!”

Tiết Bắc Phàm thả nàng xuống, Tiểu Dao đỏ mặt, lấy tay không nhẹ không nặng đẩy Tiết Bắc Phàm, nhỏ giọng than thở – “Ít giỡn đi.”

Tiết Bắc Phàm nhận Long Cốt, vẻ vui mừng vẫn hiện trên mặt, lại gần Tiểu Dao hỏi, “Cô lấy được lúc nào vậy?”

“Bí mật.”

“Ta có quà thưởng cho cô!”

Tiểu Dao nghe xong vô cùng vui vẻ, xòe tay – “Lấy ra!”

Tiết Bắc Phàm cầm lấy tay nàng, cúi đầu liền hôn lên tay nàng.

“A!” Tiểu Dao kêu thảm thiết một tiếng, nhắc chân liền đá, “Dâm tặc đáng chết!”

Tiểu Dao đuổi theo đánh hẩn, khó khăn lắm mới cảm thấy bộ dạng đánh nhau vừa rồi của Tiết nhị thật suýt, nháy mắt liền bị đánh về nguyên hình, lại biến thành lưu manh.

Hiểu Nguyệt ở phía sau đi theo, cũng cười, vô luận nhìn ở phương diện nào, hai người đều rất xứng đôi.

Ba người trở về Trọng phủ, thuận lợi lấy được Long Cốt Ngũ Đồ cũng làm cho Trọng Hoa cùng Hách Kim Phong thở phào một hơi.

Đêm đó, Tiết Bắc Phàm mang theo Tiểu Dao trên đường phố chơi đùa một lúc, Tiểu Dao muốn đi đâu, hẩn sẽ đi đó, kêu hẩn đi hướng đông hẩn không dám đi hướng tây, kêu hẩn truy cầu hẩn không dám đuổi kê. Tiểu Dao khoe miệng vẫn nhếch, nương nàng nói một chút cũng không sai —— không quan trọng anh hùng hay cầu hùng, nam nhân có tốt hay không, nghe lời là quan trọng nhất!

Trọng Hoa cùng Hiểu Nguyệt cũng đi theo, Trọng Hoa trong đầu có chút choáng váng, quen biết Tiết Bắc Phàm lâu như vậy, lần đầu tiên thấy hẩn vui vẻ như thế, không biết là do công hiệu của Long Cốt Ngũ Đồ, hay là do tinh linh cổ quái Nhan Tiểu Dao này.

Gần tối ngày hôm sau, trong thành Kim Lăng liền truyền đến tin tức kinh người, Thái Biện bị bắt, ngay cả Thái Liêm vừa đến cũng bị bắt. Tội danh không ít, vợ vết của cải, tham ô, giết người ăn thịt, toàn dân Kim Lăng thành ồ lên.

Hách Kim Phong đến nha môn hỏi thăm tin tức đã trở lại, lắc lắc đầu tiến vào sân – “Ai, chuyện Sơn bà này cuối cùng cũng rõ ràng chân tướng.”

Đám người Tiểu Dao vây quanh cái bàn ngồi xuống, tò mò hỏi hẩn – “Đến tột cùng sao lại thế này?”

Nguyên lai, chuyện này xem ra rất giống như đấu tranh giành giật tình cảm, giằng co hơn mười năm, nhưng lại cùng tình yêu gì đó, không hề quan hệ.

Ba ni cô kia thật là giả mạo, cũng không phải là Sơn bà gì đó, mà là ba thái giám bên cạnh Thái Liêm. Mật thất bên dưới thác nước Tiên Vân sơn, thật ra là do Thái Liêm tìm cao nhân tạo ra, mục đích chính là giấu kín những tài bảo mà hần vợ vét những năm gần đây.

Quan trọng là Sơn bà cũng chính là Thái Liêm, tạo ra một hung thần ác quỷ mới danh chính ngôn thuận bảo vệ được bảo khố này. Lại nói tiếp, Sơn bà người này quả thật tồn tại, hơn nữa chuyện Thái Liêm lợi dụng điều này để giết người cũng không giả. Hần không ngừng giết nữ nhân, còn dùng các nàng bịa đặt ra Sơn bà, ôm lấy tài phú của bản thân. Sắp tới, trong triều quyền lợi sẽ thay đổi, Thái Liêm cảm thấy có chút thất thế, vì vậy ra lệnh cho Thái Biện phái người bao vây Tiên Vân sơn, đem tài bảo chuyển đi.

Mà chuyện sau đó liền rắc rối phức tạp, hoặc là nói, sự tình phức tạp, kì thật bên trong lại đơn giản, đều là vì tâm ham muốn, tham sân ái dục si của con người mà thôi.

Trước tiên là truyền ra lời đồn về Sơn bà sau đó là chuyện vào phụ tâm hán bị giết.

Một người muốn thăng tiến, khó tránh khỏi có vài cừu nhân, đặc biệt là những kẻ hiểu rõ loại người này. “Phụ tâm hán” bị Sơn bà hại chết phần lớn là người từng cùng Thái Liêm có chút quan hệ, những người này đối với hần ngày sau xem ra có chút bất lợi, cho nên lợi dụng “Sơn bà” giết phụ tâm hán này để nguy trang, giết người diệt khẩu.

Nói về Mộc Đầu Nhân.

Ba ni cô kia thật ra là nam, chính xác mà nói, là mấy thái giám thân tín bên cạnh Thái Liêm.

Lão thần ni kia, xuất thân là thợ mộc, yêu làm Mộc Nhân thành si, công phu lại không tồi nên trà trộn giang hồ, người ta gọi là mộc phó vĩ. Người này thiên phú dị bẩm, chỉ cần nhìn thấy một người liền có thể điêu khắc thành Mộc Nhân, lợi dụng các loại tà chú thuật tàn phá Mộc Nhân, thi pháp hạ cổ, cho nên người giang hồ phần lớn đều phòng bị hần. Người này nhiều năm trước liền mai danh ẩn tích, không nghĩ tới hần lại là lẩn trốn chuyên tâm làm Mộc Đầu Nhân.

Để làm Mộc Nhân tốt, bộ xương rất quan trọng, lão ni liền nghĩ đến việc lấy xương người làm khung xương cho Mộc Nhân. Nhưng sau khi giết người lấy xương, thịt người xử lý như thế nào đây?

Thật khéo, hần dùng để nguy trang thành những oán phụ trong Tiên Vân miếu, hần liền nói hoang đường, nói cái gì ăn thịt người có thể phản lão hoàn đồng, lừa gạt rằng những nữ nhân này tự giết lẫn nhau, cuối cùng khiến những kẻ mê thiếp thành đàn bị quấy rối đến mê tử ly tán.

Mà sau đó, hần lại muốn làm những Mộc Đầu Nhân biết cử động, vì thế liền nghĩ đến việc dùng người sống để làm.

Thất Di thái, Liêu Tiểu Thanh đều bị hần dùng làm Mộc Nhân thử nghiệm. Liêu Tiểu Thanh so ra đặc biệt hơn, lão ni lưu giữ nàng tại bên người, là bởi vì vì nàng diên diên ngây ngốc rất dễ bị khống chế, mặt khác lão ni thích nghe nàng xương diên, giống như đang nuôi dưỡng một con chim hoàng yến bằng người, nhàn đến nhàm chán thì nghe xương mấy khúc, như thế mà thôi.

Vớ vẩn nhất chính là, theo lý tho không ăn cỏ gần hang. Lão ni cùng Thái Biện vốn nên là người một nhà, đều làm việc cho Thái Liêm, lão ni còn xuống tay với thất Di thái, tất cả sai lầm đều là do tính cách đa nghi của Thái Liêm. Người này vì vinh hoa phú quý và thăng quan tiến chức, người hần yêu mến cũng có thể vứt bỏ như giày rách, huống chi chỉ là một kẻ thân thích? Thái Liêm tâm ngoan thủ lạt, chung quy vẫn cảm thấy Thái Biện biết được nhiều chuyện hơn nữa cũng chỉ là một tên bất tài, cho nên sau khi sự tình xong xuôi phải diệt trừ.

Án tình nói xong, tất cả mọi người không thể không bội phục Thái Liêm, cái gọi là mưu kế tính toán cùng dã tâm của hần lại lớn như thế, tất cả mọi người đều nằm trong tính toán của hần, nghe lời giống như là những con rối bị người ta giật dây điều khiển. Lần này nếu không phải đám người Tiểu Đào đột nhiên đứng phải, có thể hần đã đem bảo bối bỏ đi, tất cả manh mối đều diệt trừ, sau đó nhón nhơ ngoài vòng pháp luật, mọi người rất nhanh sẽ đã quên hần, nhưng nhớ kỹ chính là Tiên Vân sơn, có một Sơn bà hận phụ tâm hán.

“Nhưng vì cái gì bọn họ ăn thịt người lại thật sự trẻ ra một chút?” – Tiểu Dao đối với điểm này thủy chung không hiểu.

“Chuyện này người trong nha môn cũng hỏi lão ni, cô đoán hần nói cái gì?”

Tất cả mọi người mở to hai mắt nghe – “Nói gì?”

“Hần nói, nữ nhân này nguyên bản chính là mỹ nhân, chỉ tiếc cả ngày nhớ thương hại người, chỉ cần không nhớ nhưng trong chốc lát, cũng liền đẹp.”

Hiếu Nguyệt không hiểu – “Có ý gì?”

Tiết Bắc Phàm cùng Trọng Hoa đã hiểu, cười gật đầu.

Tiểu Dao nâng cằm – “Ai, cái gọi là cùng từ tâm sinh sao? Hiện tại nghĩ lại, thất Di thái luôn lo lắng, sau khi ăn nha đầu của mình, mi tâm giãn ra, thần thái phấn chấn.”

“Thái Liêm... Thật sự giết người yêu cũ của hần sao?” – Trọng điểm Hiếu Nguyệt quan tâm so với bọn Tiểu Dao hình như không giống nhau – “Hần hiện tại chết đến nơi, có từng hối hận không?”

Hách Kim Phong trầm mặc sau một lúc lâu, mở miệng nói – “Thái Liêm tự biết tử tội không tránh khỏi, chỉ có một nguyện vọng, hy vọng sau khi chết có thể được đem vào đầm nước trong Tiên Vân sơn.”

“Đi xuống tạ tội?” – Tiết Bắc Phàm cười lạnh – “Đã quá muộn.”

Hách Kim Phong lắc đầu – “Không, hần nói bởi vì địa thế đi lại khó khăn, rất nhiều bảo bối đã bị rớt lại trong đầm nước, đầm nước trong Tiên Vân sơn là từ trên núi chảy xuống, sau khi rơi xuống thì căn bản không có khả năng lấy lên, nên hần muốn tự mình lấy lại.”

Mọi người nghe xong lời này, đều ghen hòng nhìn trần trối, người này thật sự không có lương tâm!

Hiếu Nguyệt chau mày – “Sao lại xấu xa như vậy?”

“Bởi vì hần là người xấu a.” – Tiểu Dao âm thầm cười.

Tiết Bắc Phàm thấy nàng cười liền hiểu rõ, cảm thấy hứng thú liền hỏi – “Lệnh đường lại dạy cô cao kiến gì đây?”

Tiểu Dao khoe miệng khê nhếch – “Nương rất hay nói một câu.”

Lúc này, gió thổi rất nhẹ... Hách Kim Phong chùi dao, Hiếu Nguyệt ôm mèo, Tiết Bắc Phàm kiêu chân bắt chéo, Trọng Hoa bưng ly trà, nha hoàn nâng khay trà, gã sai vặt cầm chổi, Trọng mẫu trong từ đường gõ mõ... Tất cả mọi người bỗng nhiên ngừng lại, giống như nghiêng tai lắng nghe.

Tiểu Dao hí mắt lại suy nghĩ khê nâng má, nhẹ nhàng nói câu – “Mẫu thân nhà ai cũng thường nói a, cảnh giác cao độ, tìm người tốt.”

“Đốc đốc đốc” tiếng gõ mõ lại vang lên.

Nha hoàn nâng khay trà tiếp tục đi, gã sai vặt cầm chổi tiếp tục quét, Trọng Hoa uống trà, Hiếu Nguyệt đem con mèo nhỏ trở mình, Hách Kim Phong tiếp tục đánh bóng dao.

Tiết Bắc Phàm vẫn như cũ chân bắt chéo, thư thái nhìn Tiểu Dao bên cạnh giống như con mèo bị gió nhẹ thổi qua... Cười khê không nói.

37. Chương 37: Về Hướng Tây Nhiều Phong Ba

Khối Long Cốt thứ hai cũng tìm được rồi, đám người Tiểu Dao liền quyết định khởi hành đi tìm khối thứ ba, theo những gì Tiết Bắc Hải đưa cho, lúc này nên đi đến Tây Vực quý thành.

Tiểu Dao đối với khu vực Trung Nguyên rất quen thuộc, nhưng Tây Vực quỷ thành cũng chỉ là nghe nói mà thôi, nhưng mà nghe tên cũng đủ dọa người rồi, vì thế có chút do dự, ở lại Kim Lăng thành không chịu đi, dùng dằng một ngày lại một ngày.

Tiết Bắc Phàm đại khái cũng nhìn ra tâm tư của nha đầu kia, thời điểm dùng cơm trưa hôm đó, liền cười hì hì hỏi nàng – “Quỷ thành này cũng không phải là nói thành trấn có ma quái, điều này hẳn cô biết?”

Tiểu Dao lập tức nhúc nhúc – “Cái kia, tất nhiên là biết.”

“Thật sao?” – Tiết Bắc Phàm cười xích lại gần – “Là gì ý, cô nói nghe một chút?”

Không muốn Tiểu Dao lúng túng, Hiểu Nguyệt vội giúp giải vây – “Ta từng nghe Thiệu chủ nói, kỳ thật Quỷ Mẩu tộc chỉ là một đám người tập trung lại, đúng không? Cũng chính là La Ta thành và vùng Mặc Thoát? Thành chủ của Quỷ thành thật ra là nữ vương của tộc Quỷ mẩu, nghe nói không những xinh đẹp động lòng người còn giàu nhất thiên hạ.”

“Tộc Quỷ mẩu à...” – Tiểu Dao đại khái cũng biết, bắt quá dính từ “Quỷ” của dị tộc Tây Vực, có thể thấy có chút kỳ quái.

“Không bằng chúng ta lên đường đi phía tây đi.” – Lúc này, Trọng Hoa đi đến, ngồi xuống bên cạnh Tiết Bắc Phàm nhỏ giọng nói – “Ngụy Tân Kiệt mấy ngày nay vẫn đang tìm các người, hình như hẳn cũng muốn tìm Long Cốt.”

“Đó không phải là đồ gia truyền của nhà ngươi sao?” – Tiểu Dao tò mò hỏi Tiết Bắc Phàm – “Vì sao tất cả mọi người đều muốn? Hơn nữa, Nguyệt Hải Kim Thuyền cùng Thánh Võ Hoàng Phổ đến cuối cùng là cái bảo bối gì, ta cũng muốn nhìn xem.”

“Tìm được rồi sẽ cho cô xem đầu tiên.” – Tiết Bắc Phàm nhẹ nhàng túm tay áo của nàng – “Thu thập đồ đạc này nọ đi, chúng ta phải chạy suốt đêm đó.”

Thời điểm Tiểu Dao thu thập đồ đạc còn có chút giận dữ, vì sao lại nghe lời Tiết Bắc Phàm, hẳn muốn thì đi làm một mình đi.

“Tiểu Dao.”

Hiểu Nguyệt cầm hai mảnh bạch sa đẹp mắt đi ra, phía trên mảnh lụa trắng đều thêu chỉ bạc, một mảnh thêu hoa nhỏ, một mảnh thêu điều.

“Cô muốn dùng cái nào?” Hiểu Nguyệt cười hỏi nàng – “Ta mua ở trên đường đó, Trọng Hoa nói, phía tây bão cát rất lớn.”

Tiểu Dao cầm một tấm lụa thêu hoa nhỏ giúp Hiểu Nguyệt đeo lên, nhìn trái nhìn phải, gật đầu – “Ân! Đẹp!” – Sau đó cầm tấm lụa thêu điều tự mình cũng bịt kín – “Miệng ta nói nhiều, thích hợp với tiểu điều nhỉ.”

Hai người soi gương, nhìn chẳng khác nào đại hiệp che mặt, rất thích thú.

Tiết Bắc Phàm cầm đồ đạc vừa qua cửa, nhìn thấy liền chạy vào – “Khăn này thật đẹp a! Còn không, ta cũng muốn!”

Tiểu Dao hí mắt cầm gối ném hẳn, Tiết Bắc Phàm vừa định lấy gối cùng nàng đùa một chút, bên ngoài Trọng Hoa vội đi tới.

Tiết Bắc Phàm thấy thần sắc của hẳn, hình như cũng có chút mất hứng, đem gối đầu trong tay ném đi, vội đi ra ngoài.

Tiểu Dao đuổi chân tò mò quay cổ nhìn xung quanh, vừa hỏi Hiểu Nguyệt – “Là sao vậy?”

“Có thể là Bắc Hải phái có tin tức.” – Hành lý của Hiểu Nguyệt đã thu thập xong, liền giúp đỡ Tiểu Dao thu dọn quần áo.

“Bắc Hải phái kêu đám yêu tinh kia đến để làm gì?” – Tiểu Dao đối với người ở nơi đó không có hảo cảm.

“Bề ngoài giống như đang cướp đoạt địa vị bang chủ, thật ra là đang muốn hoàn thành ba việc.” – Hiểu Nguyệt vươn ba ngón tay – “Một là tìm được thi thể của Tiết Bắc Hải, hai là lấy được tứ đại võ lâm chí bảo của Bắc Hải phái, ba là được lọt vào mắt xanh của Vô Ưu phu nhân.”

Tiểu Dao mặt mày nhăn nhó – “Vô Ưu. Phong Vô Ưu sao?”

Hiểu Nguyệt gật đầu – “Những nhóm người này có ba loại, hơn nữa võ công cao cường, một lần tổ chức đại hội đấu võ nếu được người trong giang hồ tán thành, liền trở thành võ lâm chí tôn – chẳng môn Bắc Hải phái.”

Tiểu Dao nhú mày – “Bắc Hải ý nói Tiết Bắc Hải sao? Đệ đệ hần Tiết Bắc Phàm ngay đó, theo lý dân tộc kia không phải là người tốt nhất được chọn sao? Hơn nữa công phu của hần lại tốt, vì sao lại muốn chọn người khác?”

Hiểu Nguyệt chần chờ một chút – “Thiếu chủ nói, Tiết công tử đối với chuyện trong giang hồ không có hứng thú, cho nên.”

Tiểu Dao nhìn thần sắc Hiểu Nguyệt tựa hồ có điều giấu diếm, hí mắt xem xét nàng – “Chỉ đơn giản như vậy? Thiếu chủ của cô còn nói cái gì nữa không?”

Hiểu Nguyệt trên mặt xấu hổ, lắc đầu nói – “Người giang hồ đều nói hươu nói vượn, có vài lời đồn rất khó nghe, cô đừng tin tưởng”.

Tiểu Dao bị nàng nói có chút kinh ngạc, đây không phải là lời đồn gây bất lợi cho Tiết Bắc Phàm sao? Tiết Nhị thanh danh đã đủ thối rồi, Tiết Bắc Hải thân là ca ca vì sao cũng không bênh vực huynh đệ nhà mình? Đúng là cáo già!

Tiểu Dao khoanh tay thay Tiết Bắc Phàm bắt bình, hoàn toàn không chú ý bản thân một lòng thiên vị Tiết Nhị, nói chung chỉ cảm thấy hần chịu thiệt.

Đêm sau, thừa dịp trời tối, mọi người lên xe ngựa chạy theo hướng tây, lần này đi có lẽ là mất đến một tháng. Nhan Tiểu Dao cùng Tiết Bắc Phàm một đường lúu rúu, không phải cãi nhau thì chính là liên thủ cùng người khác cãi nhau, tóm lại cũng đủ vui vẻ.

Lúc này, mọi người đã tới Tây Vực đi ngang qua nơi nhất định phải đến trước khi tới Quỷ thành —— Liên Hoa thành.

“Nơi này đất khô cằn toàn là cỏ dại, vì sao lại gọi là Liên Hoa thành đây?” – Tiểu Dao đeo lụa trắng che khuất nửa khuôn mặt, ngồi ở đằng trước hươu tay vuốt vuốt, co chân, hết nhìn đông tới nhìn tây.

Nàng lần đầu tiên đến Tây Vực, một đường nhìn thấy đều là cảnh tượng có chút không giống nhau, giống như nam nhân râu ria xồm xoàm thì cài lược trên tóc đeo hoa tai, còn nữ nhân lại có tóc màu đỏ mắt màu lam mặc váy, cũng coi như là được đại khai nhãn giới.

“Qua khỏi Liên Hoa thành sẽ tiến vào địa giới của Quỷ thành.” – Tiết Bắc Phàm cười ngựa, đi đến bên cạnh nàng, cười hỏi – “Cười ngựa một chút không?”

Tiểu Dao liếc hần một cái, người này, mỗi lần đều lừa mình cười ngựa, sau đó hần cũng nhảy lên, con ngựa hoảng sợ điên loạn chạy khắp nơi một hồi hần mới cao hứng, Tiểu Dao một chút cũng không muốn ngồi nữa, Tiết Bắc Phàm này còn dám hỏi.

Xe ngựa lại đi lên phía trước một đoạn, vào trong thị trấn, người, ngựa, xe đông đến dọa người.

“Thực náo nhiệt!” – Tiểu Dao xuống xe ngựa đi bộ xung quanh, Tiết Bắc Phàm sợ nàng đi lạc, lo lắng theo sát.

Cuối cùng Tiểu Dao chọn một khách điểm thoát nhìn có vẻ rất khí phái dừng chân, phải ném thử những mỹ vị trân quý ở Tây Bắc mới được.

Tiểu Dao lên lầu hai, ngồi xuống một bàn gần cửa sổ, gọi tiểu nhị tới chọn vài món ăn.

Tiết Bắc Phàm cũng đi lên, thăm nghĩ nhìn Nhan Tiểu Dao hình như rất hứng thú, cô nương người ta đều văn văn tính tính trốn ở đằng sau, theo nàng, giống như đang đuổi theo một con thỏ vậy.

Mới vừa ngồi xuống, dư quang thoáng nhìn thực khách những bàn bên cạnh, sắc mặt Tiết Bắc Phàm trầm xuống, bất đắc dĩ thở dài nhìn Tiểu Dao trước mặt đang hỏi hân ăn thịt dê nướng hay là gà rừng nướng. Nha đầu kia cũng không biết là phúc tinh hay là tai tinh, nhiều tửu lâu như vậy không chọn, cố tình chọn một nơi như vậy, lúc này phỏng chừng có trò hay để xem.

Hiếu Nguyệt đi theo đằng sau còn chưa kịp ngồi xuống, chợt nghe Trọng Hoa ở nàng bên tai thấp giọng nói một câu – “Sắp có náo nhiệt.”

Hiếu Nguyệt không biết nguyên nhân, Hách Kim Phong thì đối lả, trừ bỏ ăn cái gì cũng không để ý.

Bên này vừa ngồi xuống, chợt nghe có tiếng cười truyền đến, thanh âm à ngạo mạn, có vẻ cố tình muốn thu hút sự chú ý của người khác – “Thật trùng hợp, quả nhiên không thể nói xấu sau lưng người khác.”

Khách điểm vốn đang im lặng, thực khách có vẻ không ít người giang hồ, tương đối im lặng. Nhưng một người đột nhiên lớn tiếng nói chuyện, Tiểu Dao tự nhiên phải nhìn sang bên đó.

Chỉ thấy một bàn ở hướng tây nam, cũng gần cửa sổ, có hai nam một nữ đang ngồi, cô nương kia còn mặc nam trang, thật quái đản, son phấn trên mặt cũng chưa lau.

Nguyên bản cũng không có gì, có trách thì trách ba người bọn họ đều nhìn về phía bàn của đám người Tiểu Dao, thần sắc khác nhau. Hai nam nhân kia có chút giống nhau, khinh thường cùng trào phúng, nha đầu còn lại là kinh ngạc, hay là nói kinh hãi gì đó.

Tiểu Dao chỉ liếc mắt một cái liền cảm thấy trong đó có một nam nhân hình như có chút quen mắt, là gặp qua ở đâu?

Thức ăn của tiểu điểm vùng Tây Bắc rất thô tục, một chén lớn đựng đầy thịt bò trên mặt bàn, ở giữa là lò nướng thịt dê, Tiểu Dao vừa nhìn chăm chăm tô mì nước nóng hổi đang bốc hơi cùng hành thái và vài lát ớt mỏng vừa thổi vù vù nửa ngày, đột nhiên vỗ bàn – “A!”

Ba người ngồi cạnh nguyên bản đang cầm đũa gấp thức ăn, bị nàng thét một tiếng tay liền run lên. Mì rót lại vào trong bát, bất đắc dĩ nhìn nàng, như là hỏi —— Cô lại làm sao đây?!

Tiểu Dao sao lại kích động như vậy? Bởi vì nhớ tới trong đó có một nam nhân nhìn quen mắt hình như đã từng gặp ở đâu, thời điểm lần trước nàng trà trộn vào Bắc Hải phái làm nha đầu, đã thấy phu nhân của Tiết Bắc Hải cùng một nam đồ đệ quán lấy nhau, là hân!

Tiểu Dao nhớ đến chuyện kia, khuôn mặt hơi đỏ, theo bản năng hô một tiếng cầm đầu ăn, sau một lúc lâu mới ngẩng mặt, tán thưởng – “Ăn ngon nha!”

Hiếu Nguyệt bị nàng chọc cười, Tiết Bắc Phàm lắc đầu, dùng tay xé một miếng thịt dê đưa tới miệng Tiểu Dao. Tiểu Dao đang giương nanh múa vuốt ăn, một tay cầm đũa một tay cầm lấy miếng nem rán tây bắc cuộn rau, ăn ngon thật ngon. Thấy miếng thịt gấp đến bên miệng, há mồm “A ô” một ngụm, Tiết Bắc Phàm để sát miệng nàng.

Tiểu Dao đang ăn rất vui vẻ, chợt cảm thấy sau lưng lạnh, một trận sát khí đánh úp lại, rụt cổ vội quay đầu lại. Nói đến thật kỳ lạ, nữ nhân giả trang nam trang kia đang nhìn nàng. Tiểu Dao là người khôn khéo, suy nghĩ vòng vo, tựa hồ hiểu được gì đó, vươn tay đem miếng nem rán đã ăn một nửa đưa tới bên miệng Tiết Bắc Phàm, “Chàng ăn!”

Tiết Bắc Phàm bị nàng làm hoảng sợ, Trọng Hoa cùng Hách Kim Phong theo bản năng suy nghĩ – Nem rán này có phải bị hạ độc không?

Tiết Bắc Phàm há miệng sững sờ, chỉ thấy Nhan Tiểu Dao có chút tức giận đối với cô nương đang gắt gao nhìn chăm chăm nàng khế nhượng mi, giống như khiêu khích. Tiết Bắc Phàm chút nữa là cười thành tiếng, đã nói nàng là người sợ thiên hạ không loạn! Mỹ vị đã đưa đến miệng không có lý do gì không ăn, há mồm thuận tiện ăn nửa miếng nem rán kia, mặt mày hớn hở, không giống như là giả vờ.

Tiểu Dao thấy nha đầu kia mặc dù không nói lời nào, nhưng con mắt đã trừng đến sắp rớt ra, quả nhiên là quen biết Tiết Bắc Phàm! Nguyên bản, Tiểu Dao rất ít chủ động trêu chọc người khác, phải làm như vậy hoàn toàn là do bản năng cảm thấy những người không có hảo ý. Hơn nữa còn có kẻ bất hiểu thông đồng với sự nương của mình, gần mực thì đen sao!

“Nhị ca thật trùng hợp a, huynh không phải đang ở Giang Nam phong lưu khoái hoạt sao? Đến tang sự của đại ca cũng không đi, sao lại có tâm tư đến nơi thâm sơn cùng cốc này?”

Tiểu Dao nghe lời này có chút buồn bực, sao lại gọi Tiết Bắc Phàm là Nhị ca? Tiết gia không phải chỉ có hai huynh đệ sao?

Hiếu Nguyệt cùng Hách Kim Phong đều thấp giọng hỏi Trọng Hoa, “Người quen sao?”

Trọng Hoa có chút xấu hổ cười cười, thấp giọng giúp mọi người giới thiệu một chút – “Người bên trái là đường đệ của Bắc Phàm tên Tiết Hình, người bên phải là đại đồ đệ của Tiết Bắc Hải – Phương Đồng Lý, cô nương ở giữa là tiểu đồ đệ của Tiết Bắc Hải – Tần Kha.”

Tiểu Dao càng thêm khó hiểu, nói như vậy đều là văn bối của Tiết Bắc Phàm a, như thế nào lại không biết lớn nhỏ như vậy?

Tiết Bắc Phàm bắt vi sở động, mặc kệ thức ăn trước mặt tiếp tục uống rượu của mình.

Tiết Hình thấy hấn không nói lời nào, tiếp tục cười – “Nhị ca, nhiều ngày không thấy, không hỏi xem đại ca chết như thế nào?”

Tiểu Dao càng nghe càng cổ quái, Tiết Bắc Phàm không phải là con riêng hay là nhật được chứ? Vì sao ngay cả đệ đệ trong tộc cũng dám khi dễ hấn?

Hiển nhiên, Hiếu Nguyệt cùng Hách Kim Phong cũng có hoang mang kiểu này, Trọng Hoa không tiện nói rõ, chỉ thần nhiên nói một câu – “Chuyện này rất dài.”

Tiểu Dao dư quang khẽ liếc Tiết Bắc Phàm, thấy hấn vẫn vân đạm phong khinh, Tiết Nhị này đang nhần nhịn sao, hay là thói quen? Hiếm thấy thời điểm miệng hấn để yên chịu bất lợi như vậy Có nhược điểm ở trên tay người ta hay là không muốn cùng hậu bối so đo?

“Người đừng nói bừa.”

Lúc này, Tần Kha trừng mắt nhìn Tiết Hình liếc mắt một cái, quay sang hỏi Tiết Bắc Phàm – “Nhị công tử biệt lai vô dạng, người vì sao đến Tây Hạ?”

Tiết Bắc Phàm nhìn nàng, cười nhạt trả lời có lệ một câu – “Đi ngang qua.”

Gương mặt Tần Kha liền đỏ vài phần, một bên Phương Đồng Lý sắc mặt lại là đen vài phần.

Tiểu Dao tiếp tục vò đầu, luận bối phận không phải nên gọi Tiết Bắc Phàm nhị sư thúc sao, vì sao lại gọi là Nhị công tử? Nhà giàu người ta quy củ chính là rườm rà.

“Sư muội, chuyện này còn phải hỏi sao, đương nhiên là tới tham gia tuyển Quý Vương.” – Phương Đồng Lý cười lạnh một tiếng, lại nhìn sang Tiểu Dao bên cạnh Tiết Bắc Phàm – “Nhân duyên của Nhị công tử tốt như vậy, chúc danh Quý Vương có lẽ là lấy dễ như chơi.”

Tiểu Dao ngẩng mặt khăng nhìn Tiết Bắc Phàm chớp mắt —— người cùng hấn có cừu oán a? Nghe cách hấn nói chuyện giống như hận người chết đi được!

Tiết Bắc Phàm có chút bất đắc dĩ, hơi hơi nhún vai, ý bảo Tiểu Dao —— đừng để ý tới.

“Bất quá, thứ Nhị công tử thưởng thức thật đúng là kỳ quái, đặc biệt là phương diện nữ nhân. . . .”

Tiểu Dao chỉ cúi đầu nhịn, nghĩ rằng nàng không cần quan tâm, dù sao người trong Bắc Hải phái đều là yêu tinh, thượng bất chính hạ tắc loạn, Tiết Bắc Hải dạy dỗ thì có thể có người tốt gì chứ. Chính là câu tiếp theo của Phương Đồng Lý, Tiểu Dao lại thấy không dễ nghe chút nào —— cái gì thưởng thức?

“Thiên hạ đệ nhất đại mỹ nhân người không cần, lại đi tìm một nha đầu chưa trưởng thành, đây là thưởng thức kiểu gì?” – Phương Đồng Lý cười lắc đầu, vừa đối với Tần Kha bên cạnh nháy mắt mấy cái. Gương mặt Tần Kha này giờ vẫn nhần nhó cũng dụ đi vài phần.

Tiểu Dao thật nghe không nổi nữa, tâm nói – Gì? Người mới chưa trưởng thành!

Tiết Bắc Phàm thấy Tiểu Dao ngay cả tóc cũng sắp dựng đứng liền biết Phương Đồng Lý chọc trúng tổ ong vò vẽ.

Tiểu Dao híp mắt, quay đầu lại liếc Phương Đồng Lý.

Phương Đồng Lý cũng không để ý, bưng chén uống trà.

Lại nghe Tiểu Dao than thở một câu – “Thích tiểu nha đầu còn đỡ hơn thích sư nương a.”

“Phốc.”

Tiểu Dao vừa nói xong, Tiết Bắc Phàm đã phun hết một nửa nước trà, kinh hãi nhìn Tiểu Dao, như là hỏi — thật hay giả? !

Tiểu Dao mặt mũi nhăn nhó vẻ mặt chán ghét gật đầu.

“Người nói bậy bạ gì đó?” – Phương Đồng Lý không nhịn được, vỗ bàn rầm một cái đứng lên.

“Xem!” – Tiểu Dao càng tỏ ra chắc chắn – “Tức giận! Bình thường những kẻ hay gièm pha bị vạch trần đều như vậy.”

Phương Đồng Lý tai đỏ lên, chuyện này giữa hắn cùng sư nương của mình đều che giấu, người trong Bắc Hải phái ít nhiều đều biết chút ít, chỉ là trong lòng đều hiểu nhưng không nói mà thôi. Nhưng chuyện này cũng chẳng phải vẻ vang gì, không thể bị lấy ra bêu rếu trước mặt người khác, một bên Tần Kha đỏ mặt cảm thấy khó xử. Tiết Hình còn lại là nhú mày lắc đầu, Phương Đồng Lý cái gì cũng tốt, công phu không tồi, thông minh, cũng có chút thú vị, nhưng mà chính là háo sắc, sớm hay muộn cũng sẽ gặp chuyện không may.

Phương Đồng Lý sốt ruột, làm sao Tiểu Dao biết được chuyện này? Chuyện này ngoại trừ những người thân cận trong Bắc Hải phái, ai cũng không biết?

Đúng lúc này, Tiết Hình bên cạnh vươn tay kéo hắn, ý bảo hắn đừng âm ỉ, nơi này long xà hỗn tạp, người giang hồ lui tới cũng nhiều, truyền ra sẽ dễ nghe sao?

Nói đến cũng khéo, lúc này vừa lúc là giờ cơm, càng lúc càng nhiều thực khách đi đến, đa phần đều là người giang hồ.

Phương Đồng Lý thấy đông người, không muốn khiến người khác chú ý liền nhẫn nhịn ngồi xuống, rầu rĩ uống rượu, nghĩ ngợi làm sao Tiểu Dao biết được.

Tiểu Dao thấy hắn trừng mắt nhìn mình, còn giả ngu – “Người không phải Phương Đồng Lý sao?”

Phương Đồng Lý sững sốt, nhìn nàng – “Ta là a.”

“Vậy đúng rồi a, người ta nói người muốn cướp vị trí bang chủ, cho nên cùng lão bà của Tiết Bắc Hải, sư nương tương lai của người tư thông, ta cũng chỉ nghe người trong Bắc Hải phái nói thôi a.”

“Người nói cái gì?!” – Phương Đồng Lý thẹn quá hóa giận, mà lúc này thực khách trong tửu lâu giống như đang xem kịch nhìn hắn. Đại đồ đệ Phương Đồng Lý của Bắc Hải phái là người được chọn đầu tiên để thừa kế, không nghĩ tới hắn lại làm ra chuyện trái luân thường đạo lý đại nghịch bất đạo như vậy, khó trách Tiết Bắc Hải đột nhiên chết, có lẽ thật sự là bị ám sát chăng.

Phương Đồng Lý thấy người chỉ trỏ chính mình, mặt đỏ tai hồng, vỗ bàn – “Người nha đầu chết tiệt kia không biết gì lại hồ ngôn loạn ngữ, là ai bịa đặt sinh sự vu hãm ta?!”

“Mọi người trong Bắc Hải phái đều nói như vậy a!” – Tiểu Dao vẻ mặt vô tội – “Nếu là sự thật, vậy người xứng đáng, ai bảo người không biết xấu hổ? Nếu là giả, vậy người còn hỏi ai hại người? Ngu ngốc, đương nhiên là kẻ muốn tranh đoạt vị trí của người trong Bắc Hải phái.” – Nói xong, quay lại đầu tiếp tục ăn phần đồ ăn còn lại trong bát. Mặc kệ Phương Đồng Lý đang cực kỳ xấu hổ đứng đó, trong lòng hỗn loạn, lỗ tai ong ong, vừa tức vừa thẹn.

Tiết Bắc Phàm bất đắc dĩ thở dài, nha đầu quỷ này, liếc mắt một cái liền nhìn ra Phương Đồng Lý mắc bệnh đa nghi trầm trọng, cố ý châm ngòi quan hệ giữa hắn cùng Tiết Hình, chiều này đủ ác, tin hay không mặc kệ, dù sao cho người âm ức một chút.

Tiểu Dao liếc Tiết Bắc Phàm một cái.

Tiết Bắc Phàm lắc đầu, tựa hồ không cho là đúng – “Nha đầu nhiều chuyện.”

Tiểu Dao nhướn mày, đập hấn một cước – “Lần sau không ra mặt giúp người nữa, ngu ngốc!”

Tiết Bắc Phàm lại nhin không được khoe miệng nhếch lên — Nga? Là thay mình lộ diện, không phải bởi vì bị nói không phát triển, không đẹp bằng người khác a.

Thấy Tiểu Dao lấy tay xé thịt dê, Tiết Bắc Phàm giúp nàng xé miếng tiếp theo, thuận tiện cúi đầu ở bên tai nàng dùng thanh âm chỉ có hai người nghe nói – “Cô so với Phong Vô Ưu, Tần Kha các nàng đẹp hơn, đừng nghe hấn nói bừa.”

Tiểu Dao khoe mắt cong cong như mặt trăng, cười đắc ý – “Đúng vậy!”

Trọng Hoa cùng Hách Kim Phong đối diện nhìn nhau liếc mắt một cái, hai người này, hoàn toàn không đếm xỉa bọn họ a.

Hiếu Nguyệt lại để ý chuyện khác – “Tiểu Dao, tuyển Quỷ Vương là cái gì?”

38. Chương 38: Huỳnh Muội Giống Nhau

“Tuyển Quỷ Vương chính là nghi thức tuyển tướng công của nữ vương tộc Quỷ mẫu.” – Trọng Hoa giúp Tiểu Dao trả lời cho Hiếu Nguyệt – “Bất quá nữ vương này tính tình thập phần bá đạo, mắt nhìn cũng cao. Nghi thức tuyển Quỷ Vương năm nào cũng có, nhưng là một người cũng chưa từng được chọn qua.”

“Kia phải tuyển như thế nào?” – Tiểu Dao tò mò – “Cũng giống như luận võ chọn rể sao?”

“Không phải, hình như chia ra làm nhiều lần tỷ thí, cuối cùng còn phải xem nữ vương nhìn có thuận mắt hay không, hơn nữa. . . .” – Tiết Bắc Phàm đột nhiên nhìn Tiểu Dao – “Có lẽ cô với nàng rất hợp.”

“Vì sao?” – Tiểu Dao không rõ.

“Nàng với cô giống nhau, chán ghét nam nhân.” – Tiết Bắc Phàm ăn một miếng mứt hoa quả màu đỏ tiểu nhị mới đưa lên, cảm thấy hương vị rất ngon, liền dứt cho Tiểu Dao một miếng.

Tiểu Dao nhai vài cái, chua chua ngọt ngọt, nhìn qua – “Cái gì ăn ngon vậy?”

“Tiểu nhị đem đến, nói là đặc sản Quỷ thành, gọi là thần nữ quả hay là nữ thần quả gì đó.”

“Ừm.” – Tiểu Dao nhẹ nhàng lấy cái đĩa lại gần, lại ăn vài miếng.

Tiết Bắc Phàm đột nhiên xen mồm – “Nghe nói ăn nhiều sẽ mang thai.”

“Phốc. . . .”

Đến khi Tiết Bắc Phàm hiểu ra, thì trên mặt hấn đã dính đầy màu hồng của trái cây mà Tiểu Dao vừa mới ăn.

Trọng Hoa cùng Hiếu Nguyệt ở đối diện không biết làm sao chỉ liếc mắt nhìn nhau một cái, Hách Kim Phong thì cầm đầu cầm cổ ăn chén thứ ba.

Tiểu Dao lấy khăn lau miệng, lườm Tiết Bắc Phàm, than thở một câu, “Người thiệt là thiếu ăn nói.”

Ăn cơm xong, lúc mọi người chuẩn bị tính tiền rời đi, bên dưới hình như xảy ra chút rối loạn. Đám người Tiểu Dao đi xuống nhìn xung quanh, chỉ thấy cách đó không xa một đám người đang đi tới, một con ngựa đi đằng trước, trên ngựa là một nữ nhân mặc khôi giáp ngồi ngay ngắn, trên yên ngựa móc một sợi xích, đầu còn lại của sợi xích trói một nữ nhân đang đeo gông. Nữ nhân này đầu tóc rối bù, trên người vừa dính bùn vừa dính máu, đang nghiêng ngả lảo đảo theo sát phía sau, dưới chân vừa bị vấp một cái liền bị ngựa kéo lê một đoạn, bộ dạng thập phần thảm hại.

“Đây là đang làm gì vậy?” – Tiểu Dao có chút tức giận – “Nàng phạm tội gì lại tra tấn như vậy?”

Nữ nhân cưỡi ngựa ở phía trước miệng thét to cái gì đó, giống như là ở chiêu cáo tội trạng của nàng kia ọi người.

Tiểu Dao nghe không hiểu, tiếng nói không giống như người Trung Nguyên.

Hách Kim Phong vẻ mặt không hờn giận – “Đây là sao, nữ tử này nếu phạm tội nên theo luật mà xử, bị đánh, ngồi tù hoặc là sung quân biên quan, vì sao lại dùng tư hình, còn nhục nhã như vậy?”

Hiếu Nguyệt hỏi Tiểu Dao – “Có thể nào là tư tình linh tinh không? Ta từng nghe nói có vài địa phương người dân rất dữ dằn, trực tiếp trừng phạt như vậy.”

“Hắn là không.” – Trọng Hoa ghé vào bên cửa sổ lắc đầu – “Quý thành là vùng rất phát triển, nữ vương tộc Quý mẫu đã sớm ban bố pháp lệnh, trừ bỏ nam nhân có thể hưu nữ nhân, nữ nhân cũng có thể hưu nam nhân, ở tộc Quý mẫu tộc, địa vị của nữ nhân cao hơn một chút.”

“Nga?” – Tiểu Dao cảm thấy điều này cũng không tệ lắm, lại thấy nữ nhân cười ngửa nói chuyện liên tục, liền buồn bực muốn biết nàng nói cái gì.

“Là ngôn ngữ thông dụng của Tây vực.” – Tiết Bắc Phàm tựa hồ có thể nhìn thấu tâm tư của Tiểu Dao – “Nàng ta đang nói, nữ nhân này là phần đồ của tộc Quý mẫu, đang chịu trừng phạt.”

“Phản đồ.” – Tiểu Dao ôm cánh tay, lại nhìn đến nữ tử kia bị phạt đang một mực la cái gì, liền chột chột Tiết Bắc Phàm – “Nhị, nàng nói cái gì?”

Tiết Bắc Phàm nhìn trời, hiện tại ngay cả chữ “Tiết” cũng bỏ, xem đó như biệt danh sao? Nhìn kỹ khẩu hình của nữ nhân kia, Tiết Bắc Phàm thấp giọng nói – “Nàng nói, nàng bị oan.”

Tiểu Dao sờ cằm đang phân vân có nên đi cứu nàng hay không, Hách Kim Phong ở bên cạnh nháy mắt sắc mặt liền âm trầm – “Oan uổng?!”

Mọi người nghe thanh âm của hắn có gì đó không đúng, xoay mặt vừa thấy liền hoảng sợ đến nhảy dựng, chỉ thấy Hách Kim Phong lúc này cả người giống như hoàn toàn thay đổi, hai mắt híp lại, khuôn mặt hiền lành trước kia không thấy, vẻ mặt hoàn toàn trở nên âm trầm. Hắn phần uất nói – “Quả nhiên là vu oan giá họa, ức hiếp trung lương, làm xằng làm bậy, vô liêm sỉ cái gì cũng có!”

Trong lòng mọi người đều trầm xuống —— không xong! Bệnh điên của Hách Kim Phong lại tái phát, thiếu chút nữa đã quên sau khi hắn nghe được hai từ “oan uổng”, không thể không chớp linh quang. Hoặc là nói hắn ngày thường là mất linh quang, nhưng là nghe xong hai từ “oan uổng”, trong nháy mắt liền ánh tia linh quang.

Quả nhiên, Hách Kim Phong trực tiếp từ nhà gian lâu hai nhảy xuống, vừa động một cái liền khiến mọi người cả kinh hít một ngụm khí lạnh.

“Ai nha!” – Tiểu Dao dậm chân một cái muốn đuổi theo, lại bị Tiết Bắc Phàm giữ chặt – “Gấp cái gì, xem kịch vui đi.”

Tiểu Dao hít hơi, cách đó không xa, Tần Kha thấy Tiết Bắc Phàm cùng Nhan Tiểu Dao dây dưa, vô thức cắn môi, sắc mặt càng thêm khó coi.

Sau khi Hách Kim Phong nhảy xuống liền tiến lên, rút kim đao ra, một đao chém đứt dây xích. Cùng là một thanh đao, ngày trước vô cùng kiên định chính trực, nhưng bây giờ lại toát ra sự bá đạo. Hành động liên tiếp của hắn khiến tất cả mọi người nhìn đến choáng váng.

Tiểu Dao cảm thấy không ổn, xoay người vội nhảy xuống, Tiết Bắc Phàm đuổi kịp, nhảy qua cửa sổ, chỉ thấy ba người Bắc Hải phái bên kia đang nhìn hắn. Tiết Bắc Phàm bỗng nhiên liếc sang bọn họ, mang theo chút khiêu khích lại có chút khinh thường. Tiết Hình cùng Phương Đồng Lý hé ra khuôn mặt trắng bạch, mà Tần Kha gương mặt càng ngày càng đỏ.

Tiểu Dao nhảy xuống, chỉ thấy Hách Kim Phong đỡ nữ tử đầy người thương tích kia đứng dậy. Phát hiện tuổi tác không lớn, chỉ tầm mười mấy, mặt mày càng ngày càng nhăn nhó. Hách Kim Phong còn cẩn thận hỏi nàng – “Cô nói có người vu oan cô? Bọn họ vì sao lại vu oan cô? Có phải là trước tiên chiếm vị trí của cô sau đó sát hại người nhà của cô? Hay là vu oan giá họa nói cô thông đồng với địch phản quốc? Hoặc là bắt cô chịu tiếng xấu thay cho người khác? Hay là có người cường đoạt dân nữ cuối cùng bội tình bạc nghĩa còn trả thù?”

Cô nương kia cũng bị hấn làm cho hoảng sợ, gật gật đầu, nghĩ lại cảm thấy không đúng lại lắc đầu – “Không phải.”

Ở trên, Hiếu Nguyệt tò mò hỏi Trọng Hoa – “Trọng Hoa, Hách đại ca thật kỳ lạ.”

Trọng Hoa cười gượng hai tiếng – “Ta trước kia cảm thấy hấn dường như có chút tật xấu, vừa nghe hai từ ‘oan uổng’ liền nổi trận lôi đình, có lẽ là do làm thần bộ lâu rồi?”

Tiểu Dao đuổi tới nơi nghe xong liền hiểu được, vừa nén giận ca ca nàng đang rất kỳ lạ, vừa đánh giá cô nương kia. Thấy nàng dáng người khá cao, cũng không phải là kẻ yếu đuối, vả lại thất lưng thẳng cánh tay gầy gò, giống như là người biết võ.

“Mao tặc lớn mật!” – Nữ tử đang nắm dây xích lập tức quay đầu lại hung tợn trừng mắt nhìn Hách Kim Phong – “Tập tục xử trí phản đồ của tộc Quỷ mẫu tồn tại đã lâu, bất luận kẻ nào cũng không được can thiệp!”

Hách Kim Phong cũng không để ý tới nàng, mà kiên quyết hỏi nàng kia – “Các nàng vu oan cô như thế nào?”

Nữ tử lúc này cũng phục hồi tinh thần lại, dùng tiếng Hán không quá lưu loát nói – “Ta gọi là Diêu Đóa, là quan thị vệ hoàng gia của tộc Quỷ mẫu, bọn họ vu oan ta trộm thánh bồi, ta không có!”

Hách Kim Phong nghe xong nhẹ nhàng gật đầu, quay đầu lại lạnh lùng nhìn nữ nhân kia – “Tội ăn trộm quan trọng nhất là thu được chứng cứ, có chứng cứ gì nói nàng ăn trộm?”

“Đại quốc sư là thần toán đã kết luận như vậy, nữ nhân này chính là kẻ trộm.”

“Cô mới là kẻ trộm!” Tiểu Dao ở một bên nghe thấy, cũng không biết làm sao, chỉ cảm thấy giọng nói của nữ tướng này đặc biệt chói tai. Trước đây nàng lúc nàng còn sống chung với Nhan Như Ngọc ở trong thôn, hương thân trong thôn hễ ai đánh mất cái gì cũng đều nói là hai mẹ con nàng lấy, còn nói các nàng là nữ tặc cùng khuê nữ tặc, nàng vừa nghe liền cùng nhà người ta đánh nhau.

Tiết Bắc Phàm chỉ thấy Tiểu Dao hai hàng lông nhếch lên, cùng Hách Kim Phong giống như trở mặt – “Không có bằng chứng lại dám sử dụng tư hình, nơi này là Trung Nguyên cũng không phải Quỷ thành, lời các cô nói không tính, còn không mau thả người!”

Tiết Bắc Phàm bắt đắc dĩ lấy tay nhẹ nhàng kéo kéo Tiểu Dao vài cái, tâm nói không hổ là hai huynh muội, tật xấu giống nhau.

Hách Kim Phong xuất ra kim bài của thần bộ, nhếch mắt giống Tiểu Dao – “Nơi này cũng không phải là Quỷ thành, không thể dùng tư hình, tất cả phải giao cho quan địa phương thẩm tra xử lý, không có bằng chứng sẽ thả người! Lạm dụng tư hình tội tăng một bậc.”

“Ta sớm nói, nàng là quan thị vệ hoàng gia của tộc Quỷ mẫu tộc, phải tuân thủ quy củ của đội thị vệ, ta không cần biết cô ở đâu, phản bội nữ vương liền xem như phản quốc, phải thú tội. Lần này là nữ vương xử lý nhẹ, chỉ cần nàng làm nô dịch.” – Nữ tướng nói xong liền rút roi ra, cầm tức nhìn Hách Kim Phong – “Còn không buông tay? !”

Lúc này, những người vây xem cũng chia thành hai phái, người ngoại tộc đều chỉ trích nữ nhân kia là phản đồ, hình như là của tộc Quỷ mẫu, nhưng người ít hơn. Đại đa số đều là người không quan hệ, không ít người đồng tình, đặc biệt nghe nói chuyện quốc sư Quỷ mẫu tộc dùng xem bói để kết luận ra người này là hung thủ, cảm thấy thật hoang đường, đều lên tiếng chỉ trích.

“Nàng làm nô dịch, coi như vẫn là quan thị vệ của đội thị vệ hoàng gia sao?” – Tiết Bắc Phàm thấy hai bên giằng co không ngừng, hỏi một câu.

Tiểu Dao nháy mắt mấy cái, âm thầm chột chột Tiết Bắc Phàm, đối với hấn giờ ngón cái —— biện pháp hay!

Tiết Bắc Phàm cũng cười, nha đầu kia một chút liền hiểu a.

Nữ tướng kia cười lạnh – “Quan thị vệ của tộc Quỷ mẫu là là chức quan vinh dự nhất, tất cả quan thị vệ đều phải trung thành với nữ vương, trung thành với tộc Quỷ mẫu tộc, loại phản đồ này, tất nhiên đã bị trục xuất khỏi đội thị vệ.”

“Nếu nàng đã không phải là quan thị vệ, vì sao phải tuân thủ theo quy củ của đội thị vệ?” – Tiểu Dao đơn giản cùng nàng phản bác – “Đương nhiên phải giao cho quan phủ thẩm tra xử lý, không có bằng chứng thì phải thả người.”

“Buồn cười!” – Nữ tướng cảm thấy buồn bực.

“Vậy ý cô là coi nàng như người của đội thị vệ sao?”

“Đương nhiên không phải.”

“Chắc chắc.” – Tiểu Dao lắc đầu – “Cô tự nói tự mâu thuẫn a, lúc thì phải lúc thì không phải.”

“Xú nha đầu nhà cô, cường từ đoạt lý, ở đâu tới đây?”

Tiểu Dao nháy mắt mấy cái, đáp lễ nàng – “Xú nha đầu nhà cô, cường từ đoạt lý, ở đâu tới đây?”

“Cô. . . .” – Nữ tướng tức giận – “Ta đang hỏi cô đó!”

“Ta cũng chưa nói người khác.”

“Cô bắt chước ta nói chuyện!”

“Cô mới bắt chước ta nói chuyện a.” – Tiểu Dao hí mắt – “Cô đang nói tiếng Hán, không phải học từ người Hán sao?!”

“Kia. . . . Ta đây nói tiếng Tây Vực!”

“Ta lại nghe không hiểu, cô nói cũng như không.”

Nữ tướng kia hiển nhiên mồm mép không bằng Tiểu Dao, tức giận đến nổi gương mặt hết trắng lại hồng, hết đỏ lại trắng.

Tiết Bắc Phàm vỗ cái trán, Nhan Tiểu Dao hiển nhiên ăn no, sức chiến đấu so với bình thường còn mạnh hơn.

Nữ tướng thấy Hách Kim Phong đỡ lấy Diêu Đóa, lại thấy xung quanh càng lúc càng đông người xúm lại, tình huống bất lợi cơ bản thân, liền thu roi – “Bộ khoái, người có gan để lại tên sao?”

“Hách Kim Phong.”

“Được.” – Nữ tướng gật đầu – “Ta đây sẽ trở về bẩm báo nữ vương, đến lúc đó người tự chịu trách nhiệm!” – Nói xong, quay đầu nhanh chóng phi ngựa đi.

Không ít người vây quanh còn đi theo xem náo nhiệt.

Hách Kim Phong mang theo Diêu Đóa trở về, Tiểu Dao quay đầu, chỉ thấy Tiết Bắc Phàm vẽ mặt kính phục nhìn nàng – “Cãi nhau ầm ĩ cuối cùng cũng thắng sao?”

Tiểu Dao có chút xấu hổ, lúc này nàng cơn tức cũng không còn mạnh như vậy nữa, vuốt cằm cân nhắc —— bản thân mình có phải cùng Hách Kim Phong có chung tật xấu hay không? Nghe được “Nữ tặc” nhện không được tức giận.

Không nghĩ nữa, nàng nhện không được hỏi Hách Kim Phong – “Đại ca, huynh vì sao nghe không được hai chữ kia?”

Hách Kim Phong sững sờ một hồi lâu, mới hồi phục tinh thần lại, tựa hồ cũng không suy nghĩ được gì – “Nga. . . . Ta cũng không biết tại sao lại thế này. Có thể chịu ảnh hưởng của cha ta.”

“Cha huynh làm sao vậy?”

“Trước kia có vài người nói năng lỗ mãng mắng nưng ta, cha ta đã nói ‘không được vu oan nàng’, sau đó sẽ cực kỳ giận dữ lao vào đánh nhau, còn có thể quyết đấu một trận sinh tử.” – Nói xong, gọi mấy người Trọng Hoa xuống dưới, tìm khách điểm ở lại.

Tiểu Dao đứng tại chỗ, bỗng nhiên cảm thấy mũi mình ê ẩm.

Tiết Bắc Phàm cười chột chột bả vai nàng – “Vui vẻ sao?”

Tiểu Dao nhẹ nhàng lau mắt – “Đi, đừng quấy nhiễu ta nghĩ đến cha ta!”

Mọi người tìm khách điểm nghỉ chân, hỏi thăm Diêu Đóa tình hình cụ thể.

Nếu nói Tiểu Dao cùng Hách Kim Phong là xuất phát từ chính nghĩa mới xen vào việc của người khác, nhưng Tiết Bắc Phàm cùng Trọng Hoa không ngăn cản, cũng là có nguyên nhân nhất định.

Đội thị vệ của tộc Quỷ mẫu giữ một chi vị trí rất cao hoàng gia, trực tiếp lệ thuộc vào nữ vương. Mà vừa rồi nữ tướng nói tội danh của Diêu Đóa là trộm thánh bôi gì đó. Thánh bôi có lẽ là bảo bối! Lần này đến Quỷ thành, bọn họ cái gì cũng không quen, có người dẫn đường cũng tốt, hướng chỉ là người từng làm quan thị vệ hoàng gia.

Sau khi Diêu Đóa rửa mặt sạch sẽ, Tiểu Dao giúp nàng băng bó miệng vết thương, còn dùng trâm gài tóc của nàng mở khóa xích, phát hiện trên người nàng ngoại trừ những vết trầy xước còn có dấu vết bị quất roi, tất nhiên chịu khổ không ít. Diêu Đóa cũng dễ nhìn, chỉ là không tinh tế giống nữ tử Trung Nguyên, nàng tuy rằng được cứu, nhưng vẫn có vẻ rầu rĩ không vui. Tiếng Hán của nàng nói ra cũng không theo thứ tự, miễn cưỡng nghe vẫn có thể hiểu, có đôi khi vẫn cần Tiết Bắc Phàm hỗ trợ.

Tiểu Dao cảm thấy buồn bực, Tiết Nhị còn có thể biết tiếng Tây Vực sao?

Tiết Bắc Phàm thấy nàng nhìn mình, cười đùa nàng – “Gia đây cái gì cũng không có, chỉ có ăn muối ăn so với cô ăn cơm còn nhiều hơn.”

Tiểu Dao vút cho hắt cái liếc khinh thường, ho khan một tiếng, hỏi Diêu Đóa sự tình trước đó.

Nguyên lai quan thị vệ hoàng gia chia thành rất nhiều loại, Diêu Đóa thuộc thủ vệ hoàng cung, phụ trách canh gác. Mỗi ngày bốn canh giờ, mấy trăm thị vệ các nàng chia làm ba ca thay phiên nhau theo đúng quy định. Hoàng cung tộc Quỷ mẫu là nơi nữ vương sống, cất giấu phần lớn tài bảo, đại tổng quản trong hoàng cung mỗi tháng sẽ kiểm kê một lần, cho tới bây giờ cũng chưa thiếu lần nào.

Chính là tháng này, không thấy thánh bôi. Đại tổng quản đã đem tất cả thị vệ đi tìm, nhờ đại quốc sư tính xem là ai trộm, đại quốc sư bói một quẻ, cuối cùng chỉ vào Diêu Đóa nói chính là nàng, vì thế nàng liền bị phạt.

“Cô không biện bạch sao?” – Tiểu Dao buồn bực.

“Vô ích thôi.” – Diêu Đóa bất đắc dĩ lắc đầu – “Đại quốc sư rất được tôn trọng, lời hấn nói không ai dám phản đối.”

Tiểu Dao nâng cằm ngồi bên cạnh bàn, nhìn Diêu Đóa – “Trước kia cô từng đắc tội với tổng quản kia hoặc là đại quốc sư sao? Vì sao họ lại cố tình nói cô là người lấy trộm?”

“Đại tổng quản với ta quan hệ tốt lắm, ta có chuyện gì cũng sẽ đi tìm nàng mà nói, thời điểm nưng của ta sinh bệnh nàng còn giúp ta đi tìm lang trung.” – Diêu Đóa thở dài – “Đại quốc sư cao cao tại thượng, ta chỉ là một tiểu thị vệ, càng không thể tiếp cận được hấn.”

“Thánh bôi kia sau đó có tìm lại được không?” – Hách Kim Phong hỏi.

“Không có.” – Diêu Đóa lắc đầu – “Kỳ thật.”

“Kỳ thật cái gì?” – Tiểu Dao thấy nàng bộ dạng muốn nói lại do dự, cảm thấy chắc chắn là còn có ẩn tình.

“Ngoại trừ thánh bôi, còn có một ít bảo bối mất đi, trước kia do ta phát hiện được.” – Diêu Đóa nhỏ giọng nói ọi người – “Tỷ như nói một vài món đồ người chú ý tới, hoặc là một ít trang sức bên trên có đính bảo thạch. Tháng trước ta lặng lẽ nói cho đại tổng quản, nàng còn nói sẽ điều tra. Kết quả tháng này thánh bôi đã không thấy tăm hơi, cho nên bọn họ mới hoài nghi ta, sớm biết trước ta sẽ không nói ra.”

Nghe đến đó, Tiết Bắc Phàm cùng Tiểu Dao liền minh bạch liếc mắt nhìn nhau một cái — thì ra là một nha đầu ngốc! Đại tổng quản mỗi tháng đều phụ trách kiểm kê, tự nhiên sẽ phát hiện đồ vật này nọ bị thiếu, ngày thường đều lấy vài món đồ ít người để ý, tự mình giấu đi. Đại tổng quản xác định chắc chắn lấy được đồ tốt, những quan thị vệ khác cho dù phát hiện phỏng chừng cũng mắt nhắm mắt mở, chỉ có Diêu Đóa là người thành thật chính nghĩa. Đại tổng quản không thể nào không muốn bịt miệng của nàng? Xem ra quốc sư cùng tổng quản cũng có cầu kết.

“Ta thật sự bị oan.” – Diêu Đóa nhỏ giọng nói một câu, có vẻ thập phần ủy khuất.

Hách Kim Phong vỗ cái bàn – “Buồn cười, những người đó bị mù hay sao lại đi vu oan giá họa, cô yên tâm, việc này ta nhất định sẽ điều tra rõ ràng!”

Tiểu Dao cũng vỗ bàn nói theo Hách Kim Phong – “Đúng! Chuyện này nhất định phải điều tra rõ ràng, trả lại trong sạch cho cô!”

Hách Kim Phong quay đầu lại, gật đầu với Tiểu Dao – “Muội muội tốt!”

Tiểu Dao cũng gật đầu – “Ân! Đại ca nói cái gì cũng đúng!”

Mọi người dở khóc dở cười, hai người này.

Hiếu Nguyệt cảm động – “Huynh muội đồng tâm nha.”

Tiết Bắc Phàm bĩu môi, đỡ trán – “Đúng là hai.”

Trọng Hoa nường mi nhìn Tiết Bắc Phàm, như là hỏi — quản hay không?

Tiết Bắc Phàm nhẹ nhàng gật đầu một cái, đây là một cơ hội tốt.

“Thánh bồi là cái gì vậy?” – Tiểu Dao tò mò hỏi Diêu Đóa – “Các nàng hạ nhục cô như vậy lại không giết cô, có thể thấy được bọn họ muốn lấy lại thánh bồi, rất quan trọng sao?”

“Ân, rất quan trọng, đó là chén dùng để thử thách can đảm dùng khi tuyển Quý Vương, lần tuyển Quý Vương sắp tới, nếu không tìm lại được sẽ rất phiền toái.”

“Thử thách can đảm?” – Mọi người đều khó hiểu – “Tuyển Quý Vương không phải là nữ vương của các cô tuyển tướng công sao? Thử thách can đảm cái gì?”

“Nga, có một vòng là thử thách can đảm! Thánh bồi là một đôi, đều được khảm bảo thạch bảy màu thật hoa lệ, một chén giả đựng rượu ngon một chén thật chứa kịch độc, nam tử tham dự tuyển chọn Quý Vương phải tự mình chọn một ly để uống.”

Tất cả mọi người mở to hai mắt, thật lâu sau, Tiểu Dao hỏi – “Nếu uống phải rượu độc thì sao?”

“Thì chết.”

“Không có giải được?”

“Không có.” Diêu Đóa nghiêm túc gật đầu – “Nữ vương chính là lựa chọn người dũng cảm mà.”

Mọi người đồng loạt nhếch miệng, khó trách nữ vương kia đến bây giờ còn chưa xuất giá.

39. Chương 39: Động Không Đáy

Diêu Đóa bị thương không nhẹ, nên ở lại khách điểm nghỉ ngơi. Đứng thấy Tiểu Dao ngày thường tính tình hoạt bát, thật ra chăm sóc người khác cũng rất chu đáo. Nhưng nha đầu kia cũng rất kỳ lạ, việc đưa thuốc cho người ta uống đơn giản như vậy lại sống chết nịnh nọt kêu Hiếu Nguyệt hoặc Hách Kim Phong làm, còn nàng thì ngồi trên băng ghế nhỏ ở tại trù phòng sắc dược, hoặc là đi ra ngoài bốc thuốc gì đó.

Ngày hôm sau, sau buổi trưa cơm, Tiểu Dao như cũ dọn cái băng ghế ngồi ở hậu viện khách điểm, cầm quạt nan quạt bếp nhỏ, sắc một ấm thuốc.

Người trong điểm vốn không đủ, có thể giúp sắc thuốc, nhưng không có người canh bếp lửa, lần đầu tiên chủ quán để cho khách nhân tự sắc thuốc, vì thế Tiểu Dao đơn giản tự mình đến giúp.

“Này.”

Tiểu Dao đang chống cằm thất thần, đằng sau có người khẽ chọt vai trái của nàng một cái, Tiểu Dao hướng bên phải quay đầu lại, Tiết Bắc Phàm đang muốn từ đằng sau nhích đầu lại gần hù dọa nàng một phen, không ngờ nha đầu kia cũng quay sang phải, thiếu chút nữa liền hôn lên mặt đối phương.

“A!” – Tiểu Dao cả kinh, nhảy dựng lên, cầm quạt nan tức giận trừng Tiết Bắc Phàm.

“Được đang bốc hơi.” – Tiết Bắc Phàm vội vàng chỉ tay, dời đi sự chú ý của nàng.

Tiểu Dao im miệng ngồi lại, mở nắp ra nhìn nhìn, sau đó lại tiếp tục quạt.

“Vì sao cô chỉ sắc thuốc mà không đưa thuốc?” – Tiết Bắc Phàm buồn cười, “Cô ở đây sắc thuốc hết hai, ba canh giờ, để cho người khác đưa đi còn không cho nói là cô sắc, chuyện này có ý gì?”

Tiểu Dao bĩu môi, tựa hồ lười giải thích.

“Tri ân bất đồ báo?” Tiết Bắc Phàm cảm rất thấy hứng thú liền ngồi xổm xuống bên cạnh nàng, thấy còn so với nàng còn ngồi cao hơn nên tùy tiện xuống đất, xoa chân, một tay vuốt cằm, tay kia thì chọt chọt một miếng ngọc ghép đôi trên đai lưng của Tiểu Dao.

Tiểu Dao dịch người một chút, dùng sức quạt.

“Khụ khụ.” – Tiết Bắc Phàm không phòng bị, bị Tiểu Dao quạt đến khóe đầy mặt, vừa hít vào một hơi, liền ngã chổng vó trên mặt đất.

“Đứng lên! Bắn chết.”

“Ta mặc kệ, cô làm dơ, cô giặt y phục cho ta.”

“Có tin ta hắt một đồng than vào người người không!” – Tiểu Dao quay mặt tiếp tục quạt bép.

“Ai.” – Tiết Bắc Phàm xoay người dựa vào cánh tay, ngón tay duỗi ra chọt giày thêu của Tiểu Dao – “Hỏi cô đó, vì sao lại tri ân bất đồ báo?”

“Cái gì mà tri ân bất đồ báo hả.” – Tiểu Dao lại mở nắp ấm ra nhìn – “Ta chính là không muốn người khác nợ ân tình, phiền phức.”

“Người bị nợ ân tình mới phiền?” – Tiết Bắc Phàm lần đầu nghe cách nói như vậy – “Người khác nợ cô ân tình cô sợ cái gì?”

Tiểu Dao nhướn lông mày – “Không giống nhau, nợ người thì phải trả, bị người nợ cũng bị trả. Ta chán ghét bị người khác nợ cũng ghét nợ, rất phiền toái.”

“A.” – Tiết Bắc Phàm lắc đầu – “Ngụy biện.”

Tiểu Dao thấy thuốc sắc xong, liền bưng xuống, vừa hỏi Tiết Bắc Phàm – “Nè, người có nghĩ ra cách gì không?”

“Cách thì chưa tìm ra, nhưng thật ra ta đang suy nghĩ một chuyện.”

“Nói nghe một chút.” – Tiểu Dao đang cầm chén thuốc tới cửa, gọi Hiểu Nguyệt. Hiểu Nguyệt cũng không hỏi nhiều, cầm chén thuốc cho Diêu Đóa rời đi, trước khi đi còn không quên giúp Tiểu Dao chà chút bụi dính dưới cằm.

Tiểu Dao trở lại viện, chỉ thấy Tiết Bắc Phàm đã đứng lên, lấy tay phủi bụi trên người – “Chuyện ta không rõ chính là, vì sao cái thị vệ kia phải kéo Diêu Đóa ra ngoài Quỷ thành để thị chúng?”

Tiểu Dao nghe xong cũng cười – “Còn có cái tên thị vệ kia vì sao chỉ đi có một mình, người bị cứu đi, nàng xoay người bỏ chạy cũng không ai ngăn cản. Chuyện này không phải rất không phù hợp với cái tên khí phách của đội thị vệ hoàng gia sao?”

“Lý do gì?” – Tiết Bắc Phàm không rõ.

“Ai mà biết.” – Tiểu Dao thật ra cũng không để ý việc này – “Người nghĩ đi a, nữ vương kia tuyển tướng công đều phải dùng đến độc dược, nếu nói như nói lòng của nữ nhân như kim nơi đáy biển, nàng chính là ngư mao châm, suy nghĩ đến làm gì?”

“Nữ vương như vậy chính là ngư mao châm, vậy cô là cái châm gì?” – Tiết Bắc Phàm cười đến bên cạnh Tiểu Dao hỏi.

Tiểu Dao dịch người ra một chút, cầm quạt nan đuổi hẩn.

Tiết Bắc Phàm xoay lưng, kéo tay áo nàng – “Đi, chúng ta ra bên ngoài đi dạo, thuận tiện suy nghĩ biện pháp.”

“Trên lưng người đều là đất!” – Tiểu Dao vừa tức vừa muốn cười, lấy tay giúp hẩn phủ đi – “Thay y phục đi, phủ không sạch.”

“Còn phải thay y phục?” – Tiết Bắc Phàm lắc lắc đầu, giống như sợ phiền phức.

“Ai bảo người mặc hắc y còn lẩn lộn trên đất!” Tiểu Dao đuổi hẩn – “Trên lưng một mảng bụi làm àu sắc vật áo trước sau cũng không giống nhau, đi ra ngoài không phải rất dọa người sao!”

“Thế bằng không ta lại lẩn một vòng nữa, lẩn đều đặn?” – Tiết Bắc Phàm làm bộ muốn ngay tại chỗ lẩn một vòng.

“Người muốn chết!” – Tiểu Dao lấy tay nhéo tai hẩn – “Thay y phục đi.”

“Ui. Sao cô giống như nương ta vậy?”

“Phi.” Tiểu Dao đuổi hẩn ra ngoài – “Ta muốn sinh con gái, không muốn con trai!”

“Muốn ta giúp đỡ không?” – Tiết Bắc Phàm bỗng nhiên quay đầu lại nghiêm túc hỏi.

Tiểu Dao ngẩn người, mới hiểu được Tiết Bắc Phàm nói hỗ trợ có ý gì, da mặt mỏng đỏ bừng, cầm quạt nan trong tay quạt hẩn – “Người đi tìm chết đi, tử tâm tặc!”

Vì thế, Tiết Bắc Phàm lại bị Tiểu Dao đuổi đánh một đường, trốn về phòng tìm y phục để thay, mới phát hiện tay nải trống không.

“Ai nha, có kẻ trộm đột nhập a!” – Tiết Bắc Phàm buông một tay – “Vì sao chỉ trộm xiêm y không cần bạc a?”

Trọng Hoa đang ngồi bên bàn xem địa hình của Quỷ thành Hoa bất đắc dĩ ngẩng đầu lên – “Huynh làm ơn đứng đắn một chút, y phục huynh để trong tay nải đều bẩn, lúc này Hiếu Nguyệt quét dọn phòng đã đem giặt sạch cho huynh.”

Tiết Bắc Phàm vò đầu – “Nga.”

“Hiếu Nguyệt cũng chưa từng giúp ta giặt y phục, vậy mà lại giúp người giặt.” – Trọng Hoa hình như vẫn còn chút ý kiến, sớm biết vậy đã chẳng ở sạch sẽ, giống như Tiết Nhị cà lơ phất phơ có lẽ sẽ lợi hơn.

Tiết Bắc Phàm thấy hẩn có chút ý tứ, quay lại cười hì hì quá khứ – “Ai nha, ta làm sao không biết xấu hổ lại để cho đại tẩu giúp ta giặt y phục.”

Trọng Hoa vừa nghe hai chữ “đại tẩu”, trong lòng “thịch” một tiếng.

Tiết Bắc Phàm lợi dụng cơ hội – “Cho ta mượn bộ y phục mặc đỡ vậy?”

Trọng Hoa bật người cầm lấy tay nải đặt vào tay hẩn – “Người vừa rồi mới nói cái gì?”

Tiết Bắc Phàm khoe miệng khê nhếch, thân thủ vô vai hẩn – “Để một mình đại tẩu giặt quần áo lại không biết xấu hổ, người nhanh đi giúp nàng đi a!”

Vì thế Trọng Hoa sững sờ ở tại chỗ, trong đầu nghĩ đến hai chữ “đại tẩu”, càng nghe càng thích.

Tiết Bắc Phàm phe phẩy đầu ra sau bình phong thay y phục, vừa mở tay nải ra, nổi máu – “Mụ nội nó vì sao đều là màu trắng?!”

Trọng Hoa nhíu mày – “Nam nhân đương nhiên phải mặc một thân bạch y, người chưa từng nghe qua bạch y như tuyết a?”

“Như tuyết cái đầu người, người rõ ràng cho ta một bộ y phục dính máu không phải tốt hơn sao?”

Trọng Hoa vỗ thanh đoản đao trên bàn – “Muốn ta đâm người mấy đao để nhiễm đỏ nó hay không?”

Tiết Bắc Phàm mếu máo, tâm không cam tình không nguyện chọn một bộ, chưa từ bỏ ý định lại hỏi một câu – “Không có đen a?”

“Chỉ có trắng.” – Trọng Hoa cười – “Người mặc hay không mặc, thật sự mặc không quen thì cứ dứt khoát cởi truồng mà đi ra ngoài, ta đi nhìn đại. tẩu người, giặt y phục!”

Nói xong, vui vẻ mở cửa đi ra ngoài.

Tiểu Dao trở về phòng cầm chút bạc lại lấy Hồng chỉ tán đang treo theo, trời đang âm u, không biết được lát nữa trời có mưa hay không.

Vừa vào trong viện chuẩn bị chờ Tiết Bắc Phàm liền thấy Trọng Hoa mở cửa ra, bộ dạng “tâm tình ta rất tốt” đi ra.

Tiểu Dao ngây ngốc nhìn hắn.

Trọng Hoa tinh thần vui vẻ gật đầu với nàng chào hỏi, Tiểu Dao thầm nói —— Hiểu Nguyệt hôn hắn hay là thế nào? Nghĩ lại cảm thấy không đúng, Trọng Hoa thuộc loại người si tình như nương nàng thường nói, nhưng lại là loại si tình đến ngớ ngẩn, nếu Hiểu Nguyệt trực tiếp hôn hắn một cái, có lẽ hắn sẽ chết ngay tại chỗ lúc đó rồi.

“Này, tiểu tử Trọng Hoa kia, trên quần áo người có phải có rận hay không, mặc trên người thật khó chịu.”

Tiểu Dao đang suy nghĩ, phía sau truyền đến thanh âm hùng hùng hổ hổ của Tiết Bắc Phàm, vừa quay đầu lại.

Tiểu Dao há miệng thở dốc, Tiết Bắc Phàm mặc một thân bạch y, bước qua cánh cửa đi ra ngoài. Vạt áo theo động tác của hắn, vẽ thành hai vòng cung thật đẹp, lớp vải trong màu trắng, lớp ngoài lụa mỏng, phần còn lại là vải cứng, nhưng khoác ngoài lại là vải mềm. Tiểu Dao từng sốt một lúc lâu, cảm thấy Tiết Bắc Phàm giống như thay đổi thành người khác, không quen biết, là lạ. Nguyên nhân là do y phục sao? Cũng đúng thôi, lập tức từ trắng biến thành đen, nếu Trọng Hoa đột nhiên mặc một thân hắc y, cũng sẽ khiến người khác không nhận ra. ?

“Này.” – Tiết Bắc Phàm ở trước mặt Tiểu Dao vỗ tay – “Đi thôi?”

Tiểu Dao lại cao thấp đánh giá hắn một chút, kéo tay áo hắn – “Ngồi xuống!”

“Để làm gì?” – Tiết Bắc Phàm khó hiểu.

“Ngu chết người, hai vạt áo chưa đều nhau!” – Tiểu Dao ra phía sau giúp Tiết Bắc Phàm chỉnh chỉnh y phục, nhắm chuẩn hai vạt áo, đai lưng cũng chỉnh xong, ấn hắn ngồi xuống bàn đá bên cạnh, lấy một cây lược trong túi đeo bên người ra.

“Cô muốn làm gì?” – Tiết Bắc Phàm khấn trương nhìn cây lược trong tay Tiểu Dao – “Định dùng lược đâm chết ta?”

Tiểu Dao bị hắn chọc đến tức giận không nhẹ, lấy tay nhấn đầu hắn – “Người không thể đứng đắn một chút được sao, đừng đùa nữa.”

Tiết Bắc Phàm vẻ mặt ủy khuất – “Ta lớn lên chính là vẻ mặt hoan hỉ a, cô muốn ta đau khổ vì thâm cừu đại hận rất khó.”

Tiểu Dao không nói với hắn nữa, đưa tay cởi bỏ mái tóc được búi đơn giản xuống, chải từng sợi, sau đó cột lại, nhìn sau lưng, hòa cùng một thân áo trắng thật hợp. ?

Tiểu Dao lại đứng ở phía sau hắn ngăn người, Tiết Bắc Phàm bỗng nhiên quay đầu, đứng lên hai người vô thức nhìn nhau.

Thật lâu sau, Tiết Bắc Phàm hỏi – “Xong chưa?”

“A.” – Tiểu Dao hoàn hồn, có chút mất tự nhiên, Tiết Bắc Phàm bỗng nhiên nở nụ cười, lấy tay nhẹ nhàng sờ đầu nàng.

Tiểu Dao liền cảm giác lòng bàn tay của Tiết Bắc Phàm thật ấm áp, thô ráp, thật lớn, thực ôn nhu.

Vội vàng chụp tay hắn, Tiểu Dao sửa sang lại quần áo, cúi đầu nhìn chính mình sau đó lại nhìn Tiết Bắc Phàm, quệt miệng – “Ngươi chờ.” Nói xong, chạy vào phòng.

Tiết Bắc Phàm không hiểu, ngồi chờ, thuận tay cầm lấy cây lược trên bàn lên xem. Cây lược hẳn là khắc từ gỗ đào, đã dùng lâu rồi? Vuốt thật sự rất nhẵn. Nhìn kỹ, chỉ thấy trên thân lược có khắc một hàng chữ nho nhỏ —— Nhan Tiểu Dao.

Chữ viết xiêu xiêu vẹo vẹo, cảm giác rất trẻ con. Tiết Bắc Phàm cong khóe miệng, nên sẽ không. nhìn trái nhìn phải, đem lược giấu vào trong ngực, giống như cất vào bảo động.

Một lát sau, Tiểu Dao từ trong phòng đi ra.

Tiết Bắc Phàm cuối cùng cũng hiểu, thì ra Nhan Tiểu Dao quay về phòng thay y phục bình thường, lúc này cũng là một thân váy dài bạch sắc. Váy này Tiết Bắc Phàm chưa thấy Tiểu Dao mặc lần nào, quần lụa mỏng màu trắng kiểu dáng cực kỳ đơn giản, bên hông thắt một đai lưng cũng kiểu dáng đơn giản. Cùng Tiểu Dao ngày thường hoạt bát bất đồng, một thân bạch y nhưng trông thật điềm tĩnh. Tiết Bắc Phàm lần đầu tiên từ trên người nha đầu điên này thấy được một ít bộ dạng thực nữ.

Tiểu Dao đi đến bên cạnh hắn, ngửa mặt chờ.

Tiết Bắc Phàm cùng nàng đối diện.

Tiểu Dao tiếp tục ngửa mặt nhìn hắn.

“Muốn ta hôn?” – Tiết Bắc Phàm thuận thế cúi đầu, Tiểu Dao một chươngng ngăn trở, rút tay về dùng sức chà xát lòng bàn tay.

Tiết Bắc Phàm vuốt mũi về mặt vô tội – “Cô ngửa mặt không phải muốn cho hôn thì làm cái gì?”

Tiểu Dao hằm hừ liền đi ra ngoài, Tiết Bắc Phàm ở phía sau đầu cười lắc lắc đầu – “Khụ khụ.”

Tiểu Dao đi tới cửa, chợt nghe người nọ ở phía sau nói – “Cô nương họ Nhan tên Tiểu Dao.”

Tiểu Dao khẽ dừng bước, hơi quay mặt lại, liếc hắn một cái.

Tiết Bắc Phàm cười đến thật vui vẻ – “Nhìn đẹp lắm.”

Tiểu Dao quay mặt lại, nhẹ nhàng vuốt cằm, thuận tiện che giấu khóe miệng khẽ nhếch lên. Đang muốn ra cửa, đột nhiên nhớ tới cái gì, vội trở lại bên cạnh bàn tìm kiếm.

“Còn không đi? Trời sắp đen.”

“Lược của ta đâu?” – Tiểu Dao về mặt sốt ruột.

“Này?” – Tiết Bắc Phàm lấy lược ở trước mắt Tiểu Dao quơ quơ.

“A! Trả lại cho ta.” – Tiểu Dao thân thủ đoạt lấy, Tiết Bắc Phàm vội vàng thu lại, nhếch mắt – “Của ta!”

“Ai nói!” – Tiểu Dao lấy ngón tay chợt chớp mũi hắn – “Đưa ta, bằng không ta đánh ngươi!”

“Chữ này thật khó xem a.” – Tiết Bắc Phàm cười xấu xa – “Trước đây tự mình khắc sao?”

Tiểu Dao da mặt mỏng đỏ lên – “Ngươi đưa ta, ta thích nhất cái lược này!”

“Lúc nào cô muốn dùng cứ đến tìm ta.” – Tiết Bắc Phàm thuận tay muốn cất vào trong ngực – “Vừa lúc ta cũng không đem lược.”

Tiểu Dao dậm chân – “Cha ta để lại cho ta!”

Tiết Bắc Phàm sững sốt, thấy vẻ mặt của Tiểu Dao, vội vàng ngoan ngoãn trả lại.

Tiểu Dao gật lấy cây lược cất vào hầu bao, nhìn hẩn nhẩn mặt – “Gạt người thôi, ngu ngốc.” – Nói xong, hoan hoan hỉ hỉ chạy ra ngoài .

Tiết Bắc Phàm ở phía sau, suy nghĩ một chút cũng “phốc” một tiếng nở nụ cười, lắc lắc đầu cùng đi ra ngoài, chính mình cũng thật sự thú vị, thấy biểu tình thoáng lên một cái của nha đầu kia, lập tức đầu cũng không nghe sai bảo .

Ra cửa, hai người náo loạn gây sự trên đường.

Tiết Bắc Phàm cảm thấy thực hứng thú hỏi Tiểu Dao – “Cô sẽ dùng rượu độc thử tướng công tương lai của cô sao?”

Tiểu Dao nhìn hẩn một cái, hỏi lại – “Người sẽ vì nường tử tương lai của người mạo hiểm uống độc rượu sao?”

Tiết Bắc Phàm cũng không đáp lại, lại tiếp tục hỏi – “Chuyện này không công bằng, một cái không mạo hiểm, một cái phải liều chết.”

Tiểu Dao gật gật đầu – “Vì sao không nói, nữ vương xem tình yêu cùng sinh tử quan trọng như nhau?”

“Chuyện này xem ra khó giải quyết.” – Tiết Bắc Phàm thở dài – “Nường cô có nói gì không, nói không chừng có thể nghĩ ra biện pháp.”

“Nường ta cũng không có biện pháp với loại chuyện này.” – Tiểu Dao lấy tay chọc chọc ngực Tiết Bắc Phàm – “Bởi vì lòng người là động không đáy, người bên ngoài nhìn không tới đáy, người bên trong cũng nhìn không thấy miệng.”

Tiết Bắc Phàm trầm mặc thật lâu – “Bi quan như vậy? Cũng có phu thê ân ái chấp tử chi thủ dữ tử giai lão* đó thôi.”

“Phải.” – Tiểu Dao gật đầu – “Biết vì sao có một ít phu thê có thể bạc đầu không?”

Tiết Bắc Phàm lắc đầu, khiêm tốn ý bảo Tiểu Dao giải thích nghi hoặc.

Tiểu Dao cười khê – “Bởi vì hai cái động không đáy, một cái phải đào đất của mình cho cái kia, dần dần đem chính mình đào đến trống rỗng.”

Tiết Bắc Phàm trầm mặc.

“Có một ít giữa chừng sẽ bỏ cuộc, lại càng sâu càng ít, cũng có một ít đồng tâm hiệp lực, đem đất trong lòng đào hết, vì thế cùng nhau tới nơi.” – Tiểu Dao giơ một ngón tay khê lắc lắc – “Còn có một loại tình huống trong đó cũng có một cái đặc biệt liều mạng, đem chính mình đào trống rỗng, chờ người vào lấp động. Sau khi chờ người ở đầu kia xuất hiện, hoặc là nhảy xuống cùng hẩn, hoặc là một mình rời đi, bỏ người kia cô đơn chờ đợi dưới đáy động tối tăm.”

Tiết Bắc Phàm thấy người đi trên đường cước bộ hình như vội vàng hơn, trong gió cũng có chút hàn ý, cúi đầu nhìn Tiểu Dao – “Người là nói, nữ vương muốn tìm một người bằng lòng đào rỗng chính mình?”

“Một loại khả năng mà thôi.” – Tiểu Dao lấy ra Hồng chỉ tán – “Hoặc là, nữ vương trước đây đã từng đào rỗng mình một lần, trong động đã sớm không còn đất, chỉ có thể chờ người liều mình nhảy xuống cứu.”

Nói xong, nâng tay nhẹ nhàng mở hồng tán.

Tiết Bắc Phàm ngẩng mặt, nhìn thấy màu đỏ che mất bầu trời âm u trên đỉnh đầu. Cúi đầu, Tiểu Dao cũng ngẩng mặt, cười tùm tùm hướng hẩn từng bước từng bước tiến lại gần Rầm một tiếng, mưa to như trút nước.

40. Chương 40: Vô Cớ Tức Giận

“Lại nói tiếp.” – Tiết Bắc Phàm nhìn những giọt mưa rơi xuống, buồn bực hỏi Tiểu Dao – “Cô làm sao mỗi lần đều biết khi nào thì trời mưa?”

Tiểu Dao đắc ý – “Bí mật.”

“Này.” – Tiết Bắc Phàm thấy Tiểu Dao xoay người muốn đi, vội giữ chặt nàng – “Váy trắng như vậy, không sợ đi sẽ dính bùn sao?”

Tiểu Dao cúi đầu vừa nhìn thấy, lập tức mếu máo —— vùng Tây Bắc cũng không giống như Giang Nam có đường đá, nơi này đều là đường đất, mưa trên trời rơi xuống đều đọng lại thành vũng, chảy qua chảy lại, này nếu một đạp xuống một cước, váy nàng nhất định sẽ có chuyện.

Thất sách a! Tiểu Dao thật hối hận, váy này rất quý!

“Ta công cô?” – Tiết Bắc Phàm ngược lại rất niềm nở – “Dù sao y phục ta đang mặc cũng là của Trọng Hoa.”

“Người đúng là thiếu đức.” – Tiểu Dao vẻ mặt khinh bỉ – “Trọng Hoa cho người mượn y phục người còn làm cho người ta một thân đầy bùn?”

“Váy cô không hiểu rồi.” – Tiết Bắc Phàm cười đến thật vui vẻ – “Trọng Hoa đang ước gì mỗi kiện y phục đều dính bùn trên đó.”

Tiểu Dao ngẩn người, lập tức hiểu được – “A. Muốn để Hiểu Nguyệt giúp hấn giặt a, nam nhân các người lại đi tính toán chuyện này.”

“Lên hay không?” – Tiết Bắc Phàm cười tủm tỉm hỏi nàng, Tiểu Dao hơi cân nhắc, bị hấn công trên lưng một chút hình như cũng không phải tổn thất gì, lại nhìn bộ váy bạch – “Ừm.”

“Nhanh lên, bằng không mưa sắp tạnh rồi.”

“A?”

“Không phải, bằng không mưa càng lúc càng lớn.” Tiết Bắc Phàm vội vàng sửa chữa.

Tiểu Dao thấy Tiết Bắc Phàm cười hì hì quay lưng lại, vẫn là ôm lấy bả vai hấn, xem Tiết Bắc Phàm giống như xa phu*, nàng thay hấn bung dù.

*xa phu: người đẩy xe

Tiết Bắc Phàm muốn di chuyển tay đến chỗ khác một chút, Tiểu Dao vội vàng đập một cái – “Không được sờ loạn!”

“Nga.” – Tiết Bắc Phàm đi lên phía trước hai bước, Tiểu Dao một tay ôm trụ cổ hấn một tay cầm dù, vẫn buồn bực – “Thật chậm nga.”

Tiết Bắc Phàm mặt đột nhiên đỏ bừng, khó khăn lắm mới quay đầu lại – “Nha đầu. buông tay ra, ghim chết ta rồi!”

Tiểu Dao nhanh chóng buông lỏng tay, Tiết Bắc Phàm thuận thế nâng nàng lên một chút, Tiểu Dao mặt đỏ lên bảo hấn – “Đi về, trời mưa to cũng không hỏi thăm được gì.”

“Tuân mệnh.” – Tiết Bắc Phàm cọt nhả với nàng quay lưng trở về.

Mà lúc này, ở trước cửa sổ một khách điểm không xa có hai người đang đứng.

Đứng đằng trước chính là Tần Kha, Tiết Bắc Phàm công Tiểu Dao trở về, nàng nhìn thấy rõ ràng. Ngón tay bầu chặt khung cửa sổ, đến nỗi vụn gỗ rơi xuống, vẻ mặt khó chịu.

“Sư muội.” – Phương Đồng Lý giọng điệu chua chát – “Muội xem trọng Tiết Bắc Phàm kia cái gì a, bất quá chỉ là một con chó trong nhà đang có tang, bộ dạng xinh đẹp cũng không thể thay cơm ăn, Bắc Hải phái sớm đã không có phần hấn, làm người vẫn là nhìn lên trên một chút.”

Tần Kha quay đầu lại liếc hấn một cái, trở lại bên cạnh bàn ngồi xuống, một lúc sau, cảm giận hỏi – “Nữ nhân kia rốt cuộc là ai?”

Tiết Hinh cũng có chút hứng thú – “Tiết Bắc Phàm vì sao lại cùng một nha đầu như vậy thân cận, nếu thật sự là tiểu tình nhân, hấn sẽ không đến Quỷ thành tuyển phu, vậy thật ra hấn đến Tây Vực làm gì?”

“A?” – Tần Kha đột nhiên hỏi – “Ngày đó không phải nói Tiết Phúc mang một nha đầu rất xinh đẹp vào trạch viện sao, sau đó lại mất tích, có phải là nàng hay không?”

“Cái nàng cầm xác thực chính là Hồng chỉ trong bảo khổ tán.” – Phương Đồng Lý vừa rồi còn cảm thấy cây dù kia có chút quen mắt, đêm đó thời điểm đánh lén Tiết Bắc Hải thật ra cũng thấy thoáng qua, lúc ấy chỉ cảm thấy là một cây hồng tán bình thường, nhưng hôm nay nghĩ lại. Màu đỏ chói mắt như vậy thật phần hiếm thấy.

“Là nàng cầm Long Cốt Ngũ Đồ mang đi?” – Tần Kha đứng lên – “Chúng ta đây còn cần nữ vương tộc Quỷ mẫu gì nữa, trực tiếp bắt nàng đem Long Cốt giao ra đây không phải được rồi sao?!”

Phương Đồng Lý nhíu mày – “Nhưng mà sư phụ trước kia từng nói qua, Long Cốt Ngũ Đồ cũng không ở Bắc Hải phái.”

“Lời nói của Tiết Bắc Hải, làm sao có thể tin tưởng.” – Tiết Hình cười lạnh một tiếng – “Thi thể của hắn còn chưa tìm được, nói không chừng người còn chưa chết. Không biết hắn có âm mưu gì. Tóm lại chúng ta tạm thời giám sát chặt chẽ nha đầu kia, chắc là đúng.”

.

Mưa ở Tây Vực đến thật chóng, nhưng hết cũng nhanh, Tiểu Dao lắc lắc bọt nước trên hồng tán, chụp bả vai của Tiết Bắc Phàm – “Tiết Nhị, hết mưa rồi, ta tự mình đi.”

“Hết mưa rồi nhưng trên mặt đất vẫn còn thấp ẩm ướt.” – Tiết Bắc Phàm hiển nhiên không muốn cho Tiểu Dao xuống dưới.

“Người không thấy phiền sao?”

“CÔ có nặng bao nhiêu đâu.”

“Ta tự mình đi, chuyện kỳ quái này thật sự rất dọa người đó.”

“Nam nhân công nữ nhân là chuyện thiên kinh địa nghĩa, nữ nhân công nam nhân mới dọa người đó.” Tiết Bắc Phàm không cho là đúng, đảo mắt chú ý tới hồng tán Tiểu Dao cầm trong tay, khẽ nhíu mày.

“Ta hình như như đói bụng, Tiết Nhị, buổi tối ăn cái gì?” – Tiểu Dao bắt đầu quan sát bốn phía có quán ăn nào nhìn được không.

“Cô xem xem có túi vải hay không, hoặc là khăn quàng cổ gì đó.”

“Để làm gì a?” – Tiểu Dao nghĩ rằng hắn chủ yếu là muốn che mặt để tránh bão cát, lấy tay bóp chặt quai hàm kéo sang hai bên “Da dày thịt béo, không sợ!”

Tiết Bắc Phàm tức giận – “Cô mau che hồng tán người đem theo đi, thật chói mắt!”

Tiểu Dao hơi hơi sững sốt, nhìn nhìn cây dù – “Ai nha! Người Bắc Hải phái các người đều biết sao? Nguy rồi, là cây dù đại ca người cầm trong tay lúc đào tẩu đó.”

Tiết Bắc Phàm vừa nghe lời này, sắc mặt trầm xuống —— đại ca sẽ không ngay cả chuyện này cũng tính kế chứ? Tiểu Dao là vì nhìn hồng tán nên mới vào Bắc Hải phái, thời điểm đại ca đào tẩu lại cố tình mượn hồng tán. Hồng tán cũng là dấu hiệu tốt nhất để Bắc Hải phái nhận ra Tiểu Dao.

“Cô mấy ngày nay đừng một mình chạy loạn, muốn đi đâu cũng phải gọi ta.” – Tiết Bắc Phàm dặn Tiểu Dao – “Hồng tán tạm thời thu hồi lại.”

“Người cảm thấy đám yêu quái của Bắc Hải phái sẽ đối phó ta?” – Tiểu Dao gãi gãi cằm – “Thật ra ta cũng không sợ, mẹ ta nói, hành tẩu giang hồ không thể sợ hãi rụt rè được.”

“Với công phu mèo ba chân kia của cô. Ai nha.” Tiết Bắc Phàm nói còn chưa dứt lời, Tiểu Dao đã nhéo tai hắn.

“Ai ai, đừng nhéo tai, nơi đó không được chạm!”

“Cứ nhéo!”

“Cô còn nhéo nữa ta sẽ nổi thú tính a!”

Tiểu Dao tiếp tục nhéo, “Sợ người. A!”

Tiểu Dao đột nhiên phát hiện Tiết Bắc Phàm lấy tay sờ loạn, tức giận đến giờ tay nhéo hẳn một cái, Tiết Bắc Phàm nhe răng, quay đầu lại nhìn nàng – “Cô sao lại hung như vậy a? Nương cô không nói cho cô, nữ nhân phải ôn nhu hiền lành mới xuất giá được sao?”

Tiểu Dao nhướn mi cãi lại – “Nương ta chỉ dạy ta, người thiện lương sẽ bị khi dễ, ngựa ngoan bị người cưỡi, nữ nhân ra thính đường vào trù phòng là vô dụng, đem nam nhân dạy thành xa phu hoặc bao cát mới được!”

Tiết Bắc Phàm nhếch miệng cười – “Cái đó chẳng phải chính là nói ta sao! Mẹ vợ dự kiến trước. Ai.”

“Ai là mẹ vợ người, đánh chết người!” – Tiểu Dao kéo da mặt hẳn.

Hai người cãi nhau ầm ĩ đến khi về tới khách điểm, vừa mới vào cửa, chỉ thấy một cái bàn trong khách điểm đang tụ tập không ít người, tựa hồ đang tranh nhau nhìn cái gì.

Tiểu Dao được Tiết Bắc Phàm thật cẩn thận đặt xuống đất, làn váy vẫn là tuyết trắng, một miếng bunn cũng không dính, thật hài lòng.

Trong đám người đang tụ tập thường xuyên phát ra lời nghị luận.

“Thật sự là không biết liêm sỉ a!”

“Quả thực là người không biết nhục!”

Tiểu Dao gãi gãi đầu. nhìn cái gì vậy?

Chưởng quầy ở một bên gầy bàn tính, thấy bọn Tiết Bắc Phàm trở về, lập tức ân cần gật đầu. Lần trước Trọng Hoa ra tay hào phóng, bao hạ hơn phân nửa khách điểm của hắn, bởi vậy chưởng quầy liền xem đoàn người này giống như kim chủ.

Tiết Bắc Phàm tựa vào cạnh bàn hỏi – “Chưởng quầy, bọn họ làm gì vậy?”

“À, thường thức bức họa nữ vương đó.” – Chưởng quầy cười hắc hắc – “Năm nay đối với việc thành thân nữ vương tựa hồ đặc biệt chủ động, nói là hy vọng lần này sẽ chọn được một người, cho nên phái người phát đi rất nhiều bức họa.”

Tiểu Dao tò mò muốn nhìn xem thử một chút vị nữ vương mỹ nhân đẹp tựa thiên tiên trong truyền thuyết kia bộ dáng ra sao, nhưng mà đông người quá, nằng chen vào không được. Tiết Bắc Phàm không chút hoang mang đưa qua một thỏi bạc cho chưởng quầy.

Chưởng quầy hiểu ý cười, hé ra một món đồ đưa Tiết Bắc Phàm. Tiết Bắc Phàm bắt động thanh sắc giấu vào tay áo, lôi kéo Tiểu Dao vẫn đang loay hoay chen vào đám người ra hậu viện.

“Này.”

Ra hậu viện không có người, Tiết Bắc Phàm đem bức họa nhét vào tay Tiểu Dao .

Tiểu Dao vỗ vỗ vai hắn – “Tiết Nhị, giỏi lắm!”

“Hôn miệng?!”

“Phi!”

Tiểu Dao đẩy Tiết Bắc Phàm lại không đứng đắn ra, mở bức họa ra. Mới liếc mắt một cái, mặt liền đỏ bừng.

“Các người đã về rồi?” – Lúc này, Hiếu Nguyệt đang cầm chậu giặt y phục đi tới, Trọng Hoa đi phía sau, còn có Hách Kim Phong đang cầm theo mấy cây gậy trúc. Vừa rồi Trọng Hoa đang mải mê xem Hiếu Nguyệt giặt y phục, không ngờ trời đổ mưa. Hiếu Nguyệt lo lắng trời mưa không dừng, không biết phơi y phục ở đâu.

Trọng Hoa là một quý công tử, làm sao biết phơi y phục như thế nào, may mắn Hách Kim Phong hay làm việc này, cầm gậy trúc nói sẽ làm một giá phơi y phục ở trong hành lang, không sợ gió thổi mưa rơi.

Tiểu Dao nhìn bức họa mặt đỏ bừng, đem bức họa vắn về một hồi, ném lại cho Tiết Bắc Phàm.

“Sao lại vò nó?” – Tiết Bắc Phàm vẽ mặt mờ mịt, lấy tay vuốt thẳng lại – “Ta mua một lượng bạc đó.”

“Cái gì vậy?” – Hách Kim Phong tò mò.

“Bức họa nữ vương.”

Vừa nghe lời này, Trọng Hoa cùng Hách Kim Phong đều chạy tới xem.

Hiếu Nguyệt bưng chậu giặt y phục hỏi Tiểu Dao – “Nữ vương nhìn đẹp không?”

Tiểu Dao bĩu môi – “Yêu quái!”

“Oa!”

Đúng lúc này, bọn Tiết Bắc Phàm cùng nhau kinh hô.

Hiếu Nguyệt lại càng không hiểu.

“Bức họa như vậy cũng dám đem phát, nữ vương thực can đảm a!”

“Người dân của Quỷ thành rất cởi mở a?”

“Chính là, đáng người này. chắc chắn.”

Hiếu Nguyệt nhin không được tò mò, đem chậu y phục giao cho Tiểu Dao, quay lại xem. Vừa nhìn liền mình bạch, thì ra bức họa thật sự hơi thái quá. Nói người dân Quỷ thành cởi mở cũng được, nhưng nữ vương này ăn mặc quả thật là rất ít, bộ đồ trong bức họa này cùng với nội y hình như không khác nhau mấy, xiêm y cũng đều là sa mỏng*, thêm nữa bộ dạng của nữ vương lẳng lơ, thoát nhìn cùng đông cung đồ không khác biệt lắm. Thật sự cùng nữ vương xinh đẹp, cơ trí, đoan trang trong truyền thuyết khác nhau khá xa. Nói là vũ nữ Ba Tư có lẽ còn chuẩn xác hơn.

*sa mỏng: lụa mỏng

“Hiếu Nguyệt, ta không thích nhìn cái này!” – Trọng Hoa nguyên bản cùng Tiết Bắc Phàm, Hách Kim Phong giống nhau vẽ mặt ngạc nhiên, vừa thấy Hiếu Nguyệt đột nhiên đến gần, vội xua tay – “Khụ khụ, cái này rất xấu hổ, lấy đi lấy đi.”

Hiếu Nguyệt lại tựa hồ vẫn chưa để ý, chỉ tay vào bức họa nữ vương – “Nữ nhân này từng sinh đứa nhỏ sao? Vì sao ngực và mông lớn như vậy? Nữ tử này có thể đứng vững sao?”

“Ách. Đây sao.” – Tiết Bắc Phàm bọn họ vừa rồi nhìn thấy rất ngạc nhiên, Hiếu Nguyệt vừa nói xong mới để ý hình như tỉ lệ không cân đối.

“Nữ nhân Tây Vực nghe nói là đáng người như vậy.” – Hách Kim Phong thuận miệng nói một câu – “Ta từng nghe ta cha nói qua.”

“Cái gì?!”

Hắn vừa dứt lời, Tiểu Dao bỗng nhiên nhảy dựng lên – “Cha huynh làm sao biết nữ nhân Tây Vực có đáng người gì? Nói! Hắn là không phải cùng nữ nhân Tây Vực yêu đương vụng trộm chứ?”

Trọng Hoa đỡ trán, Tiết Bắc Phàm vội giữ cánh tay Tiểu Dao lại —— bình tĩnh a, bình tĩnh.

Hiếu Nguyệt cầm bức họa tiếp tục nhìn, hình như còn đang nghiên cứu.

Hách Kim Phong chỉ ngậy ngốc nhìn Tiểu Dao, thật lâu sau, vội vàng lắc đầu – “Không có a! Cha ta có một quyển sách, là nương ta năm đó để lại cho ông, muốn ông chờ ta trưởng thành nhất nhất nói cho ta biết, để tránh quá ngu ngốc đến nỗi bị nữ nhân lừa.”

Tiểu Dao há miệng thở dốc.

“Phụ thân từ nhỏ đã giảng cho ta nghe sách của nương đưa, bên trong có nói về điểm bất đồng giữa nữ nhân Trung Nguyên, nữ nhân Tây Vực cùng nữ nhân Ba Tư gì đó. . . .”

“Lấy ra xem?” – Tiết Bắc Phàm cảm thấy thực hứng thú bước lại gần.

“Không được!” Hách Kim Phong một phen che ngực – “Cha ta nói, muốn ta dựa vào quyển sách này để nhận lại nương, ông cố ý không dạy ta khinh công, nói khinh công ông kém, nương ta khinh công tuyệt đỉnh, để lại cho nàng dạy ta.”

Mọi người hiểu rõ, quay đầu lại nhìn Tiểu Dao.

Lúc này, Tiểu Dao cũng có chút xấu hổ, vừa rồi phản ứng quá kích, nghĩ lại, thấp giọng than thở một câu – “Phụ thân huynh còn nhớ rõ nương huynh, nương huynh cũng nhớ rõ huynh, vậy phụ thân huynh có nhớ rõ muối muối của huynh không?”

“Đương nhiên là có!” – Hách Kim Phong gạt đầu – “Trước đây ta nghe đến nổi tai sắp đóng kén luôn, phụ thân lúc nào cũng bảo ta mở to hai mắt nhìn cho rõ, ai so với ta nhỏ hơn một chút, thật thông minh, thật xinh đẹp, khinh công thật tuyệt, thật lanh lợi thì người đó chính là muối muối của ta!”

Tiểu Dao nguyên bản bộ mặt đang suy sụp lập tức ngược lên, ánh mắt cười tủm tỉm cong như mặt trăng, khóe miệng cũng nhếch lên – “Thật sự sao?”

“Đúng vậy, đó là muối muối ta! Nói ra nàng giống nương ta, từ nhỏ đã đặc biệt thông minh, thời điểm còn bú sữa, bú một bên bên còn lại lấy tay giữ, để tránh ta đoạt lấy. . . .”

“Phốc. . . .” – Tiết Bắc Phàm che miệng đứng tại chỗ dậm chân, Trọng Hoa cũng nhin cười, Tiểu Dao khuôn mặt lúc đỏ lúc trắng, cuối cùng lấy tay nhéo Hách Kim Phong – “Thiếu tâm nhân!”

“Cha ta thực nói vậy mà.” – Hách Kim Phong bị nhéo đau, chỉ lên trời thề, sau đó lại hỏi – “Đúng rồi Tiểu Dao, sao muối lại quan tâm phụ thân ta như vậy?”

Tiểu Dao trên mặt biến đổi, ấp úng – “Ta. . . . Ta từ nhỏ không có phụ thân.”

Hách Kim Phong giạt mình về mặt đồng tình lẫn thương tiếc – “Hảo muối tử, ta cũng từ nhỏ không có nương, về sau phụ thân ta chính là phụ thân muối, nương muối chính là nương ta!”

Tiểu Dao cười gạt đầu, thầm nói xem huynh kia, nương ta không phải chính là nương huynh sao.

“Bức họa này nhìn thật kỳ lạ.” – Hiếu Nguyệt đem bức họa lật đi lật lại nhìn vài lần, thủy chung cảm thấy không thích hợp.

“Có vấn đề gì?” – Tất cả mọi người nhìn nàng.

“Ừm, Thiếu chủ từng bảo ta nhận thức. . . . Ta xem qua không ít bức họa.” – Hiếu Nguyệt đem bức họa đưa Tiểu Dao xem – “Cô không cảm thấy đáng người này là ghép lại sao?”

“Ghép lại sao?” – Tiểu Dao cầm lấy bức họa cẩn thận nghiên cứu một chút – “Thật sự nga! Thật sự cảm thấy thân thể dị dạng, người bình thường làm sao có thể dài như vậy?”

Trọng Hoa vuốt cằm – “Nói như vậy, bức họa là giả?”

“Vì sao lại phân phát bức họa nữ vương giả?” – Tiết Bắc Phàm buồn bực – “Hay là nữ vương kia diện mạo thực bình thường, muốn gạt nam nhân đi kén rể cho nên ra hạ sách này?”

“Nhưng mà bức họa này truyền ra ngoài không phải là phản tác dụng?” – Tiểu Dao không cho là đúng – “Người vừa rồi cũng nhìn thấy phản ứng của những nam nhân ngoài kia, tuy rằng thấy rất hài lòng, nhưng là sau lưng còn nói nữ vương không tuân thủ nữ tắc hành vi không kiểm soát chăm chọc gì đó. Dựa theo cách nói của Diêu Đóa, vốn điều kiện tuyển thân* cũng rất hà khắc, cứ như vậy, có lẽ sẽ càng ngày càng ít.”

*tuyển thân: chọn người thành thân

“Làm sao vậy?”

Lúc này, Diêu Đóa từ bên trong đi ra, trên người nàng mặc dù bị thương, nhưng cũng không đáng ngại, đi lại vẫn không thành vấn đề, phỏng chừng là ở trong phòng lâu rồi nên đi ra hít thở không khí.

“A. Đây.” – Tiểu Dao thuận tay đem bức họa đưa cho nàng – “Đây là nữ vương của các người sao? Diêu Đóa nhận lấy vừa nhìn thấy, đầu tiên là ngẩn người, sau đó, nàng mạnh tay ném bức họa xuống đất, lấy hai chân dùng sức đạp, còn tức giận đến ho khan.

“Ai, cô đừng kích động.” – Tiểu Dao nhẹ nhàng giúp nàng vỗ lưng.

“Đồ vô liêm sỉ!” – Diêu Đóa thoát nhìn có vẻ phi thường tức giận, Hiểu Nguyệt vội giúp nàng về phòng nghỉ ngơi.

Hai người đi rồi, Tiết Bắc Phàm lấy tay nhặt bức họa trên mặt đất lên, đưa cho Tiểu Dao, khoe miệng hơi nhếch lên một chút – “Cố ý cho nàng xem sao?”

Tiểu Dao nhận lấy bức họa nhẹ nhàng phủi bụi đất bên trên, mỉm cười – “Đại khái có chút manh mối.”

41. Chương 41: Chỉ Tốt Bề Ngoài

Tiểu Dao giống như đang cẩn thận suy nghĩ cái gì đó, Tiết Bắc Phàm liền hỏi nàng – “Có chủ ý gì không?”

Tiểu Dao thần thần bí bí – “Àn. nương ta trước kia từng dạy ta một tuyệt kỹ chạy trốn, nói là lúc bị người ta truy đến nỗi thật sự không còn đường để trốn, thì trốn vào đại lao một thời gian.”

“Vào tù?” – Tiết Bắc Phàm nghe xong kinh ngạc – “Nương cô vì sao lại dạy cô chiêu này?”

“Người là phi tặc a, người khác bắt người không phải là muốn đem người vào đại lao sao, mà đồng dạng, theo suy nghĩ của kẻ khác, người muốn chạy trốn cũng là vì sợ bị bắt vào đại lao, bởi vậy tự nhiên không ai sẽ vào đại lao tìm người, người nói có phải hay không?”

Tiết Bắc Phàm cảm giác ý kiến này mặc dù không đúng, nhưng rất có đạo lý, nói trắng ra không phải là nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất sao?

“Nga.” – Tiết Bắc Phàm có chút hiểu được suy nghĩ của Tiểu Dao, lại gần, ở nàng bên tai nói – “Không phải cô cảm thấy thân phận của Diêu Đóa có vấn đề sao?”

“Hoài nghi mà thôi, cần bằng chứng!” – Tiểu Dao xắn tay áo.

“Cô muốn làm gì?” – Tiết Bắc Phàm thấy nàng đằng đằng sát khí giống như muốn tìm người gây lộn một trận, khó hiểu hỏi.

“Ta giúp Hiểu Nguyệt phơi y phục!” – Tiểu Dao vút cho hấn ánh mắt xem thường, lộ ra hai cánh tay trần, lấy quần áo đã giặt sạch từ trong chậu gỗ ra, hướng giá phơi y phục ném lên.

“Chặc chặc.” – Tiết Bắc Phàm lắc lắc đầu tán thưởng một tiếng – “Khó lường a, như vậy ai có mệnh tốt mới có khả năng thú người a!”

Tiểu Dao liếc hấn một cái, khoe miệng nhếch nhếch, ngoài miệng còn cứng rắn – “Ít vượt mong ngửa.”

Lúc này, bên ngoài có chút động tĩnh. Đám người Tiết Bắc Phàm bao hơn phân nửa hậu viện, còn có một nửa viện chưa có người ở, cửa viện cũng không cùng hướng, ở giữa bị phân cách bởi một hành lang gấp khúc. Lúc này, phỏng chừng là tiểu nhị mang người từ xa tới ở, khi qua hành lang, hai bên đối mặt, Tiết Bắc Phàm liền nhíu mày —— đến đúng là ba người của Bắc Hải phái.

Cầm đầu đi vào chính là Tiết Hình. Hấn liếc mắt một cái liền thấy Tiết Bắc Phàm đang đứng trong viện tựa hồ cũng không giật mình, Tiết Bắc Phàm trong lòng liền hiểu, mấy người này là hướng về phía bọn họ mà tới.

Theo sau là Phương Đồng Lý. Phương Đồng Lý này, trước kia công văn công đạo, cái gì cũng tốt, chính là háo sắc, nhìn thấy mỹ nhân liền cảm lòng không được. Cũng đừng nói, Tiểu Dao ở đằng kia phơi y phục để lộ ra cánh tay, nha đầu kia trẻ trung, dung mạo xinh đẹp, dáng người nhìn từ sau lưng, trông rất xinh đẹp động lòng người, khó trách Tiết Bắc Phàm vẫn mang theo trên người. Phương Đồng Lý âm thầm hâm mộ Tiết Bắc Phàm, người này tựa hồ dường như có thể được lọt vào mắt xanh của kỳ nữ, cũng không biết coi trọng hấn cái gì. Hấn đang tỉ mỉ đánh giá đánh giá Tiểu Dao, không biết ở đâu đột nhiên có một trận gió

kì lạ, hướng gió từ dưới hướng lên, cơn gió hướng thẳng tới hai mắt của hắn. Gió thổi làm cho cát bay vào mắt Phương Đồng Lý, hắn dường như rất khó chịu, lấy tay dụi mắt.

Tần Kha ở phía sau đang nhìn Tiết Bắc Phàm, chỉ thấy một trận gió vừa rồi, tay áo hắn hơi hơi nhấc lên một chút, lại không tự giác nhớ lại lần đầu tiên gặp mặt.

...

Thời điểm nàng mới bái sư nhập môn, biết Bắc Hải phái có hai huynh đệ, đại ca thiên hạ vô địch, danh chấn giang hồ, đệ đệ lại là kẻ trà trộn trong giang hồ, dốt nát, kém cỏi còn là một tay ăn chơi. Ngày nọ, nàng đi qua hậu viện, nhìn thấy một người tựa vào một đình nghỉ mát trong hoa viên ngáp một cái. Người nọ mặc hắc y, có vẻ thực tùy ý, cũng còn rất trẻ. Ánh mặt trời ảm áp chiếu trên người hắn, gió tay nhấc chân có chút lười biếng, cùng những người nàng từng gặp trước đây rất khác nhau.

Tần Kha lúc đó liền đứng trong viện ngây ngốc nhìn.

Lúc này, một nữ tử thập phần xinh đẹp bước nhanh vào trong đình, hình như còn có chút tức giận – “Tiết Bắc Phàm! Ta chờ ngươi một canh giờ ngươi còn muốn thế nào? Mời ngươi đi nghe cầm là làm khó cho người sao?!”

Tiết Bắc Phàm?

Tần Kha không khỏi kinh ngạc, người nọ chính là Nhị thiếu gia tòi tệ trong truyền thuyết của Bắc Hải phái sao? Không thể nào. không phải là giang hồ tung tin vịt chứ?

Tiết Bắc Phàm lại tiếp tục ngáp một cái, tựa hồ lười cùng nữ tử kia tranh cãi.

“Tiết Bắc Phàm, con mắt ngươi bị mù sao? Bỏ tiểu thư tốt xấu gì cũng là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, mời người nghe cầm người thế nhưng còn không thấy hãnh diện!”

Tiết Bắc Phàm lấy tai ngoáy ngoáy lỗ tai, thông thả – “Vây cô tìm người muốn nghe không phải được rồi sao?”

“Ngươi!” – Nữ tử kia rõ ràng rất tức giận, Tiết Bắc Phàm bỗng nhiên lấy tay chỉ ra đằng sau – “Sư phụ ngươi đến đây!”

Nữ tử liền quay đầu lại nhìn, Tần Kha chỉ thấy Tiết Bắc Phàm thân chợt lóe đã không còn bóng dáng.

Chờ mỹ nhân kia quay đầu lại, đã không còn thấy hắn, tức giận đến dậm chân la hét – “Ngươi chờ đó! Đồ ngu ngốc, có mắt không trông!”

Sau này Tần Kha mới biết được, nữ tử này chính là người nổi danh thiên hạ đệ nhất mỹ nhân Phong Vô Ưu. Phong Vô Ưu cũng không ở trong Bắc Hải phái, nàng là theo sư phụ đến Bắc Hải phái làm việc, chỉ ở tạm thôi. Theo cách nhìn của một nữ nhân, Tần Kha cảm thấy Phong Vô Ưu quả thật xinh đẹp đến cực điểm, vả lại văn võ song toàn. Sau vài ngày ở chung, Tần Kha phát hiện tất cả đệ tử trong Bắc Hải phái đều đối với Phong Vô Ưu nói gì nghe nấy, chỉ có một mình Tiết Bắc Phàm thần thần bí bí, ngẫu nhiên mới xuất hiện một lần kia, ngay cả con mắt cũng không thèm liếc nàng một cái. Cả Bắc Hải phái thứ duy nhất có thể khiến cho hắn hứng thú, hình như chính là một con mèo hoa nhỏ, hắn cũng không có việc gì liền thích ôm một chút, dứt nó ăn.

Tần Kha bắt đầu từ lúc đó, sẽ không tự giác chờ đợi Tiết Bắc Phàm ngẫu nhiên trở về một chuyến, để cho nàng nhìn một cái. Nhưng dần dần, thời gian nàng ở Bắc Hải phái càng ngày càng dài, thanh danh của Tiết Bắc Phàm cũng càng ngày càng kém, vài năm tiếp đó, không ai thấy hắn lần nào, nghe nói hắn một mực ở bên ngoài du ngoạn. Có vài đệ tử học võ trong Bắc Hải phái, đều biết có một người như vậy, nhưng lại không biết cuối cùng hắn có biết võ công hay không, vài năm, cái có được chính là sự khinh thường. Bởi vì Tiết Bắc Phàm là một người vô duyên vô cớ bị ngoại tộc trong Bắc Hải phái cách ly. Về phần nguyên nhân vì sao hắn không chịu tiếp nhận, lý do bị mọi người bán tán xôn xao. Cách nói nhiều nhất chính là, hắn không phải thân sinh, hoặc là, có bí mật gì đó?

...

Tần Kha đang ngăn người, Tiểu Dao phơi y phục xong rồi, đem chậu đặt xuống ngoắc ngoắc Tiết Bắc Phàm – “Tiết Nhị, bụng ta đói quá, người ăn cơm không?”

“Đi ra ngoài sao?” – Tiết Bắc Phàm lấy tay giúp nàng hạ tay áo xuống, thuận tiện ra hiệu nàng nhìn phía sau.

Tiểu Dao liếc mắt một cái, bĩu môi —— ai nha, người của Tang Môn tinh* đến ở phía đối diện, điềm xấu điềm xấu!

*Tang Môn tinh: ý là trong nhà đang có tang

“Ra ngoài ăn làm gì, lúc thì trời mưa lúc thì trời quang.” – Tiểu Dao túm hất một phen – “Đi trừ phòng nhìn xem, có món gì ngon liền làm còn không thì chiên ít cơm.”

Tiết Bắc Phàm vừa nghe Tiểu Dao có ý xuống bếp, trong lòng hiểu rõ, vui vẻ liền theo sau nàng sau hướng trừ phòng đi tới.

Tần Kha khẽ nhú mày —— nàng vẫn từng nghĩ rằng Tiết Bắc Phàm sẽ không coi trọng một nữ nhân nào. Nhưng nghĩ lại, có lẽ. có lẽ chỉ là lợi dụng hoặc giao dịch gì đó? Nữ nhân kia, dù sao lai lịch cũng không đơn giản.

“Tần Kha.”

Phương Đồng Lý quay đầu lại gọi sư muội đang đứng ngăn người một tiếng – “Vào thôi.”

Tần Kha gật gật đầu, đi theo vào.

“Ba yêu quái kia theo tới để làm gì?” – Tới trừ phòng, thấy không có ai, Tiểu Dao vội túm trụ Tiết Bắc Phàm.

“Có lẽ bọn họ hoài nghi thân phận của cô còn có ý đồ chúng ta đến Quỷ thành, cho nên. Chúng ta phải giả vờ một chút.”

“Cái đó dễ, người sẽ giả bộ là tới để tham gia tuyển phu!”

“A, cô thật đúng là không đau lòng khi đem ta vứt ra ngoài sao?” – Tiết Bắc Phàm lấy tay bóp mũi nàng – “Đem Hách Kim Phong đi có lẽ còn hợp lý hơn!”

“Như vậy sao được?!”

“Đối phương là nữ vương nha!”

Tiểu Dao quyết miệng – “Bởi vì là nữ vương nên mới không cần, tìm nương tử nên tìm người có gia thế bình thường, đại ca của ta thích du sơn ngoạn thủy, tìm một nữ vương bắt huynh ấy ở nơi này, không bằng tìm cho huynh ấy một hiền thê lương mẫu nhu thuận.”

Tiết Bắc Phàm bị nàng chọc cười – “Cô không những là một muội muội tốt mà còn giống như một tri kỷ, không phải cô hoài nghi Diêu Đóa chính là nữ vương chứ?”

“Ta cũng chưa nói qua.” – Tiểu Dao bĩu môi không nhận.

“Ta từng nghĩ, nếu Diêu Đóa thật sự là nữ vương muốn tuyển phu, cách tốt nhất tất nhiên chính là cách này.” – Tiết Bắc Phàm âm thầm cười – “Phải biết thân tín sau lưng nói gì về mình, nhưng thương thế trên người nàng cũng không phải là giả, ai có thể làm một nữ vương bị thương thành như vậy? Cho nên ta hoài nghi có phải Quỷ thành có chuyện gì xảy ra hay không?”

Tiểu Dao nhếch khóe miệng, Tiết Bắc Phàm này, ngày thường quả nhiên là giả ngu, thật ra là một người cực kỳ khôn khéo.

“Hơn nữa lúc trước cô từng nói, nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất, nữ vương nếu thật sự xảy ra chuyện ngoài ý muốn phải chạy trốn khỏi Quỷ thành, giả trang thành một cung nữ bị trừng phạt là biện pháp tốt nhất. Nghĩ lại biểu hiện của nữ tướng trong đội thị vệ hoàng gia kia cùng với việc dẫn một tù nhân chạy đến Trung Nguyên để thị chúng. Đủ loại khả nghi, nhưng thật ra đều có thể nghĩ thông suốt.”

“Hơn nữa nàng vừa rồi nhìn thấy bức họa còn tức giận như vậy.” – Tiết Bắc Phàm cười xấu xa tiến đến gần tai Tiểu Dao – “Lại nói tiếp, bức họa kia so với con người thật của nàng còn đẹp hơn, nhỉ?”

“Nam nhân các người, chỉ biết đẹp mắt không biết hổ thẹn!” – Tiểu Dao liếc hẩn một cái – “Ta cảm thấy như vậy mới chân thật, cái gì nữ vương, công chúa linh tinh phần lớn không thể nào đẹp như vậy.”

“Cô lại giả giọng điệu gì vậy?” – Tiết Bắc Phàm thấy Tiểu Dao nhanh nhẹn bậm hành rồi đập trứng, chỉ biết nàng muốn cơm chiên trứng, lấy một ít thịt treo trên xà nhà đưa tới trước mặt nàng – “cắt vài miếng bỏ vào.”

Tiểu Dao nhận lấy miếng thịt – “Cái này không phải nường ta dạy, là bản thân ta tự suy nghĩ.”

“Hửm?” – Tiết Bắc Phàm ôm cánh tay về mặt nghiêm túc – “Ta đây nên hảo hảo lắng nghe một chút.”

“Người nhớ xem, mọi việc đều có nhân quả tuần hoàn không phải sao?” – Tiểu Dao chột chột da mặt – “Bình thường mà nói, con trai giống nường, con gái giống phụ thân.”

“Cô giống như nường cô a.” – Tiết Bắc Phàm nhún vai.

“Đừng nói leo.” – Tiểu Dao bất mãn – “Dù sao cơ bản trốn không thoát cha mẹ.”

Tiết Bắc Phàm nhướng mi, xem như miễn cưỡng tiếp nhận cách nói này, ý bảo Tiểu Dao tiếp tục.

“Tiếp theo, nam nhân có quyền thế, phần nhiều là đẹp hay là khó coi?”

“Cái này cũng phân biệt?”

“Đúng vậy!” – Tiểu Dao nghiêm mặt – “Bình thường nam nhân bộ dạng xinh đẹp, không cần quyền thế nữ nhân cũng sẽ coi trọng hẩn. Nhưng bình thường nam nhân bộ dạng không xinh đẹp, nếu lại không quyền không thế chẳng phải là càng không có nữ nhân để ý hẩn sao? Cho nên người càng xấu lại càng phải vất óc tìm cách đi lên!”

Tiết Bắc Phàm nhíu mày suy nghĩ một lúc – “Cũng có đạo lý.”

“Hơn nữa bình thường, nường cũng không thể quá xinh đẹp! Bình thường nường quá xinh đẹp, nữ nhi cơ bản sẽ xấu hơn một chút.”

“Cô so với nường cô đẹp hơn a.” – Tiết Bắc Phàm lại dễ dàng vượt mông ngựa, Tiểu Dao khước miệng lại nhếch lên vài phần – “Thật sự sao?”

“Đúng vậy.” – Tiết Bắc Phàm chột nghe “xèo xèo” một tiếng, hành bậm bỏ vào, dầu liền bắn ra, hương thơm tỏa bốn phía. Tiểu Dao dùng một đôi đũa dài đem trứng đánh đều trước, sau đó nhanh chóng bỏ ít thịt khô cùng cơm tẻ vào, đổ trứng vào. Trình tự làm việc từng bước một chút cũng không lộn xộn, động tác lại làm người khác nhìn hoa cả mắt.

Tiết Bắc Phàm nhìn Tiểu Dao nấu cơm có mùi có vị, cảm thấy nhìn rất vui —— xem bản lĩnh của nha đầu kia!

Tiểu Dao tay nghiền nhuyễn hạt tiêu thành bột rắc một ít lên cơm chiên trứng vàng óng. . . . Nhảy mắt hương thơm bốn phía.

Tiết Bắc Phàm ngửi ngửi, thật sự rất thơm! Tiểu Dao xới cho hẩn một chén lớn, sau đó lại bắt đầu chia một phần khác.

“Làm nhiều như vậy?”

“Phần này ta chia cho đại ca!” – Tiểu Dao cầm cái muỗng động tác thành thạo.

“Vừa rồi còn chưa nói xong đâu.” – Tiết Bắc Phàm ăn một miếng cảm thấy ngon miệng vô cùng, múc một muỗng đưa đến bên miệng Tiểu Dao. Tiểu Dao “a ô” ăn một ngụm, nhắm nháp hương vị, gật đầu – “Được! Người đi cho thêm một chút tương gừng, tìm giấy gói một ít rau cùng nhau ăn cơm.”

Tiết Bắc Phàm theo đó mà làm, cảm thấy bản thân mình có xu hướng phát triển thành thùng cơm giống Hách Kim Phong.

“Ta vừa rồi nói nửa ngày a, nói đúng ra khuê nữ của những vương công quý tộc bộ dạng không xinh đẹp là chuyện bình thường, mà bộ dạng thập toàn thập mỹ tuyệt đối là trăm dặm mới tìm được một người. Hơn nữa nam nhân Tây Vực diện mạo không nhu hòa giống như ở Trung Nguyên, nữ nhi sinh ra dễ dàng có bộ dạng cao lớn, làn da cũng có chút thô ráp, tóm lại ta thấy chung vẫn cảm thấy nữ vương trưởng thành giống Diêu Đóa như vậy là bình thường, trưởng thành giống trong bức họa như vậy mới không bình thường.”

Đang nói chuyện, Hách Kim Phong bên ngoài chạy ở đằng trước là người đầu tiên xông vào – “Thơm quá a!”

Tiểu Dao vừa lúc chiên xong, xới cơm cho hân, vừa hỏi Hiểu Nguyệt – “Diêu Đóa đâu?”

“Trong phòng, Trọng Hoa đang chăm sóc nàng, bảo chúng ta đi ăn cơm trước.” – Hiểu Nguyệt đón lấy một chén cơm chiên đầy ắp Tiểu Dao đưa cho.

“Vì sao nàng lại phản ứng mạnh như vậy?” – Tiểu Dao hỏi Hiểu Nguyệt sau khi diu Diêu Đóa về phòng nghỉ ngơi.

“Không biết a, còn đang tức giận, nói cái gì ‘bọn người vô liêm sỉ gì đó’” – Hiểu Nguyệt lắc đầu – “Ăn! Ăn ngon!”

Tiết Bắc Phàm mới một lúc đã ăn hết nửa chén cơm, hỏi Tiểu Dao – “Tiếp theo cô chuẩn bị làm như thế nào?”

“Là lừa hya là ngựa, dắt đi dạo là biết liền.” – Tiểu Dao lấy một cái mâm đặt ba bát cơm chiên vào – “Ta đi đưa cơm cho bọn họ, thuận tiện cùng nàng tán gẫu một lát.” – Nói xong, liền chạy ra ngoài sân, muốn thử xem Diêu Đóa này đến cuối cùng có phải nữ vương hay không.

Tiết Bắc Phàm vội vàng ăn hết nửa chén cơm còn lại – “Này, từ từ chờ ta!”

Tiểu Dao kích động vừa ra viện xuyên qua hành lang dài, liền đối mặt với hai người không hẹn mà gặp.

Tiểu Dao âm thầm thở dài nhìn nhìn Phương Đồng Lý cùng Tần Kha đang đứng chặn đường, hai người này da mặt quá dày, Phương Đồng Lý không có hảo ý đánh giá, mà Tần Kha còn lại trong mắt có chút hận ý.

Tiểu Dao cũng không muốn để ý tới bọn họ, tiếp tục đi phía trước đi, mới vừa đi qua ngang bọn họ, Tần Kha đột nhiên giơ một chân.

Tiểu Dao hành tẩu giang hồ phải dựa vào ba loại năng lực, lanh mồm lanh miệng, nhanh tay, khinh công tuyệt đỉnh. Muốn gạt chân nàng sao?!

Gạt chân kiểu này căn bản không gây thiệt hại gì đến Tiểu Dao, chỉ thấy nàng linh hoạt nhảy qua, tạo thành một vòng cung tựa cầu vồng, sau đó dừng ở lại ở cuối hành lang.

Phương Đồng Lý cùng Tần Kha đều cả kinh —— nguyên bản nghĩ chỉ nghĩ là một tiểu cô nương không có năng lực gì, không nghĩ tới nàng lại có khinh công cao cường như vậy!

Tiểu Dao có chút đắc ý khẽ nhếch mi đối với hai kẻ phía sau đang trợn mắt há hốc mồm, cơm trong mâm một chút hạt cũng không rơi ra, nàng bày ra bộ dạng như chưa có gì xảy ra lắc lắc tiếp tục về phía trước. Thật ra, một chiêu này của Tiểu Dao thật đúng là rất linh nghiệm, Phương Đồng Lý cùng Tần Kha trong nhất thời bị hù dọa —— này là khinh công gì lại lợi hại như vậy?!

Lắc lư hai cái bím tóc không dài không ngắn, Tiểu Dao vui vẻ xuyên qua hành lang gấp khúc rẽ vào hậu viện, chỉ thấy Tiết Bắc Phàm đang khoanh tay chờ ở đó, trong mắt mỉm cười.

Tiểu Dao đắc ý đi qua trước mặt hân, Tiết Bắc Phàm thân thủ nhẹ nhàng cầm lấy cái mâm trên tay nàng – “Thật đúng là không làm khó được cô.”

“Tất nhiên, không cần khen.” – Tiểu Dao đẩy cửa phòng ra, kêu Trọng Hoa đi ăn cơm cùng Hiểu Nguyệt, để nàng cùng Tiết Bắc Phàm chiếu cố Diêu Đóa.

Diêu Đóa lúc này còn đang ngồi trên giường tức giận, thấy Tiểu Dao cầm một chén cơm chiên trứng đưa đến trước mặt, hơi có chút khó hiểu – “Đây là cái gì?”

Tiểu Dao nhếch miệng cười —— Xem! Ngay cả cơm chiên trứng là cái gì cũng không biết, chắc chắn không phải cô nương gia thế bình thường.

“Là trong hoàng cung chưa từng ăn qua sao?”

“Khụ khụ.” – Diêu Đóa vừa dứt một miếng cơm vào miệng đang định khen một tiếng ăn ngon, nghe Tiểu Dao nói một câu, vỗ ngực ho khan.

Tiểu Dao híp mắt nhìn nàng, quả nhiên!

Đang muốn hỏi thẳng vào vấn đề, Tiết Bắc Phàm lại đột nhiên “Hư” một tiếng, ý bảo Tiểu Dao —— có người!

Tiểu Dao nhú mày – “Ba người của Bắc Hải phái sao?”

Tiết Bắc Phàm gật đầu – “Công phu rất tốt.”

Lúc này, Diêu Đóa buông bát một phen giữ chặt ống tay áo của Tiểu Dao – “Bọn họ đuổi tới!”

42. Chương 42: Bỏ Trốn

Diêu Đóa vừa nói xong, Tiểu Dao chợt nghe trong viện truyền đến thanh âm của Hiểu Nguyệt – “Người nào!”

Sau đó chính là tiếng binh khí va chạm —— bắt đầu đến rồi.

Tiểu Dao vội chạy ra mở cửa, chỉ thấy trong viện Hiểu Nguyệt cùng hai hắc y nhân đang đánh nhau. Tiểu Dao muốn đi hỗ trợ, Tiết Bắc Phàm nhẹ nhàng cản lại, ý bảo nàng chiếu cố Diêu Đóa.

Hắn muốn giúp đỡ, lúc này, ba người của Bắc Hải phái tựa hồ cũng bị thanh âm đánh nhau hấp dẫn lại đây, chạy ra cửa viện, cùng Tiết Bắc Phàm bên này đối mặt.

Tiểu Dao chỉ thấy Tiết Bắc Phàm nguyên bản muốn ra tay thoảng do dự một chút, trong lòng khẽ động. kỳ quái!

“Hiểu Nguyệt.”

Đúng lúc này, chợt nghe có người gọi Hiểu Nguyệt một tiếng. Hiểu Nguyệt hướng bên cạnh chợt lóe, xuất ra một kẻ hở, Trọng Hoa từ tường viện nhảy xuống, đối phó với hai hắc y nhân kia. Hình như vớt lại cho Tiết Bắc Phàm một ánh mắt, Tiết Bắc Phàm mới yên tâm ở một bên chờ.

Tiểu Dao chắc chắc hai tiếng, có chút tán thưởng hỏi Tiết Bắc Phàm – “Trọng Hoa công phu tốt như vậy sao? Ta còn định rảnh rồi sẽ thử hắn.”

Tiết Bắc Phàm vẽ mặt khâm phục nhìn Tiểu Dao.

Hiểu Nguyệt cũng tới bên cạnh Tiểu Dao – “Trọng Hoa là chủ nhân của Trọng phủ, công phu không thua kém Thiếu chủ chút nào.”

Tiểu Dao trong lòng lại thịch một tiếng —— Ái chà? Thảm Tinh Hải công phu cùng Trọng Hoa không khác nhau lắm? Trong đầu lập tức hiện ra cảnh hai người vì tranh Hiểu Nguyệt mà liều mạng đánh nhau đến đổ máu.

Tiết Bắc Phàm nhìn nàng một cái, lắc đầu, thản nhiên nói – “Không có khả năng đó.”

Tiểu Dao ngẩng mặt nhìn hắn – “Cái gì không có khả năng?”

Tiết Bắc Phàm cười nhạo một tiếng – “Muốn cướp đã sớm ra tay, Trọng Hoa là một kẻ ngu ngốc.”

(Tiểu Diệp: không nghĩ TBP vs TH tâm linh tương thông thật. sao mà ảnh biết chị nghĩ vậy hay nhỉ)

Nói xong, Tiết Bắc Phàm bỗng nhiên xoay người quay về phòng, Tiểu Dao còn đang rối rắm chuyện của Trọng Hoa cùng Hiểu Nguyệt, vội vàng theo vào muốn hỏi lại, liền thấy Tiết Bắc Phàm phát tay áo, cánh cửa phía sau “Rầm” một tiếng đóng lại.

Tiểu Dao buồn bực, chỉ thấy Tiết Bắc Phàm bước nhanh đến cạnh giường chỗ Diêu Đóa đang ngồi.

Cùng lúc đó, chợt nghe “loảng xoảng” một tiếng, một hắc y nhân cầm kiếm phá tan nóc nhà, đâm tới chỗ Diêu Đóa. Nhưng mà kiếm hắc chưa kịp tới trước mặt Diêu Đóa đã bị Tiết Bắc Phàm một tay bóp cổ, vung tay ném ra ngoài phòng.

Động tác cực nhanh, Diêu Đóa cùng Tiểu Dao cũng chưa kịp hiểu được tại sao lại thế này. Tiểu Dao ánh mắt lại nheo lại nhìn qua, Tiết Nhị này, thâm sâu khó lường a! Bất quá vì sao lại luôn thần thần bí bí che giấu như vậy? Đi ra ngoài đùa giỡn với ba tên yêu quái của Bắc Hải phái ngoài cửa kia không phải rất tốt sao?

Sau khi hắc y nhân kia bị Tiết Bắc Phàm ném ra khỏi phòng, Trọng Hoa cũng đem hai tên hắc y nhân kia đánh lui.

Tiết Hình cùng Phương Đồng Lý nhìn nhau liếc mắt một cái —— Trọng Hoa quả nhiên danh bất hư truyền.

Ba hắc y thích khách che mặt kia vừa thấy đánh không lại, lập tức nhảy tường đào tẩu, trước khi đi còn nói lại, cảnh cáo mọi người Diêu Đóa chính là tội phạm quan trọng nữ vương hạ lệnh xử quyết, bao che chứa chấp là tử tội, muốn mọi người tự giải quyết cho tốt.

Bọn người đó đi rồi, mọi người lập tức về phòng, đóng cửa lại, bỏ lại Tiết Hình bên ngoài có chút không hiểu.

“Tiết Bắc Phàm không phải sợ nhất phiền toái sao, vì sao lại lo nhiều chuyện bao đồng như thế?” – Tiết Hình lẩm bẩm.

“Cái tên vô dụng kia, có thể làm được chuyện gì, tám phần là lâm trận bỏ chạy.” – Phương Đồng Lý khinh thường nói một câu, lôi kéo Tần Kha đang tâm không cam tình không nguyện xuất môn đi ăn cơm.

Tiết Hình cuối cùng thoáng nhìn qua cửa sổ vừa rồi bị phá thủng. Là ai đem thích khách kia ném ra đây? Thích khách kia xuất hiện lúc nào hắc cũng không biết. Trong phòng hắc là chỉ có Tiết Bắc Phàm cùng nữ nhân vừa rồi mới đứng, hay là nữ hài tử kia có được võ công cao cường như vậy? Không giống!

Lúc này, trong phòng, mọi người đang nhìn Diêu Đóa.

Diêu Đóa ngồi ở trên giường, Hách Kim Phong hỏi nàng – “Cái ả nữ vương kia muốn đuổi giết người?”

“Không phải.” – Diêu Đóa lắc lắc đầu – “Muốn giết ta chính là quốc sư hoặc là đại tổng quản.”

“Vì sao? Bởi vì người biết chuyện bọn họ trộm cắp sao?” – Hách Kim Phong khoanh tay – “Nữ vương kia vì sao không điều tra rõ ràng, trước tiên dùng cực hình với người, sau đó lại phái người đuổi giết người, quả thực không nói đạo lý, thì ra là một hôn quân.”

“Người mới là hôn quân!” – Diêu Đóa đột nhiên đáp trả Hách Kim Phong một câu, hình như còn rất tức giận.

Hách Kim Phong không hiểu, Tiểu Dao ánh mắt khẽ nheo lại vài phần.

Trọng Hoa nhìn Tiết Bắc Phàm.

Chỉ thấy hắc nhẹ nhàng gật gật đầu, Trọng Hoa liền kéo Hiểu Nguyệt – “Hiểu Nguyệt, chúng ta phải đổi nơi ở, nàng thu thập một chút đồ vật này nọ, ta cùng Hách huynh đi chuẩn bị xe ngựa.”

“Được.” – Hiểu Nguyệt gật đầu chạy đi thu dọn, Hách Kim Phong cũng bị Trọng Hoa lôi đi, cửa phòng đóng lại, trong phòng chỉ còn lại Diêu Đóa, Tiểu Dao, cùng Tiết Bắc Phàm ngồi bên cạnh bàn không có việc gì đang uống trà.

Tiểu Dao khoanh tay ngồi bên cạnh Diêu Đóa, cái gì cũng không nói, chỉ híp mắt nhìn chăm chăm gương mặt đang bất an của nàng.

“Cô. nhìn cái gì?” – Diêu Đóa khó hiểu, quay đầu lại nhìn Tiểu Dao.

“Ân.” – Tiểu Dao nâng cằm chep miệng, giơ lên một ngón tay.

Diêu Đóa không hiểu gì, nhìn chăm chăm ngón tay thon dài của nàng.

“Nhân sinh.” – Tiểu Dao nói còn chưa bắt đầu nói, Tiết Bắc Phàm một miệng trà liền bị sặc, vỗ ngực ho khan, quay đầu lại bắt đắc dĩ nhìn nàng, ý tứ —— cô đừng tác quái nữa, tốc chiến tốc thắng được không!

Tiểu Dao mếu máo – “Quên đi, lúc này người có thể giúp cô chỉ có chúng ta, haiz, nếu cô muốn giúp đỡ thì nói ra, bằng không chúng ta phải bỏ lại cô thôi!”

Diêu Đóa mở to hai mắt nhìn Tiểu Dao, thật lâu sau mới nói – “Các người thật sự có thể giúp ta? Ta nói đi, các người cũng sẽ không chịu tin.”

“Thì cứ nói ra xem.” – Tiểu Dao khoanh tay – “Từ từ, ta đoán trước đã, ừm. cô không phải là Diêu Đóa kẻ trộm đồ vật gì đó đúng không? Cô nương của đội thị vệ hoàng gia kia, không phải tha cô đi mà cố ý thả cô ở đây.”

Về mặt nàng ta hết đổi kinh ngạc.

Tiểu Dao cảm thấy đại khái là đoán đúng rồi, quay sang Tiết Bắc Phàm nhướng nhướng mi.

Tiết Bắc Phàm cảm ly trà kính nàng, ý bảo —— chúc mừng, tiếp tục!

“Ta suy nghĩ, cảm thấy thân phận của cô khẳng định không đơn giản, nên có lẽ, cô chính là nữ vương Quỷ thành phải không? Hử?” – Tiểu Dao nói ra nghi hoặc trong lòng.

Diêu Đóa nghe Tiểu Dao nói xong, không dời mắt nhìn chằm chằm nàng, thật lâu sau, “Phốc” một tiếng nở nụ cười – “Thật là đoán mò, đương nhiên không phải rồi!”

Tiểu Dao gương mặt ửng đỏ, thật thật mất mặt nga!

Quả nhiên, chỉ thấy Tiết Bắc Phàm trái lại bưng cái chén đối nàng nhếch mày —— ai, cô cũng có lúc đoán sai sao?

Tiểu Dao nâng cằm – “Không thể nào a, cô không phải nữ vương, vì sao bọn họ muốn truy sát cô? Hơn nữa cô ngay cả cơm chiên trứng cũng không biết được?”

Diêu Đóa cười một tiếng, quay đầu nhìn Tiểu Dao, hỏi – “Bình thường, nương xinh đẹp thì sẽ sinh ra một nữ nhi xinh đẹp đúng không, nga?”

Tiểu Dao hơi sững sốt, Tiết Bắc Phàm cũng ngẩng đầu – “Quý thành nữ vương tuyển phu là tập tục là nhiều thế hệ tương truyền, đều nghe người ta nói nữ vương trẻ trung xinh đẹp, mà nếu quả thật triều đại không có thay đổi, thì thật ra tuổi có lẽ không còn nhỏ.”

Tiểu Dao kinh ngạc nhìn Diêu Đóa – “Sẽ không phải chứ, cô là nữ nhi của nữ vương? Nói như vậy nữ vương đã thành thân, kia vì sao còn muốn tuyển phu?”

Diêu Đóa ôm đầu gối ngồi ở đầu giường – “Nữ vương Quỷ thành, nhiều thế hệ tương truyền đều là mỹ nhân. Cho nên các đời nữ vương chọn lựa Quý Vương điều kiện đầu tiên chính là phải anh tuấn, như vậy mới có thể cam đoan sinh hạ nữ vương đời tiếp theo cũng duy trì mỹ mạo. Nương ta là nữ vương xinh đẹp nhất trong các triều đại. Thời điểm nàng còn trẻ đã gặp được người thương liền sinh hạ ta, đáng tiếc ông trời muốn cùng nàng vui đùa, nghe nói phụ thân ta anh tuấn tiêu sái thiên hạ không ai sánh bằng, nhưng là hai người bọn họ giống như thiên tiên, lại sinh hạ ra ta dung mạo thật bình thường. Cha ta trời sinh tính thích tự do đây đó, sau khi ở Quỷ thành đợi nữ nhi ra đời liền rời đi du ngoạn, sau này cũng chưa trở về.”

“Nhiều năm như vậy nương cô vẫn tuyển phu.” – Tiết Bắc Phàm hỏi – “Là vì muốn tìm phụ thân cô trở về?”

“Đúng vậy, nhiều năm như vậy, người đối phụ thân ta vẫn nhớ mãi không quên.” – Diêu Đóa tựa cằm tựa vào đầu gối nói nhỏ – “Cho nên tuyển phu nhiều như vậy vẫn không động tâm với người thứ hai, cũng vẫn không sinh được nữ nhi xinh đẹp khác. Trước đó không lâu, người nói muốn đi xa một chuyến, để ta giúp người xử lý công vụ vài ngày. Nhưng người mới vừa đi, ngôi vị hoàng đế liền bị quốc sư cùng đại tổng quản đoạt mất, thời điểm ta đào tẩu thì bị thương, cuối cùng may mắn Kiều hộ vệ bắt được một cung nữ tên là Diêu Đóa đang ăn trộm đồ vật này nọ, vì thế giúp ta đổi tên bỏ trốn.”

“Vậy tên thật của người là gì?” – Tiểu Dao tò mò.

“Hứa Hữu Hữu.”

Tiểu Dao khoe miệng khe giạt giạt – “Vì sao lại gọi là Hữu Hữu như vậy nghe rất kỳ quái?”

“Bởi vì cha ta họ Hứa, năm đó nương ta hỏi ông ở đâu, ông tùy ý trả lời một câu, phía trước quẹo phải sau đó lại quẹo phải.”

“Ha!” – Tiểu Dao vui vẻ cười một tiếng – “Cha cô rất có ý tứ a.”

“Nương cô đi rồi, lúc này vừa lúc lại đang tuyển phu, bà ta không có ở đây làm sao bây giờ?” – Tiết Bắc Phàm buồn bực, cảm thấy nương người này không giống bình thường.

“Người nói để cho ta tự mình chọn một người, dù có thai sau đó bị sẩy cũng không sao.” – Hữu Hữu thanh âm nói chuyện càng lúc càng thấp – “Người nói dù sao ta cũng không phải nữ vương kế nhiệm, người cả đời cũng sẽ không để cho ta làm nữ vương.”

Tiết Bắc Phàm nhíu mày – “Đây mà là lời nương nói với nữ nhi sao?”

Hữu Hữu mếu máo, không ngờ Tiểu Dao lại “Ha” một tiếng.

Tiết Bắc Phàm nhìn nàng, ý bảo —— cô đừng vui vẻ thế chứ, người ta đã thăm như vậy rồi.

Tiểu Dao lắc lắc đầu nhìn trời – “Cô thiết nghĩ không cần người nương như vậy đúng không?”

Vừa nói ra, Tiểu Dao cảm thấy không đúng, bật người che miệng đối Tiết Bắc Phàm xua tay, thề mắng chính mình không kịp ngăn cản nói bậy bạ gì đó.

Tiết Bắc Phàm trái lại vuốt cằm cười – “Ta cũng không có nương, cô nói tiếp xem.”

Tiểu Dao lại nhìn hắn, thấy hắn tựa hồ không có gì đặc biệt mất hứng, mới nhẹ nhàng thở ra.

Lúc này, Trọng Hoa cùng Hiểu Nguyệt, Hách Kim Phong đã trở lại, nói tùy thời có thể đi, thấy không khí quái dị, không hiểu.

Tiểu Dao đại khái đem sự tình giúp đỡ nói ra một chút, vừa hỏi Trọng Hoa – “Người nói xem, nương như vậy tốt không?”

Trọng Hoa không hề nghĩ ngợi – “Tốt.”

Hiểu Nguyệt cùng Tiết Bắc Phàm cũng không hiểu nhìn Trọng Hoa. Hách Kim Phong lắc đầu liên tục – “Không đạo lý a, này không tồi?”

Tiết Bắc Phàm túm túm hắn – “Người không có quyền lên tiếng a.”

“Vì sao?”

Hiểu Nguyệt ở một bên gật đầu – “Là vậy, ta cũng không có nương, nương không phải hắn là đều rất thương yêu con sao.”

Hách Kim Phong gãi đầu.

Trọng Hoa cười khổ một tiếng, hỏi Hữu Hữu – “Cô có biết năm đó cha cô vì cái gì rời bỏ nương cô, nương cô cũng không đi tìm hắn, mà là ở lại đây khổ sở chờ đợi không?”

Hữu Hữu nghĩ nghĩ, gật đầu – “Biết, bởi vì người là nữ vương, không đi được.”

“À. . . .” – Tiết Bắc Phàm coi như hiểu được – “Nương cô là không muốn để cô gánh vác trọng trách nữ vương, về sau sẽ giống nàng, gặp người trong lòng cũng phải chia lìa?”

Hữu Hữu chống má, tựa hồ đang xuất thần, nàng là nữ tử cực kỳ thông minh, suy nghĩ một hồi lâu – “Nói như vậy, nương luôn đối với ta rất lạnh nhạt, có khi nào cũng không phải chê ta xấu?”

“Nương cô có từng nói cô xấu hay không?”

“Không.” – Hữu Hữu lắc đầu – “Bất quá ta cảm thấy nàng rất lạnh nhạt.”

“Chẳng phải lạnh nhạt mới có thể khiến cô đi không phiền không tiếc hay sao?” – Trọng Hoa mỉm cười – “Cô biết chứ không?”

“Biết chứ.”

“Biết công phu không?”

“Biết.”

“Từ nhỏ đến lớn nương cô từng dạy cô đạo lý không?”

“Từng dạy, rất nghiêm khắc.”

“Nương cô có từng nói xấu phụ thân cô không?”

“Không.”

Trọng Hoa nở nụ cười – “Bà ấy làm mọi chuyện đều suy nghĩ cho cô, rất thương cô.”

Hứa Hữu Hữu ngẩng đầu – “Ta đã làm mất ngôi vị nữ hoàng của người, làm sao bây giờ?”

“Cướp về không phải được rồi sao!” – Tiểu Dao thân thủ vỗ vỗ vai Hữu Hữu – “Chúng ta giúp cô.”

Hứa Hữu Hữu nhìn nhìn mọi người – “Các người. Tin tưởng lời ta nói sao? Còn nữa, quốc sư rất lợi hại, hoàng cung thủ vệ nghiêm ngặt, đại tổng quản cũng quyền cao chức trọng. Phiền toái nhất chính là nương ta không phát hiện sơ hở, nhiều như vậy năm đều là ở sau rèm chấp chính.”

“Vây càng tốt.” – Tiểu Dao từ trước đến nay giỏi nhất là đem sự tình đơn giản hóa – “Bọn họ bất tri bất giác đoạt vương vị của mẹ con cô, nếu cô lại bất tri bất giác cướp về không phải xong rồi sao? Chuyện này so với bức vua thoái vị hay tạo phản càng dễ hơn.”

Hứa Hữu Hữu trái lo phải nghĩ – “Hình như là như vậy, nhưng phải làm sao bây giờ?”

Tất cả mọi người đều nhìn Tiểu Dao, cảm thấy nàng một bụng mưu ma chước quỷ, hẳn là có biện pháp.

Tiểu Dao nhảy xuống giường, khoe miệng khe nhếch, tự tin tràn đầy – “Còn chưa nghĩ đến!”

Mọi người nhụt chí.

“Nói chung là sẽ có biện pháp, trước tiên cô lo dưỡng thương cho tốt rồi nói sau.” – Tiểu Dao an ủi Hứa Hữu Hữu, vừa tính toán, làm cách nào để trà trộn vào trong cung được đây? Cũng có thể nhân cơ hội này tìm ra khối Long Cốt Ngũ Đồ thứ ba thử xem.

Mọi người thu thập đồ vật này nọ rồi chia làm hai đường, Tiểu Dao cùng Tiết Bắc Phàm một xe, xuất môn trước mới có thể dẫn dắt đám người đang theo dõi đi trước, sau đó đám người Hách Kim Phong sẽ lặng lẽ dẫn Hữu Hữu rời đi, thần không biết quỷ không hay, đến tối sẽ tái hợp.

Tiểu Dao cùng Tiết Bắc Phàm lên xe ngựa rời khách điểm, chắc chắn có người theo dõi, bất quá hình như đều không phải là người của Quỷ thành. Dù sao, lần này hành động thất bại trở về bẩm báo, có lẽ ít nhất sáng sớm hôm sau bọn họ mới quay lại.

“Là ba người kia của Bắc Hải phái sao?” – Tiểu Dao hỏi Tiết Bắc Phàm.

“Ừ.” – Tiết Bắc Phàm không quan tâm gật đầu – “Không cần để ý đến đám bọn họ.”

Tiểu Dao ngồi ở trong xe ngựa, ló đầu nhìn nghiêng Tiết Bắc Phàm đang đánh xe, híp mắt tựa hồ đang đánh giá.

“Như thế nào nữa, tiểu thư?” – Tiết Bắc Phàm bị Tiểu Dao làm cho cả người không được tự nhiên – “Đừng nhìn như vậy nữa, ngộ nhỡ cô thấy ưng ý ta còn phải thú cô đó.”

“Đi.” – Tiểu Dao đẩy hẳn một phen, do dự một chút, hỏi – “Người. vì sao phải che che dấu dấu a?”

“Cái gì che che dấu dấu?” – Tiết Bắc Phàm không hiểu được.

“Người có cố ý ở trước mặt đám đệ tử của Bắc Hải phái giả vờ sợ hãi đúng không?” – Tiểu Dao lấy đầu ngón tay chọt chọt lưng hắn – “Bọn họ nói người, người cũng không cãi lại.”

“Ha ha.” – Tiết Bắc Phàm không quan tâm cười cười – “Cô không phải quỷ linh tinh thông minh sao, đoán thử xem.”

“Không đoán, vừa rồi chuyện của Diêu Đóa đã đoán sai.” – Tiểu Dao bĩu môi – “Người nói ta nghe một chút, vì sao phải giả vờ vô dụng? Có phải trong người người có độc không có thể giải? Hay là tổ huấn. Hoặc là phụ thân người bất công?”

“Không cái nào đoán đúng hết!” – Tiết Bắc Phàm bắt đầu dĩ liếc Tiểu Dao một cái.

“Thế là vì cái gì?” – Tiểu Dao tiếp tục lấy đầu ngón tay chọc hấn – “Không công bằng, người đều biết chuyện của ta!”

“Ai nói ta biết chuyện của cô?” – Tiết Bắc Phàm không phục – “Cô chưa nói cho ta nhiều chuyện lắm.”

“Ví dụ?”

“Ví dụ. Eo cô mấy tác?”

“Người đi chết đi!” – Tiểu Dao nâng tay cho hấn một quyền – “Nói chuyện đứng đắn đi!”

“Cái gì đứng đắn.” – Tiết Bắc Phàm qua loa cho xong – “Bắc Hải phái có rất nhiều chuyện, ta lười, mặc kệ ai quản.”

“Gạt người.” – Tiểu Dao không chịu buông tha.

Tiết Bắc Phàm thở dài – “Thật mà, đều là giang hồ phân tranh, rất phiền.”

Tiểu Dao thấy hấn vệt chết mạnh miệng, nghĩ nghĩ, lại gần – “Vậy người nói ta nghe một chút, ta nói cho người eo ta mấy tác.”

“Mấy tác?” – Tiết Bắc Phàm cảm thấy hứng thú lập tức nhích lại gần.

Tiểu Dao ngăn hấn – “Người nói trước đi!”

“Không thể nói rõ.”

“Nói không chừng ta có thể hiểu được đó!”

“Cô vì sao lại muốn biết như vậy?” – Tiết Bắc Phàm hỏi lại Tiểu Dao, có chút thăm dò – “Coi trọng ta hả?”

Tiểu Dao nhướng nhướng mi, than thở – “. Tò mò!”

Tiết Bắc Phàm thở dài, thấy Tiểu Dao vẫn kiên trì muốn hỏi, trên mặt tươi cười cùng bắt đầu dĩ liếc thu hồi lại một ít – “Nói đơn giản?”

“Ừ.”

Tiết Bắc Phàm trầm mặc một lát, mở miệng – “Ta muốn đào tẩu.”

Tiểu Dao nháy mắt mấy cái, khó hiểu – “Từ nơi này đào tẩu?”

Mi tâm của Tiết Bắc Phàm không tự giác hơi nhú lại, trên mặt hiện lên nhàn nhạt chán ghét – “Một lần không thể nói rõ.”

Tiểu Dao không hỏi lại.

Tiết Bắc Phàm thấy nàng không nói, xoay mặt nhìn, chỉ thấy Tiểu Dao đang nâng má, tiếp tục đánh giá hấn.

“Hay là cô cũng không rõ.”

“Ai nói?”

Tiết Bắc Phàm sững sờ, kinh ngạc nhìn Tiểu Dao – “Nói như vậy cô cũng có thể hiểu được?”

“Ừ.” – Tiểu Dao cười tủm tỉm gạt đầu – “Người chán ghét bản thân mình có đúng không?”

Nháy mắt trên mặt Tiết Bắc Phàm có chút xấu hổ, sau đó cười khổ – “Không biết cô đang nói cái gì.”

“Người bói rồi!”

“Không hiểu.”

“Mạnh miệng!”

“Ta đã nói rồi, vậy eo cô mấy tác?” – Tiết Bắc Phàm nhớ tới chợt nhớ đến một chuyện.

“. Ừm, một thước sáu.”

“Thiệt hay giả?” – Tiết Bắc Phàm kinh hãi, cao thấp đánh giá – “Gạt người sao?”

“Thật sự!”

“Làm sao có thể!” – Tiết Bắc Phàm lấy tay tiến lại gần – “Ta ôm một chút sẽ biết, ta thấy không phải như vậy a.”

Tiểu Dao vội trốn, vừa nhìn phía trước liền thấy – “A! Tiết Nhị, phía trước có sông!”

Tiết Bắc Phàm lúc này mới biết được, vừa rồi nhất thời thất thần, tâm cũng chưa cảnh giác nên căn bản không thấy đường đi, lúc này hai con ngựa đang kéo xe rất nhanh hướng sông chạy tới.

“Sắp chạy vào lòng sông.” – Tiểu Dao vội vàng túm dây cương.

Tiết Bắc Phàm thấy đã không còn kịp, nâng tay xuất một chưởng chặt đứt dây cương, mang theo Tiểu Dao phóng người lên.

“Rầm” một tiếng, ngựa kéo theo xe ngựa cùng nhau rơi xuống lòng sông. Xe ngựa chậm rãi chìm xuống sông, con ngựa giật đứt dây cương, hướng bờ sông chạy đi.

Tiết Bắc Phàm mang theo Tiểu Dao an an ổn ổn đáp xuống đất, Tiểu Dao hít một hơi, vừa định trách mắng hần mấy câu, đột nhiên trên eo bị người ôm chặt một phen.

“Rõ ràng tới hai thước!” – Tiết Bắc Phàm ôm xong, nhanh chân bỏ chạy – “Nha đầu béo!”

“Người nói bậy!” – Tiểu Dao tức giận đến dậm chân, nhanh chân liền đuổi theo – “Tiết Nhị, người đứng lại đó cho ta, người dám nói ta béo!”

“Cô đổi tên gọi là ‘tiểu dũng’* thế nào?” – Tiết Bắc Phàm vừa chạy miệng còn không thành thật – “Không đúng, ‘tiểu hang’*! Tiểu quán tử*, tiểu đàn tử*.”

*tiểu dũng: cái thùng nhỏ; tiểu hang: cái lu nhỏ; tiểu quán tử: cái hũ nhỏ; tử đàn tử: cái bình nhỏ

“Người chết chắc rồi!” – Tiểu Dao tức giận đến không nhịn được, đuổi theo không tha.

.

“Không tiền đồ chính là không tiền đồ.” – Phương Đồng Lý đang âm thầm theo dõi cười lạnh một tiếng – “Ta thấy hần đời này sẽ không suy nghĩ được gì đứng đắn.”

Tiết Hinh nhú mày không nói, Tần Kha cũng nhú mi lại, nàng chưa từng gặp qua Tiết Bắc Phàm có bộ dạng này, vì sao Tiết Bắc Phàm đối cái gì cũng đều không quan tâm nhưng lại đối với tiểu nha đầu kia lại đặc biệt như vậy? Hoàn toàn không giống như Tiết Bắc Phàm nàng nhận thức. Hoặc là nói, Tiết Bắc Phàm là dạng người nào, nàng chưa từng hiểu rõ.

43. Chương 43: Đợi Cho Hoa Nở

Tiểu Dao đuổi theo đánh Tiết Bắc Phàm, sau đó lại bất động, tìm một trà lâu ngồi xuống vừa uống trà vừa giận dỗi. Vừa ngồi xuống, Tiết Bắc Phàm da mặt dày cũng chạy đến, vừa ngồi xuống bên cạnh, đã bị Tiểu Dao bắt lấy cánh tay nhéo mạnh một cái. Tiết Bắc Phàm nghe rằng trợn mắt cả buổi, Tiểu Dao cũng ngơ ngác, chỉ thấy Tiết Bắc Phàm đang cầm ly trà nhưng ánh mắt lại hướng eo nàng lăm lăm. Tiểu Dao vội vàng xích người ra chỗ khác, trừng mắt cảnh cáo — lại nhìn đánh chết người!

Tiết Bắc Phàm ngưng ngưng nhướng mi, dựa vào song cửa sổ uống trà, thấy cách đó không xa tại một khu nhà lớn đang có một hàng dài những lão nhân đứng xếp hàng, có chút khó hiểu.

“Tiểu nhị.” – Tiết Bắc Phàm cầm ly trà ngón tay tùy ý chỉ xuống – “Những người đó xếp hàng để làm gì vậy?”

“A!” – Tiểu nhị liếc mắt một cái sau đó liền cười – “Đó là cửa hiệu y phục, vào Quỷ thành chiêu Quỷ Vương, không ăn vận đẹp một chút sao được, y phục mới nhất định phải mặc. Mỗi lần như vậy cửa hiệu y phục nào cũng phát tài cả.”

“Báo danh.” – Tiết Bắc Phàm khước miệng thoáng giật giật, quay đầu lại, chỉ thấy Tiểu Dao đang một tay nâng má đánh giá chính mình, có chút khó hiểu, mí mắt khẽ nhếch lên, cấp Tiểu Dao một ánh mắt nghi hoặc —— nhìn cái gì vậy?

Tiểu Dao khước miệng hơi hơi nhếch lên, nàng đột nhiên phát hiện một việc, chính là Tiết Bắc Phàm có rất nhiều hành động, đặc biệt là biểu tình lơ đãng thể này, chỉ có hắn mới có được, biểu hiện cũng có vẻ rất tự nhiên, còn rất đặc biệt nữa.

Tiểu Dao nhớ tới nương nàng từng nói với nàng, người lấy phu quân là bất đồng, có vài người suốt đời đường như rất đào hoa, tốt hay xấu đều hiện lên mặt, vừa nhìn liền biết ngay. Những người còn lại giống như hoa quỳnh nở, tốt hay xấu đều giấu trong lòng, có khả năng nhìn thấy hay không còn phải xem người có bắt được thời cơ hay không, có kiên nhẫn chờ một cái chớp mắt kia hơi thoáng qua hay không.

Tiểu Dao từng không chịu tin, đừng nhìn Tiết Bắc Phàm bình thường một bộ dạng không đổi, nhưng là ngẫu nhiên mờ ám nhìn cũng rất đẹp. Vì dụ như khi này hắn tùy ý giơ một ngón tay chỉ trở, lúc giơ tay nhắc chân có một chút lười nhác tự nhiên. Tựa hồ cái gì cũng không để ý. Không ngờ nương nàng nói câu kia —— càng không thêm để ý đến, lại càng để ý.

“Này.”

Tiểu Dao ngẩng đầu, chỉ thấy khuôn mặt của Tiết Bắc Phàm không biết từ khi nào đã gần trước mặt, cười hì hì hỏi – “Vì sao lại hí mắt nhìn ta?”

Tiểu Dao giơ tay cho hắn xem.

Tiết Bắc Phàm khó hiểu nhìn bàn tay trống không của Tiểu Dao, đột nhiên nắm tay lại, dấm lên vai hắn một cái, vừa đắc ý lại vừa tùy ý hỏi lại hắn một câu – “Người không nhìn ta, là sao biết ta nhìn người?”

“Nam nhân nhìn nữ nhân thiên kinh địa nghĩa a.” – Tiết Bắc Phàm tựa vào cạnh bàn, cười đến xấu xa – “Nữ nhân nhìn nam nhân là có ý đồ.”

Tiểu Dao dựa sát vào một tí, nhìn hai mắt hắn hỏi – “Vậy người nói bây giờ ta đang suy nghĩ cái gì?”

Tiết Bắc Phàm nhìn Tiểu Dao trong mắt tràn đầy ý cười, thanh âm dề thấp vài phần – “Nghĩ muốn cái gì?”

Tiểu Dao cùng hắn đối diện, trầm mặc thật lâu sau, mở miệng – “Lại muốn thành cái đầu heo?”

.

Tiết Bắc Phàm sững sốt một lúc lâu, cười ha hả.

Thời điểm Tiết Hình mang theo Tần Kha, Phương Đồng Lý lên tới nơi, vừa lúc thấy Tiết Bắc Phàm cùng Tiểu Dao mặt đối mặt ngồi tựa hồ đang nói chuyện, Tiết Bắc Phàm cười đến vui vẻ, Tiểu Dao quơ quơ đôi đũa trong tay, đắc ý nhìn ra cửa sổ.

Tần Kha thần sắc lại âm trầm vài phần, xoay người muốn đi xuống, bị Phương Đồng Lý giữ lại – “Ai, sư muội, ở lại ăn cơm đi.”

“Vẫn còn ăn được sao!” – Tần Kha không được tự nhiên.

Phương Đồng Lý cường ngạnh túm lấy nàng, ngồi xuống ăn cơm.

Bên này tiểu nhị giúp bọn Tiểu Dao thêm trà, Tiết Bắc Phàm hỏi hắn – “Tiểu nhị, báo danh tuyển phu phải có điều kiện gì?”

“Ân, phải ngoài hai mươi dưới ba mươi tuổi, còn phải danh chấn thiên hạ.” – Tiểu nhị cân nhắc – “Tối thiểu phải có một thân hảo công phu, bộ dạng cũng không được quá khó coi, phải là nam tử khí khái.”

Tiết Bắc Phàm gật gật đầu, tò mò – “Bức họa nữ vương bị phát tán ra bên ngoài, vậy mà vẫn còn nhiều người đổ xô vào như vậy sao?”

Tiểu nhị cười thật có thâm ý – “Công tử, ngài chưa từng nghe qua trong Quý thành Tây Vực cất giấu vô số tài bảo sao? Nữ vương có thể nói là phú giáp thiên hạ* lại là bá chủ một phương, đừng nói trên bức họa tuy rằng thoát nhìn là một người không biết chừng mực nhưng ít ra vẫn là một tiểu mỹ nhân a, cho dù là người hói đầu hay bị bệnh chốc đầu. Cũng vẫn có rất nhiều người muốn tham gia tuyển phu.”

*phú giáp thiên hạ: giàu nhất thiên hạ

Tiểu nhị đi rồi, Tiết Bắc Phàm hỏi Tiểu Dao – “Như thế nào? Muốn báo danh giùm ca ca cô hay không? Hắn cũng coi như danh chấn thiên hạ, dù sao nương của Hữu Hữu cũng chỉ là vì tìm phụ thân nàng, đại ca cô cũng không sợ bị bọn họ coi trọng, trà trộn vào Quý thành mới là mấu chốt.”

“Ân.” – Tiểu Dao cân nhắc một chút, Trọng Hoa cũng coi như danh chấn thiên hạ, nhưng quan trọng là trong mắt hắn lúc này đều là Hiếu Nguyệt, phỏng chừng không muốn. Tiết Bắc Phàm cùng Hách Kim Phong sao. Tiểu Dao cũng không biết vì sao, cảm thấy vẫn là đem đại ca nàng bỏ đi ra ngoài sẽ tốt hơn.

Vì thế, nàng do dự như vậy một chút, có chút tội lỗi gật đầu, Tiết Bắc Phàm vẽ mặt đùa giỡn lại cười to.

Bên này hai người đang vui vẻ, một đại hán người Tây Bắc khôi ngô vừa đi ngang qua bọn họ, hiển nhiên là ăn xong cơm rồi nên muốn đi xuống. Cách đó không xa Tiết Hình âm thầm cầm một củ lạc, bắn vào chân người nọ.

Đại hán cao to kia dưới chân liền cảm giác bị người gạt lấy, một cái liền té ngã ở bên chân Tiết Bắc Phàm.

Tiểu Dao nháy mắt mấy cái, nàng vừa rồi rõ ràng nhìn thấy Tiết Hình ám toán đại hán này, thấy vị trí đại hán này ngã liền biết hắn có tâm tư gì. Tiểu Dao có chút không thoải mái —— yêu quái của Bắc Hải phải lại muốn tác quái!

Sau khi đại hán kia đứng lên, nhìn trái nhìn phải, cuối cùng nhìn đến Tiết Bắc Phàm – “Xú tiểu tử, người dám gạt chân ta?”

Tiết Bắc Phàm tất nhiên là thấy rõ, nhẹ nhàng nhéo nhéo mũi, hình như có chút phiền – “Ta cũng không gạt chân người.”

“Lão tử rõ ràng thấy được!” – Đại hán kia cũng là người có thể lực ngang ngược ở đây, phía sau còn có mấy trư bằng cẩu hữu* ngồi cùng bàn ăn cơm, đột nhiên ngã một cái rất mất mặt. Mặt khác, hắn tuy rằng không thấy rõ có phải Tiết Bắc Phàm gạt hắn hay không, nhưng chắc chắn cảm giác bị người khác gạt một cái mới bị ngã sắp xuống, không phải hắn còn có thể có ai?

*trư bằng cẩu hữu: bằng hữu heo chó =))

Tiểu Dao khoé mắt khê liếc sang ba người ngồi bên bàn cách đó không xa, chỉ thấy Tần Kha hơi hơi cau mày, Tiết Hình lại có chút thâm ý quan sát bên này, Phương Đồng Lý lại có vẻ vui sướng khi người gặp họa.

Tiểu Dao trong lòng càng thêm không thoải mái, ba người này thật đáng ghét, bất quá lúc này nàng cũng không lên tiếng, muốn nhìn xem Tiết Bắc Phàm chuẩn bị làm sao bây giờ.

“Người từ nơi khác tới?”

Lúc này, mấy người phía sau ngồi cùng bàn ăn cơm với đại hán kia cũng đều lại đây, bộ dạng hung thần ác sát. Mấy người này cũng coi như bá chủ nơi đây, không ít thực khách đang ăn thấy tình cảnh này vội để lại ngân lượng bỏ chạy.

Bọn tiểu nhị ỷ mình can đảm muốn khuyên can nhưng lại không dám tới gần.

“Chúng ta rõ ràng đều nhìn thấy người gạt hắn, người nói làm sao bây giờ!” – Mấy người này đều là du côn, như vậy phỏng chừng là muốn lừa người.

Tiết Bắc Phàm quay lại tự rót một ly rượu, chậm rãi – “Vây mắt các người đều có vấn đề.”

Tiểu Dao khoe miệng nhếch lên, nâng chén xem náo nhiệt.

“Bốp” một tiếng, đại hán cầm đại đao trong tay đập xuống bàn một cái, đồ ăn thức uống bắn tung tóe, Tiểu Dao vội né người.

Chỉ thấy đại hán kia trừng hai mắt – “Tiểu tử nhà ngươi lá gan không nhỏ a, hôm nay việc này không thể bỏ qua như vậy, ngươi bồi thường một trăm hai tiền thuốc trị thương cho ta, chuyện này coi như xong! Còn không, ngươi hôm nay đừng nghĩ đứng thẳng đi ra ngoài!”

Tiết Bắc Phàm buồn cười nhìn hắn – “Không phải đứng thẳng đi ra ngoài, vậy phải đi thế nào?”

“Đi ngang ra ngoài cho lão tử!” – Đại hán vỗ bộ ngực.

Chợt nghe Tiết Bắc Phàm cúi đầu một tiếng – “Thật tốt quá, ta nghĩ ta rất là ngang, không may ta chính là làm người rất thành thật.”

“Phốc.” – Tiểu Dao che miệng cười.

Đại hán trừng mắt như muốn lộn ra ngoài, nghe rằng trọn mắt đang muốn bày ra bộ mặt dữ tợn để áp chế lại vài tiếng, bỗng nhiên cảm thấy dưới bàn hình như có người gạt chân một cái, sau đó lập tức ngã ngửa không ngồi chồm hổm ngồi trên mặt đất.

Tiểu Dao vừa vặn nhìn thấy, Tiết Bắc Phàm hình như giơ chân gạt hắn một cái. sau đó lại giả vờ như không có gì?

Đại hán kia đặt mông ngồi dưới đất, cũng kinh ngạc nhìn Tiết Bắc Phàm, vừa rồi giống như không có ai gạt hắn a?

Cách đó không xa Tiết Hình khẽ nhú mày — Tiết Bắc Phàm, vẫn cứ thần thần bí bí như vậy, thâm tàng bất lộ, điểm này, rất khiến người ta bất an.

Tiết Bắc Phàm bưng ly rượu nhìn đại hán kia ngồi dưới đất ngẩn người, nhột nhạt cười – “Đã nói ánh mắt ngươi có vấn đề, thứ nên thấy lại không thấy, thứ không nên thấy lại thấy.”

“Ừ!” – Bên kia Tiểu Dao phụ họa, lấy một chiếc đũa đâm đâm đại hán còn đang ngẩn người kia – “Kể vừa mới gạt chân ngươi không phải hắn, là một thái giám.”

“Khụ khụ.”

Tiết Hình cổ họng bị sắc một ngụm rượu, vỗ ngực.

“Thái. Thái giám?” – Đại hán trong mắt lộ vẻ khó hiểu, bất quá biểu tình trên mặt hắn dù sao đã dịu hơn, lui tới gặp qua không ít cao nhân, biết bản thân mình có lẽ đã đắc tội cao nhân rồi, cũng thu lại dáng vẻ kiêu căng vừa rồi.

Tiểu Dao cười hì hì nói – “Nương ta nói, nam nhân điều không thể thiếu chính nhất là độ lượng, nam nhân bụng dạ hẹp hòi bình thường mặt mũi nhìn rất khó ưa” – Nói xong, tiến lại gần – “Đến, ta đỡ người đứng lên.”

Đại hán ánh mắt lại trừng lớn lần nữa, nhìn Tiểu Dao khuôn mặt tươi cười dịu dàng, còn có bàn tay trắng nõn tinh xảo, mấy tên đại hán còn lại đều cười hì hì lấy đầu gối đụng hắn, như là nhắc nhở hắn — vận đào hoa đến rồi a!

Đại hán kia vội vàng vươn tay, Tiết Bắc Phàm bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

Đại hán còn chưa kịp cầm lấy bàn tay nhỏ bé Tiểu Dao, bỗng nhiên liền cảm giác trên tay có gì đó rơi xuống, tựa hồ còn có thể cử động. Cúi đầu nhìn, chỉ thấy Tiểu Dao sớm đã thu tay, mà trên tay mình lại có một con vật lông xù nằm bò, là một con nhện đen to bằng nắm tay.

“A!” – con vậy này ai có mắt cũng có thể nhìn thấy là có nó độc, con nhện to như vậy ai không sợ? Đại hán vẩy tay mạnh một cái, làm con nhện theo đó mà văng đi.

Con nhện đen đó bị văng đi thật xa, vô tình lại rơi ngay trên mặt Tần Kha.

“Nha!” – Tần Kha kêu lên một tiếng sợ hãi vội vàng nhảy dựng lên.

Con nhện rơi xuống mặt đất, Tiết Hình rút kiếm ra khỏi vỏ, một kiếm đâm xuống đem kia con nhện kia chém thành hai nửa. Mũi kiếm vừa đâm vào con nhện hẳn lại cảm thấy hình như có gì đó không đúng, như thế nào lại giống như đâm vào một bọc nước.

Đang nghi hoặc, chỉ thấy con nhện vỡ ra, “Phốc” một tiếng, từ khe nứt phun ra hoàng thủy (nước màu vàng), giống như phá tung mà phun ra. Trong nháy mắt, cả tửu gian mùi hôi ngợp trời, hoàng thủy văng đầy người Tiết Hình, Phương Đồng Lý bên cạnh cũng bị văng lên nửa người, quả thật chặt vật hết chỗ nói. Tuy rằng không biết hoàng thủy kia là nước gì, nhưng mà mùi hôi cùng màu sắc — hai người hiện tại mới biết tình hình là bọn họ giống như bị phân văng đầy người.

Mà hai nửa con nhện kia “lăn” tới bên chân Tần Kha.

Tần Kha vừa thấy, mới phát hiện là hai nửa vỏ cứng — đây là cái một cơ quan giả, loại này chính là dùng để chinh người, căn bản không phải con nhện sống. Nha đầu kia dở trò xấu!

Tiểu Dao bịt mũi lấy tay quạt quạt – “Chưởng quây a, tiệm người như vậy có còn làm ăn được không? Vì sao người nào người nấy đều bỏ chạy?”

Tiểu nhị cùng chưởng quây khoe miệng co rút nhìn thấy những khách nhân khác hùng hùng hổ hổ bỏ chạy, liền thở dài với Tiết Hình cùng Phương Đồng Lý – “Nhị vị khách quan, không bằng về trước một chút?”

Tiết Hình tức giận đến xanh mặt, Phương Đồng Lý vỗ cái bàn “Rầm” đứng lên, chỉ Tiết Bắc Phàm – “Người có ý gì?”

Tiết Bắc Phàm cảm thấy bản thân mình thật sự có chút vô tội, nhún vai, ý tứ — này sao trách ta?

Tiểu Dao khoe miệng khiêu khích – “Ý tứ chính là không nên có lòng hại người, hại người sau đó tất hại mình.”

“Người nha đầu chết tiết kia.” – Tần Kha thân thủ bắt lấy thanh kiếm trên bàn, làm bộ phải quay sang giáo huấn Tiểu Dao.

“Chắc chắc.” — Tiểu Dao hai tay nắm lấy tay áo của Tiết Bắc Phàm – “Tiết Nhị, nữ nhân này thật hung dữ! Người nhớ rõ a, chọn nương tử không thể chọn loại như vậy.”

Tiết Bắc Phàm một tay đỡ trán, trong lòng kính nể, từng gặp qua nàng không sợ chuyện, nhưng chưa thấy qua Tiểu Dao như vậy giống như tiểu tử tông thích gây sự, người khác chỗ nào có loạn liền trốn đi, nàng là chỗ nào càng loạn càng chen vào xem.

Tần Kha vốn là vì Tiết Bắc Phàm mà nhện, nghe Tiểu Dao nói như vậy, nổi trận lôi đình, lại thấy hai tay nàng cầm lấy tay áo Tiết Bắc Phàm giống như thị uy. Keng một tiếng rút bảo kiếm ra khỏi vỏ, chỉ Tiểu Dao – “Hôm nay nha đầu chết tiết nhà người nhất định phải chết!”

Tiểu Dao vẫn ổn định đến lợi hại – “Có nhân mới có quả, các người chinh người nhưng không cho người chinh lại sao? Chỉ có thể nói đạo hạnh các người nông cạn, thẹn quá hóa giận gì đó chúng tôi các người thua. Bắc Hải phái cũng thường thôi.” – Nói xong, ánh mắt neho lại mỉm cười – “Tiết Bắc Hải là cáo già, đừng nói đến đám ngốc tử như các người, dù thêm ba mươi người cũng không khôn khéo bằng ngón chân của hắn, còn có tâm tư ở trong này đùa giỡn tranh giành tình nhân, khó thành nhân tài.”

Ba người hơi hơi sững sốt.

Tiết Bắc Phàm vươn tay chụp lấy cổ tay Tiểu Dao, trong mắt hiện lên một tia khẩn trương.

Tiểu Dao quyết đoán nhếch mi, còn tỏ vẻ hung hãn, trong thì lại buồn bực — Tiết Bắc Phàm còn đang bảo vệ đại ca hắn a.

Tiết Bắc Phàm cũng lo lắng, trừ bỏ hắn thì Tiểu Dao là người duy nhất biết được Tiết Bắc Hải còn chưa có chết. Không tìm được thi thể của đại ca hắn, hầu hết mọi người đều suy đoán, làm cho người của Bắc Hải phái càng thêm bất an.

“Người muốn nói đại ca của ta còn chưa có chết?” – Tiết Hình lúc này cũng bình tĩnh xuống, đem áo khoác cởi ra, mặt lạnh lùng, hỏi Tiểu Dao, cũng nhìn sang Tiết Bắc Phàm.

Tiết Bắc Phàm cũng không đáp lại.

Tiểu Dao hơi nhún vai, ngây ngô hỏi Tiết Bắc Phàm – “Tiết Bắc Hải đã chết chưa?”

Tiết Bắc Phàm dở khóc dở cười nhìn Tiểu Dao, như là hỏi —— cô muốn như thế nào đây?

Tiểu Dao nhìn trời giống như giận dữ – “Hắn không cho ta tiết lộ bí mật hắn không chết a.”

Tiết Bắc Phàm đỡ trán —— nha đầu toàn bộ nói ra, thật sự là không ổn, kế hoạch của đại ca xem như bị nòng quấy rối.

Tiết Hình cùng Phương Đồng Lý sắc mặt tái nhợt —— Tiết Bắc Hải thật sự không chết! Hơn nữa nghe ý tứ của Tiểu Dao, tất cả mọi chuyện đều nằm trong lòng bàn tay của Tiết Bắc Hải, ba người gáy đổ mồ hôi.

“Người có chứng cứ gì?!” – Tần Kha đối với Tiểu Dao cũng không tin tưởng – “Ai biết người có phải ăn lung tung hay không?!”

“Vậy người cũng đừng tin tưởng!” – Tiểu Dao chậm rãi nói – “Dù sao Tiết Bắc Hải có chết hay không với ta mà nói thì chẳng có gì, còn đối với các người, kia có thể rất khác nhau.” Nói xong, đứng lên xoay người chuẩn bị đi xuống.

“Đừng đi, nói chuyện rõ ràng!” – Phương Đồng Lý vươn tay định chụp lấy vai Tiểu Dao.

Nhưng tay còn chưa kịp đụng, liền cảm giác một cỗ nội lực đem tay hắn văng ra.

Hắn cả kinh, lui về sau từng bước sau khi phục hồi tinh thần lại, Tiết Bắc Phàm không biết khi nào đã tới bên cạnh Tiểu Dao, giơ tay bảo vệ nàng, quay đầu lại liếc nhìn ba người kia một cái, kéo Tiểu Dao đi xuống.

Lưu lại ba người ngơ ngác nhìn nhau, Tiết Hình hai hàng lông mày nhíu chặt —— không ổn!

Xuống dưới, Tiểu Dao liền cảm giác Tiết Bắc Phàm buông vai mình ra, cúi đầu ngưng thần đi về phía trước.

Tiểu Dao theo vài bước, giơ chân đá căng chân hắn một cước.

Tiết Bắc Phàm quay đầu lại, có chút vô tội xoa chân, ý tứ như là hỏi —— cô lại như thế nào nữa?

Tiểu Dao thấy hắn ngược lại không sinh khí, trong lòng cũng có chút không yên – “Người sinh khí sao?”

Tiết Bắc Phàm buồn cười – “Đại tiểu thư như cô lại sợ ta sinh khí sao?”

“Ta đây là vì người được chứ?” – Tiểu Dao than thở một câu – “Tiết Bắc Hải rõ ràng có kế hoạch.”

“Cô cũng biết đại ca của ta có kế hoạch, cô lại còn phá hư chuyện của hắn?” – Tiết Bắc Phàm lắc đầu – “Giờ thì hay rồi, ta cũng không biết ăn nói thế nào với hắn.”

“Người vì sao phải ăn nói với hắn?” – Tiểu Dao không hiểu hỏi hắn.

“Quên đi.” – Tiết Bắc Phàm xua tay với Tiểu Dao – “Hắn phỏng chừng cũng đoán sơ sơ lời nói của cô, đừng để ý.”

“Ta vì sao phải để ý?” – Tiểu Dao hỏi lại – “Hắn cũng không phải đại ca của ta, hắn cao hay mất hứng đối với ta có quan hệ gì? Tiết Nhị!”

Tiết Bắc Phàm quay đầu lại, thấy vẻ mặt nghiêm túc hiếm có của Tiểu Dao.

Đứng ở trên đường lớn, người đến người đi, Tiểu Dao nhìn thấy mình cách Tiết Bắc Phàm hai bước – “Ta mặc kệ người có lý do gì, nhưng mà làm người nên đối với chính mình tốt một, đối với bản thân quá xấu, thực xin lỗi nương người.”

Tiết Bắc Phàm hơi hơi nhếch miệng, không nói gì. Nha đầu Nhan Tiểu Dao kia, nói chuyện ra luôn ra làm người ta bất ngờ, tuy có chút ngụy biện nhưng tựa hồ không thể nào cãi lại.

Tiểu Dao chấp tay sau hông lắc lư đến bên cạnh hắn, nghiêng mặt suy nghĩ nhìn bộ dạng trợn mắt há mồm của hắn, lúc sau khóe miệng nhếch lên, lấy tay nắm quai hàm của hắn hướng hai bên kéo kéo – “Cười một cái.”

Tiết Bắc Phàm nhin không được khóe miệng khê nâng.

Tiểu Dao nhón chân, sờ đầu hắn giống như sờ con chó nhỏ – “Về sau có ai khi dễ ngươi nói cho ta, bốn tiểu thư sẽ giúp ngươi ra mặt.”

Tiết Bắc Phàm cười lắc đầu – “Ai dám khi dễ ta?”

Nói xong hắn cũng kinh ngạc. Tiểu Dao thực tự nhiên nâng tay, nhẹ nhàng khéo léo vỗ lưng hắn – “Đúng a, chỉ cần ngươi không muốn, ai có thể khi dễ ngươi đâu?”

Tiết Bắc Phàm nhìn vẻ mặt kiêu ngạo của nha đầu trước mặt trong lòng liền hiểu rõ, một loại cảm giác chưa bao giờ có theo đáy lòng sinh ra. Cảm giác kia, giống như lúc xuân đến tuyết tan chờ đóa hoa đầu tiên nở, có chút lo lắng, lại có chút chờ mong.

Tiểu Dao đi về trước vài bước, thấy Tiết Bắc Phàm vẫn còn đứng tại chỗ ngăn người, liền vươn tay vẫy vẫy.

Tiết Bắc Phàm chỉ thấy bàn tay nhỏ bé trắng nõn nhẹ nhàng vẫy vẫy, bản thân giống như bị hạ chú, đợi đến khi hiểu được thì đã chạy tới bên cạnh Tiểu Dao.

Hắn vươn tay ra – “Cho ta dắt tay cô đi.”

Tiểu Dao bật người nắm tay rứt vào trong tay áo giấu ra phía sau – “Không!”

“Đừng keo kiệt.” – Tiết Bắc Phàm làm bộ muốn bắt lấy.

Tiểu Dao vội chạy đi – “Không cho!”

“Chỉ nắm một chút.”

“Không cho!”

Bên trên, Phương Đồng Lý xoa xoa mặt, hỏi Tiết Hình – “Sự tình thật sự trọng đại, chúng ta có phải hay không nên về trước cùng vài vị trưởng lão thương lượng lại?”

Tiết Hình gật đầu – “Ngày mai đi.”

“Không được!”

Tần Kha đột nhiên mở miệng.

Tiết Hình cùng Phương Đồng Lý cũng không hiểu nhìn nàng – “Vì sao?”

“Ta không quay về!” – Tần Kha hai hàng lông mày nhăn lại, nhìn thấy Tiết Bắc Phàm cùng Nhan Tiểu Dao càng chạy càng xa – “Không phải còn muốn tuyển Quý Vương sao!”

Phương Đồng Lý buồn cười nhìn Tần Kha – “Tuyển Quý Vương là thứ yếu, cô chủ yếu là không cam lòng.”

“Ai cần ngươi lo?!” – Tần Kha đảo mắt không có hảo ý nhìn hắn một cái, Phương Đồng Lý đành phải thức thời dậm chân.

“Chính xác, lúc này trở về cũng vô ích.” – Tiết Hình hai mắt nhắm lại – “Tiết Bắc Phàm. Tựa hồ còn có một bộ mặt chúng ta không biết, nếu phải đối phó Tiết Bắc Hải, nói không chừng hắn còn có chút tác dụng.”

44. Chương 44: Đêm Dài Người Không Yên

Tiểu Dao cùng Tiết Bắc Phàm bỏ rơi đám người theo dõi liền trở lại chỗ hẹn bí mật, đây là nơi ở của một người dân mà Trọng Hoa đã thuê để ở lại. Vùng biên thùy Tây Vực, luôn luôn có vài người lai lịch phức tạp, cần nơi ở ẩn, bởi vậy thường xuyên có chỗ trống cho thuê. Người cho thuê nhà căn bản đều là lão nhân, thu bạc xong liền đi, cái gì cũng không hỏi, dĩ nhiên cũng sẽ không đi ra ngoài nói lung tung.

Tiểu Dao vào sân đi vòng vo, cảm thấy rất có tư vị của Tây Vực – “Nhìn một hồi thì ra mấy gian nhà này đều được xây thành một vòng tròn!”

“Hình tròn có rất nhiều ưu điểm, đóng cửa đá lại thì ai cũng không vào được. Ở nơi hoang sơn thôn dã, gian nhà như vậy có thể phòng cướp, phòng sói, bão cát! Cửa sổ hướng vào trong, trong viện vừa có thể phơi y phục vừa có thể phơi nắng, buổi tối đốt đồng lửa, gió thổi cũng không tắt.” – Tiết Bắc Phàm giải thích xong, bắt đầu lấy hoàng băng vừa rồi giữa đường thuận tay xé xuống, đưa cho Hách Kim Phong – “Việc này thích hợp với người.”

Hách Kim Phong mở ra vừa nhìn, nhú mày – “Bảo ta đi tuyển phu?”

“Phải, trà trộn vào cung là cách tốt nhất, chúng ta sẽ giả dạng làm người hỗ trợ cho người.” – Tiết Bắc Phàm cười nói – “Nghĩ tới nghĩ lui ta cùng Trọng Hoa cũng không thích hợp, Trọng Hoa có tình trên người, ta tiếng xấu rõ ràng.”

Hách Kim Phong xua tay – “Đừng nói như vậy, bắt quá đây thật sự là biện pháp tốt, ta không sao cả.”

“Quyết định vậy đi.” – Trọng Hoa tính toán thời gian – “Chúng ta thương lượng một chút đối sách cụ thể, ngày mai liền khởi hành vào Quỷ thành.”

Hữu Hữu vẻ mặt lo lắng – “Lẫn nhập vào hoàng cung như vậy, thật có thể đem ngôi vị hoàng đế đoạt lại sao? Quốc sư cùng đại tổng quản, cũng không phải là loại người dễ đối phó.”

“Vậy đừng đi?” – Tiểu Dao thử hỏi.

“Không được!” – Hữu Hữu vội vàng lắc đầu – “Mẫu hậu ta còn chưa biết đâu, nếu người đột nhiên quay về, không có chuẩn bị mà bị ám hại thì làm sao bây giờ? Ta biết bọn họ muốn hại mẫu hậu!”

Tiểu Dao nhếch khóe miệng – “Chính xác! Đúng rồi, cô nói cho ta biết một chút, đại quốc sư cùng đại tổng quản kia cụ thể là bộ dạng gì, là dạng người như thế nào?”

Hữu Hữu ở cạnh một chiếc bàn đá trong sân phơi nắng – “Kỳ thật trước kia ta từng nói qua, cũng không phải là gạt người, quốc sư đích xác quyền cao chức trọng, hẳn có những năng lực mà người bình thường không có, có đôi khi còn có thể thông thần*.”

*thông thần: liên lạc nói chuyện với thần linh

Tiểu Dao âm thầm bĩu môi, thông thần? Hay là kẻ lừa đảo giả thần giả quỷ.

“Hơn nữa.” – Hữu Hữu nói tới đây, thần sắc ảm đạm một chút – “Quốc sư anh tuấn tiêu sái, ngày thường cũng ôn văn nho nhã, rất được người khác yêu mến, ta vẫn thực sùng bái hẳn.”

“Hắn không phải lão nhân?” – Tiểu Dao vừa nghe đến quốc sư còn tưởng rằng là cái lão nhân yếu đuối, còn mặc mấy loại đạo bào tăng bào*, nhưng nghe giọng điệu của Hữu Hữu, chẳng lẽ vẫn là một mỹ nam tử?

*đạo bào tăng bào: áo đạo sĩ áo hòa thượng

“Không phải đâu!” – Hữu Hữu vội vàng lắc đầu – “Hắn là Quỷ thành đệ nhất mỹ nam tử, vẫn chưa lấy vợ, ta nghe nói.”

“Hắn thăm mền nương cô a?” – Tiết Bắc Phàm đột nhiên hỏi một câu.

Hữu Hữu kinh ngạc mở to hai mắt – “Làm sao cô biết?”

“Không khó đoán lắm, nói như vậy, quốc sư kia là vì yêu sinh hận?”

“Cũng không hoàn toàn như vậy, hẳn cùng đại tổng quản có chút mờ ám.”

Tiểu Dao nháy mắt mấy cái – “Hắn thích nam nhân?”

Tiết Bắc Phàm bắt đầu nhìn trời – “Đại tổng quản là nữ nhân.”

Tiểu Dao miệng há hốc – “Tổng quản không phải đều là thái giám sao?”

“Cô nghe ai nói vậy?” – Trọng Hoa cùng Hách Kim Phong trầm miệng một lời hỏi nàng.

“Nghe kể!”

Mọi người trầm mặc một lúc lâu, lắc đầu.

“Đại tổng quản là tâm phúc của nương ta, đi theo bên người nhiều năm, là một đại mỹ nhân, bắt quá cũng chưa thành thân, nghe nói nàng thăm mền quốc sư rất nhiều năm.”

“Quan hệ thật phức tạp!” – Tiểu Dao vuốt cằm – “Hai người này theo lý mà nói cơ hội tạo phản rất nhiều, vì sao không hành động từ sớm mà cố tình chọn lúc này? Hay là lúc này có mấu chốt gì đặc biệt?”

“Cụ thể ta không biết, bắt quá nương ta trước khi đi, từng cùng quốc sư cãi nhau ầm ĩ một trận.” – Hữu Hữu một tay chống má than một tiếng – “Ta nguyên bản vẫn nghĩ hai người họ là trưởng bối đáng tin nhiệm, nên cảm giác bị lừa này quả thực không dễ chịu. May mắn vẫn còn mấy thị vệ trung thành của nương đem ta cứu ra, đánh tráo thành Diêu Đóa mang ra Quỷ thành.”

“Vậy thương thế trên người cô sao lại thế này?” Hách Kim Phong hỏi – “Cô nếu không phạm sai lầm, ai đánh cô?”

Hữu Hữu miệng mấp máy – “Quy củ của hộ vệ hoàng thành rất nghiêm ngặt, kẻ phạm sai lầm trước khi bị đuổi đi đều phải chịu vài nhát roi hung hãn, bởi vì sợ bị phát hiện, ta liền nhịn một chút, còn phải nhịn đau.”

Mọi người cũng nhíu mày, Hữu Hữu tốt xấu gì cũng là một công chúa, bị khổ như vậy vẫn còn rất bình tĩnh, thật ra một chút cũng không hư hỏng.

Hữu Hữu thấy mọi người nhìn mình vẻ mặt còn có vài phần thương hại, ngượng ngùng cười cười – “Lại nói tiếp, vẫn là nương ta có tầm mắt nên trước đây người mới bắt ta luyện công, thường ngày cũng hay cùng bọn nha hoàn ở chung. Ta cũng từng cùng các nàng đánh nhau, cho nên tất cả mọi người đều nói ta một chút không yếu ớt.” – Nói xong, nàng nhúc nhích đầu – “Đây có lẽ cũng là ưu điểm duy nhất của ta.”

“Ai.” – Hách Kim Phong lắc đầu – “Cô nương không cần tự chuốc khổ như vậy, cô không hề ít ưu điểm.”

Tiết Bắc Phàm khoanh tay tiến đến bên cạnh hắn, cười hỏi – “Nói ví dụ?”

Hách Kim Phong bộ dạng nghiêm túc đầu ra đầy, hỏi – “Nàng căn bản không có khuyết điểm gì lớn đúng không?”

Tất cả mọi người đều sửng sốt, Tiểu Dao nhếch miệng gật đầu – “Đúng vậy”.

“Ta khó coi như vậy, thường xuyên có người nói ta làm nương mất mặt.” – Hữu Hữu miệng khê lẩm bẩm một câu.

“Có sao? Bộ dạng không xấu mà.” – Hách Kim Phong tức giận bất bình thay Hữu Hữu – “Nữ nhân lớn lên ngũ quan đoan chính không phải sao, ta thấy cũng rất tốt.”

Hữu Hữu xấu hổ đến đỏ mặt, ngượng ngùng nhìn sang hướng khác.

Tiểu Dao vui vẻ, tới bên cạnh Hách Kim Phong, cùng Tiết Bắc Phàm một tả một hữu nhìn hắn.

“Đại ca, huynh cảm thấy nữ nhân thế nào là đẹp, nữ nhân loại nào thì không đẹp?” – Tiểu Dao cảm thấy hứng thú hỏi.

“Ừm.” – Hách Kim Phong nghĩ nghĩ – “Như muội, Tiểu Nguyệt cô nương, còn có Hữu Hữu cô nương đều rất đẹp.”

Hữu Hữu cười khỏ nhìn Tiểu Dao lại nhìn Hiếu Nguyệt – “Hai vị cô nương đều là quốc sắc thiên hương, còn ta? Quên đi.”

Hách Kim Phong nhướng mày – “Có gì khác nhau sao? Đều là nha đầu tuổi còn trẻ, cao thấp mập ốm khác nhau, trăm dạng hạt đường trăm dạng người, không cần tự xấu hổ!?”

Tiết Bắc Phàm cười đến vui vẻ, lấy tay vỗ vai Hách Kim Phong – “Ai, đại ca, người nói lời này rất có đạo lý.”

“Không phải.” – Hách Kim Phong vỗ ngực – “Phụ thân ta thường nói, ‘Nương con lúc bấy giờ là đại mỹ nhân đứng nhất nhì thiên hạ, ta với cũng không tới’, người xem nương ta cũng không lấy tuyệt thế mỹ nam a!”

Nói còn chưa dứt lời, Tiểu Dao nâng tay chụp đầu hắn – “Không được nói bừa.”

Hách Kim Phong sờ đầu, có chút ngượng ngùng – “Như vậy thì sao, ta chỉ không quen nhìn loại người trông mặt mà bắt hình dong.”

“Vậy phụ thân ngươi năm đó không phải là cưới một người rất xinh đẹp sao?” – Tiết Bắc Phàm khoanh tay hỏi – “Lòng yêu cái đẹp ai cũng có.”

“Nhưng mà nương ta cùng phụ thân ta sống chết thành thân, sau đó lại ôm mộ tử của ta chạy mất, hết thấy chuyện này, cùng bộ dạng đẹp hay không đẹp của nàng cũng không quan hệ.” – Hách Kim Phong lắc mạnh cái đầu, cho Hữu Hữu một lời khuyến khích – “Nha đầu ngốc, không cần tin lời những kẻ trông mặt mà bắt hình dong, cô trông rất đẹp, biết không?!”

Hữu Hữu ngây ngốc nhìn Hách Kim Phong, cuối cùng, đỏ mặt gật đầu – “Ừ!”

Hách Kim Phong thấy vẻ mặt trên mặt nàng không còn, tựa hồ thập phần tin tưởng, cũng vừa lòng. Hắn còn nhìn Tiểu Dao, như là nói —— đại ca muội cũng biết an ủi người khác này.

Tiểu Dao cùng Tiết Bắc Phàm nhìn Hữu Hữu bộ dạng đỏ mặt đang nhìn trộm Hách Kim Phong, đều bắt đắc dĩ đỡ trán.

Tiết Bắc Phàm bỗng nhiên thấp giọng nói với Tiểu Dao – “Đáng tiếc, nếu trên mấy người có một ca ca thì tốt rồi.”

Tiểu Dao tâm tư còn đang ở chỗ Hách Kim Phong cùng Hữu Hữu, lập tức không hiểu được hắn có ý gì, liếc hắn.

“A, vậy đại ca cô không phải là Hách Nhị sao?” – Tiết Bắc Phàm cười xấu xa, vươn hai ngón tay – “Nhị ca được người coi trọng, thật đáng mừng.”

Tiểu Dao để cho hắn vui vẻ, đáp hắn một cước, hời hợt tặng hắn một câu – “Người mới có Nhị đó!”

Hách Kim Phong bỗng nhiên quay đầu lại, vẻ mặt khó hiểu – “Làm sao người biết nhũ danh của ta?”

Mọi người che miệng.

Lúc sau đến giờ trưa, Hữu Hữu vẫn kề cận Tiểu Dao hỏi nàng chuyện tình của Hách Kim Phong, nhìn đi, hoa đào của Đóa Đóa đã nở, người sáng suốt đều có thể nhìn ra, đương nhiên trừ bỏ Hách Kim Phong. Tiểu Dao nhớ tới nương nàng thường xuyên nói câu – “Người ngu ngốc một chút, sẽ dễ dàng có được hạnh phúc.” – Quả nhiên ngốc nhân có phúc. Nhưng mà, Tiểu Dao nhìn ra ngoài cửa sổ thấy Hách Kim Phong vẻ mặt thật sự nghiêm túc đang luyện đao—— đại ca nàng phương diện này hẳn là thập phần triền miên?

Lúc trời tối, mọi người cùng nhau ở trong sân ăn cơm chiều, Trọng Hoa đi ra ngoài hỏi thăm tin tức vừa chạy về, gương mặt bừng bừng ngồi vào bàn. Hắn vẻ mặt lo âu, tới bên cạnh Tiết Bắc Phàm – “Có người cố ý phóng tin tức ra ngoài, nói đại ca ngươi không chết, giả thần giả quỷ có mưu đồ khác.”

Tiết Bắc Phàm khề nhú mày, gật đầu – “Phỏng chừng là Tiết Hình truyền ra.”

“Làm sao bây giờ?” – Trọng Hoa không biết vì sao, thập phần khẩn trương.

Tiết Bắc Phàm chỉ cười cười, khoát tay chặn lại – “Không có việc gì.”

Tiểu Dao thấy sự tình thật sự bị truyền ra ngoài, trong lòng cũng có chút không yên —— thật sự không phải lo lắng đại lừa đảo Tiết Bắc Hải kia, mà là lo lắng Tiết Bắc Phàm sẽ bị liên lụy. Vì cái gì phải lo lắng cho tên miệng lưỡi đáng ghét này, nhưng Tiểu Dao trong lòng lại không nghĩ vậy.

Ban đêm, Tiểu Dao cùng Hiểu Nguyệt nghỉ ngơi trong một gian phòng.

Hiếu Nguyệt nửa đêm chợt nghe giường gỗ bên cạnh lay động phát ra tiếng kéo cà kéo kẹt, giường mắt nhìn nhìn. Chỉ thấy Tiểu Dao giống như bánh quẩy chiên, đang ở trong chăn lẩn qua lẩn lại.

Hiếu Nguyệt ngồi dậy, chỉ thấy Tiểu Dao cau mày chống cằm, lúc thì nằm úp sấp thở dài, lúc thì trở mình nhìn lên trên, trần trọc cũng không đủ để hình dung dáng vẻ kỳ lạ của nàng giờ phút này.

“Tiểu Dao.” – Hiếu Nguyệt nhin không được hỏi một tiếng – “Cô không thoải mái à?”

Tiểu Dao ngẩng đầu liếc mắt nhìn nàng một cái, cái liếc mắt này dọa Hiếu Nguyệt nhảy dựng, trông thật ai oán a.

“Cô làm sao vậy?” – Hiếu Nguyệt xuống giường, đi đến bên người nàng ngồi xuống, lấy tay sờ trán nàng, xác nhận không bị bệnh, cảm thấy Tiểu Dao có thể có tâm sự – “Xảy ra chuyện gì?”

“Ta so với đại ca ta còn Nhị đâu, ta mới là Hách Nhị!” – Tiểu Dao vẻ mặt cầu xin.

Hiếu Nguyệt xì một tiếng vui vẻ – “Hách Nhị.”

“Ta nhất thời lạnh mồm lạnh miệng, lại bị trúng kế của tên Tiết Bắc Hải hỗn đản kia.” – Tiểu Dao ôm đầu – “Xong đời, Tiết Nhị kia bị ta hại chết.”

Hiếu Nguyệt nghe không rõ, có chút hồ đồ – “Tiết công tử làm sao vậy?”

Tiểu Dao ôm gối đầu – “Tên kia, buổi sáng lúc ấy rõ ràng đã biết cũng không nói cho ta, lúc ấy hần mắng ta vài tiếng là tốt rồi a, làm bồn tiểu thư ngủ không ngon.”

Hiếu Nguyệt cũng nằm úp xuống, ôm người gối đầu hỏi nàng – “Cô làm gì?”

“Ta đem chuyện Tiết Bắc Hải còn chưa chết nói cho ba yêu quái của Tiết gia biết.”

“Tiết Bắc Hải kia thực sự chưa chết sao?”

“Đúng vậy!”

“Vậy lời cô nói chính là sự thật.” – Hiếu Nguyệt khó hiểu – “Thế có vấn đề gì?”

“Ai, cô không rõ đâu. –” Tiểu Dao chán nản đỡ cái trán – “Tiết Bắc Hải kia là con cáo già khôn khéo âm độc, hần không sợ ta nói ra ngoài đâu, phỏng chừng đã sớm tính tới rồi.”

“Cô nói rõ ràng chút, làm ta gấp sắp chết nha?” – Hiếu Nguyệt sốt ruột.

“Hầy.” – Tiểu Dao xoay người ngồi dậy – “Cô nghĩ xem, trên giang hồ đối với Tiết Nhị cách nói đã không giống nhau, đồn đãi cũng nhiều, có người nói hần thâm sâu không lường được, cũng có người nói hần là bần loài không thể trát tường.”

*bần loài không thể trát tường: ý nói đồ bỏ đi

Hiếu Nguyệt gật đầu.

“Lúc này Tiết Bắc Hải đột nhiên vô cớ chết, bản thân hần lại trốn đi không thấy người, người giang hồ đi chỗ nào tìm hần?” – Tiểu Dao cách cái chăn ôm lấy đầu gối – “Chính lúc này Tiết Nhị lại đột nhiên xuất hiện trên giang hồ, mọi người tìm không thấy Tiết Bắc Hải, cũng không biết đến tìm hần sao?”

Hiếu Nguyệt ngẩn người.

“Còn có, trước kia lúc ở Bắc Hải phái hần ở trước mặt ba con yêu quái kia làm gì phải giả bộ sợ hãi, không phải là muốn trêu chọc là gì.” – Tiểu Dao vò đầu – “Cái này nếu càng nhiều người giang hồ tìm đến hần, hần không muốn bị đánh thì chỉ có thể đánh trả, đến lúc đó người ta nhìn thấy hần trước kia cố ý giấu diếm, phỏng chừng lại càng suy đoán nhiều hơn. Ai nha, ta biết hần trước kia nói muốn trốn, là trốn cái gì.”

Hiếu Nguyệt lúc này đã gần như hiểu hết toàn bộ, liền hỏi một câu – “Là chạy trốn sự không chế của đại ca hần?”

Tiểu Dao ngẩng đầu, cuối cùng ảo não gật đầu – “Ta là không phải thực Nhị? Còn tự cho là thông minh.”

“Cô mới là người đầu tiên đó, có thể tự mình đoán được, phỏng chừng cũng chỉ có cô.” – Hiểu Nguyệt hơi nở nụ cười, lấy tay sờ đầu nàng – “Kỳ thật lời này Thiếu chủ đã sớm nói qua, Trọng Hoa cũng biết.”

“Hả?” – Tiểu Dao túm chần – “Không phải, bọn họ như vậy đã sớm biết ta thực Nhị?”

Hiểu Nguyệt dở khóc dở cười – “Đương nhiên không phải nói cô, là nói Tiết công tử.”

Tiểu Dao nghiêng người – “. . . Tiết Nhị?”

“Vô lâm rộng lớn, người luyện võ đều tranh đấu rất tàn nhẫn, không ai phục ai? Nhưng vì cái gì Tiết Bắc Hải nhiều năm như vậy đều là thiên hạ đệ nhất, không gì có thể lay chuyển vị trí này?” – Hiểu Nguyệt nhẹ nhàng lắc đầu – “Trừ bỏ bên ngoài hẳn có một thân hảo công phu, Thiếu chủ từng nói qua, quan trọng nhất là hẳn có tâm kế mưu lược, Tiết Bắc Hải là người cực kỳ thông minh.”

Tiểu Dao cúi đầu nhìn hình hoa văn trên chần ngắn người, chính xác. võ công của Tiết Bắc Hải nàng không biết qua, nhưng mà lần đầu tiên nhìn cảm thấy hẳn hữu danh vô thực, nhưng hôm nay xem ra, đã biết dọc đường đều bị hắn gắt gao khống chế ở trong tay, dù là các nàng gặp ai, nói những gì.

“Thiếu chủ từng nói, Tiết công tử từ nhỏ giống như là sinh hoạt trong lồng giam của đại ca hắn, dù cho có bản lĩnh đi chăng nữa, vẫn là trốn không thoát, tựa như sợi dây cột trên người con rối gỗ vậy.” – Hiểu Nguyệt nhẹ giọng thở dài – “Đáng sợ nhất chính là lồng sắt này mắt thường nhìn không thấy, mỗi chuyện hắn làm, mỗi thời mỗi khắc đều có thể là thay đại ca hắn hoàn thành một kế hoạch, cuối cùng có thể cứu người, cũng có thể hại người.”

Tiểu Dao chau mày, nguyên lai là ý như vậy – “Tiết Nhị kia bộ dạng một chút cũng không thêm để ý, là bởi vì cam chịu, không phải giả bộ thâm trầm?”

Hiểu Nguyệt bất đắc dĩ nói – “Trọng Hoa trước kia từng nói với ta một việc.”

“Cái gì?” – Tiểu Dao vội hỏi – “Về Tiết Nhị sao?”

“Phải, một việc, đủ để chứng minh Tiết Bắc Hải rất đáng sợ.” – Hiểu Nguyệt đề thấp thanh âm – “Tiết công tử kỳ thật là do vợ nhỏ sinh ra, nương hắn phi thường xinh đẹp lại được sủng ái, đáng tiếc khó sinh mà chết.”

Tiểu Dao nhếch mi —— quả nhiên không phải cùng một nương sinh ra!

“Bởi vậy Tiết công tử vừa ra đời liền giao cho nương của Tiết Bắc Hải, cũng chính là Đại phu nhân nuôi.” – Hiểu Nguyệt nói xong thần sắc cũng lạnh vài phần – “Đại phu nhân rất hận nương của Tiết công tử, không bao lâu Tiết lão gia cũng chết, tất cả quyền hành trong nhà đều rơi vào tay của Đại phu nhân.”

“Độc phụ kia không phải từ nhỏ liền ngược đãi hắn?” – Tiểu Dao bắt đầu phát cáu.

“Không phải, Tiết công tử từ nhỏ vẫn vô đều được học, Đại phu nhân bỏ công bồi dưỡng hắn, nhưng mà không thương hắn.” – Hiểu Nguyệt nói xong, nhìn Tiểu Dao – “Trọng Hoa nói, trước đây có một lần hắn đến Bắc Hải phái chơi, Tiết Bắc Hải đi luyện công, hắn phải đợi một canh giờ, cảm thấy bức mình liền đi loạn trong sân, cuối cùng đi ngang qua phòng của Đại phu nhân, nghe được Đại phu nhân đang giáo huấn Tiết Bắc Hải.”

Tiểu Dao ánh mắt nheo lại – “Dạy hắn cái gì?”

“Dạy hắn, phải biết lợi dụng người khác, đương nhiên người đó càng có bản lĩnh càng tốt. Phải biết khống chế người khác, đối với hắn có ân so với uy hiếp càng tốt. Phải biết tra tấn người khác, đau ở đâu, cũng không bằng đau lòng tới nghiệm. Thật sự hận một người, phải làm cho hắn hai bàn tay trắng bị người quên đi, so với giết hắn ngàn đao còn thống khoái hơn.”

Tiểu Dao há to miệng – “Nguyên lai Tiết Bắc Hải xấu xa là học từ nương hắn sao! Đại yêu quái sinh tiểu yêu quái.”

“Trọng Hoa nói lúc ấy nghe không rõ, cũng không để ý, thời điểm đang muốn chạy đi, lại nghe Đại phu nhân dặn Tiết Bắc Hải, ‘Nhị tử của nữ nhân kia, là quân cờ tốt nhất giúp con hoàn thành đại nghiệp, tha hồ lợi dụng, nhất định đừng để cho hắn chạy. Mặt khác, quan trọng nhất chính là. Đừng để cho hắn vui vẻ, cho dù một ngày cũng không được! Hắn thích cái gì, người liền hủy diệt cái đó.’”

Tiểu Dao có thể tưởng tượng đến biểu tình của vị Đại phu nhân kia thời điểm nói ra những lời này thật dữ tợn, nghiêng răng nghiêng lợi, vỗ ván giường – “Tiết Nhị này cũng quá dễ khi dễ? Làm thật hai mẫu tử yêu quái kia không được sao?”

“Nói dễ hơn làm.” – Hiểu Nguyệt lắc đầu, thấy Tiểu Dao tức giận lý sự, nghiêng đầu cười nhìn nàng – “Tiểu Dao, cô thông minh như vậy, không bằng giúp Tiết công tử một chút? Cô chẳng phải cũng quan tâm hắn sao?”

Tiểu Dao hơi sững sốt, bĩu môi – “Ta còn không phải bị Tiết Bắc Hải lợi dụng. Vả lại, ai quan tâm hắn.”

“Kỳ thật a, lần này Tiết công tử đích thật là rất không giống, hắn trước kia cho tới bây giờ cũng chưa nghiêm túc làm chuyện gì.” – Hiểu Nguyệt vuốt cằm cân nhắc, “Cô đoán xem có thể là vì cô hay không?”

Tiểu Dao nghe đến đó, nhíu nhíu mày – “Cho dù là lần này bất đồng?”

“Phải.”

“Cũng không thể là bởi vì ta.” – Tiểu Dao nói – “Ta mới cùng hắn nhận thức vài ngày, cho dù miệng hắn toàn nói hươu nói vượn, nhưng hắn có tâm hay vô tâm ta vẫn có thể nhìn ra, hắn là có nguyên nhân khác.”

“Nguyên nhân gì?”

Tiểu Dao ngồi đó suy nghĩ thật lâu, bỗng nhiên đắm một cái xuống giường – “Ta đã biết!”

“Cái gì?”

“Tiết Bắc Hải có thể cùng Tiết Nhị đã giao dịch, chờ sau khi hắn tìm được Long Cốt Ngũ Đồ, thì tất cả đều chấm dứt.”

Hiểu Nguyệt nghe xong, nửa tin nửa ngờ – “Tiểu Dao, cô vì cái gì lại đoán như vậy?”

Tiểu Dao nhăn mày lại – “Trong lời vị Đại phu nhân kia dạy Tiết Bắc Hải, còn thiếu một câu, Trọng Hoa không thể nghe thấy.”

“Nha, một câu?” – Hiểu Nguyệt tò mò – “Đúng rồi Tiểu Dao, nương cô cũng từng dạy cô phải không?”

“Những lời này, nương ta xác thực từng nói qua, nhưng người không phải dạy ta hại người, mà muốn ta đề phòng người xấu.” – Tiểu Dao xóc chân lên phủ thêm áo khoác – “Đối phó với loại người như Tiết Nhị, làm cho hắn hai bàn tay trắng là vô ích, trước tiên phải cho hắn một thử, sau đó làm cho hắn vĩnh viễn không chiếm được nó, hắn sẽ hoàn toàn bị đả bại.”

“Cái gì vậy?” – Hiểu Nguyệt thấy Tiểu Dao mặc y phục như là muốn xuất môn, hỏi.

Tiểu Dao đi tới cửa, quay đầu lại nhìn nàng một cái, trả lời – “Hy vọng.”

Hiểu Nguyệt chỉ thấy dưới ánh trăng, Tiểu Dao thần sắc nghiêm túc, tựa hồ tâm tư đang suy nghĩ cái gì.

“Tiểu Dao.”

Tiểu Dao xoay mặt nhìn Hiểu Nguyệt.

“Nương cô so với Đại phu nhân còn lợi hại hơn.” – Hiểu Nguyệt mỉm cười – “Cô nhất định có biện pháp đối phó Tiết Bắc Hải.”

Tiểu Dao cười cười, cũng không nói nhiều lời, xuất môn hướng xa xa chạy đi.

.

Trong phòng đối diện, Tiết Bắc Hà đang ngủ, chợt nghe ngoài cửa tiếng bước chân dồn dập, mở to mắt. Ba người ở trong phòng này, Tiết Bắc Hà nằm ở giường chính giữa đối diện với đại môn, hai bên trái phải là giường của Trọng Hoa cùng Hách Kim Phong. Ba người đều tỉnh lại, thâm nghĩ hơn nửa đêm rồi, ai vậy a?

Đúng lúc này, “Ầm” một tiếng, cửa lớn bị đá văng ra.

Ba nam nhân cả kinh, đều ngồi dậy, chỉ thấy dưới ánh trăng, một bạch y nữ nhân đứng đó, hung hăng, đằng đằng sát khí.

Nguyệt hắc phong cao, mọi người nhất thời không nhận ra, Hách Kim Phong hô to giọng – “Ai? Giết tiền hay là cướp sắc?”

Trọng Hoa cùng Tiết Bắc Phàm vẻ mặt bối phục nhìn hẩn.

Lúc này, đám mây che khuất ánh trăng bay đi, mọi người mới nhìn thấy được, là Nhan Tiểu Dao đang cau mày.

Hách Kim Phong nhỏ giọng hỏi – “Ai, muội tử, muội muốn làm gì vậy?”

Nhan Tiểu Dao bước vào trong phòng, tới bên cạnh giường của Tiết Bắc Phàm.

Tiết Bắc Phàm kéo chăn bao lấy chính mình – “Không cần. Thật sự cướp sắc a? Ta còn chưa chuẩn bị tâm lý.”

Tiểu Dao vươn tay nắm lấy cổ áo hẩn.

Trọng Hoa há to miệng, cùng Hách Kim Phong hai mắt nhìn nhau, Nhan Tiểu Dao có chứng mộng du sao?

Tiết Bắc Phàm ngẩng mặt nhìn Tiểu Dao đang túm lấy cổ áo của chính mình, thấy vẻ mặt thâm trầm hiểm có của nha đầu kia, bị nàng chọc cười, bất đắc dĩ hỏi nàng – “Làm sao vậy?”

Tiểu Dao nhìn hẩn thật lâu sau – “Lần này là ta làm liên lụy người, ta sẽ chịu trách nhiệm!”

Tiết Bắc Phàm giống như hòa thượng suy nghĩ không ra, Trọng Hoa cùng Hách Kim Phong lại hoang mang — chuyện gì a, nghiêm trọng như vậy?

“Đi ngủ sớm một chút, đừng miên man suy nghĩ nữa.” – Tiết Bắc Phàm thân thủ vỗ vỗ tay Tiểu Dao.

Tiểu Dao hí mắt đến gần hẩn một chút, Tiết Bắc Phàm mở to mắt thấy nàng tới gần một chút, cũng không tự giác có chút xuất thần.

Chỉ thấy Tiểu Dao đột nhiên mở miệng, gần từng tiếng nói – “Tiện nhân Tiết Bắc Hải kia.”

Tiết Bắc Phàm sửng sốt, nhìn Tiểu Dao.

“Bổn tiểu thư không tha cho hẩn.” – Nói xong, Tiểu Dao chọt chọt ngực của Tiết Bắc Phàm – “Chúng ta cùng hẩn đấu, xem ai là người cười cuối cùng! Cho nên người lên tinh thần cho ta, đừng vớ vẩn nữa.” Nói xong, đem Tiết Bắc Phàm đang choáng váng ấn xuống giường, dùng chân đắp lại, xoay người ra khỏi phòng.

Chờ Tiểu Dao đem cửa phòng đóng cửa, trong phòng lại khôi phục im lặng.

Hách Kim Phong sau một lúc lâu mới hồi phục lại tinh thần lại, hỏi Trọng Hoa – “Sao vậy?”

Trọng Hoa cũng nở nụ cười, ngẩng đầu nhìn Tiết Bắc Phàm bị che trong chăn – “Ai, đều nói anh hùng cứu mỹ nhân, không nghĩ tới anh hùng không làm, đi làm lưu manh cũng có mỹ nhân tới cứu, huynh nói huynh không phải mệnh tốt sao?”

Thật lâu sau, trong chăn mới truyền đến tiếng Tiết Bắc Phàm rầu rĩ than nhẹ.

Trọng Hoa cười nằm xuống.

Một bên Hách Kim Phong sửng sốt một lúc lâu, hỏi Tiết Bắc Phàm – “Muội tử của ta có phải coi trọng người hay không?”

Tiết Bắc Phàm không nhúc nhích.

Trọng Hoa dựng thẳng một ngón tay đối Hách Kim Phong “Hư” một tiếng.

Hách Kim Phong trong lòng hiểu rõ, dặn dò Tiết Bắc Phàm – “Nghĩa muội kia của ta chính là kì nữ hiếm có, người không được phép phụ nàng, hảo hảo quý trọng! Bằng không ta không tha cho người.”

.

Đêm dài, Tiểu Dao nói xong lời muốn nói, buồn phiền trong lòng cũng tiêu tan, còn có chút mệt mỏi. Nằm xuống vừa chớp mắt được một chút, chợt nghe ngoài cửa trong viện truyền đến một hồi tiếng đàn hỗn độn.

Kia tiếng đàn cực vang lại ồn ào, cái này đâu phải là đánh đàn, là đập đàn sao?

Tiểu Dao lập tức tỉnh ngủ, vừa đứng lên, liền nhìn thấy Hiếu Nguyệt quả nhiên cũng bị đánh thức.

Trong phòng khác, Hách Kim Phong bịt lỗ tai về mặt bất đắc dĩ ngẩng đầu hỏi Trọng Hoa – “Tiết Bắc Phàm làm sao vậy?”

Trọng Hoa cười cười – “Vui vẻ mà thôi.” Vừa nói vừa dỗi hăn xua tay – “Theo hăn đi, thật lâu không thấy hăn có tinh thần như vậy.”

Tiếng nói vừa dứt, “Ầm” một tiếng, Tiểu Dao đá văng cửa phòng ra bên ngoài xem, chỉ thấy Tiết Bắc Phàm choàng áo khoác đang ở trong viện “Đập” cầm.

“Tiết Nhị, người làm cái gì!” – Tiểu Dao lại nổi cáu – “Ầm ỉ muốn chết.”

“Ta vốn đang ngủ ngon giấc!” – Tiết Bắc Phàm cãi lại – “Đều tại cô nha đầu chết tiệt kia!”

Tiểu Dao trừng mắt, che cái lỗ tai – “Ầm ỉ muốn chết! Ta muốn đi ngủ.”

“Ta cũng không cho cô ngủ.” – Tiết Bắc Phàm đưa tay cầm một bình rượu hương trên bàn phóng một cái – “Đến, bồi đại gia uống rượu.”

“Đánh chết người!” – Tiểu Dao cầm gối đầu ném qua.

Tiết Bắc Phàm làm bộ muốn đánh đàn.

Tiểu Dao dậm chân – “Ta muốn đi ngủ!”

Tiết Bắc Phàm dỗi nàng ngoắc ngoắc ngón tay – “Uống hết một vò rượu này ta cho cô trở về ngủ, bằng không ta đánh đàn một lúc.”

Tiểu Dao nhú mày gật đầu, tâm không cam tình không nguyện đi ra ngoài – “Chỉ một vò nhỏ thôi đấy!”

Tiết Bắc Phàm nở nụ cười, thu hồi tay – “Được, một vò nhỏ.”

“Hừ.” – Tiểu Dao bĩu môi, đi đến bên người hăn ngồi xuống, cầm bát rót rượu, ừng ực một chén Tiểu Dao hết lên, ngửa mặt “A” một tiếng. Lúc này, một trận gió đêm lạnh lạnh thổi qua, Tiểu Dao hít sâu một hơi – “Sảng khoái!”

Tiết Bắc Phàm cúi đầu cũng rót rượu cho chính mình, Tiểu Dao giật lấy bát rượu của hăn, đem bình rượu nhét vào trong tay hăn – “Lấy cái này uống.”

Tiết Bắc Phàm nhìn nàng trong chốc lát, cầm lấy bình rượu ngẩng mặt lên, dốc uống.

Hiếu Nguyệt ghé vào cửa sổ nhìn thấy hai người vui vẻ, đảo mắt, chỉ thấy bên cửa sổ đối diện, Trọng Hoa đang nhìn nàng, khóe miệng khẽ cười bày ra tư thế uống rượu, như là hỏi nàng —— uống hay không?

Hiếu Nguyệt nghĩ nghĩ, gật đầu.

Cuối cùng, ngay cả Hữu Hữu cũng bị đánh thức, đẩy cửa phòng ra liền thấy, giữa sân đang đốt một đống lửa thật to. Mọi người không biết khi nào đều tỉnh dậy, đang cạn chén uống rượu nhìn thật phóng khoáng. Tiểu Dao cùng Tiết Bắc Phàm vừa uống vừa đấu võ mồm, Trọng Hoa nhẹ giọng tựa hồ đang cùng Hiếu Nguyệt nói cái gì. Cuối cùng. . . .tâm mắt Hữu Hữu rơi xuống trên người Hách Kim Phong đang cầm bát rượu, không hiểu sao lại nghĩ tới câu nói mà nương nàng hay nói – “Tìm được người mình thích, nhanh chóng gả cho hăn, dù sao cũng không cho người làm nữ vương!”

Hữu Hữu khóe miệng nhếch lên, chỉ thấy Hách Kim Phong tựa hồ nhìn đến chính mình, bưng bát rượu nhìn nàng ngoắc tay. Nàng vội vàng đẩy cửa ra, chạy tới bên người hăn ngồi xuống, cùng nhau uống rượu.

Đêm dài người không yên, trên đầu gió thổi mây bay, bên này đêm lạnh im ắng, vừa lúc uống rượu.

45. Chương 45: Có

Tiểu Dao và đám người kết giao chạy tới Quỷ thành. Nơi gọi là Quỷ thành kỳ thật chính là vài thành trấn trong Tây Vực, chính là ở xung quanh xây một bức tường thật dài vây lại.

“Dù đã từng thấy cửa thành và tường thành, nhưng chưa từng thấy một tường thành vây tường thành bao giờ.” – Tiết Bắc Phàm thuận miệng nói một câu, chỉ thấy Tiểu Dao cùng hắn song song ngồi đằng trước xe ngựa, đôi mắt sáng lấp lánh.

Tiết Bắc Phàm buồn cười – “Nương cô sẽ không phải ngay cả với tường thành cũng có cao kiến chứ?”

“Hắc hắc.” – Tiểu Dao thấy có cơ hội biểu hiện, vui vẻ hơn hớn nói với hắn – “Nương ta nói, trong lòng nam nhân có phiền môn, trong lòng nữ nhân có bức tường.”

Tiết Bắc Phàm nhướng mi, nhìn trong xe ngựa liền thấy Hữu Hữu đang chống cằm tò mò cùng Hiểu Nguyệt đang nghiên cứu bản đồ địa hình của Quỷ thành.

Hai người đều nghiêng đầu chờ Tiểu Dao nói tiếp.

Tiểu Dao cười tủm tỉm – “Muốn vào được lòng của nam nhân, mở cửa ra là đến nơi, cửa có thể mở ra cũng có thể đóng lại. Mà muốn vào được lòng của nữ nhân, phải đập đổ một bức tường, tường đổ rồi, xây lại không dễ dàng, mà một lần nữa xây xong, nếu không kiên cố, thì có khả năng lại bị đập đổ, tóm lại, muốn dùng cách đập đổ giống như bức tường trước kia giống nhau như đúc, là không có khả năng.”

Tiết Bắc Phàm hướng nàng nhìn một hồi lâu, thấy khế Tiểu Dao nâng cằm lên, như là hỏi —— nhưng ta nói rất hay?

Tiết Bắc Phàm rất nể mặt vỗ tay – “Nhạc mẫu đại nhân thực khó lường, mỗi từ đều như châu ngọc!”

Vừa nói ra, Tiểu Dao một cước đá qua, Tiết Bắc Phàm rất phối hợp chịu một cước làm như gãy ngựa kia, lấy tay vuốt vuốt ngực.

Tiểu Dao xoay mặt, đứng lên nhìn theo quan đạo hướng cửa thành nhìn sang, nhíu mày – “Có người kiểm tra nga!”

“Đó là đương nhiên.” – Tiết Bắc Phàm âm thầm cười – “Chắc là muốn bắt Diêu Đóa đó.”

“Vậy làm sao bây giờ?”

“Hắn là không có việc gì.”

Lúc này, Trọng Hoa đang cưỡi ngựa đi đằng trước quay đầu lại nói một tiếng, ý bảo Tiểu Dao nhìn vị tướng lĩnh đang chỉ huy thủ vệ phụ trách cửa thành.

Tiểu Dao nhìn lên liền hiểu được —— đúng là vị nữ tướng quân ngày đó cưỡi ngựa mang theo Hữu Hữu chạy ra Quỷ thành kia.

“Là người một nhà, không có việc gì đâu.” – Hữu Hữu nhỏ giọng nói với Hiểu Nguyệt thần sắc có chút nghiêm túc, giống như đang chuẩn bị vào thành đánh nhau.

Hiểu Nguyệt đem chủy thủ đã lộ ra ngoài cổ tay áo thu trở về, Hữu Hữu lấy tay xoa xoa mi tâm của nàng – “Hiểu Nguyệt tỷ tỷ, cô xinh đẹp như vậy, không cần lúc nào cũng nghiêm túc như thế.”

Hiểu Nguyệt hơi sững sốt, nhìn Hữu Hữu.

Hữu Hữu cũng không biết thân thế của Hiểu Nguyệt, cũng không biết nàng kỳ thật nhiều năm qua đều làm ảnh vệ cho Thẩm Tinh Hải, luôn mang mặt nạ, cho nên biểu tình đối với nàng mà nói căn bản có cũng được mà không cũng chẳng sao.

Tiểu Dao quay đầu lại liếc mắt một cái, khế cười, trong lòng cân nhắc, tên Thẩm Tinh Hải kia tuy rằng có chút xấu xa, bắt quả nghe Hiểu Nguyệt nói tựa hồ hắn cùng Trọng Hoa, Tiết Bắc Phàm là hảo huynh đệ, không biết hắn có thể thành toàn Hiểu Nguyệt cùng Trọng Hoa hay không.

“Này.”

Tiểu Dao đang ngẩn người, Tiết Bắc Phàm bên cạnh chột vai nàng một cái, ý bảo —— tới đại môn rồi!

Quả nhiên, thời điểm đi qua cửa thành, vị kia tướng quân kia chỉ nhìn lướt qua, bất động thanh sắc nói một câu – “Qua.”

Tiểu Dao bọn họ thành công tiến vào Quỷ thành, vô kinh vô hiểm.

Quỷ thành so sánh với những thành trấn từng qua trước đó càng náo nhiệt hơn một chút, không hổ là đất nước có nữ nhân làm chủ, cả thành trấn gọn gàng sạch sẽ, trên đường đều là những nữ nhân ăn mặc thật xinh đẹp, làm người ta cảm thấy cảnh đẹp ý vui. Tiết Bắc Phàm nhú mày – “Hảo địa phương. Ai!”

Nói còn chưa dứt lời, Tiểu Dao lại nhéo tai hắn.

Nhéo một chút mới phát hiện không đúng, Tiểu Dao vội thu tay lại nhìn sang nơi khác, thầm nói dâm tặc này thích nhìn mỹ nữ, chính mình cũng có quan hệ gì.

Tiết Bắc Phàm lấy tay xoa xoa lỗ tai, mỉm cười xích lại gần cùng Tiểu Dao đùa giỡn nói ngọt – “Cô nhìn mới là đẹp nhất.”

Tiểu Dao tuy rằng biết đây chỉ là thuận miệng thì nói, gặp dịp thì chơi cũng vui, cố ý đùa chính mình vui vẻ cũng thể, dù sao khéo miệng của nàng cũng đã nhếch lên.

Lúc sau, Trọng Hoa cùng Hách Kim Phong chọn một khách điểm, mọi người ngồi xuống ăn cơm.

Nguyên bản đoàn người Tiểu Dao cùng nhau đi, Tiểu Dao cùng Hiếu Nguyệt là hai mỹ nhân rất dễ dàng liền khiến cho người qua đường chú ý, nhưng trong Quỷ thành này nữ nhiều nam ít, khắp nơi đều là mỹ nhân, cho nên sẽ không đáng chú ý như vậy.

Có Hữu Hữu ở đây, mọi người cũng không đặc biệt đi hỏi thăm một chút làm thế nào để tham gia tuyển Quỷ Vương.

Trình tự kỳ thật rất đơn giản, tổng cộng chỉ chọn có mười người. Mặc kệ là cao thủ ở đâu, thứ nhất thân phận không được có trở ngại, thứ hai chính là đấu võ đài, đánh xong chọn ra mười người, tiến vào Quỷ thành, chờ nữ vương chọn lựa. Sau đó còn phải tiếp nhận vài thử thách nữa.

“Nhiều người như vậy mà chỉ chọn ra mười người?” – Tiểu Dao lắc lắc đầu hỏi Hữu Hữu – “Thực nghiêm khắc, nương cô thử tới thử lui nhiều thứ như vậy, cũng không chọn được người nào so với phụ thân cô còn tốt hơn sao?”

Hữu Hữu mếu máo – “Cũng giống như cô từng nói, bức tường trong lòng nương ta đã bị người đập đổ, chờ cha ta trở về xây lại. Bất quá, ta cảm thấy cha ta có thể đã chết rồi.”

“Đừng nói bừa.” – Hách Kim Phong nhú mày – “Cha cô nếu như đã chết, nương cô sẽ biết.”

Hữu Hữu khó hiểu nhìn hắn – “Nhưng mà hai người bọn họ đã rất nhiều năm đều không có tin tức lẫn nhau a, nương ta làm sao biết được?”

“Thật tâm nghĩ đến thì sẽ có cảm giác.” – Hách Kim Phong thuận miệng trả lời – “Tỷ như nói cha ta rất yên tâm, nói nhiều năm tâm hoảng ý loạn vô ích, cho nên cảm thấy nương ta cùng muội tử hắn là sống rất tốt. Nếu như thật sự có chuyện gì, ông đã sớm đi cùng trời cuối đất để tìm họ.”

Tiểu Dao mấp máy miệng, phụ thân nàng quả nhiên là một phụ thân tốt.

“Cài này.” – Hữu Hữu nhú mày – “Nương ta lúc trước chính là tâm thần không yên, cho nên chạy đi, các người nói có thể hay không là có dự cảm, cha ta gặp phiền toái gì đó?”

Tiểu Dao vỗ vỗ nàng kiên định nói – “Đừng lo lắng, không có chuyện gì đâu, nói không chừng qua lần này sẽ một nhà đoàn viên đó!”

Hữu Hữu cười gật gật đầu – “Không thể hy vọng quá nhiều, chỉ cần nương ta có thể bình an trở về, ta cũng đã thỏa mãn.”

Hách Kim Phong nhìn Hữu Hữu vô cớ nhớ tới mẫu thân cùng muội muội của mình không biết đang ở thiên nam hải bắc nào, có thể cũng đang ngóng trông bọn họ như vậy.

Vươn tay gấp cho Hữu Hữu cái chân gà – “Ăn cơm, đừng nghĩ nữa, vui vẻ lên.”

Hữu Hữu đang cầm bát cơm nhìn Hách Kim Phong, gương mặt nháy mắt lại đỏ bừng.

Tiểu Dao vuốt cằm, đại ca chủ động như vậy? Có thể hay không chính là có bộ mặt thứ hai, mà bộ mặt trước kia đâu? Cái này gọi là nhìn người không thể chỉ nhìn tướng mạo.

Đang suy nghĩ, một trận tiếng bước chân vang lên, cùng với thanh âm tiểu nhị tiếp đón, lại có người lên ăn cơm.

Tiểu Dao vừa ngẩng mặt, liền âm thầm bĩu môi, thật sự là xui xẻo, vút cũng vút không xong.

Đi lên đúng là bọn người Tiết Hình, lần này thế nhưng lại có nhiều người hơn, phía sau còn có mấy người khác. Cầm đầu là một bạch y nam tử thật tuấn mỹ, phía sau rất nhiều tùy tùng, tựa hồ là cùng bọn người Tiết Hình mới gặp nhau, vừa hàn huyên vừa đi lên. Người nọ ngẩng đầu, liếc mắt một cái cũng nhìn thấy Tiểu Dao, lập tức vui vẻ ra mặt. Vươn tay nhẹ nhàng mở ra chiếc khăn bằng ngà voi trong tay, nhẹ nhàng quạt vài cái.

Tiểu Dao vội vàng bưng bát cơm lên che mặt —— oan gia ngõ hẹp!

Tiết Bắc Phàm bọn họ tự nhiên cũng thấy, không biết là trùng hợp hay là cố ý an bài, người tới đúng là Vương Bích Ba.

Bích Ba sơn trang Vương Bích Ba phú giáp thiên hạ, người giang hồ tranh nhau kết giao với hần, người này tâm cơ thâm sâu. Bắc Hải phái là thiên hạ đệ nhất đại môn phái, đệ nhất xứng đệ nhất, tất nhiên muốn cùng hần có nhiều quan hệ. Nhưng mà Vương Bích Ba là người đứng đầu Bích Ba sơn trang, bọn người Tiết Hình bất quá cũng chỉ là môn đồ của Bắc Hải. cấp bậc hình như không quá xứng, bởi vậy thái độ cũng một thấp một cao.

Đi lên, Tiết Hình thập phần ân cần thỉnh Vương Bích Ba ngồi chung, Vương Bích Ba cũng nói gặp phải người quen, phải chào hỏi trước đã, vì thế bỏ qua ba người của Bắc Hải phái kia, đi thẳng đến bên cạnh Tiểu Dao.

Tiểu Dao tận lực đem mặt vùi vào trong bát, tâm nói —— người đừng nhìn thấy ta!

Wương Bích Ba buồn cười đi đến trước bàn bọn họ, trước tiên đối Tiết Bắc Phàm chấp tay – “Tiết huynh, đã lâu không thấy.”

Tiết Bắc Phàm thật ra có chút ngoài ý muốn, hần cùng với Vương Bích Ba không quen, nếu có quen cũng chỉ là tình địch đoạt người trong lòng của hần mà thôi, làm gì phải khách khí như vậy?

“Trọng huynh Hách huynh, Hiểu Nguyệt cô nương, đã lâu không gặp.” – Vương Bích Ba thập phần khách khí.

Hách Kim Phong đối hần chấp tay, Hiểu Nguyệt tựa hồ có chút cảnh giác, không nói gì.

“Ha hã.” – Vương Bích Ba cùng tất cả mọi người khách sáo xong rồi, nhìn Tiểu Dao một bên giống như con mèo chôn mặt ăn cơm – “Tiểu Dao, đã lâu không gặp, béo ra nhỉ!”

Tiểu Dao bật người buông bát cơm ngẩng đầu liếc hần một cái.

Wương Bích Ba tự nhiên liền vui vẻ, hần lấy tay nâng một cái ghế đến bên cạnh, Vương Bích Ba vén vạt áo trắng ngồi xuống, cười hỏi Tiết Bắc Phàm – “Các người cũng đến tuyển Quỷ Vương sao?”

Tiết Bắc Phàm gật gật đầu.

“Người tuyển?” – Vương Bích Ba cười đến càng vui vẻ vài phần.

Tiết Bắc Phàm thấy hần cười, cũng cười, chỉ Hách Kim Phong – “Xem ra người phải thất vọng rồi, là hần tuyển, ta cùng đến hỗ trợ.”

Wương Bích Ba nhìn nhìn Hách Kim Phong, có chút ngoài ý muốn, Hách Kim Phong thật sự là một nhân vật khó lường, nhưng mà điều kiện cũng không bằng Tiết Bắc Phàm cùng Trọng Hoa, thật không phải nói

thân phận bộ dạng của hắn, mà là bởi vì tính cách có vấn đề. . . . Loại tính cách này liệu có nữ nhân thích không?

Nhưng mà ánh mắt hoài nghi của Vương Bích Ba, lại bị Nhan Tiểu Dao nhìn thấy.

Tiểu Dao lập tức nhếch hai hàng lông mày, dùng chiếc đũa chỉ vào hắn – “Người có ý tứ gì đây?”

Vương Bích Ba cả kinh, hắn biết thân thế của Nhan Tiểu Dao, nói cách khác hắn cũng biết quan hệ của nàng cùng Hách Kim Phong. Lập tức ý thức được đã đụng phải rắc rối, Trọng Hoa cùng Tiết Bắc Phàm về mặt đồng tình nhìn hắn — họa là từ miệng mà ra!

“Khụ khụ. . . .” – Vương Bích Ba ho khan một tiếng, cảm thấy hắn là nên nhanh chóng chuyển đề tài, liếc mắt một cái thấy chiếc khăn dùng để chắn bão cát đang quấn quanh cổ Tiểu Dao, lập tức nhướng mày – “Khăn này thô ráp như vậy, ngăn không được bão cát đâu, ta có đem theo loại khăn mỏng tốt nhất.” – Nói xong, ngoắc thủ hạ.

Tiết Bắc Phàm lắc lắc đầu càng thêm đồng tình — khăn này là Hiếu Nguyệt đưa cho Tiểu Dao, hai nàng mỗi người một cái, tỷ muội tình thâm, Vương Bích Ba cũng dám nói thô ráp, không phải hắn là tình địch, phỏng chừng mình cũng không giữu cợt hắn.

Vương Bích Ba đem khăn đưa đến trước mặt Tiểu Dao, cười ha hả – “Đổi cái này đi, rất tốt, không làm mặt bị thương.”

“Muốn đeo tự người đeo, cái này của ta rất tốt!” – Tiểu Dao liếc xéo hắn một cái, ngẩng đầu nhìn Hiếu Nguyệt đang dùng đũa nói – “Hiếu Nguyệt đừng để ý đến hắn, hắn thiếu tâm nhân!”

Vương Bích Ba nhìn nhìn Hiếu Nguyệt, giật mình phát hiện nàng cũng quấn một cái khăn kiểu dáng như vậy, đỡ trán. Lại gây rắc rối.

Ngượng ngùng đem khăn giao lại cho thủ hạ, Vương Bích Ba từ trong ngực lấy ra một phong thư ra, ủ rũ đưa cho Tiểu Dao – “Nương cô muốn ta đưa cho cô.”

“Thật sự?!” – Tiểu Dao vừa mừng vừa sợ, buông bát cơm vội vàng muốn giật lấy.

Vương Bích Ba thu lại, cười hì hì – “Gọi một tiếng Vương đại ca.”

“Người muốn chết, mau đưa cho ta!”

Vương Bích Ba nhìn trời, nha đầu kia một chút tình thú cũng không có, bất quá vẫn là ngoan ngoãn đem thư giao cho Tiểu Dao.

Tiểu Dao mở ra nhìn nhìn, thư là nương nàng viết chưa lâu, không nói chuyện gì nghiêm túc, chỉ nói cho nàng trời lạnh phải nhớ mặc thêm y phục, ăn cái gì cũng đừng kén chọn, phải biết che chắn khi đến nơi có bão cát lớn, nơi nắng gắt phải đề phòng nắng chiếu, kèm trong thư còn có một tờ ngân phiếu.

Tiểu Dao đắc ý vui vẻ đọc hai lần, thật cẩn thận cất thư đi, tâm tình cực tốt tiếp tục ăn cơm.

“Nương cô còn bảo ta mang vài thứ cho cô.” – Vương Bích Ba lại duỗi tay, tiếp nhận một cái hộp gỗ từ thủ hạ.

Tiểu Dao nhìn thoáng qua, một hộp vàng bạc châu báu. Trọng Hoa cùng Tiết Bắc Phàm nhìn nhau liếc mắt một cái — Nương Tiểu Dao có nhiều bạc như vậy?

Tiểu Dao liếc mắt một cái, quay mặt – “Ít nói, nương ta mới không nhờ người tặng thứ này.”

“Cô làm sao biết?”

“Người chưa bao giờ để cho ta lấy bạc nam nhân đưa, qua tay cũng không cho. Hơn nữa, nương ta biết ta tự mình có thể kiếm tiền, nên sẽ không tặng những thứ như vậy để làm gánh nặng.”

Vương Bích Ba giật giật khóe miệng, khoát tay chặn lại hộp gỗ của thủ hạ, hắn cũng không phải đi tìm chết, bắt đầu một câu lại một câu cùng mọi người trò chuyện.

Cách đó không xa, ba người của Bắc Hải phái cũng cảm thấy thật kỳ quái — Vương Bích Ba thân phận thuộc hạng tôn quý, vì sao cùng Tiết Bắc Phàm có vẻ rất quen thuộc? Mà vị cô nương tên là “Tiểu Dao”

kia. Vương Bích Ba nhưng lại có vẻ đang cố ý lấy lòng nàng. Ai chẳng biết Vương Bích Ba trừ bỏ có tiền còn có duyên với nữ nhân, vì sao lại coi trọng cô nương này như thế?

“Biểu muội người đâu?” – Tiểu Dao bắt mắt liếc mắt nhìn Vương Bích Ba một cái – “Người cũng đến tuyển phu phải không?”

“Ừ. Nếu như cô muốn ta, ta sẽ không tuyển phu, nếu như cô không cần ta, ta đây chiêu thân trước tiên rồi nói sau.” – Vương Bích Ba không quan tâm vuốt vuốt chiết phiến, trả lời thật chậm rãi – “Nghe nói nữ vương mỹ mạo nhất thiên hạ, bổn thiếu gia muốn mở mang một chút.”

Tiểu Dao chân mày cau lại – “Ta hỏi biểu muội người đâu?”

“Ở nhà.” – Vương Bích Ba nhún vai – “Muốn thấy nàng sao? Theo ta trở về không phải có thể thấy được sao!”

“Người ở đây tuyển phu, dự định dàn xếp cho biểu muội người thế nào?” – Tiểu Dao tức giận.

Wương Bích Ba nhún vai, mặt không đổi – “Làm vợ bé.”

Hiếu Nguyệt kinh ngạc nhìn Vương Bích Ba một cái, người này lúc trước không phải đáp ứng Tiểu Dao rồi sao, chung tình với một mình Dư Lan Chi thôi sao, còn lập cả kế ước .

Thấy mọi người vẻ mặt đều kinh ngạc nhìn mình, Vương Bích Ba cười – “Kế ước nàng đã tiêu hủy, nói muốn ta cút đi thật xa.”

Tiểu Dao nhíu mày – “Người lại làm chuyện gì khiến người khác không chấp nhận được?”

Wương Bích Ba nhìn trời – “Cô chỉ biết khẳng định là ta sai sao?”

“Không phải người sai là nàng sai sao?”

Wương Bích Ba lấy tay vuốt cằm, thở dài – “Không phải cùng mấy mỹ nhân uống chút rượu nghe đánh đàn thôi sao. Quả nghiêm như vậy làm cái gì. Ta bắt quá cùng nàng ẩm ỉ vài câu, nàng liền nói cái gì đã không còn kiên nhẫn, không kiên nhẫn thì đừng chờ, loại nữ nhân như vậy tóm đại một cái cũng được một bó to, ta mới không cần.”

“Đó là do người sau lưng nàng ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt, nàng tự nhiên không vui mới nói như vậy.” – Hiếu Nguyệt cảm thấy Vương Bích Ba không muốn chịu trách nhiệm.

Trọng Hoa giúp nàng gấp một đĩa thức ăn, thầm nói Hiếu Nguyệt vẫn rất ngây ngô, loại tính cách như Vương Bích Ba này, cùng thân phận địa vị của hần lúc này, làm sao cam tâm tình nguyện chấp nhận Dư Lan Chi một nữ nhân bộ dạng bình thường như vậy. Phải biết rằng bình thân là phúc, Vương Bích Ba phỏng chừng còn phải bỏ thêm mười năm nữa, nhưng Dư Lan Chi chờ không nổi. nhất định bỏ lỡ.

Tiểu Dao nhìn Vương Bích Ba ngáp, phỏng chừng là cùng Dư Lan Chi cãi nhau cho nên cố ý chạy đến tuyển Quỷ Vương, tức giận biểu muội của hần. Người này quả thật có thể chín chắn hơn không, vạn nhất Dư Lan Chi cũng giận hần, gả cho nam nhân khác, thế hần làm sao bây giờ.

Bọn người Tiết Bắc Phàm cảm thấy với tính tình của Tiểu Dao nhất định sẽ trở mặt mắng Vương Bích Ba, không ngờ Tiểu Dao không quan tâm rót cho bản thân một ly rượu, thuận miệng nói một câu – “Thật tốt quá!”

Wương Bích Ba kinh ngạc, lập tức kinh hãi – “Người cũng không muốn ta cùng biểu muội ở cùng nhau?”

“Nha!” – Tiểu Dao còn nghiêm túc gật đầu, không đợi Vương Bích Ba cao hứng xong, chợt nghe nàng nói tiếp – “Nàng ban đầu muốn nhảy vào hồ lửa, người không hổ là biểu ca của nàng, tuy rằng nhân tính chỉ còn một chút, vẫn cứu nàng một mạng a!”

Wương Bích Ba khóe miệng giật giật.

Tiểu Dao nâng tay dùng sức vỗ vai hần – “Nga, ngựa ngoan không ăn rơm của trượng mục, người cũng đừng quay về trêu chọc một cô nương tốt như người ta nữa, nhanh chóng chiêu thân đi, đừng tuyển Quỷ Vương nữa, nữ vương là người đứng đắn chắc chắn sẽ chú ý mắt người, trực tiếp đi xuống tìm cái nữ quỷ, rất xứng đôi!”

Hữu Hữu nhin không được “Phốc” một tiếng, vội vàng cúi đầu ăn cơm, Hách Kim Phong vui mừng hớn hở giúp nàng gấp rau, tâm tình rất tốt.

Vương Bích Ba dù sao cũng là xuất thân quý công tử, đời này đây là lần đầu ăn nói khép nép với nữ nhân, Tiểu Dao còn hung hăng chà đạp mặt mũi của hắn. Nếu chỉ có hai người thì thật tốt, đằng này lại có ngoại nhân còn có thủ hạ nhìn thấy.

Lấy tay chỉ chỉ Tiểu Dao, Vương Bích Ba mở miệng – “Nhưng mà ta thích nha đầu nhanh mồm cô nha!”

Tiểu Dao cười lạnh một tiếng – “Người thích ta rất nhiều, người thích ta nhanh mồm càng nhiều, xui xẻo nhất chính là bọn họ so với người đều tốt hơn.”

Vương Bích Ba nhìn trời, cũng không nhin được trở mặt – “Ta nói Nhan Tiểu Dao, ta ngàn dặm xa xôi vội từ Giang Nam chạy đến nơi khỉ ho cò gáy này đưa tin của nương cô cho cô, lại còn tặng bạc, tặng khăn, không phải chính là muốn làm cho cô cao hứng sao, nha đầu cô lại làm cho ta mất mặt.”

Tiểu Dao không nhanh không chậm liếc hắn một cái – “Dư Lan Chi khổ sở chờ người nhiều như vậy, lãng phí tâm huyết lãng phí thanh xuân, cũng không phải bởi vì nàng thích người sao, người còn để cho nàng làm vợ bé?”

“Này! Tiểu thư nhà người phải nói đạo lý a!” – Vương Bích Ba buông tay – “Bản công tử có tiền, rất nhiều người thích ta, ta không cần ai cũng phải chiều cổ chứ?”

“Cho nên mới nói.” – Tiểu Dao cũng buông tay – “Bổn tiểu thư có tiền, người thích ta cũng nhiều, ta cũng không cần chiều cổ tất cả, không phải nhân quả không báo mà là chưa tới thời điểm, người có thể như vậy đối với người khác đương nhiên bọn họ cũng có thể như vậy đối với người, người có tiền bổn cô nương cũng có tiền, người có dung mạo bổn cô nương cũng có dung mạo, người có người bổn cô nương cũng có người, người lợi hại thì đem truyền quốc ngọc tỷ đổi thành tên của người thử xem! Ta chướng mắt người thì thế nào? Ta còn khinh thường người đó, người có gì đặc biệt hơn người, ẻo lả, con của chết tiệt!”

“Ta.” – Vương Bích Ba bị Tiểu Dao mĩa mai một hồi, hoàn toàn nổi giận – “Lão tử làm sao ẻo lả?”

“Thất lưng người còn đeo túi hương, người nói người có ẻo lả hay không?!”

Vương Bích Ba khó thở – “Lão tử anh tuấn tiêu sái, làm sao giống con của?”

Tiểu Dao “bốp” một tiếng đem chiếc đũa đập lên bàn – “Người ý có tiền liền đi ngang, nói chuyện giống như phun nước bọt, không phải con của là cái gì!”

.

Lúc này, cả tữu lâu lặng ngắt như tờ.

Nơi này không ít người đều là Tây Vực ngoại tộc, đã quen nhìn thấy nữ tử Tây Bắc hào phóng mạnh mẽ, vẫn nghe nói Giang Nam mỹ nhân dịu dàng mềm mại. Nhan Tiểu Dao là một nha đầu như thủy linh linh, vừa thấy chính là từ vùng sông nước Giang Nam tới, không đoán được. lại mạnh mẽ như vậy?

Hữu Hữu lần đầu tiên thấy Tiểu Dao cùng người khác cãi nhau, cảm tình ngày thường giữa nàng cùng Tiết Bắc Phàm kia căn bản không tính cãi nhau, là liếc mắt đưa tình a. Lúc này mới là thật.

Vương Bích Ba ngồi ở trên ghế sinh khí, có chút nghĩ không thông, nhin không được đáp lại một câu – “Cô cũng không phải muốn cái gì có cái đó được không, nương cô vẫn là.”

Hắn nói còn chưa dứt lời, “Rầm” một tiếng.

Vương Bích Ba liền cảm giác chiếc ghế mình đang ngồi bỗng nhiên tan tành.

Mấy tùy tùng phía sau vội vàng lại muốn đỡ hắn, nhưng đều giống như là bị cái gì đập một cái.

Vương Bích Ba thân mình thoáng một cái ngã về sau, tâm nói ở chỗ này mà té chống vó thật khó coi. Ngay lúc hắn suýt ngã xuống, Tiết Bắc Phàm bên cạnh vừa đỡ cánh tay hắn, thản nhiên nói một câu – “Cẩn thận một chút, ghế không thể ngồi loạn, nói không thể nói lung tung.”

Vương Bích Ba âm thầm kinh hãi —— thật ra hẳn biết Tiết Bắc Phàm công phu không tồi, nhưng vừa rồi hẳn động thủ. Thế nhưng bản thân lại không phát hiện.

Tùy tùng ở phía sau vội chạy đến dìu hẳn. Vương Bích Ba đứng vững vàng, trong tay có chút mồ hôi lạnh, lại nhìn Nhan Tiểu Dao. Chỉ thấy nàng không vui dùng chiếc đũa chọt chọt cơm trong bát.

Sờ sờ đầu, Vương Bích Ba biết nàng từ nhỏ cùng nương nàng sống nương tựa lẫn nhau, hận nhất là người ta nói xấu nương nàng, vừa rồi đích thật là chính mình không giữ miệng, cũng nhờ Tiết Bắc Phàm ngăn cản, bằng không nói ra lời kia, phỏng chừng Nhan Tiểu Dao đời này cũng không để ý tới chính mình nữa.

“Ta thật sự sai rồi còn không phải sao.” – Vương Bích Ba nhận sai với Tiểu Dao.

Tiểu Dao liếc hẳn một cái – “Người theo ta nói những lời này làm gì, nói với những mối tình thâm thiết kia của người đi!”

Vương Bích Ba méo máo, thở dài – “Ta sẽ ở trong dịch quán, cô có chuyện gì thì đến tìm ta.”

Tiểu Dao xoay mặt không phản ứng.

Vương Bích Ba hướng mọi người khoát tay, ý bảo sau này còn gặp lại. Liền mất hứng rời đi.

Hắn tâm tình cũng không tốt, rất nhanh rời đi, ngay cả bọn người Bắc Hải phái tiếp đón cũng không thêm liếc mắt.

Chờ hẳn đi rồi, Hiểu Nguyệt xới cho Tiểu Dao một chén cơm nóng, thấp giọng nói – “Tiểu Dao, đừng để ý đến hẳn, ăn chút gì đi.”

Tiểu Dao gật gật đầu.

Lúc này, chợt nghe Tần Kha cách đó không xa hơi lạnh giọng nói một câu – “Một phen hảo ý mà thôi, cho dù nói sai cũng không cần mắng người ta cầu huyết lâm đầu đến thế, hai người một kiêu ngạo một nuông chiều đều xem trọng, nói ra cũng chỉ là một người như vậy thôi.”

Tần Kha chính là nói mát, Tiết Hình cùng Phương Đồng Lý tự nhiên sẽ không tham gia vào chuyện nữ nhân cãi nhau, tiếp tục ăn cơm, chính là tỏ mò thân phận của Tiểu Dao.

Mọi người ở đang ăn cơm dù sao cũng đều rảnh rỗi, các thực khách cũng khe khẽ nói nhỏ, cảm thấy Nhan Tiểu Dao là một nữ nhân thật sự hung hãn, cũng có chút bất bình thay Vương Bích Ba.

Hiểu Nguyệt nhũu mày bất mãn, ghét nhất là bị người khác nói xấu.

Tiểu Dao ngược lại không quan tâm, nâng bát canh thất thần.

Lúc này, lại nghe Hữu Hữu đột nhiên vỗ tay một cái.

Tất cả mọi người nhìn nàng, Tiểu Dao cũng phục hồi tinh thần lại.

Hữu Hữu hỏi – “Vương Bích Ba kia cùng Dư Lan Chi người vừa nói lúc nãy, đều là bằng hữu của người, có phải hay không vậy Tiểu Dao?”

Tiểu Dao không lên tiếng, chỉ nhẹ nhàng gật gật đầu.

“Khó trách, nương ta thường nói, yêu sâu đậm mới có thể trách trách mắng người đó, người là bởi vì sợ bọn họ cáu kỉnh sẽ đánh mất nhau, cho nên tính tình mới bộc phát mạnh mẽ như vậy, phải không?”

Tiết Bắc Phàm cười cười, gấp vào bát Tiểu Dao cái bốn cục thịt viên.

Hữu Hữu hướng Tiểu Dao quơ quơ ngón tay cái – “Tiểu Dao, ta biết cô là cô nương tốt.”

Tiểu Dao sững sốt không để ý bốn cục thịt viên ngay miệng, đem chúng nguyên vẹn nuốt xuống, mắc nghẹn!

Tiết Bắc Phàm giúp nàng vỗ lưng, chỉ thấy Tiểu Dao mặt đỏ hồng, tiếng nói xấu từ bốn phía cũng không còn, mọi người cứ theo lệ thường ăn cơm.

Hiểu Nguyệt cùng Trọng Hoa nhìn nhau liếc mắt một cái, cũng đều cười tiếp tục ăn cơm.

Hách Kim Phong giúp Hữu Hữu gấp cái chân gà thứ hai, nàng nháy mắt lại mặt đỏ bừng, xấu hổ cúi đầu ăn chân gà.

Tiểu Dao cuối cùng cũng đem thịt viên nuốt xuống được, bưng ly trà suy nghĩ —— nương nàng không có khả năng khiến cho Vương Bích Ba đi một chuyến thật xa để giúp nàng truyền tin, mỗi canh giờ của Vương Bích Ba đều rất đáng giá, tuyệt đối sẽ không làm chuyện vô ích, khẳng định là nhân tiện. Nếu xuất hiện ở chỗ này còn chiêu thân, nhất định có lý do của hắn. Chính là lý do này không khỏi quá khó đoán.

Wang Bích Ba có tiền, hắn là sẽ không ham tài bảo của Quý thành. Vì địa phương? Nơi khỉ ho cò gáy này có thể mua bán được gì? Còn không bằng nhà hắn ở Trung Nguyên của cải, nhân lực thật hùng hậu. Nơi này, có cái gì hấp dẫn như vậy làm tên Vương Bích Ba kia vội vàng đến đây?

Tiểu Dao đang ngăn người, Tiết Bắc Phàm bên cạnh đột nhiên nhẹ nhàng dùng cánh tay huých nàng một cái.

Tiểu Dao ngẩng đầu, Tiết Bắc Phàm bĩu môi, ý bảo nàng —— nhìn xuống.

Tiểu Dao xoay mặt nhìn xuống. Nhịn không được nhú mày.

46. Chương 46: Điềm Báo Và Vết Thương

Bên dưới không phải ai khác, chính là kẻ lần trước ở Tiên Vân sơn bị bọn Tiểu Dao nhanh chân đến trước trộm đi Long Cốt —— Ngụy Tân Kiệt.

Hắn cười ngửa, phía sau dẫn theo một đội tùy tùng, vội vàng đi qua, hình như là có việc gấp gáp gì đó cần làm.

Trọng Hoa khẽ nhú mày, “Hắn cũng đến chiêu thân sao?”

Tiết Bắc Phàm nhìn chằm chằm Ngụy Tân Kiệt một hồi, “Ngụy Tân Kiệt sau khi diệt trừ Thái Liêm, Thái Biện không trở về kinh thành thăng quan tiến chức mà lại chạy đến nơi hoang vu heo lánh này làm cái gì?”

“Rất có thể hắn cũng đến tìm Long Cốt Ngũ Đồ.” Tiểu Dao chung quy vẫn cảm thấy Ngụy Tân Kiệt chỉ liếc sơ là biết loại người tâm sâu không đáy, nói chuyện cũng không đúng trọng tâm, nói chung là cảm thấy hắn thâm sâu không lường được, vẫn là ít đụng đến sẽ tốt hơn.

“Cô không biết cách đối phó à?” Tiết Bắc Phàm cứ như là phát hiện chuyện gì thú vị chuyện, nhìn Tiểu Dao, “Ta còn tưởng cô bách độc bất xâm đó.”

Tiểu Dao nhếch mày có chút nghiêm túc nói, “Lại nói tiếp, ta thật sự không muốn lại đối phó với loại người như vậy!”

“Loại người nào?” Tiết Bắc Phàm cảm thấy thực hứng thú địa nâng cằm hỏi.

“Loại người giống như Ngụy Tân Kiệt.” Tiểu Dao nhú mày lắc đầu, giơ một ngón tay thẳng đứng trước mắt, nhẹ nhàng lắc lắc nói, “Chính là cao thấp trái phải nhìn thấy đều đặc biệt, nhưng là trong lòng lại không biết đến tốt cùng là loại người gì.”

Nói xong, mọi người vén màn vào phòng nghỉ ngơi, chuẩn bị đêm nay lên vào hoàng cung Quý thành tìm hiểu.

.

Đêm đó, Tiểu Dao cùng Tiết Bắc Phàm đi trước dò đường, Hữu Hữu đưa cho bọn họ một tấm bản đồ tổng thể. Thành đá về cơ bản kết cấu phi thường đơn giản, Tiểu Dao nghiên cứu rõ ràng vị trí các cung điện, sau đó, liền cùng Tiết Bắc Phàm rời khỏi khách điếm.

Nhưng mà hai người vừa ra khỏi cửa liền thấy một bóng trắng chợt lóe. Có người cũng đi theo.

Tiểu Dao vừa thấy người tới liền vò đầu —— Vương Bích Ba!

“Sao ngươi lại tới đây?” Tiểu Dao ở trên nóc nhà tròng hần.

“Ta bị cô chọc giận, buổi tối ngủ không yên cho nên đi ra ngoài tản bộ thôi!” Vương Bích Ba nói dối không chớp mắt, không quên nháy mắt vài cái với Tiểu Dao, “Hai người thì sao? Tục ngữ nói rất đúng, nửa đêm mặc một thân hắc y, không phải kẻ xấu thì chính là kẻ trộm, hai người đêm hôm khuya khoắt lén lút. . . .”

“Ngươi làm gì nói nhiều vậy hả?!” Tiểu Dao còn đang giận hần, lấy tay chỉ chỉ hướng ngược lại, “Ngươi nói đi tản bộ thì đi theo hướng đó, đi về phía trước năm trăm lý, quẹo phải quẹo phải lại quẹo phải, đi chừng chín chín tám mươi một ngày ngươi sẽ thành công.” Nói xong, lôi cổ tay Tiết Bắc Phàm hướng bên kia chạy.

“Từ từ!” Vương Bích Ba một phen ngăn lại, nhìn chằm chằm Tiểu Dao đang kéo cổ tay Tiết Bắc Phàm, “Hai người có quan hệ gì?”

Tiểu Dao mí mắt nhú nhú, đưa tay khoác lấy cánh tay của Tiết Bắc Phàm, “Tình nhân!”

Wương Bích Ba sắc mặt hơi thay đổi, sau đó liền khôi phục nguyên dạng, vẻ mặt hiểu rõ, “Hầy. Nhan Tiểu Dao, cô là muốn chọc giận ta, muốn ta trở lại bên cạnh Lan Chi cho nên tùy tiện lôi kéo một người phải không?”

Tiết Bắc Phàm trước đó cảm thấy tâm tình không tồi, tuy rằng hần cũng biết có lẽ Tiểu Dao là ý tứ này, bất quá câu nói “tùy tiện lôi kéo một người” của Vương Bích Ba, làm người khác không dễ chịu chút nào.

Tiểu Dao không muốn cùng Vương Bích Ba khua môi múa mép làm chậm trễ chính sự, đuổi đi hần đi, “Ngươi đừng ngắt lời, ta có chuyện đứng đắn cần xử lý.”

“Ta cũng có chuyện đứng đắn cần xử lý, đường này ai cũng có thể đi!”

Tiểu Dao thấy Vương Bích Ba liều chết quẩn lầy, liền cùng Tiết Bắc Phàm tiếp tục chạy đi, nhưng mà hai người bọn họ đi đến chỗ nào, Vương Bích Ba liền theo tới chỗ đó. Quý công tử này công phu cũng không tệ lắm. bỏ lại không được.

Tiểu Dao cùng Tiết Bắc Phàm nhìn nhau liếc mắt một cái.

“A! Ta đã biết.” Vương Bích Ba không biết là cố ý hay là vô tình, giọng đề cao vài phần, “Bên kia chính là hoàng cung, các người không phải là buổi tối muốn đi thăm dò.”

Nói còn chưa dứt lời, Tiểu Dao một cước đá hần vào con hẻm nhỏ tối đen bên cạnh.

Tiết Bắc Phàm giờ ngón tay cái nhìn nàng, ý bảo —— đá hay lắm!

Tiểu Dao lôi kéo hần vội chạy đi, Tiết Bắc Phàm cũng xua tay, thấp giọng nói, “Hoàng cung rộng chừng ấy, Vương Bích Ba có tay có chân, nghĩ muốn quấy rối cô còn không dễ dàng sao?”

Tiểu Dao xị mặt, bộ dáng như là bất mãn —— thế làm sao bây giờ?

Lúc này, Vương Bích Ba từ trong ngõ nhỏ đi ra, sau khi đứng vững liền cúi đầu, vỗ vỗ đầu chân đen thui trước ngực, liếc Tiểu Dao, “Bị đá một cước uất ức như vậy ta sẽ nhớ kỹ, sớm muộn gì cũng phải bắt cô trả lại cho ta!”

Tiểu Dao làm bộ muốn cởi giày để đánh hần, Vương Bích Ba vội chạy trốn.

Tiết Bắc Phàm hỏi hần, “Vương huynh ngàn dặm xa xôi bỏ việc buôn bán tốt đẹp không làm, chạy đến Tây Vực sẽ không tay không mà quay về?”

“Tất nhiên.” Vương Bích Ba khoanh tay, “Vương Bích Ba ta một khi buôn bán, không có đạo lý chịu thiệt!”

Tiểu Dao trưng vẻ mặt ghét bỏ —— gian thương!

“Không có lợi không đến đây, ngươi nghĩ muốn cái gì?” Tiết Bắc Phàm trực tiếp cùng Vương Bích Ba nói chuyện làm ăn.

“Nàng.” Vương Bích Ba giờ tay chỉ Tiểu Dao.

Tiết Bắc Phàm không hề nghĩ ngợi khoát tay chặn lại, “Nàng không được, cái khác mặc ngươi lựa chọn.”

Tiểu Dao híp mắt nhìn.

“Thế. đồ gia truyền của Bắc Hải phái thì thế nào, ví dụ như Nguyệt Hải Kim Thuyền hoặc là Thánh Võ Hoàng Phổ này nọ.”

Tiểu Dao thấy hần tìm cách trao đổi, bĩu môi.

“Có thể.” Tiết Bắc Phàm cũng sáng khoái đồng ý, “Ba đương gia của Bắc Hải phái đều ở chỗ này, người theo chân bọn họ mà đòi.”

Vương Bích Ba hơi hơi nhếch mi, “Bọn họ bắt quá chỉ là tiểu tốt.”

“Ta so với tiểu tốt còn không bằng.” Tiết Bắc Phàm hào phóng cười, “Ai chẳng biết ta từ lâu đã bị Bắc Hải phái đuổi đi, bảo bối này đối với ta không có quan hệ gì.”

“Vậy Hồng Chỉ Bảo Tán của Tiểu Dao đâu?”

“Cái đó là tín vật đính ước, chỉ có một món đó.” Tiết Bắc Phàm cũng không mở miệng ngăn cản, Tiểu Dao ở một bên nhìn hai người người tới ta đi âm thầm phân cao thấp, thở dài, “Hai người có yên hay không hả? Còn tiếp tục nữa thì trời cũng sáng mất.”

“Thế này không được thế kia cũng không được, Tiết huynh thật keo kiệt.” Vương Bích Ba hiển nhiên có chút mất hứng, cuối cùng thở dài, “Không bằng như vậy, ta hỏi một vấn đề, Tiết huynh trả lời rõ ràng, ta sẽ không theo nữa.”

Tiết Bắc Phàm lập tức bày ra bộ dạng chăm chú lắng nghe.

Vương Bích Ba mỉm cười, “Ta muốn biết, hai vật Nguyệt Hải Kim Thuyền cùng Thánh Võ Hoàng Phổ, rốt cuộc ẩn chứa bí mật gì?”

Vương Bích Ba hỏi xong, Tiểu Dao ngẩng mặt nhìn Tiết Bắc Phàm. Nàng chỉ nghe nói là bảo bối, nhưng cũng không biết còn có ý nghĩa sâu xa gì? Nguyệt Hải Kim Thuyền phỏng chừng là một con thuyền bằng vàng? Mà Thánh Võ Hoàng Phổ không phải võ công bí tịch sao? Chẳng lẽ trước đây đã lý giải sai rồi?

“Người muốn nghe lời nói thật hay là nói dối?” Tiết Bắc Phàm tựa hồ cũng không có ý tứ muốn giấu diếm.

“Tất nhiên là nói thật.”

“Nói thật chính là. Không có bí mật.” Tiết Bắc Phàm nói xong, thân thủ kéo Tiểu Dao, hướng xa xa chạy đi.

Vương Bích Ba đứng ở tại chỗ, thật sự không đuổi theo — hần có thể cùng Tiểu Dao đùa giỡn chơi xỏ, nhưng với Tiết Bắc Phàm lại không được, bản thân xem chừng không bằng hần. Nghĩ lại, dù sao cũng là “gian thương” không phải sao, chính đạo không được liên đi đường tắt, dù sao không đạt mục đích thì không dừng.

Vì thế, Vương Bích Ba sửa sang lại y phục, xuống nóc nhà, hướng khách điểm ba người của Bắc Hải phái kia đang ở đi tới.

Tiểu Dao theo Tiết Bắc Phàm chạy một mạch, tới bên cạnh tường thành của hoàng cung Quỷ thành, tò mò hỏi hần, “Này, Nguyệt Hải Kim Thuyền không phải thuyền lớn sao? Thánh Võ Hoàng Phổ không phải võ công bí tịch sao? Còn có bí mật gì?”

Tiết Bắc Phàm nhìn nàng một cái, cúi đầu nói một câu, “Ta cũng không biết.”

Tiểu Dao kinh ngạc địa mở to mắt, “Người không biết, vậy đi tìm làm gì?”

“Đại ca muốn ta tìm.”

“Hần là đại ca người cũng không phải cha người.” Tiểu Dao bĩu môi.

“Nghe giọng điệu của cô giống như đang ghen.” Tiết Bắc Phàm lập tức hé ra bộ mặt vui vẻ “Không cần lo lắng, tất cả đều là của cô!”

Tiểu Dao cười một tiếng, cũng không tiếp tục hỏi.

Tiết Bắc Phàm giở trò trên chộc đối với nàng kỳ thật không có tác dụng, người này, phàm là bị truy vấn chuyện gì cũng đều trốn tránh, đơn giản là giở trò lưu manh thật chán ghét. Một chút sơ suất có thể sẽ bị hấn lừa dối, mà Tiểu Dao khôn khéo như vậy, dĩ nhiên liên tiếp nhìn ra sơ hở. Trong lòng mơ hồ nổi lên một vương mắc, Tiết Bắc Hải kia cáo già lại có năng lực như vậy, vì cái gì lại đánh một vòng lớn tổn sức như vậy chỉ để tìm kiếm hai món đồ kia? Rất khả nghi!

.

Bên trong hoàng cung Quý thành đèn đuốc sáng trưng, có thể mọi người đang chuẩn bị cho việc tuyển phụ.

Tiểu Dao cùng Tiết Bắc Phàm ba lượn hai chuyển thì tới một lối rẽ.

Tiểu Dao muốn đi hướng tây, nghe nói nơi đó là phòng ở của Quốc sư, nàng muốn nhìn thấy Quý thành đệ nhất mỹ nam tử là cái dạng gì.

Tiết Bắc Phàm muốn đi hướng đông, đó là trạch viện của Đại Tổng quản, hấn đối với mỹ nữ có hứng thú hơn mỹ nam.

Hai người nói vài câu lại âm ỉ lên, đồng thời, chợt nghe tiếng người truyền đến. Tiết Bắc Phàm một phen lôi kéo Tiểu Dao núp sau tường đá.

Tiểu Dao bất mãn, “Quý thành này, đến giả sơn cũng không có một cái!”

Tiết Bắc Phàm nhìn nàng nén giận, vốn biết không nên lại cùng nàng đấu võ mồm, nhưng vẫn không nhịn được đáp trả nàng một câu, “Nếu giả sơn trụi lủi thì sao? Giống như màn thầu. “

Tiểu Dao nghiêng rằng, tự nhủ người không thể cho ta chút mặt mũi sao? Tức mình nắm lấy cánh tay hấn cắn một miếng.

Tiết Bắc Phàm nhe răng nhếch miệng, cười thầm chính mình tự chuốc lấy cực khổ, da ngựa khó nhịn, bị cắn đến lông tơ dựng thẳng trong đầu còn đặc biệt thống khoái, gốc thật!

Lúc này, có hai nhóm người từ hai hướng đến đây.

Một đội là thị vệ, cầm đầu là một nam tử. Mặc một thân trường sam thanh sắc, dáng người cao gầy, bởi vì đưa lưng về phía bọn Tiểu Dao, thấy không rõ lắm diện mạo.

Đối diện tới là một đám cung nữ đang cầm chậu và bình bằng ngọc.

Các cung nữ kia hướng thanh sam nam tử kia hành lễ, “Tham kiến Quốc sư!”

Tiểu Dao cùng Tiết Bắc Phàm vừa mừng vừa sợ — nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến, đây là vị tuần mỹ Quốc sư kia?

Tiểu Dao vươn người cũng không thấy rõ ràng, Quốc sư kia chính là không xoay mặt lại đây, nhìn bóng dáng, cũng bình thường thôi.

“Nữ vương ở đâu?” Quốc sư hỏi nha hoàn.

“Bẩm, Nữ vương vừa mới tắm rửa thay y phục, đang chờ Quốc sư.”

Bọn nha hoàn mỉm cười trả lời một câu có chút hòa nhã làm cho người ta suy nghĩ, Tiểu Dao quay sang Tiết Bắc Phàm nháy mắt một cái — có gian tình!

Tiết Bắc Phàm lại không cảm thấy như vậy, đám người đi rồi, hấn thấp giọng nói cho Tiểu Dao, “Quốc sư kia phỏng chừng đang lợi dụng Đại Tổng quản.”

“Làm sao thấy được?”

“Hấn đối với nàng căn bản không có hứng thú, một chút hứng thú cũng không có.” Tiết Bắc Phàm xấu xa cười, cố ý nhấn giọng câu thứ hai.

Tiểu Dao lỗ tai nóng nóng, tự nhéo mình không cho suy nghĩ bậy bạ, còn cố gắng nghiêm túc hỏi hấn, “Người làm sao mà biết được?”

“Ta là nam nhân.” Tiết Bắc Phàm nói thật thản nhiên, “Nam nhân tự nhiên biết suy nghĩ nam nhân.”

Tiểu Dao tựa hồ vẫn không tin.

“Nương cô chưa từng nói với cô sao?” Tiết Bắc Phàm cười, “Đây là đạo lý bình thường nhất, nam nữ đều áp dụng được. Nói ví dụ cô không thích một người, đương nhiên sẽ không tôn trọng nàng, đúng không?”

Tiểu Dao gật đầu, “Đúng vậy.”

“Cô nếu có hảo cảm với một người, đồng dạng cũng sẽ tôn trọng nàng, đúng không?”

“Đó là đương nhiên.”

“Cô nếu thích một người, sẽ tôn trọng nàng hơn nữa cũng không cho phép người khác không tôn trọng nàng, có phải hay không?”

Tiểu Dao gật gật, ngẩng đầu nhìn Tiết Bắc Phàm.

“Nửa đêm canh ba, một nữ nhân tắm xong lại ở trong phòng chờ một nam nhân, vốn là chuyện tư mật. Mấy nha hoàn lại dễ dàng nói ra ở nơi đông người như vậy, đừng nói là Nữ vương của một quốc gia, cho dù chỉ là một nữ tử bình thường, cũng quá không tôn trọng.” Tiết Bắc Phàm khoanh tay, “Vị đại Quốc sư kia đối với việc này một chút bất mãn cũng không có, cô không thấy là hẳn không đủ tôn trọng vị Đại Tổng quản kia sao?”

Tiểu Dao cau mày chép miệng như đang cảm thụ một chút tư vị trong lời nói đó, cảm thấy rất có đạo lý, “Nói như vậy, các cung nữ cũng không tôn trọng Nữ vương giả, hay là bị vạch trần?”

“Khả năng cũng không nhỏ, nhưng cũng có thể do nàng bị tước quyền lực.” Tiết Bắc Phàm nói xong, lôi kéo Tiểu Dao theo chân tường hướng tấm cung của Nữ vương đi tới, trốn dưới cửa sổ phía góc tường nghe lén.

“Vẫn chưa tìm được Hữu Hữu?” Thanh âm của Quốc sư mang theo một tia lo âu.

“Người gấp cái gì, nha đầu xấu xí kia không gây nổi sóng gió gì đâu.” Thanh âm của Đại Tổng quản khi Tiểu Dao miêu tả về Hữu Hữu gì mà đại nữ tử thông minh tháo vát hình như có chút sai lệch. Thanh âm kiêu mị vô cùng hung ác man rợ, nghe xong làm người ta nổi da gà, một chút cũng không thích. Tiểu Dao chà xát cánh tay, quay sang Tiết Bắc Phàm nhăn mày nhăn mặt.

“Nữ vương còn chưa có tin tức?” Quốc sư hỏi tiếp, “Hôm nay thám tử người phái đi đã đến gặp ta, không có tin gì?”

“A, người từ bỏ đi là vừa.” Ngữ điệu nói chuyện của Đại Tổng quản có chút không tốt, “Người ta không chừng hiện tại đã tìm được người trong lòng, như thần tiên quyền lữ dạo chơi tứ hải, ai còn nhớ thương người.”

Đại Tổng quản lại nói tiếp giọng điệu có chút cứng rắn, “Nàng không phải không cần Hữu Hữu.”

“Nha đầu xấu xí kia, quên đi! Nàng còn ước gì vút sớm hơn nữa, đổi lại là ta, ta cũng vậy, vừa ngu vừa dốt.” Đại tổng lĩnh nói hàm chứa vẻ khinh thường, “Còn dám gọi ta là di, nha đầu chết tiệt kia, giống như cổ tình nói ta già.”

Tiểu Dao ở chân tường nghe xong ngứa răng, tâm nói người đúng là một độc phụ, không biết giữ miệng! Lại đi nguyện rửa một hậu bối không thù không oán với mình, thật đáng giận!

“Tóm lại ngày mai tuyển phu người phải bỏ hết, nhất định phải làm cho Tiết Hình của Bắc Hải phái trúng cử, biết chưa?” Quốc sư bỗng nhiên phân phó một câu, bên ngoài Tiết Bắc Phàm cùng Tiểu Dao liền đoán được —— ấy thế mà lại có quan hệ với bọn người Tiết Hình!

“Đã biết, dài dòng, không phải là vài tên giang hồ thôi sao.” Đại Tổng quản nói xong, la lên, “Này, người liền đi như vậy sao?”

“Người ngủ sớm một chút.” Quốc sư bước nhanh ra cửa cung, cũng không quay đầu lại, bộ dạng như muốn chạy trốn.

Tiết Bắc Phàm nhìn sang Tiểu Dao khoa tay múa chân một chút, một bên chỉ chỉ Quốc sư đã đi xa, một bên chỉ chỉ vị Đại Tổng quản kia, như là hỏi, “Theo bên nào?”

Tiểu Dao có điều nghĩ không ra, thậm chí cảm thấy lời nói và việc làm của Đại Tổng quản có chút khác thường. Bình thường nữ nhân có thể đi đến bước này, cũng không thể là người chanh chua lại vụng về như thế được, nói chung vẫn cảm thấy không thích hợp!

Tiểu Dao chỉ chỉ chân tường, ý bảo ở tại chỗ đừng nhúc nhích.

Không ngờ một lúc sau, chợt nghe tiếng mở cửa sổ.

Hai người nghe rằng —— nguy rồi, Đại Tổng quản này tâm tình đang tốt, nằm sắp bên giường ngắm trăng, vội vàng dựa sát vách tường vọt đến ngõ nhỏ.

Cũng không biết qua bao lâu, chợt nghe nàng sâu kín nói một tiếng, “Các ngươi đều tranh giành, tốt nhất tranh nhau đến đầu rơi máu chảy người chết ta sống, cuối cùng ai cũng không chiếm được tiện nghi, nhìn thấy cũng hả giận.”

Tiểu Dao nghe ngữ điệu nàng nói chuyện lại thay đổi, liền hiểu rõ —— nguyên lai Đại Tổng quản này là loại người đa nghi, là cố ý giả vờ.

Sau khi ngọn đèn dầu tắt, Đại Tổng quản cũng trở về nghỉ ngơi, thời điểm Tiết Bắc Phàm cùng Tiểu Dao đang do dự có nên tiếp tục đi dò xét xung quanh nữa hay không, chân trời vang lên vài tiếng sấm.

Tiết Bắc Phàm biết có thể trời sẽ mưa to, lôi kéo Tiểu Dao ra cửa thành hoàng cung muốn chạy về. Chỉ tiếc vừa nhảy ra tường thành mưa to mưa tầm tã liền trút xuống. Tiểu Dao không mang theo dù, miệng còn than thở, “Ai! Cơn mưa này đến thiệt chẳng có quy tắc gì cả!”

“Cô lần sau có rảnh nhớ thỏa thuận quy tắc với lão thiên gia đi.” Lúc Tiết Bắc Phàm kéo nàng trốn vào một khách điểm, hai người đã ướt như chuột lột.

“Di!” Tiểu Dao xoa tóc, “Đều là vết bùn!”

Tiết Bắc Phàm gõ cửa khách điểm, tiểu nhị còn buồn ngủ nói với hắn, chỉ có một gian phòng hảo hạng, nước ấm không có, muốn có tự mình nấu.

Tiết Bắc Phàm cùng Tiểu Dao cứ như vậy bị bỏ rơi trong một gian phòng của khách điểm.

Tiểu Dao sờ sờ y phục ướt sũng trên người, trợn to mắt, hướng phía trước nhìn Tiết Bắc Phàm, cực kỳ giống một con mèo nhỏ bị ướt nhẹp.

Tiết Bắc Phàm ngẩng đầu nhìn trời, “Cô đừng nhìn ta.”

Tiểu Dao vươn tay, túm lấy tay áo của hắn, “Muốn tắm!”

“Cùng tắm?” Tiết Bắc Phàm tiếp một câu, quả nhiên ăn ngay một cước của Tiểu Dao, vì thế gã đề tiện nọ sau khi bị đá, vội chạy đi giúp nàng nấu nước ấm.

Lúc Tiết Bắc Phàm trở về, Tiểu Dao đứng sau bình phong chuẩn bị hai dục dũ, dùng ghế hong áo khoác trên chậu than.

Đem hai cái mộc dũ đã pha nước ấm, Tiết Bắc Phàm tự mình quay lại bước vào thùng ngâm mình.

Tiểu Dao hình như không quá yên tâm, liếc mắt xuyên qua bình phong một cái.

“Muốn nhìn lên à?” Tiết Bắc Phàm ngón tay bắn ra, một chuỗi bọt nước rơi xuống trên chóp mũi của Tiểu Dao.

“Ai nhìn lên.” Tiểu Dao xoa xoa cái mũi, “Chỉ là xác định một chút để ngươi không có cách nào nhìn lên ta!”

“Ta làm sao lại đi làm loại chuyện không có nhân phẩm như vậy.” Tiết Bắc Phàm nghe bên kia Tiểu Dao tựa hồ chuẩn bị cỡi y phục, đột nhiên tay ở trong nước đảo quanh, tạo thành một chuỗi tiếng nước.

Tiểu Dao ngay lập tức ôm ngoại bào, lại liếc mắt thăm dò một cái, rất cảnh giác.

Tiết Bắc Phàm buồn cười, “Không bằng để ta bịt mắt lại?”

Tiểu Dao cảm thấy cũng được, mới vừa đi ra ngoài một bước, Tiết Bắc Phàm một tay gạt nước trước ngực một khoảng lớn, “Đến, ta không sợ cô nhìn lên, cô cứ trắng trợn mà nhìn!”

“Bốp” một tiếng, một tấm khăn ướt bay qua đập vào mặt hắn.

Tiểu Dao còn buồn bực —— Tiết Bắc Phàm từ bả vai đến trước ngực, có phải hay không có thứ gì đó? Vì sao lại là lạ.

“Người cảm thấy, Đại Tổng quản kia cùng Quốc sư có quan hệ gì?” Tiểu Dao tìm đề tài nói một câu, giảm bớt không khí xấu hổ.

Tiết Bắc Phàm ghé vào vách đục lỗ, nhìn thấy Tiểu Dao phía sau bình phong như ẩn như hiện, khoe miệng hơi nhếch lên, “Lợi dụng lẫn nhau gì đó? Khó nói.”

“Bọn họ đặc biệt nhắc tới Tiết Hình. Tiết Hình ở trên giang hồ chỉ là nhân vật nhỏ bé, là bởi vì bảo bối của Bắc Hải phái sao? Hay là quan hệ hai bên?”

“Có lẽ đúng.” Tiết Bắc Phàm cũng ngáp một cái, chợt nghe đến bên kia bận rộn một hồi, tiếng nước ào ào, “Cô đang làm gì đó?”

“Gội đầu!” Tiểu Dao nhanh người nhấc chân túm lấy khăn vuốt khô tóc, sau đó ôm quần áo chạy trốn.

Tiết Bắc Phàm vội vàng nhìn thoáng qua, phát hiện y phục đã mặc kín, bĩu môi, “Không thú vị.”

Tiểu Dao trừng mắt nhìn một cái, ngẩng mặt lên nghênh ngang hướng giường chạy tới, Tiết Bắc Phàm nhìn xuống. Một đôi chân còn đang bên ngoài, ầm ụt lại lạch bạch bước đi để lại một chuỗi dấu chân.

“Giường chỉ có một cái.” Tiết Bắc Phàm híp mắt, nhắc nhở Tiểu Dao đang ngồi trên giường lau tóc, “Lát nữa chúng ta nằm chung sao?”

“Nghĩ hay thật!” Tiểu Dao cầm gối đầu trong tay, mới phát hiện đục lỗ của Tiết Bắc Phàm ngay cách đó không xa, còn không có bình phong che lại, tâm nói, sai lầm sai lầm!

Vươn tay đem rèm thả xuống che lại, Tiểu Dao lau tóc một hồi, tò mò đứng lên, muốn liếc mắt thăm dò một cái.

Tiết Bắc Phàm lúc này đã tắm xong, đang lau lưng.

Tiểu Dao vén rèm lên một chút, cẩn thận liếc mắt một cái, nhìn thấy dáng lưng màu nâu lúa mì, theo bản năng nhìn kỹ một chút. Trên mặt Tiểu Dao, phồng chùng hiện tại đã đỏ rần, thậm chí tắc hai tiếng, thật nhẵn bóng lại còn cứng cáp nữa.

Tiểu Dao đang nhìn say sưa, bỗng nhiên thấy Tiết Bắc Phàm quay người lại, bờ ngực lộ ra vui vẻ nhìn nàng, “Nha đầu, không thể nhìn trắng trợn!”

Tiểu Dao vội vàng rút đầu, dùng rèm giường che lại.

Nhưng mà vừa lúc này, Tiểu Dao thấy được từ bả vai trái đến trước ngực của Tiết Bắc Phàm có một vết thương. Khó trách vừa rồi cảm thấy kì lạ, nguyên lai ngực có vết sẹo lớn như vậy, hẳn là rất đau?

Tiểu Dao hoài nghi có phải mình hoa mắt, ló đầu lại nhìn liếc mắt một cái. Tiết Bắc Phàm đã mặc gần xong y phục.

“Còn muốn xem?” Tiết Bắc Phàm nhìn nàng cười.

Tiểu Dao chui vào sau rèm, tiến vào trong chăn ôm gối đầu hỏi, “Trên vai ngươi là bị cái gì? Hình xăm à?”

“. Bớt.” Tiết Bắc Phàm trầm mặc một lát, thuận miệng trả lời một câu.

Tiểu Dao bĩu môi, tưởng ta ngốc hả!

“Làm gì có bớt nào dài như vậy.” Tiểu Dao nhỏ giọng lầm bầm một câu, “Ta thấy là vết sẹo.”

Tiết Bắc Phàm mặc xong y phục, đến bên cạnh bàn ngồi xuống, giống như lúc trước nói sang chuyện khác, “Cô có đói bụng không?”

Tiểu Dao từ trong chăn hé cái đầu ra nhìn hần, hiển nhiên không đói bụng, hỏi tiếp, “Lúc người còn nhỏ, bọn họ khi dễ người sao?”

Tiết Bắc Phàm ngẩn người, quay đầu lại nhìn, sau một lúc lâu, cười đến vô lễ, “Trọng Hoa hay là Thảm Tinh Hải lắm miệng? Đúng rồi. . . . Là Hiếu Nguyệt lắm miệng nói với cô mới đúng.”

“Đại ca người, thật sự lợi hại như vậy?” Tiểu Dao thật có hứng thú hỏi, “Người không thể không có nhược điểm.”

Tiết Bắc Phàm đem mấy băng ghế ghép lại thành cái giường, nằm xuống, “Nhược điểm đương nhiên là có, là người chắc chắn sẽ có nhược điểm.”

“Thế nhược điểm của Tiết Bắc Hải là cái gì?”

“Nhược điểm của người thông minh vĩnh viễn chỉ có một cái.” Tiết Bắc Phàm âm thầm cười, “Thông minh bị thông minh hại.”

Tiểu Dao thử thăm dò hỏi, “Đó là người thông minh, hay là đại ca người thông minh?”

Tiết Bắc Phàm hai tay gối sau đầu, ngáp một cái chậm rãi, “Cô nói thử xem?”

“Ừm. . . .” Tiểu Dao tựa người vào giường, lộ nửa cái đầu ra khỏi bên ngoài tấm rèm, nhìn khuôn mặt Tiết Bắc Phàm cách đó không xa, bỗng nhiên thực nghiêm túc hỏi, “Người cảm thấy ta thế nào?”

Tiết Bắc Phàm hơi hơi sững sốt, con mắt nguyên bản đang nhắm lại mở ra, nhìn Tiểu Dao, “Có?”

“Ta là thông minh, hay là ngu ngốc đây?”

“Cô đương nhiên thông minh.” Tiết Bắc Phàm cũng nghiêm túc trả lời, “Vừa xinh đẹp lại thông minh, còn rất có năng lực.”

“Vậy người có từng lừa gạt ta hay không?” Tiểu Dao thanh âm nho nhỏ hỏi một câu, “Lừa ta, ta còn chẳng hay biết gì, cái gì cũng không biết, có hay không?”

Tiết Bắc Phàm vẻ mặt vô tội nhìn nàng, “Vì sao lại hỏi như vậy?”

Tiểu Dao thấy vẻ mặt của hần, hé miệng, giơ một ngón tay ra khỏi rèm chỉ thẳng hần, mang theo giọng điệu uy hiếp, “Người nếu dám gạt ta, ta cũng không tha thứ người.”

Nói xong, chui vào trong rèm, “Tắt đèn!”

Tiết Bắc Phàm nhẹ nhàng thổi ngọn đèn trên bàn, trong phòng một mảnh tối đen.

Bên ngoài mưa to tựa hồ đã muốn ngừng, nhưng cuồng phong vẫn cứ gào thét.

Tiểu Dao cùng Tiết Bắc Phàm nguyên bản có thể cùng nhau trở về, chỉ là hai người đều cảm thấy có chút mệt mỏi, không muốn động. Hai người cứ như vậy lẳng lặng nằm, một người trong rèm, một người ngoài rèm, một nam một nữ, một người ngủ giường một ngủ băng ghế, cách khá xa. Điều duy nhất giống nhau chính là, hai người đều mở to hai mắt, nhìn trần nhà ngẩn người, thẳng đến hừng đông.

47. Chương 47: Không Cam Lòng

“Ồ ồ ồ. “

Gà gáy sáng.

Tiểu Dao tối hôm qua nằm miên man suy nghĩ lẫn qua lẫn lại đến hơn nửa đêm, vất vả lắm mới buồn ngủ một chút, còn bất bản thân phải cố gắng thanh tỉnh.

Vùng Tây Bắc đến lúc rạng sáng lạnh đến không chịu được, bản thân Tiểu Dao trốn trong chăn vẫn cảm thấy có chút lạnh, vén rèm lên nhìn, Tiết Bắc Phàm vẫn nằm trên băng ghế ngựa mặt lên trời như vậy, cái gì cũng không che, nhưng lại có vẻ ngủ rất ngon.

Tiểu Dao vật lộn nửa ngày, cuối cùng khe cắn môi chui khỏi ra chăn, mở tủ lấy ra hai cái chăn, “Soạt” một tiếng đắp lên người Tiết Bắc Phàm.

Bản thân mình thì nhanh nhẹn quay về chui vào trong chăn trước chà chà hai tay, sau đó lại đắp thêm một cái chăn ở trên.

Nằm trên giường đắp hai cái chăn thật dày, Tiểu Dao cảm giác thoải mái, nằm được một chút, neho mắt lại khe hé rèm ra một, phát hiện Tiết Bắc Phàm đã đem chăn bọc lấy người, còn trở mình, ló đầu ra hít thở, thuận tiện hướng Tiểu Dao nháy mắt.

Tiểu Dao vội vàng buông rèm che kín, mếu máo, cái tên này quả nhiên chưa ngủ! Sớm biết thế để cho hắn tự đi lấy chăn, hại nàng vẫn còn đang lạnh quá.

.....

Hình như cũng chưa ngủ được bao lâu, Tiểu Dao còn đang ở trong chăn nhắm mắt thật thoải mái, toàn thân như nhũn ra giống như tiểu miêu, chợt nghe bên tai ba tiếng gáy.

Hướng trong chăn chui vào, Tiểu Dao thuận tay lấy chăn trùm kín đầu.

“Ồ ó ó, ò ó ó, ò ó ó...”

Tiểu Dao nghe tiếng con gà trống lớn này gáy còn theo nhịp nữa, nghe như tiếng ai gõ vào thẻ tre vậy! Nàng ở trong chăn lẩn lộn, rầu rĩ nói một câu, “Có Tô Châu bình đàn* không?”

*Tô Châu bình đàn: một hình thức văn nghệ dân gian, vừa kể chuyện, vừa hát, vừa đàn, lưu hành ở vùng Giang Tô, Chiết Giang, Trung Quốc

Vừa mới dứt lời, chăn bị xốc lên một ít.

Ánh sáng chói mắt, mặc dù là nhắm mắt lại, Tiểu Dao vẫn phải che mặt lại. Động tác thật giống một con mèo nhỏ cùng bị đánh thức, rướn người một cái.

“Dậy đi, mặt trời đã lên cao rồi!” Tiết Bắc Phàm cười xong, chợt chọt mu bàn tay của Tiểu Dao.

“Không thể nào.” Nhan Tiểu Dao mắt nhắm mắt mở quan sát, giơ một ngón tay lắc lắc, “Ta vừa mới nghe tiếng gà trống gáy sáng!”

Tiết Bắc Phàm khoe miệng giệt giật, tựa vào bên cửa sổ nhìn Tiểu Dao cười, “Này, buổi chiều đại ca của cô phải đấu vòng thứ nhất, nếu không trở về sẽ không xem được!”

Tiểu Dao mở choàng mắt, kinh ngạc, “Buổi chiều là tỉ thí rồi sao?”

Tiết Bắc Phàm nâng cằm, bộ dạng ăn phải dấm chua, “Ta rõ ràng không quan trọng bằng đại ca cô!”

Tiểu Dao lấy tay kéo chăn che người, vừa nhìn hắn xua tay, “Đi, ra ngoài, bốn tiểu thư phải thay y phục!”

Tiết Bắc Phàm cố ý liếc một cái nhìn vào trong chăn quan sát một cái, giả bộ muốn nhìn lên.

Tiểu Dao cầm gối, đuỗi ra ngoài.

Xoa cái mũi, Tiết Bắc Phàm lắc đầu, “Nha đầu chết tiệt kia càng ngày càng bạo lực!”

Tiểu Dao ở trong chăn bận rộn một hồi, mặc xong xiêm y đi tới, đứng trước gương đồng xoay tới xoay lui, “Đáng ghét, vải này dính nước xong nhăn quá!”

Tiết Bắc Phàm lại gằn liếc mắt một cái, “Có sao đâu? Nhìn rất đẹp mà.”

“Giống như không mặc xiêm y vậy.” Tiểu Dao lấy tay kéo căng vạt áo trước rồi thả xuống.

“Ta thấy rất tốt mà, quần nó nhăn hay không làm gì, chỉ cần cô mặc trên người, vải rách cũng giống kim lư y*.” Tiết Bắc Phàm vỗ mông ngựa Tiểu Dao vô cùng trôi chảy, nhanh chóng kéo tay nàng, “Đi, ta sắp chết đói, đi ăn chút gì đi.”

*kim lư y: y phục dệt bằng vàng

Tiểu Dao lần này không rút tay về, cùng hắn đi ra ngoài, tay kia thì kéo kéo cổ áo, có lẽ là quá để ý nếp nhăn kia, thỉnh thoảng lại lúi lúi kéo kéo, cổ áo vẫn là không nghe lời, vểnh lên như cái sừng.

Tiết Bắc Phàm mở cửa ra, theo hành lang đi đến phía trước, “Ngoài đại sảnh chắc sẽ có thức ăn, ta sắp chết đói, không thì chịu khó tìm một chút?”

“Ừ.” Tiểu Dao rốt cục cũng dừng lại việc lôi kéo cổ áo, “Ta muốn ăn đậu phụ!”

“Vùng hoang vu thôn quê này, phỏng chừng rất khó tìm.”

Đi hết hành lang là tới cầu thang, cửa sổ mở ra hướng đông, ánh nắng chiếu đến, Tiết Bắc Phàm bị ánh mặt trời thoáng qua một cái, ngẩng đầu, “Hắt xì!”

Tiểu Dao hướng hắn nhìn qua, hỏi, “Cảm mạo sao? Có phải tối hôm qua bị đông lạnh hay không?”

“Sao có thể.” Tiết Bắc Phàm cười hì hì, “Có cô cho ta cái chăn mà.”

Tiểu Dao thấy hắn ngoài miệng lại chiếm tiện nghi, nhắc chân đá hắn.

Hai người lại như trước đây tranh cãi âm ỉ, vừa ngẩng đầu. . . . Chỉ thấy ở trên cầu thang, một người đang đứng.

Khách điểm này có ba tầng, bọn Tiểu Dao ở tầng hai, người nọ đang từ tầng ba đi xuống, vẻ mặt kinh ngạc nhìn chằm chằm Tiểu Dao cùng Tiết Bắc Phàm.

Tiểu Dao sau khi thấy rõ ràng là ai, nhú mày — khéo thật, đó chẳng phải là Tần Kha sao? Thì ra nàng cũng ở nơi này.

Khuôn mặt Tần Kha lúc này thoát trắng thoát xanh.

Tiểu Dao thấy vẻ mặt nàng giống như nhìn thấy quỷ, cũng có chút kỳ quái, bất quá Tần Kha này cổ cổ quái quái, đối với Tiết Bắc Phàm có chút ý tứ, vẫn là không cần nên mới sáng sớm gây sự với nàng thì tốt hơn.

Tiết Bắc Phàm dẫn theo Tiểu Dao muốn đi xuống.

Tần Kha đột nhiên giậm chân, mắng một tiếng, “Không biết liêm sỉ!”

Tiểu Dao cùng Tiết Bắc Phàm ngẩn người, ngẩng đầu, chỉ thấy Tần Kha giống như đang nói hai người bọn họ, còn vươn tay chỉ vào Nhan Tiểu Dao, “Đê tiện!”

Tiểu Dao khề nhú mày, vì muốn xác định chắc chắn một chút, nàng còn cố ý quay đầu lại nhìn một cái, phía sau trừ bỏ bức tường, một người cũng không có.

Nàng nháy mắt mấy cái, nói như vậy Tần Kha là đang mắng nàng sao?

Tiết Bắc Phàm vẻ mặt hơi sững sốt, trái lại dường như hiểu được điều gì đó, không giận, ngược lại nở nụ cười.

Tiểu Dao nghiêng đầu suy nghĩ con người liếc hắn, thậm chí nói chính mình bị mắng Tiết Nhị này còn cười vui vẻ như vậy?!

“Nương người chưa từng dạy người lễ nghĩa liêm sỉ sao!” Tần Kha đi xuống chạy vài bước, trừng mắt nhìn Nhan Tiểu Dao.

Tiểu Dao thật không hiểu vì sao lại bị nàng mắng, nhú mày, “Người mới sáng sớm ăn lợn thuốc sao? Nương ta dạy ta nhiều rồi!”

“Nương người dạy người? Vậy có thể thấy được là thượng bất chính hạ tắc loạn, nương người cũng không phải loại nữ nhân tốt đẹp gì.” Tần Kha nói chuyện nước miếng chấm nhỏ đều phun lên mặt Tiểu Dao.

Tiểu Dao hai tay liền giơ lên, chống nạnh, thực sự nàng đã bị Tần Kha làm cho nổi điên. Mới sáng sớm đã mắng còn chưa tính, còn mắng đến trên đầu nương nàng, nghĩ là có thể nhẫn nhưng nàng ta lại chọc Tiểu Dao đến không nhịn nổi.

Nếu nói tranh cãi, Tiểu Dao chính là người nói năng chua ngoa, nàng cao thấp đánh giá Tần Kha một phen, “Miệng cô đúng là không sạch sẽ chút nào, đừng tưởng rằng cô không phải nữ nhân thì có thể loạn mắng nữ nhân!”

Lúc này đến phiên Tần Kha sững sốt, giậm chân, “Người nói bậy bạ gì đó, ai nói ta không phải nữ nhân?”

Tiểu Dao hơi hơi nhếch mi, “Ta thấy cô thế nào cũng không giống, làm gì có cô nương nhà ai lại đi chặn đường mắng chửi người đâu? Thô lỗ như vậy, chắc chắn là nam nhân giả trang?”

“Người.”

“Hơn nữa, cô nói ta không biết lễ nghi liêm sỉ, ta làm cái gì?”

“Người, người quyến rũ người!”

“Ta quyến rũ ai?”

Tần Kha nhìn thẳng Tiết Bắc Phàm.

Tiểu Dao mí mắt nhú nhú, “Hắn là gì của cô a?”

“Ta.”

“Hắn là tướng công của cô?”

“Không.”

“Tình nhân?”

“Không phải!”

“Tốt lắm, hắn với cô không thân cũng chẳng quen, ai quyến rũ hắn có quan hệ gì với cô?”

“Ta.”

Tiết Bắc Phàm sờ sờ cằm, trọng điểm Tiểu Dao cãi nhau hình như không phải rất đúng a. Có phải hay không giận đến hồ đồ rồi? (Tiểu Diệp: ý là anh nghĩ đáng lẽ chị nên chửi nó vụ nó mắng má chị chứ k phải vụ nó chửi chị quyến rũ)

“Hơn nữa, con mắt nào của cô nhìn thấy ta quyến rũ hắn?” Tiểu Dao vút cho nàng ánh mắt xem thường, “Ta không mang câu cũng không dẫn đầu, cô dạy ta cái dạng gì gọi là quyến rũ cái dạng gì kêu là không quyến rũ?”

“Người già mồm át lễ phải!” Tần Kha khó thở, “Vừa sáng sớm, người quần áo không chỉnh cùng nam nhân đi ra khách điểm, không biết xấu hổ!”

Tiểu Dao nghe ngẩn người, ngẩng đầu nhìn Tiết Bắc Phàm, lại suy nghĩ, sờ sờ cổ áo, giơ chân, “Này! Người nói đi.”

“Bị ta nói trúng chứ gì!” Tần Kha thấy nàng nóng nảy, sắc mặt càng khó xem vài phần, “Hai người cũng không thành thân, lại ngủ chung một gian phòng, thật không biết xấu hổ.”

“Cô đừng nói hươu nói vượn, chúng ta không có!” Tiểu Dao tức giận, nhắc chân đá Tiết Bắc Phàm, “Người nói đi!”

Tiết Bắc Phàm nháy mắt mấy cái, vẻ mặt mờ mịt, “Nói cái gì?”

“Nói chúng ta không phải loại quan hệ này!” Tiểu Dao giậm chân.

“A!” Tiết Bắc Phàm cười, thân thủ ôm bả vai Tiểu Dao có vẻ rất thân mật, “Chúng ta thực không phải loại quan hệ này. Ai!”

Nói còn chưa dứt lời, Tiểu Dao một phen nhéo tai hắn, “Tiết Nhị chết tiệt, người nói bậy bạ gì đó!”

“Theo lời cô dạy nói mà.” Tiết Bắc Phàm nhe răng, “Nương tử tương lai!”

“Nương cái đầu người!” Tiểu Dao túm hất đập mạnh một cái, mặt đỏ đỏ đến rồi tỉnh rồi mù, “Người đừng hủy danh tiết của ta, bốn tiểu thư còn muốn thành thân đó!”

“Không phải nói ta tốt lắm sao!” Tiết Bắc Phàm ngẩng mặt, “Người khác không tốt đâu.”

Tiểu Dao xấu hổ, thân thủ đẩy hất, “Tiết Nhị chết tiết, không thêm để ý người, chúng ta mỗi người đi một ngã!” Nói xong, thở phì phì chạy đi.

“Ai!” Tiết Bắc Phàm thấy Tiểu Dao thực bị chọc cho tức giận cũng đã ghiền. Quay đầu lại nhìn Tần Kha, lập tức nhẹ nhàng chỉ tay, “Đừng nói lung tung, bắt quá có nói lung tung cũng chẳng sao cả.” Nói xong, liền cọt nhả đuổi theo, miệng còn không thành thật, “Nương tử tương lai!”

Tiểu Dao bị hai tai lại chạy như bay, làm bộ như không biết hất, da mặt đều mất hết, lưu manh này nói chuyện không thể cản được! Tức chết!

Tiểu Dao cùng Tiết Bắc Phàm đi rồi.

Tần Kha đứng tại chỗ, mũi có chút chua xót, không thể nói rõ khổ sở trong lòng.

Lúc này, Tiết Hình đi xuống, “Không thể tưởng tượng được, Tiết Bắc Phàm cùng nữ tử kia có mối quan hệ tình nhân, nàng ta đến tốt cùng là có thân phận đây? Nhìn cứ như là Tiết Bắc Phàm chủ động.”

“Nha đầu kia thật ra cũng có năng lực khiến người khác chủ động.” Phương Đồng Lý từng bước đi xuống, tới bên người Tần Kha, cố ý nói nói mát, “Gương mặt đẹp đáng người cũng tốt, tuổi lại trẻ, công phu nhất nhĩ, còn là một nha đầu thông minh, muốn cái gì có cái đó. Sự muội, muội nói có phải hay không?”

Tần Kha hung tợn trợn hất một cái.

“Đúng rồi, nàng ta có thân phận gì vậy?” Tiết Hình ngẩng đầu, hỏi một bóng người đang đứng ở chỗ rẽ trên lầu, “Vương huynh không phải quen biết nàng sao?”

Lúc này, đứng ở bên trên, từ trong tối hé mặt ra, chính là Vương Bích Ba.

Trên gương mặt cực kỳ tuấn tú của hân chưa từng xuất hiện vẻ vui sướng, đứng trong bóng tối, nhìn thấy ngoài cửa sổ dưới ánh mặt trời, Tiết Bắc Phàm nhanh chóng đuổi theo Nhan Tiểu Dao, giơ tay túm tóc nàng.

Tiểu Dao đá hai chân hất, Tiết Bắc Phàm cười hì hì chấp tay nhận sai với nàng, mặt dày mày dạn.

Tiểu Dao lắc lắc mặt không nhìn hân, hân liền mua một đồng bánh bao bánh rán trái phải đi theo. Đi tới trước một tiệm đậu hũ, Tiểu Dao tựa hồ do dự một chút, Tiết Bắc Phàm cưỡng ép đem nàng lôi vào.

Sau khi ngồi xuống, Tiểu Dao còn đang mặt giận, mãi đến khi Tiết Bắc Phàm bưng một chén đậu hũ đầy ắp đến đặt trước mặt nàng, cũng không biết nói câu gì, Tiểu Dao giật giật miệng, nâng tay đánh người.

Tiết Bắc Phàm bưng bát đưa cho nàng chén đậu hũ non mềm, thêm mấy cái bánh bao, ân cần gấp thức ăn, Tiểu Dao hí mắt ăn đậu hũ, trên mặt từ lâu không còn tức giận như trước.

Đến kẻ mù còn nhìn ra được, đây là kiểu tình nhân giận dỗi, liếc mắt đưa tình.

“Vương huynh?”

Tiết Hình gọi hân một tiếng.

Vương Bích Ba phục hồi tinh thần lại, cảm giác song cửa trong tay tựa hồ đã muốn nát, cúi đầu nhìn — quả nhiên, song gỗ đều bị bóp đến biến hình. Vương Bích Ba có chút khó tin nhìn hai tay của mình, trong lòng không hiểu — Tiểu Dao nguyên bản sẽ không vừa ý chính mình, nàng không thích hân — loại người có tiền có thế có địa vị tự nhận là hô phong hoán vũ lấy thúng úp voi vì thế lúc nào cũng ra vẻ nam nhân cao cao tại thượng, từ rất lâu rồi nàng đã nói qua. Hân đuổi theo lâu như vậy, nàng cũng không động tâm, thậm chí ngay cả nhìn cũng chưa nhìn qua nhiều lần, vẫn đều là kiên quyết cự tuyệt. Nhưng bản thân vẫn là không cam lòng.

Quả thật, trong nhà còn có Lan Chi là làm cho hân có chút quan tâm, thời điểm Lan Chi rời đi làm cho hân cảm thấy trong lòng bị như bị nhéo nhẹ một cái, không thoải mái, vì thế hân cũng chạy đi.

Chỉ là hiện tại, Vương Bích Ba cảm thấy trong ngực cũng không phải là chỉ đơn giản bị nhéo một cái, mà là bị cái gì xé rách thành một lỗ hổng, cảm giác khó chịu không cam lòng, là cảm giác hần chưa từng có.

Nhìn thấy Tiết Bắc Phàm bộ dạng đắc ý vui vẻ, hần cũng rất không thoải mái. Đột nhiên thấy Tiết Bắc Phàm nguyên bản cúi đầu chọc ghẹo bỗng nhiên ngừng đầu, thoáng nhìn qua hần, còn trưng một bộ mặt cười. tràn đầy ý khiêu khích.

Vương Bích Ba giận tái mặt, sự không cam lòng trong lồng ngực theo máu chảy vào bên trong huyết mạch, giống như mãnh thú rống giận rít gào, Tiết Bắc Phàm. Người muốn chết!

“Vương huynh?”

Vương Bích Ba lần này rất nhanh quay lại, thu hồi tay, nhẹ nhàng vuốt vuốt vụn gỗ trong tay, cúi đầu che lấp đi bộ dạng tối tăm cùng oán hận mà một quý công tử không nên có, cúi đầu nói, “Nàng. lại lịch cũng không nhỏ.”

Bọn người Tiết Hình nhìn thấy Vương Bích Ba, cảm thấy giọng điệu hần nói chuyện lạnh vài phần, cả người cũng tựa hồ cùng ngày hôm qua rất bất đồng.

“Chỉ là một nữ tử trẻ tuổi mà thôi, có thể có lai lịch gì?” Tiết hình thử thăm dò hỏi.

Vương Bích Ba khoe miệng hơi nhếch, cảm giác do dự trong lòng cuối cùng đã bị cảm giác khó chịu không cam lòng che phủ, ngừng đầu, giọng điệu vẫn đậm phong khinh, “Nàng là nữ nhi của Nhan Như Ngọc, Nhan Tiểu Dao.”

48. Chương 48: Bị Ép Ra Mặ

Thời điểm Nhan Tiểu Dao cùng Tiết Bắc Phàm trở lại khách điểm, bọn người Hách Kim Phong đã chuẩn bị xuất phát đi luận võ.

Tiểu Dao đem theo tin tức thám thính được từ hoàng cung Quý thành nói ọi người, quyết định dựa theo kế hoạch ban đầu tiến hành.

Bởi vì đây là vòng sơ khảo, nên bên trong sân luận võ người đông nghìn nghịt, trông như một cuộc đại hỗn chiến.

“Nhiều người đến thế sao?” Tiểu Dao mặt nhăn mày nhí, “Đây không phải là kéo bè kéo lũ đánh nhau sao? Nhiều người như vậy đánh hết chỉ chọn ra có mười, tới khi nào thì mới xong?”

Tiết Bắc Phàm khoanh tay, vươn tay giúp nàng vuốt vuốt mi tâm.

Tiểu Dao ban đầu không để ý, cuối cùng chụp tay hần, “Muốn làm gì?!”

Tiết Bắc Phàm tiến đến bên tai nàng đề thấp thanh âm, “Từ lúc ta ăn đậu hủ đến giờ, mí mắt bên phải giật nhiều lắm.”

“Thế là thế nào?” Tiểu Dao khó hiểu, “Mắt trái giật là có tài mắt phải giật là có tai, người cẩn thận trên đầu dưới chân.”

Tiết Bắc Phàm cười hì hì, “Chỗ của cô nói mắt trái giật là có tài mắt phải giật là có tai sao? Chúng ta đều nói là nam tả nữ hữu.”

Tiểu Dao không hiểu, “Nam tả nữ hữu?”

“Phải!” Tiết Bắc Phàm nhếch miệng, “Mí mắt phải của nam nhân giật chứng tỏ nữ nhân có tai, mí mắt trái của nữ nhân giật chứng tỏ nam nhân có tai. Mí mắt trái của nam nhân giật chứng tỏ nam nhân có vận may, mí mắt phải nữ nhân giật chứng tỏ nữ nhân có vận may.”

Tiểu Dao bị hần nói đến loạn, có chút choáng váng, “Rốt cuộc ai mí mắt trái ai mí mắt phải?”

Tiết Bắc Phàm vươn tay điểm chóp mũi nàng, “Tóm lại vừa rồi trước khi xuất môn, Trọng Hoa nói với ta, nha đầu cô hôm nay ăn đường biển đen, chỉ sợ là sắp có tai họa, ta thay cô chống đỡ trước một chút.”

“Đi đi, đừng nói hươu nói vượn.” Tiểu Dao vươn tay từ trong bách bảo nang ở bên hông lấy ra một cái gương Bát Bảo lớn bằng lòng bàn tay, soi soi, “Ấn đường ta có đen sao?”

Nàng soi gương một lúc, bắt lấy tay của Tiết Bắc Phàm giơ lên trước mắt mình, để hắn cầm gương giúp, lại lấy ra một cái hộp gấm.

Tiết Bắc Phàm tò mò nhìn, chỉ thấy mở nắp hộp gấm tinh xảo kia ra, bên trong có một loại bột màu trắng, liền cười hì hì hỏi, “Bột trứng ngỗng à? Vị gì vậy?”

“Phần này từ trần châu, sơn chi hoa cùng hoa quế làm ra.” Tiểu Dao bôi một chút lên tay, xoa xoa một chút lên ấn đường, “Đúng lúc, nường ta có đưa một chút để dùng, nường nường trong cung muốn mua cũng không được!”

Tiết Bắc Phàm vui vẻ, “Ấn đường biến đen thì bôi phần là được à?”

Tiểu Dao xoa đều hai má một lần, cất hộp phần cầm gương lại soi, vừa híp mắt hỏi Tiết Bắc Phàm, “Có trắng lên không?”

“Trắng!” Tiết Bắc Phàm dở khóc dở cười, “Đã trắng hơn trứng gà bóc rồi.”

Tiểu Dao tặng hắn cái liếc xem thường, lúc này, thông báo đến phiên Hách Kim Phong lên thi đấu.

Cũng chẳng biết ai đứng trên đài, Hách Kim Phong đi lên ba quyền hai cước đã đem hắn đánh ngã, quản sự kia nói cho hắn, đã vào vòng hai, sau nửa canh giờ lại so đấu.

“Thật hỗn loạn!” Tiểu Dao thấy xung quanh lôi đài, người tham gia vòng sơ khảo võ trình độ chênh lệch không đồng đều, có khi là võ lâm cao thủ, cũng có thể là đồ tể giết heo, có người nhẹ nhàng đã giành được chiến thắng, có người lại chật vật đến đổ máu.

Nàng tò mò nhìn quan bốn phía, cuối cùng thấy một cái lôi đài cách đó không xa, lúc này trên đó đứng là Vương Bích Ba.

Tiểu Dao mắt thấy hắn nghiêm mặt, bộ dạng thực nghiêm túc, đoán chừng hắn còn chưa nguôi giận, bĩu môi, tiếp tục nhìn.

Wương Bích Ba đi lên, một cước đã đem đối thủ đá xuống lôi đài, đối phương phun ra một búng máu, được người ta khiêng đi chữa trị.

Tiểu Dao cả kinh rụt cổ lại, trốn ra sau lưng Tiết Bắc Phàm, không muốn để Vương Bích Ba nhìn thấy.

“Làm sao vậy?” Tiết Bắc Phàm thấy nàng nhăn mặt giống như cái bánh bao, “Không thoải mái?”

“Không phải.” Tiểu Dao khoanh tay nhìn trộm lại đánh giá Vương Bích Ba cách đó không xa một chút, “Là Vương Bích Ba đó, trên đời này hắn là nam nhân lòng dạ hẹp hòi nhất, người nhìn hắn mang hận kìa, chậc.”

Tiết Bắc Phàm theo tầm mắt của nàng nhìn xa xa, Vương Bích Ba quả nhiên ra tay hào phóng, còn có người phụ trách dựng lều. Hắn ngồi ở bên trong uống trà nghỉ ngơi, bộ dạng ung dung phú quý.

Tiết Bắc Phàm nhin không được quay đầu lại hỏi Tiểu Dao, “Nường cô đối với việc nữ nhi tuyển tể* có quy định gì? Sao nhạc mẫu lại không vừa ý hắn?”

*tể: con rể

“Đi chết đi!” Tiểu Dao liếc hắn một cái, “Nường ta mặc kệ mấy thứ đó.”

“À, vậy là tốt rồi.” Tiết Bắc Phàm trông như thở phào nhẹ nhõm, quả nhiên nường cô chính là nhạc mẫu của ta.

Tiểu Dao thấy hắn ngoài miệng lại chiếm tiện nghi, lập tức đá hắn một cước.

Lúc này, Trọng Hoa cầm bản thông báo dẫn theo Hiểu Nguyệt đã trở lại, nói cho Tiểu Dao cùng Tiết Bắc Phàm kết quả hắn quan sát được, “Vòng thứ nhất đã gần xong, còn lại khoảng một trăm người, dựa theo tốc độ này, chọn ra mười người cuối cùng có thể sẽ đánh đến khi trời tối.”

“Tình hình tỷ thí của những người khác như thế nào?”

“Tiết Hình quả nhiên rất thuận lợi vào được vòng tiếp theo, mặt khác ta so sánh xong nhận thấy có thể vào trận chung kết là những người này.” Nói xong, Trọng Hoa đưa ra một tờ giấy, bên trên viết vài cái tên. Trừ bỏ Hách Kim Phong, Tiết Hình cùng Vương Bích Ba, còn có mấy hoàng tử ngoại tộc, cùng với chư hầu của mấy đại môn phái.

“Quả nhiên.” Tiết Bắc Phàm sau khi xem xong lắc lắc đầu.

“Quả nhiên cái gì?” Tiểu Dao tò mò.

“Bắc Hải phái truyền tin đại ca ta đã chết, mọi người đều muốn tranh vị trí đệ nhất, nhưng mà không phải là môn phái nào cũng có thực lực hùng hậu như Bắc Hải phái như vậy.”

“Cho nên chạy tới tuyển Quỷ vương, chính là vì bạc.” Tiểu Dao cảm thấy loại chuyện tranh quyền đoạt lợi này không có ý nghĩa, có lẽ là hôm qua nhận được thư của nương nàng, khiến cho Tiểu Dao không hiểu sao chợt muốn về nhà thăm nương nàng, không bằng sớm giúp Tiết Nhị tìm được tám Long Cốt Đồ cuối cùng, thanh thần thoát thân, về nhà một chuyến.

Nàng đang nghĩ ngợi, bỗng nhiên chợt nghe phía sau có một trận ác phong ập tới, Tiểu Dao còn chưa kịp trốn, Tiết Bắc Phàm đã lơ đãng nhẹ nhàng ôm vai nàng, hỏi, “Còn chờ nữa canh giờ, không bằng đến quán trà ăn chút điểm tâm hay là đến rạp hát nghe diễn?”

Chỉ một cái đụng chạm nhìn như nhẹ nhàng, Tiểu Dao cảm thấy bản thân bị hấn dờ sang bên trái một chút, đồng thời, có cái gì đó bay sát qua tai mình.

“Bốp” một tiếng, vừa lúc một trung niên hán tử mới đầu võ xong đi tới. Không lưu ý một chút, vừa vịn bị thứ gì đó đập vào, vài cái răng bị đập trúng, miệng đầy máu.

“Cộp” một tiếng, đồ vật gì đó rơi xuống đất, mọi người tập trung nhìn vào, là một hòn đá cứng.

Tiểu Dao khóe miệng giật giật — không phải chứ! Trên đường náo nhiệt như vậy, rõ ràng còn đang ban ngày ai thiếu đạo đức như vậy ném đá loạn lên?

Quay đầu lại liếc mắt một cái, chỉ thấy có mấy người người bộ dạng như người giang hồ trẻ tuổi đứng đó, đang nhìn bọn họ.

“A, ta nói nhìn quen mắt như vậy, đây không phải Tiết Nhị thiếu gia Tiết Bắc Phàm sao?”

Cầm đầu là một người tuổi xấp xỉ Tiết Bắc Phàm, kỳ quái hỏi, “Người không phải cũng đến tuyển Quỷ vương chứ? Không cần, ai chẳng biết Bắc Hải phái có rất nhiều báu vật, đại ca ngươi vừa chết, người ít nhiều cũng được chia một ít, tốt xấu gì cũng nên lưu lại đường sống cho người khác, người cũng không thể một mình đem tất cả thứ tốt đều chiếm hết!”

Tiết Bắc Phàm ngay cả quay đầu lại cũng lười, Tiểu Dao dùng khuỷu tay đụng đụng hán tử, hỏi, “Ai đây?”

“Là bốn vị bang chủ của Tứ Thủy bang, nhân xưng là Sơn Đông Tứ thiếu.” Trọng Hoa đi tới, giúp Tiểu Dao giải thích một chút.

Tiểu Dao khóe miệng không tự giác liền nhếch lên một chút, cao thấp trái phải đánh giá bốn người kia, bộ dạng cao thấp mập ốm đều có cả. Trên giang hồ, cái gọi là “Nhân xưng”, “Nhân tống biệt hào” cơ bản chính là “Tự xưng”, “Tự mình phong hào”. Đám người tự xưng là Sơn Đông Tứ thiếu. Xem chừng thật không có mắt nhìn!

Đại hán bị ném trúng kia cũng không liên quan, tự nhiên lại bị rút ba cái răng, nhảy dựng lên liền rống, “Ai lấy hòn đá ném đại gia?”

Tiểu Dao nhanh chóng giơ tay chỉ Tứ thiếu kia, “Bốn người bọn họ đó! Ta thiếu chút nữa cũng bị ném trúng.”

“Xú tiểu tử!” Đại hán tiến lên cánh tay luân phiên một quyền lại một quyền đánh tới, dừng nói, Tứ thiếu này xem ra là có chút năng lực, hai ba chiêu đã đem đại hán kia đánh ngã.

Tiểu Dao âm thầm nhú mày, đại hán cao to kia cũng có chút khí lực, nhưng công phu quá kém!

Tiết Bắc Phàm vẫn như cũ không nhìn những người đó, hỏi tiếp Tiểu Dao, “Uống trà hay là nghe diễn?”

“Uống trà, giọng hát nơi này ta nghe không hiểu.” Tiểu Dao cũng không muốn gây chuyện thị phi, nàng còn có chuyện nghiêm túc cần xử lý, liền chuẩn bị rời đi.

Nhưng Tứ thiếu này hiển nhiên không muốn dễ dàng buông tha cho Tiết Bắc Phàm, một bước tiến lên ngăn cản, hỏi, “Giang hồ đang truyền nhau chuyện Tiết Bắc Hải chưa có chết, Nhị thiếu gia hẳn là biết, hẳn rõ cuộc là chết hay chưa?”

Tiết Bắc Phàm nhìn nhìn mấy người đang đứng che trước mặt, tính tình nhẵn nại cười, “Muốn biết như vậy, tự mình hỏi hẳn đi.”

Mọi người sắc mặt khế biến, đoán đo không hiểu rõ được Tiết Bắc Phàm này, đến tột cùng là dễ chọc hay không.

Lúc này, mấy người giang hồ tùm lại đây, hiện giờ tin tức Tiết Bắc Hải không chết đã truyền ra rất ồn ào huyên náo, hiển nhiên không ít người muốn thám thính tin tức.

Tiểu Dao đỡ trán cảm thấy hình như là mình là người gây chuyện, tốt nhất vẫn là không cần khiến ọi chuyện rối loạn để tránh chậm trễ chuyện cần làm hoặc là dẫn tới càng nhiều người, liền gơ tay túm lấy Tiết Bắc Phàm, “Đi thôi đi thôi.”

Tiết Bắc Phàm ngược lại không quan tâm, đi theo nàng đi.

Lúc này, lại có thêm mấy người, ngăn lại đường đi, có người gây sự hỏi.

“Tiết Bắc Hải giả thần giả quỷ, ta nghe nói Nguyệt Hải Kim Thuyền cùng Thánh Võ Hoàng Phổ đều giấu bên trong Thủy Tinh cung của Bắc Hải phái.”

“Thủy Tinh cung một khi mở ra sẽ gây lũ lụt khắp thành, nên hai huynh đệ các người sẽ không có mưu đồ bí mật gì trong đó chứ?”

“Tiết Bắc Hải đến tột cùng đã chết hay chưa? Nếu nói chưa, hẳn trốn ở chỗ nào rồi?”

“Hắn không phải là trốn trong Thủy Tinh cung, luyện tuyệt thế võ công trong Thánh Võ Hoàng Phổ chứ?”

Tiểu Dao thấy mọi người hỏi đến đau đầu, tròng mắt một cái, “Ai biết tên kia chết hay chưa, muốn biết như vậy bản thân tự tìm đi.”

Ban đầu, Tiểu Dao không lên tiếng cũng không quá tệ, lúc này càng nói, càng phiền toái.

“Thường nghe người ta nói Tiết Bắc Phàm của Bắc Hải phái là đồ bỏ đi, nguyên lai thật sự là phải nhờ nữ nhân ra mặt giữ.”

Tiếng nghị luận từ bốn phía bắt đầu trở nên không tốt, sắc mặt Tiểu Dao thoát nhìn cũng khó coi, “Đại nam nhân nhiều chuyện, đáng ghét!”

Chỉ một câu nói mà thực có tác dụng, thanh âm mọi người nhỏ xuống, để tránh dính phải biệt hiệu nam nhân lắm mồm.

Mặt khác, nơi này đều là người giang hồ, thông qua khí tức cùng nội lực, có thể cảm giác được Tiết Bắc Phàm nội lực bất phàm, không có khả năng là kẻ bất lực. Có điều người này nếu thực lực như vậy, vì sao lại tận lực cố ý giấu diếm? Hiện giờ Bắc Hải phái chỉ còn hư danh, hẳn cũng không đi ra tranh quyền đoạt lợi, hai huynh đệ bọn họ, rốt cuộc đang giấu diếm chuyện hại người gì?

Tiểu Dao trong lòng cảm khái, lòng người phần lớn không khác nhau lắm, mọi người tựa hồ chưa từng đem Tiết Bắc Phàm cùng Tiết Bắc Hải tách ra, giống như nếu Tiết Bắc Hải có âm mưu quỷ kế gì, Tiết Bắc Phàm nhất định chính là đồng lõa, nhưng không biết rằng, đại ca cũng có lúc sẽ hại huynh đệ mình.

Có một số việc không thể nói rõ, cũng không cần thiết phải nói với những kẻ không liên quan, Tiểu Dao khó khăn lắm mới kéo được Tiết Bắc Phàm ra khỏi đám người vây quanh, bất mãn chạy vào một trà lâu uống trà, cả ngày đều rầu rĩ không vui. Tiểu Dao tâm tình rất phức tạp, bản thân tự cho là thông minh lại đem đến cho Tiết Nhị nhiều phiền toái như vậy, không phải điều bọn họ nói đều bất lợi, nhưng những lời nói xấu đó đều bị ném lên người Tiết Bắc Phàm, dựa vào cái gì muốn hắn thay Tiết Bắc Hải chịu mắng?!

Mọi người ngồi chung thấy Tiểu Dao vẫn xụ mặt, cũng có chút buồn cười, nàng phỏng chừng cũng chưa nhận thấy bản thân mình một lòng đều nghĩ cho Tiết Bắc Phàm.

Sau đó tỷ thí vẫn thuận lợi như trước, đến khi chàng vạng tối, cuộc tỷ thí kéo dài cả ngày cuối cùng cũng chấm dứt, thật đúng là chỉ chọn ra mười người, Hách Kim Phong, Vương Bích Ba cùng Tiết Hình đều thuận lợi tiến vào vòng cuối cùng. Mười người khác Tiểu Dao đều không biết, nghe nói đều rất có thực lực. Mà điều khiến người khác không tưởng tượng được chính là — người thứ mười được chọn cuối cùng để tiến vào hoàng cung tuyển Quý vương, lại là Đại Quốc sư.

“Hắn cũng tham gia tuyển chọn sao?” Tiểu Dao nhìn danh sách trúng cử, kinh ngạc hỏi Hữu Hữu, “Chuyện này phù hợp với quy củ sao?”

Hữu Hữu cũng không hiểu được.

“Không sao cả.” Tiết Bắc Phàm thấp giọng dặn Tiểu Dao, “Việc chúng ta phải làm chính là lên vào trong cung.”

Dựa theo an bài của Quý thành cho việc tuyển phụ, đêm nay mười người được đề cử đều tiến cung. Nữ vương sẽ thiết yến khoản đãi bọn họ cùng với tùy tùng và bằng hữu đi theo trong vương cung tối đó, sáng sớm hôm sau sẽ bắt đầu đợt tỷ thí thứ hai.

Kế hoạch của bọn Tiểu Dao là, đêm đó trộm đem Hữu Hữu cùng Đại Tổng quản trao đổi, như vậy thì thần không biết quỷ không hay. Vì không cho thân phận của Hữu Hữu bị bại lộ, để cho nàng cùng Hiếu Nguyệt đeo một cái mặt nạ giống nhau, một tả một hữu đi theo Hách Kim Phong, giả vờ là tùy tùng hộ vệ, tương tự như lần trước tiến vào thành, lần này cũng là hữu kinh vô hiểm thuận lợi tiến nhập hoàng cung.

Thời điểm trời tối tiệc mới bắt đầu, Tiểu Dao mới biết bọn họ đã bận bịu vô ích, bởi vì yến hội đêm đó chỉ là một bữa cơm bình thường, chỉ có một nữ quan chủ trì, Nữ vương cũng không tham dự, ngay cả Đại Quốc sư cũng chưa đến, lo lắng trước đó, xem ra đều uổng phí.

Tiểu Dao đang cầm chén canh nóng suy nghĩ, trước đó nàng cùng Tiết Bắc Phàm nghe lén Đại Tổng quản cùng Quốc sư nói chuyện, Quốc sư kiên trì muốn Tiết Hình tham gia vòng thứ hai, có ích lợi gì sao? Xem ra, đêm nay trừ bỏ giúp Hữu Hữu đổi về vị trí Nữ vương, còn phải quan sát chặt chẽ đám người của Bắc Hải phái kia.

Nghĩ đến đây, Tiểu Dao không hiểu sao đột nhiên cảm thấy cả người rùng mình, ngẩng đầu liếc mắt một cái, chỉ thấy Tần Kha đang nhìn chăm chăm mình, ánh mắt kia giống như muốn ăn thịt người vậy.

Tiểu Dao tâm nói người lại trừng, còn trừng nữa thì mắt sẽ rớt vào chén mất.

“Ăn đi.” Tiết Bắc Phàm giúp nàng gấp rau, “Tập trung ăn cơm, đừng hết nhìn đông lại nhìn tây nữa.”

Tiểu Dao đang cầm chén canh che mặt, nhỏ giọng hỏi, “Người cùng Tần Kha kia có quan hệ gì?”

Tiết Bắc Phàm nhướn mày, tâm tình thoát nhìn rất tốt, “Như thế nào? Ghen à?”

“Ghen cái gì, ta là thấy nàng luôn gắt gao nhìn chăm chăm ta, người không phải đã làm gì với người ta chứ?” Tiểu Dao nghiêng người suy nghĩ con người nhìn hắn, “Dù sao người là lưu manh, người ta tốt xấu cũng là một cô nương.”

Tiết Bắc Phàm há miệng thở dốc, “Cô cũng là cô nương, ta có từng lưu manh với cô lần nào chưa?”

Tiểu Dao méo máo, vẻ mặt để bụng, “Thường xuyên!”

Tiết Bắc Phàm chán nản, không phải bởi vì hình tượng bản thân trong cảm nhận của Tiểu Dao không tốt, mà là nếu sớm biết rằng nàng thật sự xem mình thành lưu manh, lúc trước liền chiếm nhiều tiện nghi một chút.

“Này.”

Hai người ngẩng đầu, Trọng Hoa nhỏ giọng nói một câu, “Hai người không thể nhịn được một chút hay sao, lát nữa trở về lại tiếp tục liếc mắt đưa tình?”

Tiểu Dao cùng Tiết Bắc Phàm cùng nhau mở miệng, một người nói, “Nào có!” Một người lại nói, “Tốt.”

Người nói “Nào có” dĩ nhiên là Tiểu Dao, đánh chết không thừa nhận cùng đám tặc này có cái gì.

Quay đầu lại, Tiểu Dao liếc mắt lại thấy Vương Bích Ba cách đó không xa.

Tuy nói là trong cung dùng những loại thức ăn bình thường để chiêu đãi khách nhân, cũng xem như trân quý. Nhưng Vương Bích Ba từ nhỏ sống an nhàn sung sướng, sơn hào hải vị ăn đến ngán, nên rất xoi mói. Hết lúc này nâng cằm cũng không ăn cơm, chỉ là ngồi ngẩn người, tầm mắt thường quét qua bọn Tiểu Dao bên này.

Wương Bích Ba thấy Nhan Tiểu Dao vẫn như lúc trước, tính tình vẫn thích đùa giỡn, trong lòng thoáng có chút không được tự nhiên. Quay đầu lại, chỉ thấy Tần Kha kia tựa hồ đang tính toán cái gì, hơi nhếch khóe miệng, làm cho Vương Bích Ba nhú mày. Sớm biết vậy đừng nói, lát nữa phỏng chừng lại hại Tiểu Dao khó xử, nhưng khi đầu óc hồ đồ lại không suy nghĩ cẩn thận.

Lại nói tiếp. Vương Bích Ba nhìn sang Tiểu Dao đang lộ vẻ ân cần gấp rau cho Tiết Bắc Phàm, lúc ấy nếu không phải hấn khiêu khích, bản thân mình cũng sẽ không tức giận như vậy.

Wương Bích Ba mơ hồ cảm thấy có chút không thích hợp, Tiết Bắc Phàm vì sao phải khiêu khích chính mình? Nếu hấn biết mình cùng ba người của Bắc Hải phái cùng một chỗ, vậy hấn là đoán được là chộc mình tức giận, sẽ có hậu quả gì, vậy chẳng phải. tất cả đều trong suy tính của hấn?

Tiểu Dao thấy Vương Bích Ba sắc mặt càng ngày càng trở nên khó coi, lắc đầu tiếc hận, người này lớn lên đã bao nhiêu tuổi rồi vẫn không biết bản thân muốn cái gì, tốt nhất Dư Lan Chi tìm được người tốt, thấy hấn trở về cũng không khóc!

“Các vị.”

Lúc này, quan viên phụ trách chiêu đãi đi ra, ân cần thăm hỏi mọi người thức ăn có hợp khẩu vị hay không, đại khái hàn huyên vài câu, sau đó sẽ giải thích cách thức tỷ thí vào sáng sớm hôm sau.

“Chờ một chút.”

Tần Kha bỗng nhiên nhắc tay, “Ta có chuyện muốn hỏi.”

Quan viên tự nhiên lễ phép hỏi nàng, có chuyện gì.

“Lần này tuyển Quỷ vương, có điều kiện xuất thân nhất định phải trong sạch, có phải hay không?”

“Việc này là tất nhiên.” Quan viên gật đầu.

“Nhưng mà, nơi này có người xuất thân không trong sạch vào được.” Tần Kha mỉm cười, “Ta cho rằng, tỷ thí không công bằng.”

Quan viên kia sửng sốt, những người khác ở đây cũng thì thầm với nhau —— có mặt ở đây đều là nhân vật có danh tiếng, ai xuất thân không trong sạch?

Nhan Tiểu Dao nhú mày, cô nương này, lại muốn tác quái gì đây?

Mà chỉ có Vương Bích Ba, trong lòng có chút chút bối rối.

Tần Kha buông cái chén, hỏi mọi người, “Các vị, có từng nghe qua cái tên Nhan Như Ngọc chưa?”

Tần Kha lời vừa ra khỏi miệng, Tiểu Dao liền ngây ngẩn cả người, đồng dạng, Hách Kim Phong cũng ngây ngẩn cả người. Có thể nói bọn người Tiểu Dao đều sửng sốt, sẽ không phải là.

Ở đây tất cả mọi người đều võ công cao cường, trên giang hồ cũng là người có uy tín danh dự, ai chẳng biết nói năm đó thiên hạ đệ nhất thần châu, Phi thiên Hồ ly Nhan Như Ngọc?

Tất cả mọi người gật đầu ý bảo biết.

“Nếu, có con cháu của Nhan Như Ngọc trà trộn vào đây, kia có tính xuất thân không trong sạch không?”

Tất cả mọi người ở đây đều kinh hãi —— nơi này đa phần đều là giang hồ danh môn vọng tộc, nếu không chính là mệnh quan triều đình, làm sao lại có con cháu của thần châu?

Quan viên kia khẽ nhú mày, nói, “Xin hỏi, vị nào là hậu nhân của Nhan Như Ngọc?”

Hách Kim Phong có chút tức giận, muốn đứng lên, nhưng cánh tay bị Nhan Tiểu Đào một phen túm lại.

Hách Kim Phong nhìn nàng.

Tiểu Đào mặt trắng xanh, đừng nói Tần Kha không có đầu óc, chiêu này của nàng đủ ngoan độc, hoặc là nói, nàng đánh bậy đánh bạ lại tạo thành cục diện này.

Tiểu Đào là người thông minh, người của Bắc Hải phái làm sao biết được thân phận của mình, đảo mắt nhìn sang Vương Bích Ba, thấy hắn nhìn đi nơi khác không nói lời nào, Tiểu Đào liền đoán được vài phần. Tâm nói —— tốt, Vương Bích Ba người là nam nhân bụng dạ hẹp hòi, âm hiểm như vậy!

Tần Kha biết được thân phận của Tiểu Đào, nhưng nàng chưa chắc đã biết thân phận của Hách Kim Phong.

Tiểu Đào đúng là lo lắng, đại ca tất nhiên không thể ở chỗ này thừa nhận, nếu để cho người ta biết quan hệ giữa hắn với nương, chẳng phải là cũng bị người trong thiên hạ nhạo báng sao, nói cái gì mà nhi tử của kẻ trộm bắt kẻ trộm sao? Sau này nhất định sẽ ảnh hưởng đến con đường làm quan của hắn. Tuy rằng Tiểu Đào cảm thấy Hách Kim Phong với phụ thân nàng có thể không cần, nhưng mà, nếu Hách Kim Phong bởi vì thân phận mà bị đuổi ra ngoài, vậy những gì bọn họ cố gắng trước kia không phải là kiếm củi ba năm thiêu một giờ sao, kế hoạch trợ giúp Hữu Hữu đoạt lại địa vị Nữ vương toàn bộ đều bỏ biển sao.

Tiểu Đào đề Hách Kim Phong xuống, vừa nhìn Hữu Hữu ở phía sau hắn một cái.

Hách Kim Phong tuy rằng thật thà, nhưng cũng không phải là gốc tử, biết việc này quan hệ đến an nguy của Quỷ thành, nhưng nghĩ đến lại chán nản, có nương mà không được tiếp nhận, trở về phụ thân hắn còn không mắng chết hắn sao.

“Thỉnh hậu nhân của Nhan Như Ngọc bước ra đây.”

Quan viên lại hỏi một câu.

Vương Bích Ba đột nhiên mở miệng, “Có lẽ là lầm rồi.”

Ba người của Bắc Hải phái nhìn lẫn nhau —— hay là Vương Bích Ba muốn phản lại?

Tiểu Đào lại đứng lên, trừng mắt Vương Bích Ba một cái, “Lời nói ra giống như phun phân ra, phun xong rồi còn muốn ăn lại à? Trễ rồi!”

“Phụt.”

Những nhân vật giang hồ khác cảm thấy chuyện không liên quan đến mình tiếp tục ăn cơm, ghé tởm đến nhổ hết thức ăn ra.

Tiết Bắc Phàm cúi đầu nhin cười, Vương Bích Ba xấu hổ ngồi ở kia, phỏng chừng Tiểu Đào đã giận đến sắp phát điên rồi.

Tiểu Đào hướng quan viên kia ngẩng mặt lên “Ta là nữ nhi của Nhan Như Ngọc.”

Lời nàng vừa nói ra, tất cả mọi người đều ngây ngẩn cả người, sau đó, châu đầu ghé tai nói chuyện tiếng truyền lại đến đây.

Hách Kim Phong ngăn người, đầu tiên hắn nghĩ đến chính là, có phải Tiểu Đào coi trọng nghĩa khí hay không? Ra mặt nhận giúp mình. Nhưng nghĩ lại, không đúng, Tiểu Đào họ Nhan nương hắn cũng họ Nhan, khinh công tốt như vậy, thông minh như vậy, còn nao nhiêu chuyện trước đây.

Hắn đột nhiên nhìn sang Tiết Bắc Phàm cùng Trọng Hoa, chỉ thấy hai người có chút bất đắc dĩ gật đầu.

Hách Kim Phong há hốc miệng, thấy mọi người hướng Tiểu Đào chỉ trỏ, đập bàn đứng dậy, ai dám khi dễ muội tử của hắn? Nhưng Trọng Hoa cùng Tiết Bắc Phàm đều âm thầm túm hắn, nhắc nhở hắn —— lấy đại cục làm trọng.

“Thì ra không phải là người tham gia thi tuyển, mà là bằng hữu của người tham tuyển.” Quan viên cười cười, “Không bằng, thỉnh vị cô nương này tạm thời rời cung, tránh đi một chút.”

“Dựa vào đâu?” Hiếu Nguyệt bất mãn.

“Chỉ bằng người là do kẻ trộm dạy dỗ.” Tần Kha châm chọc.

Hách Kim Phong trơ mắt nhìn Tiểu Dao hình như là muốn rời đi, chịu không nổi, thoát khỏi Tiết Bắc Phàm và Trọng Hoa, vỗ bàn đứng lên.

Còn chưa đợi hắn nói chuyện, chợt nghe Tiết Bắc Phàm đột nhiên hỏi, “Nói như vậy, người do kẻ trộm dạy dỗ, sẽ không có tư cách tham tuyển, có phải không?”

Quan viên mỉm cười, “Việc này, nếu tham tuyển, đương nhiên tuyệt đối không thể.”

Tiết Bắc Phàm gật gật đầu, chìa tay túm cánh tay Tiểu Dao.

Tiểu Dao không chú ý, ngã ngựa ra sau lại ngã vào trong ngực hắn, vừa định mắng hắn một câu, lại nghe Tiết Bắc Phàm nói, “Đây là nương tử của ta, ta chính là con rể của Nhan Như Ngọc. Hôn sự này là đại ca ta đồng ý, hắn ngay cả võ lâm chí bảo của Bắc Hải phái Hồng Chi Bảo Tán cũng đã đưa cho đệ tức phụ* làm lễ gặp mặt. Ba người đối diện là của sư diệt của ta, nói cách khác, nha đầu này là sư thẩm của bọn họ.

*đệ tức phụ: em dâu

Ta không quan tâm, nương tử ta nếu là tặc bà, ta đây liền làm tặc công. Đồ đệ của đại ca ta cũng theo ta cùng nhau học hỏi, nói cách khác ba sư diệt cũng chính là hàng thật giá thật, là người do kẻ trộm dạy dỗ, bọn họ có tư cách tuyển Quý vương sao?”

Mọi người nghe xong lời này, lập tức nháo nhào.

Ngay từ đầu mọi người cảm thấy đuổi một cô nương không tham tuyển đi thì không có vấn đề gì, nhưng ngược lại nghe nói muốn đem Tiết Hình đuổi ra, lập tức tinh thần tỉnh táo. Mọi người ở đây đều là đối thủ, đối thủ đương nhiên là ít một người tốt một người, vì thế mọi người ồn ào, muốn bọn Tiết Hình rời đi. Lúc này Tần Kha cũng luống cuống, nhìn Tiết Hình, không nghĩ rằng —— đem đá đập chân mình.

Thấy tình hình không khống chế được, quan viên kia vội vàng ngăn cản mọi người, nói để hắn đi hỏi rõ, rồi bỏ chạy về sau cung hỏi Nữ vương.

Một lúc sau, hắn trở về cho biết, “Nữ vương có lệnh, anh hùng không hỏi xuất thân, sinh ra như thế nào không sao, sáng sớm ngày mai, mười vị cứ theo bình thường mà tỷ thí.” Nói xong, liền cáo từ.

Mọi người có chút mất hứng, đều cảm thấy thật tiện nghi cho ba người của Bắc Hải phái.

Hách Kim Phong âm thầm vỗ Tiết Bắc Phàm một cái —— may mà có người!

Tiết Bắc Phàm cười cười, liền cảm giác Tiểu Dao đẩy hắn một phen, từ trên đùi hắn dịch xuống dưới, sang một bên ngồi.

Tiết Bắc Phàm thấy nàng mím môi, xích lại gần chợt chợt quai hàm nàng, “Mỹ nhân, cười một cái.”

Tiểu Dao nhin không được khoe miệng liền nhếch lên, liếc Tiết Bắc Phàm một cái, “Nói năng ngọt xớt, ai là nương tử của ngươi.”

Tiết Bắc Phàm cười đến thoải mái.

Bên đầu kia, đám người Tần Kha càng thêm tức giận.

Vương Bích Ba ngồi ở cách đó không xa nhìn thấy bên này, lúc này chỉ cảm thấy trong lòng phát lạnh, là trùng hợp sao? Hay là, Tiết Bắc Phàm đã sớm có kế hoạch. Chỉ là từ khi nào thì hắn bắt đầu tính kế?

Lại ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy Tiểu Dao hí mắt xem xét hắn, ánh mắt kia —— người chết chắc rồi quỷ hẹp hòi!

Vương Bích Ba hơi hơi sửng sốt, trong lòng vô cớ vui mừng, Tiểu Dao. giống như không có ý tuyệt giao với mình?

Vương Bích Ba bên kia đang cảm thấy may mắn, Tiểu Dao bên này còn đang suy nghĩ —— Vương Bích Ba nam nhân bụng dạ hẹp hòi nhà người chết chắc rồi, xem ta nghĩ biện pháp thế nào chinh người!

Nói đi cũng phải nói lại, Tiểu Dao thật ra cũng không tức giận như vậy, dù gì, có nương là kẻ trộm thì sợ cái gì? Ai mà không do nương sinh ra? Là nương tốt thì được rồi!

Quay lại đầu, Tiểu Dao liền cả kinh, chỉ thấy Hách Kim Phong cười khở nhìn mình, nước mắt lưng tròng, ánh mắt kia như nói —— muội tử, đại ca cũng tìm được muội! Muội vì sao lại gạt ta lâu như vậy a!

49. Chương 49: Mệnh Cách

Sau khi bữa tiệc tối kết thúc, mọi người được sắp xếp nghỉ ngơi trong những căn phòng khác nhau.

Vừa mới bước vào cửa chuẩn bị bàn bạc một chút về hành động tối nay, Tiểu Dao liền nhìn thấy một bóng đen nhào tới mình, đột nhiên cả kinh, Hách Kim Phong muốn ôm nàng đang trốn phía sau cây cột, “Tiểu muội!”

Tiểu Dao nhúc đầu.

Hách Kim Phong nước mắt lưng tròng buông cây cột ra, quay lại kéo tay áo Tiểu Dao, “Muội sao lại có thể lừa đại ca!”

Tiểu Dao cũng hiểu được dưới tình huống như thế này lại đi nhận thức huynh muội, không phải là có cảm giác rất kỳ quái sao, chấp tay sau lưng có chút nhăn nhó, giống như cười lại tựa hồ có chút e lệ, kêu một tiếng nho nhỏ, “Đại ca.”

Hách Kim Phong thở một hơi, há hốc miệng.

Tiết Bắc Phàm nhanh chóng lấy tay bịt kín miệng Hách Kim Phong, để tránh hấn gào khóc nước mắt tuôn như mưa. Quả nhiên, tên này sau một hồi sững sốt tâm tình liền kích động, ôm chặt Tiểu Dao khóc rống.

Tiểu Dao vươn tay vỗ lưng hấn an ủi, mọi người ở một bên nhìn mỉm cười, không ngờ huynh muội lại nhận thức, nhưng không biết khi nào thì một nhà đoàn viên, lấy tính cách cha nương của hai người mà suy đoán, tập hợp cùng một chỗ phỏng chừng rất náo nhiệt.

Hách Kim Phong làm gì còn tâm tư lo chuyện khác, hứng thú hỏi Tiểu Dao mẫu thân thế nào, ở chỗ nào, vì sao không trở về nhà. Tiểu Dao không nói rõ chuyện tình năm đó, để tránh Hách Kim Phong thương tâm, chỉ nói nương nàng ở Giang Nam, rất khỏe. Hai người hẹn nhau, xong việc Tiểu Dao sẽ dẫn Hách Kim Phong đi gặp mẫu thân trước, sau đó sẽ đi gặp phụ thân, cuối cùng lừa cho cha nương gặp mặt nhau.

Vốn dĩ huynh muội hấn là nên hảo hảo trò chuyện một lúc, nhưng còn nhiều thời gian, tối nay còn có rất nhiều chuyện quan trọng phải làm.

Tiểu Dao đề nghị, tối nay, quan trọng nhất là việc trao đổi Nữ vương, Tiết Bắc Phàm cùng Trọng Hoa sẽ dẫn theo Hữu Hữu rời đi, bắt Đại Tổng quản về giam lỏng, Hữu Hữu đeo khăn che mặt khôi phục Nữ vương giả dạng kia, thần không biết quỷ không hay mà đem vương vị cướp về.

“Cô không đi?” Tiết Bắc Phàm tò mò nhìn Tiểu Dao.

Tiểu Dao nháy mắt mấy cái, ta muốn đi giám sát bọn Tiết Hình.

“Cô cho rằng đêm nay bọn họ sẽ có hành động?” Tiết Bắc Phàm nhíu mày, “Tiết Hình công phu không kém, cô đi một mình sao?”

“Ta sẽ đi cùng Tiểu Dao.” Hiểu Nguyệt đứng bên cạnh Tiểu Dao, lúc này đến phiên Trọng Hoa lo lắng, “Hai người sao?”

Tiết Bắc Phàm trái lại an tâm hơn một chút, luận công phu, Hiểu Nguyệt sẽ không thua kém Tiết Hình, luận tâm nhãn, có Tiểu Dao, hai nàng đi hấn là an toàn.

“Ta cũng đi!” Hách Kim Phong sau khi biết Tiểu Dao là muội tử của mình, tự nhiên là càng thêm cưng chiều.

Mọi người nhìn hẩn, biết hẩn lo lắng, nhưng mà đi thăm dò thật sự không quá thích hợp với Hách Kim Phong —— hẩn cũng không có khinh công.

Hách Kim Phong đại khái biết ý tứ của mọi người, cũng sốt ruột, “Ta. . . . Ta ở ngoài tường chờ, không ồn thì gọi ta, ta vào cứu!”

Tiểu Dao nhìn thấy Hách Kim Phong vẻ mặt lo lắng, trong lòng sung sướng —— nhận thức đại ca ruột thật là tuyệt, có cảm giác yên tâm thoải mái được người khác thương yêu. Nghĩ xong, Tiểu Dao vô cớ liếc Tiết Bắc Phàm một cái.

Tiết Bắc Phàm bị nàng liếc một cái thì giật mình, chỉ thấy Tiểu Dao kéo cánh tay Hách Kim Phong, “Ca, về sau nếu có người khi dễ muội làm sao bây giờ?”

“Ta làm thịt hẩn.” Hách Kim Phong không hề nghĩ ngợi. Buột miệng thốt ra.

Tiết Bắc Phàm theo bản năng sờ sờ cổ, bưng ly trà uống giả vờ như không nghe thấy.

“Thế. . . . Nếu có người chiếm tiện nghi của muội thì sao?” Tiểu Dao hỏi tiếp.

“Cái gì?” Hách Kim Phong vỗ bàn, “Kẻ nào cả gan giở trò đó, lão tử thiên hẩn!”

“Khụ khụ. . . .” Tiết Bắc Phàm vỗ ngực, Trọng Hoa bên cạnh cười đến vui sướng khi có người gặp họa.

Tiểu Dao cười vui vẻ, về sau có người giúp đỡ ra mặt, xem Tiết Nhị kia còn dám không thành thật nữa không!

Trời tối, mọi người liên phân công nhau hành động, tắt đèn sớm, giả vờ là đã nghỉ ngơi. Chia làm hai đường, Tiểu Dao, Hiểu Nguyệt cùng Hách Kim Phong đi hướng tây, Trọng Hoa, Tiết Bắc Phàm cùng Hữu Hữu đi đến tẩm cung của Nữ vương.

Trước khi đi, Tiết Bắc Phàm nhẹ nhàng ôm Tiểu Dao, thấp giọng nói, “Cô cẩn thận một chút, Tiết Hình kia, tâm nhãn rất xấu xa, mặt khác. . . . Nếu Vương Bích Ba ở đó, cô cũng đừng thăm dò nữa.”

Tiểu Dao thật không cảm thấy đây là trở ngại, “Vương Bích Ba khinh công không giỏi bằng ta, có Tiểu Nguyệt ở đó, còn có đại ca ta!”

Tiết Bắc Phàm nhìn trời, nha đầu kia từ lúc nhận thức thân ca liền bắt đầu kiêu ngạo, “Tóm lại cô cẩn thận một chút.”

“Đi đi.” Tiểu Dao khoát tay, cùng Hiểu Nguyệt và Hách Kim Phong rời đi.

Tiết Bắc Phàm quay đầu lại, Trọng Hoa mỉm cười nhìn hẩn, “Người yên tâm để cho nàng đi, không sợ nàng nghe được chuyện không nên nghe sao?”

Tiết Bắc Phàm ảm đạm cười, “Nha đầu kia rất thông minh, chỉ sợ cũng muốn nghe chuyện kia, ngăn cản nàng ngược lại làm cho nàng thêm nghĩ ngợi.”

Trọng Hoa nhìn chằm chằm Tiết Bắc Phàm một lúc, bỗng nhiên hạ giọng hỏi, “Ta hỏi người.”

Tiết Bắc Phàm ngẩng đầu —— hỏi cái gì?

“Người. . . . Đến tốt cùng đối với Nhan Tiểu Dao có ý tứ gì hay không?” Trọng Hoa cau mày, “Người cũng đừng nói cho ta biết từ đầu chí cuối người đều là gặp dịp thì chơi?”

Tiết Bắc Phàm trầm mặc một lúc lâu, hé miệng tựa hồ muốn nói lại thôi. Mà ngay lúc Trọng Hoa nghĩ hẩn sẽ trả lời, cửa phòng đẩy ra, Hữu Hữu vội vã chạy vào. Nàng vừa rồi tốn chút thời gian đối y phục dạ hành.

“Tốt lắm, đợi lâu rồi.” Hữu Hữu có chút ngượng ngùng, nhưng nhìn nhìn, chỉ thấy Tiết Bắc Phàm quay mặt, Trọng Hoa cau mày, hai người tựa hồ đang nói chuyện gì mất hứng, không khí có chút xấu hổ.

Hữu Hữu khẩn trương, có phải lại cãi nhau hay không?

“Khụ khụ.” Tiết Bắc Phàm ho khan một tiếng, đối Hữu Hữu ngoắc, “Nhanh lên.”

“Được!” Hữu Hữu cũng không có tâm tư quản chuyện đó, chính sự quan trọng hơn.

Tiết Bắc Phàm cùng Trọng Hoa mang theo Hữu Hữu thi triển khinh công lên vào trong hoàng cung. Hữu Hữu từ nhỏ đã sống ở nơi này, đối với địa hình thập phần quen thuộc, bởi vậy chỉ điểm Tiết Bắc Phàm cùng Trọng Hoa đi theo đường tắt, cơ hồ không đụng tới thủ vệ.

Sau khi thi triển khinh công, Hữu Hữu mới biết được công phu của Tiết Bắc Phàm cùng Trọng Hoa tốt như vậy! Quả nhiên nương nàng nói một chút cũng không sai, vô lâm Trung Nguyên nhiều nhân tài.

Tới gần tẩm cung, Hữu Hữu ra hiệu hai người dừng nóng vội, “Đèn rất sáng, chỗ cửa đó hẳn là có thủ vệ và cung nữ.”

Trọng Hoa cùng Tiết Bắc Phàm liếc mắt nhìn nhau một cái, mang theo Hữu Hữu nhảy lên nóc nhà, trước tiên không dám tùy tiện hành động, chỉ trốn trên nóc nhà nghe động tĩnh phía dưới.

Tiếng “Loảng xoảng” truyền đến, chợt nghe thanh âm tức giận của Đại Tổng quản, “Đều cút cho ta!” Tiết Bắc Phàm khó hiểu nhìn Hữu Hữu.

Hữu Hữu lắc lắc đầu, cũng không biết Đại Tổng quản này từ khi nào lại trở nên nóng nảy như vậy .

Ba người cẩn thận nghe ngóng, hình như là Đại Tổng quản đang mắng người, mắng cái gì thì nghe không rõ lắm, bất quá tiếng đập phá đồ vật này nọ cũng rất lớn.

Chỉ lát sau, cửa mở, mấy binh lính ử rũ đi ra, phía sau còn có mấy nha hoàn đang thất kinh. Một binh sĩ cầm đầu gọi tới một đội nhân mã khá đông, “Nhanh tìm đi!”

Mấy binh sĩ hai mặt nhìn nhau, đều hỏi, “Tìm cái gì?”

“Bảo ngọc truyền quốc của Nữ vương không thấy.”

Mọi người quá sợ hãi, nhanh chóng chia bốn phía đi tìm.

Trọng Hoa nhìn Hữu Hữu, như là hỏi, “Bảo ngọc truyền quốc là cái gì?”

Hữu Hữu cười híp mắt vươn tay, xuất ra một miếng ngọc bội màu xanh biếc đeo trên cổ. Dưới ánh trăng, Tiết Bắc Phàm cùng Trọng Hoa chỉ thấy miếng ngọc trong suốt sáng long lanh thật đẹp, màu xanh trơn bóng như nước, mang theo một loại linh khí nói không nên lời —— quả nhiên là bảo ngọc.

Nhưng mà Tiết Bắc Phàm cùng Trọng Hoa cũng không hiểu được, Hữu Hữu làm sao đem được miếng ngọc bội này ra khỏi hoàng cung được.

Hữu Hữu chỉ chỉ giày của mình, hai người lập tức ngẫm hiểu, đừng nói dù là nữ tử hiền lành, cũng có một mặt ranh mãnh.

Tiết Bắc Phàm thấp giọng hỏi Hữu Hữu, “Nàng tìm không thấy ngọc bội, vì sao giận dữ?”

Hữu Hữu nhỏ giọng trả lời, “Ngọc bội này, quan trọng giống như ngọc tỷ ở Trung Nguyên của các người, trước khi đi mẫu thân đã tháo từ trên cổ xuống cho ta, dặn ta đừng nói cho ai biết, và hãy giấu ở trong giày.”

Tiết Bắc Phàm hơi hơi sững sốt, nói như vậy, nương của Hữu Hữu cũng không phải là không đoán trước được có người âm mưu soán ngôi vị hoàng đế của nàng, vì sao không nhắc nhở nữ nhi một tiếng đây? Cũng đỡ cho nàng chịu thêm nhiều nhiều đau khổ.

Trọng Hoa lại nhắc Tiết Bắc Phàm, “Quốc sư không có ở đây.”

Tiết Bắc Phàm hiểu được ý của Trọng Hoa, cười cười, “Hai người bọn họ cũng không phải vợ chồng, không ở cùng nhau là chuyện bình thường.”

Trọng Hoa thấy hẳn hào hứng cãi lại, bèn không nói nữa.

Lúc này, trong phòng im lặng, Tiết Bắc Phàm cùng Trọng Hoa khó hiểu không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ nghe bên trong truyền đến một thanh âm, rất trầm tĩnh lạnh nhạt, “Không cần tìm nữa, tìm được rồi.”

Mấy binh lính quay đầu lại, vị đại tướng quân kia cũng quay đầu lại.

Nữ vương đứng ở cửa, “Giải tán hết đi, chuẩn bị ngày mai tỷ thí.”

“Vâng!” Bọn lính nhẹ nhàng thở ra, mấy ngày gần đây chung quy vẫn cảm thấy Nữ vương bất thường, bất quá hôm nay có vẻ đã khôi phục.

Chờ thị vệ ngoài cửa đều rút đi, Tiết Bắc Phàm cảm thấy cơ hội không tồi, đang muốn đi xuống, tay áo lại bị Hữu Hữu bắt được.

Chỉ thấy Hữu Hữu nhăn mặt lắc lắc đầu, tựa hồ rất hoang mang, “Không đúng.”

Đang nói, chợt nghe trong phòng truyền đến thanh âm, “Hữu Hữu? Có ở đây không?”

Hữu Hữu cả kinh, định đi xuống, Tiết Bắc Phàm cùng Trọng Hoa vội vàng ngăn lại, ý là —— nàng làm sao phát hiện được?

Hữu Hữu cũng xua tay, “Không sợ, đó không phải Đại Tổng quản!”

Hai người khó hiểu, “Đó là ai?”

“Nương ta!” Hữu Hữu có chút kích động, từ nóc nhà liền trượt xuống. Tiết Bắc Phàm cùng Trọng Hoa cũng hiểu được sự tình phát triển một cách không ngờ, bất quá vẫn là theo xuống.

Trong phòng, bình hoa ấm trà vỡ thành mảnh nhỏ rơi đầy đất. Một nữ nhân ngồi ở bên cạnh bàn đang uống trà, phía sau có mấy thị vệ, bên chân là một nữ tử bị trói đang quỳ, đúng là Đại Tổng quản kia.

Ngồi ở bên cạnh là một nữ nhân không đeo khăn che mặt, thoát nhìn thập phần trẻ tuổi, dung mạo đẹp tuyệt trần.

“Nương!” Hữu Hữu vừa mừng vừa sợ, ngồi ở bên cạnh bàn hiển nhiên chính là Nữ vương chân chính của Quỷ thành, nàng khí sắc thoát nhìn không tồi, vươn tay hướng Hữu Hữu vẫy vẫy, “Đến đây.”

Hữu Hữu chạy tới, Nữ vương đem nàng kéo đến bên người, “Khiến con thay nương chịu khổ.”

Hữu Hữu liên tục lắc đầu, thấy Đại Tổng quản đã bị xử trí, lập tức nói, “Nương, Quốc sư cũng có tham dự.”

“Nương biết.” Nữ vương gật đầu, nhìn hai người phía sau Hữu Hữu, cao thấp đánh giá Tiết Bắc Phàm cùng Trọng Hoa một hồi, tựa hồ là đánh giá kỹ càng từ đầu tới đuôi. Cuối cùng, Nữ vương thu hồi tầm mắt, hỏi Hữu Hữu, “Nữ nhi ngoan, hai nam nhân này ai là người trong lòng con?”

Hữu Hữu sững sốt, cuối cùng vội vàng lắc đầu, đỏ mặt, “Không phải đâu nương! Không phải bọn họ.”

“Hm?” Nữ vương sắc bén nhướng mi, “Nói như vậy, thật sự có người trong lòng? Cha con nói một chút cũng không sai, nếu muốn con có người trong lòng, đuổi con ra trước.”

Hữu Hữu đỏ mặt nhỏ giọng hỏi, “Người tìm được cha rồi?”

Nữ vương cười cười, “Tìm thì tìm thấy, bất quá lại để hấn chạy rồi.”

“Như thế nào lại.”

“Trước mắt không nói đến chuyện này.” Nữ vương nhẹ nhàng thở dài, cúi đầu nhìn Đại Tổng quản kia, “Nương tạm thời đem phản đồ này đi, ngày mai, cho con xem một trò hay.”

Tiết Bắc Phàm cùng Trọng Hoa mơ hồ cảm thấy, không phải chứ, lần này là kế hoạch của Nữ vương? Khổ tâm nhiều như vậy rốt cuộc là vì sao đây?

.

Một chỗ khác, Tiểu Dao cùng Hiểu Nguyệt bí mật đi tới sân mà ba người của Bắc Hải phái đang ở, ba người này đang tụ tập ở trong thư phòng, cũng đang bàn luận cuộc tỷ thí ngày mai, hơn nữa. còn nghe Tần Kha nói xấu Tiểu Dao.

Tiểu Dao tựa vào nóc nhà nhăn mặt, giống như bị mắng nhưng không có cách nào khác cãi, đến mức bực bội. Trong phòng Tần Kha kia trái một cái “Nữ tặc” phải một cái “Tiểu tiện nhân”, nói đến mỗi miệng.

Ba người còn nói tới Vương Bích Ba, tựa hồ đối với hắn có chút không tín nhiệm.

Tiểu Dao nghe xong một lúc lâu cũng có chút mệt, Hiểu Nguyệt nhìn nàng, ý muốn hỏi, có đi hay không?

Tiểu Dao vừa định gật đầu, liền nhìn thấy ngoài sân Quốc sư đến.

Hai người trong lòng vui vẻ, quả nhiên có nội tình, may mắn đến đây.

Quốc sư đến, làm cho ba người trong phòng cũng có chút bất ngờ, Tiết Hình đứng lên nghênh đón, bởi vì biết hắn cũng là một người dự thi, cho nên không biết hắn tới đây là có ý gì.

Quốc sư cũng không khách sáo, đi thẳng vào vấn đề, nói muốn cùng Bắc Hải phái giao dịch. Quốc sư trợ giúp Tiết Hình tuyển thắng Quý vương, mà Tiết Hình phải cam đoan, sau này để cho hắn vào Bắc Hải Thủy Tinh cung, đi thăm một chút.

Tiểu Dao nghe có chút cổ quái —— sau này là thời điểm nào? Chuyện này cũng quá không rõ ràng. Bắc Hải Thủy Tinh cung có tồn tại hay không, chỉ có Tiết Bắc Hải biết. Nói sau, chỉ muốn nhìn một chút thì có lợi gì? Cũng sẽ không nhiều thêm miếng thịt, chỉ vì chuyện này, giúp đỡ người ta tuyển thắng Quý vương, ai tin!

Đám người Tiết Hình cũng không phải là ngốc tử, cảm thấy Quốc sư như vậy cũng không có lợi ích gì.

Quốc sư cũng nhìn ra nghi ngờ của ba người, chỉ là âm thầm cười, “Ba vị, bốn nhân tinh thông thuật số, đưa ra giao dịch dĩ nhiên là bản thân sẽ không thua thiệt. Nhưng mà ta cảm thấy hứng thú với vài vật, cùng chuyện các ngươi tranh quyền đoạt lợi hoặc là xưng bá Vô lâm không có nửa điểm quan hệ, cho nên đây là một giao dịch có lợi cho ta, hy vọng ba vị đừng lo lắng.”

Tiết Hình gật gù đầu, lại hỏi, “Hôm nay người tới cùng Hách Kim Phong kia là Bắc Hải phái Nhị thiếu gia Tiết Bắc Phàm, người vì sao không cùng hắn hợp tác? Mà tìm chúng ta, lại nói tiếp, chúng ta sao có thể so sánh với hắn.”

“Ha ha.” Đại Quốc sư chỉ âm thầm cười, “Trước đó ta đã nói, tại hạ tinh thông thuật số cùng với thuật tính toán suy diễn, Tiết Bắc Phàm người này, cũng không giống như ngoài mặt hoàn toàn không có dã tâm, vả lại mệnh cách của hắn chính là minh châu xuất hải, không lên tiếng cũng vẫn nổi tiếng, người này trên người chuyện xấu nhiều, không thể hợp tác.”

“Ngươi là nói, Tiết Bắc Phàm là người có dã tâm, cũng không phải là như bề ngoài vô tranh vô cầu?” Phương Đồng Lý đối với điều này có chút khinh thường, “Nếu hắn thực sự có dã tâm, sự phụ đã chết nên trở về tranh vị, vì sao hắn lại không xuất hiện? Hiện giờ Bắc Hải phái căn bản không có chỗ cho hắn, hắn tranh nữa có thể tranh được cái gì?!”

Quốc sư cười mà không nói, xoay mặt nhìn Tiết Hình, “Nếu ngươi có thể làm chủ, ta hỏi ngươi một câu, có làm giao dịch này hay không?”

Tiết Hình suy tư một lát, gật đầu, “Tốt.”

Quốc sư cũng không nói thêm gì nữa, hài lòng rời đi.

Quốc sư đi rồi Phương Đồng Lý truy vấn Tiết Hình, “Giang hồ thuật sĩ nói hươu nói vượn, cái gì mệnh cách minh châu xuất hải, hắn sao không nói phế vật kia là sao tử vi hạ phạm luôn đi?!”

Tiết Hình thấy hắn tức giận, xua tay ý bảo hắn không cần hành động theo cảm tính, “Vô luận như thế nào, giao dịch này đối với chúng ta cũng không có tổn thất gì, gã Quốc sư suy nghĩ đến Thủy Tinh cung xem chừng đã lâu, nếu chúng ta không đồng ý cùng hắn hợp tác, nói không chừng hắn sẽ cùng Tiết Bắc Phàm hợp tác, đến lúc đó chúng ta tổn thất còn lớn hơn nữa.”

“Trong Bắc Hải Thủy Tinh cung có cái gì đáng giá khiến tên Quốc sư kia để ý như vậy?” Tàn Kha nghi hoặc, “Hắn không nhắc đến Nguyệt Hải Kim Thuyền cũng không nhắc đến Thánh Vô Hoàng Phổ, chỉ nói đến Thủy Tinh cung nhìn một cái. Đáng tiếc muốn tìm được Thủy Tinh cung nhất định phải tìm ra Long Cốt Ngủ Đờ, Tiết Bắc Hải rốt cuộc đã đem nó giấu ở chỗ nào rồi?”

“Lại nói tiếp. . . .” Tiết Hình như là bỗng nhiên nghĩ ra điều gì, “Ta cảm thấy Tiết Bắc Phàm dụng tâm đi lấy lòng một nữ nhân như vậy có chút khác thường, hiện tại nghĩ lại, cô nương kia là nữ nhi của Nhan Như Ngọc, ngày trước có nghe nói, khinh công của nàng cực cao.”

“Người muốn nói, Tiết Bắc Phàm là đang lợi dụng nàng?” Phương Đồng Lý nói bộ dạng vui vẻ, “Cũng tốt, dù sao cô nương kia bộ dạng không tồi, vô luận là thật hay giả, đối với Tiết Bắc Phàm cũng không có hại.”

Trên nóc nhà, Hiểu Nguyệt chỉ thấy Tiểu Dao bình tĩnh lắng nghe, trên mặt không có biểu tình gì đặc biệt, nhưng là nhìn ra được, tâm tình cũng không được tốt.

Tiểu Dao lúc này suy nghĩ cái gì, Hiểu Nguyệt đoán không ra, Đại Quốc sư một chút nói cũng không sai, Tiết Bắc Phàm đích thật là thâm tàng bất khả lộ. Việc hãm đối Tiểu Dao ân cần đầy đủ, Hiểu Nguyệt là cảm thấy Tiểu Dao là loại người gặp người thích, Tiết Bắc Phàm coi trọng nàng là hợp tình hợp lý, nhưng về phần có bao nhiêu sao hợp tình hợp lý. Thực cũng không biết, thích với không thích, vốn không thể dùng lý trí mà nói được.

“Ta thấy cũng không phải lợi dụng.” Tần Kha cảm giận nói một câu, “Tự mình đưa tới cửa, cũng ngủ chung một phòng, không biết xấu hổ.”

Tiểu Dao nghe được tức giận, buột miệng một câu, “Hừ!”

Hiểu Nguyệt cả kinh, vội vàng lôi kéo Tiểu Dao, nàng sao có thể thất thần gây động tĩnh như vậy, Tiết Hình cùng Phương Đồng Lý trong phòng cũng không phải là không cảnh giác, lúc này đã phát hiện.

Tần Kha đứng lên, Tiết Hình ý bảo mọi người chớ có lên tiếng.

Tiểu Dao cũng biết đại khái đã bị phát hiện, thầm mắng bản thân tức giận đến hồ đồ, vừa rồi mọi người nói đến Tiết Bắc Phàm một phen, khiến cho nàng có chút buồn bực. Việc cấp bách là nhanh chóng chạy trốn, nhưng hai người vừa đứng lên, chợt nghe đến trong phòng truyền đến thanh âm của Tiết Hình, “Đừng nhúc nhích, bằng không ta cũng không cam đoan các người có thể bị thương hay không.”

Hiểu Nguyệt dè dặt cánh tay Tiểu Dao, nháy mắt với nàng. Nếu bọn họ di động, người trong phòng có thể biết được chính xác vị trí của các nàng, nếu dùng ám khí, hai người thực sự có thể sẽ bị thương. Mà nếu hiện tại không đi, một khi bị nhìn thấy mặt lại càng phiền toái.

Ngay lúc Tiểu Dao cùng Hiểu Nguyệt không biết nên làm thế nào cho phải, phía sau tiếng gió có phần phật, tựa hồ có ai đó nhảy xuống.

Tiểu Dao thầm nghĩ, xong rồi! Phía sau có người đánh lén ư?!

Nàng vừa quay đầu lại, thì bị một người nắm lấy cổ tay chạy ra phía sau hậu viện, Hách Kim Phong đi sát bên, theo sau là Hiểu Nguyệt.

Tiểu Dao liền nhìn thấy cái bóng trắng bay lên nóc nhà, tránh thoát mấy cái phi tiêu, hạ xuống bên cạnh các nàng.

Đối diện thấy rõ mặt nhau, Tiểu Dao nhướng mày —— là Vương Bích Ba!

Wương Bích Ba cũng không nói gì, mang theo mọi người bỏ chạy, tung người vài cái, trốn vào nơi có vẻ gần biệt viện mình nhất.

“Không có việc gì chứ!” Hách Kim Phong dừng lại liền xem xét tình trạng của Tiểu Dao. Vừa rồi hắn ở trong sân, tuy rằng khinh công không có nhưng nội lực thâm hậu nhĩ lực lại tốt, nghe được thanh âm bên trong liền biết Tiểu Dao các nàng bị phát hiện, đang sốt ruột, Vương Bích Ba đến đây, vì thế tiến vào cứu Tiểu Dao cùng Hiểu Nguyệt.

Wương Bích Ba đóng cửa phòng, cũng hỏi, “Không sao chứ?”

Tiểu Dao lườm hắn một cái, “Người là ai? Không quen người!”

Wương Bích Ba gãi gãi đầu, quả nhiên vẫn còn giận.

Hách Kim Phong thấy không có người đuổi theo, cảm tạ Vương Bích Ba, liền hỏi Tiểu Dao muốn trở về hay không, Tiểu Dao đương nhiên là ước gì nhanh chóng rời đi rồi, nhưng Vương Bích Ba ngăn nài lại, “Từ từ, ta muốn một mình nói chuyện với cô.”

Tiểu Dao nhăn mặt nhăn mày, “Nói chuyện gì. Ta không quen người.”

“Hãy.” Vương Bích Ba có chút vô lực, “Ta nói đúng đấy đó.” Nói xong, hẩn nhìn nhìn Hách Kim Phong cùng Hiểu Nguyệt.

Hách Kim Phong thấy Tiểu Dao tâm không cam tình không nguyện, biết nàng còn đang giận Vương Bích Ba, nhưng vừa rồi dù sao cũng là Vương Bích Ba ra tay cứu giúp.

“Chúng ta chờ muội ở cửa.” Hách Kim Phong liền cùng Hiểu Nguyệt canh giữ ở cửa.

Tiểu Dao thở phì phì tới bên cạnh bàn ngồi, cũng không nhìn Vương Bích Ba.

“Nàng còn tức giận?” Vương Bích Ba đến bên cạnh nàng, “Ta nhận lỗi với nàng, nàng muốn ta làm như thế nào mới nguôi giận? Ta đem tất cả tài sản của ta cho nàng hết, thế nào?”

Tiểu Dao đột nhiên ngẩng đầu, hai mắt mở to lấp lánh, “Thật sự sao?”

“Nghĩ hay nhỉ!” Vương Bích Ba vươn tay chọc mũi nàng, “Nàng làm nương tử của ta, nhà của ta đương nhiên là của nàng!”

Tiểu Dao quay mặt.

“Ta nói thật mà.” Vương Bích Ba xịch lại gần một chút.

“Không có hứng thú.” Tiểu Dao lườm hẩn một cái, “Ta ghét nhất bị nam nhân tam tâm nhị ý.”

Vương Bích Ba nói thật nghiêm túc, “Có nàng thì ta toàn tâm toàn ý!”

Tiểu Dao bịt tai, “Mau trở về, biểu muội người thành thân người sẽ khóc!”

“Lan Chi thành thân ta sẽ không khóc.” Vương Bích Ba vươn tay kẹp hai tay đang bịt tai của nàng xuống, “Nàng thành thân ta mới khóc.”

Tiểu Dao ngoáy ngoáy lỗ tai, “Vừa rồi có tiếng ong vo ve.”

“Nàng không phải thật sự thích Tiết Bắc Phàm chứ?” Vương Bích Ba biết nàng giả bộ hồ đồ, “Làm gì lại bị cuốn vào trong giang hồ phân tranh, theo ta trở về.”

“Ai nha, có muỗi.” Tiểu Dao vỗ vỗ xung quanh, giả bộ không nghe thấy.

“Vừa rồi không dễ dàng tìm được đại ca nàng, không hối hận khi cuốn hẩn vào nguy hiểm chứ?” Vương Bích Ba biết Tiểu Dao giả ngu, “Tiết Bắc Phàm thật sự không phải đơn giản như vậy.”

Tiểu Dao dứt khoát che tai lại, “Không lương tâm, uống phí Lan Chi một tám chân tâm.”

Vương Bích Ba nghiêm mặt, “Vậy nàng cũng không lương tâm, uống phí ta một mảnh chân tâm tính như thế nào?”

Tiểu Dao còn chưa nói, chợt nghe bên ngoài có người xen mồm, “Người là thiệt tình, nhưng người khác không thấy được thì là giả ý.”

Tiểu Dao sững sốt, nhú mày — Tiết Bắc Phàm làm sao đến đây? Chẳng lẽ nhanh như vậy đã thuận lợi giúp Hữu Hữu rồi?

Cửa lớn mở ra, Tiết Bắc Phàm mỉm cười đi đến, “May mắn ta tới sớm, bằng không nương tử bị người khác lừa đi rồi.”

“Người ít nói bậy đi.” Tiểu Dao vừa rồi nghe Tiết Hinh bên kia nói một lần, trong lòng có chút vương mắc, thấy Tiết Bắc Phàm cũng tức giận.

Tiết Bắc Phàm cười lắc đầu, nhẹ nhàng túm tay áo Tiểu Dao, “Đi về thôi.”

“Ta nói còn chưa nói xong.” Tay áo còn lại của Tiểu Dao bị Vương Bích Ba nắm.

Tiểu Dao thấy tả hữu hai bên ra sức cũng không buông tay, vội vàng nói, “Y phục này của ta rất đắt tiền!”

“Đền cho cô bộ mới!” Vương Bích Ba cùng Tiết Bắc Phàm trầm miệng một lời.

Tiểu Dao nhìn trái nhìn phải, cảm thấy không khí quỷ dị đến luống cuống, Hiểu Nguyệt cùng Hách Kim Phong ở cửa thấy sốt ruột, Vương Bích Ba cùng Tiết Bắc Phàm không biết có thể đánh nhau hay không.

“Này, Vương Bích Ba.” Hách Kim Phong xen mồm hỏi một câu, “Người không phải tới tuyển Quý vương sao? Tiểu Dao nhà ta không thể làm thiếp cho người ta được!”

Wương Bích Ba bĩu môi, “Quý vương tính cái gì, không tuyển!”

“Một khi đã như vậy, không bằng ngày mai sau khi tuyển Quý vương, lại thay Tiểu Dao cô nương tuyển một vị hôn phu?”

Bên này đang bận túi bụi, bên kia có người chen vào nói, thanh âm cho tới bây giờ chưa từng nghe qua, là tiếng của nữ nhân, một nữ nhân trên người lộ ra vẻ cao quý xuất hiện.

Mọi người nhìn lại, chỉ thấy người tới đeo khăn che mặt, mặc một chiếc váy dài ung dung hoa lệ. Tiểu Dao ban đầu nghĩ rằng bọn Tiết Bắc Phàm đã thành công, nhưng Nữ vương này bộ dáng lại không giống như là Hữu Hữu giả trang, khí thế bất đồng. Nhìn kỹ. Chỉ thấy Hữu Hữu ngoan ngoãn đi theo phía sau nàng kia.

Cùng Tiết Bắc Phàm liếc mắt một cái, Tiết Bắc Phàm gật đầu, Tiểu Dao có thể hiểu được — đây mới là Nữ vương thật sự? Lúc này xuất hiện. chứng tỏ trong đó có tính kế!

Tiểu Dao trong đầu đang suy nghĩ Nữ vương vì sao đến đây, mà bên kia, Tiết Bắc Phàm cùng Vương Bích Ba cũng cảm thấy rất hứng thú hỏi Nữ vương, “Tuyển như thế nào?”

Nữ vương mỉm cười, “Các người tự quyết định.”

Hai người lại nhìn Tiểu Dao.

Tiểu Dao vội vàng vung tay, “Ồ nháo cái gì, ta một người cũng không muốn!” Nói xong, xoay người chạy ra ngoài cửa, nghi hoặc hỏi Hữu Hữu, “Sao lại thế này?”

Hữu Hữu ở bên tai nàng thấp giọng nói vài câu.

Tiểu Dao nhíu mày — Nữ vương sớm đã có mưu kế, cụ thể ngày mai mới biết được? Hóa ra hơn nửa đêm chạy đi tự mình khổ mình.

“Vậy giải tán trở về ngủ.” Tiểu Dao gọi mọi người, “Sáng sớm ngày mai còn tuyển Quý vương nữa.”

Tiết Bắc Phàm bắt đầu dĩ nhiên Vương Bích Ba nhún vai, xoay người cũng muốn đi, lại nghe Vương Bích Ba phía sau nói, “Kỳ thật cũng có một biện pháp tốt.”

Tiết Bắc Phàm quay đầu lại, mọi người cũng dừng cước bộ.

“Muốn thử một lần hay không?” Vương Bích Ba nhìn Tiết Bắc Phàm, “Luận võ, đơn giản thôi.”

Tiểu Dao nhíu mày, “Đấu cái gì, ta cái gì cũng chưa đáp ứng!”

Wương Bích Ba lắc đầu, “Không cần nàng đáp ứng gì hết, Tiết huynh cùng ta chỉ là luận bàn, như thế nào?”

Tiết Bắc Phàm cười, “Không đặt cược, thì làm cái gì? Thế thì không có tinh thần đâu nha.”

“Người với ta, dĩ nhiên là tự có điều kiện.” Vương Bích Ba cười thật tự tại, “Tiết huynh cũng không phải hạ không nổi ta.”

“Hầy, nói như thế nào Vương huynh cũng chịu thiệt, nhà người gia tài bạc triệu, ta cô độc, chỉ có một nương tử.”

Tiểu Dao đá một hòn đá bay thẳng vào hán.

Tiết Bắc Phàm hơi hơi nghiêng đầu tránh thoát, nụ cười Vương Bích Ba trên mặt càng sâu, “Người sợ sao?”

Tiết Bắc Phàm cùng hán đối diện một lúc lâu, nở nụ cười, “Ta có gì phải sợ?”

“Vậy định ngày mai sau khi tuyển Quý vương, chúng ta chọn nơi phong cảnh hợp lòng người luận võ, thế nào?”

“Được.” Tiết Bắc Phàm gật đầu đáp ứng, Nữ vương thấy hai người ước hẹn xong, “Sườn núi phía sau hoàng cung rất tốt.”

Tiểu Dao dặm chân, bọn người này, chỉ sợ thiên hạ bất loạn, không khuyên thì thôi, còn hùa theo hai tên điên kia. Luận võ công, Tiểu Dao trong lòng hiểu rõ, Vương Bích Ba có thể thắng không nổi Tiết Bắc Phàm, nhưng tên ảo lả này cũng không phải đèn cạn dầu, vạn nhất đánh đến lưỡng bại câu thương, thế không phải thêm phiền sao?

Hách Kim Phong vui mừng hơn hở đến bên cạnh nàng, “Muội tử, đừng để ý đến bọn hắn, rất tốt mà, nam nhân đoạt nữ nhân thiên kinh địa nghĩa!”

Tiểu Dao nhìn trời mắt tròn trắng, ca nàng thật đúng là cái gì cũng không để ý!

Wương Bích Ba thấy bàn bạc ổn thỏa, rời đi, lúc đi qua bên người Tiết Bắc Phàm, Tiết Bắc Phàm lạnh giọng nói, “Tôi gì làm cuộc giao dịch lỗ vốn này, cũng không giống chuyện Vương đại tài chủ hay làm.”

Wương Bích Ba cũng không hoảng không vội, liếc Tiết Bắc Phàm một cái, “Hợp hay không hợp, người làm ăn định đoạt, so với ta, Tiết huynh không ngại hảo hảo tính toán.”

“Tính toán cái gì?”

“Nếu là ta thắng, muốn hỏi người một vấn đề, người nên trả lời đầu đuôi gốc ngọn cho ta.”

Tiết Bắc Phàm khẽ nhún mày, “Vấn đề?”

Wương Bích Ba đi tới, thấp giọng ghé vào lỗ tai hắn nói, “Ta kiểm kê một ít bảo bối trong Bích Ba sơn trang cùng biên lai gửi tiền, phát hiện trừ bỏ mấy thứ Tiểu Dao lấy đi, cũng vẫn còn thiếu, người đoán là cái gì?”

Tiết Bắc Phàm nhàn nhạt cười, “Ta cũng không đoán được.”

“Một tấm mai rùa.” Vương Bích Ba giả vờ khó hiểu, “Ta chỉ muốn người trả lời, người đến tốt cùng phải lợi dụng Tiểu Dao đi làm chuyện nguy hiểm kia hay không.”

Tiết Bắc Phàm cười thật bình tĩnh, “Là chuyện gì?”

“Trong lòng người hiểu rõ.” Vương Bích Ba vỗ vỗ túi tiền bên hông, “Có tiền thì có thể khiến quý nghe lời, chỉ cần bỏ tiền ra, có một số việc, ta cũng có thể hỏi thăm được đại khái. Hai huynh đệ các người đang mưu đồ cái gì ta là không biết, nhưng người đoạt người trong lòng của ta, ta không chấp nhận. Nói đến cuối cùng, người lỗ vốn cũng không nhất định là ta.” Nói xong, xoay người rời đi.

Tiết Bắc Phàm khoanh tay đứng ở cửa, Trọng Hoa đến bên cạnh hắn, “Người thật muốn cùng hắn tỷ thí? Thắng hắn thật không được, thua phiền toái còn lớn hơn nữa. Người không sợ bị người khác nhìn ra sơ hở?”

Tiết Bắc Phàm không trả lời, ngẩng đầu, nhìn thấy Tiểu Dao đứng trong viện vẻ mặt mất hứng, vẻ mặt nha đầu kia, tựa hồ đang lo lắng gì đó. Nếu là luận võ công, trong lòng nàng hẳn là cũng biết, hẳn sẽ không thua Vương Bích Ba, vậy nàng đang lo lắng cái gì? Là lo lắng Vương Bích Ba thất bại sao? Trong lòng Tiết Bắc Phàm cảm thấy bức bối. Nha đầu chết tiệt kia, thật khiến cho lòng người đại loạn.

“Này.” Trọng Hoa vỗ Tiết Bắc Phàm một cái.

Tiết Bắc Phàm lấy lại tinh thần, “Có sơ hở gì sao?”

Trọng Hoa nhún mày, “Người.”

“Người không nghe Hách Kim Phong nói sao.” Tiết Bắc Phàm nhún vai, “Nam nhân đoạt nữ nhân, thiên kinh địa nghĩa.” Nói xong, cũng vẫy tay áo rời đi.

Đi qua bên người Tiểu Dao, Tiết Bắc Phàm như trước cột nĩa hỏi nàng, “Cô hy vọng người nào thắng?”

Tiểu Dao đứng cúi đầu lòng bàn chân nghiến nghiến viên sỏi, rầu rĩ không vui, “Có quan hệ gì với ta chứ?”

“A, đại tiểu thư cô tốt xấu gì cũng nên quan tâm lo lắng, hai ta cũng là do đoạt cô đó.”

Tiểu Dao đem đá vụn đá vào trong bụi hoa, không có hứng thú, “Hôm nay cho dù là a miêu a cầu gì, các người cũng sẽ đoạt, có gì đáng để quan tâm.”

Tiết Bắc Phàm sững sốt, “Sao lại lấy bản thân ra so sánh với a miêu a cầu.”

Tiểu Dao buông tay, “Hai người tranh cái gì, hẳn muốn cho ta biết người không phải người tốt, không nên chọn người. Người muốn cho ta biết người là người tốt, nên chọn người.”

Tiết Bắc Phàm nhú mày lại, “Nói nhằm gì thế?”

Tiểu Dao buồn cười, “Được, kỳ thật ta cái gì cũng không muốn biết, nương ta từng nói, nam nhân đối với nữ nhân quá tốt hoặc là quá hư hỏng cũng đều có nguyên nhân. Tiết Bắc Phàm người là mệnh minh châu xuất hải, Vương Bích Ba hẳn là người phú giáp thiên hạ, ta bất quá chỉ là một tiểu tặc bà có tuyệt kỹ, các người tranh nhau làm tặc công, trừ khi đầu bị kẹt vào cửa, thì chính là có ý đồ. Đừng nói cho ta biết nguyên nhân, bốn cô nương không cần.”

Tiết Bắc Phàm không ngờ thì ra nha đầu Nhan Tiểu Dao kia cho tới nay cái gì cũng đều hiểu chỉ là giả bộ hồ đồ, cuối cùng đơn giản cười, “Cô không sợ bị lừa?”

Tiểu Dao nhìn hẳn một cái, bỗng nhiên thấp giọng nói, “Kỳ thật, mấy ngày nay ta rất vui vẻ.”

Tiết Bắc Phàm có chút khó hiểu, nhưng Tiểu Dao thần sắc mơ hồ có chút thương cảm, vẫn làm cho lòng hẳn nhói một chút, “Ừ?”

Tiểu Dao nhếch miệng, “Nếu kết quả không thay đổi được, ít nhất quá trình vui vẻ cũng được rồi, các người đều là nam nhân, một chút ý tứ cũng không có.” Nói xong, thở dài, chậm rãi rời rời, thuận đường dẫn Hiểu Nguyệt cùng Hữu Hữu đi ăn khuya.

Nữ vương đứng ở cách đó không xa nghe thấy rõ ràng, vỗ vỗ vai của Hữu Hữu, “Cô nương Tiểu Dao này thật thú vị.”

“Đúng vậy, Tiểu Dao biết rất nhiều đạo lý!” Hữu Hữu ngẩng mặt, Nữ vương thuận tay xoa xoa mặt nàng, “Nữ nhân xinh đẹp lại có tâm nhân, dễ đụng phải nam nhân hư hỏng.”

Hữu Hữu nghi hoặc, “Sao cơ?”

Nữ vương híp mắt chỉ chỉ Hách Kim Phong phía sau Tiểu Dao đang hỏi han ân cần, mở miệng ngậm miệng đều muội tử, “Nương thích tên ngọc kia làm con rể hơn.”

Tiếng nói vừa dứt, Hữu Hữu má đỏ bừng.

Tiểu Dao vừa quẹo ra cửa vừa lúc nhìn thấy Nữ vương chỉ Hách Kim Phong, âm thầm le lưỡi —— ai nha, ngay cả Nữ vương quả nhiên tâm nhân cũng không tâm thương! Chỉ sợ đại ca nàng không cần tuyển Quỷ vương thì phò mã phỏng chừng cũng định rồi.

“Tiểu Dao.”

Phía sau, Hiểu Nguyệt đuổi theo gọi Tiểu Dao một tiếng.

Tiểu Dao ngẩng đầu nhìn nàng.

Hiểu Nguyệt lo lắng hỏi, “Hiện giờ người trong thiên hạ đều biết thân phận của cô, cũng biết Tiết Bắc Hải không chết. Cô vì cái gì còn ở lại đây giúp Tiết Bắc Phàm?”

Tiểu Dao nhúc đầu, “Cái đó, thích ăn với uống.”

Hiểu Nguyệt thở dài, “Gạt người.”

Tiểu Dao nhìn nhìn Hách Kim Phong phía trước, “Đại ca của ta còn đang tra án.”

“Vẫn là gạt người.” Hiểu Nguyệt không bỏ qua không buông tha, “Cô thành thật nói cho ta biết, có phải cô thật sự thích Tiết Bắc Phàm hay không?”

Tiểu Dao trên mặt đỏ hồng, “Không có!”

“Cô ngàn vạn lần không thể động chân tâm, nếu không sẽ đi vào chỗ chết!” Hiểu Nguyệt vẻ mặt thật sự nghiêm túc.

Tiểu Dao bị bộ dạng của nàng dọa nhảy dựng, “Vì sao?”

“Tất cả nữ nhân thích Tiết Bắc Phàm đều không có kết cục tốt, cô biết không?” Hiểu Nguyệt nói một câu, làm cho Tiểu Dao sợ đến toàn thân đổ mồ hôi lạnh, “Hắn thật sự là tai họa, là thiên sát cô tình chuyển thế sao?”

Hiểu Nguyệt cũng không biết Tiểu Dao từ chỗ nào lại nói nhiều từ lung tung lộn xộn hết cả lên như vậy, chỉ lắc đầu, “Người hắn thích, sẽ bị nương hắn cùng Tiết Bắc Hải giết chết, người thích hắn, thì sẽ bị Phong Vô Ưu giết chết.”

Tiểu Dao cả kinh lông tơ dựng thẳng, “Phong Vô Ưu? Là lão bản nương xinh đẹp kia?”

Hiểu Nguyệt không phải không có lo lắng, “Cô cùng hắn gặp dịp thì chơi thì không sao, nếu là động chân tâm, ta lo lắng cho an toàn của cô. Còn có, nếu cuối cùng là Tiết Bắc Phàm làm cô thương tâm. . . .”

Tiểu Dao chỉ xua tay, “Sai lầm rồi sai lầm rồi.”

“Sai cái gì?”

“Tiết Bắc Phàm kia mới không phải cái gì mình châu xuất hải mệnh cách đâu!” Tiểu Dao vẻ mặt nghiêm túc, “Rõ ràng là mệnh phạm hung sát tinh!” Nói xong, nàng nắm thật chặt cổ áo, “Bắt đầu từ ngày mai bốn tiểu thư phải cùng hắn bảo trì khoảng cách ba trượng!” Nói xong, chạy trốn về phòng.

Hiểu Nguyệt thấy nàng còn chạy nhảy loạn cả lên, nhưng mà ngay khi chạy vào phòng thì khuôn mặt nhỏ nhắn thoát nhìn trắng xanh, nhìn ra được vẫn là không vui.

Đêm đó, Tiểu Dao “Ai nha” một tiếng bị mộng làm tỉnh lại, Hiểu Nguyệt cùng Hữu Hữu cả kinh đều chạy đến bên giường nàng xem. Tiểu Dao ôm đầu gối đang đắp chăn cảm thấy bức mình — trong mộng, gương mặt Tiết Bắc Phàm lạnh như băng, tà khí nhìn mình, biểu tình như là con rắn theo dõi chú chuột nhỏ. Hắn mở miệng không biết nói câu gì, Tiểu Dao chợt tỉnh giấc, chỉ tiếc sau khi tỉnh lại, dù hắn có nói gì, Tiểu Dao kiểu gì cũng không muốn đứng dậy.

50. Chương 50: Tâm Nhãn Xấu Xa

Ngày thứ hai cuộc thi tuyển Quý Vương vẫn tiến hành như cũ, nương của Hữu Hữu một thân trang phục lộng lẫy đeo khăn che mặt đi tới, Đại Quốc sư liếc mắt một cái liền cảm thấy có gì đó không thích hợp. Lại phát hiện nàng dẫn theo Hữu Hữu bên cạnh, liền cảm thấy đại sự không ổn.

Sau khi Nữ vương ngồi xuống, vươn tay kéo Hữu Hữu, câu đầu tiên mở miệng nói, chính là cho những nam nhân trẻ tuổi tài năng tuần tú biết, “Đây là nữ nhi của ta.”

Mấy quý công tử đến tuyển Quý Vương giật mình sợ hãi, Nữ vương này không biết có xấu hay không, lại còn có nữ nhi lớn như vậy, cũng có nghĩa là tuổi nàng ta có khi lại đáng tuổi nương mình, có phải không?

“Nếu muốn rời khỏi, hiện tại có thể đi.”

Sau khi nữ quan chủ trì nhắc nhở, không ít người bỏ cuộc thối lui, số người ban đầu bỏ đi hơn phân nửa.

Vương Bích Ba vừa tới liền rời khỏi, Hách Kim Phong cũng rời khỏi, dù sao, mục đích hắn tới là vì giúp Hữu Hữu, nếu Nữ vương đã nắm giữ đại cục, việc thành rồi thì lui thân.

Cuối cùng, chỉ còn lại Tiết Hình cùng Đại Quốc sư.

Tiết Hình cảm thấy không thích hợp, Nữ vương lớn tuổi đến như vậy sao? Liền xoay mặt nhìn Đại Quốc sư. Lúc này, biểu tình của Đại Quốc sư chỉ có thể dung bốn chữ cực kỳ thâm trầm để hình dung.

Sắc mặt hắn tái nhợt, trên trán cũng lấm tấm mồ hôi, biến cố đến ngoài dự đoán của hắn, đồng thời. . . .
. Trong lòng hắn cũng đã nghĩ, có thể ngay từ đầu, Nữ vương đã hoài nghi hắn cùng Đại Tổng quản phản bội, vì thế mưu tính, khiến cho bọn họ tự mình sập bẫy.

“Chỉ còn lại hai vị sao?” Nữ vương nhẹ nhàng khoác tay với Thuộc hạ.

Một nha hoàn bưng một cái khay bước đến, bên trong đặt hai ly rượu. Cái chén rất lớn, bên trong có rượu nho màu hồng tím, đứng phía xa cũng có thể ngửi được mùi rượu thơm nồng.

Tiểu Đào trước kia từng nghe nương nàng nói qua, nếu có cơ hội đi Tây Vực, nhất định phải ném thử rượu nho nơi đó.

Nữ vương nhìn Tiết Hình cùng Đại Quốc sư, khước miệng nhếch lên, “Hai ly rượu này, một ly có độc, một ly không có độc, hai người nếu muốn tuyền Quỷ Vương, thì chọn một ly.”

“Cái gì?” Tiết Hình sửng sốt, thế chẳng phải trong hai người nhất định phải có một người chết?! Hắn hồ nghi nhìn Đại Quốc sư. Kế hoạch trước đó tựa hồ cũng không phải như thế!

Đại Quốc sư cũng đổ mồ hôi lạnh, Nữ vương lợi hại vẫn hoàn lợi hại, một chiêu này, mặc kệ thành công hay không, giao dịch của mình cùng Tiết Hình không những chắc chắn không thực hiện được, còn có thể đắc tội với người của Bắc Hải phái.

Hai ly rượu chỉ được chọn một, ai biết được chén nào có độc?

Nếu bản thân uống phải rượu độc, chắc chắn sẽ đi đời nhà ma, sau đó chuyện gì cũng không cần lo nghĩ ham muốn nữa. Mà nếu Tiết Hình uống phải rượu độc, Nữ vương chắc chắn sẽ cùng mình thành thân, Tiết Hình mất mạng, Bắc Hải phái nhất định sẽ kết thù với mình. Tiết Hình nếu không uống, phát tay áo rời đi, thì lại cho rằng mình trêu chọc hắn, từ nay về sau muốn vào Bắc Hải Thuỷ Tinh cung chỉ sợ không có cửa.

Quốc sư âm thầm tán thưởng, Nữ vương quả nhiên không đơn giản! Khẽ thở dài, hắn đành nhìn Nữ vương cười, “Thuộc hạ bỏ cuộc.”

Nữ vương nhìn hắn, hỏi, “Vì sao? Sợ chết sao?”

Quốc sư lúc này vẻ mặt chán nản, ngẩng đầu nhìn Nữ vương, trầm giọng nói, “Nếu chết, thì cái gì cũng không có, là người tất nhiên đều sợ chết.”

Nữ vương nhẹ gật đầu, nhìn Tiết Hình, “Vậy Tiết công tử thì sao? Hai chén chọn một đi.”

Tiết Hình do dự một chút, lắc đầu, chấp tay, “Tại hạ cũng bỏ cuộc.”

Quốc sư cùng Tiết Hình lập tức liếc mắt nhìn nhau một cái, Tiết Hình trong mắt không hề tức giận cũng không có bất mãn, Quốc sư đành cúi đầu không nói —— Bị tính kế!

Nữ vương thấy mọi người đều bỏ cuộc, cũng chỉ ảm đạm cười, “Ai. Luôn như vậy.” Nói xong, nàng chỉ chỉ cái chén, “Hữu Hữu, đừng lãng phí, ném thử một chút đi, là rượu nho tốt nhất của Tây Vực đưa tới đó.”

Hữu Hữu cười híp mắt chạy xuống, cầm một cái ly rượu, ném một ngụm, cảm thấy hương vị rất ngon, liền đem chén còn lại cho bọn Tiểu Đào, Tiểu Đào cùng Hiếu Nguyệt chia nhau uống một ly, cũng thấy ngọt thanh vừa miệng.

Tiết Hình nhíu mày, nhìn Đại Quốc sư.

Quốc sư xấu hổ đứng tại chỗ, kỳ thật trong lòng hắn cũng có đoán qua, có thể hai chén đều không có độc, nhưng mà Nữ vương là một người rất khó đoán, hắn không muốn mạo hiểm như vậy.

Nữ vương dặn dò với nữ quan bên người vài câu, nữ quan kia gọi thị vệ tới, đưa Đại Quốc sư dẫn xuống, kết cục như thế nào. đám người Tiểu Đào trong lòng cũng biết rõ.

Đang cầm cái chén, Tiểu Đào đột nhiên ngăn người thất thân.

“Đang nghĩ cái gì vậy?” Tiết Bắc Phàm lấy ly rượu giúp Tiểu Đào rót thêm một ly.

Tiểu Đào liền hỏi, “Người nói xem, trên đời này có bao nhiêu nam nhân bằng lòng uống ly rượu vừa rồi?”

“Phụ thân Hữu Hữu.” Tiết Bắc Phàm cười.

Tiểu Dao hé miệng, còn chưa kịp nói, chợt nghe Nữ vương nói, “Hôm nay chuyện ta tuyển Quý Vương xem như bị nhỡ, bắt quá các vị có thể lưu lại xem một cuộc tuyển thân khác.”

Mọi người đều sửng sốt.

Nữ vương nhìn nữ quan gật gật đầu. Nữ quan kia liền đi lên tuyên bố, “Hôm nay, Vương Bích Ba Vương công tử, sẽ cùng Tiết Bắc Phàm Tiết công tử ở sau núi luận võ.”

Tiểu Dao thoáng thở phào nhẹ nhõm, Nữ vương không lớn tiếng nói là thay nàng tuyển thân, ngẩng đầu trông thấy Hữu Hữu nháy mắt mấy cái với nàng, quả nhiên là đã nhắc nhở nương nàng.

Tiểu Dao an tâm, ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy Vương Bích Ba cùng Tiết Bắc Phàm đều thản nhiên ngồi ở chỗ kia uống rượu, không ai nhìn nhau.

Hách Kim Phong hỏi Trọng Hoa, “Người cược ai thắng?”

Trọng Hoa cười, “Tiết Bắc Phàm.”

Hách Kim Phong lại nhìn Hiểu Nguyệt.

Hiểu Nguyệt sờ sờ cằm, “Nếu luận thực lực, ta cũng xem trọng Tiết công tử.”

Mọi người thương lượng một phen, đều cảm thấy phần thắng nghiêng về phía Tiết Bắc Phàm khá lớn, cuối cùng đồng thời nhìn sang Tiểu Dao, “Người cảm thấy thế nào?”

Tiểu Dao nhìn ra xa kiên trì không đi, để lại đám người Tiết Hình chuẩn bị xem náo nhiệt, có chút do dự. Nơi này nhân sĩ giang hồ không ít, nếu Tiết Bắc Phàm nhanh chóng đánh thắng Vương Bích Ba tại đây, thế chẳng phải là chiếu cáo thiên hạ trước kia hấn che giấu tài năng sao? Sau này nhất định sẽ không ngừng gặp phiền toái. Mà nếu thua. Dù gì cũng không sao cả, hấn từ trước đến nay lúc nào chả thích mấy cái danh hiệu khó nghe.

Tiểu Dao đang quay đầu lại khó chịu, Tiết Bắc Phàm bên cạnh đột nhiên xích lại gần, còn nghiêm túc hỏi nàng, “Cô muốn ta thắng hay là thua?”

Tiểu Dao giương mắt cùng hấn đối diện, “Hỏi ta làm gì?”

Tiết Bắc Phàm khoe miệng khe nhếch lên, lộ ra chút tươi cười giảo hoạt, “Muốn ta vì cô thắng một lần không?”

Tiểu Dao vội vàng nhìn đi nơi khác, “Có can hệ gì với ta?”

“Đương nhiên là có can hệ, thua không phải sẽ đem cô nhường cho người ta sao?”

“Ít nói hứu nói vượn đi!” Tiểu Dao trừng mắt nhìn hấn một cái.

Tiết Bắc Phàm hai ngón tay khe nắm lấy khe nắm lấy tay áo nàng, không chịu buông tha kiên trì hỏi, “Cô có muốn ta thắng không?”

“Thắng, người không sợ gặp phiền toái sao?” Tiểu Dao lăm bầm một câu, vừa nhìn Tiết Hình đứng chờ cách đó không xa.

Tiết Bắc Phàm nhếch mi cười, “Nha đầu ngốc, sao lại không thẳng thắn như vậy, ta chỉ hỏi cô có muốn ta thắng không, quản việc phiền toái hay không làm cái gì?”

Tiểu Dao cúi đầu, tựa hồ đang suy nghĩ gì đó, Tiết Bắc Phàm nhún vai, “Nếu cô không thích, ta đây sẽ không đi liều mạng, dứt khoát thua là xong.”

Tiểu Dao ngẩng đầu nhìn hấn, “Người thua, không sợ bị người khác chê cười sao?”

“Chê cười thì sao?” Tiết Bắc Phàm cười lạnh nhạt, “Dù sao ta cũng đã quen bị gọi là đồ bỏ đi.”

Tiểu Dao nhú, “Thế thật sự không tốt.”

“Tiết công tử.”

Lúc này, nữ quan đi lên thúc giục, “Thỉnh ra sau núi.”

“Được.” Tiết Bắc Phàm gật đầu, quay đầu lại hướng Tiểu Dao giơ một ngón tay, “Hỏi cô một lần cuối cùng, muốn ta thua hay là muốn ta thắng?”

Tiểu Dao khoe miệng hơi hơi giật giật, nhìn thẳng Tiết Bắc Phàm, “Ta bảo người thắng người liền thắng? Bảo người thua người liền thua sao?”

“Phải.” Tiết Bắc Phàm gật đầu, trả lời thật sảng khoái, “Chuyện này ta làm là vì cô đó.”

“Tốt lắm.” Tiểu Dao khẽ ngẩng mặt, “Ta muốn người toàn lực ứng phó, xuất ra bản lĩnh thật sự, nhanh chóng chiến thắng trận này, để từ nay về sau, trên giang hồ không còn ai dám gọi người là đồ bỏ đi nữa.”

Tiết Bắc Phàm đối diện với Tiểu Dao, thật lâu sau, nở nụ cười, giơ tay hướng sang Tiểu Dao, “Quyết định như vậy.”

Tiểu Dao nhìn tay hắn, nâng tay mình lên vỗ vào lòng bàn tay hắn một cái, không hề phòng Tiết Bắc Phàm nắm năm ngón tay lại cầm lấy tay nàng, Tiểu Dao vội vàng rút về, trừng hắn một cái.

Tiết Bắc Phàm đứng lên, đang nhìn đối diện cách đó không xa, mấy người Bắc Hải phái vừa lúc cũng nhìn sang bên đây.

Tần Kha đã sớm đã nhìn thấy Tiết Bắc Phàm cùng Tiểu Dao dính cùng một chỗ thì thầm nói chuyện chằng chằng ta ta, liền quay mặt không muốn nhìn thêm.

Tiết Bắc Phàm thu hồi tầm mắt, xoay người rời đi.

Tiểu Dao cũng đứng lên, chuẩn bị đi xem tỷ thí, Hiểu Nguyệt chạy đến bên người nàng hỏi, “Như vậy được chứ?”

Tiểu Dao trầm mặc một hồi lâu, có chút bất đắc dĩ nói, “Ta thấy trong ánh mắt hắn giống như đang có cái gì bùng cháy.”

“Hả?” Hiểu Nguyệt nghe không hiểu lắm, Trọng Hoa một bên cũng hơi nhíu mày, kinh ngạc nhìn Tiểu Dao.

“Hắn đã nhẫn nại lâu lắm rồi.” Tiểu Dao âm thầm cười, giọng điệu nói chuyện bình thản lại tựa hồ mang theo chút mất mát, “Chính là muốn lấy một cái cớ để bạo phát mà thôi, ta chính là cái cớ đó.”

Hiểu Nguyệt khó hiểu, “Lấy cớ?”

“Ừ.” Tiểu Dao vuốt vuốt tóc dài trước ngực, không có tâm tư than thở, “Nói dễ hiểu hơn chính là, một con hổ vẫn bị nhốt trong lồng sắt chỉ được ăn chay, chắc chắn nó rất muốn ăn thịt. Một khi có người mở lồng sắt ra thả nó đi, nói với nó, ‘nhanh đi ăn thịt đi’, nó nhất định chạy đi rất nhanh. Nhưng trên thực tế, cho dù người nọ không nói câu kia, nó muốn ăn thịt, vẫn sẽ tự đi ăn thịt.”

Trọng Hoa lắc đầu —— nha đầu này thực không đơn giản, ấy thế lại nhận ra được tình cảnh này.

“Tiểu Dao?” Hiểu Nguyệt nghe xong vẫn chưa hiểu rõ hết, “Có ý gì?”

Tiểu Dao cười, vỗ vỗ vai Hiểu Nguyệt, thuận tiện liếc Trọng Hoa một cái, “Quên đi, dù gì cũng không sao cả, vô luận có phải đồ bỏ đi hay không, cũng là tên xấu xa.” Nói xong, vui vẻ thoải mái chấp tay sau lưng làm lay động chiếc lá sen thêu trên tay áo, chạy tới xem náo nhiệt.

Hách Kim Phong vừa rồi không nghe rõ, theo sau, “Tiểu Dao, muốn ăn thịt không? Ca mua uội, muốn ăn thịt gì?”

Tiểu Dao vui vẻ hớn hở, “Lát nữa uống rượu nho với thịt nướng.”

“Tốt!” Hách Kim Phong cười vui vẻ, đi theo sau Tiểu Dao cùng nàng thương lượng khi nào thì đi tìm cha với nương.

Hiểu Nguyệt khó hiểu nhìn Trọng Hoa, “Tiểu Dao hình như mất hứng?”

Trọng Hoa hướng nàng lắc lắc đầu, cười đến ôn nhu, “Cô có tin không, trên đời này chỉ có Nhan Tiểu Dao mới có thể chế trụ Tiết Bắc Phàm, cho nên nói, vĩnh viễn không nên xem thường nữ nhân.” Nói xong, đi lên phía trước, “Chúng ta đi xem một Tiết Nhị chân chính, rốt cuộc có bao nhiêu lợi hại.”

Sườn núi phía sau hoàng cung Quỷ thành nguyên bản chính là nơi thi đấu võ nghệ, hai bên có lầu gác có thể xem cuộc chiến, chính giữa là một vùng đất bằng phẳng rộng lớn, dù là đấu binh khí hay đua ngựa, đánh nhau thể nào cũng không có vấn đề.

Tiết Bắc Phàm cùng Vương Bích Ba bước vào sân đấu võ trong sự chú ý của mọi người, một người bên tây một người bên đông, cách nhau không xa cũng không gần. Hai người nhìn nhau, Vương Bích Ba thâm buồn cười. Tiết Bắc Phàm cả người đều thay đổi, ẩn giấu lâu như vậy, rốt cục muốn cho người khác hiểu biết một chút, người là lang không phải cẩu sao? Răng nanh cũng đã lộ ra, vô luận như thế nào, cũng nên để cho Nhan Tiểu Dao biết rõ một chút bộ mặt thật của người.

Tiết Bắc Phàm đã sớm nhìn ra tâm tư của Vương Bích Ba, nhìn cách đó không xa, Tiểu Dao đang tựa vào lan can xem cuộc chiến trên đài.

Nhan Tiểu Dao hai tay nâng cằm, nhìn phía dưới, trong mắt, tựa hồ ẩn chứa chút chờ mong.

Chờ mong?

Tiết Bắc Phàm đối với vẻ mặt này của Tiểu Dao có chút ngoài ý muốn. Nha đầu kia là đơn thuần muốn mình thắng, hay là đã nhìn ra điều gì không ổn? Theo hiểu biết của hắn về Nhan Tiểu Dao, tâm hồn nàng bình sáng như gương, vì cái gì nàng không tức giận, cũng không thất vọng. Ngược lại có chút chờ mong?

“Luận võ bắt đầu.” Nữ quan tao nhã khoát tay, lui ra ngoài.

Mọi người nín thở ngưng thần, theo dõi tình hình luận võ.

Vương Bích Ba rút kiếm, thấy Tiết Bắc Phàm tựa hồ đang thất thần, nhin không được nhú mày, “Này, binh khí đâu?”

Tiết Bắc Phàm lấy lại tinh thần, sờ sờ cái mũi, nhún vai, “Người dùng là được rồi, ta tay không.”

Vương Bích Ba nhướn mày, “Người có ý gì?”

Tiết Bắc Phàm ngẩng đầu, bỗng nhiên mở miệng, “Ta cũng coi như cùng người không thù không hận.”

Vương Bích Ba khẽ cười, “Muốn ta thủ hạ lưu tình?”

Tiết Bắc Phàm cười, “Là muốn mở đường cho người.” Nói xong, thân hình nhoáng lên một cái.

Vương Bích Ba lấp bắp kinh hãi, chợt nghe sau tai có tiếng gió, vội vàng quay đầu lại giờ kiếm chắn lại, khó khăn lắm mới đỡ được một chiêu của Tiết Bắc Phàm, mồ hôi toát ra —— rõ ràng không thấy!

Vương Bích Ba nguyên bản cũng đoán được công phu của Tiết Bắc Phàm có thể rất cao, nhưng không nghĩ tới, thật sự lại cao như vậy.

Đồng dạng, võ lâm nhân sĩ đang vây xem cũng ồ lên một trận, không ít người nhỏ giọng nghị luận, không hiểu Tiết Bắc Phàm vừa rồi làm thế nào lướt qua? Võ công của hắn cao như vậy sao?

Hách Kim Phong lên tiếng, “Ai nha, Tiết Bắc Phàm thì ra là thâm tàng bất khả lộ.”

Hiếu Nguyệt nhíu mi, công phu hắn so với Thẩm Tinh Hải cùng Trọng Hoa đều cao hơn, Vương Bích Ba căn bản không phải đối thủ của hắn.

Một chiêu phủ đầu này của Tiết Bắc Phàm rất dọa người, làm cho không ít võ lâm nhân sĩ kinh ngạc không thôi, ba người của Bắc Hải phái trong lòng không khỏi kinh sợ.

Phương Đồng Lý kinh ngạc hỏi Tiết Hinh, “Hắn không phải từ nhỏ đã bị xa lánh sao? Làm sao học được võ công? Công phu của hắn cao như vậy làm sao lại chấp nhận danh tiếng đồ bỏ đi lâu như vậy?!”

Tần Kha thì cao hứng —— Tiết Bắc Phàm quả thực không phải hạng người bình thường.

Tiết Hinh cau mày, “Thật sự không tốt, Tiết Bắc Hải đã chết hay chưa, đã không còn là chuyện quan trọng, vấn đề thật sự ở trên người Tiết Bắc Phàm!”

Vương Bích Ba bị Tiết Bắc Phàm liên tiếp hạ mấy chiêu, khiến cho chặt vật không chịu nổi, nhưng rất nhanh. Tiết Bắc Phàm đột nhiên chuyển công thành thủ, cùng hắn giằng co, chậm rãi từ từ giống như muốn kéo thời gian.

Vương Bích Ba trong lòng tức giận, đang so chiêu vẫn nhìn không được hỏi hắn, “Tiết Bắc Phàm, ngươi làm cái quỷ gì vậy?”

Tiết Bắc Phàm cười, “Người còn chưa đủ nhiều, đánh thắng ngươi như vậy, không có ý nghĩa.”

Vương Bích Ba cả kinh, phát giác bản thân vô tình trở thành tảng đá kê chân cho Tiết Bắc Phàm, lần luận võ này là thứ mà hắn mong muốn, mà kết quả luận võ, sẽ thay đổi địa vị của Tiết Bắc Phàm trên giang hồ, hết thấy, đều là tính kế tốt!

“Tiểu Đào!”

Hữu Hữu chạy đến bên người Tiểu Đào, “Công phu của Tiết Bắc Phàm nguyên lai tốt như vậy sao?”

Tiểu Đào mí mắt giật giật, chưa xót thốt ra một câu, “Công phu cao có rầm dè a, tâm nhân quá xấu!”

51. Chương 51: Khó Nâng Khó Bỏ

Nói ra, nếu chỉ đơn giản là luận võ, Vương Bích Ba sắp thua, điều này người sáng suốt đều có thể nhìn ra được, võ công của hắn kiểu gì cũng thua Tiết Bắc Phàm. Nhưng mà Tiết Bắc Phàm hình như cũng không có ý muốn chấm dứt tỷ thí, tựa hồ là không lo lắng.

Vương Bích Ba cũng không phải loại người hồ đồ, Tiết Bắc Phàm tâm tư kín đáo, làm như vậy nhất định có đạo lý của hắn. Nơi này giang hồ nhân sĩ đang xem cuộc chiến không ít, nếu ngày sau truyền ra, nói Vương Bích Ba cùng Tiết Bắc Phàm luận võ, ba chiêu liền thua, vậy thì hắn cũng không cần tiếp tục ở lại chôn Giang Hồ nữa. Nhưng nếu nói là đại chiến mấy trăm hiệp mới thua, như thế còn có vẻ thể lực ngang nhau, thắng bại bình gia là chuyện bình thường. Cũng không ngạc nhiên là mấy. Tiết Bắc Phàm này, có thể nói là để lại mặt mũi cho hắn. Nhưng đối với bản thân Vương Bích Ba mà nói, cái cảm giác này lại càng không tốt!

Mặt khác, Vương Bích Ba là người làm ăn, rất am hiểu lý lẽ trong chuyện này, lấy tính cách của Tiết Bắc Phàm mà nói, nhất định sẽ không phải đơn giản là muốn inh mặt mũi mà nghỉ lại, chắc chắn là vì nguyên nhân khác.

Mà nguyên nhân này, rất nhiều người cũng chưa hiểu được, hoặc là nói, trừ bỏ Tiểu Đào, những người khác không ai hiểu được!

Nhanh Tiểu Đào ngồi bên trên nhìn hai người đang đánh nhau đến bất phân thắng bại, liền chột chột Hữu Hữu bên cạnh, nhỏ giọng cùng nàng nói vài câu.

Hữu Hữu gật đầu, “À, cái đó ta đã cùng nương nói qua, người nói có thể được!”

“Thật sự?” Tiểu Đào cao hứng, so với trong tưởng tượng thuận lợi hơn.

“Chúng ta cất giữ không nhiều nhưng cũng ít dùng, ta đi lấy cho cô.” Hữu Hữu nói xong, nhanh như chớp chạy đi. Một lúc sau, nàng trở về, lặng lẽ nhét vật gì đó dùng lụa gói lại vào tay Tiểu Đào.

Tiểu Đào âm thầm mở ra vừa thấy. Là một mảnh Long Cốt Đồ.

Đem Long Cốt cất vào trong ngực, tất cả đều rất thuận lợi, Tiểu Đào liền ngẩng đầu nhìn Tiết Bắc Phàm bên dưới đang đánh nhau.

Tiết Bắc Phàm ngẫm hiểu, nâng tay một chưởng đánh vào vai Vương Bích Ba. Vương Bích Ba nhú mày, thối lui hai bước mới đứng vững, nhìn Tiết Bắc Phàm. Thật lâu sau, Vương Bích Ba chấp tay, “Ta nhận thua.”

Tiết Bắc Phàm cũng mỉm cười cùng hắn ôm quyền, “Đa tạ.”

Bên này vừa mới dừng tay, bên kia đột nhiên rối loạn một trận.

Tất cả mọi người có chút không hiểu liền chạy ngoài xem, Tiết Bắc Phàm và Vương Bích Ba nhảy khỏi khán đài, cùng đáp xuống bên cạnh Tiểu Dao.

Wương Bích Ba tựa hồ có chuyện muốn nói với Tiểu Dao, Tiết Bắc Phàm bên cạnh khoanh tay, “Wương huynh nếu thua, sẽ không cùng ta tranh giành nữa chứ?”

“Không bàn nữa.” Vương Bích Ba cười lạnh một tiếng, lôi kéo Tiểu Dao, “Nàng ngốc này, hắn đang lợi dụng nàng!”

Tiểu Dao nhìn nhìn hắn, vươn tay chọt chọt chóp mũi hắn, “Người mới ngốc, hắn đang lợi dụng mọi người!”

Wương Bích Ba sửng sốt, chỉ thấy Tiểu Dao ngón tay di chuyển, chỉ ra bên ngoài, “Nhìn bên kia đi!”

Wương Bích Ba khó hiểu quay đầu lại, chỉ thấy từ cửa chính của sân luận võ, một đoàn nhân mã tiến vào, cầm đầu là một người diện mạo hiên ngang, còn rất quen mặt.

“Đó chẳng phải Ngụy Tân Kiệt sao?” Hách Kim Phong buồn bực, “Hắn vì sao lại đến đây?”

Tất cả mọi người lắc đầu, Tiết Bắc Phàm cũng lắc đầu, lại nhìn thấy Tiểu Dao đang híp mắt suy nghĩ nhìn chính mình, vẻ mặt tràn đầy hoài nghi. Tiết Bắc Phàm vội vàng phân trần, “Ta thật không biết.”

“Ngụy Tân Kiệt lúc này chạy tới đây làm cái gì?” Trọng Hoa khó hiểu, “Ban đầu vốn nghĩ là hắn đến tuyển Quỷ Vương, nhưng mà lại không xuất hiện.”

“Muốn đoán hay không?” Tiết Bắc Phàm bỗng nhiên có thâm ý khác nhìn mọi người.

“Không phải là tới tìm người chứ?” Trọng Hoa nhíu mày.

“Ta dự cảm ta sắp gặp đại vận” Tiết Bắc Phàm cũng nhẹ nhàng lắc đầu, “Khổ tận cam lai gì đó.”

“Có ý gì?” Mọi người khó hiểu.

“Đó là con người sau khi hết xui xẻo, tốt xấu gì cũng sẽ có một hai lần gặp vận may.” Tiết Bắc Phàm ảm đạm cười, “Ta cũng coi như đã xui xẻo mười năm, cũng nên đến lúc thay đổi, các người nói phải hay không?”

Tiểu Dao trong lòng khẽ động, khuỷu tay nhẹ nhàng đụng Tiết Bắc Phàm, “Nên sẽ không.”

Tiết Bắc Phàm gật đầu, “Đại khái.”

Đám người Ngụy Tân Kiệt tiến vào nơi này tựa hồ đã được Nữ vương ngầm đồng ý, hắn tiến vào hành lễ với Nữ vương, sau đó vươn tay chỉ vào đám người Tiết Hình, “Tiết Hình, Phương Đồng Lý, hai người các người là kẻ khả nghi đã mưu hại chương môn Bắc Hải phái Tiết Bắc Hải, bây giờ các người bị bắt về quy án.”

“Người nói cái gì?!” Tiết Hình cau mày.

Phương Đồng Lý lại kinh ngạc không thôi, “Hoang đường, sư phụ ta hiện giờ hài cốt không thấy, người dám nói chúng ta giết hắn.”

“Nhân chứng vật chứng đều có, chính miệng đại tẩu các người nói ra chính là các người làm.” Ngụy Tân Kiệt mỉm cười, “Ngoan ngoan thú thủ chịu tội đi.”

“Hài cốt của đại ca có tìm thấy không?” Tiết Hình trái lại cũng không kích động, truy vấn Ngụy Tân Kiệt.

“Không có.” Ngụy Tân Kiệt cười lạnh một tiếng, “Đại tẩu người nói, hai người các người đem thi thể của Tiết Bắc Hải ném xuống vách núi sâu vạn trượng, hài cốt hắn không còn nữa.”

“Người dựa vào cái gì chỉ nghe lời nói một bên của đại tẩu đã muốn bắt ta?” Tiết Hình hiển nhiên không phục, “Cái gọi là chuyện giang hồ, phân tranh trong nội bộ môn phái, cần gì quan phủ các người nhúng tay vào?”

“Nói đến chuyện giang hồ.” Ngụy Tân Kiệt bỗng nhiên quay đầu, nhìn Tiết Bắc Phàm đứng một bên, “Tiết Bắc Hải từng nói lại, nếu hắn có chuyện không hay xảy ra, Bắc Hải phái là do Nhị thiếu gia Tiết Bắc Phàm làm chương môn. Tiết huynh, đối với việc này không biết thấy thế nào? Là các người tự mình thanh lý môn hộ, hay là để cho quan phủ điều tra rõ ràng?”

“Vô liêm sỉ!” Phương Đồng Lý giận dữ, “Ai nói để cho Tiết Bắc Phàm kế thừa Bắc Hải phái?”

“Trong tay của đại tẩu người, có thư do chính chưởng môn của Bắc Hải phái Tiết Bắc Hải tự tay viết.” Ngụy Tân Kiệt vươn tay chỉ hai người, “Hai người các người cùng mấy phản đồ bên trong Bắc Hải phái, giam lỏng Tiết phu nhân, bức nài nghe theo chỉ thị của các người, muốn độc chiếm quyền hành trong Bắc Hải phái. May mắn Tiết phu nhân cẩn thận, giấu thư đi, sau khi trốn thoát đem thư giao cho ta, muốn ta vì Bắc Hải phái chủ trì công đạo. Điều tối kỵ nhất của người giang hồ đó là phản bội sư môn, khi sư diệt tổ, loại chuyện này cũng làm, còn có mặt mũi gì muốn sống yên trên giang hồ đây?!”

Ngụy Tân Kiệt chất vấn vài câu nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, không ít nhân sĩ giang hồ ở đây đều cảm thấy tội của mấy người này không thể thứ.

Tiểu Dao nghe xong, buồn bực, nhỏ giọng hỏi Tiết Bắc Phàm, “Đại tẩu chưa quá môn* của người, chẳng lẽ không phải là kẻ thủy tính dương hoa gì đó sao?”

*chưa quá môn: ý là chưa cưới vào cửa

“Theo ta được biết.” Tiết Bắc Phàm khẽ nhếch miệng, “Dù cho thủy tính dương hoa hay gì đó, nài cũng không có lý do gì làm việc này, người đầu tiên mưu hại đại ca ta chính là nài!”

“Vậy vì sao đột nhiên lại thay đổi như vậy?” Tiểu Dao nói thâm, “NÀNG không phnài cùng Phương Đồng Lý kia có gì sao?”

“À.” Tiết Bắc Phàm khẽ gõ gõ đầu nài, “Có lẽ đại ca của ta có biện pháp khiến cho nài nghe lời, hơn nữa, Phương Đồng Lý là kẻ hoa tâm đại củ cải, lừa nữ nhân thì kết cục thông thường đều là bị nữ nhân trả thù. Ta thấy. Tiết Hình bọn họ là bị cài bẫy.”

“Ừm.” Tiểu Dao còn nghiêm túc gật đầu, “Lừa nữ nhân kết cục thông thường là bị nữ nhân trả thù.”

“Khụ.” Tiết Bắc Phàm ho khan một tiếng, nghiêm túc, “Đúng vậy, cho nên phải diễn giả làm thật.”

“Tiết huynh?” Ngụy Tân Kiệt cắt ngang cuội nói chuyện phân cao thấp của Tiểu Dao và Tiết Bắc Phàm, “Ý người như thế nào?”

Tiết Bắc Phàm nhún vai, không chút để ý chỉ chỉ đám người Tiết Hình, “Vậy làm phiền Ngụy tướng quân giúp ta xử lý nội vụ của bang phái, hai tên phản đồ này giao cho người.”

“Tiết Bắc Phàm!” Phương Đồng Lý vỗ bàn, “Chuyện của Bắc Hải không tới phiên người làm chủ!”

Tiết Bắc Phàm nhếch mi, “Ai nha, không những khi sư diệt tổ, còn dĩ hạ phạm thượng, thật sự là một chút quy củ cũng không có!”

“Người.” Phương Đồng Lý cắn răng muốn tiến lên, nhưng bị Tiết Hình ấn lại. Vừa rồi bọn họ cũng thấy được Tiết Bắc Phàm cùng Vương Bích Ba tỷ thí, luận võ công, bọn họ đi tìm Tiết Bắc Phàm gây phiền toái, chỉ có thể tự rước lấy nhục.

“Không nên ở lâu, chúng ta đi trước!” Tiết Hình túm Phương Đồng Lý, chuẩn bị thoát thân, nhưng mà Ngụy Tân Kiệt sớm đã chuẩn bị, phía sau có người cản đường.

“Một người cũng đừng mong trốn thoát!” Ngụy Tân Kiệt ra lệnh một tiếng, đám thủ hạ thủ thế tấn công. Tiết Hình cùng Phương Đồng Lý xem tình hình biết người ít không đánh lại đám đông, do dự một chút, cuối cùng vẫn lựa chọn không chống cự, thúc thủ chịu trời.

Tần Kha vẫn chưa bị bắt, chỉ là đứng tại chỗ không biết làm sao.

Tiết Hình hướng nài nháy mắt ra hiệu, tựa hồ phân phó nài làm cái gì đó. Tần Kha nhìn thấy hai người bị bắt đi, cuối cùng ngẩng đầu, thần sắc phức tạp nhìn Tiết Bắc Phàm cùng Nhan Tiểu Dao bên cạnh hắn một cái, cảm giận xoay người rời đi.

Ngụy Tân Kiệt bắt người rời đi, lúc đi ngang qua Tiết Bắc Phàm, nhìn nhìn hắn cùng Nhan Tiểu Dao, hỏi, “Ta nghe nói ngoại trừ Tiết phu nhân, còn có một cô nương đã chứng kiến vụ án xảy ra. Tiết huynh, có biết nữ tử đó là ai hay không? Ta muốn tìm nài làm chứng.”

Tiểu Dao trong lòng căng thẳng, Tiết Bắc Hải không phải là muốn đem nàng lôi vào vụ này sao? Nàng bị bắt vào nha môn cũng không sao, vạn nhất liên lụy tới người nhà thì không xong.

“Hắn là nha hoàn trong Bắc Hải phái.” Tiết Bắc Phàm tùy ý cười, “Có rảnh ta thay ngươi hỏi thăm một chút.”

Ngụy Tân Kiệt cũng không nói thêm gì nữa, nhìn chằm chằm Tiểu Dao, gật đầu, “Vậy làm phiền.” Nói xong, mang theo người rời đi.

Tiểu Dao vuốt mũi nhẹ nhàng thở ra, bên tai liền truyền đến tiếng Tiết Bắc Phàm một mỗi nói một câu, “Nha đầu cô thật đúng là không để cho người khác bớt lo.”

“Gi?” Tiểu Dao nghe không hiểu.

“Không.” Tiết Bắc Phàm ôm vai nàng, “Đi ăn cơm không?”

“Ít thân mật đi!” Tiểu Dao nhìn trái nhìn phải, giơ tay kéo tay Tiết Bắc Phàm ra, “Cái này, ta có chút chuyện muốn nói với ngươi.”

“Thật sự?” Tiết Bắc Phàm cợt nhả, “Rốt cục cũng chịu thừa nhận có hảo cảm với ta sao?”

Tiểu Dao gật đầu, “Đúng vậy đúng vậy, ngươi rất giỏi, trong tất cả nam nhân ngươi là người tốt nhất.”

Tiết Bắc Phàm nhìn trộm Tiểu Dao, cảm thấy nha đầu tựa hồ không quá cao hứng.

Mọi người về tới chỗ ở, Tiết Bắc Phàm một mình tiến vào phòng Tiểu Dao, đóng cửa lại, chỉ thấy Tiểu Dao đang ở ngồi bên cạnh bàn ngẩn người, trên bàn đang đặt lá thư của nương nàng.

Tiết Bắc Phàm trong mắt hiện lên một tia do dự, nhưng mà không nói thêm gì, đến trước mặt nàng ngồi xuống, “Chuyện gì?”

“À.” Tiểu Dao đem khối Long Cốt thứ ba đặt trước mặt Tiết Bắc Phàm.

Tiết Bắc Phàm nhận lấy, “Quả nhiên ở Quỷ thành.”

“Ừ.” Tiểu Dao gật đầu, so với trước kia có vẻ bất đồng, có vẻ rất trầm lặng ít nói, Tiết Bắc Phàm mặt nhăn mày nhíu đến lợi hại—— không giống bình thường.

“Khối tiếp theo, chính là ở Nại Hà môn.” Tiết Bắc Phàm cười nói, “Ta nghe nói Nại Hà bà bà là biểu tỷ của Nhan Như Ngọc, nói cách khác chính là thân thích của cô? Hắn là để nói chuyện.”

“Nương ta trước kia từng cảnh cáo ta, bảo ta ngàn vạn lần đừng tới gần Nại Hà môn.”

“Vì cái gì?”

“Là người đã nói như vậy.” Tiểu Dao lẩm bẩm một câu, ngón tay nhẹ nhàng gõ mặt bàn, “Dù sao, ta cũng tìm cho ngươi ba khối Long Cốt, thân phận cũng bại lộ, ngươi lúc này cũng không phải là người giống trước kia, cho nên.”

“Cho nên thế nào?” Tiết Bắc Phàm thanh âm băng lãnh, không có chút cảm xúc.

“Cho nên, mỗi người đi một ngã, ai đi đường nấy.” Tiểu Dao nhỏ giọng nói một câu.

Tiết Bắc Phàm không lên tiếng, chỉ hỏi, “Vậy cô sau này thì sao? Muốn đi đâu?”

“Về nhà trước, gặp nương một chút, sau đó đi gặp phụ thân ta.”

“Đại ca cô phải điều tra án tử của hắn.” Tiết Bắc Phàm nói tới đây, dừng một chút, cũng đúng, Ngụy Tân Kiệt đã tiếp nhận án tử này, chứng tỏ Hách Kim Phong có thể sẽ không tham gia vào án tử này nữa.

“Vậy Hiếu Nguyệt thì sao?” Tiết Bắc Phàm tựa hồ chưa từ bỏ ý định, “Cô không phải là hảo tỷ muội với nàng sao?”

Tiểu Dao nhíu mày, “Đúng vậy, ta đi rồi cùng nàng vẫn là hảo tỷ muội.”

“Ta thì sao?” Tiết Bắc Phàm nghiêm túc hỏi, “Ta là cái gì?”

Tiểu Dao chớp mắt mấy cái, cười rộ lên, “Người cũng muốn làm hảo tử muội với ta?”

Tiết Bắc Phàm gật đầu, “Là hảo tử muội có thể ngủ chung giường hay không?”

“Đi chết đi!” Tiểu Dao đá hấn một cước, vỗ bàn, “Quyết định như vậy, ta ngày mai sẽ rời đi, đêm nay ăn cơm chia tay.”

Nói xong, Tiểu Dao đứng lên, thấy Tiết Bắc Phàm cúi đầu không nói, quay mặt, “Chúc mừng cô.”

“Chúc mừng ta chuyện gì?” Tiết Bắc Phàm tựa người vào bàn gỗ gõ ly trà, “Chúc mừng ta thất tình?”

“Chúc mừng người làm chưởng môn Bắc Hải phái.” Tiểu Dao cố gắng cười thật tươi.

Tiết Bắc Phàm ngẩng mặt, “Nói không giữ lời.”

Tiểu Dao lập tức xụ xuống, “Na. Nào có.”

“Không có, cô cà lăm cái gì?” Tiết Bắc Phàm chỉ vào miệng Tiểu Dao, “Chột dạ!”

“Không. Ta không!” Tiểu Dao cố gắng để không cắn đầu lưỡi.

Tiết Bắc Phàm khép hờ hai mắt, bày ra bộ dạng không đồng ý, không thêm để ý Tiểu Dao.

“Ta đi trước, người cứ từ từ ngồi.” Nói xong, Tiểu Dao xoay người muốn chạy trốn.

“Ai.” Tiết Bắc Phàm nâng cằm, nhẹ nhàng gõ mặt bàn, thở ngắn than dài, “Cái gì mà về sau sẽ che chở ta, cùng nói chuyện với đại ca ta, thì ra đều là nói cho vui.”

Tiểu Dao dừng bước, nhẩn mặt đứng tại chỗ.

“Quả nhiên, lòng nữ nhân như kim đáy biển, lời nữ nhân nói không thể tin tưởng, lời nữ nhân xinh đẹp nói lại càng không thể tin tưởng, cô nương càng xinh đẹp, càng có nhiều người thích thì càng lừa người xoay vòng vòng.” Tiết Bắc Phàm nằm úp sấp trên bàn như kẻ không xương về mặt đưa đám, “Gạt thanh xuân người ta, gạt tình cảm người ta, lừa người ta lòng đầy chờ mong, sau đó nhẹ nhàng nói một câu mỗi người một ngã liền đem người ta đuổi đi, ai nha! Bội tình bạc nghĩa! Không ai tính.”

“Này, người nói đủ chưa hả?” Tiểu Dao chạy tới đá ghế hấn, “Người ít vừa ăn cướp vừa la làng đi, chính người mới là người lợi dụng!”

Tiết Bắc Phàm nhếch mi, “Ta cũng không lừa tình cảm của cô.”

“Ta làm gì có lừa tình cảm của người?!”

“Cô có!”

“Không có!”

“Cô không, vậy cô xem bên kia là cái gì?” Tiết Bắc Phàm giơ tay chỉ phía sau Tiểu Dao.

Tiểu Dao quay đầu lại, phía sau cái gì cũng không có, lại quay đầu lại, Tiết Bắc Phàm đã tới trước mắt rồi, cơ hồ mặt dán mặt mũi đối mũi.

Tiểu Dao sững sốt, lui từng bước về sau, Tiết Bắc Phàm thuận thế tiến từng bước.

“Muốn làm gì?” Tiểu Dao muốn trốn sang bên cạnh, Tiết Bắc Phàm một phen túm trụ nàng, vươn tay giữ cằm nàng. Tiểu Dao bình thường đuổi hấn giống như đuổi ruồi bọ, nhưng mà lần này vỗ không được bắt không xong, ngược lại trên cằm truyền đến cảm giác đau.

“Người muốn làm gì?!” Tiểu Dao đột nhiên nhe răng hung hãn, nhưng Tiết Bắc Phàm gương mặt không biểu tình, thần sắc bình tĩnh khiến nàng không thể nào đoán được. Hai mắt đối diện khiến người ta tâm hoảng ý loạn. Tiểu Dao cúi đầu, lại bị người ta đẩy đến vách tường.

“A.” Lưng dán vào vách tường, trên môi đột nhiên nóng.

Tiểu Dao trợn to mắt, Tiết Bắc Phàm chạm một cái sau đó nhanh chóng ngẩng đầu lên, cùng nàng đối diện.

Trên môi cảm giác vẫn còn lưu lại, hai người mắt to trừng mắt nhỏ, Tiểu Dao ngậy người một lúc, đột nhiên thẹn quá hóa giận, nhấc chân đá, nhưng phát hiện chân không nâng được. Hướng hai bên muốn thoát ra lại thoát không được, Tiết Bắc Phàm vươn tay đem nàng vây trong ngực mình và vách tường, khoảng cách giữa hai người chỉ là một kẽ hở nhỏ, còn đề lên không cho nàng nhúc nhích.

“Tiết Nhị chết tiệt, ngươi muốn làm gì?”

“Bá vương ngạnh thượng cung!” Tiết Bắc Phàm trả lời không nhanh không chậm, giống như không cảm thấy được có cái gì không ổn.

“Ngươi dám!” Tiểu Dao rống lên một tiếng.

Tiết Bắc Phàm bĩu môi, “Sao không dám!”

Tiểu Dao ngẩn người, nghi hoặc nhìn hắn, “Ngươi như vậy là muốn làm gì? Buông tay buông tay.”

“Không buông!” Tiết Bắc Phàm bướng bỉnh, “Ta không ăn thịt nhưng canh thì vẫn phải uống.”

“Uống canh. Ừm.”

Tiểu Dao trợn tròn mắt, Tiết Bắc Phàm một tay nâng cổ nàng, không nhẹ không nặng nắm lấy, khiến nàng có chút tê dại, một tay kia nâng cằm nàng lên, để nàng dựa vào tường không cho động, hôn miệng nàng.

Tiểu Dao giãy giụa một hồi lâu, cuối cùng không còn khí lực, vừa giận vừa thẹn. Nàng đã lớn như vậy, cũng coi như lần đầu tiên bị người khác thân mật như vậy, nhất thời không biết ứng đối như thế nào. Rõ ràng Tiết Bắc Phàm không cầm lấy hai tay nàng, còn không giãy giụa, tốt xấu gì cũng nên cho hắn một bạt tai, nhưng lại cố tình quên, chỉ biết giữ lấy vai hắn.

Tiết Bắc Phàm buông miệng nàng ra để nàng hít thở, sau đó khéo miệng nhếch lên, từ bên quai hàm cắn đến tai nàng, “Nàng còn nói mình không động tâm?”

Tiểu Dao kinh ngạc vì ngữ điệu của Tiết Bắc Phàm, tựa hồ hoàn toàn không phải là tên Tiết Nhị ngày thường vẫn cùng nàng khua môi múa mép kia, hắn rõ ràng không dùng lực, bản thân mình cũng không giãy ra.

Đến khi cảm giác người nọ bắt đầu cắn lên cổ, Tiểu Dao mới hoàn toàn kinh sợ, nâng tay muốn cho hắn cái tát. Tiết Bắc Phàm sớm có chuẩn bị, cầm lấy cổ tay nàng ấn lên trên tường, không có gì bất ngờ nàng lại muốn cào mặt hắn, hắn nắm lấy năm ngón tay nàng nắm trong lòng bàn tay. Tiểu Dao chỉ thấy ngực hắn phập phồng, ánh mắt giống như muốn ăn thịt người.

Mặt đỏ tai nóng lại thêm tâm hoảng ý loạn, ngay lúc suy nghĩ Tiểu Dao không còn theo ý muốn, liền nghe ngoài cửa truyền đến thanh âm của Hách Kim Phong, “Tiểu Dao? Sao thế? Hai người đang đánh nhau à?”

Tiểu Dao cả kinh, liền cảm giác giống như bị một chậu nước lạnh giội lên đầu, hoàn toàn thanh tỉnh. Giương mắt nhìn Tiết Bắc Phàm, người nọ cũng giống như phục hồi tinh thần, còn có như vậy chút ngạc nhiên nhìn nàng.

“Bốp” một tiếng. Tiểu Dao rút tay về, không nhẹ không nặng, hoàn toàn không có ý định cho Tiết Bắc Phàm một cái tát.

Người nọ sờ mặt, có chút ủy khuất nhìn nàng, cũng không nói gì, vẻ mặt giống như đại cẩu làm sai. Tiểu Dao đẩy ra hắn, lấy tay sửa sang lại tóc cùng cổ áo, sau đó hít sâu một hơi đẩy cửa, bước nhanh ra ngoài.

“Ai, Tiểu Dao, vừa rồi Hữu Hữu nói cùng đi ăn cơm đi.” Hách Kim Phong còn chưa nói xong, chỉ thấy Tiểu Dao vội vã “vụt” một tiếng bước qua mặt.

Thấy Tiết Bắc Phàm đen mặt đi theo sau, Hách Kim Phong hỏi hắn, “Làm sao vậy?”

Tiết Bắc Phàm đột nhiên che quai hàm, “Muội tử ngươi chiếm tiện nghi của ta.”

.

Thật lâu sau, Tiểu Dao đã sắp đi ra khỏi hoa viên đột nhiên cầm theo một cái chậu hoa vọt vào, “Tiết Bắc Phàm! Bốn tiểu thư liều mạng với ngươi!”

Tiết Bắc Phàm vội cúi đầu, một cái chậu hoa liền bay tới, đập vào cánh cửa phía sau hành lang, rơi xuống vỡ nát.

Tiểu Dao cảm giận giậm chân bỏ đi, tức giận trở lại phòng thu thập đồ vật này nọ, miệng lầm bầm mắng chửi người.

Hiếu Nguyệt cùng Hữu Hữu đứng ở cửa kinh hồn bạt vía nhìn nàng, lần đầu tiên mới thấy Tiểu Dao tức giận như vậy.

Màn đêm buông xuống, thừa dịp nguyệt hắc phong cao, Tiểu Dao lặng lẽ mang theo tay nải chuồn khỏi biệt viện, vừa đến chân tường nghĩ muốn nhảy ra, phía sau liền bị người một phen ôm lấy.

“A.” Tiểu Dao kinh hãi, còn chưa kịp la lên đã bị người bịt miệng, một cái gì đó giống hỏa chiết tử quơ quơ ở trước mắt. Tiểu Dao đột nhiên dâng lên dự cảm không lành, thâm nghĩ một tiếng không tốt, trúng ám chiêu! Nhưng đã quá muộn, liền mê man thiếp đi.

Đến khi Tiểu Dao tỉnh lại, liền phát hiện mình đang nằm trên chiếc giường lớn mềm mại, giường còn lắc lư lên xuống.

Ngồi xuống, bên tay trái là cửa sổ.

Đẩy cửa nhìn ra bên ngoài, là mặt nước mênh mông vô bờ. Thuyền?! Tiểu Dao ngẩn người, chợt nghe “Két” một tiếng, cửa phòng mở ra.

Ngẩng đầu, Tiết Bắc Phàm cầm theo hộp thức ăn tiến vào, “A, rốt cục tỉnh rồi?”

“Sao lại thế này?!” Tiểu Dao kinh hãi.

Tiết Bắc Phàm mỉm cười, lại gần nói, “Thuyền này đang hướng đến Nại Hà môn, chúng ta đi tìm khối Long Cốt thứ tư.”

Tiểu Dao lùi vào trong giường, nhớ tới chuyện mình bị chụp thuốc mê, kinh ngạc mở to hai mắt, “Người.”

Tiết Bắc Phàm gật đầu, “Là ta a!” Lại chỉ chỉ Tiểu Dao, “Bắt cóc nàng!”

“Đại ca của ta bọn họ đâu?!” Tiểu Dao giương miệng.

Tiết Bắc Phàm xấu xa cười, “Ta để lại cho bọn một tờ giấy, nói chúng ta có việc muốn làm, đi trước một bước, gặp lại ở Nại Hà môn.”

“Vậy trên thuyền.” Tiểu Dao vội vàng túm lấy chăn.

“Đúng vậy!” Tiết Bắc Phàm cười đến đắc chí đắc ý, chỉ chỉ chính mình, “Cô nam.” Lại chỉ chỉ Tiểu Dao, “Quả nữ.”

Tiểu Dao lùi lại một chút, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tiết Bắc Phàm tới gần, “Nơi này tứ phía đều là nước, nàng trốn không thoát đâu.”

“Trốn. Ta vì sao lại muốn chạy trốn?” Tiểu Dao khản trương.

Tiết Bắc Phàm gật đầu, “Đúng vậy, nàng với ta lưỡng tình tương duyệt, vì sao lại muốn chạy trốn? Nhỉ?” Nói xong, liền tiến lại gần, càng dựa càng gần, càng dựa.

“A!”

“Tiểu Dao?”

“A!” Tiểu Dao bỗng nhiên bừng tỉnh, liền nhìn thấy Hiếu Nguyệt trước mắt vẻ mặt sốt ruột nhìn nàng, “Cô làm sao vậy?”

Tiểu Dao ngồi xuống, nhìn trái nhìn phải, cảnh tượng trước mắt nhìn có chút quen mắt, giống như. Là chiếc thuyền bọn họ trước đây từng đi, thuyền của Trọng Hoa.

“A?” Tiểu Dao tìm ra manh mối, mở cửa sổ ra nhìn nhìn, bên ngoài là mặt hồ, ván giường bên dưới nhẹ nhàng lắc lư.

“Sao lại thế này?” Tiểu Dao khó hiểu nhìn Hiểu Nguyệt.

“Tôi hôm qua không biết cô vì sao lại té xỉu ở trong sân, Tiết công tử nói cô gần đây quá mệt mỏi, phải nghỉ ngơi nhiều. Chúng ta liền đem cô lên thuyền, lúc này chúng ta đang tiến đến Nại Hà môn.” Hiểu Nguyệt nói xong, vươn tay sờ sờ trán Tiểu Dao, “Thế nào? Cô vẫn bất an, có phải gặp giấc mộng kỳ lạ gì hay không?”

“Mộng?” Tiểu Dao nhú mày suy nghĩ, nằm mơ?

“A!” Nàng như trút được gánh nặng vỗ tay, “Nguyên lai là đang nằm mơ!”

Hiểu Nguyệt bị nàng làm cho hoảng sợ, đỡ khोक đỡ cười nhìn nàng, “Cô không có việc gì chứ?”

“Không.” Tiểu Dao nói xong, lại cảm thấy không ổn, nếu là nằm mộng, nói cách khác bản thân mơ thấy Tiết Bắc Phàm đem chính mình bắt cóc? Hay là, trước đó lúc hắn hôn mình cũng là mình nằm mơ.

“Nhất định là nằm mơ!” Tiểu Dao dùng sức gật đầu, sau đó lại che mặt, “A! Ta vừa mơ thấy một cơn ác mộng rất ghê tởm!”

“Khụ khụ!” Lúc này, chợt bên ngoài có người ho khan một tiếng.

Tiểu Dao ngẩng đầu. Chỉ thấy Tiết Bắc Phàm không biết khi nào thì ngồi ở bên cạnh bàn, chính tựa tiểu phi tiểu nhìn nàng.

Tiểu Dao theo dõi hắn.

Tiết Bắc Phàm bỗng nhiên nở nụ cười, nguyên bản tay trái đang nâng cằm liền buông xuống, đổi thành tay phải, đem toàn bộ nửa khuôn mặt cho Tiểu Dao nhìn. Trên mặt, rõ ràng có dấu năm ngón tay, đầu ngón tay này so với của Tiết Bắc Phàm, nhỏ hơn nhiều.

“Phụt.” Tiểu Dao mới vừa nhận ly trà Hiểu Nguyệt đưa qua uống một ngụm, nước trà đều phun ra.

“Cô làm sao vậy, Tiểu Dao?” Hiểu Nguyệt cầm lấy cái chén giúp nàng vỗ lưng, liền thấy Tiểu Dao ôm cái gối chui vào trong chăn. Quần chăn quanh người giống như cái bánh mì, Tiểu Dao ở bên trong lẩn qua lẩn lại.

“Tiểu Dao?” Hiểu Nguyệt dán tai vào chăn bỗng lắng nghe, tâm nói nha đầu kia lại có tật xấu gì đây?

Chợt nghe bên trong Tiểu Dao nói năng lộn xộn, “Là nằm mơ, nhất định là nằm mơ! Ta không muốn sống nữa!”

52. Chương 52: Lòng Mang Tâm Sự

“Hây.”

Trong khoang thuyền, bên trên bàn gỗ treo một cái lồng chim bằng sắt, bên trong có một con bồ câu trắng muốt cực kì xinh đẹp, mỏ đỏ mắt đen to tròn, đang nhìn một người trước mắt cũng đồng dạng hé ra môi hồng mắt to.

“Cúc cúc!” Bồ câu kêu lên một tiếng, người trước mắt cũng thở dài, đổi tay khác chống cằm.

Bên ngoài khoang thuyền, Hách Kim Phong nhỏ giọng hỏi Trọng Hoa, “Tiểu Dao đã như vậy từ buổi sáng rồi, mọii ấy đang làm gì vậy?”

Trọng Hoa lắc đầu, “Ta chỉ biết thuyền đã đi hai ngày nay, nàng ta đều ỉu xiu như vậy.”

Quay ngược thời gian một chút, đầu tiên là nói về ba ngày trước.

Sự tình trái lại cũng không quá phức tạp. Thời điểm Tiểu Dao lén trốn đi thì bị Tiết Bắc Phàm vừa vặn tóm lại, chụp thuốc mê mang lên thuyền.

Mọi người tạm biệt Nữ vương cùng Hữu Hữu, chạy tới Nại Hà môn.

Lúc trước khi rời đi Hữu Hữu có chút không muốn, hẹn bọn họ sau khi mọi chuyện xong xuôi phải quay về Quỷ thành tụ họp, nàng sẽ hảo hảo chiêu đãi. Tiểu Dao vẫn ngủ ngon lành, vì vậy bị gạt lên thuyền.

Nại Hà môn ở vùng Giang Nam, cách Quỷ thành cực kỳ, cực kỳ xa, nghe nói phải đi thuyền ít nhất nửa tháng, may mắn Nữ vương giúp bọn họ chuẩn bị đầy đủ đồ vật, còn chuẩn bị cho bọn họ vài con bồ câu đưa tin. Mấy con bồ câu đưa tin này đều là Hữu Hữu nuôi, nếu mọi người có chuyện gì muốn nàng giúp, có thể cất thư vào ống trúc, thả bồ câu đưa tin về.

Hôm nay trời vừa sáng, Tiểu Dao cầm giấy bút tựa vào bên cạnh bàn, cùng con bồ câu trắng mắt to tròng mắt nhỏ.

Mấy ngày nay, tâm tình Tiểu Dao có vẻ rất không tốt, duy nhất chỉ cùng Hiểu Nguyệt nói vài câu, ngay cả đại ca nàng cũng bị giận chó đánh mèo. Hách Kim Phong nơm nớp lo sợ hỏi nàng sao lại thế này, nàng cũng chỉ là nhăn mặt nhăn mày đáp một câu, “Nương nói một chút cũng không sai, xú nam nhân không có kẻ nào tốt!”

Hách Kim Phong rụt cổ lại, thân là một “Xú nam nhân”, rất có tự giác không dám trêu chọc Tiểu Dao.

Lại nói tiếp, mấy ngày nay kì lạ trừ bỏ Tiểu Dao còn có Hiểu Nguyệt.

Trọng Hoa đối Hiểu Nguyệt càng ngày càng tốt hơn, con người không phải cỏ cây, Hiểu Nguyệt tự nhiên cũng nhận ra một chút, vì thế đối với Trọng Hoa còn có chút xa lánh, cả ngày buồn ở trong phòng, cùng Tiểu Dao than ngắn thở dài.

Rốt cục, Tiểu Dao cầm lấy bút trải giấy ra viết thư, soạn soạn viết xong, sau đó cuộn lại nhét vào một ống tre trên chân bồ câu, ôm lấy con bồ câu trắng mập mập tới mũi thuyền. Tiểu Dao cẩn thận xác định phương hướng một hồi, hướng không trung ném đi.

Bồ câu trắng tung cánh, càng bay càng cao, rất nhanh liền không thấy bóng dáng. Tiểu Dao nâng tay che ánh nắng, nhìn bầu trời phương xa.

“Ăn không?”

Lúc này, trước mắt xuất hiện một cái khay, bên trong có thịt gà, thoát nhìn – hương – vị đều có.

Tiểu Dao nhìn nhìn, giơ tay xé một cái cánh gà nhét vào miệng, xoay mặt, liền thấy người cầm khay chính là Tiết Bắc Phàm, cánh gà đang ngậm ở miệng không nuốt xuống, vẻ mặt phức tạp nhìn hắn.

Tiết Bắc Phàm nhạc, “Thì ra là ăn trước hỏi sau.”

Tiểu Dao ngậm cánh gà tròn tròn mắt.

“Ném thử, hương vị không tồi đâu.” Tiết Bắc Phàm cũng cầm một miếng nhét vào miệng mình.

Tiểu Dao nhai nhai, cảm thấy được rất thơm, liền lấy thêm một miếng, Tiết Bắc Phàm cười hì hì nói, “Thịt bồ câu ăn cũng rất ngon nhỉ?”

“Phụt.” Tiểu Dao một ngụm đem thịt phun ra hết, “Người đem bồ câu đưa tin Hữu Hữu cho ăn luôn sao? Người muốn chết!” Tiểu Dao muốn chạy tới xem mấy con bồ câu đưa tin trong lồng sắt, Tiết Bắc Phàm thân thủ túm trụ nàng, đem đĩa nhét vào tay nàng, “Chịu nói chuyện với ta rồi sao?”

Tiểu Dao liếc hắn.

“Ăn đi, là thịt gà.” Nói xong, Tiết Bắc Phàm ngồi xuống ngay tại chỗ, từ bên hông lấy ra một bình rượu nhỏ hướng Tiểu Dao quơ quơ, “Uống không?”

Tiểu Dao như trước không để ý tới hắn, bưng đĩa xoay người đi, bất quá làn váy bị Tiết Bắc Phàm bắt được.

Quay đầu lại, Tiểu Dao bất mãn nhìn hắn.

“Cùng ngồi một chút?” Tiết Bắc Phàm ngẩng mặt nhìn nàng, “Nàng còn đang giận ta?”

Tiểu Dao như trước không để ý tới hắn, bất quá cũng không rời đi, đứng ở nơi đó, tay bưng đĩa miệng gặm một cái chân gà.

Tiết Bắc Phàm cũng cầm lấy váy nàng không buông, hai người cứ như vậy ở trên thuyền giằng co.

“Là ta không đúng, nàng muốn ta nhận sai thế nào cũng được.” Tiết Bắc Phàm cầm lấy váy Tiểu Dao nói.

Trong đầu Tiểu Dao bỗng nhiên hiện lên lời nương nàng từng nói với nàng —— có vài người, vô ý phạm sai lầm, sau đó còn rất nghiêm túc xin lỗi, một lần lại một lần, thời điểm phạm sai lầm có vẻ so với ai khác cũng có vẻ vô tội hơn, thời điểm giải thích lại có vẻ so với ai khác cũng chân thành hơn. Không biết rằng, nếu hấn thật tâm hối cải, sẽ không tái phạm lần thứ hai. Có đôi khi, nói xin lỗi đã trở thành một loại thói quen, phạm sai lầm cũng sẽ trở thành một loại thói quen.

Con người chính là mâu thuẫn vậy đó, người càng là yêu một người, càng không muốn bị hấn lừa gạt, đồng dạng, càng yêu một người, càng dễ dàng tha thứ cho sai lầm của hấn. Vì thế, yêu dẫn tới lừa gạt, lừa gạt dẫn tới giải thích, yêu dẫn tới tha thứ, tha thứ sẽ dung túng cho lừa gạt, cuối cùng, không biết đâu là yêu, là lừa gạt, hoặc là, kiểu tình yêu này, chính là một kiểu lừa gạt bản thân mà thôi.

Tiểu Dao đứng ở đó, cúi đầu nhìn Tiết Bắc Phàm, trong lòng nàng biết, đây không phải lần đầu tiên Tiết Bắc Phàm nhận sai, cũng tuyệt đối sẽ không phải là lần cuối cùng. Bản thân mình có muốn đem chuyện này coi là một loại thói quen hay không? Tiếp tục, hay là cứ thế chấm dứt.

Tiết Bắc Phàm thấy Tiểu Dao chỉ đứng ở đó ngẩn người, cuối cùng đứng lên, đến bên cạnh nàng, dùng thanh âm chỉ có Tiểu Dao mới nghe được hỏi, “Không phải nàng cảm thấy ta rất xấu chứ?”

Tiểu Dao sững sốt một chút, không nói chuyện, chỉ nghiêng người suy nghĩ nhìn hấn.

“Kỳ thật nàng một chút cũng không hiểu ta.”

Tiểu Dao bĩu môi, muốn nói kỳ thật nàng không phải người xấu sao?

“Kỳ thật ta so với nàng tưởng tượng, còn tệ hơn.”

Tiểu Dao trừng mắt nhìn, lườm Tiết Bắc Phàm, người không biết xấu hổ là thiên hạ vô địch, người này một khi hoàn toàn phá vỡ tất cả, ai cũng không có cách nào bắt hấn.

Tiết Bắc Phàm nở nụ cười, “Ta cho tới bây giờ, chưa hề nhận được điều ta chân thật sự muốn.”

Tiểu Dao khẽ nhún mày.

“Nói thật ta cũng không đặc biệt muốn điều gì.” Tiết Bắc Phàm thở dài, “Từ nhỏ đến lớn, trừ bỏ một chuyện, ta chưa từng tận lực làm chuyện gì.”

“Hiện tại trừ bỏ chuyện kia, còn thêm một người.” Tiết Bắc Phàm tay Tiểu Dao, “Ngẫu nhiên, nàng cũng tự mình phán đoán một lần xem sao.”

Tiểu Dao không hiểu, quay đầu lại nhìn hấn.

“Đừng dựa vào những gì nương nàng dạy mà đưa ra quyết định.” Tiết Bắc Phàm mỉm cười, “Nghe theo cảm giác của chính nàng một lần.”

Tiểu Dao cau mày, nàng chỉ mới vào giang hồ, những lời nương nàng nói đều rất đúng, muốn không bị mình đao ám thương, đương nhiên phải nghe lời nương nàng.

“Lời nương nàng nói đích thực đều rất đúng.” Tiết Bắc Phàm tựa hồ nhìn thấu tâm tư của Tiểu Dao, “Nhưng có thời điểm đối với chuyện muốn làm, không hấn sẽ nhận được kết quả mình mong muốn.”

Tiểu Dao bĩu môi, “Ngụy biện.”

Tiết Bắc Phàm thấy nàng mở miệng, nhẹ nhàng thở ra, lấy bả vai cọ cọ nàng, “Vui vẻ một chút đi?”

Tiểu Dao che bả vai, lườm hấn một cái, “Lưu manh!”

Tiết Bắc Phàm buông tay, ý bảo tùy nàng muốn nói thế nào cũng được.

Tiểu Dao phát hiện bản thân cũng không có biện pháp đối phó với tên Tiết Nhị này, lúc này đi cũng đi không xong, muốn chạy trốn chỉ có thể nói sau. Bây giờ so với làm bản thân mình âm ức, không bằng tự an ủi bản thân mình một chút, dù sao người sai cũng không phải mình. Tiểu Dao cũng không phải người

có thể giấu kín tâm tư không vui của mình, vì thế quyết định tiếp tục gặm chân gà hướng trù phòng đi ăn cơm.

Tiết Bắc Phàm thấy nàng đã đi xa, vẻ mặt cũng trở nên nghiêm túc hơn một chút —— Tiểu Dao là con bài tẩy đại ca hẳn tạm thời tìm được, hay là quân cờ mà hẳn ta trăm phương ngàn kế an bài? Bản thân hẳn trước kia không phân biệt được, ngay từ đầu hẳn thâm nghĩ tương kế tựu kế, nhưng hiện tại, nha đầu kia chiếm phân nửa trái tim của hẳn, làm sao hạ thủ được. Nếu xáo trộn kế hoạch hoặc là cứ như vậy mà buông tha, lúc đó nếu trắng tay thì sẽ vạn kiếp bất phục.

“A.” Tiết Bắc Phàm bất đắc dĩ lắc đầu cười khổ, chuyện phức tạp luôn tới một cách không ngờ, cái gọi là rơi vào thế khó xử phỏng chừng là nói bản thân hẳn lúc này.

Đang phiến não, phía sau Trọng Hoa đi lên, vỗ nhẹ nhẹ hẳn một cái.

Tiết Bắc Phàm thấy hẳn cầm bình rượu, nhìn trời, “Lúc này ta cần thanh tỉnh, chỉ sợ rượu không giải quyết được vấn đề.”

“Vậy người thanh tỉnh mình người đi, ta cần mượn rượu tiêu sầu một chút.” Trọng Hoa ngồi xuống, bưng ly rượu, một ly lại một ly.

Tiết Bắc Phàm khó hiểu nhìn hẳn, “Này, người muốn làm gì?”

Trọng Hoa nhìn hẳn, “Uống rượu!”

Tiết Bắc Phàm nhú mày, “Ta đang rơi vào thế khó xử, còn người không phải dùng cảm tiến tới là được rồi sao? Uống rượu làm cái gì?”

“Dùng cảm tiến tới?” Trọng Hoa vẻ mặt uể oải, “Có ích lợi gì chứ! Đằng sau vẫn còn một bức tường chống đỡ cứng như vậy!”

Tiết Bắc Phàm thật ra cũng biết, mấy ngày nay Trọng Hoa cùng Hiểu Nguyệt tựa hồ có chút khác thường, nhú mày, “Người nói với Hiểu Nguyệt rồi?”

“Ừ. đêm đó sau khi ta mượn rượu nói ta thích nàng, nàng bắt đầu xa lánh ta.” Trọng Hoa chống cằm, “Quả nhiên không thể nghe Hách Kim Phong, nói thẳng ra ngược lại phản hiệu quả!”

“Muốn nói sớm hay nói muộn là do người.” Tiết Bắc Phàm vỗ vỗ hẳn bả vai, “Sớm muộn gì cũng đều phải tiến thêm một bước.”

“Kỳ thật cho tới nay, đều là ta tự làm khó mình.” Trọng Hoa lại uống một ly rượu, “Chung quy không thể đoạt nữ nhân của huynh đệ, cho dù Tinh Hải đối với Hiểu Nguyệt không có hứng thú, đồng ý buông tay, nhưng tiếc rằng trong lòng Hiểu Nguyệt chỉ có một mình hẳn.”

“Vậy người muốn cân nhắc thay đổi một người khác hay không?” Tiết Bắc Phàm hỏi.

Trọng Hoa cau mày nhìn hẳn, “Tốt, ta muốn cân nhắc Tiểu Dao.”

“Khụ khụ.” Tiết Bắc Phàm sắc mặt ngưng trọng, “Người cuối cùng cũng chỉ để ý nữ nhân của huynh đệ!”

Trọng Hoa dĩ nhiên là cười với hẳn, vươn tay đoạt lại bình rượu bị Tiết Bắc Phàm lấy đi, đẩy hẳn, “Người lo chuyện của người đi, đừng động ta, ta muốn say chết!”

“Người đời này khi nào thì uống rượu say, còn say tới chết, uống đến sang năm người cũng không say được.” Tiết Bắc Phàm đứng lên, “So với ở trong này mua say, không bằng tìm người giúp người ra chủ ý.”

“Ra chủ ý?” Trọng Hoa ngẩng đầu nhìn hẳn, “Làm sao ra chủ ý? Bản thân người còn khó bảo toàn, Hách Kim Phong trước sau chỉ biết đưa ra mấy chủ ý ngốc nghếch.”

“Người bình thường rất thông minh mà?” Tiết Bắc Phàm thân thủ gõ gõ đầu hẳn, “Hỏi Tiểu Dao ấy! Trên đời này, chỉ có Nhan Tiểu Dao mới có thể giúp người đem Hiểu Nguyệt cướp về.”

Trọng Hoa trong lòng vừa động, nhưng lại do dự, “Nhưng mà. Hiểu Nguyệt đã có người trong lòng, ta cưỡng cầu như vậy, có phải quá mức ích kỷ hay không?”

“Ha ha!” Tiết Bắc Phàm ngửa mặt lên trời cười một tiếng, tựa hồ là nghe được cái gì rất buồn cười.

“Cười cái gì?” Trọng Hoa khó hiểu.

“Cho nên ta sợ nhất người đọc sách như các người.” Tiết Bắc Phàm chỉ ngực Trọng Hoa, “Chẳng lẽ người cảm thấy trên đời này còn có người yêu nàng hơn người sao?”

Trọng Hoa không nói lời nào.

“Người đoạt nàng về là muốn hảo hảo yêu thương nàng, làm cho nàng hạnh phúc, cũng không phải cướp về làm trâu làm ngựa, người sợ cái gì?” Tiết Bắc Phàm nhìn sóng lớn mãnh liệt trên mặt sông, “Nam nhân đoạt nữ nhân, thiên kinh địa nghĩa, nữ nhân tranh nam nhân, không có gì đáng trách.”

Trọng Hoa khẽ cười, “Nhưng nếu thực sự đoạt không được, làm sao bây giờ?”

Tiết Bắc Phàm tiếc nuối khoát tay chặn lại, “Vậy người cứ sống cô độc quãng đời còn lại.”

“Người sao cứ nói xui xẻo như vậy!” Trọng Hoa nâng cằm cảm khái, “Nếu ta không đoạt được, người nên an ủi ta về sau còn có thể gặp mặt cũng tốt rồi mới đúng, người nói như vậy thà bảo ta nhảy sông tự sát có phải tốt hơn hay không?”

(Tiểu Ngạn: không được thì hai anh tới với nhau là xong chuyện =))))

“Không có khả năng đó.” Tiết Bắc Phàm ngồi xổm xuống vỗ vỗ hân, “Người với ta trong lòng đều biết rõ, không chiếm được, vĩnh viễn là tốt nhất.”

Trọng Hoa có chút đắm chiêu.

“Tình Hải với chúng ta là huynh đệ nhiều năm như vậy, trong lòng hẳn muốn cái gì, người và ta có lẽ đều biết.” Tiết Bắc Phàm khẽ thở dài, “Hiếu Nguyệt đi theo hân, chỉ có thể trở thành vật hi sinh, mãi mãi không có hạnh phúc.”

Trọng Hoa nhú chặt hai hàng lông mày.

Tiết Bắc Phàm lăm bầm lâu bầu, “Trước tiên phải bảo vệ không để cho nàng bị thương tổn nữa.”

Hai người nói chuyện phiếm thật hăng say, cách đó không xa, Tiểu Đào nâng bát cơm, vừa ăn vừa nhìn tình hình bên này.

“Tiểu Đào.” Hiếu Nguyệt giúp Tiểu Đào gấp một miếng trứng vừa chiên xong, “Cái này ăn với cơm.”

“Ừ.” Tiểu Đào ăn một miếng gật đầu, vừa nhìn trộm Hiếu Nguyệt, chỉ thấy lúc nàng giúp mình gấp rau, thuận tiện còn liếc mắt nhìn Trọng Hoa xa xa một cái, cuối cùng do dự quay đầu lại tiếp tục làm chuyện khác, hiển nhiên trong lòng ngổn ngang tâm sự.

Tiểu Đào lấy khăn ra lau lau cái miệng đầy dầu, nhìn Trọng Hoa lại nhìn Hiếu Nguyệt, lắc đầu. Tiểu Đào quyết định, bản thân mình đang rối loạn thành một đoàn không giải được, không bằng trước giúp người khác một chút. Trọng Hoa không thích tranh chấp, thông minh ôn hòa, mấu chốt là đối với Hiếu Nguyệt một lòng si mê, cả quỹ cũng cảm thấy Hiếu Nguyệt đi theo hân so với đi theo Thẩm Tinh Hải suốt ngày chỉ biết tính kế còn tốt hơn, huống chi còn có ác bà kia! Với lại Hiếu Nguyệt đối Trọng Hoa, tựa hồ cũng không phải hoàn toàn không có cảm giác.

Tiểu Đào lại bày giấy bút ra, nhắc bút soạn soạn viết một phong thư. Cuộn thư lại nhét vào ống trúc trên chân bồ câu đưa tin, Tiểu Đào khước miệng khẽ nhếch lên — để bốn tiểu thư giúp các người.

Trọng Hoa so với Thẩm Tinh Hải, cũng không thể tùy tiện nói ai tốt ai xấu, nói xong dù cho nghe rất tốt cũng vô dụng, làm được cho dù nhìn tốt cũng chỉ là mặt ngoài. Nương nàng nói không sai — con người thì sao, tốt xấu gì cũng đều có lớp da che lấp, muốn biết được tâm can thì phải tận mắt nhìn, phải lột da mới có thể thấy rõ ràng. Mà muốn lột da nam nhân, thì hãy cho bọn họ thứ họ muốn nhất, con người chỉ có thời điểm không từ thủ đoạn theo đuổi thứ gì đó, mới có thể lộ nguyên hình.

Tiểu Đào thả bồ câu bay đi, nhìn thấy nó biến mất không còn bóng dáng nơi trời xa — Thẩm Tinh Hải cùng Trọng Hoa, lần này cho dù nàng đem bọn họ ra lột da cũng phải để Hiếu Nguyệt chọn một, đến tột cùng ai mới là người đáng giá để phó thác chung thân đại sự. Hiếu Nguyệt như vậy mới hết hy vọng, nếu để

nàng nhận thức đúng, sẽ không thay lòng đổi dạ, có thể chịu khổ cũng có thể chấp nhận ủy khuất. Nhưng nữ tử như vậy có một đặc điểm, chính là không thể lãnh tâm. Một khi nản lòng thoái chí, nàng sẽ dứt khoát kiên quyết rời khỏi, không sợ trắng tay. Nữ nhân không sợ trắng tay, mới đáng sợ nhất, một khi buông tay, đời này, không bao giờ quay đầu lại.

53. Chương 53: Không Cần Chờ Đợi

Đi thuyền trên sông lâu ngày, con người tự nhiên sẽ có cảm giác xung quanh như đang lênh đênh, Tiểu Dao cảm thấy dạ dày mấy ngày nay như là sông cuộn biển gầm, ăn không vô ngủ không được, toàn thân khó chịu.

Tiết Bắc Phàm thấy Tiểu Dao hay nằm úp sấp trên lan can thuyền mà nôn, khuôn mặt nhỏ nhắn nôn đến độ tái đi, thật là có chút không nỡ.

“Này!”

Mấy ngày này, Tiểu Dao đếm trên đầu ngón tay tính toán nghĩ đã ngồi thuyền mười ngày rồi, cảm giác muốn ngất, liền tiếp tục ghé vào lan can chuẩn bị nôn lần nữa, Tiết Bắc Phàm đến bên cạnh nàng.

“Có muốn biết làm cách nào để hết chóng mặt hay không?”

Tiết Bắc Phàm vừa lên tiếng, Tiểu Dao lập tức ngẩng đầu, hai mắt long lanh nhìn hắn, ánh mắt này, giống như là lần đầu thấy hắn giống con người.

Tiết Bắc Phàm thực sự có chút dở khóc dở cười, ngoắc ngoắc nàng, “Đến, đưa mặt cho ta.”

Tiểu Dao mày khê nhíu, thầm nói mặt ta làm gì phải đưa cho người? Người không biết xấu hổ nhưng còn ta thì biết đó!

Tiết Bắc Phàm bất đắc dĩ, vươn tay lại gần nhẹ nhàng nâng cằm nàng lên, ngón tay đặt trên hai huyệt vị ngay sau tai nàng, nâng đầu nàng lên tận lực không cho nàng quay qua quay lại.

“A?” Tiểu Dao nhíu mày, “Hình như đỡ hơn một chút.”

“Ngón tay vừa động một cái, liền ấn vào gan bàn tay, sau đó hít thở, sâu một chút, rồi thở ra.”

Tiểu Dao làm theo, cảm thấy được thuyền giảm rất nhiều.

“Tốt hơn nhiều?”

“Ừ.” Tiểu Dao gật đầu, nhu thuận hiếm thấy.

“Nàng nhắm mắt lại đi!”

Tiểu Dao hoài nghi híp mắt.

Tiết Bắc Phàm xấu hổ, “Không hôn trộm nàng đâu.”

Tiểu Dao nhắm lại một con mắt.

Tiết Bắc Phàm nhìn trời, giận, “Một con kia cũng nhắm lại!”

Tiểu Dao cuối cùng rốt cục cũng đem hai mắt nhắm lại, đồng thời, cảm thấy lại khỏe hơn một chút.

Tiết Bắc Phàm đang nâng đầu của nàng, để nàng đứng lên, sau đó chậm rãi đi vào trong, “Có phải đã đỡ rất nhiều hay không?”

“Ừ, hình như không còn choáng váng như trước nữa.” Tiểu Dao gật đầu.

“Càng choáng váng, càng phải đợi ở trong phòng, đừng nhìn nước ở bên ngoài cũng đừng nhìn hai bên bờ sông, càng nhìn càng choáng!”

“Thật không?” Tiểu Dao lần đầu tiên nghe nói.

Tới phòng rồi, Tiết Bắc Phàm bảo Tiểu Đào mở mắt ra, hỏi, “Nàng có thuốc cao giảm đau không?”

“Có nha!” Tiểu Đào cười híp mắt, “Nương ta cho ta nhiều thuốc cao giảm đau lắm.”

Tiết Bắc Phàm khó hiểu, “Nàng tinh ranh như thỏ, có nhiều thuốc cao giảm đau như vậy để làm gì?”

Tiểu Đào mặt đỏ hồng, “Nam nhân không cần hỏi!”

Tiết Bắc Phàm lại càng không hiểu nhưng cũng không hỏi nhiều, vươn tay, “Thuốc đâu?”

“Nha” Tiểu Đào lục lọi trong túi nhỏ bên hông, xuất ra một cái bình bằng ngọc lưu ly, bên trong bình là thuốc màu đỏ, ngửi mùi đều là hương hoa hồng.

Tiết Bắc Phàm bĩu môi, “Kêu nàng lấy cao giảm đau, nàng lấy một hộp son ra để làm gì?”

Tiểu Đào lườm hắn, “Không có hiểu biết! Đây là thuốc cao giảm đau tốt nhất, là sản vật tổ truyền của Nhan gia, có một không có hai đó!”

Tiết Bắc Phàm dở khóc dở cười, đem thuốc cao đưa nàng, “Bôi trên rốn một chút.”

Tiểu Đào mặt càng hồng, “Không phải chữa ở đâu thì bôi ở đó sao?”

Tiết Bắc Phàm mí mắt hơi nhếch lên vài phần, “Chữa cái gì?”

Tiểu Đào cầm thuốc cao sưng sốt nửa ngày, khó trách nương nàng trước khi xuất môn có nói, nếu khó chịu thì đem thuốc cao này bôi dưới rốn hoặc là nơi nào gần một chút, nguyên lai trừ bỏ chữa đau bụng do nguyệt sự, còn có thể chữa say sóng!

Tiết Bắc Phàm đại khái lúc này cũng đã hiểu được nàng đang nói chuyện gì, có chút xấu hổ, một đại nam nhân lại cùng một tiểu cô nương bàn luận loại chuyện riêng tư này.

“Khụ khụ!” Tiết Bắc Phàm đứng lên, chấp tay sau lưng xoay người, “Ta ra ngoài giúp nàng chuẩn bị chút thức ăn, nàng tự bôi đi.”

“Ừ.” Tiểu Đào gật gật đầu, chờ Tiết Bắc Phàm ra ngoài, tiến vào trong giường buông rèm xuống xoa cái bụng.

Xoa một ít gần huyệt Phong Trì*, Tiểu Đào cảm thấy hoàn toàn không còn buồn nôn nữa, quả thực thuốc đến bệnh trừ.

*huyệt Phong Trì: còn gọi là ao (trì) chứa gió (phong) từ ngoài xâm nhập vào, vì vậy gọi là Phong Trì.

Không lâu sau, Tiết Bắc Phàm gõ cửa, “Nha đầu, bò câu đã trở lại rồi này!”

Tiểu Đào nhanh chóng chạy ra, nhận lấy hai con bò câu béo Tiết Bắc Phàm đưa qua.

“Vắt vả vắt vả!” Tiểu Đào nhận lấy bò câu suy nghĩ, phát hiện nó chút nhẹ, bay đi bay về thật đúng là có chút tốt.

Mở ra ống thư dưới chân bò câu trắng, Tiểu Đào nghiêm túc xem thư. Tiết Bắc Phàm cũng lại gần xem, “Ồ đâu vậy?”

“Nương ta.” Tiểu Đào trừng mắt liếc hắn một cái, “Là người cho ta, ta muốn đi Nại Hà môn, đương nhiên phải hỏi nương ta có gì nguy hiểm không! Hảo hảo chuẩn bị chứ!”

Tiết Bắc Phàm ngượng ngùng xoa xoa trán, ngồi bên cạnh bàn, ôm con mèo hoa nhỏ khẽ vuốt lông nó.

“Ừm.” Tiểu Đào nhìn một lúc, sờ cằm, “Có chuyện như vậy sao?”

“Chưởng môn của Nại Hà môn hình như là Nại Hà bà bà Vương Như Mộng?” Tiết Bắc Phàm nâng cằm, “Ta nghe nói bà ta ngày thường ít giao du với bên ngoài, nương nàng vì sao lại muốn nàng tránh xa Nại Hà môn, có chuyện gì sao?”

Tiểu Đào đưa thư cho hắn, “Tự ngươi xem.”

Tiết Bắc Phàm nhận thư nhìn thoáng qua, trước tiên vuốt mông ngựa một câu, “Chữ thật là đẹp!”

Tiểu Dao sung sướng ngẩng mặt, “Đúng vậy, nương ta chính là văn võ toàn tài!”

Tiết Bắc Phàm lắc đầu cười, nhìn kỹ thư.

Đem thư đọc qua một lần, Tiết Bắc Phàm đại khái hiểu được ân oán hai bên. Vương Như Mộng nguyên lai là sư tỷ của Nhan Như Ngọc, không chỉ là sư tỷ, kỳ thật chính là biểu tỷ. Hai người từ nhỏ quan hệ không đã không tốt lắm, Nhan Như Ngọc từ nhỏ thông minh lanh lợi người gặp người thích, mà Vương Như Mộng diện mạo bình thường lại cực kỳ tự ti, cho nên hai người từ nhỏ đã hoàn toàn đối lập.

Sau đó, Vương Như Mộng cực kỳ yêu thích sư huynh của mình, nhưng sư huynh nàng lại rất yêu thích Nhan Như Ngọc. Sau khi Nhan Như Ngọc gả cho phụ thân của Hách Kim Phong, sư huynh của Vương Như Mộng cạo đầu xuất gia, Vương Như Mộng vì vậy rất hận Nhan Như Ngọc.

Theo Nhan Như Ngọc miêu tả, Tiểu Dao rất giống nàng lúc còn trẻ, Vương Như Mộng vốn cực kỳ ghét nàng, cho nên sợ Tiểu Dao tới gần sẽ đụng tới nguy hiểm.

Bất quá trên thư Nhan Như Ngọc cũng viết, Vương Như Mộng này nhân tâm kỳ thật không xấu, chỉ là sống chết cứng đầu muốn đi vào ngõ cụt, là người vì yêu sinh hận, vả lại tính cách nóng nảy xúc động, dễ dẫn đến cực đoan. Nếu Tiểu Dao có biện pháp làm cho nàng buông bỏ gút mắc, thì sẽ không làm mất đi duyên phận. Cái này gọi là mọi việc thuận theo tự nhiên, xử lý như thế nào Tiểu Dao tự mình quyết định, nàng tin tưởng lấy thông minh tài trí của Tiểu Dao, Vương Như Mộng cũng nhất định không thể khi dễ nàng.

Trước đó trong Tiểu Dao gửi thư đi, có nói đến chuyện bản thân cùng Hách Kim Phong đã nhận thức nhau. Nhan Như Ngọc rất cao hứng, nói nàng không lâu nữa sẽ đến Nại Hà môn, thứ nhất giúp Tiểu Dao, thứ hai, muốn gặp lại nhi tử.

Tiết Bắc Phàm đọc xong thư, kinh hãi, “Nhạc mẫu muốn tới?!”

Tiểu Dao lườm hắn một cái, “AI là nhạc mẫu người, ít nói hươu nói vượn đi!”

“Nguy rồi.” Tiết Bắc Phàm chỉ vào mũi mình, “Người sẽ không chán ghét ta chứ?”

“Cái đó cũng không biết được.” Tiểu Dao vui sướng khi người gặp họa chột chột Tiết Bắc Phàm, “Nam nhân như người là loại người ghét nhất!”

“Loại như ta.” Tiết Bắc Phàm buồn bực, “Ta là loại gì?”

“Loại người trong lòng xấu xa.” Tiểu Dao cười hì hì bắt con bò câu thứ hai, tháo xuống ống thư, liếc liếc Tiết Bắc Phàm, quay người lại, trốn trốn đọc một mình.

Tiết Bắc Phàm híp mắt, “Cái gì đây? Thần thần bí bí!”

“Không ~ có ~ gì ~” Tiểu Dao kéo cái dài giọng điệu càng tỏ ra vẻ thần bí, vừa hướng Tiết Bắc Phàm xua tay, ý bảo hắn đi chỗ khác, không cho phép nhìn lên!

Tiết Bắc Phàm đành phải ngồi ở một bên chờ.

Tiểu Dao xem xong thư, híp mắt vui vẻ, lấy hỏa chiết tử đem thư thiêu hủy.

“Thần bí như vậy?” Tiết Bắc Phàm tò mò càng trở dậy.

Tiểu Dao vỗ vỗ bụi giấy trên tay, “Hư hư.”

Tiết Bắc Phàm nhìn thần sắc của nàng, bỗng nhiên cười, “Ta đoán thử xem, thư này là gửi cho Vương Bích Ba, có phải thế không?”

Tiểu Dao hơi sững sốt, kinh ngạc nhìn Tiết Bắc Phàm, “Người. Người làm sao biết được?”

“Không chỉ có Vương Bích Ba.” Tiết Bắc Phàm ngón tay khê chột Tiểu Dao, “Nữ vương Quỷ thành cũng coi như nợ chúng ta một ân tình, vì thế. còn nhờ Nữ vương hoặc là Hữu Hữu một việc, có phải thế không?”

Tiểu Dao ngón tay nhẹ nhàng gõ mặt bàn, “Đoán tiếp đi.”

“Ngụy Tân Kiệt đang ở Quỷ thành, hiện tại trong triều đình và dân chúng, Thái gia đã sắp sập đổ, bởi vậy thế lực hùng hậu nhất chính là Ngụy gia.” Tiết Bắc Phàm một tay chống cằm, chậm rãi mà nói, “Lúc phụ thân của Ngụy Tân Kiệt còn trẻ nghe nói chinh chiến nam bắc còn rất phong lưu phóng khoáng. Thời điểm Ngụy lão tướng quân chinh chiến ở phía tây, có truyền một chuyện tình phong lưu. Nói hắn năm đó bị người ám toán suýt chết, may mắn được một cô nương ngoại tộc cứu hắn. Cô nương này cực kỳ xinh đẹp, cùng Ngụy Tân Kiệt nảy sinh tình cảm, sau đó mang thai, sinh hạ một nữ nhi. Hai người nương tựa vào nhau sinh sống hơn hai năm, nữ tử ngoại tộc vẫn không biết thân phận của Ngụy tướng quân. Mãi đến sau này phó tướng của hắn tìm được hắn, nàng mới biết được người này chính là vị đại tướng quân giết hại tộc nhân các nàng, hơn nữa trong nhà ở Trung Nguyên đã có thể tử và con cái. Vì thế nàng suốt đêm ôm nữ nhi đào tẩu, từ đó về sau mai danh ẩn tích. Nghe nói Ngụy tướng quân nhiều năm qua, trong nhà vẫn cất giấu kỹ một bức họa của nàng, đặt trong thư phòng ngày ngày đều nhìn, vô cùng tưởng niệm nàng và tiểu nữ nhi đó.”

Tiểu Đào hơi hơi nhú mày, mắt lạnh nhìn Tiết Bắc Phàm, “Người không cần thông minh như vậy chứ?”

“Thông minh chính là nàng.” Tiết Bắc Phàm vươn tay nhẹ nhàng nhéo nhéo mũi Tiểu Đào, “Trước đó ta chỉ cảm thấy Ngụy Tân Kiệt sau khi nhìn thấy Hiểu Nguyệt liền ngăn người, thân phận hắn như vậy, hắn là sẽ không cùng Hiểu Nguyệt có liên quan. Mà Hiểu Nguyệt tựa hồ đối Ngụy Tân Kiệt cũng có chút ấn tượng, chuyện này không phải rất kì lạ sao? Suy nghĩ cẩn thận, thời điểm Thẩm Tinh Hải mua được Hiểu Nguyệt, cùng với tuổi của Hiểu Nguyệt năm đó rất phù hợp. Mà nghe nói bộ dạng của Ngụy Tân Kiệt cùng lão tướng quân năm đó thập phần giống nhau, nàng nói có phải quá trùng hợp hay không?”

Tiểu Đào cười nhạt, “Vậy người cảm thấy thế nào? Sau đó thì thế nào?”

“Kỳ thật, nữ nhân xinh đẹp phần lớn bộ dạng giống như tranh vẽ, Hiểu Nguyệt ngũ quan tinh xảo tự nhiên hào phóng, khí chất khêu gợi, có chút cảm giác của nữ tử ngoại tộc. Ai cũng biết Ngụy lão tướng quân tuổi tác đã cao, ngoại trừ tưởng niệm cố nhân và nhung nhớ nữ nhi, đã không còn gì tiếc nuối. Mà Ngụy Tân Kiệt cực kỳ hiếu thảo, nếu sau này hắn có thể đem tiểu muội đã thất lạc nhiều năm tìm về đưa đến trước mặt Ngụy tướng quân, như vậy không chỉ có thể giải quyết được tâm sự của cha hắn, còn chẳng khác nào trực tiếp đưa bản thân lên vị trí đại đương gia kế tiếp của Ngụy gia, vừa đem muội muội thất lạc trở về, sao lại không làm? Hiện giờ quan hệ giữa vùng biên cảnh Tây Bắc cùng Trung Nguyên sớm đã khác trước kia rất nhiều, hiện giờ xem như dĩ hòa vi quý, lúc này nếu Ngụy gia có thể tiếp nhận một muội muội ngoại tộc, có thể nói là làm một được nhiều, trăm lợi vô hại.”

Tiểu Đào méo mếu, không nói nữa, điều nên nói đều để cho Tiết Bắc Phàm nói hết, tiểu tử này quá mức thông minh rồi.

Tiết Bắc Phàm trầm ngâm một lát, nghiêm túc nói, “Hiểu Nguyệt thân thể đau thương, vô luận là phải hay không phải, đều đáng để điều tra một chút, nàng viết phong thư này, là nhờ Nữ vương đem thư thăm hỏi của nàng giao cho Ngụy Tân Kiệt, hơn nữa để cho Vương Bích Ba dùng nhân lực cùng tài lực thăm dò khắp nơi. Vương Bích Ba trải qua chuyện trước đây đối với nàng trong lòng vẫn có mắc nợ, nàng đây là cho hắn một cơ hội đem ân oán bỏ qua, hắn nhất định toàn lực ứng phó. Thế nào? Nhìn nàng cao hứng như vậy, Hiểu Nguyệt thật sự là ma tước biến thành phượng hoàng sao?”

Tiểu Đào khê thở dài, mở miệng nói, “Vương Bích Ba phái người đi thăm dò hết mọi chuyện, vả lại còn tìm được kẻ từng bán đi Hiểu Nguyệt. Nói đến chuyện năm đó của Hiểu Nguyệt hắn vẫn còn chút ấn tượng. Đem bán Hiểu Nguyệt chính là một võ quan Trung Nguyên, miêu tả một chút, phát hiện là một trong những phó tướng của Ngụy tướng quân. Năm đó phó tướng không muốn vì một nữ nhi do nữ nhân dị tộc sinh hạ sẽ ảnh hưởng đến con đường làm quan của lão tướng quân, nên đã đuổi giết mẹ con kia. Vốn tính toán nhỏ cổ tận gốc, nhưng khi tìm được, phát hiện nàng bệnh nặng đã chết cứng, đối mặt với nữ hài đáng yêu trong tã lót, hắn thật sự không hạ thủ được, liền đem nàng ột người buồn lậu. Người buồn lậu nọ đáp ứng phó tướng, nữ hài này sẽ không bán đến kĩ trại cũng sẽ không bán đến địa phương cực khổ, bởi vậy vẫn dưỡng dục nàng nhiều năm, còn soạn ra ít lời nói dối, nói nàng từ nhỏ chính là bị bán làm nô lệ linh tinh gì đó để lừa nàng, cuối cùng đem nàng bán ột người cực kỳ giàu có là Thẩm Tinh Hải.”

Tiết Bắc Phàm rất là kinh ngạc, “Hóa ra thật sự bay lên đầu cành làm phượng hoàng sao? Hiểu Nguyệt thật khó lường!”

Tiểu Dao vươn tay chỉ Tiết Bắc Phàm, “Nhưng chuyện này, vẫn có biến cố!”

Tiết Bắc Phàm cười, “Cũng đúng, kẻ buôn lậu kia dù sao cũng không chính mắt xác nhận, vì năm đó thời điểm Thảm Tinh Hải mưa nũ hài tử tuổi vẫn còn nhỏ chỉ mang theo vài gia nhân, có lẽ là nghĩ sai.”

“Cho nên, chuyện này người không được phép nhúng tay vào.” Tiểu Dao nhẹ nhàng cho tay vào trong chén đùa nghịch, “Sơn nhân tự có diệu kế.”

Tiết Bắc Phàm buồn bực, “Chuyện nàng tra ra, nếu nói cho Thảm Tinh Hải, vậy hẳn có thể vẹn toàn đôi bên, nhất định sẽ đuổi theo Hiểu Nguyệt. Vừa lúc Hiểu Nguyệt với hẳn cũng có lòng, chuyện này kỳ thật cũng coi như lưỡng tình tương duyệt.”

“Phi!” Tiểu Dao nhin không được chữ hẳn, “Xú nam nhân! Chỉ biết nghĩ ình.”

Tiết Bắc Phàm nhếch miệng, “Có chuyện gì muốn nói sao, tức giận cái gì.”

“Ta đây không đem Hiểu Nguyệt giao cho Ngụy tướng quân phủ gì đó đâu!” Tiểu Dao bĩu môi, “Ta nghĩ ra chuyện này, chính là giúp Hiểu Nguyệt tìm được hạnh phúc, hạnh phúc của Hiểu Nguyệt cũng không phải như ngọc trai nằm dưới đáy biển cuối cùng cũng thấy lại mặt trời!”

“Thế là cái gì?” Tiết Bắc Phàm đoán không ra.

Tiểu Dao lắc lắc đầu, “Người nha, về sau cũng đừng đem tình này yêu kia đặt bên cửa miệng.”

Tiết Bắc Phàm khó hiểu.

“Cái gọi là hạnh phúc của nữ nhân, chính là có người bằng lòng không để ý mọi thứ của người mà thích người, đồng thời, vì thích người, hẳn cũng không tiếc vứt bỏ những gì hẳn đang có.” Tiểu Dao cười cười, “Không cần thật sự làm chuyện như vậy, nhưng nhất định phải có suy nghĩ này!”

Tiết Bắc Phàm cười khở, “Ý nàng là, nếu Hiểu Nguyệt có thân phận này, Thảm Tinh Hải sẽ một lòng quay về với nàng, mà một khi nàng không có thân phận này, Thảm Tinh Hải sẽ bỏ nàng mà đi?”

“Nam nhân các người sau khi chọc giận người khác thường hay nói một câu để phủ bỏ trách nhiệm, là câu gì, biết không?” Tiểu Dao đang nâng má, thú vị nhìn Tiết Bắc Phàm.

“Câu gì?” Tiết Bắc Phàm cũng đang chống quai hàm cùng nàng đối diện.

“Chính là —— ta có nỗi khổ tâm bất đắc dĩ!” Tiểu Dao nhếch hai bên khóe miệng lên, “Các người bất đắc dĩ, với chúng ta không có quan hệ, mà chúng ta bất đắc dĩ, các người chưa bao giờ quản.”

“Cho nên.” Tiết Bắc Phàm nhú mày.

“Cho nên.” Tiểu Dao bỗng nhiên nhìn về phía cửa sổ khép hờ, “Không cần tự mình gặt mình, nam nhân cũng được, nữ nhân cũng tốt, dung túng và lừa gạt, vĩnh viễn ở cùng nhau, thì cũng vĩnh viễn không có kết quả.”

Ngoài cửa sổ, Hiểu Nguyệt cầm mặt nạ trong tay, tựa vào cửa sổ cúi đầu không nói. Chợt nghe thanh âm Tiểu Dao trong phòng rõ ràng truyền tới, “Không cần vì một kẻ sẽ làm người thất vọng đau khổ chờ đợi, làm đông cứng trái tim nhiệt huyết, mệnh có thể đổi mệnh, nhưng mệnh không thể đổi chân tâm.”

Tiết Bắc Phàm thở dài, cảm giác Hiểu Nguyệt ngoài cửa sổ đã rời đi, chút do dự cùng thương cảm đã sắp ập vào trong khoang thuyền rồi.

“Nàng việc gì phải ép nàng ấy như vậy?” Tiết Bắc Phàm xoa xoa mi tâm, “Từ từ sẽ đến là tốt rồi.”

Tiểu Dao hí mắt nhìn hẳn, “Nương ta nói, nam nhân thông minh sẽ không để cho nữ nhân chờ đợi.”

“Nhạc mẫu lại có cao kiến gì?”

“Nữ nhân chờ không nổi, không có thời gian, hơn nữa nữ nhân tốt, lúc nào cũng có rất nhiều người muốn đoạt.” Tiểu Dao nói xong, thấy Tiết Bắc Phàm khóe môi mang ý cười, mặt đỏ lên, đá hẳn, “Không phải nhạc mẫu của người!”

Lại qua ba ngày, mọi người rốt cục tới Giang Nam nơi phong cảnh như họa, lại một lần nữa trở lại đất lành, dòng nước nhỏ chảy qua cầu làm người ta có cảm giác rất tốt. Bọn Tiểu Dao rời thuyền, tìm một gian khách điểm đặt chân mà bắt đầu hỏi thăm nơi này, phía trước còn hơn ba khách điểm nữa, có vẻ không nổi danh như vậy — Nại Hà môn*.

54. Chương 54: Hàm Cầu Nói

Nại Hà môn ở huyện Thiên Thủy, gần trấn có một mảnh đất trũng, một đầm lầy kéo dài dằng dặc đầy nước và bèo, còn có một gò đất đầy cỏ lau, đem khu vực này ngăn cách ra.

Thuyền dừng lại ở bến thuyền huyện Thiên Thủy, cảm giác một cước đạp lên đất phẳng, Tiểu Dao nhảy nhót la hét, “Đất! Là đất!”

Hiếu Nguyệt cùng Hách Kim Phong vội vàng kéo nàng lại, nha đầu này có đôi khi rất không biết kiềm chế.

Vào một khách điểm lớn nhất huyện Thiên Thủy, mọi người chọn mấy gian phòng nghỉ lại, sau đó bắt đầu hỏi thăm chuyện tình ở Nại Hà môn.

Nại Hà môn này tương đối thần bí, ở trên giang hồ cũng chưa có danh tiếng gì, nhưng Nại Hà bà bà Vương Như Mộng thì có chút tiếng tăm, chỉ là mấy năm gần đây không nhận đồ đệ cũng không mở rộng môn phái, giống như cô gia quả nhân.

Tiểu Dao sau khi chọn chỗ ở xong, liền trông ngày trông đêm, mẫu thân nhà nàng lâu đến thật!

Tiết Bắc Phàm thì không chờ lâu được như vậy, mấy ngày nay hắn cùng Hách Kim Phong theo đường thủy đi vài chuyến, thuê người dẫn đường, kiểm tra địa hình trước cho chắc, phát hiện đường đi rất phức tạp, vùng giữa Nại Hà môn là thấp nhất, giống như giấc mộng cũng giống như ảo ảnh, Tiết Bắc Phàm sợ đã thảo kinh xà, không dám tới gần.

Buổi trưa thứ ba sau khi tiến vào huyện Thiên Thủy, Tiểu Dao sau một giấc ngủ no, lười biếng đứng dậy, xoa bóp chân, cảm giác do ở trên thuyền nên bị gầy hằn đi. Lấy tay sờ sờ eo của y phục, cảm giác không thể ăn thêm, có chút hoài niệm thân hình gầy lúc mới vừa rời thuyền, cảm giác mặc váy rộng đặc biệt phiêu dật rất là thần tiên, vì thể muốn ăn vài món thanh đạm, bèn cầm một chén canh sen đi loanh quanh.

Hậu viện, Hiếu Nguyệt vẫn như trước giúp mọi người giặt y phục. Tiểu Dao từng nói với nàng nhiều lần, mấy chuyện này cứ giao cho tiểu nhị là được, nhưng Hiếu Nguyệt tựa hồ rất thích giặt, cũng không biết vì cái gì, có đôi lúc còn rất yêu nấu cơm.

Trọng Hoa ở bên cạnh Hiếu Nguyệt, đang cùng nàng nói gì đó, Hiếu Nguyệt nghe rất chăm chú, thỉnh thoảng còn gật gù đầu.

Tiểu Dao vĩnh tại. Cái gì tam hạ ngũ khứ nhị, tứ hạ ngũ khứ nhất*, hình như là đang dạy nàng cách gậy bàn tính thì phải.

*tam hạ ngũ khứ nhị, tứ hạ ngũ khứ nhất: Trọng Hoa đang chỉ Hiếu Nguyệt cách dùng bàn tính, vì Ngạn không biết cách sử dụng bàn tính cổ như thế nào, nên đành để nguyên, nhưng mời mọi người vào xem trang này để biết thêm chi tiết về bàn tính cổ.

Tiểu Dao hí mắt tựa vào lan can xem náo nhiệt, nàng còn đứng tại chỗ huyết sáo thật lớn, nhưng hai người kia hoàn toàn không chú ý tới, thật là “tập trung” nha!

Nghĩ đến đây, Tiểu Dao khẽ cười.

Đang cười, chợt nghe bên cạnh có người nói chuyện, “Bồ Tát cũng thích nàng cười như vậy đấy!”

Tiểu Dao cả kinh, khóe miệng cong lên còn chưa kịp hạ xuống, xoay mặt liếc mắt một cái. Tiết Bắc Phàm đã trở lại, còn xách theo hai con vịt trời.

Tiết Bắc Phàm theo ánh mắt của Tiểu Dao nhìn phía trước, thấy Hiếu Nguyệt cùng Trọng Hoa, lắc đầu, “Nàng thật sự không giống nữ nhân.”

Tiểu Dao lườm hắn một cái, khoanh tay, “Điều tra Nại Hà môn thế nào rồi?”

“Thật sự là không được tốt lắm.” Tiết Bắc Phàm đem vịt ột tiểu nhị bảo hắn làm giúp món vịt tái hay vịt chín gì đó cho bữa trưa, thấy Tiểu Dao uống canh sen, liền đoạt lấy, “Không ăn cơm uống cái này làm gì? Không sợ đau dạ dày à?”

Tiểu Dao muốn giật lấy, đang ăm ỉ, Hách Kim Phong kích động chạy vào, “Tiểu Dao!”

Tiểu Dao thấy hắn cầm phong thư trong tay, có chút khó hiểu, “Đại ca, sao vậy?”

“Mấy hôm trước ta bảo người đưa tin cho phụ thân, ông vừa nghe nói ta tìm được muội, liền bảo lập tức sẽ chạy tới!”

Tiểu Dao kinh ngạc há hốc miệng. Trong lòng có chút bất ổn. Có thể gặp phụ thân của mình đương nhiên là chuyện tốt, chẳng qua Nương nàng cũng đang tới, nếu vạn nhất đột nhiên gặp mặt, là hung hay cát hoàn toàn không đoán trước được.

Tiểu Dao còn đang xuất thần, Tiết Bắc Phàm nhìn nàng cố gắng bữu môi, ý bảo nàng nhìn Hiểu Nguyệt hai người bọn họ.

Tiểu Dao thuận thế nhìn sang, chỉ thấy Trọng Hoa nhẹ nhàng giúp Hiểu Nguyệt lau đi giọt nước dính trên mặt, cười đến ôn hòa, lỗ tai Hiểu Nguyệt hồng hồng, cúi đầu giặt y phục.

Tiểu Dao nhướng mi ——Ồ Cảnh đẹp nha!

Lúc này, có tiểu nhị của khách điểm tiến vào, “Tiết công tử?”

Tiết Bắc Phàm gật gật đầu.

“Bên ngoài có một vị Thảm công tử tìm ngài.” Tiểu nhị nói xong, Tiết Bắc Phàm hơi sững sốt. Đến nhanh như vậy?

Mà Hiểu Nguyệt còn lại lập tức đứng lên, sau đó xoay người chạy vào phòng lấy mặt nạ đeo lên, chạy đến bên người Tiểu Dao. Trọng Hoa còn đứng bên cạnh giếng nước giặt y phục ngăn người, Hiểu Nguyệt thiên chân khả ái trước đó không thấy nữa, lại biến thành một Hiểu Nguyệt như trước giống như hồ nước lặng dù có chuyện gì xảy ra cũng không vui không buồn. Trọng Hoa nhưu chặt mày, trong lòng đối với Thảm Tinh Hải mơ hồ có chút bất mãn, lại một lần nữa bắt đầu. Vươn tay sờ trán để bản thân bình tĩnh một chút, ngẩng đầu nhìn sang Tiết Bắc Phàm, Tiết Bắc Phàm lặng lẽ nhìn hắn chỉ chỉ Tiểu Dao, sau đó liền xuất môn.

Hiểu Nguyệt theo Tiết Bắc Phàm xuất môn, Tiểu Dao dựa vào cánh cửa xem náo nhiệt, Hách Kim Phong có chút buồn bực hỏi Tiểu Dao, “Muội nói Thảm Tinh Hải có thể không cho Hiểu Nguyệt mang cái mặt nạ kia hay không?”

Tiểu Dao vỗ vỗ vai hắn, ý bảo hắn cũng đi ra ngoài, chuẩn bị ăn cơm đi.

Chờ tất cả mọi người đi rồi, Tiểu Dao ngẩng đầu, nhìn Trọng Hoa đang đi tới bên cạnh.

Tiểu Dao chớp mắt, “Có việc?”

Trọng Hoa gật đầu.

Tiểu Dao vỗ vỗ vai hắn, “Thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, chỉ cần người đừng buông tay nhất định sẽ thành công.” Nói xong, trên mặt lộ ra bộ dạng hưng phấn tràn trề, đi đến phía trước trước, muốn nhìn xem Thảm Tinh Hải kia thay đổi như thế nào.

Tiền viện, người tới cũng không phải chỉ có Thảm Tinh Hải, còn có Vương Bích Ba.

Khuôn mặt Tiểu Dao lập tức xụ xuống, ghét bỏ nhìn hắn.

Wương Bích Ba kéo Tiểu Dao vào trong viện, “Sự tình ta đều xử lý thỏa đáng, nàng cũng đừng bày sắc mặt đó với ta nữa!”

Tiểu Dao nhìn phía sau hắn, “Biểu muội người đâu?”

Wương Bích Ba buông tay, “Có người khác rồi!”

Tiểu Dao vỗ tay một cái, “Báo ứng!”

Vương Bích Ba nhìn trời, “Tiểu gia hỏa kia cũng không tệ lắm, Lan Chi cùng hắc cũng coi như tình đầu ý hợp, chờ hai người bọn họ bàn bạc xong, ta giúp các nàng tổ chức hỉ sự.”

Tiểu Dao mở to hai mắt trừng hắc, “Người không tức chết sao? Thật hào phóng!”

Vương Bích Ba xoa thắt lưng trừng nàng, “Ta nói thế nào nàng cũng không thông suốt vậy? Ta nói bao nhiêu lần rồi, Lan Chi thành thân ta sẽ không khóc, nàng lập gia đình ta mới khóc đó!”

Tiểu Dao lui về sau hai bước.

“Bất quá quên đi!” Vương Bích Ba khoanh tay nói với Tiểu Dao, “Ta có thể chờ.”

“Chờ cái gì?” Tiểu Dao không rõ.

Vương Bích Ba cười, nhỏ giọng nhắc nhở Tiểu Dao, “Sớm hay muộn cũng sẽ có một ngày Tiết Bắc Phàm khiến nàng thương tâm, ta chờ nàng trở về bên ta mà khóc.”

Tiểu Dao thấy hắc ngoài cười nhưng trong không cười, bĩu môi, “Người hiện tại thích tiền nhiều hơn hay là thích ta nhiều hơn?”

Vương Bích Ba ngẩn người, gãi đầu.

“Đúng rồi!” Tiểu Dao chỉ hắc, “Duy trì trạng thái này! Đến lúc đó có thể chui vào đồng tiền mà khóc nha!”

Vương Bích Ba thở dài.

“Người vì sao lại cùng Thẩm Tinh Hải đến đây?”

“Trên đường gặp, sau đó nói chuyện rất hợp ý nên cùng đến.” Vương Bích Ba mỉm cười, “Thẩm Tinh Hải chính là vì sinh nhật của Liễu Như Nguyệt nên mới chạy tới đây.”

“Liễu Như Nguyệt.” Tiểu Dao gãi đầu, “Người này nghe quen tai thì phải?”

Vương Bích Ba thấp giọng, “Liễu quận chúa, chính là vị hôn thê bắt buộc trước đó của Thẩm Tinh Hải.”

“A!” Tiểu Dao vỗ tay một cái, “Nhớ rồi, là độc phụ kia!”

“A, nàng sao lại nói người ta như thế?” Vương Bích Ba tựa hồ có chút ý kiến, “Liễu Như Nguyệt thanh danh rất tốt đó!”

“Ha!” Tiểu Dao cười lạnh một tiếng, “Tai nghe là giả mắt thấy mới thật, ta hiển nhiên đã biết qua, ghét nhất loại người này.”

“Nữ nhân thật khó hiểu.” Vương Bích Ba lại chỉ chỉ phía sau, “Ngụy Tân Kiệt hình như cũng tới rồi.”

Tiểu Dao nhú mày, “Hắc tính.”

“Ngụy Tân Kiệt trước đó đã xử lý thỏa đáng án tử của Thái Biện, lại đến Quỷ thành bắt hai tên phản đồ của Bắc Hải phái, đang được sự sủng ái, chẳng phải nên thừa thắng xông lên sao?” Vương Bích Ba cười xấu xa, “Mọi người đều nghĩ rằng mình là đường lang bổ thiên*, ai biết nha đầu như nàng là hoàng tước tại hậu chứ!”

*đường lang bổ thiên, hoàng tước tại hậu: bộ ngựa bắt ve sầu, hoàng tước ở sau lưng

Tiểu Dao cười, vỗ vai Vương Bích Ba, “Làm tốt lắm, chuyện trước đó không so đo với người nữa.”

Vương Bích Ba khẽ cười, “Thật sự?”

“Ừ hừ.” Tiểu Dao suy nghĩ gì đó, lại hỏi hắc, “Người có quen Vương Như Mộng không?”

Vương Bích Ba nháy mắt mấy cái, cười khổ, “Nại Hà bà bà Vương Như Mộng à, là biểu cô của ta.”

“Hả?!” Tiểu Dao kinh ngạc há to miệng, Vương Bích Ba ánh mắt nheo lại, “Lại ‘Hả’ một tiếng nghe một cái coi!”

Tiểu Dao biểu tình nghiêm túc, “Nói chuyện đúng đắn chút!”

“Là biểu cô của ta mà!” Vương Bích Ba buông tay, “Nàng không thấy cùng một họ sao?”

Tiểu Dao nghiêng đầu suy nghĩ sắp xếp bối phận*, “Vây, Vương Như Mộng kia là biểu tỷ của nương ta, bà ấy lại là biểu cô của ngươi, không phải là nói, hai chúng ta kỳ thật là thân thích. . . .”

*bối phận: vai vế

Vương Bích Ba cười, “Đơn giản mà nói, người là biểu tỷ của nương ngươi, cha ta là biểu đệ của cha ngươi, tính đi tính lại, ta gọi người một tiếng biểu cô, hai ta cũng coi như biểu huynh muội cực kỳ xa đó.”

Tiểu Dao há hốc miệng, “Trước đó ngươi không nói!”

Vương Bích Ba khoanh tay, “Nàng nói nếu không phải trước kia đã quen biết, nương nàng làm sao lại quen biết ta như vậy được?”

Tiểu Dao ngẩng mặt, “Vây ngươi vẫn không nói với ta?”

“Ai!” Vương Bích Ba khoát tay chặn lại, “Đâu lại về đấy thôi, Lan Chi là biểu huynh muội gần với ta như vậy nàng cũng còn tác hợp, vậy hai ta hoàn toàn không có chướng ngại!”

“Nếu là thân thích. . .” Tiểu Dao duỗi tay ra, “Chia gia sản cho ta!”

Vương Bích Ba nhìn trời, trêu chọc với nha đầu này một chút cũng không được.

“Biểu cô của ngươi có đặc điểm gì không?”

“Đặc điểm?” Vương Bích Ba khó hiểu.

“Chính là nếu muốn cùng nàng làm quen hoặc là sống chung, xuống tay từ bên nào sẽ tốt hơn?”

“Biểu cô của ta không có đặc điểm gì, chỉ có tranh cường háo thắng!” Vương Bích Ba nháy mắt mấy cái, “Mềm cứng gì cũng không ăn, khích tướng mới có tác dụng.”

“Khích tướng. . . .” Tiểu Dao đại khái có chút chuẩn bị tâm lý, thì ra là kẻ háo thắng!

Nghĩ xong, nàng phất tay áo muốn đi ra ngoài, Vương Bích Ba đi theo phía sau nàng, nhỏ giọng nói, “Ta còn nhận được chút tin tức, có lẽ nàng sẽ thích nghe.”

“Chuyện gì?” Tiểu Dao quay đầu lại.

“Sinh nhật của Liễu Như Nguyệt Thắm Tinh Hải lại không tới, điều này làm cho nàng ta thập phần bất mãn.” Vương Bích Ba vươn hai ngón tay, khẽ cười, “Cho nên ta đã cho người thả tin tức ra bên ngoài, để cho vị quận chúa kia biết hành tung của Thắm Tinh Hải. Theo tin tức đáng tin đó, nàng ta nhất định sẽ đánh tới đây luôn!”

“Hay cho ngươi! Hai chúng ta quả nhiên là thân thích!” Tiểu Dao bật người, hưng hăng đâm Vương Bích Ba một cái. Vương Bích Ba ôm ngực ho khan, “Tốt xấu gì cũng nên nhã nhặn một chút chứ, đau!”

Tiểu Dao cảm thấy hài lòng vừa quay đầu lại, chỉ thấy Tiết Bắc Phàm đang đứng ở cửa, đang nhìn bọn họ, ánh mắt kia. . . . Tiểu Dao trong nháy mắt cảm thấy có phải mình nhìn nhầm hay không, bộ dạng của Tiết Bắc Phàm, hình như là đang ghen tị.

Thời điểm trong đầu xuất hiện hai chữ “Ghen tị”, tâm tình Tiểu Dao không hiểu vì sao tốt vô cùng. Vì thế khóe miệng nhếch lên, cất bước trở về phòng.

Vương Bích Ba đi theo phía sau, lúc đi qua bên người Tiết Bắc Phàm liền nhìn hắn mỉm cười, hạ giọng, “Chưa biết ai thắng ai thua, ngươi hãy tự lo thân đi.” Nói xong, ngẩng mặt đi vào.

Tiết Bắc Phàm khẽ nhíu mày, vừa rồi nhìn thấy Tiểu Dao cùng Vương Bích Ba bộ dạng hết sức thân mật nói nói cười cười, trong lòng ầm ầm có một ngọn lửa bùng lên. Hắn cười cười giống như tự chế giễu, một người trước khi gặp được đối thủ, vĩnh viễn sẽ không biết được bản thân mình rốt cuộc có bao nhiêu để ý.

Vào khách điểm, Tiểu Dao lại nhìn thấy một tình cảnh khác.

Hiếu Nguyệt đã sớm tháo mặt nạ ra, Thắm Tinh Hải ngồi bên cạnh nàng, đang cùng nàng nói đùa. Trên mặt nàng là nét tươi cười xán lạn trước nay chưa có, Tiểu Dao nhìn thấy bất giác lại run người một cái.

Thẩm Tinh Hải tâm tình có vẻ vô cùng tốt, còn hẹn Hiểu Nguyệt lát nữa đi ra ngoài đi dạo, Hiểu Nguyệt trên mặt tuy tươi cười nhưng đáy mắt tựa hồ có chút bất an.

Trọng Hoa an vị ở phía đối diện bọn họ, cúi đầu cũng không biết tâm tư đang suy nghĩ cái gì.

Tiểu Dao mỉm cười, đi tới, đến bên cạnh Thẩm Tinh Hải, “A, Thẩm viên chủ, lâu ngày không gặp.”

Thẩm Tinh Hải nhanh chóng quay sang Tiểu Dao đáp lễ, “Tiểu Dao cô nương, biệt lai vô dạng.”

“Không việc gì không việc gì, dù gì cũng có Hiểu Nguyệt hỗ trợ.” Tiểu Dao cười cười, ngồi xuống cạnh Hiểu Nguyệt.

Thẩm Tinh Hải gật đầu, ngồi ở một bên cũng có chút xấu hổ, thấy Tiết Bắc Phàm cùng Vương Bích Ba tiến vào, hơi hơi kinh ngạc, “Hai người quen biết sao?”

Wương Bích Ba cười, Tiết Bắc Phàm cũng nhếch miệng, thân thủ chỉ đối phương, “Tình địch!”

Tiểu Dao chống cằm cau mày, bĩu môi, “Có bệnh!”

Thẩm Tinh Hải hiểu rõ cười cười, gật đầu, còn chưa kịp mở miệng nói chuyện, chợt nghe Tiểu Dao đột nhiên hỏi, “Đúng rồi Thẩm viên chủ, Liễu quận chúa đâu? Nghe nói hai người sắp thành hôn.”

Thẩm Tinh Hải xấu hổ cười một tiếng, lắc đầu, “Không thể nào, đừng nghe giang hồ tung tin đồn chứ!”

Hiểu Nguyệt kinh ngạc liếc mắt nhìn Thẩm Tinh Hải một cái, trong lòng tựa hồ có một chút cái gì chảy vào huyết mạch, thật đáng sợ —— ngày thành thân của Thiếu chủ cùng Liễu Như Nguyệt đã sớm định rồi, lão phu nhân để ý nhất chính là hôn sự này, làm sao lại nói là tin đồn?

“Như vậy thì. . .” Tiểu Dao cảm thấy rất hứng thú hỏi, “Thẩm viên chủ làm sao lại đột nhiên bỏ chạy đến đây, ta cũng không đem Hiểu Nguyệt trả lại cho người đâu!”

Thẩm Tinh Hải cười đến bất đắc dĩ, “Hiểu Nguyệt vẫn ọi người mượn mấy ngày, bất quá không lưu ở bên cạnh ta tựu chung vẫn có chút phiền phức, hơn nữa ta cũng không yên tâm.”

“Lo lắng cái gì?” Tiểu Dao cười hì hì híp mắt, “Người cũng xem như nhà đương gia, Hiểu Nguyệt cũng đã lớn như vậy, nên tìm nhà chồng chứ!”

Thẩm Tinh Hải chần chờ một chút, mỉm cười quay đầu lại nhìn Hiểu Nguyệt, “Cũng đúng nhỉ, có người trong lòng sao?”

Hiểu Nguyệt không biết làm sao, cúi đầu không nói lời nào, ngón tay khẽ túm vạt áo của Tiểu Dao, ý bảo nàng —— đừng náo loạn nữa.

Tiểu Dao vờ như không có cảm giác, vui vẻ cười vỗ vỗ vai Trọng Hoa, “Trọng Hoa, người cũng nghe được rồi, Thẩm viên chủ cũng không cấm Hiểu Nguyệt thành thân! Nhanh đi nhanh đi!”

Khuôn mặt Trọng Hoa đỏ bừng, Hiểu Nguyệt cũng không phải không biết xấu hổ, túm Tiểu Dao —— đừng náo loạn!

Tiểu Dao thấy Thẩm Tinh Hải trên mặt thoáng có chút không nén được giận, trong lòng buồn cười, Thẩm Tinh Hải hẳn cho tới bây giờ cũng chỉ cho rằng Hiểu Nguyệt là một hạ nhân, cũng chưa từng nói qua với người khác đây là nữ nhân của hắn, cho nên Trọng Hoa cũng không xem như đoạt nữ nhân của huynh đệ. Nhưng mà hiện tại Trọng Hoa đem chuyện nói rõ, thì sẽ biến thành hấn thích Hiểu Nguyệt trước, Thẩm Tinh Hải nếu không chịu buông tay, như vậy mới gọi là không thành toàn huynh đệ, đoạt nữ nhân của huynh đệ.

Cho nên mới nói có những lúc, ai đúng ai sai, hoàn toàn ở chỗ ai lạnh mồm lạnh miệng ai ăn nói vụng về!

Tiểu Dao vui vẻ liếc nhìn Tiết Bắc Phàm ở một bên, Tiết Bắc Phàm vô lực nhìn trời —— e sợ thiên hạ bất loạn chính là đây! Có chút đồng tình nhìn Thẩm Tinh Hải lại nhìn sang Trọng Hoa, lại nghĩ, Trọng Hoa xưa nay luôn luôn ôn hòa hẳn là sẽ không dám nói cái gì trước, để tránh Hiểu Nguyệt khổ sở.

Câu hỏi này của Tiểu Dao, cũng là có đạo lý —— thân phận lúc này của Hiểu Nguyệt còn chưa xác định, Trọng Hoa mặc kệ Hiểu Nguyệt có thân phận gì, đồng ý gả cho hắn, hắn liền lập tức dám mở tiệc. Mà

Thẩm Tinh Hải còn lại thì có chút khó xử, một bên là Hiếu Nguyệt, bên kia lại là Liễu Như Nguyệt. Song Nguyệt người nào là trắng sáng trên trời kẻ nào là bóng trắng đáy nước, lấy tâm tư lo được lo mất của hắn, tất nhiên là sẽ không dễ dàng thừa nhận.

Giằng co như vậy một hồi, lát sau Trọng Hoa bỗng nhiên mở miệng, “Ta thích Hiếu Nguyệt.”

Tiết Bắc Phàm kinh ngạc nhìn Trọng Hoa, dường như không tin vào tai mình, lại nghe Trọng Hoa gần từng tiếng nói với Thẩm Tinh Hải, “Ta không muốn nàng tiếp tục làm hạ nhân, để ta giúp nàng chuộc thân.”

Thẩm Tinh Hải khẽ nhủ mảy, nhìn Trọng Hoa, thật lâu sau, cười nói, “Ta cũng không xem nàng như hạ nhân.”

Trọng Hoa gơ tay, “Vậy khế ước bán thân đâu? Đưa đây!”

Thẩm Tinh Hải vươn tay, lấy khế ước bán thân của Hiếu Nguyệt ra giao cho nàng.

Hiếu Nguyệt nhìn tờ giấy nhún nhúm kia, nó là tờ giấy quyết định vận mệnh cả đời của bản thân mình, liền bắt đầu phát ngốc.

Thẩm Tinh Hải cười nói, “Cầm đi, nàng theo ta nhiều năm như vậy, vào sinh ra tử, vậy cái này nên trả lại cho nàng, cầm lấy đi.”

Hiếu Nguyệt trầm mặc một hồi lâu, hỏi, “Vậy sau nay có phải ta cũng không thể quay về Tinh Hải viên hay không?”

Thẩm Tinh Hải sững sốt, lập tức lắc đầu, “Đương nhiên không phải, Tinh Hải viên vĩnh viễn luôn có phòng của nàng, nàng muốn ở lại cũng được, ta cũng muốn giữ nàng ở bên cạnh.”

Hiếu Nguyệt ngẩng đầu nhìn Thẩm Tinh Hải lại nhìn Trọng Hoa.

Trọng Hoa mỉm cười, “Từ nay về sau nàng là người tự do, muốn đi đâu thì đi đó.”

Tiểu Dao chống cằm, trầm mặc không nói. Trọng Hoa là nam nhân tốt, hắn nguyên bản có thể nói với Thẩm Tinh Hải, muốn Hiếu Nguyệt, bảo hắn đem nàng ỉnh, Thẩm Tinh Hải cũng không có cơ để từ chối. Nhưng mà hắn không làm vậy, đối với hắn giúp Hiếu Nguyệt được tự do trước quan trọng hơn. Nói cách khác, cho dù Hiếu Nguyệt không chọn ai, Trọng Hoa cũng hy vọng nàng có thể có quyền lựa chọn người khác tốt hơn. Mà Thẩm Tinh Hải kia nói một câu không cần rời khỏi Tinh Hải viên, lại không muốn thừa nhận bản thân có cảm tình với Hiếu Nguyệt, lo được lo mất kỳ thật đến cuối cùng vẫn là lo cho lợi ích của bản thân, mà không phải là Hiếu Nguyệt. Ván đầu tiên, Thẩm Tinh Hải đã thua.

Tiểu Dao khẽ thở dài, thực ra, có một số việc nhất định phải giết người chết ta sống mới có thể phân cao thấp, đối với một nữ tử lòng sáng như gương, ai thắng một bậc, vừa thấy là biết.

Hiếu Nguyệt âm thầm cầm khế ước bán thân, trong lòng trống rỗng. Cho dù Thẩm Tinh Hải hợp tình hợp lý nói một tiếng, “Hiếu Nguyệt là của ta, ta không để cho người khác”, cho dù hắn không cưới mình, vĩnh viễn đi theo hắn cũng được rồi, nhưng mà hiện tại thì sao? Kết quả là, bản thân mình vẫn là một kẻ hạ nhân có cũng được không có cũng chẳng sao mà thôi.

Trọng Hoa không nói thêm gì cả, chỉ là đổi đề tài, đàm luận sang chuyện của Nại Hà môn.

Thẩm Tinh Hải cũng không nhắc lại chuyện vừa rồi Trọng Hoa đã nói, chuyện thích Hiếu Nguyệt, kết quả không tốt.

Tiểu Dao yên lặng vươn tay, tiếp nhận khế ước bán thân trong tay Tiểu Nguyệt, khẽ xé hai cái, cầm lấy nó chạy tới trụ phòng ở hậu viện, đem tờ giấy vứt vào trong lò lửa.

Ngọn lửa thiêu rụi tờ giấy, ràng buộc giữa Hiếu Nguyệt và Thẩm Tinh Hải không còn nữa.

Lúc này Hiếu Nguyệt mới phát hiện, vốn dĩ nàng cảm thấy đi theo Thẩm Tinh Hải là chuyện thiên kinh địa nghĩa, vì Thẩm Tinh Hải chết cũng là chuyện thiên kinh địa nghĩa, dù cho nhìn thấy hắn cưới nữ nhân khác cũng không sao cả, bản thân mình có thể yên lặng bồi bên cạnh hắn, chịu chút ủy khuất nhỏ gì đó cũng đều là chuyện thiên kinh địa nghĩa. Nhiều chuyện thiên kinh địa nghĩa như vậy, đến cuối cùng cũng chỉ vì một tờ giấy này, ném vào trong lửa, bất quá chỉ là một đốm lửa nhỏ. Liền tan thành mây khói như vậy.

Tiểu Dao thấy Hiểu Nguyệt ngây người, biết nàng trong lòng khổ sở, “Hiểu Nguyệt, cô đừng giận ta, ta luôn tự quyết định, vốn dĩ ai cũng không tư cách quyết định giùm cô.”

Hiểu Nguyệt chậm rãi quay lại, lộ vẻ đau thương cười cười, “Sớm muộn gì cũng có ngày này, cũng có kết cục này.”

Tiểu Dao mũi chua xót, “Nào có! Tên đó không xứng với cô!”

Hiểu Nguyệt cười cười, vỗ đầu Tiểu Dao, “Cô khóc cái gì, ta còn chưa khóc mà.”

Tiểu Dao khụt khịt, “Nào có!”

“Cô một khi sốt ruột, sẽ nói nào có.” Hiểu Nguyệt tìm cái băng ghế ngồi xuống trước, “Kỳ thật.”

“Kỳ thật cái gì?” Tiểu Dao ngẩng mặt.

“Ta rất sợ thiếu chủ sẽ đột nhiên chạy tới, sau đó đột nhiên đối xử tốt với ta.” Hiểu Nguyệt cuối đầu, “Hắn đời này, cho tới bây giờ chưa từng nghĩ sẽ lấy ta, ngay cả một chút suy nghĩ cũng chưa từng có. Hiện giờ bắt đầu lo lắng, cũng bởi vì thân thể của ta, ta đối với hắn dù cho vô dụng, cũng không bằng một kẻ thân thể mơ hồ.”

Tiểu Dao cúi đầu, nhìn mũi chân của mình.

“Tiểu Dao.”

“Ừ?” Tiểu Dao ngẩng mặt.

“Cô chán ghét ta?”

“Hả?” Tiểu Dao che mặt.

“Ta chính là tự mình lừa mình, cô lại không muốn chọc phá cho ta xem.”

Tiểu Dao bĩu môi, nhỏ giọng than thở, “Cô như vậy chính là giận chó đánh mèo nha, đi không ra thì* thì trách hổ xí ấy.”

*thỉ: phân, nhưng mà Ngạn nghĩ không nên đưa từ viết hóa vào trong truyện, chị Tiểu Dao nói năng kinh khủng quá =)))))))))

“A.” Hiểu Nguyệt hai mắt đỏ hồng liếc nàng, “Ai là thỉ ai là hổ xí?”

Tiểu Dao lấy ra khăn tay đưa cho Hiểu Nguyệt lau mặt, “Thẩm Tinh Hải là thỉ, Trọng Hoa là hổ xí.”

Hiểu Nguyệt bật cười, “Trọng Hoa không phải là hổ xí, hắn là người tốt.”

“A!” Tiểu Dao chỉ nàng nàng, “Cô thừa nhận Thẩm Tinh Hải không tốt bằng Trọng Hoa có phải không?!”

Hiểu Nguyệt cúi đầu không nói.

“Mặc kệ bọn họ, nam nhân không phải thỉ thì chính là hổ xí.” Tiểu Dao bĩu môi.

“Cô vì sao lại nói như vậy?”

“Chẳng lẽ không đúng sao? Nhất định sau này phải chỉnh cho tốt!! Bình thường không có tác dụng gì, còn vương chân vương tay, không có lại đi tìm khắp nơi!” Tiểu Dao nhếch khóe miệng, “Chỗ nào có thỉ thì chỗ đó sẽ có hãm cầu, tựa như có nam nhân tốt thì nhất định có nam nhân xấu! Cho nên, phải chọn đúng hãm cầu với thỉ!!”

Hiểu Nguyệt mặt nhăn lại, chuyện thương tâm vừa rồi khiến bản thân khóc không ra nước mắt cũng chẳng còn nhớ rõ, nhìn Tiểu Dao, “Cái gì mà thỉ với hổ xí chứ, cô xem cô nói kìa!”

Tiểu Dao cười đắc ý, “Nữ nhân vì nam nhân không vui, cũng giống như bởi vì tìm không thấy hổ xí lại đi không ra thỉ vậy, chỉ là tạm thời thôi! Đừng để ở trong lòng, không có gì đáng ngại!”

Hiểu Nguyệt nhìn chằm chằm Tiểu Dao, tựa hồ thông suốt, “Đúng nhỉ, kỳ thật ta cũng có thể không chọn ai cả, cứ thế bước chân vào giang hồ gì đó, hoặc đi buôn bán, dù sao ta lúc này cũng đã tự do!”

Tiểu Dao vỗ tay một cái, “Nha đầu ngoan, cái này tính là thông suốt rồi!”

Hiếu Nguyệt cúi đầu cười.

“Cô không phải sợ không có nơi để đi chứ?” Tiểu Dao cười híp mắt, “Ta bảo nương ta nhận cô làm nghĩa nữ, sau đó hai ta chính là tỷ muội thật rồi! Về sau nhà của ta chính là nhà của cô. Trời đất bao la, hằm cầu rất hiếm có nha! Chậm rãi tìm thôi.”

Hiếu Nguyệt bị nàng đùa đến hoàn toàn vui vẻ, gật đầu, “Ừ! Hằm cầu rất hiếm có!”

“Hắt xì.”

Bên trong khách điểm, Tiết Bắc Phàm, Thẩm Tinh Hải, Trọng Hoa, Vương Bích Ba cùng Hách Kim Phong năm đại nam nhân mắt to trừng mắt nhỏ, ngửa mặt lên trời hắt xì một cái. nửa bên mặt phải nóng như hỏa thiêu.

55. Chương 55: Nại Hà Môn Nội Vô Nại Hà

Đến buổi chiều, Hiếu Nguyệt vẫn vô thanh vô thức ở trong sân giặt y phục, mọi người cũng không quấy rầy nàng, biết nàng trong lòng còn đang suy nghĩ.

Tiểu Dao chuẩn bị đi Nại Hà môn, bái phỏng vị biểu di này một chút, chợt nghĩ có nên dẫn theo đi cùng Vương Bích Ba hay không, thuận đường thăm hỏi biểu cô một. Tiết Bắc Phàm chuẩn bị thuyền xong, ngồi ở đầu thuyền suy nghĩ.

Mọi người tới gần, Tiểu Dao lên thuyền, vừa bước lên sàn tàu liền nhú mày, “Lại phải ngồi thuyền, đáng ghét thật!”

Tiết Bắc Phàm bảo thuyền phu lái thuyền, vừa nhìn về đuôi thuyền. Chỉ thấy Hiếu Nguyệt đứng ở đó, Thẩm Tinh Hải cùng Trọng Hoa ở bên cạnh nàng, xem chừng đang chuyện trò vui vẻ.

Vương Bích Ba cau mày, “Hai người bọn họ có phải tình địch không vậy?”

Tiết Bắc Phàm vuốt cằm, “Cái này, khó nói lắm, dù sao cũng là huynh đệ mười mấy năm, vì một cô nương trở mặt không thừa đáng lắm!”

Vương Bích Ba nhìn hẩn, “Thế nếu hai ta là huynh đệ mười mấy năm, ngươi có thể đem Tiểu Dao tặng cho ta hay không?”

Tiết Bắc Phàm giật giật khóe miệng, “Ngươi nằm mơ!”

Vương Bích Ba bĩu môi, “Nếu từ nhỏ Hiếu Nguyệt đã bán mình cho Thẩm Tinh Hải, Thẩm Tinh Hải mấy năm nay cũng coi như đối nàng không tồi, lấy ra khế ước bán thân trả lại cho nàng, như vậy hai người cũng cảm thấy bản thân không thiếu nợ đối phương.”

“Thật ra nói như vậy cũng không đúng.” Tiết Bắc Phàm khẽ lắc đầu, “Hiếu Nguyệt mấy năm nay vì Thẩm Tinh Hải vào sinh ra tử, nhiều lần hi sinh tính mạng cứu hẩn, nếu không phải nàng liều mạng như vậy, với tính tình của Trọng Hoa cũng sẽ không bị nàng làm cho say mê đến rối loạn. Mà Thẩm Tinh Hải, phải nói thế nào đây, đối với Hiếu Nguyệt cũng không tính là hà khắc, bất quá thật sự là không biết thương hoa tiếc ngọc. Không có cách, chờ đến lúc hẩn hiểu được nữ nhân tốt, Hiếu Nguyệt đã trưởng thành như hoa như ngọc, nhiều năm như vậy vẫn cố ý che giấu sau lớp mặt nạ, Thẩm Tinh Hải cũng chưa phát hiện.”

Vương Bích Ba nhú mày, “Nói cách khác, nếu Hiếu Nguyệt không có thân thể nữ nhi mất tích của Ngụy gia, Thẩm Tinh Hải cũng sẽ không đối tốt với nàng như vậy, có phải không?”

“Hẩn vốn là cùng Liễu Như Nguyệt thành thân, cũng đã đính hôn rồi.” Tiết Bắc Phàm khoanh tay cười, “Địa vị của gia tộc Liễu Như Nguyệt ở trong triều tất nhiên không cao bằng Ngụy gia, Ngụy gia có binh quyền trong tay, vả lại so với Liễu Như Nguyệt, Hiếu Nguyệt thật sự đáng yêu hơn nhiều lắm!”

Vương Bích Ba cười cười, “Ài, Hiếu Nguyệt đương nhiên nên chọn Trọng Hoa chứ không nên chọn Thẩm Tinh Hải! Nhanh chóng cách hẩn càng xa càng tốt.”

“Vì sao lại nói như vậy?” Tiết Bắc Phàm nhìn hần.

“Có vài nữ nhân thực sự ngốc rất không phù hợp với thực tế!” Vương Bích Ba lắc đầu, “Nam nhân vì tiền đồ mà chọn nữ nhân thì nhất định sẽ có thời điểm vì tiền đồ mà hy sinh nữ nhân!”

Tiết Bắc Phàm nhếch mi, “Sâu sắc!”

Vương Bích Ba đắc ý, đột nhiên cảm giác phía sau có người chột chột hai người bọn họ.

Hai người đồng thời quay đầu lại, chỉ thấy Tiểu Dao cười híp mắt, “Hai vị tình địch xem ra tán gẫu cũng rất vui vẻ!”

Vương Bích Ba cùng Tiết Bắc Phàm đều sửng sốt, ho khan một tiếng, nhìn nơi khác, duy trì khoảng cách.

Tiểu Dao lắc lắc đầu chột nghe đầu thuyền Hách Kim Phong la to một tiếng, “Đã đến Nại Hà môn!”

Tiểu Dao quay đầu lại, kinh ngạc đến nhảy dựng. Nại Hà môn có một cánh cửa thật lớn. Chỉ thấy trên sông rộng nổi lên một cánh cổng thật cao và to. Phía trên cổng gắn một tấm biển nguy nga, bên trên có viết mấy chữ to —— Nại Hà môn lý vô nại hà*.

* Nại Hà môn lý vô nại hà: Đằng sau Nại Hà môn chẳng thể làm gì cả

Tiểu Dao lăm bầm lâu bầu niệm câu này vài lần, thuyền đã qua khỏi cổng, men dọc theo sông, hướng vào con sông nhỏ hai bên bờ đều là cỏ lau.

Phía trước cách đó không xa, bên trong làn hơi nước phiêu tán mờ ảo, có một tòa đình bát giác mái cong thật đẹp. Tiểu đình được xây dựng trên mặt nước, xung quanh là một mảnh sân lớn, bên trong tựa hồ không ít kỳ hoa dị thảo, từ rất xa đã ngửi thấy một mùi thơm lạ lùng bay vào mũi.

Thuyền đi tới cửa, chột nghe một thanh âm già nua truyền đến, “Bọn chuột nhắt không muốn sống này, dám vào Nại Hà môn của ta, nếu không sợ chết, thì đến căn phòng trước cầu Nại Hà, ta trực tiếp đưa các người đi gặp Diêm Vương!”

Tiểu Dao rụt cổ, tâm nói lão thái này hình như tính tình không tốt.

Vương Bích Ba chấp tay, “Biểu cô, Bích Ba sơn trang Vương Bích Ba cầu kiến!”

“Vương Bích Ba.”

Lần này mọi người đều nghe được nơi phát ra thanh âm, đồng thời theo tiếng nói nhìn lại, chỉ thấy ở trên đỉnh nhỏ của đình bát giác, một hắc y nữ tử tóc dài đang đứng. Tiểu Dao cẩn thận nhìn, tuổi tác thật ra cũng không lớn, khoảng hơn bốn mươi? Bất quá thật sự không xinh đẹp.

“Các hạ chính là Nại Hà bà bà Vương Như Mộng?” Tiết Bắc Phàm chấp tay.

Vương Như Mộng híp mắt đánh giá mọi người, cuối cùng. Tầm mắt đột nhiên dừng trên người Nhan Tiểu Dao, sau khi kinh ngạc liền biểu hiện cảm xúc, “Tốt, Nhan Như Ngọc! Người cũng dám tới tìm ta!”

Tiểu Dao vội vàng trốn ra sau Tiết Bắc Phàm, “Ta không phải Nhan Như Ngọc, biểu di, ta là Nhan Tiểu Dao, Nhan Như Ngọc là nương ta!”

Vương Như Mộng cả kinh, “Nữ nhi, nàng ta cũng có nữ nhi! Hại ta cô độc sống hết quãng đời còn lại, bản thân lại đi sinh một nữ nhi!”

Hách Kim Phong ngớ ngẩn vỗ đầu nói thêm, “Còn có nam nhi nữa!”

“Tức. Tức chết ta!” Vương Như Mộng bỗng nhiên thả người nhảy xuống, giống như đại bàng giương cánh bay tới thuyền nhỏ, “Dem nữ nhi của Nhan Như Ngọc cho ta, ta phải bóp chết con thỏ nhỏ này!”

Tiểu Dao kinh hãi, không phải!

Tiết Bắc Phàm vươn tay một phen che chở Tiểu Dao, ngăn cản Vương Như Mộng.

Vương Như Mộng xuất ra mấy chiêu nhưng không thể lại gần người, cao thấp đánh giá Tiết Bắc Phàm, lại nhìn sang Nhan Tiểu Dao, giậm chân chỉ tay vào nàng, “Người nha đầu chết tiết kia, da mặt dày giống như nường người, để ta lột mặt nạ của ngươi xuống!”

Tiểu Dao che mặt, khẩn trương, “Người không cần xúc động như vậy! Có chuyện gì từ từ nói, chúng ta có rất nhiều người!”

“A!” Vương Như Mộng cười lạnh một tiếng, “Nhiều người? Làm sao nhiều bằng cá của ta!” Lúc nói chuyện, chỉ thấy Vương Như Mộng huýt sáo một cái, mặt nước bốn phía nháy mắt cuộn cuộn nổi lên, mọi người trên thuyền vừa nhìn thấy, đều cả kinh hít một ngụm khí lạnh, chỉ thấy khắp mặt hồ cá sấu đang lũ lượt bơi tới, thuyền nhỏ trái phải lắc lư, sắp muốn bị lật úp.

“Ha ha ha!” Vương Như Mộng lại nhảy lên thuyền, một cước đạp vỡ đầu thuyền, con thuyền bắt đầu từ từ chìm xuống. Vương Bích Ba một cước đá bay một con cá sấu đang ngóc đầu lên, “Đều lên bờ đi, thuyền sắp chìm rồi!”

Vương Như Mộng vươn tay muốn bắt Nhan Tiểu Dao.

Tiết Bắc Phàm một phen ngăn tay nàng, lại bị Tiểu Dao đẩy một cái, “Người quản ta để làm gì nha, đi cứu đại ca của ta, hắn không có khinh công!”

Tiết Bắc Phàm lúc này mới nhớ tới đến, Hách Kim Phong là một quả cân.

Tiểu Dao thả người nhảy lên, hướng đến một bên cỏ lau, đứng vững trên đầu mấy đám cỏ lau, hai tay chống nạnh, chỉ vào hung thần ác sát trên thuyền Vương Như Mộng, “Nường ta nói, người bụng dạ hẹp hòi, không xinh đẹp bằng nường võ công cũng không giỏi bằng nường, khinh công lại thua nường một bậc, bốn cô nương mới không sợ người, có bản lĩnh người đuổi theo ta đi!” Nói xong, nhanh chóng đào tẩu.

Vương Như Mộng tức giận đến mặt mũi trắng bệch, nghiến răng, “Không hổ là do nữ nhân gian xảo kia sinh ra, chờ ta bắt được ta lột da ngươi!”

Nàng bị dẫn dắt rời đi, thuyền cũng không chìm nhanh như vậy, trên thuyền mọi người bớt thời gian tung người ly khai khỏi thuyền nhỏ lên biệt viện của Nại Hà môn. Hai chân vừa tiếp đất, Tiết Bắc Phàm cùng Vương Bích Ba liền cùng nhau đi cứu Tiểu Dao. Hiểu Nguyệt cũng muốn đuổi theo, bị Trọng Hoa bắt lấy, “Thôi, có Bắc Phàm cùng Vương Bích Ba rồi, ai cũng không làm Tiểu Dao bị thương được.”

Đang nói, Hách Kim Phong đã rút đại đao ra chạy như bay lại, miệng ầm ầm, “Yêu bà! Không được dả thương muội tử của ta!”

Thẩm Tinh Hải cũng giữ chặt Hiểu Nguyệt, “Đúng vậy, yên tâm, chúng ta đi tìm Long Cốt đi!”

Hiểu Nguyệt trái phải nhìn nhìn hai người, chỉ thấy mỗi người kéo một bên tay áo của mình, ai cũng không muốn buông tay.

Hiểu Nguyệt mạnh mẽ rút tay lại, lăm bầm lăm bầm, “Không phải thời điểm lập thi*!”

*lập thi: đi... ngoài đó (Tiểu Diệp: gái ngoan đã bị Tiểu Dao đồng hóa =)))

Trọng Hoa cùng Thẩm Tinh Hải nghe không hiểu, nhìn nàng, “Cái gì?”

“Không. . . .” Hiểu Nguyệt che miệng, “Nhanh chóng đi tìm Long Cốt đi!”

Hiểu Nguyệt chạy đến phía trước, Thẩm Tinh Hải cau mày hỏi Trọng Hoa, “Nàng vừa rồi có phải đã nói lập thi hay không?”

Trọng Hoa kinh ngạc nhếch mi, “Ta quả nhiên không có nghe lầm!”

Hai người vẻ mặt hoang mang hướng vào trong bước đi, đây là tình huống gì? Sau đó cùng bĩu môi lẩm bẩm, “Bị xú nha đầu Nhan Tiểu Dao kia dạy hư rồi!”

Ngoại trừ ba người đi tìm Long Cốt là không đề cập tới, Nhan Tiểu Dao một đường chạy trốn, phía sau Vương Như Mộng phát điên đuổi theo. Tiểu Dao không tìm được đường thoát liền hoảng sợ, địa hình nơi này lại không quen thuộc, trốn đông trốn tây. Cuối cùng trốn không được lại hạ xuống đỉnh đình bát giác, Tiểu Dao tránh ở phía sau một cái mái cong có khắc hoa nhìn Vương Như Mộng.

Vương Như Mộng đứng cách nàng không xa, “Nha đầu chết tiệt kia, xem người chạy đi đâu!”

Tiểu Dao trừng mắt, “Ta có lỗi gì với người a, người lại muốn bắt ta như vậy!”

“Người là nữ nhi của Nhan Như Ngọc!”

Tiểu Dao bĩu môi, “Như vậy thì sao?”

“Ta ghét Nhan Như Ngọc!”

“Thế thì sao?”

“Cho nên ta muốn làm thịt người!”

Tiểu Dao cố ý kéo dài thời gian, chờ Vương Như Mộng nói mấy câu kia xong, Tiết Bắc Phàm đã nhảy xuống trước mặt nàng, che chở Tiểu Dao, nhìn Vương Như Mộng, “Ai, lão thái bà, đừng đánh nương tử của ta!”

Vương Như Mộng sững sốt.

Lúc này, Vương Bích Ba cũng nhảy xuống trước mặt Tiểu Dao, nhìn lão bà kia, “Đó là nương tử ta!”

Tiểu Dao ở phía sau giậm chân, “Hai người có lúc nào hỏi ý kiến của ta chưa, thật là?!”

Vương Như Mộng cười lạnh liên tục, “Quả nhiên nương nào con nấy, người rất giống nương người lúc còn trẻ!”

Tiểu Dao tóc dựng đứng lên, phóng một cái bay cao ba thước, vươn tay chỉ Vương Như Mộng, “Người nói ai?!”

“Ta nói nương người!”

“Mụ mụ người thì có!”

“Người dám nói nương ta?!”

“Tự người nói!” Tiểu Dao xắn tay áo, “Cho mình nói không cho người khác nói sao?!”

“Nương người mới đúng, nương người đó con mẹ nó!”

Tiểu Dao tức giận, bật người nhảy lên, Tiết Bắc Phàm phía sau túm lấy nàng, “Đừng cãi nhau, nương nàng với bà ta là biểu tỷ muội không phải sao, như vậy không phải là cùng một bà ngoại hả?”

Vương Bích Ba cũng gật đầu, “Lại tự mình mắng mình!”

Tiểu Dao đẩy hai người bọn họ, “Nữ nhân cãi nhau nam nhân không cần xen mồm!”

“Tiểu hồ ly tinh!” Vương Như Mộng nhìn chằm chằm Nhan Tiểu Dao, “Người tới làm cái gì? Không phải là Nhan Như Ngọc đã chết, muốn người tới báo tang hả?”

“Ta phi!” Tiểu Dao tức giận đến nỗi khuôn mặt nhỏ nhắn trắng xanh, “Nương ta rất khỏe!”

“Thật không, vậy làm thịt người, sau đó ta thay người đi báo tang!” Nói xong, rút từ trong ngực ra một sợi nhuyễn tiên màu trắng làm từ da rắn.

Vừa vung một cái, chợt nghe từ xa truyền đến một thanh âm hơi lạnh, bất quá đó là thanh âm thập phần dễ nghe của nữ nhân truyền đến, “Ta nói biểu tỷ này, người giữa ban ngày ban mặt khi dễ một hậu bối, thú vị lắm sao?”

Tất cả mọi người sững sốt, Tiết Bắc Phàm kinh ngạc —— nội lực thật thâm hậu.

Tiểu Dao vừa mừng vừa sợ, lập tức la lên, “Nương!”

Phía dưới đình, Hách Kim Phong khó khăn lắm mới chạy tới, vừa nghe Tiểu Dao la, lập tức cất giọng la theo, “Nương!”

Bốn phía im lặng một lúc lâu, chợt nghe thanh âm kia lại vang lên, cười hì hì rất đắc ý, “Vương Như Mộng, người nhìn thấy không, nam nhi lẫn nữ nhi của lão nương đều song toàn!”

Vương Như Mộng tức giận đến dựng tóc, giống như quỷ dạ xoa sắp phát điên, “Nhan Như Ngọc, ta muốn mạng của ngươi!”

“Ngươi còn muốn mạng của ta?” Nhan Như Ngọc không nhanh không chậm, “Ta thấy ngươi ngay cả hai con rể tương lai của ta còn đánh không lại!”

“Thúi lắm!” Vương Như Mộng then quá hóa giận, một roi vung lên hướng Vương Bích Ba cùng Tiết Bắc Phàm, “Làm thật hai người trước!”

Vương Bích Ba cùng Tiết Bắc Phàm cùng nhau nhìn trời —— tính cách so với Tiểu Dao còn ác liệt hơn!

Đồng thời, lại nghe Nhan Như Ngọc cười nói, “Ta muốn nhìn một chút! Ai mới là con rể tương lai tốt đây?”

Tiếng nói vừa dứt, Tiết Bắc Phàm cùng Vương Bích Ba trong lòng hiểu ngay, muốn cho nhạc mẫu tương lai vui vẻ, phải dụng tâm đánh!

Tiểu Dao trợn mắt há hốc mồm nhìn ba người phía trước đánh thành một đám hỗn loạn thì cảm giác phía sau có người vỗ nhẹ nàng một cái, quay đầu lại, một mỹ nhân một thân váy dài màu tím đứng ở đó, hai tay ôm nàng, “Bảo bối!”

Tiểu Dao bị mẫu thân nàng cứng rắn kéo đi, vừa ra sức rút tay ra, chỉ vào ba người phía sau đang đánh loạn thành một đoàn, “Nương, cứ như vậy bọn họ có thể gặp chuyện không may hay không?”

Nhan Như Ngọc khoát tay chặn lại, “Ai, nam nhân không phải chỉ dùng để làm việc nặng sao, để cho bọn họ đánh đi, Vương Như Mộng này mấy năm nay phỏng chừng đã ghen đến điên rồi, để nàng ta nói ra hết oán khí mới bần tiện.” Nói xong, cúi đầu nhìn, chỉ thấy Hách Kim Phong ngẩng mặt đang nhìn nàng.

Nhan Như Ngọc trong lòng vui mừng, nhảy xuống, cầm lấy quai hàm của Hách Kim Phong nhìn trái nhìn phải, “Con của ta! Nương nhớ muốn chết!”

Hách Kim Phong lớn như vậy, vẫn là lần đầu nhìn thấy nương hân, quả nhiên mỹ mạo vô song giống như trong truyền thuyết, “Mẫu thân!”

Nhan Như Ngọc gật đầu liên tục, lấy từ trong túi bảo khố ra vàng bạc châu báu nhét vào tay Hách Kim Phong, “Có nương tử chưa?”

Hách Kim Phong ngượng ngùng, lắc đầu, “Chưa có đâu, còn chờ nương chọn giúp.”

Nhan Như Ngọc thấy Hách Kim Phong vô cùng nghe lời, tâm như nở hoa.

Tiểu Dao từ trên nóc nhà nhảy xuống, tiến đến bên cạnh hai người, Nhan Như Ngọc đã lâu không gặp, vẫn như trước đây tinh thần rất vui vẻ.

Cùng hai tiểu hài nhi nói chuyện phiếm nửa ngày, Nhan Như Ngọc liền ngẩng đầu nhìn nóc nhà.

Vương Như Mộng đã sớm đầu không lại, Tiết Bắc Phàm cùng Vương Bích Ba cũng không dám thật sự động thủ cùng nàng ta liều mạng, chỉ cùng nàng ta so chiêu.

Cuối cùng Vương Như Mộng đánh không nổi, nóng nảy cũng thoáng tốt hơn một chút, nhảy xuống nóc nhà đứng ở đối diện Nhan Như Ngọc, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn nàng.

Nhan Như Ngọc thấy nàng không còn khí lực đánh tiếp, cười hỏi nàng, “Biểu tỷ, gần đây khỏe không?”

“Ít mèo khóc chuột giả mù sa mưa, ngươi ước gì ta chết thì có!” Vương Như Mộng khoát tay chặn lại, lúc này, bọn Hiếu Nguyệt cũng chạy tới, Hiếu Nguyệt liền nói cho Tiểu Dao, tòa nhà này không có chỗ nào đặc biệt, chỉ còn một căn phòng bị khóa phía sau.

Tiểu Dao gật đầu.

Vương Như Mộng lạnh giọng hỏi Nhan Như Ngọc, “Ngươi tới làm cái gì?”

Nhan Như Ngọc từ trong ngực lấy ra đồ vật gì đó, đưa nàng xem. Chỉ thấy đó là một cây trâm cài tóc.

Vương Như Mộng cả kinh, “Đây là.”

“Sư huynh năm đó đưa cho tỷ, tỷ còn nhớ rõ sao?” Nhan Như Ngọc thở dài, “Sau này hấn xuất gia, lúc tỷ cãi nhau với ta, tức giận giẫm nát nó, ta đã phục hồi nó như cũ.”

Vương Như Mộng nhìn chăm chăm trâm cài tóc kia, giống như đã trải qua mấy kiếp, thật lâu sau mới hỏi, “Sư huynh, hấn khỏe không?”

“Tỷ vì sao không tự mình đi gặp hấn?”

“Hấn không muốn gặp ta!” Vương Như Mộng quay mặt, “Hấn bị hồ ly tinh nhà người quyến rũ đến nỗi ba hồn bảy vía đều tan, nhìn không thấy chân tâm của ta.”

“Ha ha!” Nhan Như Ngọc khê cười, “Tỷ cùng sư huynh tách biệt đã bao nhiêu năm rồi?”

Vương Như Mộng tính toán, “Mười bảy mười tám năm.”

“Khéo như vậy!” Nhan Như Ngọc gật đầu, “Ta cùng tướng công cũng xa cách mười bảy mười tám năm.”

“Cái gì?” Vương Như Mộng chau mày, “Muội. Vì cái gì?”

Nhan Như Ngọc nhún vai, “Có thể vì cái gì? Chính là tách ra thôi, ta một mình nuôi nặng nữ nhi, hấn một mình nuôi nặng nam nhi.”

Vương Như Mộng cảm xúc rõ ràng khôi phục rất nhiều, “Nguyên bản ta nghĩ muội mấy năm nay vui vẻ đắc ý, không nghĩ tới muội mấy năm nay cũng không tốt lắm, chọn sai người sao? Năm đó nếu muội chọn sư huynh, sẽ không thành ra như vậy!”

“Chưa chắc.” Nhan Như Ngọc lắc đầu, “Ta rất chướng mắt, hấn giống như một cái bao da yếu ớt vậy*!”

*bao da yếu ớt: kiểu người trói gà không chặt

“Muội nói bậy bạ gì đó!” Vương Như Mộng nhíu mày, “Sư huynh đối với muội một mảnh thâm tình.”

“Thì sao chứ, không phải tỷ cũng đối với hấn một mảnh thâm tình sao?” Nhan Như Ngọc đối nàng khoát tay, “Đừng nói nữa, cái này cho tỷ!”

Nói xong, nàng lấy ra một tờ giấy gói trâm cài tóc ném qua cho Vương Như Mộng.

Vương Như Mộng đón lấy mở ra liền thấy, đó là địa chỉ của một ngôi chùa.

“Sư huynh ở nơi này, không bằng tỷ tự mình đi nhìn thấy hấn, hảo hảo tâm sự, cũng dễ chịu hơn ở trong này trống vắng tịch mịch.” Nhan Như Ngọc nói xong, không quên bổ sung một câu, “Đúng rồi, ta từng nói hấn là bao da yếu ớt! Hình như mấy năm nay tính tình càng của hấn càng lúc càng tốt hơn, nếu tỷ thật sự là không khuyên được hấn, cứ đơn giản trối về.”

Vương Như Mộng nhìn chăm chăm tờ giấy xuất thần thật lâu, sau đó cười ha ha, xoay người giống như một trận gió bay đi.

Tiểu Đào nhìn nương nàng một cái, “Cứ như vậy mà đi sao?”

“Ừ.” Nhan Như Ngọc gật đầu.

“Cái đó. sư huynh người.”

Nhan Như Ngọc cười, “Để cho bọn họ tự mình xử lý.” Nói xong, hỏi Tiểu Đào, “Ta vốn đang muốn đến trễ một chút, bắt quá không an tâm, con từ xa chạy tới Nại Hà môn làm cái gì?”

“À.” Tiểu Đào chần chờ một chút, “Con đến tìm tấm mai rùa.”

Nhan Như Ngọc mí mắt khê giật giật, “Là mai rùa ngàn năm à, hay là mai rùa mà Thái Thượng Lão Quân dùng? Đáng để con tìm mọi cách chạy khắp đại giang nam bắc tìm nó sao?”

Tiểu Đào quyết miệng, “Cái này. Vừa vào giang hồ tất nhiên là phải xông xáo như vậy.”

Nhan Như Ngọc gật đầu, cũng không hỏi nhiều, nàng một tay ôm Hách Kim Phong một tay ôm Nhan Tiểu Đào, “Nương gặp các con rồi thì sẽ rời đi, muốn tìm đồ vật gì đó các con cứ tiếp tục.”

Hách Kim Phong ôm lấy tay áo của Nhan Như Ngọc, “Người cũng không thể đi!”

Nhan Như Ngọc khó hiểu, lập tức cười, “Thế nào? Không bỏ được nương à, không có việc gì, con cùng nương trở về chịu không?”

Hách Kim Phong lại sinh ra vài phần do dự, “Cái này, nương, ta có chuyện quan trọng quần thân nhất thời không thể rời đi, chờ sự tình xong xuôi liền đi với người, bắt quả người dừng đi vội như vậy, cùng nhau ở lại hai ngày đi!”

Nhan Như Ngọc nhú mày, ngẫm lại, gật đầu, “Cũng tốt.”

Hách Kim Phong nhẹ nhàng thở ra, tâm nói —— cha à, người nhanh lên!

Mọi người trở lại Nại Hà môn tìm khối Long Cốt thứ tư, lại quan sát Nại Hà môn một chút, khiến trong lòng Nhan Như Ngọc thổn thức không thôi.

Bên trong Nại Hà môn cực kỳ thê lương, trong viện hoa cỏ tràn đầy cũng không thấy một bóng người, có thể thấy được Vương Như Mộng mấy năm nay ít giao du với bên ngoài, tất cả tâm tư đều dồn vào việc trồng mấy loại hoa cỏ này.

Nhan Như Ngọc chặc chặc hai tiếng, “Nha đầu ngốc này, vì sao không chịu đi tìm người khác chứ? Vì một kẻ xuất gia liền đem hạnh phúc nửa đời người của mình uống phí!”

Mọi người cũng đều đáng tiếc thay nàng.

Nhan Như Ngọc nhìn Tiểu Dao cùng Hiểu Nguyệt nghiêm túc nói, “Nghe được rồi chứ, chết tâm không có kết cục tốt, đây chính là ví dụ! Chờ nam nhân hồi tâm chuyển ý giống như chờ cây vạn tuế ra hoa là không có biện pháp. Không nghĩ ra thì đừng suy nghĩ, đổi lại bản thân tự nghĩ lại, bằng không suy nghĩ sai cả đời, không đáng!”

Tiểu Dao cùng Hiểu Nguyệt nghiêm túc gật đầu, Tiểu Dao trái lại hoàn hảo, Hiểu Nguyệt trong lòng cũng cảm khái hàng vạn hàng nghìn. Không nghĩ ra cũng đừng suy nghĩ, chết tâm, xem ra không có kết cục tốt.

.

oOo

Chú thích:

– Nại Hà –

Ý nghĩa từ:

Nại: Làm sao? Thế nào? Hà: tiếng dùng để hỏi.

Nại hà?: Làm sao? Làm thế nào?

Nại hà kiều: Cầu Nại hà, là cây cầu bắc ngang sông lớn mà người đi đến đó không biết cách nào để đi qua cầu cho khỏi té xuống sông, nên hỏi nhau: Nại hà? Làm sao?

Truyền thuyết về cầu Nại hà:

Tương truyền, nơi cội Âm phủ có một cây cầu rất mỏng manh, bắc ngang một con sông lớn, ván lót gập ghình, trơn trượt, rất khó lên cầu để đi qua sông. Hơn nữa, dưới cầu là sông lớn có đủ các thứ rắn độc, cua kinh hung dữ, đợi người nào lọt xuống thì chúng xúm lại xé thịt ăn thịt.

Các chơn hồn nơi Âm phủ, khi đến cầu này, muốn lên cầu qua sông, nhìn thấy cảnh tượng như thế thì nản lòng thối bước, không biết làm thế nào để đi qua cầu cho được an toàn. Nhiều người cố đi qua, nhưng đến giữa cầu thì bị té xuống sông, rắn rít của kinh giành nhau phanh thầy ăn thịt, thật là ghê gớm.

Có tất cả là sáu loại cầu Nại Hà:- cầu làm bằng vàng, bạc, ngọc, đá, gạch, cây. Tương ứng với Lục đạo. Điện thứ mười là nơi nhận những quỷ hồn của các điện khác chuyển đến. Sau khi thẩm định phước phần của mỗi hồn, sẽ cho đi Đầu thai vào các nơi tương xứng, theo các tình trạng :- nam hay nữ, giàu hay nghèo, sang hay hèn, khôn hay ngu, thọ hay yếu v.v...Mỗi tháng, các điện sẽ chuyển giao một lần các quỷ hồn đến

đây. Việc thọ sanh (đi đầu thai) này rất chi tiết, tỉ mỉ, phức tạp như là :- đường nào trong bốn đường thai, noãn, thấp, hóa; như loài vật thì có loài không chân, hai chân, bốn chân hoặc nhiều chân. Có loài thì tự chết, có loài thì bị giết chết...Việc đúc kết rất cẩn thận vì tầm quan trọng lớn lao của nó. Kết quả sẽ ghi kỹ lưỡng ỏi quý hồn để đưa đến Phong Đô đầu thai.

Nguồn: Wikipedia

56. Chương 56: Cơ Hội

Trong Nại Hà môn chỉ có căn phòng bị khóa là có chút đáng nghi, Nhan Như Ngọc không cần tốn nhiều sức liền mở ra cánh cửa bị khóa kia, phát hiện bên trong là một tầng bảo các*, bọn Tiểu Dao đi vào lật tìm khắp nơi, thuận lợi tìm được khối Long Cốt thứ tư.

*tầng bảo các: nơi cất bảo vật

Từ Nại Hà môn tìm một con thuyền, trước khi trời tối mọi người đã về tới Thiên Thủy huyện.

Vào khách điểm, thám tử do Vương Bích Ba phái đi đến bẩm báo, nói Ngụy Tân Kiệt dẫn theo người chạy tới Bắc Hải phái, hình như án tử có tiến triển mới. Ngụy Tân Kiệt còn nhờ Vương Bích Ba vô luận như thế nào cũng phải dẫn Hiếu Nguyệt đến Bắc Hải phái, hẳn muốn nhận thức lại muội tử.

Wương Bích Ba đem chi tiết nói lại cho Tiểu Dao.

Trong phòng, Tiểu Dao nhìn chằm chằm bốn khối Long Cốt ngăn người, đã sắp tìm thấy được đầy đủ đồ hình, chỉ thiếu một khối, sau đó có thể tìm được vị trí cụ thể của Bắc Hải Thủy Tinh cung. Hiện giờ nàng vẫn còn một chuyện không rõ ràng lắm —— nếu như nói Tiết Bắc Hải trăm phương ngàn kế đem nàng cuốn vào trong cuộc phân tranh này, đơn thuần chỉ là vì tìm Long Cốt thôi sao? Bốn khối Long Cốt đã tìm đủ, còn một khối ở chỗ nào trong Bắc Hải phái đây?

Theo Tiết Bắc Phàm nói, hẳn biết khối Long Cốt thứ năm cất giấu ở chỗ nào trong Bắc Hải phái, rất dễ dàng lấy được, nói cách khác, năm khối Long Cốt đều đủ, Tiểu Dao xem như thành công lui thân.

Nhưng Tiểu Dao cùng Tiết Bắc Phàm ai cũng chưa nhắc tới chuyện này, nếu hiện tại nói chia tay, không biết ngày sau, còn có cơ hội gặp lại hay không.

Buổi chiều, Nhan Như Ngọc đều cùng Hách Kim Phong ở cạnh nhau, dù sao mẫu tử nhiều năm không gặp, hảo hảo nói chuyện một phen. Mọi người hoà thuận vui vẻ, Tiết Bắc Phàm cũng nhẹ nhàng thở ra, Nhan Như Ngọc cũng không nghiêm khắc giống như tưởng tượng, mà là một mẫu thân ôn nhu cực kỳ sủng hài tử.

Nhưng mà thỉnh thoảng, Nhan Như Ngọc cũng sẽ liếc hắt hắt một cái, tựa hồ là đang quan sát hành động hoặc là thói quen của hắn. Điều này quả thật làm cho Tiết Bắc Phàm đỏ mặt hơi lạnh, về phần vì sao lại khắt khe thành như vậy, chính hắn cũng không biết.

Ban đêm, Tiểu Dao ôm cái mặt ảm đạm ngồi ở trong phòng rửa chân, nước lạnh đi cũng không nhận ra.

Nhan Như Ngọc nhìn thấy, dựa vào giường hỏi khuê nữ nhà mình, “Con đây là đang bị bệnh tương tư sao?”

“Nào có!” Tiểu Dao vội vàng lắc đầu, nhỏ giọng lắm lắm một câu, “Chỉ là có một số việc không nghĩ ra mà thôi!”

Nhan Như Ngọc xoay người ngồi xuống, hỏi, “Wương Bích Ba cùng Tiết Bắc Phàm, con hợp ý người nào?”

Tiểu Dao mặt đỏ lên, “Không. Không có!”

“Thật không?” Nhan Như Ngọc không tin, “Nương đoán xem, Vương Bích Ba sao, không phải loại người con thích, ta cảm thấy Tiết Bắc Phàm có vẻ đúng hơn.”

“Hừ.” Tiểu Dao bĩu môi, “Tên Tiết Nhị lưu manh kia, con mới không thích.”

“Không thích?” Nhan Như Ngọc chột chột ngực nàng, “Nơi này lại không nói như vậy!”

“Nơi này nói gì người cũng thấy được à?” Tiểu Dao xoa ngực nhìn nương nàng.

“Con hãy cẩn thận ngẫm lại, hiện tại trong những chuyện trước mắt, ai khiến con quan tâm?” Nhan Như Ngọc nâng cằm, “Trong chuyện hành tẩu thiên hạ lần đầu này của con, ai làm con sinh khí nhiều nhất, ai chọc con vui vẻ nhất?”

Tiểu Dao không nói, bĩu môi.

“Có cái gì không hài lòng sao?” Nhan Như Ngọc hỏi, “Ta thấy Tiết Bắc Phàm kia cùng Vương Bích Ba đều vây quanh con, đặc biệt là Tiết Bắc Phàm, ba chữ “yêu thích người” đều viết trên trán.”

Tiểu Dao theo bản năng sờ sờ trán, “Có sao?”

Nhan Như Ngọc cầm lấy tay nàng xoa xoa, “Là hắc không phải con, trên trán con không viết ba chữ giống hắc, ánh mắt chỉ thỉnh thoảng chột lóe lên mà thôi.”

Tiểu Dao giậm chân, “Lại nói bừa!”

“Con có gì không hài lòng hắc?” Nhan Như Ngọc kéo khuê nữ lại gần, dùng khăn lau chân cho nàng, “Ta nhìn ra được, người này tuy rằng mặt ngoài có chút lời thôi lách thếch, nhưng công phu cực cao tâm tư cũng rất sâu, trong số những người trẻ tuổi hắc chính là nhân vật hiếm có.”

Tiểu Dao kinh ngạc nhìn nương nàng, “Người cảm thấy hắc tốt? Con còn nghĩ người ghét nhất là loại người này?”

“Loại người nào?” Nhan Như Ngọc chính mình cũng bị lời Tiểu Dao nói làm cho sửng sốt.

“Hoa ngôn xảo ngữ nói ngọt như mía, hơn nữa tâm nhãn xấu xa đó!”

Nhan Như Ngọc nhìn chằm chằm Tiểu Dao một lúc lâu, nhin không được cười “Hi hi” một tiếng thật vui vẻ, sau đó lại cười ngặt nghẽo.

Tiểu Dao thấy nương nàng cười đến vui vẻ, liền đẩy nàng, “Nương, người còn cười!”

“Chỉ vì khuyết điểm đó?” Nhan Như Ngọc cười hỏi.

“Cái đó đều là người nói, nam nhân xấu thì sẽ có khuyết điểm!” Tiểu Dao nghiêm túc.

Nhan Như Ngọc cười, sờ sờ mặt nàng, “Kỳ thật, những gì nương dạy con, con không cần làm theo tất cả.”

“Nhưng mà những gì nương dạy con đều rất đúng mà!” Tiểu Dao nghiêm túc, “Muốn tìm một người tốt rất quan trọng.”

“Nhưng một người hoàn toàn tốt không tồn tại đâu!” Nhan Như Ngọc gõ đầu Tiểu Dao, “Người thập toàn thập mỹ căn bản không đáng yêu, nương dạy con cái đó, chỉ là vì đề phòng con bị lừa, cũng không phải muốn con ngay cả dũng khí thưởng thức cũng không có.”

Tiểu Dao trừng mắt nhìn, “Nói như vậy, chẳng phải là không làm được giang hồ bất ai đao sao?”

Nhan Như Ngọc khẽ cười chột trán nàng, “Ai đao hay không ai đao, ai đáng giá hay không đáng giá, phải đến cuối cùng mới biết được!”

Hoang mang trong mắt Tiểu Dao hiển nhiên giảm đi không ít, lập tức lại hỏi, “Vậy, nương, nếu con nói, hắc ngay từ đầu chính là muốn lợi dụng con, hiện tại con còn chưa thấy rõ chân tâm của hắc đâu thì sao?”

Nhan Như Ngọc khẽ cầm một lọn tóc dài cạnh tai Tiểu Dao, “Còn nhớ trước đây, con từng nuôi một con thỏ nhỏ gọi là tiểu Cửu không?”

“Nhớ chứ!”

“Tiểu Cửu là xuất hiện thế nào?”

Tiểu Dao quệt quệt miệng, “Mua về chuẩn bị ăn.”

“Thế vì sao không ăn?”

“Bởi vì rất đáng yêu, cho nên giữ lại nuôi lớn.”

“Tiểu Cửu đi mất, không phải con đã khóc sao?”

“Phải.”

“Có đi khắp núi tìm nó không?”

“Có.”

“Sau khi tìm trở về phát hiện nó bị thương, không phải con đã chữa cho nó sao?”

“Đúng.”

“Vậy con cảm thấy Tiểu Cửu có thích con hay không?”

“Thích.” Tiểu Dao gật đầu.

“Lúc đầu con mang nó về, là muốn ăn nó, vì cái gì nó còn thích con, mà con cũng hy vọng nó sẽ thích con?”

Tiểu Dao sững sốt một lúc lâu.

Nhan Như Ngọc khẽ ấn nhẹ tay lên tim Tiểu Dao, “Đáp án ở trong này, con sẽ tìm được.”

“Nhưng nếu như cuối cùng con lại bị lừa thì sao?” Tiểu Dao có chút lo lắng, “Thế không phải sẽ rất thương tâm, hơn nữa cũng rất ngu ngốc?”

“Con không đi tìm, sẽ không có chút cơ hội nào, đi tìm thì sao, ít nhất còn có một nửa cơ hội.” Nhan Như Ngọc kéo nàng nằm xuống, đắp chăn cho nàng, giống như trước đây nhẹ nhàng vỗ ru nàng vào giấc ngủ, “Con sợ thương tâm, nhưng con biết không, có một loại cảm giác, so với thương tâm càng khó chịu hơn.”

“Cái gì ạ?”

“ Hối hận.”

“Như vậy con nên làm thế nào?”

“Nghiêm túc suy nghĩ một chút về nguyên nhân hậu quả, cẩn thận cảm nhận một chút, sau đó tự mình quyết định.” Nhan Như Ngọc giúp nàng chỉnh góc chăn, “Con đã đủ tuổi để tự mình quyết định rồi.”

Đêm dài yên tĩnh, Tiểu Dao đề xuất với nương nàng một chuyện. Kết quả là, nương nàng lại không nói rõ, cứ thế mà ngừng lại, không chịu nói thêm một lời.

Tiểu Dao im lặng nằm, giữa lúc nửa mê nửa tỉnh, cảm thấy bản thân thật sự rất gần tâm mình, tự hỏi. Kế tiếp nên làm thế nào?

Được đáp án cuối cùng là — nếu đã chạy tới nơi này, thì cứ dừng cảm đi đến cuối cùng xem thử. Vô luận là Tiết Bắc Hải có âm mưu gì hay là việc lo lắng Tiết Bắc Phàm có thể làm mình thất vọng, nàng vẫn muốn đi đến cuối cùng, nhìn thấy kết quả! Nếu cứ buông tay như vậy Có lẽ thật sự có một ngày, sẽ nuối tiếc cả đời.

.

Sáng sớm hôm sau, mọi người bị một tiếng sấm vang chớp giật làm tỉnh giấc. Tiểu Dao mới vừa rời giường, nhìn cái chén đựng trứng vịt muối, từ xa liền truyền tới tiếng hét, “Nương tử! Nương tử!”

Tiểu Dao đang cầm trứng vịt muối, thì thấy đại môn bị phá hỏng. Một trung niên nam tử tướng mạo có vài phần tương tự với Hách Kim Phong liền xông vào.

Tiểu Dao há hốc miệng, cùng người nọ đối diện.

Hách Kim Phong từ sau xông lên, “Cha, tìm được nương không?!”

Tiểu Dao nhìn một lúc lâu, lại nghe cách Hách Kim Phong xưng hô, xác định vị đại thúc trước mắt này hẳn là phụ thân của mình, Kim Dao Thần bộ nổi danh — Hách Cửu Long!

Tiểu Dao hơi si ngốc một chút, đại ca nàng Hách Kim Phong kỳ thật đã rất suất, bất quá có vẻ phụ thân càng suất hơn. Bởi vì trước kia nương đều miêu tả phụ thân thật sự rất khác, cho nên Tiểu Dao nghĩ rằng ông là loại người to xác, nhưng hôm nay vừa thấy hoàn toàn không phải. Nhanh nhẹn vô cùng!

“Tiểu Dao?” Hách Cửu Long không chắc chắn nhìn tiểu cô nương trước mắt đang cầm trứng vịt muối kia đang nhìn mình đến gần người, không phải chứ?! Nhìn thế nào cũng rất giống Nhan Như Ngọc nhiều năm trước.

“Phụ thân!” Tiểu Dao buông trứng vịt muối “Bịch” một tiếng liền chạy tới.

Tính cách Hách Cửu Long hiển nhiên cũng giống Hách Kim Phong, há hốc miệng, ba bước thành hai chạy lại ôm Tiểu Dao khóc, “Khuê nữ của ta, cha cũng tính tìm gặp con!”

Tiểu Dao nước mắt giàn giụa ôm vai phụ thân, tiếng khóc lớn đến nỗi khiến dẫn mọi người tới xem có chuyện gì xảy ra, nhưng khi nhìn thấy thì nhanh chóng thối lui sang một bên, để phụ tử hai người hảo hảo nhận thức.

Bên này đang khóc, phía sau cửa liền truyền đến thanh âm lười biếng, “Tiểu Dao, con có dầu gội đầu không? Cho nương một ít.”

Mở cửa, sững sốt.

Hách Cửu Long vội vàng quay đầu lại, Nhan Như Ngọc phát ngốc ngơ ngác đứng ở cửa, Tiểu Dao yên lặng vọt sang một bên, cùng với Hách Kim Phong ánh mắt chờ mong nhìn hai người cửu biệt trùng phùng.

Ngay cả bọn Tiết Bắc Phàm cùng Hiểu Nguyệt ngoài cửa cũng nhin không được liếc mắt một cái, tò mò đôi phu thê kỳ lạ này sẽ nhận thức thế nào.

Chỉ thấy phu thê họ nhìn nhau như vậy, thời gian bằng uống nửa ly trà, Hách Cửu Long đột nhiên mở miệng, “Nương tử! Nàng béo!”

.

Tiếp đó, mọi người chỉ thấy mặt Nhan Như Ngọc trắng chuyển xanh lại xanh chuyển trắng, vọt tới trước mặt dùng tay nhéo tai Hách Cửu Long, “Chàng lâu như vậy không gặp ta, vừa thấy mặt đã nói ta xấu!”

Nhan Như Ngọc tức giận, vung tay muốn đi.

Hách Cửu Long gắt gao ôm lấy, “Nàng vẫn xinh đẹp như vậy, ai nói nàng xấu!”

“Chàng vừa rồi mới nói ta béo!”

“Vậy nàng trước kia rất gầy sao?”

“Vậy chàng nói ta trước kia cũng xấu?”

Tất cả mọi người từ từ há hốc miệng, không phải chứ, hai phu thê vì chuyện nhỏ nhặt như vậy mà cãi nhau?

“Không có, nàng lúc nào cũng không xấu!” Hách Cửu Long gắt gao ôm nương tử nhà mình, “Nàng nói cái gì thì là cái đó, dù sao ta cũng không cho nàng đi nữa!”

Nhan Như Ngọc thấy bộ dáng của hắn, cũng có chút mềm lòng, “Đều là chàng không tốt, lâu như vậy cũng không tới tìm ta.”

“Ta có dán cáo thị tìm nàng mà!” Hách Cửu Long ủy khuất.

Nhan Như Ngọc hung hăng nhéo mũi hắn, “Ngu chết chàng, chàng dán cáo thị tìm, ta làm sao dám trở về! Nương tử của chàng là tặc bà chàng không biết sao?”

“Nàng không phải là tặc bà!” Hách Cửu Long ôm Nhan Như Ngọc lắc đầu.

Nhan Như Ngọc trong lòng ấm áp, tức giận cũng không còn, nhếch miệng cười.

Tiểu Dao khoanh tay lắc đầu, thì ra nàng cùng Hách Kim Phong bị xa cách lâu như vậy, phụ mẫu căn bản chẳng có chuyện gì cả!

Đang sinh hờn dỗi, Tiết Bắc Phàm phía sau khẽ chột chột nàng.

Tiểu Dao quay đầu lại.

Tiết Bắc Phàm nhìn nàng vẫy tay một cái, ý bảo —— ra ngoài nói chuyện.

Tiểu Dao đi theo hần đến cách vách.

“Chúng ta phải chuẩn bị khởi hành quay về Bắc Hải phái, nàng muốn cùng cha nương nàng về nhà hay không?”

Tiểu Dao hơi sững sốt, kinh ngạc hỏi Tiết Bắc Phàm, “Người muốn nói, không cần ta cùng người đi Bắc Hải phái sao?”

Tiết Bắc Phàm chần chờ một chút, lắc đầu, “Nếu Long Cốt đều sắp tìm thấy hết, chuyện còn lại ta có thể tự mình xử lý.”

Tiểu Dao nhíu nhíu mày, “Tự người đối phó đại ca người?”

“Nàng không biết thái độ làm người của đại ca ta.” Tiết Bắc Phàm than nhẹ, “Hần lời nàng vào chuyện này, nhất định có lý do, năm khối Long Cốt thuận lợi tìm được, nàng không có chút thương tích nào đã rất may mắn rồi, thật vất vả phụ mẫu mới đoàn tụ, nàng với Hách Kim Phong cùng nhau về nhà đi!”

Tiểu Dao nhìn hần chằm chằm, “Người nói thật sao, kế tiếp cũng không cần ta hỗ trợ?”

Tiết Bắc Phàm lắc đầu, không chút do dự. Nhưng mà Tiểu Dao có thể nhìn ra trong ánh mắt hần, có chuyện giấu diếm. Là lạt mềm buộc chặt, hay là chân tâm, muốn để nàng về nhà đoàn viên hay tránh cho gặp nạn đây?

“Thế, chuyện của người xong xuôi cả rồi sao?” Tiểu Dao hỏi, “Dự định như thế nào? Kỳ thật, chỉ cần đem Long Cốt cho người đại ca là được à?”

Tiết Bắc Phàm nhìn nàng một lát, nhẹ nhàng gật đầu, “Ừ.”

“Chỉ đơn giản như vậy?”

“Ừ.” Tiết Bắc Phàm sờ sờ đầu nàng, “Nàng về đi, ta chờ mọi chuyện giải quyết xong, lại đến tìm nàng.”

Tiểu Dao mếu máo, “Tìm ta để làm gì?”

“Tìm nàng cầu hôn chứ gì!” Tiết Bắc Phàm che miệng, vẫn bốn cột như trước, “Nụ hôn đầu tiên của ta chính là bị nàng cướp đi đó, nàng phải có trách nhiệm.”

Tiểu Dao nhấc chân đá hần.

Tiết Bắc Phàm xoa xoa chân, nhìn Tiểu Dao, “Vậy, nàng phải bảo trọng, về chuyện của Hiếu Nguyệt, ta sẽ tận lực trông coi.”

“Bằng không, ta cũng đi.” Tiểu Dao lại đột nhiên nói.

Tiết Bắc Phàm kinh ngạc, “Nàng đi?”

Tiểu Dao khoanh tay gật đầu, “Ừ! Ta muốn đi một chuyến đến Bắc Hải phái, ta từng đáp ứng phải giúp người dạy dỗ Tiết Bắc Hải.”

Tiết Bắc Phàm trầm mặc một hồi lâu, nhìn nàng, “Nói như vậy, nàng muốn đi Bắc Hải phái, là vì ta, không phải vì Hiếu Nguyệt?”

Tiểu Dao nhếch miệng cười, nâng tay khẽ vỗ ngực Tiết Bắc Phàm, “Người đoán xem?”

“Tiểu Dao!” Tiết Bắc Phàm ôm chầm lấy Nhan Tiểu Dao chuẩn bị xoay người xuất môn.

Tiểu Dao quay đầu lại, chỉ thấy vẻ mặt nghiêm túc hiem thấy của Tiết Bắc Phàm, “Nàng yên tâm, ta sẽ không để nàng gặp nguy hiểm đâu!”

Tiểu Dao khoe miệng hơi nhếch lên, quả nhiên, còn có chuyện rất trọng yếu, rất nguy hiểm, không muốn mình hỗ trợ.

Tiểu Dao nhìn hần, “Là chàng nói đó nha!”

Tiết Bắc Phàm gật đầu, dõi theo Tiểu Dao vui vẻ hơn hờ đi đến cách vách, tiếp tục xem cha nương đại đoàn viên.

Tiết Bắc Phàm ngồi vào cạnh bàn trà mà không nói.

“Người kêu Tiểu Dao trở về như vậy, nàng vạn nhất thật sự trở về thì sao?” Trọng Hoa tới bên cạnh Tiết Bắc Phàm, nhìn hắn, “Hay là nói, người là thật tâm muốn để cho Tiểu Dao rời xa nguy hiểm sắp sửa gặp phải, không tiếc thất bại trong gang tấc sao?”

Trong tay Tiết Bắc Phàm là một ly rượu trống trơn.

Thật lâu sau, đặt ly rượu xuống, “Hư tình hay là giả ý, chân tình hay là thật tình, đã không còn quan trọng.”

“Có ý gì?” Trọng Hoa không hiểu được.

“Có một số việc, chỉ có ta tự mình hiểu rõ nhất.” Tiết Bắc Phàm đứng lên, “Không ngờ nàng cũng có thể hiểu, hôm nay thật sự là làm ta hảo hảo kinh hách một phen.”

Trọng Hoa cười mà không nói, xoay người đi ra ngoài, “Ai, một khi đã như vậy, người nên hảo hảo quý trọng, đừng giống như ta, thấy được sờ không được, không có một chút cơ hội, đành phải tự mình bị thương.”

57. Chương 57: Yêu Thích Không Buông Tay

Nói đến thì cũng thật kỳ lạ, lúc chỉ có mình Nhan Như Ngọc cùng Tiểu Dao ở cùng một chỗ, nàng cũng khen qua Tiết Bắc Phàm vài câu, nhưng đến khi cùng mọi người ở chung một chỗ, nàng sẽ không cho Tiết Bắc Phàm thấy vẻ mặt hoà nhã, mà ngược lại soi mói mọi chuyện. Lúc thì chê Tiết Bắc Phàm thô lỗ, lúc thì chê tên hắn nghe không hay, tóm lại bắt bẻ rất nhiều, bắt măn cũng rất nhiều.

Cả ngày, trong lòng Tiết Bắc Phàm đều như nước sôi lửa bỏng, chỉ hy vọng đi thêm hai ngày đường nữa, hai phu thê kia liền cáo biệt với mọi người, về quê nhà Giang Nam trước đi.

So với Nhan Như Ngọc, Hách Cửu Long càng thêm lợi hại. Nguyên bản hắn gặp đều là tiểu tử, tưởng là huynh đệ của Hách Kim Phong, thập phần khách khí. Nhưng vừa nghe nói Tiết Bắc Phàm có ý với Tiểu Dao, sắc mặt hắn liền thay đổi, cùng tiến cùng lùi, dù ột ngón tay của Tiết Bắc Phàm khẽ chạm Tiểu Dao một cái, hắn đều nhe răng múa vuốt giống như muốn ăn thịt người vậy.

Tiết Bắc Phàm thấy nhị lão như vậy đành phải cười làm lành, đánh không trả mắng không cãi, tâm nói — Hay thật, so với kẻ mẫu* nhà mình còn dọa người hơn!

*kẻ mẫu: mẹ ghê

Chịu đựng khó khăn đến ngày thứ ba, thì mỗi người đi một ngã.

Trước khi đi, Nhan Như Ngọc cho Tiểu Dao vài món đồ gì đó, hơn nữa còn dặn dò nàng vài câu, Hách Cửu Long vỗ vai Tiết Bắc Phàm, “Hảo hảo chiếu cố Tiểu Dao, nếu nó chịu ủy khuất, ta sẽ đánh gãy chân của người!”

Tiết Bắc Phàm nơm nớp lo sợ gật đầu, không hiểu sao lại cảm thấy đau chân.

Phu phụ Nhan Như Ngọc đi hướng nam, đám người Tiết Bắc Phàm thì đi hướng bắc, lại bắt đầu lên đường mấy ngày liên tiếp.

Dọc theo đường đi, không đến mức màn trời chiếu đất, cũng không xảy ra chuyện lộn xộn gì, chẳng qua là trong lúc đó mọi người với nhau, quan hệ có chút kì lạ.

Thẩm Tinh Hải đối với Hiểu Nguyệt cực kỳ tốt, Hiểu Nguyệt có đôi khi cũng sửa không được thói quen hầu hạ hắn trước kia. Trọng Hoa dọc đường đều rất trầm mặc, thỉnh thoảng uống ly rượu, theo thói quen đọc thêm nhiều sách, như lúc chăm chỉ dạy cho Hiểu Nguyệt cách tính toán sổ sách. Thời gian hai người ở chung từ sau khi Thẩm Tinh Hải đến đây trở nên ít đi, bởi vậy Trọng Hoa quý trọng gấp bội. Nói đến cũng rất kỳ lạ, Hiểu Nguyệt tựa hồ cũng thành thói quen, lúc ở cùng một chỗ với Trọng Hoa, so với khi ở cùng một chỗ với Thẩm Tinh Hải trái lại càng thêm hoạt bát một ít.

Tiểu Dao có chút đau đầu, Tiết Bắc Phàm giống như con ong mật, suốt ngày ở bên tai nàng ong ong không dứt, Vương Bích Ba đã rời đi từ sớm, nói là phải về Bích Ba sơn trang xử lý chút việc, kỳ thật là đi đường tắt đến Bắc Hải phái trước, có một số việc muốn làm.

Thú vị nhất chính là Hách Kim Phong, Nhan Như Ngọc cùng hẳn ở chung mấy ngày nghe đứa con bảo bối nói một thân hảo công phu thế nhưng lại không biết khinh công, tức giận đến thiếu chút nữa cùng Hách Cửu Long trở mặt. Sau lại nghe Hách Cửu Long nói, “Cố ý giữ lại cho nàng dạy đó”, tâm lại thay đổi. Nhan Như Ngọc dùng thời gian ba ngày giảng giải tâm pháp khinh công cho Hách Kim Phong, còn dặn Tiểu Dao, nhất định phải hảo hảo dạy đại ca nàng khinh công.

Đừng nói, Hách Kim Phong bình thường nhìn thì cứng đầu cứng cổ, ấy thế mà học công phu cũng coi như là kỳ tài, vài ngày sau, khinh công gần như thập phần không còn trở ngại, cuối cùng không cần lại làm quả cân xấu hổ nữa.

Gần nửa tháng hành tẩu, mọi người rốt cục cũng tới Bắc Hải phái.

Tiểu Dao tính toán thời gian, muốn đi dạo chung quanh một vòng, từ lần trước rời khỏi Bắc Hải phái đến lần này trở về, tính đi tính lại cũng gần một năm rồi, tên yêu quái Tiết Bắc Hải kia không biết bộ dạng thế nào rồi, gặp mặt trước tiên phải đá hai chân hẳn.

“Nhị thiếu gia, ngài đã về rồi.” Gã sai vặt mở cửa mới vừa nói một câu, đã bị một chiếc giày thêu tinh xảo nhỏ nhắn bay đập vào mặt.

“Ai nha!”

Gã sai vặt kia ngửa mặt ra sau, bùm mặt che dấu giày trên mặt, vẻ cáu kỉnh nháy mắt không còn, cười theo, “Tiểu Dao cô nương.”

Nhan Tiểu Dao như hồ rình mồi nhìn hẳn ——gã sai vặt này, chính là tên Tiết Phúc ngày đó liên hợp với Tiết Bắc Hải cùng nhau lừa nàng.

Trọng Hoa nhú mày, “Không phải nói người với chủ nhân nhà người cùng nhau mất tích sao, làm sao đã trở lại?”

Tiết Phúc cười, “Chư vị có điều không biết, là bởi vì”

“Là ta.”

Khi nói chuyện, từ trong cánh cửa của Bắc Hải phái một người đi tới, một thân quan phục diện mạo hiên ngang, tất cả mọi người đều nhận ra —— Ngụy Tân Kiệt.

“Tiết Phúc chính là đây tứ anh dũng, hẳn ngày đó cũng không phải là mất tích, mà là không ngại đường xa ngàn dặm cáo trạng, bẩm báo chỗ ta, nói là trang chủ của Bắc Hải phái bị mấy môn đồ ám hại, mưu đồ chiếm đoạt thiên hạ đệ nhất môn phái. Vì thế ta phái người tra rõ vụ án, Tiết phu nhân cũng đến đầu thú, kể lại Tiết Hình, Phương Đồng Lý bọn chúng làm thế nào mưu hại Tiết chương môn, cũng giá họa cho người khác.” Ngụy Tân Kiệt hướng Tiết Bắc Phàm chấp tay, “Nếu tân đương gia của Tiết gia đã trở lại, như vậy ta cũng có thể công thành lui thân.”

Tiết Bắc Phàm nhú mày, nhìn Tiết Phúc, hỏi, “Đại ca ta đâu?”

Tiết Phúc lắc đầu, “Chương môn không có trở về.”

Tiết Bắc Phàm nhú mày, không quá tin tưởng Tiết Phúc. Tiểu Dao cũng nghi ngờ, thời điểm Tiết Bắc Hải đào tẩu từng thể hiện rõ hẳn cùng Tiết Phúc này là thông đồng một bọn, hẳn bị thương nặng như vậy, không ai hỗ trợ thì làm sao có thể thoát được đây?

“U!”

Lúc này, bên trong một tiếng cười kiều mỹ không xương truyền đến, “Bắc Phàm đã về rồi!”

Tiểu Dao liền co rụt cổ lại, thân thủ sờ cằm, da gà nổi hết cả lên, cô nương này ăn gà rút xương mà sống sao? Sao lại ảo lả như vậy?

Đi ra cửa, là một nữ tử thướt tha yếu điệu, thập phần diễm lệ. Tiểu Dao nhìn thấy dáng người trước cong sau vênh* liền nhận ra ngay đây là người ngày đó cùng với Phương Đồng Lý quần lầy nhau, cho Tiết Bắc Hải ăn độc dược, cuối cùng cắn ngược lại vu cáo hãm hại Phương Đồng Lý bị bỏ tù – Tiết phu nhân.

*trước cong sau vênh: người ngược bự mông bự

Tiết Bắc Phàm nhìn nàng cười cười, giới thiệu với mọi người, “Đại tẩu của ta – Tô Cơ.”

Tiểu Đào thiếu chút nữa cắn đầu lưỡi —— hóa ra thật đúng là hàm tô kê*!

*tô kê và Tô Cơ đọc cùng âm với nhau

Tô Cơ nhiệt tình dẫn mọi người vào trong, Ngụy Tân Kiệt vẫn đứng ở cửa, thẳng đến khi Hiểu Nguyệt đi qua trước mặt mình, nhin không được hỏi một tiếng, “Hiểu Nguyệt cô nương, ta.”

Hiểu Nguyệt đứng lại nhìn hẩn.

Ngụy Tân Kiệt từ trong ngực lấy ra một bức bức họa, đưa tới trước mặt Hiểu Nguyệt, mở ra. Chỉ thấy trên bức họa là một nữ tử dáng người duyên dáng cực kỳ xinh đẹp.

“Chân tướng kìa!” Tiểu Đào nhìn thoáng qua, cũng nhin không được kinh hô, “Hiểu Nguyệt, rất giống cô!”

Hiểu Nguyệt cũng nhìn chăm chăm bức họa ngẩn người. Nàng cảm thấy trong ngực tựa hồ có một cảm giác đã quên nhiều năm chợt nảy lên. Nhìn đến người này, còn có chút nhột nhạt lo lắng, cảm giác rất giống thời điểm ban đầu nhìn thấy Nhan Như Ngọc ôm Tiểu Đào kêu “Bảo bối”. Có ấm áp, cũng có ê ẩm.

Trọng Hoa bỗng nhiên nói, “Vào trong ngồi xuống đã?”

“A. . . Ừ, là ta quá sốt ruột.” Ngụy Tân Kiệt nhanh chóng dẫn đường vào trong, Hiểu Nguyệt cùng Tiểu Đào song song đi phía trước đi.

Tiểu Đào nhìn trộm Trọng Hoa cùng Thẩm Tinh Hải phía sau.

Trọng Hoa nhìn Hiểu Nguyệt, nhú mày trong mắt lộ vẻ lo lắng, tựa hồ đã cảm giác được sự thương tâm của nàng, không phải là đang nhớ tới mẫu thân của mình sao? Mà Thẩm Tinh Hải còn lại thì đang nhìn bức họa cuộn tròn trong tay Ngụy Tân Kiệt. Cuộn tranh này thoát nhìn, sao lại còn mới như vậy?

Tiểu Đào âm thầm cười —— lừa người thông minh kỳ thật so với lừa ngốc tử càng dễ dàng hơn. Lừa ngốc tử phải chú ý chi tiết, mà lừa người thông minh, biện pháp tốt nhất chính là xem nhẹ chi tiết! Bởi vì thông thường hẩn so với người còn chú trọng chi tiết hơn.

Bên trong Bắc Hải phái, các mảnh sân phía trước Tiểu Đào đều từng đi qua, tương đối quen thuộc, phòng ở của Tiết Bắc Phàm cũng chưa từng đi qua, lúc này nàng mới nhớ tới đến —— từ trước tới giờ tựa hồ chưa ai nhắc tới, phòng của Tiết Bắc Phàm ở nơi nào.

Tô Cơ rất nhiệt tình giúp mọi người an bài chỗ ở, Tiểu Đào đợi rảnh rồi thì kéo Tiết Bắc Phàm lại, nói với hẩn, “Ai, đại tẩu chàng cũng có phần hại đại ca chàng đó.”

Tiết Bắc Phàm gật gật đầu, “Ta biết.”

“Vậy chàng không quan tâm sao?”

Tiết Bắc Phàm bật cười, “Nàng không phải không hại chết sao, nếu nàng thực hại chết được, ta nhận nàng làm nương cũng được.”

Tiểu Đào dấm hẩn một cái, Tiết Bắc Phàm giả vờ bị dấm đau, cười cười vờ đáng thương nhìn nàng, “Đau!”

“Đúng rồi.” Tiểu Đào kích động hỏi, “Phòng của chàng đâu?”

Tiết Bắc Phàm cười, “Sao nào, muốn ngủ cùng một phòng?”

Tiểu Đào híp mắt.

Tiết Bắc Phàm nhanh chóng xua tay, “Ở phía sau.”

“Hậu viện?” Tiểu Đào tò mò.

Tiết Bắc Phàm cười cười, lắc đầu, “Càng sau nữa.”

Tiểu Đào liền buồn bực, “Càng sau nữa là thế nào?”

“Ta dẫn nàng đi.” Tiết Bắc Phàm đưa Tiểu Đào ra phía sau núi Bắc Hải phái.

Đi hết tiểu lộ thật dài, lại xuyên qua hoa viên thật to, sau đó đi qua trù phòng, qua cả phòng ở của bọn hạ nhân, lại đi tiếp hết nhà kho cùng từ đường của tổ tông, cuối cùng của cuối cùng, đi tới tường viện.

Tiểu Dao nháy mắt mấy cái, “Không có.”

Tiết Bắc Phàm chỗ góc của tường viện mở ra một cánh cửa nhỏ, dẫn Tiểu Dao từng bước tiến lên phía trước, vừa dặn dò một tiếng, “Cẩn thận.”

Tiểu Dao cả kinh một chút, vừa cúi đầu nhìn, kinh thật. . . . Sau cánh cửa này chính là vách núi cao dựng đứng.

Ở một dốc thoải của vách đá, có thể nhìn thấy bậc thang đi xuống.

Tiểu Dao hồ nghi nhìn Tiết Bắc Phàm, tựa hồ có chút khó hiểu.

Tiết Bắc Phàm nắm tay Tiểu Dao, thật cẩn thận đi xuống bậc thang, sau đó đến phía dưới một thác nước. Thác nước không lớn, nhưng bên dưới là một cái hồ sâu, bọt nước trắng bắn ra xung quanh. Khắp nơi đều là rừng cây, hiện giờ chính là giao mùa giữa thu và đông, lá cây phần lớn đều khô vàng, lót thành một lớp thật dày trên mặt đất.

“Gâu! Gâu!”

Vài tiếng chó sủa truyền đến, trên mặt Tiết Bắc Phàm xuất hiện nét cười, khẽ cúi xuống, “Đến đây!”

Sau đó, từ trong rừng núi có mấy con dã cẩu chạy đến. Tiểu Dao nhìn thấy tai của tụi nó rất to, là dã cẩu thật không phải mấy con chó ngu ngốc nuôi trong nhà nha!

Tiết Bắc Phàm chỉ vào một cái phòng nhỏ dựng bằng cây trúc bên cạnh thác nước, “Nơi đó.”

Tiểu Dao ngốc lăng đứng tại chỗ, nhìn căn phòng kia, sau một lúc lâu, ngồi xổm xuống hỏi Tiết Bắc Phàm đang xoa đầu mấy đại cẩu đang thân mật cọ tay mình, “Đó không phải một cái chòi nghỉ mát sao?”

Tiết Bắc Phàm mỉm cười, “Bắc Hải phái, cũng chỉ có nơi đó là chỗ ở của ta.”

“Bọn họ để chàng ở trên núi?!” Tiểu Dao nhú mày, “Đồ vật che chắn gì đó cũng không có? Mùa đông không phải sẽ rất lạnh sao?”

Tiết Bắc Phàm cười cười, “Tất cả khó khăn kỳ thật cũng chỉ là vào lúc nhỏ, lớn lên rồi thì thật chẳng có gì đáng ngại cả.”

“Chàng từ nhỏ đã một mình ở đó?!” Tiểu Dao kinh ngạc, “Làm sao có thể!”

“Còn có tầng ngầm, khi bị giam giữ sẽ đến đó, tối hơn, nhưng rất ấm áp.”

Tiểu Dao đã sớm nghe Hiểu Nguyệt nói, cũng đã nghe Trọng Hoa cùng Thẩm Tinh Hải nói qua, nương Tiết Bắc Hải ghi hận nương Tiết Bắc Phàm, cho nên tìm đủ mọi cách tra tấn hắn, thì ra thật sự là vậy! Độc phụ này tâm địa thật ác độc, sở tác sở vi* quả thực khiến kẻ khác phẫn nộ! Để ột tiểu hài tử ở trong một căn nhà gỗ nhỏ nơi núi rừng này, buổi tối trong rừng âm u tĩnh mịch có mấy bóng cây lắc lư, lúc Tiết Bắc Phàm còn nhỏ một mình ở nơi này, vừa lạnh lại vừa đói, sẽ bị dọa thành bộ dạng gì đây.

*sở tác sở vi: chuyện/hành động đã làm

Tiết Bắc Phàm nhẹ nhàng vỗ đầu mấy con đại cẩu, chúng nó liền chạy đi.

Tiểu Dao tò mò, “Mấy con cẩu đó không phải chàng nuôi à?”

Tiết Bắc Phàm suy nghĩ, dẫn theo Tiểu Dao ra phía sau nhà gỗ, trong rừng có một mảnh đất trống. Tiểu Dao chỉ thấy nơi đó dày đặc hơn mười cái phần mộ nhỏ được dựng thẳng, bia mộ đều là bia gỗ hoặc là bia đá rất giản dị, đều được tỉ mỉ điêu khắc một phen.

“Đây là cái gì?” Tiểu Dao khó hiểu.

Tiết Bắc Phàm nghĩ một chút, rồi vươn tay chỉ từng chỗ, “Ừm, tòa lớn nhất kia, là một người duy nhất, một lão bà bà trước kia ở trong viện, thường xuyên cho ta thức ăn. Kế đó hai cái hơi lớn hơn một chút là

hai tiểu cầu ta thu lưu, bên này là mấy con mèo, bên đó là một con thỏ, còn có mấy con sóc chuột, bên kia là một con rắn, còn có bên này là mấy con chim nhỏ.”

Tiểu Dao hai mắt sáng lấp lánh, “Chàng lúc nhỏ thật là tiểu hài tử tốt! Đều xây mộ phần cho vật nuôi đã chết!”

Tiết Bắc Phàm cười mà không nói, lắc đầu, “Nơi này không có gì hay để chơi, trở về đi.”

“Nhưng mà, lão thái thái không có người thân sao?” Tiểu Dao hỏi, “Vì sao cũng là do chàng mai táng vậy?”

Tiết Bắc Phàm khẽ nhủ mày.

Tiểu Dao trong đầu thích một tiếng, đúng là đã nghe Hiểu Nguyệt nói qua, những gì thích Tiết Bắc Phàm, đều bị mẫu tử Tiết Bắc Hải giết, mà những gì Tiết Bắc Phàm thích, đều bị Phong Vô Ưu giết, nên sẽ không.

.....

Tiết Bắc Phàm thấy Tiểu Dao vẻ mặt khiếp sợ, nhẹ nhàng cười, “Không có gì, đều là quá khứ.”

“Thật đáng giận!” Tiểu Dao cắn giận, “Mộ của mẹ kế chàng ở nơi nào? Ta nhỏ nước bọt vào mộ phần ả!”

Tiết Bắc Phàm dở khóc dở cười, “Bọn họ đã chết, chịu đựng đến cuối cùng vẫn là ta!” Nói xong, dẫn Tiểu Dao lên bậc thang.

Mới vừa đi vài bước, Tiểu Dao đột nhiên quay người.

“Cẩn thận!” Tiết Bắc Phàm một phen tiếp được nàng, bậc thang bằng đá này rất trơn, nếu không phải hấn nhanh tay, Tiểu Dao đã té ngã đặt mông lên bùn trên mặt đất.

“Nàng đi được không vậy?” Tiết Bắc Phàm bắt đắc dĩ nhìn Tiểu Dao.

“Ừ.” Tiểu Dao do dự một chút lúc sau, nhỏ giọng hỏi, “Có phải chàng sợ mấy đại cầu này cũng bị hại chết, cho nên chơi với chúng một lát, liền bắt bọn nó chạy về núi?”

Tiết Bắc Phàm cười bắt đắc dĩ.

“Thế. Bên cạnh chàng còn có cái gì chàng thích không?”

Tiết Bắc Phàm vươn tay, chỉ chỉ cái bóng trên mặt, “Nó. Còn có. . .” Nói xong, chỉ Tiểu Dao, “Nàng.”

Một câu như thường lệ, nhưng so với bộ dạng Tiết Nhị ngày thường hay vuốt mông ngựa thì thật sự rất khác xa, tâm Tiểu Dao hết lần này đến lần khác đã khá lên thì lại giống như bị hung hăng đâm một cái, ỉn ỉn chút đau. Theo phản xạ mà mím môi, tiếp tục đi lên phía trước.

Tiết Bắc Phàm đi theo phía sau nàng, lên đỉnh núi.

Tiểu Dao lại liếc mắt nhìn hấn một cái, giống như một con đại cầu đã đánh mất chủ nhân.

Tiết Bắc Phàm sờ sờ đầu nàng, “Đã nói rồi, là chuyện rất lâu trước kia.”

Tiểu Dao không nói thêm cái gì, nắm tay đi theo bên người hấn.

“Như thế nào?”

“Khó trách.” Tiểu Dao lẩm bẩm một câu, “Khó trách khi chàng nói chuyện đều không nhìn thấy thật tình, thì ra là thói quen.”

“Thói quen của ta là càng thích cái gì càng không thể tới gần.” Tiết Bắc Phàm nói xong, nhìn Tiểu Dao.

Tiểu Dao hướng một bên bước hai bước, “Vậy sao chàng lại giống như thuốc dán mà kề cận ta?”

Tiết Bắc Phàm sờ mũi lẩm bẩm nói một tiếng, “Con người ngẫu nhiên cũng sẽ hồ đồ một lần.”

Tiểu Dao sững sốt.

Tiết Bắc Phàm lại gần một chút, ở bên tai nàng nói, “Ta cuối cùng cũng không thể cả đời bị hai lão nương kia dắt mũi, đúng không?”

Tiểu Dao gật đầu, cảm thấy rất có đạo lý.

“Chung quy sẽ có một người xuất hiện.” Tiết Bắc Phàm khước miệng nhếch lên, “Khiến ta yêu thích không buông tay, vì thế. Được chứ!”

Tiểu Dao mặt đỏ bừng, lại cảm giác trong lòng “Xẹt” một tiếng, như là bị cái gì đó đâm xuyên một nhát.

Một khắc đi vào cánh cửa bên hông kia, Tiểu Dao cảm thấy tâm tình rất tốt, vừa rồi thay Tiết Bắc Phàm bất bình hoặc là chút đau lòng loáng thoáng ban nãy đã hoàn toàn không còn. Nhưng khoảnh khắc ra khỏi cánh cửa đó, Tiểu Dao bỗng nhiên sờ sờ sau cổ, quay đầu lại liếc mắt một cái. Xa xa, chỉ có vách đá cùng rừng cây dày đặc.

“Làm sao vậy?” Tiết Bắc Phàm hỏi nàng.

“Không, có cảm giác là lạ.” Tiểu Dao bĩu môi, “Giống như bị xà theo dõi.”

Bước chân Tiết Bắc Phàm khẽ dừng lại một chút, lập tức cúi đầu, bước nhanh mang theo Tiểu Dao qua khỏi cửa hông, vươn tay đóng cửa lại.

“Chúng ta đi tìm khối Long Cốt thứ năm chứ?” Tiểu Dao ngẩng mặt hỏi.

Tiết Bắc Phàm lại cực kỳ nghiêm túc cầm lấy hai tay Tiểu Dao, cúi đầu nhìn chằm chằm nàng ánh mắt nói, “Tiểu Dao!”

“Hửm?” Tiểu Dao có chút khần trương, mặt đỏ bừng, “Muốn làm gì?”

“Nàng nhất định phải cẩn thận Phong Vô Ưu này.”

Tiểu Dao ngây người, “Là cái lão bản nương xinh đẹp kia? Người thềm mền chàng sao!”

Tiết Bắc Phàm khẽ lắc đầu, “Không được để vẻ ngoài mê hoặc, nữ nhân kia được liệt vào võ lâm một trong tứ đại bảo bối, tuyệt đối không phải bởi vì nàng xinh đẹp.”

“Thế bởi vì sao?” Tiểu Dao khó hiểu.

“Bởi vì nàng rất ngoan độc.” Tiết Bắc Phàm nghiêm túc dặn dò, “Nếu nàng gặp được nàng ta, cần chuẩn bị thật kỹ, không được khinh địch. Tâm nhân nàng ta, cũng không kém bao nhiêu so với Tiết Bắc Hải đâu!”

Tiểu Dao kinh ngạc mở to hai mắt, “Thật sự?”

Tiết Bắc Phàm gật đầu, kéo Tiểu Dao trở về, “Còn có, Bắc Hải phái vẫn là nguy cơ trùng điệp, nàng phải tận lực ở lại bên cạnh ta!”

“Ừ!” Tiểu Dao ngoan ngoãn gật đầu.

“Ăn uống cái gì cũng phải cẩn thận kiểm tra qua.”

“Ừ!”

“Không được rời khỏi phạm vi tầm mắt ta!”

“Ừ!”

“Đêm nay ngủ với ta!”

“Ừ. Đá chết chàng!”

58. Chương 58: Chân Tâm Không Đổi

Ngụy Tân Kiệt lấy bức họa năm đó ra, muốn cùng Hiểu Nguyệt nhận thức.

Nhưng mà Hiểu Nguyệt lại lắc đầu nói không phải, nhất định là nhầm rồi, Ngụy Tân Kiệt nhìn Thẩm Tinh Hải. Thẩm Tinh Hải suy nghĩ, “Không bằng tìm bọn buôn người năm đó, đến xác định một chút sẽ chắc chắn hơn.”

Ngụy Tân Kiệt gật đầu, cảm thấy biện pháp cũng không tệ, liền hỏi thuộc hạ, “Tìm được người chưa?”

“Hai ngày trước Vương trang chủ có gởi thư, đã tìm được rồi, hai ngày nữa hẳn sẽ dẫn theo người đến đây.”

“Rất tốt!” Ngụy Tân Kiệt lòng tràn đầy chờ đợi, Hiểu Nguyệt tinh thần cũng ảm đạm, Trọng Hoa trầm mặc không nói, Thẩm Tinh Hải nghi hoặc đầy bụng.

Trong bầu không khí có chút gượng gạo này, Tiểu Dao cùng Tiết Bắc Phàm cũng không đi tìm khối Long Cốt thứ năm, mà ở lại tạm thời nghỉ ngơi.

Tiểu Dao cùng bọn Hiểu Nguyệt ở lại phòng khách, đêm đó, Tiểu Dao sau khi ngâm mình tắm nước nóng, mặc bộ váy mới mua màu xanh lá sen tinh xảo mỹ miều, đi chân trần ở trong phòng chạy tới chạy lui, chơi đùa với một con tiểu bạch miêu mập mạp.

Hiểu Nguyệt chống má, ngồi ở cạnh bàn xuất thần, nhìn ánh nến nhảy nhót trên bàn.

Tiểu Dao chơi mệt, cùng mèo nhỏ dựa vào trên đệm, nhìn Hiểu Nguyệt.

Ban đêm mọi âm thanh đều im lặng, Tiểu Dao đột nhiên lên tiếng, “Hiểu Nguyệt?”

Hiểu Nguyệt hình như không có nghe, có vẻ như đang ngẩn người.

Tiểu Dao đi đến phía sau nàng, vươn tay lấy một cái khăn đưa cho nàng.

Hiểu Nguyệt nhận lấy, lau mặt, nhỏ giọng nói, “Chỉ lúc này thôi, về sau cũng không được nữa.”

Tiểu Dao sờ sờ đầu nàng, “Không gì cả, ta ra ngoài đi dạo một chút, cho ta mượn ngọn đèn được không?”

Hiểu Nguyệt gật đầu, Tiểu Dao liền cầm theo ngọn đèn duy nhất trong phòng đi ra cửa. Đóng cửa phòng, đồng thời cũng là đóng cánh cửa của sự tăm tối cùng đau buồn.

Tiểu Dao đi vào trong viện, chỉ thấy hai gian phòng đối diện đèn đang sáng.

Căn phòng sáng đèn bên trái là của Thẩm Tinh Hải, có thể nhìn thấy một bóng người ở trong phòng chậm rãi thông thả bước đi.

Bên cạnh là phòng của Hách Kim Phong, đèn sáng ngay cả cửa sổ cũng mở ra, Hách Kim Phong đang cầm bút quyết khinh công, vừa quay lưng lại vừa xoa tay múa chân vài chiêu thức, có vẻ chuyên chú mà vô tư vô lo.

Phòng của Trọng Hoa cửa sổ mở, đèn lại tắt. Tiểu Dao đứng ngoài cửa sổ nhìn vào, trong bóng tối, Trọng Hoa ngồi ở cạnh bàn ngẩn người, tư thế đó, cùng tư thế vừa rồi của Hiểu Nguyệt có chút giống. Tiểu Dao bỗng nhiên nở nụ cười, xem ra hẳn cũng không cần mình đưa giúp hẳn cái khăn nhỉ? Lại nhìn một gian phòng trước mặt, hẳn là phòng ở tạm của Tiết Bắc Phàm, cửa sổ cũng đóng, đèn cũng không sáng.

Tiểu Dao do dự một chút, chạy đến bên cánh cửa, nhấc giày, nhẹ nhàng khéo léo nâng gót giày, thuận tiện cầm theo một cái chăn phơi nắng bên ngoài quên thu vào, cầm theo ngọn đèn, nhẹ nhàng bước đi.

Xuyên qua hành lang gấp khúc quen thuộc thật dài, hoa viên, phòng bếp, phòng xá, từ đường, mở cửa hông bước ra sau núi, nhìn xuống dưới. Căn phòng nhỏ bên cạnh thác nước có rất nhiều ngọn đèn đang thấp sáng. Tiết Bắc Phàm cũng không ở trong phòng, mà là một mình ngồi ở bên cạnh thác nước đốt một đồng lửa trại uống rượu, bên người có hai con chó hoang nằm úp sấp đang ngủ gà ngủ gật, cảm giác so với chó nuôi trong nhà còn ngoan hơn.

Tiểu Dao sợ cảnh tối lửa tắt đèn lại còn leo thang đi xuống sẽ trượt chân, có thể sẽ trực tiếp lăn xuống núi, vì thế dứt khoát vận nội công thả người nhảy, liền hướng tới gần lửa trại mà xuống.

Lúc Tiết Bắc Phàm ngẩng đầu, Tiểu Dao đã nhẹ nhàng đáp xuống bên cạnh hắn, một tay ôm chân, một tay cầm theo ngọn đèn, nghiêng đầu nhìn hắn.

Tiết Bắc Phàm vươn tay kéo nàng, Tiểu Dao đem ngọn đèn đặt sang một bên, run rẩy cầm chân quần lên người, duỗi tay đưa cho Tiết Bắc Phàm, sau đó ngồi xuống bên người hắn, nhìn chằm chằm ngọn lửa phía trước.

Tiết Bắc Phàm tiếp tục uống rượu, Tiểu Dao cúi đầu, phát hiện một con chó hoang lớn vẫn đang cọ cọ đầu gối của mình. Vì thế vươn tay, thật cẩn thận sờ sờ cái lỗ tai to của nó, nó chỉ ư ử vài tiếng, rồi ghé vào bên người Tiểu Dao tiếp tục ngủ gà ngủ gật.

“VẬY mà không cắn người đấy!” Tiểu Dao ngạc nhiên.

Tiết Bắc Phàm giúp nàng đắp lại chăn, thêm chút củi vào đồng lửa, làm cho ngọn lửa cháy lớn hơn một ít, “Chúng nó cũng không phải là thiên tính hung tàn, chỉ là muốn sống được thì chỉ có thể ăn thịt.”

Tiểu Dao ngẩng mặt nhìn hắn, “VẬY còn chàng? Chàng là ăn thịt để sống, hay là ăn chay để sống?”

Tiết Bắc Phàm cúi đầu nhìn nàng, vươn tay nhẹ nhàng xoa cằm nàng, Tiểu Dao khẽ đẩy tay hắn ra, tiếp tục ngẩng mặt nhìn hắn.

Tiết Bắc Phàm khẽ cười, “Nương nàng không dạy qua cho nàng sao? Ngẩng mặt nhìn nam nhân như vậy, chính là ám chỉ cái gì đó.”

“ÁM chỉ cái gì?” Đôi môi màu hồng của Tiểu Dao còn nhếch lên, không sợ chết hỏi.

Tiết Bắc Phàm khẽ vuốt tai nàng, hỏi, “Nàng vì sao lại chạy tới đây?”

“Không biết nữa.” Tiểu Dao lắc lắc đầu, “Bất tri bất giác liền tới thôi.”

“Thật sự?”

“Ừ.” Tiểu Dao gật đầu, “Lừa chàng làm gì?”

“Bất tri bất giác sao.” Tiết Bắc Phàm đắc ý, “Có thể lý giải thành, nàng rất quan tâm ta, nhỉ?”

“Một chút.”

“HẦY.” Tiết Bắc Phàm khẽ thở dài một tiếng, nhìn sâu đôi mắt Tiểu Dao, ngón cái vuốt ve cằm của nàng.

Tiểu Dao cảm thấy được ngọn lửa hình như quá nóng, nóng đến nỗi hai bên má đều muốn bỏng.

Tiết Bắc Phàm cúi đầu, hôn nhẹ lên khóe miệng đang mỉm cười của Tiểu Dao, ngẩng đầu, nha đầu kia trừ bỏ hai má đỏ ửng, không có tỏ vẻ bất mãn gì.

Tiết Bắc Phàm đem nụ hôn kế tiếp kéo dài thêm một chút, càng uyển chuyển thâm tình. Tiểu Dao ngửa mặt, trừ bỏ cảm giác mật thiết chỉ thấy truyền lại một chút ấm áp, chính là cảm giác trong lòng có chút ngứa ngáy. Hai mắt nhìn xuyên qua sườn mặt của Tiết Bắc Phàm, nhìn thấy ánh trăng trên đỉnh đầu bị một đám mây hơi mỏng che mất ánh sáng. Nàng liền lầm bầm lầu bầu nói, “Ánh trăng đã không có, cái bóng cũng không thấy.”

Tiết Bắc Phàm ngẩng đầu nhìn nàng, “Thỉnh thoảng cũng để cho cái bóng nghỉ ngơi một chút, cả ngày đi theo chúng ta, chúng nó mệt chết đi được.”

Tiểu Dao nở nụ cười, “VẬY chàng không tịch mịch sao?”

“Hiện tại không.” Tiết Bắc Phàm nhìn hai mắt nàng, “Tuyệt đối không.”

Tiểu Dao cười vui vẻ, “Được, vậy là tốt rồi.”

Tiết Bắc Phàm đưa cho Tiểu Dao nửa bả vai để nàng dựa vào, định nắm tay nàng nhét vào trong chăn. Tiểu Dao lặng lẽ giấu tay đi, Tiết Bắc Phàm đành phải trực tiếp nắm lấy tay nàng.

Hắn cảm thấy rất mới mẻ, bởi vì hắn vẫn biết tịch mịch là như thế nào, nhưng cũng là lần đầu biết, cái gì gọi là không tịch mịch. Nguyên lai tịch mịch với không tịch mịch, khác nhau chính là bên cạnh có người này hay không, chỉ thế thôi.

.

Lúc Tiểu Dao tỉnh lại thì thấy mình đã nằm ở trên giường trong phòng, bên nhìn đỉnh giường khắc hoa. Bên ngoài trời cũng đã sáng, liền nhìn đến bàn trang điểm gần đó, Hiếu Nguyệt mặc một thân váy dài màu vàng nhạt, đang chải đầu. Tiểu Dao dụi mắt, nhìn lại một chút, là Hiếu Nguyệt.

Hiếu Nguyệt nghe thấy động tĩnh, đảo mắt nhìn Tiểu Dao, mỉm cười, “Tĩnh rồi sao? Tiết công tử còn sợ cô bị cảm lạnh, canh chừng ở trên bàn, tĩnh dậy thì uống ngay đi!”

Tiểu Dao “Ừ” một tiếng, gật gật đầu, nâng cằm đánh giá Hiếu Nguyệt, “Hôm nay tinh thần cô hình như rất đặc biệt.”

“Thật không?” Hiếu Nguyệt cười thật rạng rỡ, đến bên cạnh nàng ngồi xuống, “Ta mượn chút son của cô dùng được không, có điều ta không biết thoa, cô chỉ ta bắt chước bộ dáng của cô đi.”

“Rất đẹp đó nha!” Tiểu Dao từ trong bao quần áo lấy ra một cái hộp phấn hình tròn tinh xảo đưa cho Hiếu Nguyệt, chỉ nàng cách lấy phấn trộn với son dùng với nhau, như vậy gương mặt sẽ trông hồng hơn, lại không đến mức quá đỏ.

“Trên đầu nếu có thể cài một cây trâm sẽ đẹp hơn.” Tiểu Dao lấy cây trâm bằng đá thạch lựu lúc trước Hiếu Nguyệt vẫn không chịu cài ra, giúp nàng cài trên búi tóc, cẩn thận đánh giá một chút, lại duỗi tay đem hai lọn tóc dài sau tai nàng để ra phía trước, nhìn trái nhìn phải, gật đầu, “Rất đẹp!”

Hiếu Nguyệt ngồi xuống cạnh bàn, nhìn Tiểu Dao rời giường chải đầu, nói, “Liều Như Nguyệt đến đây.”

Tiểu Dao sững sốt, quay đầu lại nhìn nàng, nhú mày, “Nhanh như vậy sao?”

Hiếu Nguyệt cười cười, “Cô quả nhiên biết nàng sẽ đến.”

Tiểu Dao vẽ mặt chột dạ, nhìn Hiếu Nguyệt.

Hiếu Nguyệt khẽ cười, “Là tự nàng ta đến, có thể thấy được kỳ thật nàng rất để ý Thiếu chủ.”

Tiểu Dao hơi nhàn nhạt bĩu môi, “Cũng không chắc, cô có biết, có vài nữ nhân có lòng tranh cường háo thắng rất mãnh liệt không?”

Hiếu Nguyệt gật đầu, “Sáng nay cô muốn ăn gì? Ta mới nghe nói, bánh bao nhân cải củ của Bắc Hải phái ăn ngon lắm!”

Tiểu Dao thay y phục xong, “Ta phải lấy được hai cái, có cay không?”

“Cay.”

“Rất tốt!” Tiểu Dao vui sướng cùng Hiếu Nguyệt đi ra cửa, tới tiền viện, liền thấy rất nhiều người ở đó.

Tiết Bắc Phàm ngậm cái bánh bao ngoắc ngoắc Tiểu Dao, “Mê bánh bao mới ra lò vị thịt bò và cải củ còn cay nữa, cực phẩm đó Tiểu Dao!”

Tiểu Dao theo mùi liền lại gần, ngồi xuống nhận lấy bánh bao cắn một ngụm, mới phát hiện Liều Như Nguyệt đang ngồi ở bên người Thẩm Tinh Hải, Hiếu Nguyệt nhìn thấy một chỗ trống bên cạnh Trọng Hoa liền ngồi xuống.

“Mấy ngày không gặp, Hiếu Nguyệt cô nương trở nên xinh đẹp thật!” Liều Như Nguyệt mỉm cười, tiểu nha hoàn độc miệng ở phía sau đã nói tiếp, “Đúng là, hiện tại thân phận bất đồng sao?”

Trọng Hoa nhú mày, Tiết Bắc Phàm cũng lắc đầu — Thực vô nghĩa, mới sáng sớm đã ăn nói độc địa.

Đang muốn lên tiếng giảng hòa, liền thấy Hiếu Nguyệt ngẩng đầu nhìn hai người, nói, “Ta vốn rất xinh đẹp, chỉ là không thích ăn mặc đẹp thôi.”

“Khụ.” Thẩm Tinh Hải một miệng nước trà liền sặc, một bên Hách Kim Phong còn bổ sung thêm, “Đây chính là lời nói thật, Hiếu Nguyệt cùng muội tử của ta đều là mỹ nhân trong mỹ nhân!”

Trọng Hoa kinh ngạc nhìn Hiếu Nguyệt.

Hiếu Nguyệt vươn tay chỉ chỉ chén giấm chua gần tay hân. Trọng Hoa ngơ ngác liền đem chén giấm chua đặt trước mắt nàng, Hiếu Nguyệt cười tủm tỉm lấy trứng chiên chấm giấm chua ăn.

Liều Như Nguyệt nhìn chiếc đĩa nàng gấp trứng chiên, cùng nha hoàn phía sau liếc mắt nhìn nhau một cái. Tiểu nha hoàn kia cảm thấy tức giận, Hiếu Nguyệt này rõ ràng là một kẻ thân phận thấp hèn, hiện giờ bay lên đầu cảnh làm phượng hoàng, ngay cả tính tình cũng trở nên kiêu ngạo.

Thấy Hiểu Nguyệt vui vẻ ăn, nha hoàn kia than thở một câu, “Đúng là cách ăn của hạ nhân.”

Hiểu Nguyệt ngẩng đầu, “Người không phải cũng như vậy sao? Người cũng là hạ nhân.”

Tiết Bắc Phàm lấy tay nâng cằm, nhìn Tiểu Dao ngồi bên đang rất vui vẻ, nháy mắt với nàng — Nàng cho Hiểu Nguyệt uống thuốc gì vậy? Như thế nào mà vừa ngủ dậy lại thay đổi thành người khác thế này?

Tiểu Dao nhướn mi nhìn sang Trọng Hoa gần đó đang trợn mắt há hốc mồm, Trọng Hoa không biết nên nói gì, chỉ là. Có gì đó tựa hồ rất sống động, tóm lại Hiểu Nguyệt hôm nay, đặc biệt đặc biệt xinh đẹp, khiến hắn có chút không thể dời tầm mắt.

Liễu Như Nguyệt sắc mặt bình tĩnh, không ăn gì, tiểu nha đầu phía sau nàng trên mặt lúc xanh lúc trắng, nhưng mà không thể cãi lại.

Con người chính là như vậy, cái gọi là kẻ hiền bị người khi, ác nhân tự có ác nhân phá. Càng nhường nhịn, có đôi khi lại càng bị người khác khinh. Hiểu Nguyệt trước đây chưa bao giờ cãi lại, hôm nay cãi lại thì phát hiện, người thật sự không cần lúc nào cũng nhẫn nhịn, bởi vì khi dễ hạ nhân, bình thường cũng là hạ nhân, vô luận người có thật sự có phải hạ* hay không. Con người vốn không phân biệt cao thấp, nhưng lại luôn luôn muốn đem bản thân gộp thành cùng một loại, tốt thì sẽ thành loại thượng, không sợ tiện nhân, chỉ sợ nhân tự tiện. (*hạ trong hạ nhân)

Đang ăn điểm tâm, chợt thấy Tô Cơ thướt tha đi tới, “Bắc Phàm này, đệ có tin tức của đại ca không?”

Tiết Bắc Phàm lắc lắc đầu.

“Ừm.” Tô Cơ gật gật đầu, tùy tiện chào hỏi mọi người vài câu, tâm sự nặng nề rời đi.

Tiết Bắc Phàm cùng Nhan Tiểu Dao liếc mắt nhìn nhau một cái — Kỳ lạ!

Lúc này, một hạ nhân tiến vào bẩm báo Tiết Bắc Phàm, nói là Vương Bích Ba dẫn theo người Tây Vực đến.

Tất cả mọi người trở nên khẩn trương, không phải là tên buôn lậu năm đó đến đây chứ?

Chỉ có mình Hiểu Nguyệt, vẫn như cũ cúi đầu ăn sáng, chút biến hóa trên mặt cũng không có.

Không lâu sau, Vương Bích Ba dẫn theo một nam tử trung niên người Tây Vực lão đảo từ bên ngoài đi vào, vừa thấy trên bàn có bữa sáng, nhanh chóng chạy tới bên người Tiểu Dao, “Cho ta cái bánh bao.”

Tiểu Dao còn chưa kịp động thủ, Tiết Bắc Phàm cầm một cái bánh bao nhét vào miệng hắn, làm Vương Bích Ba ghen đến thiếu chút nữa đứt hơi.

Sau khi tiếp tục uống một chén nước, Vương Bích Ba quay sang người Tây Vực kia chỉ chỉ Hiểu Nguyệt lại chỉ chỉ Thẩm Tinh Hải.

Người trung niên kia vẻ mặt mờ mịt nhìn nhìn hai người, khó hiểu lắc đầu.

Ngụy Tân Kiệt khẽ nhíu mày, hỏi Thẩm Tinh Hải, “Thẩm huynh, người có nhận biết vị đại thúc này hay không?”

Thẩm Tinh Hải đành phải ở trong lòng than nhẹ, lắc lắc đầu, “Ta không biết, năm đó bọn buôn người đều là mặt đỏ có râu quai nón còn rất mập mạp, trông không giống như vậy.”

Tiết Bắc Phàm nhíu mày, “Có thể đã giảm béo hay không, cạo râu này nọ.”

Thẩm Tinh Hải lắc đầu.

Liễu Như Nguyệt hơi hơi cười cười, tiểu nha đầu phía sau đầu đắc ý, “Đáng tiếc, vẫn là mệnh hạ nhân.”

Hiểu Nguyệt cũng lắc lắc đầu, “Ta đã không còn là hạ nhân, là người tự do.”

Liễu Như Nguyệt kinh ngạc nhìn Hiểu Nguyệt, sau đó lại nhìn Thẩm Tinh Hải, “Hiểu Nguyệt cô nương không phải thị vệ của chàng sao?”

Thẩm Tinh Hải gật đầu, “Ừ, nhưng kẻ ước bán thân ta đã trả lại cho Hiểu Nguyệt, sau này nàng có thể tự quyết định chuyện của bản thân.”

Liễu Như Nguyệt nhẹ nhõm thở dài một hơi, cười nói, “Thật đúng lúc, muốn ta giúp Hiểu Nguyệt giới thiệu một mối hôn sự hay không? Tuổi này cũng nên lập gia đình rồi.”

Hiểu Nguyệt vội vàng lắc đầu, “Không cần, ta đã có ý trung nhân.”

Mọi người cả kinh, Tiểu Dao thì cầm chén canh gờng uống ừng ực.

“Không biết, người trong lòng của Hiểu Nguyệt cô nương là ai vậy?” Liễu Như Nguyệt cười hỏi, nhưng ý cười trong đáy mắt cũng không có.

Hiểu Nguyệt ăn xong điểm tâm, buông đũa, đáp lời, “Không liên quan đến người.”

Liễu Như Nguyệt khoe miệng khe giạt giạt, tâm nói, không phải hạ nhân tính tình cũng lớn lối thật!

Tiểu Dao thì nhin cười, nếu không lát nữa cả bàn sẽ đều là canh gờng.

“Tinh Hải.” Liễu Như Nguyệt ngược lại nhìn Thẩm Tinh Hải, “Chúng ta khi nào thì trở về? Thẩm phu nhân cũng lo lắng cho chàng.”

Thẩm Tinh Hải trầm mặc không nói, ngẩng đầu nhìn Hiểu Nguyệt.

Hiểu Nguyệt cùng Hách Kim Phong bên cạnh không biết đang nói cái gì, hình như là Hách Kim Phong muốn hỏi một chút về kỹ xảo dùng ám khí cùng khinh công gì đó, phương diện này Hiểu Nguyệt rất lợi hại, cho nên hẳn khiếm tốn thỉnh giáo.

“Ta. . . .” Thẩm Tinh Hải bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn Liễu Như Nguyệt nói, “Quận chúa, bằng không nàng về trước, ta còn có chuyện muốn làm.”

Liễu Như Nguyệt không khỏi kinh ngạc, những người khác đang ngồi cũng kinh ngạc nhìn Thẩm Tinh Hải.

Vương Bích Ba ngậm bánh bao vô thanh huýt sáo một tiếng.

“Nếu chàng không trở về, sẽ lỡ lễ mừng năm mới.” Liễu Như Nguyệt nắm chặt cái khăn trong tay, “Hỉ sự khi nào thì tiến hành?”

Thẩm Tinh Hải cười, “Nàng với ta kỳ thật vốn không có hôn ước.”

Liễu Như Nguyệt mở to hai mắt nhìn nhìn chằm chằm Thẩm Tinh Hải, “Chàng muốn hủy hôn ước?”

Nha hoàn phía sau nàng cũng nhảy lên, “Thẩm Tinh Hải, người xem Quận chúa của chúng ta là cái gì? Chẳng lẽ đem Quận chúa của chúng ta cùng kẻ hạ nhân đặt ở chung với nhau hả?”

Thẩm Tinh Hải thở dài một hơi, với tay lấy cái chén đặt ở trên bàn, “Ta chịu đủ rồi.”

Mọi người nhìn hẩn.

“Chịu đủ cái gì?” Liễu Như Nguyệt nhìn hẩn.

Thẩm Tinh Hải thản nhiên cười cười, đè nén cơn tức giận, “Quận chúa thỉnh quay về, nam nhân quỳ gối dưới váy nàng nhiều vô kể, không ai thua kém ta, ta không xứng với nàng.”

Liễu Như Nguyệt nghiêng răng, mặt đỏ ửng, chưa bao giờ chịu qua loại vũ nhục này, nàng đường đường là một Quận chúa, ngàn dặm xa xôi tìm đến, thế nhưng lại bị người khác nói chịu đủ rồi, đuổi đi! Ấy thế mà lại thua một kẻ hạ nhân bị bọn buôn người mua bán!

Không khí đang căng thẳng, đột nhiên thấy Vương Bích Ba vỗ đầu, “Ai nha, người xem trí nhớ của ta, đây là xa phu của ta, từ Tây Vực đánh ngựa cho ta, ai, bảo tên đại mập mạp ngoài cửa vào đi!”

Tất cả mọi người kinh ngạc địa nhìn phía cửa, chỉ thấy một người cao lớn mập mạp bước vào, người này mặt đỏ bừng bừng, râu quai nón xồm xoàm, vừa vào cửa, đã hỏi không đầu không đuôi, “Muốn ta nhận thức người nào hả?”

“Người xem xem nơi này có người nào người quen biết không.” Thẩm Tinh Hải đã sớm nhận ra đây là bọn buôn người Tây Vực, bởi vì nhìn rất quen, đúng là bọn người năm đó đã đem Hiểu Nguyệt bán cho người của mình. Mà Hiểu Nguyệt lúc ấy cũng đã nhớ được, liếc mắt một cái cũng nhận ra người nọ, mở miệng, “Ngô đại thúc?”

Gã mập mập ngẩn người, nhìn chăm chăm Hiểu Nguyệt kỹ càng, vỗ đùi, “U, là nha đầu này, lớn rồi sao, ta thật không nhận ra con.”

Ngụy Tân Kiệt nhú mày, một phen bắt lấy tay mập kia, chỉ vào Thẩm Tinh Hải, “Năm đó người mua Hiểu Nguyệt có phải là hần không?”

Bọn buôn người nhìn nhìn Thẩm Tinh Hải, gật đầu, “Là hần, tròn tròn rất béo, rất giống hần.”

Tất cả mọi người ở đây thở phào một hơi, thì ra là thế.

Hiểu Nguyệt ngẩng đầu nhìn Tiểu Dao, chỉ thấy nàng cười tủm tỉm. Tiểu Dao trong lòng đang rất cao hứng — thật không ngờ, xem ra, Thẩm Tinh Hải cùng Trọng Hoa đều là người có thể phó thác chung thân, chỉ xem Hiểu Nguyệt chọn hay bỏ như thế nào thôi.

“Cha ta muốn ta thừa kế tước vị.” Ngụy Tân Kiệt vừa rồi không biểu lộ sắc thái gì cả, hiện giờ Hiểu Nguyệt quả thật là muối tử của mình, lại cảm thấy vừa rồi có chút bị khinh thường khi dễ, vì thế nhìn Liễu Như Nguyệt, “Cho nên, Hiểu Nguyệt cũng là Quận chúa.”

Liễu Như Nguyệt hít sâu một hơi, nhìn Hiểu Nguyệt cười, “Chúc mừng, Hiểu Nguyệt Quận chúa.”

Hiểu Nguyệt suy nghĩ, xoay mặt nhìn Ngụy Tân Kiệt, “Ta có thể chỉ làm Hiểu Nguyệt hay không?”

“Ha ha.”

Tiểu Dao cười một tiếng, thấy mọi người nhìn mình, cúi đầu tiếp tục lấy bánh bao thịt đút hai con cún vàng bên cạnh bàn.

Ngụy Tân Kiệt nhìn chăm chăm Hiểu Nguyệt một lúc lâu, gật đầu, “Đương nhiên, nhưng mà, nếu rảnh nhất định phải về gặp phụ thân, ông rất nhớ muội.”

Hiểu Nguyệt cười, gật đầu, “Được, cảm ơn đại ca.”

Ngụy Tân Kiệt vốn không có muối muối, nếu là trước kia muốn nhận thức Hiểu Nguyệt vì còn có chút tư tâm, lúc này thì lại hoàn toàn cao hứng! Con người vốn dĩ là như vậy, thì ra cảm giác có muối muối thật đúng là không tồi! Huống chi Hiểu Nguyệt tính cách đơn thuần, bộ dạng lại xinh đẹp hiền lành, Ngụy Tân Kiệt khi nhận ra mình có một muội muội, cả người đều phấn khởi, rất thống khoái!

Liễu Như Nguyệt dẫn theo nha hoàn ly khai Bắc Hải phái, mọi người chấm dứt bữa sáng, đều tự lo chuyện của mình.

Thẩm Tinh Hải đang thu dọn hành lý, chợt nghe tiếng gõ cửa, nhìn ra, thấy Tiết Bắc Phàm tựa cửa nhìn hần.

“Ta chuẩn bị quay về Tinh Hải viên.” Thẩm Tinh Hải hỏi Tiết Bắc Phàm, “Cần ta lưu lại hỗ trợ không?”

Tiết Bắc Phàm khoát tay, “Người đi lo chuyện của người là được rồi.”

“Trở về nói rõ với nương ta, rất nhiều chuyện cần giải quyết.” Thẩm Tinh Hải cười pha chút khổ não, “Kỳ thật, nương ta nửa năm qua càng ngày càng không minh mẫn.”

Tiết Bắc Phàm khó hiểu, “Có ý gì?”

“Có rất nhiều chuyện người không nhớ được, không giống như trước muốn ta hơn hần mọi người, mà trái lại quan tâm cuộc sống của ta hơn. Tiếc là quên rất nhanh, có đôi khi ngay cả ta là ai cũng quên mất.” Thẩm Tinh Hải thu vén hành lý vào tay nải, “Xem ra, chuyện đem lại vinh quang cho Thẩm gia, chỉ có thể giao cho đời kế tiếp mà thôi.”

Tiết Bắc Phàm cười, “Như vậy kỳ thật cũng rất tốt, tự do tự tại, Hiểu Nguyệt so với Quận chúa kia thật ra mạnh mẽ hơn rất nhiều.”

Thẩm Tinh Hải nhìn nhìn Tiết Bắc Phàm, lắc đầu cười khổ, “Người có lúc thì rất khôn khéo, có lúc sao lại không hiểu ra mấu chốt như vậy chứ?”

“Hửm?” Tiết Bắc Phàm nghe không hiểu.

“Người cảm thấy, còn có thể để Hiếu Nguyệt ở lại bên người ta sao?” Thẩm Tinh Hải hỏi lại.

Tiết Bắc Phàm sững sốt, “Nhưng mà, người đã buông tha cho Quận chúa kia, sau đó.”

“Sau đó sẽ không có sau đó.” Thẩm Tinh Hải chuẩn bị tay nải xong, “Thay ta chuyển lời đến Trọng Hoa, nói hần hảo hảo chiếu cố Hiếu Nguyệt.” Nói xong, lưng đeo tay nải, nhanh chóng ra khỏi Bắc Hải phái, tiêu sái đi xuống núi.

Tiểu Dao đứng ở cửa phòng của Tiết Bắc Phàm, kinh ngạc nhìn Thẩm Tinh Hải, không thể ngờ được.

“Thế nào?” Tiết Bắc Phàm hỏi nàng, “Có cao kiến gì không?”

Tiểu Dao mím môi, chậm rãi cười, “Thì ra trong một đêm có thể nghĩ thông suốt nhiều chuyện như vậy, nhưng lại cố tình, con người có thể lập tức đưa ra quyết định hoặc là chậm rãi quyết định, cho nên nếu không phải chọn sai, thì chính là do dự bỏ qua.”

.

Trọng Hoa ở phía sau núi, còn Tiết Bắc Phàm ở trong căn nhà nhỏ ngồi ngẩn người nhìn thác nước, liên cảm giác phía sau có người đi tới. Hần thở dài, tưởng là Tiết Bắc Phàm, đưa bình rượu cho hần, “Cùng nhau ngồi xuống uống vài chén?”

Bình rượu bị người lấy đi, còn có một người ngồi xuống cạnh hần.

Trọng Hoa liếc mắt một cái liền thấy một chiếc váy dài màu vàng nhạt rất tinh xảo, còn có ngón tay thon dài, hơi ngẩn người, ngẩn đầu. Chỉ thấy Hiếu Nguyệt ôm bình rượu ngồi ở bên cạnh hần.

“Hiếu. Hiếu Nguyệt!” Trọng Hoa có chút băn khoăn, nhưng rất nhanh liền bình tĩnh lại, hỏi nàng, “Khi nào thì khởi hành?”

Hiếu Nguyệt nghiêng người, “Đi đâu?”

“Nàng cùng Thẩm Tinh Hải khi nào thì quay về Tinh Hải viên?” Trọng Hoa cúi đầu, “Hay là lập tức đi, đến nói lời từ biệt đây?”

Hiếu Nguyệt nhìn hần một lúc lâu mới nói, “Thiếu chủ đã quay về Tinh Hải viên.”

Trọng Hoa hơi sững sốt.

“Ta muốn đi với Trọng Hoa.” Hiếu Nguyệt ôm bình rượu, “Hơn nữa ta học tính bàn tính còn chưa xong.”

Trọng Hoa chậm rãi, từ từ há hốc miệng, có chút không tin bản thân mình đang tỉnh.

Hiếu Nguyệt buông bình rượu nhìn hần, “Chàng không cần nói, ta muốn du ngoạn thiên hạ.”

“Được!” Trọng Hoa một phen kéo tay nàng, giống như sợ nàng đột nhiên bỏ chạy, gãi gãi đầu, có chút khó tin được, “Nàng.” Chân tay luống cuống nửa ngày, Trọng Hoa xác nhận hỏi lại Hiếu Nguyệt, “Nàng chọn ta?”

Hiếu Nguyệt nhìn hần, gật đầu, “Ừ!”

“Vì cái gì?” Trọng Hoa hỏi một câu ngu ngốc, bất quá chuyện này thật sự ngoài dự đoán của hần. Vốn nghĩ rằng Thẩm Tinh Hải đưa ra quyết định này, hy sinh trọng đại như vậy, Hiếu Nguyệt lại cùng hần tình đầu ý hợp, nhất định sẽ song túc song tề. Hần còn tự an ủi bản thân, ít nhất Hiếu Nguyệt được hạnh phúc, cũng không có gì không tốt. Nhưng lúc này. Hạnh phúc tới rất đột ngột, đến nỗi hần hoàn toàn không có chuẩn bị tâm lý.

Hiếu Nguyệt thực còn rất nghiêm túc suy nghĩ nghĩ, lắc đầu, “Ta không biết.”

Trọng Hoa sững sốt, “Không biết vì sao chọn ta?”

“Ừ.” Hiếu Nguyệt gật gật đầu, “Không có lý do.”

Trọng Hoa cũng nở nụ cười, vươn tay đem Hiếu Nguyệt kéo vào trong ngực, “Không có lý do gì là tốt rồi!”

Không có lý do, so với bất cứ lý do gì, đều tốt hơn!

59. Chương 59: Tiểu Mỹ Nhân Và Đầu Heo

Sau khi Phong Vô Ưu ngồi xuống, cũng không nhiều lời, nhưng tất cả đều có thể nhìn thấy Tiết phu nhân đối với nàng vô cùng tôn kính. Nói dễ nghe là tôn kính, nói trắng ra thì, sợ hãi thì đúng hơn.

Lúc trước Tiểu Đào đối với Phong Vô Ưu cũng không có nhiều thành kiến, chẳng phải chỉ là một nữ nhân có ý với Tiết Bắc Phàm thôi sao. Nhưng mà sau đó lại nghe nói phàm là người mà Tiết Bắc Phàm thích nàng ta đều giết chết, liền cảm thấy nữ nhân này có thể không đơn giản. Hiện giờ ngồi đối diện, ánh mắt oán độc của Phong Vô Ưu nhìn đến trên người mình, sinh ra một loại cảm giác quỷ dị.

Tiểu Đào lập tức hiểu ra — Chắc! Nguyên lai trước đó là Phong Vô Ưu nhìn chằm chằm mình, nên mới có cảm giác nổi da gà kia, nữ nhân này bị điên à, ánh mắt cứ như muốn giết người vậy!

Nghĩ đến đây, tâm tư đùa giỡn của Tiểu Đào bỗng nhiên nổi lên, lại nói nhá đầu kia cũng là loại người e sợ thiên hạ bất loạn, thậm chí nói Phong Vô Ưu người không phải thậm chí Tiết Bắc Phàm sao, không phải thích hẳn đến mức người cũng muốn giết sao, lúc này xem ta chính chết người!

Nghĩ xong, Tiểu Đào nâng cằm nhìn cái chén trước mặt Tiết Bắc Phàm, vừa rồi hạ nhân đưa lên món đậu hủ dồn cá chạch (1), Tiểu Đào nheo mắt lại, há miệng, “Ta muốn ăn món cá chạch kia.”

Tiết Bắc Phàm thuận tay cẩn thận gỡ xương cá, cầm đũa gấp một miếng đến bên miệng nàng.

Tiểu Đào ăn, vừa nhai vừa hỏi Tiết Bắc Phàm, “Cái đó bắt được chưa?”

Tiết Bắc Phàm ngẩn người, không hiểu Tiểu Đào vừa nói gì, có điều bắt gặp ánh mắt nha đầu sáng lên như kẻ trộm, nghĩ có lẽ lại có trò gì đây, vì thế thuận theo đó mà gật đầu.

Tiểu Đào cười tủm tỉm còn cẩn thận dặn dò, “Vật tốt lại quý giá nên mới mua về, chàng phải nuôi cho tốt, không cho phép làm nó bỏ chạy biết không!”

“Ừm.” Tiết Bắc Phàm gật đầu, tự hỏi cái gì vậy? Là vật sống à?

Hiểu Nguyệt đang ăn canh, nhìn không được hỏi Tiểu Đào, “Cái gì thế?”

Tiểu Đào ghé sát bên tai nàng thì thầm vài câu, Hiểu Nguyệt kinh ngạc, “Còn có thể nói chuyện sao?”

“Tất nhiên rồi!” Tiểu Đào cười đến đắc ý, “Khó khăn lắm mới tìm thấy.”

Lúc này thức ăn đều dọn lên hết, mọi người ăn được mấy miếng, những gì trong lòng tạm bỏ qua, cũng bắt đầu cười đùa với nhau.

Hách Kim Phong hỏi Tiểu Đào, “Muội tử, muội lại tìm được bảo bối gì vậy? Cho Tiết huynh xem mà không cho đại ca xem?”

Tiểu Đào cười thần bí, ra vẻ bí mật, “Lát nữa cho huynh xem.”

Tiết Bắc Phàm nhìn bộ dạng như kẻ trộm của nàng, chỉ biết nhìn đến sắp hồng mắt, bèn cười, “Chuyện này, để cho bọn họ nhìn đi, ta rất sẵn lòng!”

Tiểu Đào liếc Tiết Bắc Phàm một cái, biết hẳn thông minh, vì thế để mọi người chờ một chút, nàng trở vào trong phòng.

Không lâu sau, Tiểu Đào chạy ra, trong tay cầm theo cái lồng chim, bên trên lồng sắt có bao một cái khăn giống như cái lồng lúc mấy lão đầu trong viện đem chim đi dạo vậy.

“Nuôi chim sao?” Tiết phu nhân rất hiếu kỳ, “Chim gì vậy?”

Tiểu Đào thật cẩn thận đem con chim đặt vào tay Tiết Bắc Phàm, còn chưa nói gì, chợt nghe Tiết Bắc Phàm nói, “Là Liêu ca (2), miệng gian xảo, hay lú lú, nhưng lại làm người khác vui vẻ.”

Tiểu Đào nhếch mày liếc hẳn — tâm nói người này thật đúng là quá thông minh đi.

“Là Liêu ca sao?” Hách Kim Phong rất hứng thú, “Để nó bắt chước tiếng người nói nghe một chút.”

Tiểu Dao cắn cánh tay đang vươn tới của Hách Kim Phong, “Ấy, đại ca, đừng làm nó sợ, loài chim này rất nhát gan!”

“Vậy à?” Hách Kim Phong có chút tiếc hận.

“Nuôi vài ngày nữa là tốt rồi, mấy ngày nay không thể để cho nó nhìn thấy người khác!” Tiểu Dao cười hề hì, “Liêu ca này ấy hả, là thế này, trước tiên phải bắt đầu chăm sóc, sau đó nó mới nhận thức! Nó đã nhận định theo người nào, thì có đuối cũng không đi, không nhận định theo người nào, có lừa thế nào cũng không phản ứng.”

Mọi người gật đầu, Liêu ca thì ra chính là như vậy.

Chỉ có mình Phong Vô Ưu nghe ra chút ý vị khác trong đó, bởi vì Tiểu Dao còn cố ý vô tình liếc nàng một cái, trong ánh mắt kia, mang theo vài phần khiêu khích.

Phong Vô Ưu âm thầm cười lạnh, tâm nói nha đầu chết tiệt kia đúng là không biết trời cao đất rộng.

Tiểu Dao nói xong, cầm một cây chiếc đĩa, cách lớp vải nhẹ nhàng gõ gõ cái lồng, “Đỗ quyền đỗ quyền~”

Tiếng nói vừa dứt, thật sự rất thuyết phục, con Liêu ca này thật đúng học vẹt, nói theo hai câu “Đỗ quyền đỗ quyền”, âm sắc thuần khiết, cà lăm thập phần rõ ràng.

“U!” Hách Kim Phong lại sôi nổi hẳn lên, nhích lại gần, “Đại ca.”

Tiểu Dao vỗ hẳn một cái, “Sao lại dạy một con chim gọi ca?”

Hách Kim Phong vỗ đầu bứt tai, “Cái này không phải rất vui sao.”

Lời còn chưa dứt, chợt nghe con chim kêu hai tiếng “Đại ca đại ca”.

Hách Kim Phong mừng rỡ vỗ tay cười to.

Tiết Bắc Phàm hơi hơi nhíu mày —— nha đầu này, từ lúc nào lại nuôi con Liêu ca này thế nhỉ? Lập tức vươn tay nhẹ nhàng vỗ lồng sắt, bên trong truyền đến thanh âm “Phịch phịch”, giống như là con chim hoảng sợ.

Tiểu Dao trừng mắt liếc hẳn một cái, “Đã nói với chàng không được hù dọa nó, đây là con chim của chàng!” (Ngạn: thỉnh mọi ng’ suy nghĩ theo nghĩa đen =))))

Tiết Bắc Phàm cười, đùa Liêu ca, “Nha đầu điên, nha đầu điên.”

Liêu ca kia vừa “Điên” một tiếng còn chưa kịp nói “nha đầu”, Tiểu Dao đã cầm chiếc đĩa gõ mạnh vào lồng sắt, bên trong liên vang lên tiếng phịch phịch, Tiết Bắc Phàm vội vàng đem lồng sắt đoạt lại, “Của ta!”

Tiểu Dao cùng hẳn nháo, nói con chim ngốc này không nghe lời, đánh chết nó đi, Tiết Bắc Phàm không cho.

Vương Bích Ba ở một bên ngậm miếng điểm tâm khô khốc nhìn, Hách Kim Phong chăm chú ăn cơm, Trọng Hoa thì nghiêm túc dứt cơm cho Hiếu Nguyệt. Mọi người ngồi cùng một bàn đều bận rộn, chỉ có mình Phong Vô Ưu cùng Tiết phu nhân không tập trung.

Phong Vô Ưu yên lặng nhìn chằm chằm chiếc muỗng trong tay mình ngẩn người, còn lại Tiết phu nhân thì tâm sự ngổn ngang.

Chờ cơm xong, mọi người đều tự trở về phòng nghỉ ngơi.

Hách Kim Phong quần quít lấy Tiểu Dao, “Muội tử ngoan, con chim của muội cho ta nuôi hai ngày được không?”

Tiểu Dao tựa hồ rất khó xử, ngược lại Tiết Bắc Phàm rất hào phóng, “Đại ca thích mượn nuôi sao?”

“Phải treo ngoài cửa sổ đó! Buổi tối không được vén rèm, nếu muốn thì sáng mai mới có thể chơi đùa được!” Tiểu Dao dặn dò kỹ lưỡng, Hách Kim Phong chăm chú nhớ kỹ. Buổi tối hẳn sợ la to sẽ làm con chim sợ hãi, vì thế cố tình treo xa một chút.

Lúc sau, mọi người đều tự quay về phòng, Hiểu Nguyệt vừa ngồi xuống, Tiểu Dao liền lại gần, “Hiểu Nguyệt, Trọng Hoa có nói khi nào thì tổ chức hỉ sự với cô không?”

Hiểu Nguyệt mặt ửng đỏ, nhỏ giọng nói, “Làm gì nhanh như vậy!”

“Có có.” Tiểu Dao cười đến đắc ý, “Chỉ cần cô gạt đầu, hấn lập tức chuẩn bị, ta thấy Trọng Hoa còn chờ không kịp nữa đó.”

Trong phòng cách vách, Trọng Hoa túm lấy Tiết Bắc Phàm, “Này, người nói hiện tại ta cầu hôn có phải là có chút vội vàng hay không? Hiểu Nguyệt có thể cảm thấy ta quá lỗ mãng hay không?”

Tiết Bắc Phàm vừa chống má ngẩn người vừa lắc đầu, “Nha đầu Hiểu Nguyệt thật sự đã chết tâm rồi, nếu nàng chọn người, đời này có lẽ liền nhận định sẽ không thay đổi, người nàng muốn là người, muốn cầu hôn thì người phải bình tĩnh.”

Trọng Hoa đứng ngồi không yên, “Ai nha, không được, có lẽ ta nên lấy nàng về sớm một chút thôi!”

Tiết Bắc Phàm dở khóc dở cười, “Nhìn bộ dạng như khỉ của người thật là, người cũng đừng quên người là chủ nhân Trọng Hoa lâu, sao lại giống như tiểu tử mới biết yêu thế kia!”

“Lão tử nguyện ý giống như ngọc tiểu tử thì thế nào chứ?!” Trọng Hoa ấy vậy mà rất có tinh thần, “Đừng nói là ngọc tiểu tử, dù là ngọc tử* ta cũng chấp nhận! Hiểu Nguyệt rất tốt!”

* Ở đây Trọng Hoa chơi chữ, ngọc tiểu tử () là tên ngọc, còn ngọc tử () là tên đàn, dĩ nhiên, đàn >> ngọc, cho nên Trọng Hoa ám chỉ cho dù đàn thổi mặt ra cũng phải lấy Hiểu Nguyệt cho bằng được

Tiết Bắc Phàm nghe đến nỗi răng nanh cũng run lên*, lắc đầu đứng dậy, “Được rồi, ta dẫn Tiểu Dao rời đi, người nhanh chóng qua bồi người ta đi.”

*đại khái cũng tựa tựa nghe ngọt tới mức mà nổi cả da gà da vịt

Trọng Hoa trước mắt sáng ngời, lại lo lắng, “Có phải quá lỗ mãng hay không?”

Tiết Bắc Phàm một cước đá qua, “Người có bệnh hả, thời điểm nên đùa giỡn làm lưu manh còn giả vờ làm Liễu Hạ Huệ gì nữa, nắm chắc liền thừa thắng xông lên, ôm một cái hôn một cái, tặng luôn tín vật đính ước.”

Tiết Bắc Phàm còn chưa nói xong, Trọng Hoa từ dưới giường lấy ra một cái thùng gỗ to bằng người.

Tiết Bắc Phàm giật bắn người, “Người muốn làm gì? Dem theo bên người cả một cỗ quan tài!”

“Quan tài cái đầu người!” Trọng Hoa liếc hần, “Đây là lễ vật dọc đường ta mua cho Hiểu Nguyệt.”

“Dọc đường. Dọc đường nào?” Tiết Bắc Phàm trừng mắt nhìn, “Chúng ta ngồi thuyền tới mà!”

Trọng Hoa vuốt trán có chút lo lắng không đủ, “Thì. là lúc xuất môn trước bữa ăn.”

Tiết Bắc Phàm khóe miệng nhếch lên muốn dừng cũng không được, đành dè quai hàm, “Người tiếp tục, ta đi dẫn nha đầu điên kia đi.”

Hai người phân công nhau hành động.

Tiểu Dao mới vừa rửa mặt, chợt nghe ngoài cửa sổ truyền đến ba tiếng vang nhỏ, “Cốc cốc cốc”, liền nheo mắt lại.

Cửa sổ nhẹ nhàng mở ra một khe hở, Tiết Bắc Phàm vươn tay, hướng nàng ngoắc ngón tay, “Nha đầu!”

Tiểu Dao thở dài, vừa nhìn qua khe cửa, kinh ngạc đến nhảy dựng, chỉ thấy Trọng Hoa khiêng một cái thùng gỗ to như cỗ quan tài đứng ở đó, vẻ mặt chờ mong nhìn nàng.

Tiểu Dao đành phải choàng áo khoác, thúc thời rời đi.

Vừa đóng cửa lại, bên trong chợt nghe tiếng Trọng Hoa hưng phấn nói với Hiểu Nguyệt, “Hiểu Nguyệt, ta mua cho nàng vài món lễ vật nhỏ này.”

Tiểu Dao kìm chế hai bên khóe miệng đang run rẩy, nhìn Tiết Bắc Phàm, “Huynh đệ của chàng cứ như vậy không sao chứ? Như vậy mà là lễ vật nhỏ.”

“Mặc kệ hai người bọn họ.” Tiết Bắc Phàm túm lấy tay áo nàng, hỏi, “Mà nè, tại sao nàng đem nó ra? Nàng mua Liêu ca khi nào vậy?”

Tiểu Dao vui vẻ nhìn hắn, “Liêu ca gì?”

“Là.”

Tiết Bắc Phàm nói còn chưa kịp mở miệng, liền nghe tiếng chim ban nãy lại vang lên, “Tiết Nhị Tiết Nhị, Tiết Nhị đầu đất.”

Tiết Bắc Phàm nhìn xung quanh trái phải, xác thực không thấy con chim, nhưng thanh âm này từ đâu phát ra? Cuối cùng hắn đem ánh mắt dừng trên người Tiểu Dao, “Nàng.”

“Tiết Nhị.” Tiểu Dao không há miệng, nhưng thanh âm quả thật là từ nàng vọng lại.

Tiết Bắc Phàm há to miệng, “Nàng biết khẩu kỹ* sao?”

* khẩu kỹ: một loại tạp kỹ, dùng kỹ xảo của miệng để mà bắt chước các âm thanh khác

Tiểu Dao đắc ý nhướn mày, “Phúc ngữ thuật a phúc ngữ thuật (3)!”

“Nàng sao lại biết cao chiêu này.” Tiết Bắc Phàm kinh ngạc không thôi.

“Kỳ lạ lắm à!” Tiểu Dao liếc hắn, “Nương ta là thiên hạ đệ nhất thần thâm, chàng nghĩ là thần thâm chỉ biết trèo tường thôi sao? Tuyệt chiêu của nương ta còn nhiều!”

Tiết Bắc Phàm vẻ mặt bội phục, “Nhạc mẫu quả nhiên rất tài giỏi!”

“Đó là.” Tiểu Dao quay người, lại lấy chân đá hắn, “Ai là nhạc mẫu của chàng!”

“Nàng lừa Phong Vô Ưu?” Tiết Bắc Phàm tránh được một cước kia, tiến đến bên tai nàng, “Nàng ta sẽ trúng chiêu sao?”

“Ừm, khó nói lắm, ta muốn biết một chút rốt cuộc nàng ta đối với chàng có tâm tư gì.” Tiểu Dao nói xong, lắc đầu chắc chắn hai tiếng, “Nếu nữ nhân đó thật sự điên đến một mức độ nhất định, chắc chắn sẽ không nhận được mà xuống tay với con chim kia.”

Tiết Bắc Phàm không nói lời nào.

“Có biết điều mà nàng ta không chấp nhận nhất là gì không?” Tiểu Dao hỏi.

Tiết Bắc Phàm lắc đầu.

“Nương ta từng nói, có một loại người, rất là cố chấp.” Tiểu Dao ôm cánh tay, “Chàng cũng đã gặp qua người cố chấp rồi đúng không? Người như thế nhìn bề ngoài không thể phát hiện ra, nhưng tính chiếm hữu rất mạnh, nhất là Phong Vô Ưu, loại người được xưng là đại mỹ nhân – một trong Tứ đại Bảo khố của Võ lâm!”

Tiết Bắc Phàm cái hiểu cái không gật gật đầu, “Như thế nào là một kẻ cố chấp?”

“Với thói quen cho rằng tất cả mọi người đều phải ngẩng mặt nhìn mình, trong mắt mọi người chỉ có chàng, một khi có người không nhìn chàng hoặc là hoàn toàn không nhìn chàng, thì rất rất khó chịu!” Tiểu Dao cười, “Chàng muốn biết lúc nàng ta giết mấy con mèo con chó chàng nuôi có tâm trạng gì không?”

Tiết Bắc Phàm khẽ nhíu mày, nhìn Tiểu Dao.

Tiểu Dao khẽ nhếch hai hàng lông mày, bắt chước bộ dạng hung hãn, “Thời gian chăm sóc mấy con mèo kia còn nhiều hơn thời gian người nhìn ta, ta tuyệt sắc khuynh thành như vậy, chẳng lẽ còn không bằng một con mèo? Người dám không nhìn ta, ta sẽ giết con mèo của người, để xem người còn nhìn ai!”

Tiết Bắc Phàm híp mắt nhìn Tiểu Dao, thật lâu sau, “Tiểu Dao, nàng thật gian ác!”

Tiểu Dao lại đá hắn, “Là ta bắt chước nàng ta!”

Tiết Bắc Phàm buồn cười, “Nàng cũng không phải nàng ta, làm sao biết nàng ta nghĩ như thế?”

Tiểu Dao đắc ý chống nạnh, “Dù chưa ăn thịt heo thì cũng từng thấy heo chạy, muốn giết người và giết người là hai việc khác nhau. Thời điểm nữ nhân làm nũng hoặc là phát giận đều nói những lời dữ tợn như vậy, nhưng dám làm thật thì có mấy người?”

Tiết Bắc Phàm đánh giá trên dưới bộ dạng chống nạnh trềng mắt của Tiểu Dao, có chút buồn cười, về sau nường tử trên phố mắng tướng công, phỏng chừng cũng là bộ dạng này. Nghĩ đến về sau, trong lòng lại dâng lên một tia bất an, về sau. Thật sự có về sau sao?

“Đi thôi! Đừng ủ rũ nữa, ta thay chàng giáo huấn nàng ta.” Tiểu Dao vươn tay tóm hắc, dẫn hắc vào căn phòng cách vách.

“Làm gì?”

“Nơi này có thể nhìn thấy cửa sổ phòng của đại ca!” Tiểu Dao hướng hắc đặt tay lên môi, “Suyt, lát nữa sẽ có trò hay để xem đó.”

Tiết Bắc Phàm thấy nàng chu miệng, liền cong môi tiến lại gần, Tiểu Dao liền một tay đẩy ra.

Tiết Bắc Phàm bụm mặt đáng thương cười cười nhìn nàng.

Hai người tắt đèn, ngồi ở trước cửa sổ nhìn lên, Tiểu Dao chọt hai cái lỗ trên giấy dán cửa, cầm một lồng hấp cua cùng một cái đĩa dấm chua, chậu nước rửa chân được quần da xung quanh.

Trong phòng đối diện, Hách Kim Phong đã sớm ngủ, hắc từ trước đến nay đều nghe lời Tiểu Dao, để sáng có thể chơi đùa hắc liền nhanh chóng đi ngủ sớm, đăng sáng mai dậy thật sớm.

Trong viện vô cùng im ắng.

Không lâu sau, bỗng nhiên, truyền đến tiếng bước chân rất nhỏ.

Tiết Bắc Phàm lại gần nhìn kỹ, thấy ở cửa viện, thật sự xuất hiện một bóng người.

Hắc cùng Tiểu Dao đều nín thở ngưng thần chờ đợi, không lâu sau, một nữ tử áo trắng đi ra, nhìn trái phải thật cẩn thận, chẳng phải đó chính là Phong Vô Ưu sao.

Tiết Bắc Phàm nhíu mày, Tiểu Dao bên cạnh hướng hắc nháy mắt — Đã thấy chưa?

Phong Vô Ưu bước nhanh đến cửa sổ ngoài phòng Hách Kim Phong, bởi vì lồng chim được treo cũng không quá gần, Phong Vô Ưu khinh công lại không tồi, vô thanh vô tức, liền nhảy xuống bên cạnh lồng sắt. Trong tay ả rút ra một cây ngân châm, nhờ vào ánh trăng, có thể nhìn thấy trên ngân châm hiện lên màu lam nhàn nhạt.

Tiểu Dao khóe miệng nhếch lên, thầm nghĩ — Độc phụ nha! Độc phụ!

Phong Vô Ưu rút châm ra, đang chuẩn bị đâm, bỗng nhiên, chọt nghe Liêu ca kia đập cánh vài cái, sau đó nói câu, “Người quái dị, người quái dị!”

Tất nhiên là Tiểu Dao đang nói, nhưng mà Liêu ca đang ở trong lồng, thanh âm lại cách tấm rèm, hợp cùng thanh âm Tiểu Dao từ sau cửa sổ phát ra khá giống, khó khiến người khác nghi ngờ.

Thần sắc trên mặt Phong Vô Ưu rõ ràng xảy ra biến hóa, nàng bắt đầu có chút hốt hển, trềng lồng chim, cắn răng giờ ngân châm lên muốn thử lại, chọt nghe Liêu ca kia lúu rúu la lên, “Vô lâm có bốn bảo, tán, thuyền, thực phở, người quái dị.”

Phong Vô Ưu thiếu chút nữa nhảy dựng, cắn răng nhìn xung quanh.

Tiểu Dao càng hang hái, học miệng lưỡi điêu ngoa của chim chóc tiếp tục trêu ghẹo nàng, “Nữ nhân xấu không sợ, già không sợ, chỉ sợ tâm địa độc ác như rắn rết.”

Phong Vô Ưu trong lòng trăm thứ ngổn ngang, con chim này nói cái gì? Vậy ra xú nha đầu Nhan Tiểu Dao kia ngày thường dạy nó những thứ này, ở sau lưng nàng nói xấu như thế sao!

Tiểu Đào lắc đầu, cuối cùng hạ một liều thuốc mạnh, “Phong Vô Ưu nữ nhân rất xấu xa, Nhan Tiểu Đào so với người xinh đẹp gấp trăm lần, trăm lần a. . . .”

Phong Vô Ưu then quá hóa giận, đột nhiên kéo tấm vải che lồng chim ra, đang muốn một châm độc đâm mù mắt con Liêu ca kia, tốt nhất đem tròng mắt lấy hết ra, ngày mai trộn vào trong ly trà của Tiểu Đào để nàng ăn nó.

Ngay khi nàng xốc lên tấm vải che lên, trong nháy mắt liền nghe được một hồi tiếng “ong ong”.

Phong Vô Ưu sửng sốt, Tiểu Đào che mặt, bắt chước tiếng Liêu ca nói tiếp một câu, “Chọc cái gì không chọc lại đi chọc tổ ong vò vẽ, lúc này mỹ nhân biến đầu heo rồi!”

Phong Vô Ưu mở to hai mắt, chỉ thấy bên trong lồng chim căn bản không phải Liêu ca gì đó, mà là một cái tổ ong vò vẽ.

Tiết Bắc Phàm kinh ngạc nhìn Tiểu Đào.

Tiểu Đào cười, lấy ra một lọ thuốc nhỏ, bên trong có chứa một ít thuốc tê, vừa rồi kia một tổ ong vò vẽ đều bị xông thuốc đến hôn mê, cho nên rất hiền lành. Lúc này được tính đã hết, đang rất nóng nảy nha.

Quả nhiên, nghe thấy Phong Vô Ưu “A!” hét thảm một tiếng, xoay người bỏ chạy, một đoàn ong vò vẽ “Ong ong ong” đuổi theo nàng không bỏ. Phong Vô Ưu hoa dung thất sắc, chưa từng chặt vật như thế, túm tóc, che mặt, khuôn mặt trang điểm cũng biến đổi.

Tiểu Đào mừng rỡ nhảy lên, “Cho người hại người này! Có cho người cũng không dám!”

Tiết Bắc Phàm phi thường kinh hãi nhìn Tiểu Đào.

Tiểu Đào hai tay tạo thành chữ thập cúi lạy, “Lạy mèò lạy chó lạy bà bà quét rác, hôm nay coi như giúp các vị báo thù, chờ ngày nào đó có rảnh ta sẽ giúp các vị cạo đầu của Phong Vô Ưu, biến nàng thành ni cô giúp các vị niệm hương sinh chú.”

Tiết Bắc Phàm đỡ trán, cũng không biết nói như thế nào, cười cũng cười không nổi mà cũng chẳng biết nên nói gì cho thích hợp, đành bó tay lắc đầu, cuối cùng lấy ngón tay chọc chọc lòng bàn tay của Tiểu Đào.

Tiểu Đào vươn tay sờ sờ đầu hắn, hỏi, “Hả giận chưa?”

Tiết Bắc Phàm gật đầu, trả lời, “Thật hả giận.”

.

oOo

Chú thích:

(1) Cá chạch: là một họ cá có tên là Mastacembelidae, có nhiều chi khác nhau, còn gọi là chạch hay cá nhét, sinh sống ở châu Phi và Đông Nam Á, Nam Á, Sri Lanka, Trung Quốc, Ấn Độ. Các loài cá chạch nói chung sinh sống trong các môi trường nước ngọt và nước lợ có lớp đáy mềm.

(2) Liêu ca: Yểng, Nhông, Cà Cưỡng đều là nó. Đây là một loài chim thuộc Họ Sáo sống ở các khu vực đồi núi Nam Á.

Yểng sinh sống ở vùng dưới chân núi Himalaya từ Kumaon, Ấn Độ về phía đông tới Nepal, Sikkim, Bhutan và Arunachal Pradesh ở những nơi có độ cao lên đến 2000 m.

Các loài liên quan khác được phát hiện ở Tây Ghats của Ấn Độ và ở Sri Lanka, *G. r. indica* và *G. r. ptilogyns*, loài này sinh sống chủ yếu ở Nilgiris và Ceylon Hill Myna, tại Kerala và Sri Lanka. Yểng cũng sống tại Thái Lan, Indonesia, Việt Nam và nhiều nơi ở Đông Nam Á.

Chim yểng lớn có chiều dài 29 cm, lông màu đen xanh biếc, mỏ màu vàng đỏ, đầu có lông sọc vàng. Chúng ăn các loại côn trùng và trái cây.

(3) Phúc ngữ thuật: hay còn gọi là phúc ngữ âm, là thuật phát ra âm thanh bằng bụng

60. Chương 60: Kim Lòng Không Đậu

Thông thường mà nói, không thể đắc tội với nữ nhân, lại càng không thể đắc tội nữ nhân tâm địa ác độc. Nhan Tiểu Dao đắc tội Phong Vô Ưu, tất nhiên đã dự đoán được nàng sẽ trả thù mình, bởi vậy sớm đã chuẩn bị sẵn sàng, mọi lúc mọi nơi đều có thể bị ám toán.

Có điều cứ trông trái ngóng phải cũng không thấy nữ nhân kia đến trả thù, Tiểu Dao nhận thấy tình hình có vẻ không ổn. Nàng ta nhất định có chuyện gì đó cần phải xử lý trước, quan trọng hơn cả âm mưu dương mưu này, bởi lẽ đã lâu như thế mà cũng không thấy xuất hiện.

Công việc trong Bắc Hải phái cũng không nhiều, Tiết Bắc Phàm vừa mới trở về cũng không có uy tín gì, ai cũng nhìn ra được, các đại đường chủ cùng trưởng lão cũng không có dự định tiếp đãi hắn.

Bản thân Tiết Bắc Phàm trái lại không sao cả, Tiểu Dao thì lại thấy có chút không vừa mắt, bất quá cũng không liên quan đến chuyện của nàng, nàng cũng không muốn gặp mấy lão nhân thích quy củ này.

Mặt khác, hai ngày này có lời đồn nói rằng Nhan Tiểu Dao là nữ nhi của Nhan Như Ngọc, xuất thân là nữ tặc.

Lại nói tiếp, Tiểu Dao coi như hiểu rất rõ, ba phần diện mạo bảy phần ăn mặc, bất quá người an ủi người thường chẳng có tác dụng, quan trọng là thân phận quyết định giá trị con người, vị trí quyết định mặt mũi. Một nam nhân khi chỉ có phong lưu tiêu sái, cơ bản chỉ hấp dẫn một vài nữ nhân, nhưng một nam nhân ngoại trừ vẻ ngoài phong lưu tiêu sái lại còn thêm thân phận tôn quý gia tài bạc triệu, như vậy sẽ lại kéo thêm một đám nữ nhân khác chú ý.

Tiết Bắc Phàm thường ngày cà lơ phất phơ, tuy rằng diện mạo vô công đều tốt, nhưng nữ nhân đứng đắn muốn lựa chọn vị hôn phu tốt phần lớn đều chướng mắt hắn. Nhưng hôm nay không giống xưa, bên dưới hắn là vị trí đương gia tương lai của Bắc Hải phái, bên trên thì kim quang lấp lánh. Hắn trở về không được mấy ngày thì thư tín ngổ ỷ kết thân nối liền không dứt. Hôm nay bái thiếp, ngày mai thiệp mời, không phải người đến thì là mời đi, cổng và sân của Bắc Hải phái vốn vắng vẻ đột nhiên náo nhiệt hẳn lên.

Bất quá, Tiết Bắc Phàm tựa hồ cũng không để tâm chuyện này, tất cả đều để cho hạ nhân đuổi đi, bản thân một chút bộ dạng của chướng môn cũng không có, đi theo phía sau Nhan Tiểu Dao ra ra vào vào, không phải giúp cầm chân gà thì chính là xách rổ giùm, thấy như thế trưởng lão chỉ biết lắc đầu, so với bộ dạng chí lớn ổn trọng thành thực của Tiết Bắc Hải trước đây, thật sự là kém quá xa.

Chiều hôm nay, Tiểu Dao ăn cơm xong, gặm một quả lê chua, vừa chép miệng, vừa mệt mỏi lảo đảo vào phòng.

“Hình như trời trở lạnh rồi.” Tiểu Dao vào cửa liền thấy Hiểu Nguyệt đang bối rối nhìn chằm chằm cái giường thờ dài.

“Hửm?” Tiểu Dao lại gần nhìn thử, lập tức há hốc miệng, “Hiểu Nguyệt, cái này là cô mua của thợ săn hay sao mà có được hay vậy?”

Vừa nói, vừa vươn tay sờ. . . . Trên giường vài tầng áo lông trắng đen, màu tro, màu vàng hay sắc sỡ các loại kiểu dáng đều có, đều rất cầu kỳ đẹp mắt, Tiểu Dao thật muốn leo lên lăn một vòng.

“Ấy, từ từ.” Hiểu Nguyệt túm lấy Tiểu Dao, “Ta muốn trả lại cho Trọng Hoa!”

Tiểu Dao khó hiểu, sưng sốt một lúc lâu, kinh ngạc, “Đều là Trọng Hoa tặng sao?”

Hiểu Nguyệt nhú mày gật đầu.

Tiểu Dao liền giật giật khóe miệng, “Oa, hắn không phải đem áo lông trong thành mua hết đấy chứ? Những người khác chắc sẽ bị lạnh chết!”

Hiểu Nguyệt cũng lắc đầu, “Lát nữa ta sẽ đem trả lại, quá lãng phí.”

Tiểu Dao rút ra một cái áo màu trắng bằng da hồ ly, đưa cho Hiểu Nguyệt khoác thử, “Cái này trông rất đẹp, cô giữ lại cái này đi.”

Hiểu Nguyệt ngấm một hồi liền méo mào, “Đắt quá!”

Tiểu Dao vui vẻ, đem một đồng áo còn lại bỏ vào rương, gọi hai hạ nhân khiêng tới cửa, vừa quay đầu lại hỏi Hiếu Nguyệt, “Còn gì không?”

Hiếu Nguyệt gật đầu, chỉ chỉ tủ quần áo.

Tiểu Dao chạy tới mở cửa tủ ra, “Rầm” một tiếng . . .

“Á!”

“Tiểu Dao!” Hiếu Nguyệt vội vàng chạy đến, kéo Tiểu Dao đang bị vùi lấp trong đồng quần áo.

Tiểu Dao khó khăn bò ra, thở hổn hển, “Không thể tin nổi Trọng Hoa!”

Hiếu Nguyệt ngồi xổm một bên cười.

Tiểu Dao nâng cằm, “Cũng do Trọng Hoa không biết làm thế nào để khiến cô vui vẻ, ai, tướng công như thế tìm rất khó đó!”

“Ta bảo chàng lấy lại nhé?”

“Đừng!” Tiểu Dao giữ chặt Hiếu Nguyệt, “Tốt xấu gì cũng là hần mua cho cô, trả lại cho hần, hần sẽ mất hứng, hơn nữa, trả lại sẽ không đáng giá, mua bán lỗ vốn như thế thì không được! Chờ ta tính đã.”

Nói xong, Tiểu Dao từ trong túi nhỏ bên hông lấy ra một bàn tính bằng vàng tinh xảo, bắt đầu lạch cạch gảy mấy hạt châu trên bàn tính.

Ngoài cửa, Tiết Bắc Phàm vừa uống rượu xong mệt mỏi lại chạy tới tìm Tiểu Dao, vừa vào cửa liền thấy, “Này. . . Quần áo nhập lô từ cửa hàng sao?”

Tiểu Dao gảy bàn tính hạt châu xong liền đứng dậy hỏi Tiết Bắc Phàm, “Này, mượn chàng hai mươi gã sai vặt và mười nha hoàn một chút được không?”

Tiết Bắc Phàm gật đầu, tò mò, “Để làm gì?”

“Hiếu Nguyệt, cô lấy ra mấy món mình thích đi.” Tiểu Dao chỉ vào chồng y phục.

Hiếu Nguyệt ôm áo choàng khi này, chỉ vào cái rương nhỏ trên giường, “Ta lấy ra rồi, những bộ còn lại đều không dùng đến.”

“Được rồi!” Tiểu Dao nheo mắt lại, kéo Hiếu Nguyệt ra tới cửa, thuận tay khoác áo choàng lông hồ ly lên người Hiếu Nguyệt.

Tới đại môn, Tiểu Dao bảo mười gã sai vặt dựng một cái bàn có khung treo để bán y phục, mười gã sai vặt còn lại thì đi rêu rao, “Bắc Hải phái mở cửa bán bảo bối, đều là y phục mà Tiết Bắc Phàm yêu thích, mỗi món đều được lựa chọn rất kỹ!” Còn mười nha hoàn được chọn kia đều có bộ dạng dễ nhìn, mặc y phục xinh đẹp ở đằng kia khoe khoang.

Không lâu sau, ngoài cửa Bắc Hải phái liền xuất hiện một đồng người.

Tất cả đại cô nương tiểu tức phụ trong thành đều đến đây, Tiết Bắc Phàm bị Tiểu Dao nhốt lại trong viện, bảo hần tản bộ, thỉnh thoảng lộ diện, nhưng phải tìm cách che nửa khuôn mặt lại.

Các cô nương đến đây, tất nhiên đều có dụng ý khác, tốt xấu gì cũng là tiểu thư của những thế gia vọng tộc có danh dự uy tín, thật ra là lên núi để xem vị tân chủ nhân của Bắc Hải phái, vì thế một, hai người bắt đầu chọn quần áo. Tiểu Dao dặn đám nha hoàn kia mỗi người đều phải ra vẻ nói y phục kia đều rất đáng quý, tiểu như những nhà bình thường không thể mặc được, vì thế đám đại tiểu thư vừa chọn y phục vừa tranh hơn thua, không chọn rẻ nữa mà chuyển sang chọn mua mấy món đắt tiền.

Hiếu Nguyệt khoác áo choàng lông hồ đứng phía sau nhìn, chỉ thấy Tiểu Dao xách một cái rương nhỏ ở đằng kia tính tiền, nàng thu ngân phiếu, còn hai gã sai vặt đang cầm cái rương để ngân lượng, nặng đến độ không thể đứng thẳng.

Trong viện, Tiết Bắc Phàm khoanh tay kinh ngạc, Vương Bích Ba bưng cái ly trà tẩm tắc lắc đầu, “Ai cha, quả là nương tử mà Vương gia ta đã chọn!”

Tiết Bắc Phàm nhìn một cái hần, bĩu môi, “Nàng chính là đang kiếm tiền cho Tiết gia ta.”

Hai người ở trong viện đối mặt, Hách Kim Phong ngồi xổm một bên suy nghĩ, “Muội tử nhà ta thật đúng là rất có khiếu buôn bán!”

Bên này đang bán hàng tấp nập, chỉ thấy từ con đường lên núi, Trọng Hoa dẫn theo người đang đi lên, phía sau lại là mấy xe chở bao lớn bao nhỏ, thùng lớn rương nhỏ.

“Tiểu Dao Tiểu Dao!” Hiểu Nguyệt kéo tay áo của Tiểu Dao, “Trọng Hoa đã trở lại!”

Tiểu Dao vội vàng nhìn xung quanh, “A? Lại có đồ mới sao? Cô nhớ buổi tối chọn mấy món yêu thích nha, ngày mai chúng ta lại bán tiếp!”

Hiểu Nguyệt đỏ khốc đỏ cười, “Chàng có thể giận không đây?”

Tiểu Dao nhếch miệng nhìn nàng, “Yên tâm, hần sớm không nhớ rõ bản thân từng mua cái gì.”

Quả nhiên, Trọng Hoa lên núi vẫn còn buồn bực, chuyện gì nữa đây, sao lại nhiều người thế? Nhưng vừa liếc mắt liền thấy Hiểu Nguyệt đứng cách đó không xa. Chỉ thấy nàng khoác trên người một chiếc áo lông chồn màu bạc, xinh đẹp tựa Cửu Thiên Huyền Nữ [1] giáng trần, tướng tượng cô nương này về sau chính là của mình, hần đã muốn ngửa mặt lên trời hét ba tiếng, vội vàng chạy đến bên cạnh Hiểu Nguyệt.

Hiểu Nguyệt thấy hần đầu đầy mồ hôi, vươn tay giúp hần lau đi, Trọng Hoa trong mắt liền hiện vẻ hạnh phúc, Tiểu Dao nhìn hần vui vẻ đến nỗi ngu ngốc bèn bó tay lắc đầu.

Trọng Hoa vui tươi hơn hở dẫn người khiêng lễ vật vào nhà, đi ngang qua bên cạnh Tiết Bắc Phàm, vui vẻ nói, “Hiểu Nguyệt nhà ta nhìn càng ngày càng xinh đẹp!”

Tiết Bắc Phàm cùng Vương Bích Ba đều rất nể mặt gật đầu, “Đúng vậy, đúng vậy, người thực sự rất may mắn.”

“Trọng Hoa thật sự không phát hiện nha!” Hiểu Nguyệt kinh ngạc nói với Tiểu Dao.

“Tất nhiên!” Tiểu Dao bật cười, “Lúc hần mua mấy món đồ này điều mà hần nghĩ đến không phải là chúng mà là cô, hiển nhiên sẽ không nhớ rõ mình đã mua cái gì.”

Hiểu Nguyệt khước miệng khê giật, cười nhẹ ngọt ngào.

Rất nhanh, tất cả quần áo đều bán hết, Tiểu Dao bảo mấy gã sai vặt thu dọn đồ vật này nọ, còn mình cùng Hiểu Nguyệt vào nhà đếm bạc, một số lúc sau, phát hiện tiền lãi hơn gấp đôi.

Tiểu Dao lấy phần tiền lời ra, lại rút ra một ít chia ấy gã sai vặt và nha hoàn, buổi tối định tổ chức một bữa tiệc lớn, phần bạc còn lại giao cho Hiểu Nguyệt.

Hiểu Nguyệt cầm nhiều bạc như vậy, hỏi Tiểu Dao, “Phải xử lý như thế nào đây? Trả lại cho Trọng Hoa sao?”

“Đừng!” Tiểu Dao cười tủm tỉm, “Về sau cô là đương gia, hần cũng là đương gia chẳng phải đều như nhau sao, cô thay hần giữ là được rồi, còn không thì chỉ một ít mua cho hần vài món đồ gì đó?”

Hiểu Nguyệt trong lòng khê động, đúng vậy, nhận của Trọng Hoa nhiều lễ vật như vậy, nhưng vẫn chưa mua cho hần cái gì cả. Nghĩ là làm, nàng cùng Tiểu Dao vội vàng xuống núi dạo chợ đêm.

Lúc hai người xuất môn đã giấu mọi người nhưng cũng không giấu nổi Tiết Bắc Phàm cùng Trọng Hoa. Hai người cố ý không vạch trần, lặng lẽ đi theo phía sau, muốn nhìn xem hai nha đầu mua đi cái gì.

Đêm đến, Tiểu Dao cầm theo cái giỏ nhỏ cùng Hiểu Nguyệt dạo phố, nhìn ánh sáng rực rỡ của những ngọn đèn hai bên đường, nàng nghĩ, có cần mua tặng Tiết Bắc Phàm món đồ gì không nhỉ?

Nhưng mà ý niệm này vừa xuất hiện trong đầu liền bị Tiểu Dao lắc xầu xua đi, mắc mớ gì lại muốn tặng quà cho hần chứ?!

“Tiểu Dao!”

Lúc này, Hiểu Nguyệt ở phía trước gọi nàng, “Đồ trong cửa hàng này rất đẹp!”

Tiểu Dao đi đến nhìn qua, thì ra là một cửa hàng bán đai lưng, chuyên làm đai lưng cho nam nhân, còn có đủ loại trang sức kèm theo.

Hiếu Nguyệt giúp Trọng Hoa chọn mấy cái, Tiểu Dao liền nhìn thấy trên tường đang treo một cái đai lưng màu đen. Đai lưng này rộng khoảng một gang tay, nhìn chất liệu hẳn là đồ tốt, trên dưới hai bên đều có một đường viền bằng hắc ti, thoát nhìn rất có khí phái, chính giữa dùng mặc ngọc* và hoàng ngọc* kết hợp lại khắc thành hoa văn, phong thái không tầm thường chút nào.

*mặc ngọc: ngọc đen; hoàng ngọc: ngọc vàng

Thú vị nhất chính là đường thêu trên đai lưng. Cũng là sợi tơ màu đen, không lay động một chút sẽ nhìn không nhìn thấy hoa văn đó, hình thêu không phải là sơn hà cấm tú cũng không phải long đằng tứ hải, mà là mấy con chim nhỏ, một đôi đá nhỏ cùng một bụi cỏ lau đang lay động, thấp thoáng hình như còn có một cái thuyền nhỏ, một người đội đầu lợp bộ dạng lưỡi biêng đang tựa vào nó. Thứ này so với cái kẻ “Không tiến bộ, không đứng đắn, lại mặt dày” Tiết Nhị kia thật sự là rất hợp.

Lúc này, Tiểu Dao lấy đai lưng xuống hỏi giá, “Lão bản, cái này bao nhiêu tiền?”

“Cô nương rất có mắt nhìn, đây là cái đai lưng tốt nhất của cửa hàng chúng tôi, rất mắc.” Tiểu nhị cao thấp đánh giá Tiểu Dao, cười gian tà, “Mua tặng người trong lòng sao?”

Tiểu Dao bĩu môi, tiểu nhị này thật miệng lưỡi!

“Tiểu Dao, mua một cái thôi à?”

Tiểu Dao đang chuẩn bị ép giá cùng lão bản, Hiếu Nguyệt lại gần, “Đại ca cô đâu.”

Tiểu Dao cả kinh, sau đó dậm chân lắc đầu —— Thật đáng giận, nghĩ đến Tiết Bắc Phàm mà lại quên mất đại ca là sao!

Vì thế, Tiểu Dao chọn ba cái đai lưng, còn một cái sau này sẽ tặng cho cha nàng, bắt đầu trả giá cùng tiểu nhị.

Đang trả giá hăng say, chợt nghe phía sau có người nói chuyện, hình như là hai nữ tử đang thảo luận cái gì đó, giọng điệu rất âm dương quái khí, Tiểu Dao cùng Hiếu Nguyệt nghe rất rõ ràng.

“Ai, cho nên nói, tìm nam nhân tốt rất quan trọng!”

“Đúng vậy, dù có do kẻ hạ tiện sinh ra đi nữa, vẫn có thể trèo lên đầu cành làm long phượng.”

“Này, cô không biết sao, còn phải có tâm kế, phải nắm chắc tâm của nam nhân!”

“Cũng đúng, không biết bình thường chắc phải bỏ ra không ít công phu đâu, nữ nhân đứng đắn chưa chắc đã dám học đâu.”

Tiểu Dao trả giá xong đang trả tiền, mấy câu nói có vẻ vô tư đó “Xẹt” một cái liền truyền vào tai.

Quay đầu lại, ánh mắt Tiểu Dao nhìn không được nheo lại —— Hay! Oan gia ngõ hẹp!

Hiếu Nguyệt cũng quay đầu lại, phát hiện phía sau các nàng, cũng có mấy nữ tử đang chọn đai lưng. Người đứng đầu bộ dạng ra vẻ đang chú tâm chọn đồ đúng là Phong Vô Ưu, còn kẻ nói chuyện là mấy nữ tử cùng nàng đi tới. Tiểu Dao cùng Hiếu Nguyệt chưa thấy qua, hẳn không phải là người của Bắc Hải phái.

Phong Vô Ưu đêm đó bị ong vò vẽ chích cũng không nhẹ, lúc này thoáng vẫn còn chút sưng. Đời này nàng ta vẫn chưa từng tức giận như thế, có lẽ rất hận Tiểu Dao. Nhưng chính cái gọi chó cắn người thì không lộ rằng, vừa rồi những lời khó nghe như vậy, Phong Vô Ưu một câu cũng không nói, nàng ta vẫn một bộ dạng tao nhã.

Quay đầu lại, thấy Tiểu Dao đã gói xong đồ vật này nọ đang chuẩn bị cùng Hiếu Nguyệt rời đi, liền có chút kinh ngạc hỏi, “Đây không phải Nhan cô nương sao?”

Tiểu nhị thật thà hỏi, “Nhị vị khách nhân quen biết sao?”

Phong Vô Ưu cười nói, “Vị này là Nhan cô nương, là khách nhân của Bắc Hải phái, cũng chính là khách của ta, các ngươi phải giảm giá cho nàng đó.”

“Ha ha, tất nhiên, tất nhiên.” Tiểu nhị vui tươi hơn hở gật đầu, trong lòng kinh ngạc, nguyên lai là bằng hữu của Bắc Hải phái, vừa rồi nếu biết sớm thì đã nói giá cao hơn một chút rồi, như vậy chắc chắn kiếm được nhiều bạc hơn.

Tiểu Dao âm thầm khinh thường, thầm nghĩ ai cần người tới xin giảm giá giùm chứ? Bất quá hôm nay tâm tình của nàng rất tốt, cho nên cũng không muốn cùng Phong Vô Ưu đấu khí, lôi kéo Hiểu Nguyệt, “Đi thôi Hiểu Nguyệt, chúng ta ăn khuya đi.”

Hiểu Nguyệt gật đầu, theo Tiểu Dao rời đi.

“Ai, tiểu nhị.” Một nữ tử phía sau Phong Vô Ưu vừa thấy thế liền tiến lên lôi kéo tiểu nhị bàn lộng thị phi, “Vị Nhan cô nương kia chính là con gái của thiên hạ đệ nhất thần thủ đó, người nhìn cho kĩ đi, tiền người thu được đều là những đồng tiền dơ bẩn, đừng vì kiếm chút tiền mà ngay cả tính mạng cả nhà cũng không giữ được.”

“Hả?!” Tiểu nhị cả kinh há hốc miệng, chưởng quầy cũng đi ra, nhìn Tiểu Dao, thầm nghĩ, không phải chứ, một cô nương xinh đẹp như vậy lại là kẻ trộm sao.

Tiểu Dao hí mắt lại.

“Ha hả, cô nương.” Tiểu nhị cười cười đem bạc trả lại cho Tiểu Dao, “Bằng không, chúng ta vẫn là không bán, cô đến nơi khác nhìn thử xem?”

Tiểu Dao đuôi lông mày hơi hơi nhếch lên, tựa tiểu phi tiểu nhìn tiểu nhị, “Người nói cái gì? Lặp lại lần nữa?”

Tiểu nhị cả kinh rụt cổ lại, vội vàng trốn sau lưng chưởng quầy, xua tay ý bảo không dám.

“Ai, đừng nói vậy chứ!” Một nữ nhân khác tiến lên khê chọc nữ tử khoác lác khi nãy một cái, “Người ta từ lâu đã không phải trộm rồi, mà là khách quý của Bắc Hải phái đó, còn là muội tử của thần bộ nữa.”

Mấy tiểu nhị hai mặt nhìn nhau, cảm thấy mối quan hệ này thật kỳ quái, làm thế nào con gái của thần thủ lại là muội muội của thần bộ được? Vậy thần bộ kia không phải cũng là nhi tử của thần thủ sao? Tiểu nhị có chút tò mò, hỏi thăm, “Thần bộ nào vậy?”

“Chính là.”

Nữ tử kia còn chưa kịp nói ra, liền cảm thấy khóe miệng tê rần, “Bốp” một tiếng, lập tức trước mắt tối sầm, lảo đảo một cái ngã văng ra ngoài.

Bọn tiểu nhị cả kinh thối lui ra xa, Tiểu Dao cũng kinh ngạc, động thủ đánh người là Lâu Hiểu Nguyệt.

“Này, sao người dám đánh người!” Mấy nữ tử còn lại xúm lại đỡ nữ tử chịu một bạt tai đến nỗi thất điên bát đảo kia dậy.

“Đúng vậy, cô nương nhà nào sao lại có thể thô lỗ như vậy!”

Nữ tử kia nguyên bản bị thương cũng không quá nghiêm trọng, một bạt tai vẫn chưa biết sợ là gì. Chẳng qua để cho nàng có cơ hội, bắt đầu kêu trời kêu đất, “Ai nha, ta lớn lên chừng này ngay cả cha ta cũng không nhẫn tâm đánh ta, người đâu, ta muốn báo quan, đem nữ nhân dã man này bắt lại!”

Tiểu nhị gấp đến độ xoay vòng vòng, nữ tử này là thiên kim của một vị quan ở vùng này, bọn họ nào dám đắc tội.

Lâu Hiểu Nguyệt cũng không sợ, nàng có cái gì chưa thấy qua chứ, núi đao biển lửa còn không sợ, còn sợ nha đầu điêu ngoa này sao? Hai hàng lông mày khê nhếch lên, bộ dạng lạnh lùng, “Câm miệng!”

Nữ tử cả kinh “A” một tiếng, đem tiếng khóc nuốt về trong bụng, nàng chưa từng gặp qua nữ tử nào như Lâu Hiểu Nguyệt.

Bọn tiểu nhị cũng đều tìm nơi trốn mất, đây nhất định là người giang hồ, hay thật, khuôn mặt tựa như thiên tiên, trừng mắt lên thì trông chẳng khác nào Tu La, xem chừng còn có thể giết người.

Phong Vô Ưu khẽ cười, “Nhan cô nương, cái này không đúng, ta xem các vị là khách, các vị sao lại đánh bằng hữu của ta?”

Hiếu Nguyệt không muốn gặp nhất chính là Phong Vô Ưu, quanh co lòng vòng lúc nào cũng muốn tìm Tiểu Dao gây phiền toái, có gì thì cứ nói ra, vừa định tiến lên liền bị Tiểu Dao khẽ giữ lại, kéo ra đằng sau.

Hiếu Nguyệt nháy mắt mấy cái, chỉ thấy trên mặt Tiểu Dao mang theo nụ cười xinh đẹp, đôi mắt lấp lánh, liền im lặng Tiểu Dao bao giờ để mình chịu thiệt, hẳn là sẽ xử lý tốt hơn mình.

Tiểu Dao nhìn trái phải, cuối cùng nâng cằm nhìn chằm chằm đánh giá Phong Vô Ưu, “A!”

Bọn tiểu nhị vừa mới bạo gan lộ đầu ra ngoài dò xét, cả kinh lại co rụt lại.

Tiểu Dao vỗ tay một cái, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Phong Vô Ưu, “Cô là Phong Vô Ưu phải không?”

Phong Vô Ưu sững sờ.

Tiểu Dao giậm chân, “Ta còn nghĩ rằng kẻ vừa rồi cãi nhau với ta là bà điên nhà đồ tể bán heo cơ chứ!”

“Khụ khụ.”

Chưởng quầy thiếu chút nữa bị nước miếng của mình sặc chết.

Phong Vô Ưu sắc mặt trắng xanh.

Tiểu Dao kinh hãi nhìn nàng, “Cô bị sao vậy? Mặt sưng giống như cái đầu heo, nếu không nghe tiếng, ai biết cô là Phong Vô Ưu, Phong đại mỹ nhân a!” Nói xong, quay đầu lại hỏi Hiếu Nguyệt, “A? Chúng ta vừa rồi còn nói với nhau, nữ nhân đầu heo gốc kia sao lại đến nơi lịch sự tao nhã này mua đai lưng làm gì a? Trực tiếp cắt da heo của chính mình làm đai lưng không phải được sao!”

Hiếu Nguyệt cắn răng nhịn cười gật đầu, nàng tuy rằng thành thật, nhưng không phải là kẻ ngu ngốc, lập tức hiểu được ý của Tiểu Dao, nói theo, “Đúng vậy, vừa rồi ta cũng không nhận ra được, còn tưởng rằng sáng nay chúng ta cùng nàng cãi nhau, nàng mang theo một đám đồ tể giết heo tới tìm chúng ta phiền toái đó!”

“Ta phi!” Vị thiên kim trúng một bạt tai khi nãy, nửa bên mặt đã sưng lên giậm chân mắng, “Người dám nói bốn tiểu thư là kẻ giết heo hả?!”

“Cho nên mới nói là nhận nhầm người rồi!” Tiểu Dao vẻ mặt xin lỗi, vừa hỏi Phong Vô Ưu, “Hay da, Phong lão bản, mặt của cô mới một đêm làm sao lại sưng thành cái dạng này vậy? Chắc chắc, thật là dọa người!”

Mấy tiểu nhị từ lúc đầu đã cảm thấy được Phong Vô Ưu hình như là có chút béo, bây giờ nhìn lại, đều che miệng khe khẽ nói nhỏ, quả thật là sưng phù, nhất là gương mặt.

Phong Vô Ưu đã quen được gọi là đại mỹ nhân bây giờ bị nói thành như vậy làm sao chịu được, nàng ta chính là sợ mất mặt mới chọn xuất hiện vào buổi tối, hiện giờ bị mấy tiểu nhị nhìn chằm chằm, tức đến nổi mặt đỏ bừng.

Tiểu Dao một bên vẫn tiếp tục nói mát, “A, Phong lão bản, ta chỉ cho cô một phương thuốc cổ truyền trị mặt sưng, chắc chắn thuốc đến bệnh trừ!”

Phong Vô Ưu hung tợn nhìn nàng.

“Có biết cái gì trị sưng hay nhất không?” Tiểu Dao cười xán lạn, “Là mật ong, mật ong đó! Tốt nhất là mật lấy từ tổ ong vò vẽ, cái đó trị sưng là hay nhất, hẳn là cô biết cách lấy nó mà nhỉ?”

Nói xong, Tiểu Dao không thèm đếm xỉa tới Phong Vô Ưu đang tức đến không thể nói được gì, tự mình kéo tay Hiếu Nguyệt rời khỏi, vừa quay đầu lại nói với thiên kim đang trợn mắt há mồm, “Khi nào về nhà, nhớ nói cho cha người biết, nhớ nói rõ hôm nay người đánh người chính là muội tử của Ngụy Tân Kiệt, thật đúng là đánh lộn người, ngày khác nhất định đến nhà giải thích!”

Nói xong, Tiểu Dao cùng Hiếu Nguyệt ra cửa. Ngẩng đầu, liền nhìn thấy trong trà lâu cách đó không xa, Tiết Bắc Phàm cùng Trọng Hoa không biết khi nào đã ngồi ở đó. Ngẩng mặt vất chân đang xem diễn, hai người bọn họ ban đầu theo dõi chủ yếu là vì muốn chơi đùa, muốn lén lút xem hai nha đầu mua

cái gì, thuận tiện bảo hộ hai nàng an toàn. Vừa thấy mấy món đồ Hiếu Nguyệt mua đều là cho nam nhân, khoe miệng của Trọng Hoa đã kéo đến tận mang tai, trong lòng rất sung sướng. Tiết Bắc Phàm nguyên bản không hứng thú lắm, nhưng thấy Tiểu Dao chọn đai lưng, cũng có chút kinh hỉ, thật khéo, còn có trò hay để xem.

Trọng Hoa lắc đầu tán thưởng, “Lần đầu tiên ta thấy Phong Vô Ưu bị người khác chinh thành như vậy, nha đầu kia ghê gớm thật.”

Tiết Bắc Phàm cũng cười, “Cho nên ta rất thích, rất vui vẻ, nhìn nàng nhiều một chút liền cảm thấy cuộc sống thực sự rất có hứng thú.”

Nói xong, hai người gơ cái chén hướng Tiểu Dao cùng Hiếu Nguyệt nâng cốc.

Hiếu Nguyệt cùng Tiểu Dao cũng có chút xấu hổ, vịn tay, nhắc nhở đến chỗ hai người, Tiểu Dao nhắc chân liền đá ghế của Tiết Bắc Phàm, “Sao khi này chàng không xuất hiện?”

“Oa.” Tiết Bắc Phàm muốn cười, “Nàng còn muốn ta ra mặt giúp sao? Phong Vô Ưu đời này cũng chưa từng bị người khác chà đạp như vậy.”

Tiểu Dao ngẩng mặt, một bên, Hiếu Nguyệt đưa đai lưng cho Trọng Hoa thử, gương mặt Trọng Hoa đỏ bừng vì hạnh phúc giống như là muốn làm nóng cả không khí xung quanh

Tiết Bắc Phàm liếc liếc mấy túi nhỏ trong tay Tiểu Dao, hỏi, “Mua cái gì vậy?”

Tiểu Dao quay mặt nhìn ra xa, bỗng nhiên chìa tay đem một cái túi nhỏ nhét vào tay Tiết Bắc Phàm, sau đó xoay người bỏ chạy.

Tiết Bắc Phàm khoe miệng sớm nhin không được nhếch lên, trên mặt lộ ra nụ cười tươi rói, mở túi ra nhìn, quả nhiên là cái đai lưng kia. Cười đuổi theo, “Ai, giúp ta đeo đi!”

“Nghĩ hay nhỉ!” Tiểu Dao vội vàng đỏ mặt bỏ chạy.

Trọng Hoa cũng xong việc, ôm Hiếu Nguyệt cầm bao lớn bao nhỏ trở về.

Phong Vô Ưu chậm rãi từ trong cửa hàng đi ra, nhìn thấy Tiết Bắc Phàm cùng Nhan Tiểu Dao chạy đằng xa. nét cười trên mặt Tiết Bắc Phàm, cho tới bây giờ nàng chưa từng thấy qua. Nàng thậm chí cũng không biết thì ra người nọ cũng có thể cười như vậy, cười đến chói mắt, rất chói mắt.

.

oOo

Chú thích:

[1] Cửu Thiên Huyền Nữ: nói nôm na thì cũng chính là Tây Vương mẫu trong truyền thuyết thần linh của Trung Hoa, ở Việt Nam cũng có tương truyền về Cửu Thiên Huyền Nữ. Có người bảo Cửu Thiên Huyền Nữ là Vương Mẫu nương nương hay Mẫu Thượng Thiên, cũng có người nói là Mẫu Liễu Hạnh, thuộc hàng Tứ phủ trong Đạo Mẫu Việt Nam.

61. Chương 61: Hôm Nay, Ngày Mai

Nhan Tiểu Dao tính toán, cộng thêm lần trước nữa, bản thân đã giáo huấn Phong Vô Ưu hai lần, người ta nói nhất quá tâm, Phong Vô Ưu có thể có địa vị như hôm nay hẳn là sẽ không đơn giản bỏ qua như vậy, xem ra bản thân mình mấy ngày nên cẩn thận một chút.

Vì thế, Tiểu Dao bắt đầu càng thêm cẩn thận dè dặt hơn, trước khi ăn cái gì đều lấy ngón chân thử một lần, ngày thường cũng chợp mắt ở trên tháp phơi nắng, ăn chút đồ ăn vặt, dự định dưỡng béo một hai cân, sống qua mùa đông.

Tiết Bắc Phàm ngày hôm đó sau khi xử lý xong mọi chuyện, bị một đám trưởng lão gây sức ép đến nỗi đầu óc choáng váng, não cũng muốn căng ra, thật vất vả thoát thân liền định đi tìm Tiểu Dao xuất môn ăn một bữa cơm. Đẩy cửa ra. Liền nhìn thấy Nhan Tiểu Dao đang tựa vào nhũn tháp, chân gác lên giàn

hoa. Trên cái giàn không có bông hoa nào cả, mà là một con mèo tam thể béo ú đang nằm úp sấp. Chân Tiểu Dao để dưới bụng con mèo khều khều, trên bụng để một cái rổ nhỏ, trong tay cầm một túi đựng quả hồ đào đầy ắp, đang chóp chép ăn quả hồ đào. Ánh nắng mặt trời từ từ chiếu đến chỗ nàng, Tiểu Dao sưởi nắng đến thích thú, hí mắt, trên đầu gối còn đặt một quyển sách.

Tiết Bắc Phàm bỗng nhiên rất muốn cười, nha đầu kia có khi nào là miêu tình chuyển thể không?

“Nàng thật đúng là thoải mái.” Tiết Bắc Phàm tới bên cạnh Tiểu Dao ngồi xuống, duỗi chân, “Ta mệt quá.”

Tiểu Dao “Rộp” một tiếng, cắn bẻ một hạt hồ đào, lấy nhân ra, khoát tay gọi hắn, “Há miệng.”

Tiết Bắc Phàm há miệng, Tiểu Dao nhắm ngay miệng hắn ném vào.

“Ừm, hạt hồ đào nơi này nhỏ như vậy sao, nhân cũng không ngọt thơm.” Tiết Bắc Phàm vươn tay cầm một hạt ném lên trời rồi chụp lấy, “Chờ ta rảnh sẽ dẫn nàng đi núi Lâm An ăn.”

“Khi nào thì chàng có thời gian rảnh chứ? Quả này khi trời lạnh mới ăn được, lúc này đi là hợp lý nhất, nếu chờ trời nóng thì không ăn được nữa.”

“À. . .” Tiết Bắc Phàm chỉ cười khổ một tiếng, “Hình như sắp tới ta đúng là không có cách nào thoát thân được.”

Tiểu Dao nhìn hắn chằm chằm, ngoắc lại gần hỏi, “Đúng rồi, Phong Vô Ưu gần đây đang làm gì vậy?”

Tiết Bắc Phàm ngẩn người, nhìn Tiểu Dao, “Đang yên đang lành sao lại nhắc đến nàng ta?”

“À. . . Ta không hiểu, rõ ràng chàng chán ghét nàng ta như vậy, hiện tại đại ca chàng cũng không ở đây, vì sao không đuổi nàng đi?” Tiểu Dao phui vò hồ đào dính trên tay, vươn tay ôm con mèo béo kia khỏi chân, có chút khó hiểu hỏi Tiết Bắc Phàm.

“Nếu có thể đuổi nàng, ta đã đuổi từ sớm rồi.” Giọng nói của Tiết Bắc Phàm có chút bất lực, “Thế lực của nàng ta ở Bắc Hải phải rất phức tạp, mặt khác, nàng ta còn nhiều giá trị lợi dụng. Năm đó người đại ca ta cưới là Tô Cơ, làm cho rất nhiều trưởng lão vô cùng căm tức, vốn dĩ bọn họ muốn để cho đại ca và Phong Vô Ưu thành hôn với nhau.”

“Nhưng không phải Phong Vô Ưu coi trọng chàng sao?” Tiểu Dao không rõ.

“A, nha đầu nàng thật là, con mắt nào của nàng nhìn thấy Phong Vô Ưu có tình ý với ta hả?”

“Hai mắt đều thấy!” Tiểu Dao lấy tay chỉ hai mắt của mình, “Hơn nữa, nếu không thích chàng làm gì phải đối nghịch với chàng như vậy?”

Khóe miệng Tiết Bắc Phàm khẽ giật giật, “Nàng với đại ca, nhất định đang che giấu ta cái gì đó.”

“Vậy chàng cũng không biết khối Long Cốt cuối cùng cốt ở đâu chứ gì?” Tiểu Dao liếc hắn, “Chúng ta đã đến Bắc Hải phải vài ngày rồi vì sao còn chưa tìm ra?”

Tiết Bắc Phàm nhìn nàng, “Ta vẫn chưa nghĩ ra, nàng để cho ta suy nghĩ hai ngày xem sao.”

Tiểu Dao nheo mắt lại, “Sao hả? Ắp a ắp ứng, hai ngày trước còn nói hôm nay sẽ trả lời? Có quỷ mới tin chàng!”

Tiết Bắc Phàm nhú mày, tự mình đứng dậy, “Đi thôi, ra ngoài ăn cơm.”

“Ta không đi!” Tiểu Dao ôm con mèo béo nằm xuống, “Ta ăn no rồi, phải ngủ một giấc.”

“Nàng đừng có lười như vậy chứ, ra ngoài đi lại một chút, nếu không đi thì eo nàng sẽ càng ngày càng thô đó!”

“Chàng!” Tiểu Dao thuận tay đem con mèo béo ném vào người Tiết Bắc Phàm, “Dám nói ta eo thô hả?!”

“Ra ngoài đi dạo đi, hôm nay thời tiết rất đẹp!” Tiết Bắc Phàm đem con mèo béo thả lên giàn hoa, ngoắc tay với Tiểu Dao, “Trọng Hoa cùng Hiểu Nguyệt đi xa rồi biết không?”

“Đi xa?” Tiểu Dao có chút tò mò.

“Trên núi, phía sau có một vườn cây ăn quả.”

“Trái gì?” Tiểu Dao thoáng lên tinh thần.

“Lê!” Tiết Bắc Phàm khoa tay múa chân, “Loại lê đó vừa to vừa ngọt! Chúng ta ăn cơm xong rồi ra sau núi hái lê, nhân tiện tìm bọn Trọng Hoa, sau đó đi tắm ôn tuyền, buổi tối uống rượu hoặc là xem diễn, thế nào?”

Tiểu Dao bĩu môi quở trách, “Chàng thật đúng là biết hưởng thụ, mấy trưởng lão nói chàng chỉ lo ăn chơi không chút cầu tiến, cẩn thận bọn họ phét chàng!”

“Bọn họ đồng ý phét trừ ta là tốt nhất!” Tiết Bắc Phàm kéo Tiểu Dao, “Đừng lãng phí thời gian nữa, đi!”

“Khoan, giày!” Tiểu Dao còn đang đi chân đất, Tiết Bắc Phàm cầm lấy đôi giày của nàng, công nàng đi.

Ven đường không hề ít người trong Tiết phủ nhìn thấy được, khó tránh bị chỉ trích, đều cảm thấy Tiết Bắc Phàm cả ngày chỉ biết cùng Tiểu Dao vui vẻ, tuyệt đối không phải kẻ có khả năng làm nên đại sự.

Mà Tiểu Dao thì lại cảm thấy —— Tiết Bắc Phàm bây giờ không quá mẫu mực, có chút giống như chỉ cần biết hôm nay không quan tâm đến ngày mai, không nghiêm trọng đến nỗi sống mơ mơ màng màng, nhưng hẳn không muốn tìm ra khối Long Cốt cuối cùng, cũng không nguyện ý tra ra Tiết Bắc Hải rốt cuộc đang ở đâu, thậm chí ngay cả tên của hắn, hắn cũng không muốn nhắc tới. . . . Đây là đang trốn tránh sao?

Tiểu Dao tựa vào lưng hắn, cúi đầu nhìn nụ cười trên mặt hắn, vừa rồi Tiết Bắc Phàm đã nói, “Không cần lãng phí thời gian.”

Tiểu Dao bất đắc dĩ nở nụ cười, nói không chừng, thật sự sẽ không có ngày mai Ai nói trước được gì đâu?

“Cho một bàn tiệc rượu thượng đẳng!” Tiểu Dao vừa vào khách điểm, hào khí ngút trời liền kêu tiểu nhị gọi món ăn, “Còn có tám món điểm tâm, cả rượu ngon nữa.”

Tiểu nhị nhìn Tiểu Dao lại nhìn sang Tiết Bắc Phàm, “Khách quan, chỉ có hai người ăn hay là lát nữa có thêm một trăm tám mươi người đến nữa? Tiệc rượu thượng đẳng của chúng ta có chín mươi chín món ăn lận.”

“Người quản chúng ta có bao nhiêu người ăn à, bùng lên hết đi!” Tiểu Dao khoát tay.

Tiết Bắc Phàm hoảng sợ nhìn nàng, “Nha đầu, nàng thực ập thây hả? Dáng người của nàng bây giờ được lắm rồi, tuy béo lên thì thịt nhiều sờ rất tốt, nhưng mà ta ôm không nổi đâu.”

Tiểu Dao xem thường liếc hắn một cái, vươn tay nâng bình rượu, “Đến, hôm nay có rượu, hôm nay say, cụng ly!”

Sợ tới mức Tiết Bắc Phàm vội vàng giật lấy vỏ rượu của nàng.

Tâm tư của Tiểu Dao, Tiết Bắc Phàm đại khái có thể hiểu được, bản thân muốn trốn tránh đến cùng, mỗi hành động có thể quá mức rõ ràng, không ngờ nha đầu kia lại biết mà quan tâm đến như vậy.

“Cô nương, món hương dụ bặt ti của cô đến đây!”

Món ăn đủ ngũ vị, tiểu nhị liền đem điểm tâm lên.

Tiểu Dao ngày thường ngoại trừ thích ăn của tôm thì thích nhất chính là mấy món điểm tâm này. Đưa tay gấp một miếng đang muốn đưa vào miệng, Tiết Bắc Phàm nhanh tay lẹ mắt giữ lấy tay nàng, “Từ từ.”

Tiểu Dao ngây người, mới phát hiện, vòng bạc trên tay mình hiện lên màu tím nhạt.

“A!” Tiểu Dao thuận tay vẩy đĩa, hương dụ bặt ti liền bay về lại trong đĩa, Tiểu Dao vội vàng cản Tiết Bắc Phàm, “Đừng ăn!”

“Chỉ có bên trong hương dụ có độc.” Tiết Bắc Phàm thản nhiên nói một câu.

“Có người hạ độc hại chúng ta a?” Tiểu Dao ấn mắt phải, “Quả nhiên mấy ngày nay mí mắt ta cứ giật, thì ra là có lý do.”

“Xác thực mà nói, là hại nàng không phải hại chúng ta.” Tiết Bắc Phàm chỉ chỉ bàn ăn, Tiểu Đào lúc này mới chú ý tới, chỉ cần món nào có khoai sọ, Tiết Bắc Phàm một chiếc đũa cũng chưa động qua, “Chàng không thích ăn khoai sọ à?”

Tiết Bắc Phàm gật gật đầu, “Kể hạ độc kia muốn nàng chết, thủ đoạn đủ độc ác.”

Tiểu Đào run run một cái, “Ai lại ngoan độc như vậy?”

“Nàng nghĩ là ai?” Tiết Bắc Phàm hỏi lại nàng, “Nàng đắc tội cũng không nhiều người lắm đâu nhỉ?”

Tiểu Đào nhú mày, “Cái này, cũng không nhiều lắm. . . . Phong Vô Ưu?”

Tiết Bắc Phàm kéo nàng, trả tiền xong liền vội vàng quay về Bắc Hải phái, vào nhà để nàng ngồi lên tháp, đem con mèo tam thể đưa cho nàng.

Tiểu Đào ôm mèo nhìn hẩn, “Làm gì vậy?”

Tiết Bắc Phàm nhìn chăm chăm nàng một lúc lâu, “Gần đây nàng vẫn ăn quả hồ đào để sống sao?”

Tiểu Đào đá một cước. . . .

“Sao lại dùng thủ đoạn hạ độc tàn nhẫn như vậy?”

Gần tối, Tiểu Đào chấp tay sau lưng, ở trong phòng đi qua đi lại, “Phong Vô Ưu người cũng quá ngoan độc rồi.”

Qua lại vài vòng Tiểu Đào có chút phiền muộn, Tiết Bắc Phàm lại không ở đây, liền mở cửa ra, trong viện trống trơn, một người cũng không có.

Tiểu Đào đi qua mấy viện xung quanh nhìn nhìn, một tiểu nha hoàn đi ngang qua.

“Nè, tiểu nha hoàn.” Tiểu Đào cũng không biết nàng tên là gì, vẫy tay kêu nàng lại đây.

“Nhan cô nương gì phân phó?” Cô nương kia khách khí hỏi.

“Tiết Bắc Phàm đang ở đâu vậy?”

“Trang chủ của ta đang cùng Vô Ưu cô nương ở Vô Ưu lâu.”

Gi؟! Tiểu Đào hí mắt lại thành một đường, trong đầu liền xuất hiện bốn chữ —— Gian phu dâm phụ!

Nha hoàn kia thấy Tiểu Đào đột nhiên đờ đờ sát khí vội vàng bỏ trốn.

Tiểu Đào chấp tay sau lưng ở trong sân tức giận xoay vòng vòng, thầm nghĩ giỏi cho Tiết Bắc Phàm nhà người, đi tìm Phong Vô Ưu cũng không nói cho ta biết một tiếng.

Cố gắng ổn định tâm tình của mình một chút, Tiểu Đào liền hiểu ra, Tiết Nhị một chút cũng không thích Phong Vô Ưu, có lẽ lúc này là vì chuyện mình bị hạ độc nên mới chạy tới chất vấn Phong Vô Ưu. Trong lòng mặc dù nghĩ như vậy, bất quá Tiểu Đào vẫn cảm thấy không thoải mái, như là buồn bực nâng lên không được hạ xuống cũng không xong.

“Haiz.” Do dự một chút, Tiểu Đào vẫn là vung tay áo ra đại môn. Khinh công của bản thân rất tốt, cùng lắm thì nhìn một chút, cũng không có chuyện gì, vạn nhất Tiết Bắc Phàm gặp chuyện gì nguy hiểm, cũng có thể ra tay giúp đỡ.

Vô Ưu lâu và Phong Nguyệt lâu đều do Phong Vô Ưu mở, Phong Nguyệt lâu là nơi ăn uống, Vô Ưu lâu là nơi nghe đàn chơi cờ. Quan hệ giữa Bắc Hải phái và Phong Vô Ưu không đơn giản, bởi vậy bên trong sơn trang của Bắc Hải phái còn có một tòa Vô Ưu lâu, ngày thường nếu Phong Vô Ưu đến đây đều ở nơi này.

Tiểu Đào quen đường quen cửa tìm được chỗ tiểu lâu, không ngờ dường như nơi này có chút yên lặng.

Trốn sau một thân cây, Tiểu Đào hướng bên phía tiểu lâu nhìn xung quanh. . . . Chỉ thấy lầu hai ngọn đèn dầu đang sáng, mơ hồ có thể nhìn thấy, đằng sau cửa sổ có hai người đứng, một nam một nữ. Tiểu Đào liếc mắt một cái liền nhận ra được đang đứng nghiêng người là Phong Vô Ưu, mà bóng dáng nam nhân đang tựa vào cửa sổ rất giống Tiết Bắc Phàm.

Tiểu Dao mất hứng, nàng xụ mặt, hai người đứng gần như vậy sao? Tiết Bắc Phàm chết tiệt, xú nam nhân!

Nhưng lại nghĩ, chuyện này với mình có quan hệ gì, Tiết Bắc Phàm cũng không hứa ỉnh cái gì, hai người cũng không xác định quan hệ gì cả, hắn muốn ở cùng ai là quyền của hắn.

Trong đầu đang miên man suy nghĩ, Tiểu Dao cũng đã lặng lẽ bước tới bên ngoài tiểu lâu.

Ngẩng mặt nhìn lầu hai, cách cửa sổ có một ban công, xem chừng có thể ẩn thân. Tiểu Dao thầm vận khí, sử dụng nội công độc môn, nhảy lên ban công, giống như bức họa rơi xuống phía trên ban công, lặng yên không một tiếng động, nghe ngóng động tĩnh bên trong.

Cửa sổ tuy dày cũng không ngăn bao nhiêu thanh âm, Tiểu Dao tựa vào tường, xuyên qua khe hở ngoài cửa sổ đang khép hờ, đại khái nghe được bên trong, một nam một nữ đang nói chuyện.

Nữ chính là Phong Vô Ưu một chút cũng không sai, nhưng nam. . . Có phải là Tiết Bắc Phàm hay không nàng không dám chắc, nói như thế nào đây, thanh âm cùng bóng dáng đều rất giống, nhưng mà Tiết Bắc Phàm đang nói chuyện lúc này giọng điệu lạnh đến tận xương, giống như hoàn toàn thay đổi thành người khác, Tiểu Dao cảm thấy cực kỳ xa lạ. Trong nhất thời nàng khó có thể xác định người nọ có phải là Tiết Bắc Phàm hay không, bất quá lại nói tiếp, nàng nhận thức Tiết Bắc Phàm dễ đến một năm rưỡi, hơn nữa, nàng vẫn tự nhận là hiểu rõ Tiết Nhị, nhưng bộ dạng chân chính của hắn là gì, phải chăng nàng chưa từng biết qua?

Tiểu Dao trong lòng trăm thứ ngổn ngang càng suy nghĩ càng khó chịu, mới nghĩ đến chính mình có phải là đau lòng hay là ăn nhiều quả hồ đào nên dạ dày?

Đang miên man suy nghĩ, chợt nghe Phong Vô Ưu bỗng nhiên cười nhẹ một tiếng, “Đừng nói với ta là chàng có hứng thú với tặc nha đầu không ra gì kia nhé!”

Lỗi tai Tiểu Dao liền dựng thẳng lên, theo bản năng nhìn qua khe cửa sổ.

Lúc này, người đang cầm cái chén hơi hơi nghiêng mặt, đem cái chén ném lên trên bàn.

Tiểu Dao cả kinh — Đúng là Tiết Bắc Phàm!

Tiểu Dao vội vàng tựa vào vách tường nín thở, là Tiết Bắc Phàm! Nàng vừa có chút không yên, lại vừa muốn biết đáp án của Tiết Bắc Phàm.

Nhưng mà, Tiết Bắc Phàm cũng không trả lời, mà là đứng ở đó, trầm mặc không nói.

“Nàng cũng chỉ là còn trẻ khờ dại mà thôi, nhưng non nớt nhìn hoài cũng sẽ chán.” Phong Vô Ưu cười nhẹ, “Mắt nhìn của chàng sẽ không thấp như vậy chứ?”

Một lúc lâu, chợt nghe Tiết Bắc Phàm ngữ điệu trào phúng hỏi một câu, “Ta có hứng thú với nàng?”

Tiểu Dao trong lòng căng thẳng.

“Hửm?” Phong Vô Ưu cười hỏi, “Không phải chàng có hứng thú với nàng sao?”

“Làm sao có thể.” Tiết Bắc Phàm cười lạnh.

Tiểu Dao liền cảm thấy không phải dạ dày đau, nhưng lại đau đến nhãn mặt, liền mếu máo, Tiết Nhị chết tiệt!

“Quả nhiên.” Phong Vô Ưu nhẹ nhàng thở ra, “Ta đây sẽ không chấp nhất với nàng nữa.”

“Ta không phải có hứng thú với nàng.” Tiết Bắc Phàm chậm rãi, nói tiếp, “Ta là thật tâm thích nàng.”

Tiểu Dao sửng sốt, trong nháy mắt. . . . Gì?

Biểu tình của Phong Vô Ưu lúc này phỏng chừng cũng không khác Nhan Tiểu Dao cho lắm, nhìn chăm chăm Tiết Bắc Phàm, “Chàng. . . Chàng đừng quên, sinh tử tồn vong của Bắc Hải phái đều do ta quyết định.”

“Nàng so với Bắc Hải phái quan trọng hơn nhiều.” Tiết Bắc Phàm không quan tâm nhún vai, “Sơn phái này với nghĩa địa có gì khác nhau, tan sớm còn có thể ít hại người.”

“Tiết Bắc Phàm!” Thanh âm của Phong Vô Ưu bén nhọn vài phần, “Người đừng quên, đại ca người còn chưa có chết đâu, người muốn làm trái lại lời hứa, người không cần mạng của mình sao?”

Tiết Bắc Phàm khê cười, “Ta không giống loại người vì nữ nhân mà không muốn sống sao?”

Phong Vô Ưu giậm chân, “Người nằm gai nếm mật hơn hai mươi năm, đây là cơ hội tốt nhất, lại vì một nữ nhân mà muốn bỏ dở nửa chừng?!”

Tiết Bắc Phàm nghiêm mặt, “Ta chính là không muốn sống nữa, thì sao?”

“Người đừng hối hận!” Phong Vô Ưu một phen kéo lấy Tiết Bắc Phàm đang muốn rời đi, “Một ngày tìm không thấy Nguyệt Hải Kim Thuyền cùng Thánh Vô Hoàng Phổ, người cả đời cũng đừng mong bình yên!”

Tiết Bắc Phàm nhìn nàng một cái, “Ta sẽ đi tìm, không cần người lo lắng.”

Khi nói chuyện, cửa sổ bị mở ra, Tiểu Dao theo bản năng chuyển sang một bên, trong đầu cảm thấy bất ổn.

“Tiết Bắc Phàm!” Phong Vô Ưu đuổi tới trước cửa sổ, “Người không muốn trở nên xuất sắc sao? Người cam nguyện cả đời làm đồ bỏ đi bị người khác xem thường sao?”

“Người khác thấy thế nào ta không quan tâm.” Tiết Bắc Phàm cười, “Người thấy ta thế nào, ta càng không quan tâm, ta chỉ để ý cảm nhận của một người về ta, người kia, thời điểm ta tự nhận bản thân mình là đồ bỏ đi đều nói ta không phải.” Nói xong, bỗng nhiên một phen kéo Nhan Tiểu Dao nhảy qua ban công.

Tiểu Dao cả kinh, Tiết Bắc Phàm cùng nàng nhảy xuống khỏi Vô Ưu lâu.

“Tiết Bắc Phàm!” Phong Vô Ưu đứng ở cửa sổ hô to một tiếng.

Một tiếng hét này, kéo đến không ít người vây xem.

Tiết Bắc Phàm bỗng nhiên ngẩng đầu đối với Phong Vô Ưu nói, “Phong Vô Ưu, người có thấy phiền không hả? Ta nói ta chỉ thích Nhan Tiểu Dao, người nên tìm ai đi, đừng dây dưa với ta cùng Tiểu Dao nữa. Người cũng lớn tuổi rồi, tốt xấu gì cũng biết xấu hổ một chút chứ?”

Tiểu Dao há hốc miệng, thầm nghĩ xung quanh có nhiều người như vậy, một truyền mười truyền trăm, thể diện của Phong Vô Ưu đại mỹ nhân chắc chắn sẽ không còn, ngày mai nàng ta còn không trở thành trò cười hay sao?

Tiết Bắc Phàm kéo Tiểu Dao trở về.

Tiểu Dao đi theo phía sau, thấy xung quanh không ít người, đều trao đổi ánh mắt với nhau, ý cười đó có chút vui sướng khi người gặp họa, quả nhiên Phong Vô Ưu cũng đắc tội không ít người.

Cho nên mới nói, làm người quá kiêu ngạo, nhất định sẽ bị người chê cười.

Vừa trở về đại viện, Tiểu Dao than thở một câu, “Vì sao chàng lại làm cho Phong Vô Ưu tức giận như vậy?”

“Người hạ độc chính là nàng ta.” Tiết Bắc Phàm cười, “Nếu ta không bức nàng ta nóng nảy, nàng ta còn có thể dùng ám chiêu hại nàng.”

“Nàng ta không tức giận thì đã muốn độc chết ta, nếu lại nóng nảy chẳng phải là muốn đem ta ngũ mã phanh thây sao?” Tiểu Dao cười khổ.

“Nàng ta không có cơ hội đâu.” Tiết Bắc Phàm đứng lại, kéo Tiểu Dao qua, “Ngày mai ta tìm ra khối Long Cốt thứ năm sẽ giải quyết xong chuyện này.”

“Nhanh vậy sao. . . .”

“Cái gì cũng không quan trọng.” Tiết Bắc Phàm khê thở dài, chột chột Tiểu Dao, “Vạn nhất xảy ra chuyện gì, chết sớm, ta cũng không tiếc nuôi.”

“Chàng ít nói bậy đi, nường ta nói chàng trán rộng, nhất định sẽ gặp dữ hóa lành.” Tiểu Dao bắt mồm.

“Nếu nhạc mẫu đã nói như vậy, ta đây lại càng không sợ.” Tiết Bắc Phàm cười.

Tiểu Dao nhìn một cái hắn, lúc này Tiết Bắc Phàm đã trở lại là Tiết Nhị trước kia

Tiểu Dao bỗng nhiên nghĩ —— Có lẽ, không phải bản thân không hiểu rõ hắc, mà là Tiết Bắc Phàm chỉ đem mặt tốt này cho người mình yêu mến xem.

Vừa nghĩ đến hai từ “yêu mến”, Tiểu Dao lập tức đỏ mặt.

“Lần này không đá ta à?” Tiết Bắc Phàm trái lại có chút kinh hãi, “Ta gọi là nhạc mẫu không có việc gì sao?”

“Mặt dày.” Tiểu Dao bĩu môi, vươn tay vẫy, “Nếu sáng mai hành động, đêm nay đi ngủ sớm đi!”

“Cùng nhau?”

“Năm mơ!”

“Đúng rồi.”

“Còn chuyện gì nữa?”

“Vừa rồi những gì ta nói, đều là sự thật.”

Tiểu Dao hơi hơi ngẩn người, lập tức hừ hừ hai tiếng, bĩu môi, khoe miệng bắt giắc cong lên, Tiết Bắc Phàm ngay lúc nàng đang bĩu môi, vội vàng đi tới thơm một cái.

62. Chương 62: Bí Ẩn Bắc Hải

“Ở đâu?” Tiểu Dao đứng trên xà nhà trong từ đường của Bắc Hải phái, ngửa mặt quan sát nóc nhà, bên dưới, Tiết Bắc Phàm chỉ chỗ cho nàng, “Hướng Đông, ô thứ ba!”

“Hướng Đông. . .” Tiểu Dao đếm qua hai ô, cuối cùng cũng đụng đến một ô có thể di chuyển được, nhẹ nhàng nâng tấm ván gỗ ra, liền nghe “rắc” một tiếng. Tiểu Dao biết bên trong có thể có nút xoay chuyển được cơ quan, liền bắt đầu di chuyển một chút. Lập tức thấy một tấm ván gỗ bung ra làm rớt một chiếc hộp.

Tiểu Dao lấy chiếc hộp, mở ra. . . Bên trong chính là khối Long Cốt cuối cùng.

Nhảy xuống xà nhà, xếp cùng với bốn khối Long Cốt còn lại, chỉnh lại một chút thì có thể thấy rõ ràng dáng vẻ của tấm địa đồ. Nhưng mà xếp lại như cũ, thì phát hiện thật ra không phải là một tấm địa đồ, mà là một loại hoa văn có hình dạng kì lạ. Nhưng Tiểu Dao lại cảm thấy hoa văn này trông rất quen, không biết từng thấy ở đâu.

“Ta từng thấy nó ở đâu nhỉ?” Tiểu Dao tự lẩm bẩm, Tiết Bắc Phàm có chút kinh ngạc, “Nàng từng thấy qua?”

Tiểu Dao nhú mày, hỏi lại, “Chàng chưa thấy qua sao?”

Tiết Bắc Phàm khẽ lắc đầu, “Chưa từng.”

Tiểu Dao có chút hoang mang, dọc đường đến đây, nàng cùng Tiết Bắc Phàm gần như lúc nào cũng ở cùng một chỗ, bản thân mình có ấn tượng, không thể nào hắc không có! Chẳng lẽ là trước đó mình nhìn thấy? Nhưng nàng vừa bước chân vào giang hồ liền dính vào chuyện của Tiết Bắc Phàm, trước đó chưa từng nhìn thấy cái gì như thế này nha!

Về tới tiền viện, Tiết Bắc Phàm thấy Tiểu Dao vẫn còn mặt ửng mày ê, liền chọc nàng, “Từ từ sẽ nhớ thôi, đừng có gấp.”

“Ừ. . .” Tiểu Dao còn chưa nói xong, chợt nghe bên ngoài truyền đến thanh âm của Tô Cơ, tựa hồ là đang nói chuyện với ai đó.

Tiểu Dao trong lòng hơi hơi căng thẳng. Hình như Tô Cơ nói chuyện với Phong Vô Ưu.

Quả thực, hai người vừa tán gẫu, vừa đi đến.

Tuy rằng Tô Cơ là này trên danh nghĩa là chủ mẫu của Bắc Hải phái, nhưng mà Phong Vô Ưu một chút cũng không đem nàng để vào mắt.

Bộ dạng của Tô Cơ, tựa hồ với nàng ta có vài phần kiêng dè. Phong Vô Ưu sau khi vào phòng, hướng Tô Cơ nhẹ nhàng khoát tay chặn lại, Tô Cơ liền nhanh chóng rời đi.

Tiết Bắc Phàm nhìn thấy Phong Vô Ưu, khẽ nhíu mày.

“Tìm được Long Cốt rồi?” Phong Vô Ưu đi thẳng vào vấn đề, vào phòng liền trực tiếp hỏi Tiết Bắc Phàm.

Tiết Bắc Phàm thoáng gật đầu một cái, “Cũng gần như thế.”

Tiểu Dao buồn bực Chuyện này, hay là Phong Vô Ưu cũng có tham dự? Liền khó hiểu liền nhìn sang Tiết Bắc Phàm.

Phong Vô Ưu cười nhạt, nhìn Nhan Tiểu Dao, “Trên đời này, có thể xem hiểu được Thánh Võ Hoàng Phổ, chỉ có truyền nhân của Phong gia ta, nói cách khác, cho dù cho các người có tìm được Thánh Võ Hoàng Phổ, thì cũng giống như phế vật mà thôi! Trừ phi ta giải thích cho các người hiểu.”

Tiểu Dao thầm kinh ngạc.

Phong Vô Ưu nói xong, liền xoay người bỏ đi, có chút đắc ý.

Chờ sau khi Phong Vô Ưu rời đi, Tiết Bắc Phàm khẽ tóm lấy Tiểu Dao, thấp giọng nói, “Chúng ta đi trước tìm xem.”

Tiểu Dao gật đầu.

Lúc này, Trọng Hoa cùng Hiểu Nguyệt xuất môn, Hách Kim Phong còn đang luyện công, Vương Bích Ba cũng không biết đã đi đâu, Bắc Hải phái chỉ còn lại Nhan Tiểu Dao và Tiết Bắc Phàm.

“Bọn họ đi đâu vậy?” Tiểu Dao cũng không hỏi nhiều, chính là tùy tiện trò chuyện.

Tiết Bắc Phàm kéo Tiểu Dao, “Chúng ta vừa đi vừa nói chuyện.”

“Nói cái gì?” Tiểu Dao buồn bực

“Bí mật của Bắc Hải Thủy Tinh Cung.” Tiết Bắc Phàm thấp giọng nói.

Tiểu Dao lúc trước phi thường muốn biết, nhưng hiện tại tới thời khắc mấu chốt này, có thể nói cho nàng, nàng lại sợ hãi, “Trước đây chàng . . . không phải nói không biết sao!”

Tiết Bắc Phàm xấu hổ, “Trước kia có rất nhiều chuyện ta vẫn gạt nàng.”

Tiểu Dao nhăn mặt, “Thời điểm chàng nói ‘gạt ta’, thật đúng là ung dung!”

Tiết Bắc Phàm cực kỳ áy náy nhìn Tiểu Dao, “Ta cũng không phải muốn lừa nàng, chính là ngay từ đầu chưa nghĩ ra.”

Bất quá, Tiểu Dao cũng không có ý muốn truy cứu ý tứ của hắn, ngược lại thúc giục, “Nói nhanh.”

Tiết Bắc Phàm gật gật đầu, thấp giọng nói, “Bắc Hải Thủy Tinh cung, là một thánh địa bí mật của Tiết gia, lưu truyền đã lâu.”

“Ừ.” Tiểu Dao gật gật đầu, điều này trái lại có thể chấp nhận.

“Thủy Tinh cung được xây dựng ở dưới nước, có một nửa đều bị nước bao phủ, phải ngồi Kim Thuyền mới có thể sử dụng. Mà Nguyệt Hải Kim Thuyền này, chỗ lớn nhất trong Kim Thuyền là tại mặt thất hình trăng non, bởi vậy được gọi là Nguyệt Hải Kim Thuyền. Nguyệt Hải Kim Thuyền chính là nơi cất giấu Thánh Võ Hoàng Phổ, cơ quan tầng tầng lớp lớp. Bên trong Thủy Tinh cung, kỳ trân dị bảo vô số, tổ tiên Tiết gia từng là hải tặc xưng bá một phương, đánh cướp không ít tài bảo, đều được giấu kín ở nơi này. Mà Thánh Võ Hoàng Phổ, chính là một trong những bảo bối có giá trị nhất!”

“Nói nửa ngày,” Tiểu Dao khoanh tay hỏi, “Thánh Võ Hoàng Phổ rốt cuộc là vật gì? Vì sao lại khổ sở đi tìm như vậy?”

Tiết Bắc Phàm khẽ thở dài, “Trong Thánh Võ Hoàng Phổ, ghi lại công phu lợi hại nhất trên đời này, chính là Thánh Võ Hoàng viết trước đây.”

Tiểu Dao kinh ngạc không thôi, “Công phu của Tiết Bắc Hải đã là thiên hạ đệ nhất, còn muốn cái đó làm gì?”

Tiết Bắc Phàm lạnh lùng cười, “Nếu luyện thành Thánh Võ Hoàng Phổ, trình độ võ công sẽ vượt xa cái hư danh thiên hạ đệ nhất gì đó. Nghe nói là có thể khiến cho thiên địa biến sắc, hô phong hoán vũ, nắm trong tay thiên hạ kì công.”

“Hừ.” Tiểu Dao lắc đầu, “Thật đúng là lòng tham không đáy, vậy chúng ta đừng tìm cho hấn nữa?”

Tiết Bắc Phàm cúi đầu, “Trước đây ta cùng đại ca lập hạ khế ước, ta giúp hấn tìm được Thánh Võ Hoàng Phổ, hấn sẽ để cho ta tự do.”

Tiểu Dao âm thầm cân nhắc một chút, điều này Tiết Bắc Phàm ngược lại không có lừa mình, ngay từ đầu cũng nói như vậy.

“Nàng có biết một năm nay đại ca mất tích là đi chỗ nào không?” Tiết Bắc Phàm hỏi.

Tiểu Dao khẽ lắc đầu.

“Cả cuộc đời Tiết Bắc Hải đều say mê võ nghệ, đặc biệt là mấy công phu tà môn ngoại đạo, hấn nằm mơ cũng muốn luyện thành Thánh Võ Hoàng Phổ, cho nên rất nhiều chuyện đều là chiếu theo chỉ thị mà làm, nguyên bản ta nghĩ hấn như vậy sẽ sống không được bao lâu, nhưng mà người này rất có thiên phú, chẳng những không chết, mà càng luyện càng tốt. Trước khi luyện Thánh Võ Hoàng Phổ, cần đem máu trong cơ thể bỏ đi một nửa, sau đó duy trì tình trạng bán huyết, đảo ngược kinh mạch, luyện nội lực một năm.”

Nghe xong Tiết Bắc Phàm nói xong, Nhan Tiểu Dao trợn mắt, “Như vậy không chết ư?”

“Nếu một năm sau, không luyện thành võ công trong Thánh Võ Hoàng Phổ thì sẽ chết!” Tiết Bắc Phàm nhàn nhạt cười, “Trước đây, nguyên bản công phu của Tiết Bắc Hải rất phi phàm, hơn ta nhiều, nhưng mà bây giờ, ta có thể đánh bại hấn.”

“A!” Tiểu Dao có thể hiểu được, “Cho nên chàng muốn thừa dịp thời cơ tốt nhất này để giết hấn, hoặc là hủy diệt Thánh Võ Hoàng Phổ, có phải không?”

“Đúng vậy.” Tiết Bắc Phàm gật đầu.

“Chắc, chúng ta thiêu Long Cốt gì đó không phải được rồi sao?” Tiểu Dao nói, “Không có Long Cốt thì không ai có thể tìm được Bắc Hải Thủy Tinh cung, tìm không thấy liền luyện không thành công phu, Tiết Bắc Hải kia nhất định phải chết!”

“Ha ha.” Tiết Bắc Phàm cười lắc đầu, “Lúc này Tiết Bắc Hải có thể đang ở trong Thủy Tinh cung.”

“Cái gì?!” Tiểu Dao chấn động, “Vậy hấn còn muốn dùng thời gian một năm để cho chúng ta đi tìm Long Cốt này làm gì?”

“Bởi vì chúng ta không biết chỗ của Bắc Hải Thủy Tinh cung.” Tiết Bắc Phàm nghiêm túc, “Hơn nữa, Tiết Bắc Hải muốn luyện thành công phu trong Thánh Võ Hoàng Phổ, cần có một điều kiện quan trọng.”

“Cái gì?”

“Máu của ta.”

Tiểu Dao che miệng, kinh ngạc nhìn Tiết Bắc Phàm.

“Hấn mất đi một nửa máu, còn một nửa, nửa còn lại cần máu của người có quan hệ huyết thống, còn phải có võ công tốt, nội lực thâm hậu nữa.” Tiết Bắc Phàm khẽ nhún vai, “Như vậy, hấn mới có thể luyện thành thần công. Đây cũng là nguyên nhân vì sao mẫu tử bọn họ lưu lại mạng ta, còn liều mạng dạy võ công cho ta.”

“Vậy chàng đừng đi!” Tiểu Dao sốt ruột, “Mẫu tử yêu quái kia thật ngoan độc, chúng ta trốn đi!”

“Vô ích thôi.” Tiết Bắc Phàm thấp giọng nói, “Nếu một năm này hắc đã luyện xong nội lực, hoàn toàn có thể luyện công phu trong Thánh Võ Hoàng Phổ, đến lúc đó trở ra, tìm ta đòi máu.”

“Vậy chẳng phải chàng không có chỗ trốn sao?” Tiểu Dao lo lắng, cũng bỗng nhiên hiểu được mục đích Tiết Bắc Hải sai Tiết Bắc Phàm đi tìm Long Cốt, thì ra là ngăn hắc một năm! Mà Tiết Bắc Phàm không có lựa chọn nào khác, muốn lấy được tự do, nói cách khác, muốn sống tiếp, nhất định phải diệt trừ được Tiết Bắc Hải. Bây giờ, công phu của Tiết Bắc Hải chưa hoàn toàn luyện thành, là thời cơ giết hắc tốt nhất! Một khi bỏ qua, đừng nói Tiết Bắc Phàm phải chết, thiên hạ có lẽ cũng sẽ gặp họa.

“Thánh Võ Hoàng Phổ là tà công có nói rõ ràng cấm luyện, một khi có người luyện thành, không những làm hại võ lâm còn có thể gây họa cho thiên hạ.” Tiết Bắc Phàm mỉm cười, “Mặc dù ta không lo cho nước cho dân, nhưng mạng nhỏ của mình thì vẫn muốn bảo trụ, đặc biệt là từ sau khi gặp nàng.”

“Ta có thể làm được gì đây?” Tiểu Dao đỏ mặt hỏi.

“Trên Nguyệt Hải Kim Thuyền cơ quan dày đặc.” Tiết Bắc Phàm nghiêm túc nói, “Một khi chúng ta tìm thấy cửa vào của Thủy Tinh cung, ta sẽ giữ chân Tiết Bắc Hải, nàng ở trong Nguyệt Hải Kim Thuyền tìm được Thánh Võ Hoàng Phổ, sau đó hủy diệt!”

Tiểu Dao nghĩ trái nghĩ phải, đây thật sự là cách tốt nhất, tuy nhiên cũng rất nguy hiểm.

Tiết Bắc Phàm vỗ vỗ Tiểu Dao, chỉ tay vào hồng tán đặt ở đầu thuyền, “Cây dù này nàng nhớ mang theo, vạn nhất ta thật sự cùng Tiết Bắc Hải đánh đến lưỡng bại câu thương, nàng phải mau bung dù đào tẩu.”

“Bung dù đào tẩu?” Tiểu Dao nghe không hiểu.

“Cây dù này, có thể giúp nàng chiếu ra đường đi, nghe nói Thủy Tinh cung còn rất nhiều lối đi mật khác, chỉ có người mở Hồng Chỉ Bảo Tán, mới có thể nhìn thấy.”

Tiểu Dao nhú mày, cúi đầu, nhìn lời nói và hành động của Tiết Bắc Phàm, tựa hồ sẽ không có ý định còn sống trở về.

Thật lâu sau, Tiểu Dao mở miệng hỏi, “Rốt cuộc là chàng đang suy nghĩ gì?”

“Hả?” Tiết Bắc Phàm sửng sốt.

“Thực chất lúc chàng muốn lợi dụng ta, là suy nghĩ cái gì?” Tiểu Dao giương mắt nhìn hắc.

Tiết Bắc Phàm chần chờ một chút, thấp giọng nói, “Kỳ thật ta cảm thấy, đại ca của ta cũng không thể dễ dàng lấy được Thánh Võ Hoàng Phổ như vậy, hắc cần một người tinh thông cơ quan giúp hắc đem cuốn sách đó lấy ra.”

Tiểu Dao nghĩ nghĩ, “Ta chỉ là ngẫu nhiên đi vào Bắc Hải phái. . . . Bắt quá ngày đầu tiên ta đến Bắc Hải phái Tiết Bắc Hải thiếu chút nữa là chết, chẳng lẽ đó cũng là hắc tính kế? Hắc từ sớm đã bố trí xong cục diện hôm nay sao? Người này thực đáng sợ, đến tột cùng là từ khi nào thì hắc bắt đầu tính kế?”

“Rất giống tác phong trước sau như một của hắc.” Tiết Bắc Phàm ngồi xuống bên cạnh Tiểu Dao, “Vốn dĩ ta tính đánh cuộc một lần, mang nàng vào Thủy Tinh cung, sau đó sẽ xem xét tình hình.”

“À. . . .” Tiểu Dao cười gật đầu, “Nói cách khác thực ra là chàng không lo lắng bản thân sống chết thế nào, hiện tại là lo lắng ta sẽ bị thương đúng không?!”

Tiết Bắc Phàm có chút xấu hổ, chưa kịp mở miệng thì Tiểu Dao đã hỏi, “Vì sao phải như vậy? Chúng ta người nhiều như vậy có thể cùng nhau vào tiêu diệt đại ca chàng, sau đó từ từ tìm Thánh Võ Hoàng Phổ. Tiết Bắc Hải rất lợi hại, mọi người cũng nói tình hình của hắc lúc này không ổn, chàng, rồi cộng thêm Trọng Hoa, hơn nữa còn có Vương Bích Ba, Thẩm Tinh Hải nữa, người nhiều như vậy, chẳng lẽ đánh không lại một kẻ như Tiết Bắc Hải?”

Tiết Bắc Phàm lắc đầu, “Không thể cho nhiều người đi vào.”

“Vì sao?” Tiểu Dao không hiểu.

“Bên trong Thủy Tinh cơ quan tầng tầng lớp lớp, càng nhiều người đi vào càng dễ chạm phải cơ quan, đến lúc đó nếu hồng thủy trong Thủy Tinh cung chảy ngược, thì ai cũng không thể thoát ra.”

Tiểu Dao thở dài, cái gì cũng không được, yêu quái Tiết Bắc Hải kia, thật đúng là ọi người một tử cục khó giải quyết.

Tiểu Dao nghĩ đến đây, ngẩng đầu nhìn hần, “Vậy trước kia chàng bảo ta trở về đừng đến Bắc Hải phái với chàng, là có ý gì?”

Tiết Bắc Phàm trầm mặc một lát, “Kỳ thật bây giờ ta vẫn muốn như thế.”

“Nói nghe một chút xem.”

“Ta nghĩ bản thân một mình đi vào Thủy Tinh cung.” Tiết Bắc Phàm tiêu sái cười, “Cùng lắm thì cùng chết ở trong đó, chỉ sợ công phu không tốt sẽ bị Tiết Bắc Hải đả bại, thành công đưa một nửa huyết cho hần, hần lại tìm được Thánh Võ Hoàng Phổ, đến lúc đó thiên hạ đại loạn chẳng hạn.”

Tiểu Dao nhăn mặt, “Cái đó đương nhiên không được, bốn tiểu thư đi với chàng.”

“Nguy hiểm lắm!”

“Không sợ.” Tiểu Dao ngược lại hào khí tận trời.

“Nàng nghe lời nói một bên của ta liền tin, không sợ ta lừa nàng sao?” Tiết Bắc Phàm nhìn Tiểu Dao.

Tiểu Dao như cũ lắc đầu, “Không sợ! Trên đời này không có ai thắm hơn chàng, chàng tự lo cho bản thân mình đi!”

Tiết Bắc Phàm dở khóc dở cười, khẽ vuốt tóc Tiểu Dao, “Nàng thật đúng là một nữ tử cổ quái.”

“Chúng ta đi tìm cửa vào của Thủy Tinh trước đi.”

“Hiện tại tuy tìm được Long Cốt nhưng một chút manh mối cũng không có.” Tiết Bắc Phàm mang vẻ mặt tâm sự ngổn ngang, “Lại kéo dài thêm chút thời gian, ta chỉ sợ đại ca luyện thành công phu.”

“Để ta nghĩ lại xem.” Tiểu Dao vỗ đầu đứng lên xoay quanh, “Ta thật sự hình như từng thấy qua hình vẽ này, nhưng mà không nhớ rõ ở nơi nào.”

“Sau khi đại ca bị thương, lại bỏ đi một nửa máu, hần là cũng không đi đâu xa, có khi nào ở gần đây không?”

“A!”

Vừa nghe Tiết Bắc Phàm nhắc tới thì giật mình, Tiểu Dao bật người vỗ tay một cái, “Ta nhớ ra rồi! Thật đúng là xa tận chân trời!”

Tiết Bắc Phàm khó hiểu.

“Đi, ta mang chàng đi.” Tiểu Dao dẫn theo Tiết Bắc Phàm, ra khỏi Bắc Hải phái đi xuống núi, tới một sơn động ngày đó Tiết Bắc Hải ẩn thân lúc bị thương. Nàng gặp Tiết Bắc Hải khi hần bị thương nặng, sơn động này quả thật là chỗ ẩn thân tốt nhất, vì thế không nghĩ nhiều, tiến vào.

Tiểu Dao dẫn theo Tiết Bắc Phàm tiến vào huyết động, chỉ vào một bức bích hoạ hay là thạch văn đồ án gì đó trên vách tường phía trước, lấy Long Cốt ra so sánh, “Nhìn thấy không, giống nhau như đúc!”

Tiết Bắc Phàm kinh ngạc Quả thực, đồ án trên thạch bích, cùng đồ án trên Long Cốt rất giống nhau.

“Chẳng lẽ cửa vào ở nơi này?” Tiết Bắc Phàm thân thủ nhẹ nhàng đẩy thạch bích, không có phản ứng gì, liền nhìn Nhan Tiểu Dao.

Tiểu Dao sờ soạng xung quanh một lần, cuối cùng ở chỗ chân tường, tìm được một tảng đá, vươn tay sờ thử, Tiểu Dao mỉm cười, bảo Tiết Bắc Phàm tránh ra một chút, sau đó dùng sức xoay tảng đá kia.

Một thanh âm “Ầm ầm” truyền đến, cửa đá nâng lên, bên trong là một thông đạo rộng rãi, rất sâu, chạy xa thẳng tắp, còn có thể nghe được tiếng nước chảy “rào rào”, giống tiếng nước vỗ vào bờ biển.

Tiểu Dao và Tiết Bắc Phàm liếc mắt nhìn nhau một cái Đây chẳng lẽ chính là cửa vào Bắc Hải Thủy Tinh cung?

63. Chương 63: Độc

Thủy Tinh cung này mặc dù không giống trong cung, nhưng mà trên tường được khảm rất nhiều những viên dạ minh châu to nhỏ khác nhau, rực rỡ sáng chói như những ngôi sao, làm người ta kinh ngạc không thôi.

Tiểu Dao cùng Tiết Bắc Phàm theo đường hầm đi xuống, mới vừa giẫm một cái lên bậc thang bằng đá, chợt nghe “Ầm” một tiếng, cửa đá phía sau đóng lại.

“Ai nha!” Tiểu Dao sốt ruột, vươn tay sờ sờ, giậm chân, “Là tử môn!”

“Tử môn?”

“Nói trắng ra thì cửa này chỉ có từ bên ngoài đi vào, không thể từ bên trong đi ra, muốn thoát ra phải tìm cửa vào khác.” Tiểu Dao cau mày, “Không cẩn thận sẽ bị nhốt.”

Tiết Bắc Phàm cũng nhíu mày, như vậy chẳng phải sẽ rất nhanh đối mặt Tiết Bắc Hải sao. . . .

“Chuyện gì đến rồi sẽ đến.” Tiểu Dao ấy vậy rất nhanh bình tĩnh lại, vỗ vai Tiết Bắc Phàm, “Nói không chừng cũng là thiên ý.”

Tiết Bắc Phàm cảm thấy không ổn, vô thanh vô tức tiến vào, những người khác ai cũng không biết, vạn nhất Tiểu Dao có chuyện không hay xảy ra, còn có cha nương đại ca đang chờ nàng. . . .

“Đi thôi!” Tiểu Dao có vẻ rất hưng phấn, ta đã sớm muốn nhìn một cái xem Bắc Hải Thủy Tinh cung rốt cuộc đẹp thế nào!

“Tiểu Dao.” Tiết Bắc Phàm giữ chặt nàng.

“Chuyện gì!” Tiểu Dao vẫn còn cao hứng, “Lẽ mề quá đi!”

“Nàng đừng xúc động, vạn nhất gặp nguy hiểm.”

“Chẳng phải chàng đã nói sẽ bảo hộ ta sao!” Tiểu Dao hí mắt nhìn hắn, “Trước đó chàng còn nói sẽ không để cho ta gặp nguy hiểm, nếu có nguy hiểm cũng nhất định sẽ bảo hộ ta, không giữ lời à!”

Tiết Bắc Phàm nhìn chằm chằm nàng sững sốt một hồi lâu, đột nhiên nở nụ cười, gật đầu, “Giữ lời, đương nhiên giữ lời.”

Tiểu Dao vui vẻ, theo thông đạo mà thẳng tiến.

Thủy Tinh cung danh bất hư truyền, càng đi xuống dưới, tiếng sóng biển kia càng lớn, mà xung quanh trừ bỏ dạ minh châu ở ngoài, còn có rất nhiều tảng đá phát sáng, ngũ sắc rực rỡ được khảm trên vách tường.

Bước xuống bậc thang cuối cùng, Tiểu Dao kéo cửa đá trước mắt ra.

Một trận gió biển liền thổi đến, rõ ràng là gió biển, còn mang theo vị mặn mặn đặc biệt của nước biển.

Còn có tiếng hải âu kêu to truyền đến, Tiểu Dao cảm thấy khó tin, bước từng bước đến phía trước, dưới chân là bờ cát trắng mềm mại, mà phía trước là nước biển xanh trong.

Ngay cả Tiết Bắc Phàm cũng cảm thán trước cảnh tượng lộng lẫy này, Bắc Hải thủy tinh cung thật sự là so với trong tưởng tượng còn đẹp hơn.

Trên mặt biển, không biết một đám hải âu từ đâu bay tới, đang bay sát mặt nước bắt cá, mặt nước bao la bị che phủ dưới một cái khung hình vòng cung. Đỉnh của khung này có thể là núi đá, nhưng mà cũng được khảm bảo thạch phát quang và dạ minh châu, giống như những chấm nhỏ tràn ngập bầu trời đêm.

Trên mặt biển, mấy con thuyền nhỏ màu vàng trôi lơ lửng. Thật giống như hoàng kim lóng lánh. Mà ở xa xa, có một con thuyền hoa ba tầng vô cùng lớn, cũng là kim quang lấp lánh, đỗ bên trong một cái vịnh hình trăng tròn.

Tiểu Dao vươn tay chỉ, “Nguyệt Hải Kim Thuyền!”

Tiết Bắc Phàm cũng tán thưởng không thôi, vùng thủy vực này có lẽ là nối liền với Bắc Hải, bởi vậy mới có cá và hải âu tiến vào, nói cách khác, đi ra ngoài phải theo đường thủy. . . .

Hắn đang suy nghĩ thì thấy Tiểu Dao nhảy lên một con thuyền nhỏ, ngoắc tay gọi hắn.

Tiết Bắc Phàm muốn ngăn nằng cũng không kịp, đành phải đi lên theo. Trên thuyền có hai mái chèo, hai người chèo thuyền hướng tới Nguyệt Hải Kim Thuyền.

Xung quang ngoại trừ hải âu cùng vài con cá nhỏ ngẫu nhiên nhảy lên, hết thấy đều im ắng.

Tiểu Dao nhìn bốn phía, sau khi cảm khái cảnh đẹp, không quên hỏi Tiết Bắc Phàm, “Đại ca chàng đâu? Yêu quái Tiết Bắc Hải kia ở đâu?”

Tiết Bắc Phàm lắc đầu, kỳ quái. . . . Nơi này căn bản không có hơi thở của người khác, hay là Tiết Bắc Hải không ở nơi này? Là hắn luyện công đại thành nên ly khai, hay là đã chết ở đây?

Đang nghi ngờ, hai người đã đến trước Nguyệt Hải Kim Thuyền.

Tiểu Dao vươn tay sờ phía ngoài cửa Kim Thuyền, nhú mày, “Cơ quan hình như đã bị phá.”

Tiết Bắc Phàm chau mày. Nói như vậy, đại ca hắn không phải thật sự đã luyện thành công thần công chứ?

“Đi lên nhìn thử xem.” Tiểu Dao nhảy lên thuyền, xem xét chung quanh. Kim Thuyền này cực kỳ lớn, từ nhiều lớp bụi cho thấy hình như lâu rồi không có ai ở đây.

Tiểu Dao cùng Tiết Bắc Phàm tiến vào một căn phòng xem xét, tới tầng trên cùng, phát hiện một gian chính thất bị khóa, nhưng cánh cửa bị đã bị cạy mở.

Hai người liếc nhau, khẽ đẩy cửa phòng ra.

“A!” Tiểu Dao bị cảnh tượng trước mắt làm cho hoảng sợ kêu lên, chỉ thấy ở giữa phòng, một người đang ngồi. Người nọ một thân hắc y, bần thủ, nhìn kỹ, hai gò má lõm xuống chỉ còn lại da bọc xương trông như một cái xác khô.

Tiểu Dao cùng Tiết Bắc Phàm nhìn thấy thi thể thì nhú mày, mặc kệ là quần áo, kiểu tóc hay là tướng mạo thân thể, đều có thể nhìn ra. . . . Người này là Tiết Bắc Hải.

Tiểu Dao kinh ngạc không thôi, thời điểm nàng thấy Tiết Bắc Hải lần cuối, hắn trông như thế này, hiện giờ một năm trôi qua, y phục đã nát vụn, hắn cũng biến thành một cái thầy khô, nói như vậy. . . .

“Chết rồi ư?!” Tiểu Dao không thể nói rõ là kinh ngạc hay là có chút ghê tởm.

Tiết Bắc Phàm cũng không dám khẳng định nhìn thân hình khô héo kia của Tiết Bắc Hải. Lúc này hắn hoàn toàn không có hơi thở, dưới lớp da ngoại trừ xương cốt phồng chùng cái gì cũng không còn, rõ ràng cũng đã thành thi thể, chẳng lẽ đại ca hắn thật sự đã chết?

“Cũng đúng, cái tốt không học lại đi luyện tà công gì đó, chàng xem, bỏ đi phân nửa máu không chết mới là lạ, chẳng phải là tự tìm cái chết sao?” Tiểu Dao vỗ vỗ Tiết Bắc Phàm, “Có phải không?”

“Ừ. . . .” Tiết Bắc Phàm do dự gật đầu, dù thế nào hắn cũng không tin Tiết Bắc Hải tự giết chết bản thân, lại còn chết ngay trên Nguyệt Hải Kim Thuyền khoảng một năm rồi. Nhìn cái bộ dạng này, chắc không có khả năng vẫn còn sống đâu nhỉ?

Đúng lúc này, Tiểu Dao chỉ một cái rương bị khóa trong tay Tiết Bắc Hải, “Cái đó! Chàng xem hắn đến chết cũng nắm trong tay.”

Tiết Bắc Phàm cũng chú ý tới cái rương đó, cùng Tiểu Dao đối mặt. Không phải là Thánh Võ Hoàng Phổ ở bên trong chứ?

Tiểu Dao muốn lấy rương mở ra xem, Tiết Bắc Phàm một tay vội giữ chặt lấy nàng “Đừng!”

Tiểu Dao bĩu môi, “Ta muốn nhìn xem Thánh Võ Hoàng Phổ bộ dáng như thế nào, cùng lắm thì sau khi nhìn xong thì thiêu hủy.”

“Không bằng trực tiếp phóng hỏa đốt luôn đi.” Tiết Bắc Phàm cảm thấy như vậy dường như ổn hơn.

“Vạn nhất đó không phải Thánh Võ Hoàng Phổ gì đó thì sao?” Tiểu Dao nói thầm, Võ lâm Tứ đại bảo bối ngoại trừ Thánh Võ Hoàng Phổ nàng đều thấy qua, hơn nữa lúc này Tiết Bắc Hải đã là người chết, sợ hấn làm gì?

Tiết Bắc Phàm cảm thấy thật ra cũng có đạo lý, “Vây nàng đừng đi, ta đi lấy.” Nói xong muốn lại gần, lại bị Tiểu Dao ngăn lại, “Từ từ.”

Tiết Bắc Phàm quay đầu lại nhìn nàng.

Tiểu Dao nhìn trái nhìn phải, trong mấy căn phòng trên thuyền không ít châu báu quý hiếm. Thủy tinh cung này phi thường xa hoa, vàng bạc châu báu ngọc thạch danh khí* giống như gạch vỡ rải rác khắp nơi. Nàng nhặt lên một cây trượng kim sắc thật dài, suy nghĩ một chút, nhíu mày, “Nặng thật, là vàng ròng đó!”

*danh khí: vũ khí nổi tiếng

Tiết Bắc Phàm cũng cười, hiện tại lại có chút thoải mái nói “Xem ra vị trí thiên hạ đệ nhất giàu có của Vương Bích Ba sắp thành của nàng rồi!”

Tiểu Dao cười tủm tỉm, cầm cây trượng kia đi khều cái rương, muốn khều cái rương đó ra, lại lo sợ không biết có khi nào chọc hư cái xác khô của Tiết Bắc Hải hay không.

Sau khi nàng khều được chợt nghe hai tiếng “Cạch cạch”, cái rương kia mới rớt xuống, vừa đập xuống đất thì tự mở ra, nguyên lai thời gian lâu nên cái rương này đã bị mục.

Từ trong cái rương vỡ vụn, lộ cộc một tiếng liền trượt ra một cuốn sách dài cuộn tròn.

Cuốn sách rớt xuống đất thì mở ra, bốn chữ to bằng kim quang lấp lánh thu hút lòng người Thánh Võ Hoàng Phổ.

Tiểu Dao kích động, vừa muốn đi nhặt, Tiết Bắc Phàm đột nhiên bắt lấy nàng, lực tay quá nặng, đau đến nỗi Tiểu Dao nhe răng, vừa muốn mắng chửi, liền cảm thấy cây trượng trong tay có biến đổi, giống như là bị người nào cầm, đột nhiên ngừng đầu.

Tiểu Dao hít một ngụm khí lạnh, chỉ thấy Tiết Bắc Hải nguyên bản đã muốn biến thành một cái xác khô kia, một cánh tay khô héo đang bắt lấy kim trượng trong tay Tiểu Dao. Đồng thời, đầu của hắn chậm rãi ngẩng lên, khuôn mặt giống như bộ xương khô, khe hở mắt. Ánh mắt hung tàn chậm rãi chuyển động, thẳng đến khi con ngươi nhìn thấy Tiểu Dao cùng Tiết Bắc Phàm. Trong nháy mắt khi nhìn đến hai người, Tiết Bắc Hải gây đến đáng sợ, giống như quỷ kia trên mặt xuất hiện một nụ cười quỷ dị, có vẻ như . . . không có hảo ý.

“AAA!” Tiểu Dao cả kinh ném cây trượng nhảy dựng hét to, “Xác chết sống dậy!”

Tiết Bắc Phàm một tay kéo nàng ra phía sau, cùng lúc, chỉ thấy Tiết Bắc Hải hé miệng, bên trong đôi môi khô quắt, hàm răng đều là bụi vàng, thanh âm khàn khàn truyền đến, Tiết Bắc Hải vẻ mặt hưng phấn nhìn chằm chằm Tiết Bắc Phàm, “Máu! Cho ta máu!”

Tiểu Dao cầm lấy một bình sứ gần đó đập hấn, “Máu cái đầu nguời á! Ngựa so với bộ dạng của nguời cũng đẹp hơn, hù chết cô nãi nãi!”

Tiết Bắc Phàm đột nhiên một tay đẩy nàng ra, Tiểu Dao lảo đảo một cái, quay đầu lại, chỉ thấy Tiết Bắc Hải đã lên đến bên cạnh Tiết Bắc Phàm. Động tác cực nhanh, căn bản không giống như nguời bình thường.

“Hủy diệt Thánh Võ Hoàng Phổ.” Tiết Bắc Phàm nói xong, rút đao ngăn lại năm ngón tay giống như cương thảo của Tiết Bắc Hải.

“Đinh” một tiếng, đốm lửa bắn ra bốn phía, Tiết Bắc Phàm nhảy lên mũi thuyền, Tiết Bắc Hải giống như muỗi thấy máu đuổi theo là giết, ánh mắt đột nhiên trở nên hung bạo.

Vừa gào to đòi máu, vừa đuổi theo Tiết Bắc Phàm, hai người đánh nhau tại chỗ.

Tiểu Dao kinh hãi không thôi, nguời sao lại đem chính mình luyện thành giống quỷ như vậy.

Nàng vội vàng lấy hỏa chiết tử ra, cầm Thánh Võ Hoàng Phổ toan đốt đi. Thế nhưng Hoàng phổ không biết là làm từ vật liệu gì, đốt không cháy.

Tiểu Dao lấy chủy thủ ra định rạch nát, nhưng chất liệu của Thánh Võ Hoàng Phổ vô cùng bền, tìm vài biện pháp nhưng một chút cũng không có tác dụng.

“Kỳ quái!” Tiểu Dao sốt ruột, ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy Tiết Bắc Phàm cầm đao chống đỡ Tiết Bắc Hải, Tiết Bắc Hải mở to miệng bộ dạng như là muốn uống máu ăn thịt, giống như ác quỷ chuyển thế.

Tiểu Dao suy nghĩ, lấy từ bên hông ra một cái bình nhỏ, nhìn chăm chăm Thánh Võ Hoàng Phổ, “Cũng không tin hử không được người!” Dứt lời, mở bình ra, đem chất lỏng màu vàng bên trong nhỏ lên bức họa cuộn tròn kia.

“Xèo” một tiếng, bức họa bị đốt tạo thành một lỗ lớn.

Tiểu Dao nhếch mi, được trong lọ này ngay cả thiết bản cứng rắn cũng có thể hòa tan, huống chi là vải như người!

Nhưng mà, ngay lúc Tiểu Dao dùng được đốt Thánh Võ Hoàng Phổ, lại khiến Tiết Bắc Hải đang liều mạng muốn hút máu chú ý. Chỉ nghe hần thét lên một tiếng, bỏ qua Tiết Bắc Phàm, bay sang chỗ Tiểu Dao.

“Tiểu Dao!” Tiết Bắc Phàm kinh hãi, Tiểu Dao vừa ngẩng đầu, chỉ thấy con quỷ kia đã đến trước mắt, nằng cả kinh vung tay.

“Xèo xèo” một tiếng, chất lỏng màu vàng hắt lên nửa khuôn mặt của Tiết Bắc Hải.

Hần phát ra một tiếng kêu thê lương thảm thiết, nửa bên mặt nổi lên vết bóng rộp thật lớn. Tiểu Dao thấy hần giống quỷ, hoảng sợ buông tay. Cái bình rớt xuống, vừa vụn rớt trên Thánh Võ Hoàng Phổ, chất lỏng màu vàng rất nhanh liền chảy ra, Thánh Võ Hoàng Phổ cũng bốc cháy, một lát thì hóa thành tro tàn.

Tiết Bắc Hải bùm nửa bên mặt thấy vậy, gào thét không ngừng, ánh mắt đỏ ngầu nhìn chăm chăm Nhan Tiểu Dao, thét to một tiếng xông tới.

“Tiểu Dao!” Tiết Bắc Phàm từ sau đuổi theo, muốn cứu Tiểu Dao.

Tiểu Dao từ nét quỷ dị trên mặt Tiết Bắc Hải, thấy được một nụ cười, la to một tiếng, “Cẩn thận!”

May mắn Tiểu Dao la to một tiếng, Tiết Bắc Phàm dưới chân bị kiềm hãm, tránh được Tiết Bắc Hải đang quay đầu lại hướng cổ hần cắn tới.

Nhưng trên vai vẫn là bị rách một mảng lớn, máu tươi chảy ròng ròng.

Tiết Bắc Hải liếm máu trên khóe miệng, sắc mặt vậy mà hơi chút khôi phục một ít nhân dạng, thanh âm nói chuyện cũng rõ ràng không ít. Hần hưng phấn nhìn chăm chăm Tiết Bắc Phàm, “Máu! Cho đại ca máu!”

Tiết Bắc Phàm bảo vệ Nhan Tiểu Dao, thấy Thánh Võ Hoàng Phổ đã hóa thành tro tàn, thở phào nhẹ nhõm.

“Tiểu Dao, tránh ra phía sau đi!”

Tiểu Dao nhìn đầu vai hần bị cắn bị thương một mảng lớn, đau lòng không thôi, sao mà tên yêu quái Tiết Bắc Hải này còn cắn người nữa!

Máu của Tiết Bắc Phàm đối với Tiết Bắc Hải thật sự có một loại tác dụng thần kỳ, hần chỉ uống một chút, liền khôi phục không ít, cười nhìn Tiết Bắc Phàm, “Người có đốt Thánh Võ Hoàng Phổ cũng vô dụng, bản dịch ở trong này.”

Nói xong, chỉ vào đầu mình.

Tiết Bắc Phàm cả kinh, đồng thời, liền nhìn thấy trên bãi biển cách đó không xa có một người đang đứng, một thân bạch y, vẩy dài. Tiểu Dao cũng kinh ngạc. Đây chẳng phải Phong Vô Ưu sao?

Phong Vô Ưu bước lên kim thuyền, chậm rãi lại gần, “Bắc Hải đã sớm luyện thành thần công, hiện tại, chỉ cần một chút máu là xong, Bắc Phàm, người sẽ thành toàn cho đại ca người chứ?”

Tiết Bắc Phàm nhú mày, nguyên lai Phong Vô Ưu cùng đã Tiết Bắc Hải sớm cấu kết.

“Chàng nhìn đằng sau nàng ta kia.” Tiểu Dao ở phía sau Tiết Bắc Phàm nhỏ giọng nhắc nhở.

Tiết Bắc Phàm nhúh mày, chỉ thấy trên bờ cát phía sau Phong Vô Ưu, có một người nằm ở trong vũng máu, là Tô Cơ. Tô Cơ cổ bị vụn gãy, chết cực kỳ thảm, có thể thấy được đó đúng là tác phong của Phong Vô Ưu.

Phong Vô Ưu khẽ cười, “Nữ nhân này, vốn chính là người ta an bài ở Bắc Hải phái để thay thế, ta mới là chủ mẫu chân chính của Bắc Hải phái.”

Tiểu Dao khoe miệng giật giật, nhìn Phong Vô Ưu lại nhìn Tiết Bắc Hải, thầm nghĩ hai người thật đúng là tuyệt phối, một thầy khô một yêu tinh, còn là chủ mẫu, thủy mẫu gì đó quả không sai.

Tiết Bắc Phàm biết Phong Vô Ưu công phu không tồi, Tiểu Dao chưa chắc địch nổi nàng, tình thế hiện tại rất nguy cấp.

“Nàng đi trước đi.” Tiết Bắc Phàm nói với Tiểu Dao, lại nghe Phong Vô Ưu chậm rãi nói với Tiết Bắc Hải, “Bắc Hải, người đuổi theo Bắc Phàm, hắn cũng sẽ không đem máu cho người, không bằng đuổi theo tiểu nha đầu kia.”

Tiểu Dao cả kinh, âm thầm giậm chân, giởi cho Phong Vô Ưu người, tâm địa rắn rết, ả là để cho Tiết Bắc Hải công kích nàng, như vậy Tiết Bắc Phàm tất nhiên ra tay cứu giúp, Tiết Bắc Hải sẽ giống như vừa rồi mà cần hắn.

Tiểu Dao giậm chân, “Người có bệnh sao, người cần bậy người, người còn làm chủ mẫu gì đó, heo chó so với hắn cũng còn tốt hơn!”

Phong Vô Ưu cười lạnh, “Ta lập tức xé nát miệng người!”

Tiểu Dao thấy bộ dáng nàng ta hận mình đến tận xương tủy, trong lòng hiểu rõ, nói Phong Vô Ưu thích Tiết Bắc Hải, đánh chết nàng cũng không tin, nàng ta rõ ràng thích Tiết Bắc Phàm! Tiểu Dao suy nghĩ, lại sờ sờ cổ cảm thấy nổi da gà, Phong Vô Ưu, có phải đang có chủ ý gì hay không?

Tiểu Dao ngây người liền bị Tiết Bắc Hải hăm dọa, hắn đã thay đổi chiến thuật khi này, buông tha cho Tiết Bắc Phàm tập trung tấn công Tiểu Dao. Tiểu Dao khinh công tốt, trái trốn phải núp, nhưng mà Tiết Bắc Phàm cũng bất kể hậu quả cứu nàng, giống như những gì hắn hứa hẹn trước đó, quyết không để cho nàng gặp nửa phần nguy hiểm.

Tiểu Dao giậm chân, Tiết Bắc Phàm đã bị Tiết Bắc Hải cắn vài miếng, sắc mặt Tiết Bắc Hải lúc này đã khôi phục, có non phân nửa hình người, công phu cũng tựa hồ càng ngày càng tốt.

Tiểu Dao cảm thấy như vậy không phải biện pháp, đang sốt ruột, thì thấy Tiết Bắc Phàm đưa tay ra sau lưng, hình như đưa cho nàng đồ vật gì đó.

Tiểu Dao nhận lấy, chỉ thấy là một cây chủy thủ.

Tiểu Dao lập tức suy nghĩ, đại khái hiểu được ý của Tiết Bắc Phàm, âm thầm chuẩn bị.

Đồng thời, Tiết Bắc Phàm giả vờ sơ hở với Tiết Bắc Hải. Tiết Bắc Hải vui mừng quá đổi, một phen bắt lấy Tiết Bắc Phàm, cắn cổ hắn.

Đồng thời ngay lúc hắn dùng sức hấp máu, Tiết Bắc Phàm quay đầu đi. Tiểu Dao cầm chủy thủ, trực tiếp đâm vào hốc mắt của Tiết Bắc Hải, nàng dùng toàn bộ sức lực mạnh mẽ đâm vào.

Tiết Bắc Hải đau đớn hét to, lui ra sau vài bước một phen rút chủy thủ ra, nhưng hình như đã bị thương tới não, té trên mặt đất run rẩy.

Tiểu Dao đau lòng đi ra phía sau Tiết Bắc Phàm, lấy tay che đi miệng vết thương ở cổ hắn, “Không biết hắn có bị ôn dịch linh tinh hay quái bệnh gì không. Đúng là chó điên, loạn cắn người!”

Tiết Bắc Phàm dở khóc dở cười, ngay cả lúc này, Tiểu Dao vẫn làm cho người ta tâm tình vui vẻ.

“A!”

Lúc này, Tiết Bắc Hải chậm rãi đứng lên, khuôn mặt đầy máu, một con mắt không còn, nhưng mà thân hình gần như đã cơ bản như cũ, đôi mắt oán độc nhìn chằm chằm Nhan Tiểu Dao cùng Tiết Bắc Phàm.

Lúc này, Phong Vô Ưu đi tới bên cạnh hắn.

64. Chương 64: Vì Ai Chịu Một Dao

Tiết Bắc Hải bị thương rất nặng, chỉ vào Tiết Bắc Phàm, “Vô Ưu, lỗi hẳn qua đây, ta phải cắn thêm vài lần nữa mới thành công!”

Phong Vô Ưu mỉm cười, “Ta vẫn còn muốn làm chủ mẫu chân chính của Bắc Hải phái!”

“Đương nhiên, không phải đã nói xong rồi. . . A!”

Tiết Bắc Hải còn chưa nói dứt lời, bỗng nhiên cảm thấy trước ngực một trận gió lạnh, cúi đầu nhìn, chỉ thấy tay của Phong Vô Ưu mang theo máu, đã xuyên qua ngực hắn, tay bới móc một hồi, chạm ngay trái tim của hắn.

Tiểu Dao hít một ngụm khí lạnh, Tiết Bắc Phàm kéo nàng ra phía sau, cố sức đứng lên.

Trên gương mặt trắng như tuyết của Phong Vô Ưu, máu tươi bắn tung tóe, nhìn trái tim trong tay, “Nhân gia muốn làm chủ mẫu, muốn gả cho chàng môn của Bắc Hải phái, có điều. . . .”

Phong Vô Ưu nói xong, tiến đến bên tai Tiết Bắc Hải vẽ mặt đang kinh ngạc, “Người đó. . . . Không phải người!”

Nói xong, chỉ thấy nàng cười lạnh một tiếng, vẽ oán hận tàn bạo trên mặt khiến người khác kinh tâm, nắm ngón tay dùng sức bóp lại, “Bốp” một tiếng, máu bắn tứ phía.

Trái tim của Tiết Bắc Hải bị bóp nát.

Phong Vô Ưu hung tợn buông tay, vẩy máu trên tay, “Người thật đúng là khiến ta ghê tởm!”

Thân thể Tiết Bắc Hải lão đảo mạnh, chậm rãi ngã xuống đất. . . . trong nháy mắt khi ngã xuống đất, hai mắt hắn nhìn Phong Vô Ưu, cười gượng, vươn ngón tay khô héo chỉ vào nàng, “Độc nhất. . . . tâm đàn. . . . bà.”

“Đa tạ đã khích lệ.” Phong Vô Ưu cũng không liếc mắt nhìn Tiết Bắc Hải một cái, quay đầu lại, hai mắt giống như độc xà nhìn về phía Tiểu Dao cùng Tiết Bắc Phàm.

“Bắc Phàm, bị thương có nặng không?” Phong Vô Ưu lộ ra vẻ mặt thân thiết, Tiểu Dao nhìn thấy xem ra cũng hết sức quý dị.

Thấy Tiết Bắc Phàm cũng không có ý cảm tạ mình, hơn nữa gắt gao bảo vệ Nhan Tiểu Dao phía sau, trong mắt Phong Vô Ưu lộ ra hung quang, “Giết nha đầu phía sau chàng đi!”

Tiểu Dao tức giận đến nỗi muốn giơ chân mắng chửi người.

Tiết Bắc Phàm lắc đầu, “Không bao giờ.”

“Ta thay chàng giết đại ca chàng!” Phong Vô Ưu vỗ ngực, “Chàng có biết ta vì chàng trả giá bao nhiêu không?”

Tiết Bắc Phàm bật cười, “Người không phải vì ta, là vì bản thân người.”

“Người nói cái gì?!” Phong Vô Ưu rút chủy thủ ra, “Trước hết ta phải giết chết nha đầu chết tiệt phía sau người đã!” Nói xong nhảy tới bên cạnh Tiểu Dao.

Tiết Bắc Phàm cùng Tiểu Dao đều giật mình, thì ra công phu của Phong Vô Ưu tốt như vậy.

Tiểu Dao vội kéo Tiết Bắc Phàm bị thương trốn đi, tránh thoát được chủy thủ đang đâm tới của Phong Vô Ưu, đồng thời chú ý tới cổ tay khô cằn của nàng ta.

“Người năm nay bao nhiêu tuổi rồi?” Tiểu Dao đột nhiên hỏi.

Phong Vô Ưu sững sốt, trên mặt hiện lên vẻ oán độc, “Câm miệng!”

“A!” Nhan Tiểu Dao bừng tỉnh đại ngộ, “Người là lão yêu quái! Người căn bản là đã năm sáu mươi tuổi rồi có phải không?! Người nhìn da trên cánh tay người đi đều nhăn nheo hết rồi!”

“Nha đầu chết tiệt kia, người câm miệng!” Phong Vô Ưu thẹn quá hóa giận.

“Ha ha, không biết xấu hổ, lớn tuổi như vậy rồi còn dây dưa trai trẻ, cổ già ăn trâu non, không đúng, cây khô ăn trâu non mới đúng!” Tiểu Dao cố tình nói để chọc giận Phong Vô Ưu, hai hàng lông mày của Phong Vô Ưu dựng thẳng lên, “Xú nha đầu, hôm nay ta không xé nát cái miệng ngươi. . .”

“Phong Vô Ưu!” Tiểu Dao không đợi nàng nói xong, hướng nàng nhả mặt, “Đồ xấu xí, lão quái vật!”

Phong Vô Ưu vô cùng tức giận, đao trong tay đâm tới, Tiểu Dao chớp một cái liền tránh được, không cần Tiết Bắc Phàm che chở, khẽ nhấc chân đạp lên một chỗ trên mặt đất.

Nhanh Tiểu Dao tại thời khắc nguy hiểm này, còn nói lời khiêu khích Phong Vô Ưu, tất nhiên là có nguyên nhân, nàng đã nghĩ ra một kế hoạch, dẫn Phong Vô Ưu vào cuộc, lấy tốc độ nhanh nhất giải quyết nàng ta, sau đó dẫn theo Tiết Bắc Phàm rời khỏi nơi này.

“A!” Phong Vô Ưu bước lên một bước, hoảng sợ cảm nhận được dưới chân đứng không vững, biết mình giẫm phải cơ quan, lập tức nhảy lên. Nàng biết Tiểu Dao tinh thông cơ quan, bản thân có lẽ đã trúng kế, nhưng đã quá muộn. Tiểu Dao canh đúng lúc nàng ta bay đến giữa không trung trước không thôn sau không điểm hoàn toàn không có chỗ để mượn lực, trở thành một cái bia ngắm sống, nâng tay, chủy thủ hướng viên gạch trên đỉnh thuyền ném tới.

Sau một tiếng “Cạch”, khắp nơi yên tĩnh.

Tiểu Dao vọt đến trước mặt Tiết Bắc Phàm, “Tạch” một tiếng, mở ra Hồng Chỉ Bảo Tán đem theo bên mình.

Nháy mắt. . . . Trận tên như mưa bắn tới.

“AAAAAA!” Tiếng kêu thảm thiết của Phong Vô Ưu truyền đến, Tiết Bắc Phàm liền nhìn mưa tên xung quanh không ngừng hạ xuống, có thể thấy được vừa rồi Tiểu Dao đã khởi động cơ quan, Hồng Chỉ Bảo Tán đao thương bất nhập, cách này rất hay!

Thật ra Tiết Bắc Phàm bị thương không quá nặng, chỉ là có chút choáng váng, chờ trận mưa tên kết thúc, Tiểu Dao thu lại ô, Phong Vô Ưu đã ngã xuống một bên, bị bắn giống như con nhím.

Tiểu Dao quay đầu lại nhìn Tiết Bắc Phàm, “Chàng không có việc gì. . .”

Nói còn chưa dứt lời, đã bị Tiết Bắc Phàm một phen đè xuống đất. Đột nhiên, một thanh phi đao đâm xuyên qua vai Tiết Bắc Phàm, máu tươi tanh nồng, như kim châm vào hai mắt Tiểu Dao.

“Tiết Bắc Phàm!”

Tiết Bắc Phàm nhặt một mũi tên gần mình, xoay tay phóng đi, chợt nghe một tiếng hét thảm truyền đến. . . . Từ trên đỉnh thuyền, Tiết Bắc Phàm vừa rồi đánh lên hai người bị bắn hạ.

“Tiết Bắc Phàm!” Tiểu Dao đỡ lấy đầu vai bị bắn thủng của Tiết Bắc Phàm, tay đầy máu, khiến cho nàng không biết làm sao.

Tiết Bắc Phàm khàn giọng cười, “Sao lúc này nàng còn gọi cả tên lẫn họ nữa, một chút không thân thiết, tốt xấu gì cũng tiếng kêu một tiếng Bắc Phàm rồi hôn nhẹ gì đó một chút. . .”

Tiểu Dao sực sật, “Chàng còn cố đùa giỡn lưu manh nữa hả? Đừng nói nữa. . .”

“Kỳ thật, giang hồ không chịu đao gì đó, không có gì tài giỏi cả, một chút cũng không khiến người ta vui vẻ. . .” Tiết Bắc Phàm vẫn cố gắng nói trong vô thức, “Còn không bằng vì nàng chịu một đao này, cảm giác rất tốt.”

Nước mắt Tiểu Dao rơi trên mặt hắn, “Chàng ngốc quá!”

Đang nói đến đó, bỗng nhiên chợt nghe thanh âm “Vù vù” truyền đến.

Chỉ thấy cách đó không xa, một thân người màu đen khô héo chậm rãi đứng lên, giống như dã thú, bốn chân bò rạp trên đất, hướng chỗ bọn họ đi tới.

Tiểu Dao sợ hãi Là Tiết Bắc Hải! Không thể nào, không có tim vậy mà Tiết Bắc Hải vẫn còn sống?

Tiểu Dao một bên nắm lấy Hồng Chỉ Bảo Tán, một tay ngăn chặn Tiết Bắc Hải, khẩn trương nhìn hắn.

“Máu!” Tiết Bắc Hải giống như ác quỷ, đột nhiên nhảy lên, “Cho ta máu. . .”

Ngay lúc hấn nhào tới giữa không trung, Tiểu Dao cho là thời điểm sinh mệnh mình kết thúc đã đến, chỉ thấy một bóng người từ trên trời vọt tới, kim đao ra khỏi vỏ đao qua một cái, cái đầu dữ tợn của Tiết Bắc Hải bị chém lìa cổ, “Lạch cạch” một tiếng rơi xuống, lộc cộc lăn đến bên chân Tiểu Dao.

Thân ảnh bạch sắc cũng đã tới, một cước đạp lên thi thể của Tiết Bắc Hải. . . . Thân mình không có tim không có đầu kia liền rơi xuống biển. Không lâu sau, máu chảy lênh láng, vô số cá lớn cá nhỏ lập tức tụ tập đến, quay cuồng ăn sạch xác Tiết Bắc Hải.

“Tiểu Dao!”

Tiểu Dao ngẩng đầu, thấy Lâu Hiểu Nguyệt rơi nhảy xuống bên cạnh nàng.

“Hiểu Nguyệt?” Tiểu Dao nhìn thấy liền hiểu được, vừa rồi chém đầu Tiết Bắc Hải, đá thi thể hấn xuống nước, đúng là Hách Kim Phong cùng Trọng Hoa.

“Mọi người làm sao. . .” Tiểu Dao kinh ngạc.

“Ba người chúng ta phân công nhau đi theo ba người Phong Vô Ưu, Tô Cơ cùng Tiết Phúc ba người, tìm đến nơi này.”

Hách Kim Phong cùng Trọng Hoa nâng Tiết Bắc Phàm lên, “Đi, chúng ta biết lối ra!”

Tiểu Dao lúc này mới khẽ thở ra, cảm giác dưới chân có chút vô lực, Hiểu Nguyệt dịu dàng giận dỗi, “Hai người vì sao cũng không nói một tiếng liền tự mình đến đây, xem chúng ta là người ngoài sao!”

Tiểu Dao cũng có chút áy náy, lần này thật sự là đại nạn không chết, nhìn Tiết Bắc Phàm phía trước, có thể bởi vì mất máu quá nhiều, hoặc là tảng đá lớn trong ngực đã rơi xuống đất, hấn đã mất đi tri giác, nặng nề ngủ.

. . . .

Chờ đến thời điểm Tiết Bắc Phàm tỉnh lại, mở mắt ra, thứ nhìn thấy chính là đỉnh giường trong quán trọ, giật giật bả vai, liền cảm thấy đau như bị kim châm, ngẩng đầu, chỉ thấy một người chống cằm đang nhìn hấn.

“Ồi!” Tiết Bắc Phàm kinh ngạc đến nỗi nhảy dựng, vừa đứng lên, chạm tới miệng vết thương, đau đến nhe răng.

Người ngồi cạnh bàn được hấn giật cười ha ha, “Nếu ngươi tỉnh rồi, lão tử cũng đi thôi.”

Ngồi ở cạnh bàn đang nói chuyện với hấn, không phải Tiểu Dao cũng không phải Trọng Hoa, mà là Vương Bích Ba.

Tiết Bắc Phàm vuốt miệng vết thương, đã băng bó xong, khó hiểu nhìn hấn, “Sao ngươi lại ở chỗ này? Tiểu Dao nhà ta đâu?”

Wương Bích Ba bĩu môi, “Tiểu Dao nhà ngươi cùng Hách Kim Phong quay về Giang Nam rồi.”

“Cái gì?” Tiết Bắc Phàm cả kinh, bỗng nhiên nhớ lại, “Lão tử hôn mê bao lâu rồi? Một năm rưỡi rồi sao?”

Wương Bích Ba nhìn hấn, khoe miệng giật giật, vươn ba ngón tay, “Ba ngày mà thôi.”

“Thế. . . . Trọng Hoa cùng Lâu Hiểu Nguyệt?”

“Quay về nhà Trọng Hoa lo hỉ sự rồi.” Vương Bích Ba sờ sờ cằm, “Tiểu Dao bảo ta chăm sóc ngươi, chờ ngươi tỉnh, ta có thể rời đi.”

Tiết Bắc Phàm chán nản, “Vô tình như vậy sao. . . . Cũng không chờ ta một chút.” Nói xong, xoay người định rời giường.

“Ngươi muốn đi đâu?”

“Đi tìm Tiểu Dao.”

“Đừng.” Vương Bích Ba khoát tay chặn lại, “Tiểu Dao dặn người tạm thời đừng tìm nàng.”

Tiết Bắc Phàm nhú mày, “Vì sao. . .”

“Nàng dặn người dưỡng thương cho tốt, xử lí xong xuôi mọi chuyện rồi hãy quyết định đi.” Nói xong, đứng lên.

Tiết Bắc Phàm ngồi ở bên giường ngăn người.

Vương Bích Ba đi tới cửa, “Đúng rồi, trước đó thương thế của người đều do Tiểu Dao xử lí.”

Tiết Bắc Phàm sờ sờ miếng vải băng bó vết thương.

“Còn nữa.” Vương Bích Ba rất không tình nguyện chỉ chỉ phía dưới chiếc gối đầu, “Nha đầu kia nói để lại đồ vật gì đó cho người.” Nói xong, thở dài, “Ai, đáng thương cho ta. . . . Cô gia quả nhân.”

Vừa lẩm bẩm, vừa ủ rũ, từ từ bước đi .

Tiết Bắc Phàm khó hiểu, vươn tay sờ dưới gối đầu, lấy ra một cái túi. Túi làm từ nhung rất tinh xảo, trên đó thêu một con mèo hoa nhỏ, bộ dạng như thật, Tiết Bắc Phàm nhìn chăm chăm, liền cảm thấy cực kỳ, cực kỳ giống Tiểu Dao.

Mở túi ra, cầm trong tay, dốc ngược. . . .

Một chuỗi ngọc nhỏ rơi vào tay Tiết Bắc Phàm. Mã não màu lam, đều đặn đẹp mắt có khắc hoa văn, không giống như đồ đất tiền, nhưng mà rất tinh xảo, bên trên có khắc ba chữ Lục Lương Tâm.

Tiết Bắc Phàm sửng sốt rất lâu, nhìn chuỗi ngọc, cười ngây ngô.

65. Chương 65: Nhân Duyên

Xuân về hoa nở trong một trấn nhỏ ở Giang Nam, nghênh đón một cuộc hôn lễ.

Nhi tử của Kim Dao thần bộ Hách Cửu Long, Hách Kim Phong, kết hôn với nữ nhi Hứa Hữu Hữu của Quỷ Vương. Hỉ sự này nghe nói làm rất lớn, ngày hôm nay, trong ngoài Hách phủ đều vội vàng chuẩn bị, cực kỳ náo nhiệt.

Nói đến ngày đó, Hách Cửu Long đuổi theo Nhan Như Ngọc, sống chết bày tỏ chính là muốn phục hôn*, nói cái gì cũng phải cùng nương tử bất phân li, bạch đầu giai lão. Nhan Như Ngọc tức giận bao nhiêu cũng không lay chuyển được hắn, lại thêm lo lắng nữ nhi cùng nhi tử, cũng đồng ý dọn đến ở chung với hắn. Hai vợ chồng cả ngày cãi nhau, có điều tình cảm trái lại càng ngày càng tốt, Hách phủ trên dưới náo nhiệt thành một đoàn, càng thú vị là có Nhan Như Ngọc còn. . . . làm Hách Cửu Long vui vẻ cả ngày nhảy lên nhảy xuống.

*phục hôn: tái hôn

Hách Kim Phong dẫn theo Tiểu Dao trở về, đem chuyện đã xảy ra ở Bắc Hải phái nói cho phụ mẫu nghe, người nhà cũng không can thiệp quyết định của Tiểu Dao, chỉ hy vọng Tiết Bắc Phàm lần này nắm chặt một chút, xong xuôi mọi chuyện, nhanh chóng tới đón Tiểu Dao, hai người trải qua gian khổ, có thể cùng nhau đi đến cuối đời.

Người một nhà vừa mới đoàn tụ, lại nghênh đón Hứa Hữu Hữu, nói là bị mẫu thân nàng đuổi ra khỏi cửa, không có chỗ đi, đành phải đến tìm nơi nương tựa. Thường xuyên qua lại, cùng Hách Kim Phong lưỡng tình tương duyệt, muốn cùng một chỗ. Hách Kim Phong dùng mảnh mím môi chạy tới Quỷ Thành cầu hôn, nữ vương nhip tay, liền đem khuê nữ cho hắn. Vì thế chọn một ngày tốt ngày tốt, lập tức làm hỉ sự.

Nhan Tiểu Dao cầm cái giỏ trúc, bên trong chứa rất nhiều cánh hoa màu hồng nhạt, rải từ hi đường thẳng đến trước cửa phòng tân hôn. Đang nhìn thấy nhũ mẫu ôm tiểu muội muội béo tròn lại đây. Muội tử này là ba tháng trước mới được sinh ra, cực kỳ mập mạp xinh xắn, tên còn chưa có, liền lấy nhũ danh gọi là Tiểu Đậu Hũ.

“Tiểu Đâu Hũ!” Tiểu Đao lại gần, hôn lên khuôn mặt phẩn nộn của muội tử nhà mình một cái, véo qua véo lại.

Tiểu nha đầu bỗng nhiên ngẩng mặt, hắt xì một cái.

“Ai nha, nhị tiểu thư, trên tay người có phấn hoa!” Vú em vội vàng ôm Tiểu Đâu Hũ bỏ chạy.

Tiểu Đao vỗ vỗ tay, đưa lên mũi ngửi ngửi, ngẩng mặt hắt xì một cái.

Xoa cái mũi quay đầu lại, chỉ thấy một nữ nhân bụng bự đứng cách đó không xa. Tuy là nữ nhân bụng bự, nhưng ngoại trừ bụng, thân hình vẫn xinh đẹp, một chút cũng không mập, gương mặt lại càng xinh đẹp, mặc một bộ áo trắng váy dài lam sắc như nước, đang từ từ đi tới.

“Hiếu Nguyệt!” Tiểu Đao nhanh chóng chạy tới đỡ lấy, “Đã nói không được một mình chạy đến, nếu đột nhiên muốn sinh thì làm sao bây giờ?”

“Còn hơn một tháng nữa, cô sao lại giống như Trọng Hoa, cả ngày khẩn trương?”

“Không thể nói thế, nương ta cũng sinh sớm một tháng đó!”

Tiểu Đao dìu Hiếu Nguyệt đang mang thai đến bên bàn ngồi xuống, nhìn ra phía sau nòng, “Trọng Hoa đâu? Ngạc nhiên nha, hẳn là tướng công nhị thập tứ hiếu [1] vậy mà không đi theo bên cạnh cô à?”

“Giúp Hách đại ca tiếp tân nương tử rồi.” Hiếu Nguyệt nhẹ nhàng xoa bụng, hỏi Tiểu Đao, “Hôm qua ta nghe chàng nói, sau hôn lễ cô muốn ra ngoài du ngoạn có phải không?”

“Ừ. . . Cũng gần như thế.” Tiểu Đao mếu máo, ngồi xuống ở bên cạnh bàn, cầm cái chén châm trà, “Dĩ nhiên, phải đợi cô sinh xong, ta muốn là người đầu tiên ôm con gái nuôi của ta!”

“Cô làm sao biết là con gái?” Hiếu Nguyệt sờ sờ bụng, “Ngày đó lang trung nói, có thể là con trai.”

“Không thể!” Tiểu Đao đột nhiên cả kinh, “Nhất định phải là nữ nhi!”

Hiếu Nguyệt dở khóc dở cười, “Thật ra Trọng Hoa cũng nói là muốn một đứa con gái, bắt quá ta cảm thấy, tốt nhất giống như cô cùng Hách đại ca, trước sinh ca ca, sau đó lại sinh muội muội, như vậy ca ca có thể chiếu cố muội muội.”

Tiểu Đao bĩu môi, “Tóm lại không thể sinh hai con trai.”

Khi nói chuyện, cách đó không xa vài có vị công tử đi tới, đều là bằng hữu của Hách Kim Phong cùng vài công tử hương thân gần đó, một câu lại một câu nói chuyện với Tiểu Đao.

Tiểu Đao thuận miệng đuổi bọn họ đi, nhìn trời nhẩn mặt với Hiếu Nguyệt.

Mấy công tử ngượng ngùng rời đi, suy nghĩ vị Hách nhị tiểu thư này, có phải có người trong lòng rồi hay không?

Hiếu Nguyệt biết đã hơn một năm nay, số người đến trước cửa cầu hôn Tiểu Đao kể ra không ít, bắt quá Tiểu Đao chính là không muốn gả, đừng nói là gả, ngay cả liếc mắt cũng không muốn liếc nhìn người ta một cái.

“Trọng Hoa nói, Bắc Hải phái đã chính thức giải tán.” Hiếu Nguyệt đột nhiên nói.

Tiểu Đao bỗng nhiên nghe được tin của Bắc Hải phái, thoáng cả kinh, lập tức ấp úng, “Thật sự giải tán sao?”

“Đúng vậy, chỉ còn lại một vài cửa hiệu buôn bán đang làm, bởi vì người quá nhiều, cho nên việc bố trí giải tán cũng tốn không ít thời gian.” Hiếu Nguyệt cười tủm tỉm nói xong, vừa nhìn thần sắc của Tiểu Đao, “Cô không hỏi thăm tình hình của Tiết Bắc Phàm sao?”

“Hỏi. . . Hỏi tới làm cái gì.” Tiểu Đao bĩu môi.

“Trọng Hoa nói, Tiết Bắc Phàm mỗi ngày chính là bận rộn từ sáng đến tối, đời này cũng chưa thấy tên quỷ lười biếng nào chăm chỉ như vậy. Mấy trưởng lão trong Bắc Hải phái cũng không chịu thả hần đi, nói hần tài giỏi.”

“Vậy hẩn lưu lại sao?” Tiểu Dao lẩm bẩm nói một tiếng.

“Không thì đi đâu!” Hiểu Nguyệt vui vẻ hơn hở, “Trọng Hoa nói Tiết Bắc Phàm cũng rất nhớ cô.”

Tiểu Dao lẩm bẩm, “Chậm quá. . . .”

Lúc này, Nhan Như Ngọc từ bên ngoài chạy tới, “Tiểu Dao!”

“A!” Tiểu Dao vội vàng đứng dậy, nhìn bộ dạng lý sự của nương nàng, sao lại khôi phục nhanh như vậy?

“Giấy đỏ hết rồi, mau đi mua thêm!” Nhan Như Ngọc mới vừa hết thán ở cũ, bụng sớm đã xẹp xuống, bởi đường nên khỏi sắc vô cùng tốt, càng lúc càng trẻ.

“Dạ!” Tiểu Dao thấy hạ nhân trong nhà đều luống cuống tay chân, liền dìu Hiểu Nguyệt vào trong phòng nghỉ một lát, tự mình cầm ô, “Ta đi mua giấy đỏ, cô có muốn ăn gì không?”

“Có. . . .” Hiểu Nguyệt lập tức mỉm cười, “Muốn ăn mút quả, chua chua giống kiêu quả sơn tra ấy!”

Tiểu Dao cầm theo cái giỏ trúc nhỏ xuất môn, một tay cầm hồng tán, chậm rãi bước đi. Trong lòng còn lo lắng, xong rồi, nam chua nữ cay, hóa ra cái thai đầu tiên của Hiểu Nguyệt thật sự là con trai?

Nàng vừa đi đến cửa, có một gia nhân quét rác thấy vậy liền hỏi, “Nhị tiểu thư, bây giờ đang nắng to, người cầm ô làm gì?”

Tiểu Dao nhếch miệng cười, chỉ chỉ đỉnh đầu, “Mấy cái đèn lồng đỏ này một lát nữa hãy treo lên, trời sắp mưa rồi, sau nửa canh giờ nữa mới tạnh, bắt quá là mưa phùn thôi, nhớ dặn những người bên ngoài mang đầu lạp.”

Bọn hạ nhân đều ngây ngô gật đầu, bán tín bán nghi câu “Trời sắp mưa”.

Tiểu Dao không trả lời, như cũ xoay người bước đi, đi không được hai bước, đột nhiên mở hồng tán ra.

Bọn hạ nhân ngăn người, thì có hạt mưa rơi xuống trán, mưa phùn rả rích. Vội vàng xoay người vào nhà mang đầu lạp, trong lòng cân nhắc, nhị tiểu thư nói như thần vậy.

Tiểu Dao mở hồng tán, cầm theo giỏ, đi đến trước tiệm bán giấy mua một xấp giấy đỏ loại tốt nhất, sau đó lại quay sang tìm đến gian hàng mút quả mua mút cho Hiểu Nguyệt, nhưng tìm mãi chẳng thấy gian nào còn bán. [2]

“Ai nha, cô nương đừng nói nữa, mút quả trong thành vừa rồi đều bị một bạch y công tử mua hết rồi. Hình như là nương tử của hẩn muốn ăn.”

Tiểu Dao nhìn trời, không cần đoán, khẳng định là Trọng Hoa, hẩn tính chôn Hiểu Nguyệt trong đồng mút quả sao.

Nghĩ lại năm đó Hiểu Nguyệt chọn Trọng Hoa, thật đúng là không chọn sai, tướng công như vậy, bảo đi hướng đông không dám đi hướng tây, bảo bắt chó không dám đuổi gà, nói gì nghe nấy che chở chu toàn so với hiếu tử còn tốt hơn, quả thực là tấm gương sáng cho tất cả tướng công trên đời. Đặc biệt từ sau khi Hiểu Nguyệt có thai, Trọng Hoa mỗi ngày chỉ ước gì đem nàng nâng trong lòng bàn tay, nha hoàn trong phủ nhìn thấy đều dậm chân, sao Hiểu Nguyệt lại có mệnh tốt thế cơ chứ! Tìm được tướng công tốt như vậy.

Mở hồng tán, Tiểu Dao bước đi không có mục đích, không muốn về nhà, suy nghĩ mưa ở đây nhỏ hơn một chút. Sông nước Giang Nam còn có mấy cây cầu nhỏ nối nhau, thật rất hợp với cảnh mưa thế này, giẫm lên tảng đá nghe tiếng mưa rơi thành nhịp trên ô, quen thuộc đến nói không nên lời. Đi ngang qua một cây cầu nhỏ, nàng chậm rãi bước đi lên, tựa người vào thành cầu liền bắt đầu ngẩn ngơ, nhìn thấy mặt nước yên ả dưới cầu bị mưa nhỏ rớt xuống lan ra những vòng tròn nối nhau, những căn nhà tường trắng ngói đen ở hai bên phản chiếu trong nước.

Dưới cầu, kéo cà kéo kẹt, một chiếc thuyền nhỏ hình chiếc lá lắc lư bơi qua, Tiểu Dao nhìn chằm chằm những vãn nước đuôi thuyền tạo ra, nghĩ đến người nào đó.

Nhìn một lúc, cảm thấy sắc trời cũng không còn sớm, phỏng chừng tân nương tử cũng tới rồi, muốn quay về uống rượu mừng của ca ca nàng cùng Hữu Hữu.

Nghĩ đến đây, Tiểu Dao lại nói lẩm bẩm một tiếng, mọi người đều thành đôi thành cặp, ngay cả con mèo hoa nàng nuôi cũng tìm được một con hắc miêu làm lang quân như ý, chỉ còn nàng một mình lang thang.

Xoay người chuẩn bị xuống cầu, mới vừa bước được một bước, chợt nghe phía sau có người nói chuyện, có chút tức giận, “Mỹ nữ che dù mặc váy hoa đằng trước đứng lại!”

Tiểu Dao hơi sững sốt, bất giác đứng lại, bên tai ong ong, tim đập thành thịch, cũng theo bản năng nhếch miệng. Nàng cũng không quay đầu lại, miễn cưỡng đứng trên cầu, nghe tiếng mưa tí tách rớt trên mặt ô, ban này còn cảm thấy phiền muộn buồn rầu, lúc này rất vui tai động lòng người.

“Ta muốn hỏi đường.” Người nọ ba hai bước đã chạy lên cầu, đứng phía sau Tiểu Dao, dẫn tới một chút hương vị như có như không, lại cực kỳ quen thuộc.

Tiểu Dao nhỏ giọng lẩm bẩm một câu, “Muốn đi đâu?”

“Nhà của Kim Dao Thần bộ Hách Cửu Long.”

“Đi ăn cưới sao?” Tiểu Dao hỏi, “Có đem hạ lễ* không?”

“Có đem, bất quá không phải hạ lễ mà là sinh lễ, không phải đi ăn cưới, mà là đi cầu hôn.” Người nọ cười chợt chợt vào mặt ô màu đỏ, “Tiết Bắc Phàm từ Bắc Hải phái tới, muốn cưới khuê nữ Nhan Tiểu Dao nhà hắc.”

*hạ lễ: quà mừng

Tiểu Dao khê giơ tay ra, lòng bàn tay mềm mại nhẹ nhàng xòe ra, “Sinh lễ bao nhiêu?”

Tiếng cười phía sau truyền đến, một bàn tay bắt lấy tay Tiểu Dao. Tiểu Dao rút hai lần cũng rút không ra, quay đầu lại, người nọ mỉm cười đứng trong mưa. Vẫn một thân hắc y lôi thôi lếch thếch như vậy, tóc cũng không được chăm chút nhiều, bất quá tinh thần rất tốt, bộ dạng cũng cực kỳ đẹp trai. . . . Đây chẳng phải chính là Tiết Bắc Phàm đã một năm không gặp sao?

“A!” Tiết Bắc Phàm đột nhiên cả kinh, “Cô nương nhà ai, lớn lên sao lại xinh đẹp như vậy?”

Tiểu Dao nhắc chân, vòng ra sau đá hắc.

Tiết Bắc Phàm tránh đi, đến trước mặt nàng, “Ta vội vã đi cầu hôn, dẫn đường cho ta đi.”

Tiểu Dao méo máo, “Ai muốn gả cho chàng!”

“Ta có tâm của người ta, nàng giao trái tim có khắc chữ lên, thì tâm không chính là của ta sao!” Tiết Bắc Phàm lắc lư sợi dây chuyền Lục Lương Tâm đeo trên cổ, “Ta hiện tại đến cướp người!”

Tiểu Dao muốn vươn tay đoạt lấy sợi dây kia.

“Ấy!” Tiết Bắc Phàm vội vàng che chở giấu vào trong xiêm y, “Của ta.”

Tiểu Dao méo máo, “Của ta mới đúng!”

“Nàng muốn sao?” Tiết Bắc Phàm cười tủm tỉm, “Cho tân nương tử của ta, cả người đều cho nàng!”

Tiểu Dao tức giận, lâu như vậy không gặp, vẫn là tên lưu manh.

Tiết Bắc Phàm xoay người, chạy xuống một bậc thang, khom lưng quay đầu lại hỏi nàng, “Muốn công không?”

Tiểu Dao suy nghĩ, tựa lên lưng hắc, Tiết Bắc Phàm khê nâng lên, công Tiểu Dao, bước nhanh xuống cầu.

“Ồi!” Tiểu Dao bị lắc đến hoảng sợ, đánh hắc, “Chàng gấp cái gì?”

Tiết Bắc Phàm quay đầu lại liếc nàng, “Hôm nay không phải ngày lành tháng tốt sao? Chúng ta vừa lúc gặp phải, cũng nên bái đường sau đó động phòng gì đó chứ. . . . Ừ!”

Nói còn chưa dứt lời, Tiểu Dao hung hăng nhéo tai hắc.

Trên phố mưa nhỏ thật yên tĩnh, truyền đến âm thanh cười đùa, hồng tán lướt qua những ngôi nhà xanh xanh trắng trắng làm chúng có thêm vài phần sinh khí.

Tiết Bắc Phàm chạy thẳng một đường trên phố, chỉ thấy phía trước cách đó không xa chiêng trống vang trời, xem ra là đội ngũ đón tân nương tử tới rồi, vừa đúng lúc.

Tiểu Dao bung hồng tán, phản chiếu dưới ô là hai người đang hân hoan. Tiết Bắc Phàm ngẩng đầu nhìn cái ô, “Thực sự rất linh nghiệm ha?”

“Linh nghiệm gì chứ?” Tiểu Dao khó hiểu.

“Hong tán đó!” Tiết Bắc Phàm khẽ cười, “Người ta nói mở hồng tán này ra sau đó xoay vài vòng, nhân duyên liền dẫn đường.”

Tiểu Dao kéo hai tai hắn, “Chàng nói thì có!”

Tiết Bắc Phàm cười ha ha, “Đúng rồi!”

“Đúng cái gì?”

“Ta hiện tại cô độc, không bằng ở rể Nhan gia nhà nàng đi?”

Tiểu Dao tức giận đến nổi bật cười, nhéo hai tai hắn, “Chàng lại nói hươu nói vượn!”

“Còn có,” Tiết Bắc Phàm bị nhéo tai ngẩng mặt, vẻ mặt tiếc nuối “Hình như ta không thể làm được giang hồ bất ai đao*.”

*giang hồ bất ai đao: giang hồ không chịu đao, ai ở đây là chịu đựng, cũng là tên của bộ truyện

Tiểu Dao khó hiểu, “Vì sao? Công phu hiện tại của chàng cũng coi như số một số hai, hơn nữa còn tinh quái như vậy, ai có thể lừa chàng?”

“Như vậy cũng vô dụng.” Tiết Bắc Phàm ôm Tiểu Dao, “Nương tử ta gọi là Tiểu Dao, ta mỗi ngày không đều phải chịu đao sao?!”

“Vậy không bằng, chàng đừng cưới nữa.” Tiểu Dao nhỏ giọng nói.

“Cũng đúng. . .”

“Chàng nói cái gì!” Tiểu Dao nhéo tai hắn.

“Đau nha!” Tiết Bắc Phàm cầu xin, “Nương tử buông tay!”

Tiểu Dao khoe miệng khẽ nhếch lên, lăm bắm một câu, “Ai là nương tử của chàng. . .”

Tiết Bắc Phàm lớn tiếng ồn ào, “Nhan Tiểu Dao!”

“A?”

Tiết Bắc Phàm ồn ào đến nỗi cả đội ngũ đón dâu phía trước cùng mọi người trên phố đều nghe được, “Ta đến cưới Nhan Tiểu Dao đây!”

Tiểu Dao đỏ mặt tựa vào vai hắn, nhìn thấy Hách Kim Phong đằng trước đang đỡ tân nương tử ra khỏi kiệu, còn có Trọng Hoa đang dìu Hiểu Nguyệt cầm theo một rổ mứt quả to, mọi người nhìn thấy liền chạy tới bên cạnh hai người bọn họ, cười đến mỹ mãn hạnh phúc. Tiểu Dao ngẩng đầu nhìn hồng tán của mình, lại nhìn sang Tiết Bắc Phàm đang mỉm cười nhìn nàng. . . . Thật đúng là rất linh nghiệm!

.

oOo

HOÀN CHÍNH VĂN

Chú thích:

[1] nhị thập tứ hiếu: Nhị thập tứ hiếu (chữ Hán: 二十四孝) là một tác phẩm trong văn học Trung Hoa kể lại sự tích của 24 tấm gương hiếu thảo do Quách Cư Nghiệp (có sách ghi Quách Cư Kinh, bính âm: Guō Jūjīng) vào thời nhà Nguyên biên soạn. Ông nổi tiếng là một người con hiếu thảo, và sau khi cha mất ông đã xuất bản quyển này. Hầu hết các người con hiếu thảo là nam giới báo hiếu ẹ già. Các câu chuyện được kể lại xảy ra từ thời Thuần Đế đến đời ông.

24 tấm gương

Ngu Thuấn (): hiếu cảm động trời

Lưu Hằng (, tức Hán Văn Đế): người con nếm thuốc

Tăng Sâm (): mẹ cắn ngón tay, tim con đau xót

Mẫn Tổn (): nghe lời mẹ với quần áo đơn giản

Trọng Do (): vác gạo nuôi cha mẹ

Đổng Vĩnh (): bán thân chôn cha

Đàm Tử (): cho cha mẹ bú sữa hươu

Giang Cách (): làm thuê nuôi mẹ

Lục Tích (): giấu quýt ẹ

Đường phu nhân: () ẹ chồng bú sữa

Ngô Mạnh (): uối hút máu

Vương Tường (): nằm trên băng chờ cá chép

Quách Cự (): chôn con ẹ

Dương Hương (): giết hổ cứu cha

Châu Thọ Xương (): bỏ chức quan tìm mẹ

Dữu Kiềm Lâu (): nếm phân lo âu

Lão Lai tử (): đùa giỡn làm vui cha mẹ

Thái Thuận (): nhặt dẫu ẹ

Hoàng Hương (): quạt gối ẩm chăn

Khương Thi (): suối chảy cá nhảy

Vương Bầu (): nghe sấm, khóc mộ

Đinh Lan (): khắc gỗ thờ cha mẹ

Mạnh Tông (): khóc đến khi măng mọc

Hoàng Đình Kiên (): rửa sạch cái bô đi tiểu của mẹ

(trích theo Wikipedia)

[2] “sau đó lại quay sang tìm đến gian hàng mút quả mua mút cho Hiếu Nguyệt, nhưng tìm mãi chẳng thấy gian nào còn bán”

66. Chương 66: Tiểu Ngoại Truyện

Đêm giao thừa năm đó, một trận tuyết lớn đổ xuống, sau đó trấn nhỏ Giang Nam tuyết phủ trắng xóa, cảnh vật càng thêm lung linh.

Phía đông nam của trấn nhỏ, có một mảnh sân yên tĩnh thanh nhã, trong viện có vài dãy phòng, ngoài đại môn có treo một tấm bảng hiệu —— Hách phủ.

Người trong nhà đều ở sân trong, trạch viện này dường như có chút kỳ quái, trong viện đều là những tòa nhà. Tòa nhà bốn gian, phân bố thành hình chữ nhật, chính giữa còn có một cái sân thật lớn, một cái bàn thật to.

Nơi này chính là đại trạch của Kim Dao Thần bộ Hách Cửu Long đã về hưu.

Ở hướng Bắc có một gian phòng, là phòng của Hách Cửu Long cùng phu nhân Nhan Như Ngọc, mấy ngày nay hai phu thê họ không ở nhà, dẫn theo tiểu khuê nữ đi du lịch.

Gian phòng phía Tây, là tòa nhà của Hách Kim Phong cùng nương tử Hứa Hữu Hữu.

Gian phòng phía Nam, là tòa nhà của con gái nuôi của Nhan Như Ngọc, Lâu Hiểu Nguyệt cùng tướng công của nàng Trọng Hoa.

Mà gian phòng phía Đông, còn lại là.

“Thình thịch” một tiếng, cửa gian phòng phía đông một phen bị phá, Tiết Bắc Phàm ôm đầu vọt ra, cúi đầu tránh thoát gối đầu từ phía sau đập tới.

“Nương tử, mạng người quan trọng a!” Tiết Bắc Phàm ôm đầu.

“Ai là nương tử của ngươi!” Nhan Tiểu Dao ở phía sau đuổi theo.

Sáng nay Tiểu Dao mới vừa thức dậy, liền phát hiện Tiết Bắc Phàm lại lên vào phòng nàng, còn đang hôn hai má nàng. Tiểu Dao cả kinh nhảy dựng lên cầm gối đầu đập hấn, Tiết Bắc Phàm vội vàng phá cửa chạy ra, ý vào khinh công của bản thân tốt, mỗi ngày đều trình diễn tiết mục đùa giỡn lưu manh này.

Trong viện, Trọng Hoa đang đứng ở cạnh bàn, trên bàn, một đứa bé mặc áo choàng bạch sắc, cầm lấy hai ngón tay của hấn quay trái quay.

Thấy bông trong gối theo Tiết Bắc Phàm cùng nhau bay đến, bé con mừng rỡ vỗ tay, bi bô bi bô kêu to.

Trọng Hoa cũng lắc đầu, chọc tiểu bé con kia, “Ai nha, di di và thúc thúc con lại đánh đến đây.”

“Thúc cái gì?!” Tiết Bắc Phàm dừng bước, lại gần chọc tiểu bé con, “Ta là dượng nha!”

“Dượng cái đầu chàng!” Tiểu Dao đuổi tới trước mặt, “Thúc là thúc!”

Tiết Bắc Phàm vờ quai hàm của bé con, “Được, ta là thúc của con, đó là thắm của con!”

“Ai là thắm của chàng!” Tiểu Dao vất vả túm lấy Tiết Bắc Phàm, tiến tới liền nhéo, Tiết Bắc Phàm ai ai kêu lên, công Tiểu Dao tản bộ trong sân.

Hữu Hữu dẫn theo hai tiểu nha hoàn hướng trong viện đi tới, hai nha hoàn cầm hai cái lồng lớn đựng điểm tâm, giúp đỡ khuyên can, “Nhị tiểu thư, hôm nay phòng bếp làm sủi cảo nhân tôm hấp đó.”

“A?” Tiểu Dao vội vàng vỗ lưng Tiết Bắc Phàm, “Thả ta xuống, ta muốn ăn sủi cảo!”

Tiết Bắc Phàm lắc lư nàng không chịu thả, “Ăn ít thôi, buổi trưa còn du hồ nữa, không lát nữa sẽ ỏi ra hết.”

“Đi.” Tiểu Dao leo xuống, “Xem thường ta.” Vừa lại gần nựng bé con nhà Trọng Hoa.

Trong một gian phòng khác, Lâu Hiểu Nguyệt chải đầu xong, thần thanh khí爽 chạy đến, Hữu Hữu từ trong túi giữ ấm lấy ra một cái hồ lô nhỏ, bên trong có đựng sữa dê còn nóng.

Lâu Hiểu Nguyệt tới cạnh bàn ngồi xuống, bé con lập tức nhào vào lòng nàng, bập bà bập bẹ gọi “Nương”, Tiểu Dao cùng Hữu Hữu đều hí mắt nhìn qua, muốn nghe một tiếng di di.

Ba nữ nhân vừa ăn sủi cảo vừa đùa với bé con, Trọng Hoa cùng Tiết Bắc Phàm ngồi xuống uống sữa đậu nành.

Trọng Hoa liền hỏi hấn, “Nè, rượu mừng chuẩn bị thế nào rồi?”

“Còn một tháng nữa.” Tiết Bắc Phàm ngáp một cái, “Ngày và chỗ nhạc mẫu đã chọn xong hết rồi, bất quá dù sao cảm giác chuẩn bị tiệc rượu như vậy một chút ý tứ cũng không có.”

“Ngươi muốn thế nào mới có ý tứ?” Trọng Hoa hạ giọng, “Rượu mừng không phải trọng điểm, động phòng mới quan trọng hả!”

Tiết Bắc Phàm thiếu chút nữa phun ra một ngụm sữa đậu nành, chống cằm suy nghĩ, “Nha đầu chết tiệt kia rất khó tính, vạn nhất đêm đó động phòng lại giống hôm nay đem ta đuổi ra ngoài thì làm sao bây giờ?”

“Ha hả, vậy một đời anh danh của Tiết chương môn người liền đi đời nhà ma!” Trọng Hoa vẻ mặt kính nể, “Đêm động phòng hoa chúc, Tiết Bắc Phàm bị nường tử của hắn đuổi ra khỏi phòng, người giang hồ sẽ nói thế nào về người a.”

Sắc mặt Tiết Bắc Phàm lập tức xanh mét —— Này cũng không được nha!

“Tướng công.”

Lúc này, Hữu Hữu ngẩng đầu nhìn cửa gọi một tiếng.

Hách Kim Phong từ bên ngoài đi đến, đêm qua hắn ở nha môn trực ban, sáng sớm mới trở về. Hữu Hữu sớm đã chuẩn bị khăn ẩm cho hắn rửa mặt, còn có loại trà mà hắn thích uống. Hách Kim Phong vui mừng khắp khối, Trọng Hoa liền chột chột Tiết Bắc Phàm, “Nhìn thấy không, kia mới là đại nam nhân, người nhìn lại người đi, suốt ngày một bộ dạng tiểu nam nhân.”

Nói còn chưa dứt lời, Lâu Hiểu Nguyệt đột nhiên hô một tiếng, “Nha!”

“Nường tử!” Trọng Hoa lập tức trả lời nhẹ nhàng, chạy qua, khấn trương, “Nàng làm sao vậy? Chỗ nào không thoải mái?”

Hiểu Nguyệt chỉ chỉ bé con trong lòng, “Bé con tiểu.”

“À!” Trọng Hoa thở phào một hơi, “Ta lấy tã thay cho nó.” Nói xong, chạy đi lấy tã, động tác so với tiểu nha hoàn bên cạnh còn nhanh hơn nhiều.

Hai nha hoàn còn nói tiếp, “Cô gia lại giành việc của chúng ta.”

Tiết Bắc Phàm chống cằm thở dài lần hai, muốn nói đến tiểu nam nhân, cả trạch viện này bao gồm cả nhạc phụ đại nhân của hắn, đều là thế.

Ngẩng đầu, chỉ thấy Tiểu Dao liếc hắn một cái, tựa hồ là đang suy xét xem hắn đang suy nghĩ cái gì.

Tiết Bắc Phàm lập tức cười giấu kín như bưng, giống như đang có chủ ý gì đó, quả nhiên, chỉ thấy Tiểu Dao khấn trương thêm vài phần, như là phải phòng bị cho tốt, để tránh bị hắn tính kế.

Tiết Bắc Phàm dở khóc dở cười, có lẽ cách thức bắt đầu ở chung của bọn họ có gì không đúng, Tiểu Dao tuy rằng cùng hắn hợp thành một đôi tiểu tình nhân, định ra ngày thành thân nha đầu kia cũng không phản đối, bất quá cho tới giờ Tiểu Dao vẫn không được tự nhiên, sao lại giống con nhím một chút cũng không ngoan ngoãn vậy?

Chống cằm bưng bát sữa đậu nành, Tiết Bắc Phàm uống một ngụm, đảo mắt. . . . Liền liếc thấy Tiểu Dao đang nhìn trộm hắn.

Ánh mắt hai người chạm nhau, Tiểu Dao quay mặt nhìn nơi khác, đôi mắt long lanh.

Tiết Bắc Phàm buông bát sữa đậu nành, có chút ngại người —— Có phải thiếu cái gì đó hay không?

Ăn xong điểm tâm, Lâu Hiểu Nguyệt cùng Trọng Hoa mang theo bé con ra ngoài tản bộ.

Hữu Hữu bảo Hách Kim Phong đi ngủ một chút, còn mình dẫn theo nha hoàn xuất môn mua đồ ăn chuẩn bị cho bữa cơm trưa.

Lưu lại trong viện là Tiểu Dao cùng Tiết Bắc Phàm mắt to trừng mắt nhỏ.

Tiết Bắc Phàm thấy Tiểu Dao thay một bộ váy xinh đẹp, cầm theo cái giỏ nhỏ xuất hiện, chuẩn bị xuất môn.

Tiết Bắc Phàm đuổi kịp, “Đi đâu vậy?”

Tiểu Dao nhìn hắn một cái, “Mua vài món đồ a.”

“Mua cái gì?” Tiết Bắc Phàm giúp nàng cầm giỏ, “Ta đi với nàng?”

Tiểu Dao cũng không nói được hay không được, chỉ chấp tay sau lưng vội vã xuất môn.

Tiết Bắc Phàm ở phía sau lắc lắc đầu đi theo, phát hiện nha đầu kia từ đầu đến chân đều lộ ra hai chữ “Kỳ cục”, là then thùng à? Hay là bị làm sao?

Hai người trên phố, một tả một hữu song song đi tới, Tiết Bắc Phàm quan sát một chút, phát hiện Tiểu Dao luôn cố ý đi chậm một chút, khoảng cách giữa hai người không tới một cánh tay, khoảng đó đại khái cũng chỉ khoảng một nắm tay.

Khẽ vuốt vuốt hai bên má, Tiết Bắc Phàm hướng lại gần bên cạnh Tiểu Dao một chút.

Tiểu Dao cảm giác tay áo hai người chạm nhau, cũng không tránh ra, tiếp tục đi.

Tiết Bắc Phàm vươn tay muốn nắm tay nàng, Tiểu Dao hai tay chấp sau lưng, một tay vươn ra, một tay thu lại, không giống như cố ý, nhưng mà hết lần này đến lần khác vẫn hụt.

Tiết Bắc Phàm nhìn Tiểu Dao.

Tiểu Dao tựa hồ có chút xấu hổ, vênh môi tiếp tục đi.

Tiết Bắc Phàm sờ sờ mũi, cũng không nói gì, cùng nàng đi tiếp.

Đi được một chút, Tiểu Dao quay đầu liếc Tiết Bắc Phàm một cái.

Tiết Bắc Phàm cũng nhìn nàng, trên mặt nhẹ nhàng mỉm cười, tựa hồ muốn nói cho nha đầu kia, chính mình không sinh khí.

Tiểu Dao thần sắc có chút nhẹ nhõm, quay mặt, bộ dạng như trẻ con.

Tiết Bắc Phàm dở khóc dở cười, nắm lấy vai nàng.

Tiểu Dao giật mình, quay đầu lại trừng hấn.

“Nàng còn bắt mãi cái gì?” Tiết Bắc Phàm xách giỏ chống nạnh, nhìn nàng, “Vài ngày nữa hai chúng ta sẽ thành thân, sao ta lại có cảm giác bộ dạng nàng như là đem thành thân đó muốn đào hôn vậy?”

Tiểu Dao cả kinh —— Nàng ra vẻ thật đúng là có nghĩ tới.

“Nàng sẽ không. . . .” Tiết Bắc Phàm thấy vẻ mặt của nàng giống như bị nói trúng tâm sự, chỉ vào chóp mũi nàng, “Nha đầu chết tiệt này, nàng dám đào hôn chân trời góc biển ta cũng bắt nàng trở về!”

Tiểu Dao nghe xong lời này, khẽ bĩu môi, khóe miệng cũng nhếch lên hé ra nụ cười, tiếp tục đi tới phía trước, hai tay chấp sau lưng trái lại buông ra hai bên, lắc la lắc lự, không dễ dàng bắt được.

Tiết Bắc Phàm sững sốt như thế một hồi, mơ hồ cảm thấy bản thân tựa hồ nắm được mấu chốt hay là cái gì đó quan trọng lắm —— Tiểu Dao hình như không phải bởi vì then thùng hoặc là ngượng ngùng nên mới giận dỗi, là có tâm sự hay là lo lắng cái gì sao?

Tiết Bắc Phàm khoanh tay, bả vai huých đầu vai Tiểu Dao, “Nàng có biết không, kỳ thật nữ nhân suy nghĩ cái gì, nam nhân không biết đâu.”

Tiểu Dao liếc mắt nhìn hấn một cái.

“Bằng không nàng trực tiếp nói với ta, không nói rõ ràng, muốn đoán thật sự rất khó khăn.”

Tiểu Dao nhếch miệng đi một lúc, cũng khoanh tay, dùng đầu vai huých tay hấn, “Chàng có biết không, kỳ thật nam nhân đang nghĩ cái gì, nữ nhân cũng không biết.”

Tiết Bắc Phàm híp mắt nhìn nàng —— Nha đầu này muốn tranh luận!

Quả nhiên, chỉ thấy hai bên khóe miệng của Tiểu Dao nhếch lên, giống như tiểu miêu, “Có một số việc, chính là phải phí chút tâm tư để đoán, bằng không sẽ không thú vị!”

Tiết Bắc Phàm vẻ mặt vô tội, “Vậy nàng gợi ý một chút đi, bắt mãi chỗ nào?”

“Không có.” Tiểu Dao lại nhún nhó.

Tiết Bắc Phàm nhìn trời, trước kia hấn từng nghe có người nói, mấy chuyện tình cảm, thời điểm không nói tới thì cảm rất mỹ mãn, nói tới rồi liền cảm thấy rất phiền toái. Nha đầu Nhan Tiểu Dao kia cũng là người

thông minh, thời điểm ở chung trước đây đều rất khôn khéo, mình không cần phải nói nàng ấy cũng có thể đoán được mình đang suy nghĩ cái gì. . . .

Nghĩ đến đây, Tiết Bắc Phàm hơi ngẩn người, cước bộ hơi chậm lại.

Ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy Tiểu Dao yên lặng đi ở phía trước, thấy bên cạnh trống rỗng, quay đầu lại nhìn hần, thần sắc, có chút mất mát, lại có chút suy nghĩ, có chút bất mãn, lại có một chút không được tự nhiên, nhưng lại có chút không sao cả, tóm lại, lo được lo mất.

Tiết Bắc Phàm liền cảm thấy trong đầu giống như cái ống bị chặn được khai thông, cảm giác hoàn toàn thông suốt —— Đúng vậy, bản thân mình nghĩ cái gì, Tiểu Dao tựa hồ đều có thể hiểu được, không có lý do gì nàng nghĩ cái gì, chính mình lại đoán không ra. Cảm giác giống như bản thân chưa đủ để tâm nàng lắm, đây là mấu chốt, lo được lo mất.

Lúc này, tới cửa tiệm Tiểu Dao thường mua trà, Tiểu Dao tiến vào, bắt đầu chọn vài món này nọ.

Tiết Bắc Phàm cũng đi vào theo.

Tiểu nhị vui vẻ hơn hờ chạy đến, “Nhị tiểu thư, đến chọn trang sức sao? Nghe nói cô sắp thành thân phải không?”

“Ừ. . .” Tiểu Dao chần chừ một chút, Tiết Bắc Phàm lập tức tiến đến, “Đúng vậy đúng vậy, thành thân với ta!”

Tiểu nhị cùng một vài người đang mua đồ trong tiệm liền tiến lên vây xem, đều nói Tiểu Dao cùng Tiết Bắc Phàm trai tài gái sắc rất xứng đôi.

Tiết Bắc Phàm vui vẻ hơn hờ gạt đầu, “Tất nhiên!”

Tiểu Dao có chút ngượng ngùng, thân thủ túm lấy Tiết Bắc Phàm.

Có vài người nhiều chuyện còn hỏi Tiết Bắc Phàm và Tiểu Dao mấy chuyện linh tinh như kiểu hai người quen nhau bao lâu rồi gì đó.

Tiết Bắc Phàm nhếch miệng, “Quen nhau hơn một năm rồi, lần đầu tiên nhìn thấy liền cảm thấy vừa ý, không phải nàng không cưới.”

Tiểu Dao đỏ bừng mặt, lôi Tiết Bắc Phàm đi ra ngoài.

“Ấy!” Tiết Bắc Phàm không cho nàng đi, “Nàng không mua trà sao?”

Tiểu Dao đỏ bừng mặt, thầm nói tên lỗ mãng này nói hươu nói vượn, cũng không sợ mất mặt sao. Bất quá Tiết Bắc Phàm ý cười nồng đậm, trái lại khiến người khác thấy hần là cố ý.

Không để ý một chút, Tiết Bắc Phàm đã đi rêu rao hết một vòng, nói hần muốn cùng Tiểu Dao thành thân, mời mọi người cùng đến uống rượu mừng.

Tiểu Dao vội vàng chạy trốn.

Quẹo vào một cửa hàng khác, Tiểu Dao mua cho Hách Kim Phong một bình rượu ngon mang về nhà.

Không nghĩ tới Tiết Bắc Phàm lại đến quán rượu tán dóc, nói sắp cùng Tiểu Dao thành thân, chỉ chớp mắt, mọi người trong quán đều biết.

Tiểu Dao mặt đỏ bừng vội vàng bỏ chạy.

Tiết Bắc Phàm ở phía sau đuổi theo.

Tiểu Dao đi đến đâu, Tiết Bắc Phàm liền đi đến đó gặp thấy ai cũng nói, cuối cùng Tiểu Dao lấy tay bịt miệng hần cũng không ngăn được, bỏ chạy về nhà.

Trọng Hoa cùng Hiểu Nguyệt hai người ôm đứa nhỏ vừa mới trở về, Hách Kim Phong ngủ một giấc vừa mới tỉnh lại, liền nhìn thấy Tiểu Dao đỏ mặt chạy về đây.

Tiết Bắc Phàm đi theo phía sau, vẻ mặt tươi cười.

Tiểu Dao vào phòng đóng cửa “Rằm” một tiếng, làm chim chóc trong viện hoảng sợ bay đi hết.

Hách Kim Phong cùng Hữu Hữu liếc mắt nhìn nhau một cái, lại nhìn qua Trọng Hoa cùng Hiểu Nguyệt.

Trọng Hoa cùng Hiểu Nguyệt cũng nhún vai, ý là —— Không biết đã xảy ra chuyện gì.

Bốn người cùng lúc quay mặt nhìn Tiết Bắc Phàm, như là hỏi —— Người lại làm gì, cả ngày chọc cho Tiểu Dao phát giận, cẩn thận nàng không gả cho người!

Tiết Bắc Phàm cười đến đắc ý, chấp tay sau lưng từ từ đi vào phòng Tiểu Dao, thuận tay đóng cửa phòng.

Tiểu Dao ngồi ở bên giường sắp xếp đồ vật này nọ, hôm nay bị Tiết Bắc Phàm âm ỉ một hồi, những thứ muốn mua cũng chưa mua được. Vừa rồi trong cửa hàng nàng đã nhìn trúng một cái trâm tử ngọc, không mua được, bây giờ quay lại chọn, có lẽ cũng bị người khác mua mất rồi, hơn nữa. . . . Làm sao còn dám bước vào cửa hàng đó nữa, Tiết Bắc Phàm này.

Ngẩng đầu, Tiểu Dao chỉ thấy Tiết Bắc Phàm cười tủm tỉm bước vào, tức giận lại trào lên, trước phóng cho hắt một ánh mắt xem thường.

Tiết Bắc Phàm đến bên cạnh nàng ngồi xuống, nâng tay giống như cho nàng xem món đồ gì đó.

Tiểu Dao cúi đầu liếc mắt một cái, sững sốt, là cây trâm tử ngọc nàng nhìn trúng khi nãy.

Tiết Bắc Phàm giúp nàng cài lên, lại từ cái giỏ phía sau lấy ra, bên trong đều là những món vừa rồi Tiểu Dao muốn mua nhưng không mua được.

Tiểu Dao cảm rõ ngẩn người.

Tiết Bắc Phàm lại gần tinh tế giúp nàng vén lại vài sợi tóc mai, nhỏ giọng nói, “Ta đã rêu rao đến như vậy rồi, hôm đó thành thân nàng không được bỏ chạy, có chạy cũng không có ai dám thu lưu nàng, người trong thiên hạ đều biết nàng là nương tử của ta, sẽ không dám đoạt.”

Tiểu Dao lần đầu tiên nghe Tiết Bắc Phàm nói chuyện như vậy, trên mặt nóng đến nỗi không chịu được.

Tiết Bắc Phàm thuận thế nắm lấy tay nàng, “Ta chỉ sợ nàng bỏ chạy, nàng lại sợ ta không phải thật tâm, nàng nói ta có oan uổng hay không?”

Tiểu Dao nhìn hắn.

Tiết Bắc Phàm kinh hỉ, so với vừa rồi dịu dàng hơn rất nhiều a!

Trên chân mày của Tiết Bắc Phàm lấp tức xuất hiện vẻ đắc ý vênh váo, hai tay giữ lấy bả vai Tiểu Dao, “Quả nhiên biểu đạt tình cảm là phải trực tiếp, Tiểu Dao, đến, hôn một cái đi. . . .”

Từ “Đi” vừa nói xong, miệng Tiết Bắc Phàm liền trúng cái gối đầu bằng sứ của Tiểu Dao.

. . . .

Lúc sau, mọi người liền phát hiện không khí giữa hai người này thay đổi.

Tiểu Dao không còn bài xích nữa, tuy rằng còn cãi nhau âm ỉ, bất quá Tiết Bắc Phàm hiển nhiên so với trước kia ngon ngọt hơn rất nhiều, Tiểu Dao cùng Hiểu Nguyệt còn có Hữu Hữu ba tỷ muội bắt đầu chuyên tâm chuẩn bị chuyện hỉ tửu. Tiểu Dao nguyên bản có chút lo lắng tựa hồ cũng không còn thấy nữa, lại còn rất hân hoan.

Trọng Hoa thấy Tiết Bắc Phàm tâm tình rất tốt, liền hỏi hắn, “Người cho nàng ăn được gì lại chữa khỏi bệnh cho nàng hay vậy? Linh đan nha, quả thực thuốc đến bệnh trừ.”

Tiết Bắc Phàm cảm lỵ rượu đắc ý, “Thuốc an thần.”

Trọng Hoa cùng Hách Kim Phong liếc mắt nhìn nhau một cái, “Thuốc an thần?”

Tiết Bắc Phàm cười, “Kỳ thật cũng không phải khó đoán như vậy, dụng tâm một chút, liền đoán được.”

.

oOo

TOÀN VĂN HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/giang-ho-bat-ai-dao>